Jakob Lorber

scribul umil al lui Dumnezeu

In timp ce inimile se uscau sub arşiţa pustiitoare a ideilor care-1 negau pe Cristos, într-un loc retras şi liniştit, un suflet simplu şi iubitor de Dumnezeu 1-a întâlnit în focarul cel viu al inimii sale pe Iisus. Binecuvântatul era misticul Jakob Lorber din Graz. Ca şi în cazul profeţilor Vechiului Testament, prin el a vorbit Spiritul atotputernic al lui Dumnezeu, pe care el 1-a simţit şi 1-a auzit ca pe o tainică voce interioară. Jakob Lorber s-a născut în anul 1800 în cătunul Kanischa, Steiermark, într-o familie de ţărani germani. Incă din fragedă tinereţe, Jakob s-a dovedit foarte dotat în multe domenii. El chiar urma să devină pastor şi a făcut studii de specialitate, dar după terminarea lor s-a dedicat preocupării sale preferate, muzica.

In primăvara anului 1840 i s-a oferit postul e capelmaistru la Trieste (Italia). Lorber tocmai îşi făcea pregătirile de plecare când, dintr-o dată şi pe neaşteptate, s-a petrecut un eveniment miraculos care a dat o întorsătură decisivă vieţii şi creaţiei sale de atunci înainte. In zorii zilei de 15 martie 1840, Lorber a primit misiunea sa divină printr-o chemare de-a dreptul profetică. Precum profetului din Patmos, şi lui o voce divină i-a poruncit: "la-ţi acum condeiul şi scrie/"

Din momentul primirii misiunii sale divine şi până la moartea sa, in 1864 Jakob Lorber şi-a subordonat întreaga sa personalitate îndeplinirii acesteia. De atunci începând, el a trăit mai mereu retras şi în smerenie, acceptând să fie doar "scribul umil al lui Dumnezeu''.

Din operele dictate de vocea divină lui Lorber amintim, hi ordine cronologică: "Casa Domnului", "Saturn", "Soarele natural", "Soarele spiritual", "Copilăria lui Esus", "Corespondenţa lui Iisus cu Abgarus", "Scrisoarea din Ladiceea a apostolului Pavel" 'Pământul şi Luna" "Episcopul Martin (Evoluţia unui suflet în lumea de dincolo de moarte), "Robert Blum " (Un ghid prin lumea cealaltă), "Cele trei zile la Templu" (Iisus la 12 ani, la Templu), 'Daruri cereşti"şi "Marea Evanghelie a lui Ioan"(o descriere amănunţită a celor trei ani de propovăduire a lui Iisus, care completează şi interpretează informaţia biblică).

Aspectul cel mai important în cazul lui Lorber, care de altfel avea şi harul clarviziunii, este minunata învăţătură ce se desprinde din lucrările sale. Cartea de faţă reprezintă povestirea evoluţiei unui episcop în viaţa de după moarte, aşa cum i-a fost transmisă lui Jakob Lorber, prin Inspiraţi Divină.

Un sfat pentru studiul acestei lucrări

"împărăţia misterioasă a Spiritelor" se încheie cu un avertisment al Domnuiui-Dumnezeu pentru cititori, pe care noi dorim însă să-1 plasăm la începutul lucrării, deoarece el poate contribui în mod considerabil la mai buna ei înţelegere.

Editorul

"Cel care va citi cu inima deschisă şi cu o deplină credinţă această relatare, care ne-a fost transmisă din lumea de dincolo, îşi va putea face o cât mai clară imagine cu privire la situaţia fiinţei atunci când se ană în împărăţia misterioasă a Spiritelor după părăsirea definitivă a corpului său pământesc; cunoscând astfel cu anticipaţie ceea ce se va petrece atunci, el va avea în felul acesta posibilitatea să-şi rânduiască viaţa aşa cum se cuvine. Dar omul care este excesiv ataşat de lumea materială va respinge această lucrare, aşa cum el tace cu toate Scripturile Sfinte, calincând-o drept divagaţia nebunească a unui scriitoraş fără minte. Cu toate acestea, el trebuie să ştie că aceasta nu are nici o importanţă, căci mai devreme sau mai târziu chiar şi el va ajunge într-un loc în care, în afară de Mine (Iisus), nimeni nu-1 va mai putea ajutai

Dacă vreun spirit prea poetic şi filosofic va ñ şocat de anumite idei ale lui Martin, deoarece i se vor părea uneori prea "terre-ă-terre", sordide şi materialiste, să reflecteze cu atenţie asupra acestor cuvinte: "Oriunde se află un stârv, acolo se adună şi vulturii!" Atât în această lume cât şi în lumea de dincolo, mintea omului rămâne în aceeaşi stare de obscuritate. Tocmai de aceea se poate spune că numai după ce el se va lepăda de toate impurităţile sale, abia atunci el va putea vorbi ca un spirit pur, căci va fi fără pată şi neprihănit.

Cu toate că, prin această revelaţie, lumea spirituală este descrisă într-un mod cvasi-complet - prezentând ceea ce se petrece cu ocazia diferitelor iniţieri ale sufletelor şi spiritelor în lumea de dincolo - trebuie să consideraţi această relatare plină de veridicitate nu ca un exemplu obişnuit, ci ca pe un caz cu totul excepţional, care nu are un alt scop decât purificarea şi desăvârşirea spirituală a lui Martin. Chiar dacă această relatare detaliată rămâne un caz particular, ea trebuie, totuşi, să fie considerată ca un "tot" în care valorile sunt esenţiale pentru fiecare.

Dacă o acceptaţi ca atare şi o credeţi aşa cum se cuvine, atunci, pe de altă parte, puteţi li siguri că veţi urma o cale mult mai uşoară decât mii de alte spirite care, afiandu-se în întunericul profund în care se complac, nu au nici o idee cu adevărat fundamentală despre Dumnezeu şi viaţa în lumea de dincolo.
Fíe ca Gratia, Binecuvântarea si Iubirea Mea să fie cu voi toţi! Amin.
Iisus Cristos

1.Un episcop, care tăcea mare caz de demnitatea sa, precum şi de preceptele sale, se îmbolnăvi pentru ultima data.

2.El care, ca preot toarte habotnic, descria bucuriile celeste în culorile cele mai minunate, care adeseori obosea tot evocând deliciile şi beatitudinea din împărăția îngerilor, tară a uita desigur infernul şi penibilul purgatoriu, el însuşi, un bătrân deja aproape octogenar, nu avea încă nici cel mai mic chef de a intra în posesia paradisului său atât de des slăvit; mii de alți ani de viață terestră îi păreau preferabili unui cer iminent cu toate deliciile şi fericirea sa.

3.De aceea foarte bolnavul nostru episcop făcea totul pentru a-şi redobândi sănătatea pe acest pământ. Cei mai buni medici trebuiau să-1 înconjoare în mod constant; în toate bisericile diocezei sale, se dădeau slujbe energice; toți credincioşii săi erau îndemnați să se roage pentru ca el sa rămână în viață, să facă neîncetat rugăciuni pioase, grație cărora ar fi urmat să beneficieze de toate indulgențele. In camera bolnavului fusese înălțat un altar în care, dimineața, se rostim trei slujbe pentru însănătoşirea sa; şi, după-amiaza, trei călugări r atre cei mai cucernici recitau dintr-o răsuflare tot breviarul alături de Mîntele Taine expuse în permanență.

4.El însuşi striga foarte des: "O, Doamne, ai milă de mine! Sfântă Măria, tu, mamă bună, ajută-mă, fii milostivă cu cel care-ți poartă demnitățile şi favorurile episcopale pentru gloria ta şi cea a Fiului tău! O, nu-1 abandona pe robul tău credincios, tu singura salvatoare din nenorocire, singurul sprijin al tuturor celor care suferă!"

5.Dar toate acestea nu-i ajutară la nimic; omul nostru căzu într-un somn profund din care nu se mai trezi în aceasta lume.

6.Cunoaşteți bine toate ceremoniile şi riturile funebre, considerate extrem de importante, care sunt realizate pe pământ în jurul rămăşițelor pământeşti ale unui episcop; de aceea nu vom mai zăbovi asupra acestui subiect. Să ne îndreptăm imediat către lumea spirituală pentru a vedea ce face omul nostru.

7.Iată, suntem deja acolo, şi-1 descoperim culcat încă în patul său. Căci, atâta timp cât există căldură în inimă, îngerul nu desprinde sufletul de corp. Această căldură este produsă de către spiritul care trăieşte în nervi. Ea trebuie mai întâi să fie complet absorbită de către suflet înainte ca separarea completă să se poată efectua.

8.Iată, acum, sufletul acestui om a adunat în el întreg spiritul său şi îngerul îl desprinde de corp pronunțând cuvintele: "Epheta", ceea ce semnifică: "Suflete, deschide-te; dar iu. pulbere, putrezeşte şi fii dizolvată de împărăția viermilor şi a putreziciunii".

9.Şi acum, priviți: episcopul nostru se scoală, asemănător cu ceea ce era el în viața terestră, cu toate ornamentele sale episcopale, şi deschide ochii. Priveşte cu uimire în jurul lui şi nu vede pe nimeni, nici măcar pe îngerul care l-a trezit. Peisajul, într-o lumină foarte mată, îi apare precum în ultimele licăriri ale crepusculului, iar solul seamănă cu muşchi de copac uscat.

10.Omul nostru este foarte surprins de această stranie situație şi îşi zice cu voce tare: "Ce-o fi asta? Unde mă aflu? Oare mai trăiesc sau am murit? Căci eram foarte bolnav şi acum, s-ar putea foarte bine să fiu deja printre cei morți! Da, da, la naiba, asta este! O sfântă Măria, sfinte Iosif şi sfântă Ana, voi cele t~ei puternice sprijine ale mele, veniți şi ajutați-mă în împărăția Cerurilor!"

11.Aşteaptă cu nerăbdare câteva clipe, pândind cu grijă împrejurimile pentru a vedea din ce parte ar putea sosi cei trei, dar aceştia nu apar.

12.Ii mai cheamă o dată, mai tare, şi aşteaptă... Din nou, nimeni!

13.Şi mai tare, îi cheamă pentru a treia oară, dar tot în zadar!

14.Atunci, omul nostru se sperie. începe să-şi piardă speranța şi, în această

situație tot mai disperată, spune: "O, Dumnezeule, în numele Domnului, ajută-mă!" (aceasta este invocația sa obişnuită). "Dar ce se întâmpla oare? Am strigat de trei ori - şi degeaba!

15.Să fiu oare sortit infernului? Nu, asta nu se poate, căci nu văd nici foc, nici diavol!

16.Aaahhahaa! (freamătă). Este într-adevăr înspăimântător! Să fiu astfel, singur-singurel! O, Doamne, daca acum ar sosi un diavol, ce m-aş face? Nu am nici apă de trei ori sfințită, nici crucifix!

17.Mai ales că diavolul trebuie să aibă o înverşunare deosebită contra unui episcop! Oh, oh, oh (tremurând de frică) ce grozăvie! Deja mi se pare că aud plansete şi scrâşnituri din dinți!

18.O să-mi abandonez veşmântul de episcop, astfel diavolul nu mă va recunoaşte! Dar oare atunci Cel Rău va avea mai multă putere decât mine? O, nenorocire, nenorocire, ce lucru înfricoşător este moartea!

19.Da, dacă aş li măcar pe deplin mort, nu aş avea nici o teamă. Dar tocmai faptul de a ti încă viu după moarte este înspăimântător! O, Doamne, ajută-mă!

20.Ce s-ar întâmpla dacă m-aş duce puțin mai departe? Nu, nu, rămân aici! Căci aici, măcar ştiu la ce să mă aştept, potrivit scurtei mele experiențe. Numai Dumnezeu ştie ce consecințe ar avea un pas în plus făcut înainte sau înapoi în acest loc enigmatic! De aceea, în numele Domnului şi al preafericitei Fecioare Măria, am să aştept aici până la judecata de apoi, mai degrabă decât să mă clintesc fie şi cât un fir de păr!"

Cap.2Episcopului Martin i se pare ca timpul trece greu în singurătatea sa. Reflexiile sale referitoare la o eventuala schimbare.

1.Omul nostru a rămas nemişcat ca o statuie de câteva ore; nimic nu s-a întâmplat şi nu s-a schimbat în jurul lui. Timpul i se pare atunci a fi disperat de lung (căci în sferele naturale ale lumii spirituale, există şi o impresie asemănătoare duratei lucrurilor pământeşti), şi el reîncepe să monologheze potrivit plăsmuirilor imaginației sale.

2."Ce ciudat, iată că stau deja de o jumătate de veşnicie în acelaşi unic loc, şi totul rămâne perfect neschimbat! Nimici nu se mişcă! Nici muşchii de pe jos, nici părul din capul meu, nici veşmântul meu! Dar ce-o să se întâmple până la urmă?

3.Poate că sunt condamnat să rămân aici pe veşnicie? Veşnic? Nu, nu, asta nu se poate, căci atunci acesta ar ti deja iadul! Şi dacă ar ti aşa, ar trebui sa zăresc teribilul orologiu infernal, cu pendulul său îngrozitor care sună la fiecare bătaie "totdeauna!" - O, ce groaznic! Apoi din nou: "niciodată!" O, asta-i si mai rău!

4.Har Domnului, nu vad acest îngrozitor simbol al eternității! Sau sa fie oare vizibil numai după Judecata de Apoi? Oare imaginea Fiului Omului va apărea în curând pe firmament? De câte milioane de ani stau în picioare aici? Cât timp va mai trebui sa aştept sa sosească teribila zi a Judecății de Apoi?

5.Este foarte ciudat: în lumea pământeană, nu se ştie absolut deloc când se va întâmpla aceasta. Şi în lumea spiritelor, tăcerea în această privință este infinit mai mare. Aici, mii de ani nu sunt decât o scurtă clipă, şi nici măcar un milion de ani nu înseamnă mare lucru! Dacă nu aş avea o credință atât de mare, aproape că aş putea să încep să mă îndoiesc de sosirea acestei judecăți, şi chiar de veridicitatea întregii

Evanghelii.

6.Este totuşi ciudat: toate cuvintele profeţilor citate în Scripturi seamănă izbitor cu oracolele din Delphi. Le poţi răsuci pe toate părţile şi tot nu poţi spune că ele se referă în mod clar şi unic la cutare sau cutare fapt. Pe scurt, ele se potrivesc la fel de bine unui lucru sau altuia! Şi Duhul Sfânt care se spune că este ascuns în Evanghelie trebuie să fie o pasăre dintre cele mai rare, căci, din vremurile îndepărtate ale apostolilor, nu s-a mai lăsat zărit nicăieri, cu excepţia minţii deranjate a câtorva protestanţi fanatici, eretici şi exaltaţi.

7.Credinţa mea o fi ea încă foarte fermă, dar dacă trebuie să mai rămân mult timp în asemenea condiţii, nu ştiu dacă va mai rezista mult!

8.La fel, în ceea ce o priveşte pe Fecioara Măria care este atât de slăvită în Biserica mea, precum şi în nenumăratele litanii sacre, toate acestea îmi par foarte stranii. Căci dacă ceea ce se spune despre această Mărie ar fi fost adevărat, ar fi trebuit să ma audă de multa vreme, ţinând cont ca moartea mea datează, aşa cum am penibila impresie, de câteva milioane de ani. Şi nici Maica Domnului, nici Fiul său, nici vreun alt sfânt nu şi-au lacut câtuşi de puţin simţită prezenţa! Zău, ce mai "Mântuitori"! Nici nu ţi-ai putea dori alţii mai buni! Repet: două milioane de ani bătuţi pe muchie, şi nici urmă de ei!

9.Ar fi fost preferabil pentru mine ca credinţa mea să fie mai puţin puternică, căci atunci nu aş fi rămas niciodată într-un asemenea loc! Da, numai stupida mea credinţă este cea care mă reţine aici! Dar nu pentru mult timp! Va trebui oare să zac aici ca un stârv mizerabil încă vreo câteva milioane de ani? Şi după scurgerea acestui timp incredibil de lung, să nu ajung la nimic mai bun decât în momentul de faţă? Ar fi o nebunie! N-am tăcut destul pe nebunul pe Pământ? Aşa că o să pun în curând capăt acestei comedii deşarte.

10.In lume, cel puţin, eram plătit în mod cinstit pentru sminteala mea, şi merita să fac pe imbecilul. Dar aici, aşa cum mi-o demonstrează experienţa mea de mai multe milioane de ani, nu există decât vid în jurul meu. Am să părăsesc foarte repede toată această idioţenie!"

11.Vedeţi, îngerul transformase senzaţia sa de câteva ore petrecute aici în milioane de ani; acum, el va părăsi curând acest loc. Pentru moment, omul nostru este încă la fel de imobil ca o statuie şi priveşte puţin temător în jurul său, ca pentru a căuta drumul pe care să apuce. Acum, el fixează cu privirea un punct dinspre apus unde i se pare că ceva se mişcă. Devine vizibil preocupat de acest lucru şi îşi vorbeşte din nou astfel:

12."Ce văd oare acolo, în depărtare, pentru prima dată după milioane de ani de cea mai cruntă plictiseală? Nu mă pot împiedica să nu fiu speriat, căci am vaga impresie că se pregăteşte încetişor un fel de judecată!

13.Oare să mă avânt să merg până acolo? Asta ar putea însemna eterna mea pierzanie! Dar cine ştie, poate şi deplina mea mântuire!

14.Această situaţie este dintre cele mai infernale; căci, pentru cel care, ca şi mine, a petrecut milioane de ani pământeşti exilat în acelaşi loc, tot ceea ce i se mai poate întâmpla îl lasă complet indiferent! Cu adevărat, ce ar putea fi mai rău pentru un om cinstit decât să fie cvasi condamnat să zacă milioane de ani în acelaşi loc?!

15.De aceea, întocmai ca un miner pământean înainte de a coborî în puţul minei, zic şi eu: ce naiba, mă avânt! Nu mi se poate întâmpla nimic mai rău decât să mor pentru veşnicie! Şi la urma urmei, acesta ar fi cel mai bun lucru pentru mine. Căci a continua o viaţă asemănătoare - milioane de ani fără nici o schimbare - nu, mulţumesc! Nici măcar stelele, care nu se clintesc din loc, nu ar putea-o suporta! Da, un etern neant ar fi infinit preferabil!

16.Nu mai trebuie deci să ezit nici o clipă! Fie ce-o fi! La d.... nu, nu am să merg până la capătul acestei expresii, căci mă aflu încă pe un teren absolut necunoscut.

Să fim deci prudenți, atâta vreme cât nu ştim unde ne aflăm!

17.Ceea ce îmi apăruse acum câteva clipe se mişcă din ce în ce mai mult: parcă ar fi un copăcel clătinat de vânt! Hai, puțin curaj! Vom vedea dacă mai sunt în stare să umblu, după o atât de lungă perioadă de repaos forțat!

18.Am auzit eu, odinioară, pe Pământ - din câte îmi aduc aminte - că un spirit nu ar avea decât să se gândească pentru a ajunge imediat acolo unde doreşte să fie. Dar în ceea ce priveşte spiritualitatea persoanei mele, mă aflu într-o poziție mai degrabă proastă. Căci posed încă picioare, mâini, cap, ochi, nas şi gură, pe scurt, tot ceea ce aveam pe Pământ, ba chiar şi un stomac; dar acesta este supus unui adevărat post de cardinal de tare mult timp. Dacă nu ar fi în jurul meu atât de mult muşchi cu multă rouă, de mult aş fi fost deja redus la un atom! Poate că acolo se va găsi ceva mai bun pentru stomacul meu?!

19.Incă o dată, haidem! Trebuie să se întâmple ceva, altminteri, este neantul! Şi orice schimbare va fi preferabilă stării mele actuale, care nu este deloc strălucită. Căci nu există nici un motiv de mândrie în a sta astfel pironit timp de milioane de ani tot în acelaşi loc! Hai, Dumnezeu cu mila!"

Cap.3 - Episcopul Martin în compania unui aşa-zis confrate. Sfaturile înțelepte ale ghidului.

1.Iată: acum, omul nostru îşi mişcă picioarele şi, tatonând solul, înaintează cu un pas grijuliu înspre acel lucru pe care 1-a văzut şi care se mişcă din ce în ce mai mult.

2.După ce a făcut câțiva paşi, regasindu-se întreg şi nevătămat, este toarte surprins să găsească, sub un copac, un om, un episcop chiar, în *"optima forma"* da, un alt episcop absolut asemănător lui, totuşi însă numai în aparență, căci în realitate este vorba despre îngerul care rămăsese mereu, dar în mod invizibil, alături de omul nostru. Acest înger este spiritul preafericitului Petru.

3.Ascultați acum cum se adresează episcopul nostru presupusului său coleg şi cum discută de acum înainte cu el. începe astfel:

4."Oare ochii mei văd bine, sau este o iluzie? Un confrate, care lucrează şi el pentru via Domnului?! Ce bucurie infinită să regăsesc în sfârşit, după milioane de ani, o ființă umană, ba mai mult, un coleg în acest deşert printre deserturi!

5.Te salut, frate drag! Spune-mi, cum ai ajuns aici? Ai atins deja şi tu vechimea mea în această frumoasă lume spirituală? Să ştii că eu mă aflu în acest unic şi acelaşi loc de aproximativ cinci milioane de ani!... Cinci milioane de ani!"

6.Ingerul, presupusul confrate al episcopului, răspunde: "înainte de toate, eu sunt pentru tine un frate întru Domnul şi, fireşte, şi un vechi lucrător al viei Sale. Dar în ceea ce priveşte vârsta mea, eu sunt mai bătrân decât tine în privința timpului şi a lucrărilor mele, totuşi mai tânăr potrivit aparențelor.

7.Căci, vezi tu, cinci milioane de ani pământeşti reprezintă o durată absolut respectabilă pentru un spirit creat; dar înaintea lui Dumnezeu, aceasta nu înseamnă aproape nimic, căci existența Sa nu poate fi măsurată nici în întinderea spațiului, nici în scurgerea timpului, de vreme ce ea este întru totul eternă şi infinită!

8.Te afli într-o profundă greşeală, tu care intri în lumea infinită a spiritelor. Dacă ai fi fost aici de cinci milioane de ani, atunci de mult timp ai fi avut un alt veşmânt. Căci, în aceSt răstimp, munții Pământului ar fi fost neteziți şi văile sale umplute, mările, fluviile şi mlaştinile sale ar fi fost secate. Şi pe Pământ ar fi apărut o

Creație cu totul noua, din care însă nu s-a semănat încă nici cea mai mică sămâuță!

9.Dar pentru ca tu însuți, dragă frate, să-ți dai seama ca presupusa ta vechime nu este decât o himeră dezvoltată în mintea ta, potrivit propriilor tale concepții despre timp şi spațiu - care la tine sunt puternic condimentate cu tot ceea ce ține de infern - privește în jurul tău şi vei descoperi corpul pe care l-ai părăsit de numai trei ore!"

10.Iată: omul nostru se întoarce repede şi îşi recunoaşte într-adevăr corpul terestru zăcând în continuare pe catafalcul special construit şi ornat pentru circumstanța respectivă în catedrală; în jurul acestuia, există o cantitate enormă de lumânări mari şi o mulțime şi mai mare de curioşi şi de gură-cască ce stau acolo degeaba. La vederea unei asemenea comedii, devenind foarte iritat, el exclamă:

11.(Episcopul) "Foarte dragul meu frate, ce trebuie sa fac eu? Ah, ce cumplită absurditate! In teribila mea plictiseală, minutele au devenit eternități, şi totuşi eu sunt chiar fostul locuitor al acestui corp. în vreme ce eu aproape că nu mai ştiu ce să tac pentru a-mi potoli foamea şi a ieşi din această obscuritate, aceşti nebuni îmi idolatrizează învelişul carnal. Oare nu am destulă forță, acum că sunt un spirit, să rup în mii de bucăți această zdreanță veche şi s-o arunc în cele patru vânturi? O, voi, bieți idioți, slujitori ai lui Satana! Ce serviciu credeți voi că-i faceți acestui gunoi puturos?"

12.Ingerul spune: "întoarce-te din nou spre mine şi nu te mânia. Doar făceai şi tu acelaşi lucru pe vremea când încă mai aparţineai lumii pământeşti! Sa-i lăsăm pe morți să-şi îngroape morții; tu, din contră, desprinde-te de toate acestea şi urmează-mă; astfel vei găsi Viața."

13.Episcopul îl întreabă atunci: "Dar, unde trebuie să te urmez? Eşti tu oare sfântul meu patron, sfântul Bonifaciu, de te preocupă aparent atât de mult salvarea mea?"

14.Ingerul: "In numele Domnului Iisus, îți spun, urmează-mă până la El! Căci El este adevăratul sfânt Bonifaciu pentru toți oamenii! Bonifaciu al tău nu poate face nimic pentru tine! Iar eu nu sunt deloc cel care crezi tu, ci cineva complet diferit!

15.Mai bine urmează-mă! Adică, fă ceea ce-ți voi spune acum. Astfel, vei înțelege în primul rând tot ceea ce ți s-a întâmplat până acum, cum, prin ce mijloc si de ce; în al doilea rând, te vei afla imediat într-o poziție mai bună, şi în sfârşit vei învăța să-L cunoşti personal pe Domnul, şi prin El - Calea care duce la Cer, precum şi pe mine, fratele tău".

16.Episcopul: "Da, da, am înțeles! Aş prefera chiar să zbor mai degrabă decât să merg pentru a părăsi acest loc extrem de plictisitor!"

17.Ingerul: "Bun, atunci ascultă! Dă-ți imediat jos acest costum ridicol şi îmbracă această ținută de țăran!"

18.Episcopul: "Dă-mi-o, cu dragă inimă îmi schimb această haină monotonă cu orice alte zdrențe".

19.Ingerul: "Bun - Vezi, eşti deja în costum de țăran. Şi acum, urmează-mă!"

Cap.4Martin este gata sa lucreze
ca pastor de oi

1.Episcopul: Am fost învățați următoarele: "Omul trebuie să se ferească de tot ceea ce tinde să analizeze religia. El nu trebuie să ştie nimic, ci să creadă totul orbeşte şi cu tărie! Este mai bine pentru el să intre în Cer ca un biet idiot, decât să fie luminat şi să cadă în infern! Trebuie să ne temem de Dumnezeu din cauza acestui infern şi sa-L iubim din cauza paradisului!" Dacă aceasta este baza învățăturii noastre, cum vrei tu să găseşti în mine vreo urmă de logică?"

2.Ingerul: "Din nefericire, ştiu prea bine cum stau lucrurile cu doctrina lui Babel şi cât este ea de diametral opusă Evangheliei, unde se spune tocmai: "Nu condamnați, şi nu veți fi condamnați. Nu judecați, şi nu veți fi judecați". Dar voi, voi condamnați fără încetare şi-i judecați pe toți cei care nu se înclină în fața sceptrului marelui Babel!

3.Ia spune-mi, voi chiar credeți că sunteți adevărați creştini, tocmai voi care nu urmați câtuşi de puțin Evanghelia atât de plină de bunătatea lui Christos? Nu există oare în această învățătură, ca şi în întreaga Creație, ordinea cea mai perfectă şi logica cea mai desăvârşită? Plenitudinea Duhului Sfânt nu reiese oare din fiecare cuvânt al Evangheliei? Totuşi, nu sunteți voi, în cuvinte şi în fapte, în mod constant în opoziție cu Duhul Sfânt atunci când acționați intenționat împotriva învățăturii sale cele mai pure? Ea nu a făcut decât să vă restituie mesajul etern vestit odinioară de Domnul apostolilor şi discipolilor!

4.Iți dai tu seama că te afli pe calea blestemului veşnic, că eşti un fruct copt pentru infern?! Dar Domnul vrea să-şi manifeste iertarea față de tine, de aceea mă trimite pentru ca să te scot din vechea ta temniță babiloniană!

5.Dacă aşa vrea Domnul, este pentru ca tu trebuie înainte de toate să te obişnuieşti cu ceea ce nu-ți convine şi să te împaci cu cei care te supără cel mai tare, înainte de a implora grația divină. Dar dacă tu preferi doctrina ta babiloniană, atunci te vei arunca singur în infern, de unde chiar şi unui prieten al Domnului Iisus i-ar fi greu să te scoată!"

6.Episcopul: "Da, da, mult iubitul meu prieten, ceva care seamănă cu logica începe să se trezească în mine pentru prima dată! Ai numai puțină răbdare! Da, în numele Domnului, voi face ce vrei tu! Dar mai ales nu-mi mai vorbi de îngrozitorul infern, şi du-mă mai departe!"

7.Ingerul: "Am ajuns deja la destinație - pentru moment. Vezi, chiar aici, lângă mine, eu care sunt în acelaşi timp țăran luteran şi episcop, vei face munca unui păstor de oi. Prin îndeplinirea fidelă a acestei sarcini, vei primi pâine şi te vei înălța încetul cu încetul. Dar dacă te apuci de treabă fără tragere de inimă şi bombănind, îți vei face rău, nu vei obține decât puțină pâine şi nu vei avansa decât foarte puțin. Din contră, dacă vrei să fii un servitor credincios, nu te mai gândi la starea ta terestră. Trebuie să-ți începi munca aici pornind de la treptele cele mai de jos ale scării, dacă vrei să ajungi la ceva!

8.Bagă-ți bine în cap următoarele: a avansa înseamnă aici a da înapoi şi a dori să fii ultimul şi cel mai mic. Intr-adevăr, nimeni nu ajunge lângă Domnul înainte de a se fi umilit în toate. Acum, pentru situația ta prezentă, ştii destule. Urmează-mă, deci, de bună voie în această casă. Totuşi, acționează după propria ta voință!

9.Episcopul îl urmează atunci fără obiecții, căci îşi dă seama că ghidul său nu poate nicidecum să-i vrea răul. Intră împreună într-o casă.

Cap.5 - Munca lui Martin ca pastor de oi în Lumea de dincolo

1.Ingerul Petru: Priveşte acolo, pe fereastră! Vezi miile de oi şi de miei care aleargă şi zburdă pe pajişte?

2.Ai aici o carte în care sunt trecute numele lor; ia-o şi cheamă-le pe toate pe nume! Dacă vor recunoaşte în tine vocea unui adevărat păstor, vor veni degrabă la tine. Dar dacă descoperă în tine un simbriaş, se vor risipi şi vor fugi departe de tine. Dacă se întâmplă acest lucru, atunci nu bombăni, ci recunoaşte că eşti într-adevăr un simbriaş. Un alt păstor va veni atunci spre tine pentru a te învăța cum trebuie să păzeşti şi să chemi oile şi mieii!

3.Dar acum, ia această listă, du-te afară şi fă ce te-am sfătuit!"

Cap.6 - Surpriza plăcuta dar periculoasă a episcopului. Martin în noua sa slujba: turma de oi devine o multime de fete frumoase.

1.Omul nostru, în ținuta sa de țăran, şi ținând sub braț o carte destul de groasă, merge aşadar către locul unde îngerul i-a arătat turma. Aparent, în depărtarea (spirituală), aceasta seamănă într-adevăr cu o turmă de oi şi de miei; dar în realitate, în proximitatea spirituală, ea este alcătuită din autentice suflete feminine care trăiseră în lume în mod absolut cucernic, acordând însă o importanță cu mult mai mare - şi chiar mai mult decât atât - religiozității romane decât Mie, Domnul, dat fiind că ele nu Mă cunoşteau, stare care persistă de altfel şi acum. De aceea, la o anumită distanță spirituală, ele apar în prezent ca nişte dobitoace de cea mai blândă specie.

2.Episcopul nostru, aşadar, se vede pentru prima dată repartizat într-un post retribuit. Ne putem uşor închipui în ce dispoziție se află, el care a fost un prelat toată viața sa. Iată-l că se aşează pe o piatră acoperită de muşchi şi caută în jurul lui oile şi mieii. Dar, în locul acestor utile animale domestice, descoperă numeroase fete dintre cele mai frumoase şi mai delicate, zburdând pe o pajişte verde, culegând vesele flori şi împletind minunate coronițe de diferite dimensiuni.

3.In fața acestui spectacol, omul îşi vorbeşte astfel: "Hmm, ce ciudat, totuşi chiar aici, pe această pajişte, zărisem adineaori o mulțime de oi şi de miei. Acum turmă parcă s-a evaporat şi, în locul ei, au apărut mii de fete dintre cele mai adorabile, una mai frumoasă decât alta! Ca să fiu cinstit, dacă toata această poveste n-ar fi o păcăleală, aş prefera această turmă. Dar aici, nu trebuie să te încrezi în simțurile tale, căci reversul medaliei este întotdeauna diferit...

4.O, nenorocire, nenorocire, iată-le că vin acum toate spre mine fără să le ti chemat pe nume! Ei bine, fie, astfel voi putea să le văd mai bine cât voi avea chef şi - oh, oh! - poate că aş putea săruta una sau două? Chiar că n-ar fi deloc rău sa rămân aici pentru veşnicie ca pastor al unei turme de oi atât de magnific transformate! Chiar, n-ar fi rău deloc!

5.Se apropie; şi cu cât le văd mai de aproape, cu atât îmi par mai minunate! Uite-o pe cea de colo, în mijloc, puțin în față - oh, oh, ce frumoasă e! O, forță a virtuții mele, nu mă abandona acum, altfel sunt pierdut! Ce bine că în această lume spirituală, celibatul - această idioțenie - nu mai are nici o valoare, căci altminteri, aş putea cu cea mai mare uşurință să comit chiar aici un păcat de moarte!

6.Ar trebui să le chem pe nume cu cartea, dar acum, să lăsăm asta deoparte. Căci este evident că atunci ar fugi şi nu s-ar mai arăta niciodată! De aceea, îmi pare rău pentru acest catastif, dar va rămâne pur şi simplu închis!

7.Vin din ce în ce mai aproape şi - linişte acum, încă zece paşi şi vor fi aici, îngeraşii scumpi, da, chiar lângă mine! O, îngeraşi scumpi!"

8.Vedeți, "îngeraşii scumpi" tocmai au sosit lângă episcopul nostru, îl înconjoară şi-1 întreabă ce caută el aici...

Cap.7 - Tentația episcopului Martin şi lecția lui Petru.

1.Omul nostru, îmbătat de atâta grație şi farmec, le răspunde cu o voce tremurătoare: "O voi, îngeraşi cereşti, oh, ooh, o voi, îngeraşi, îngeraşi scumpi! Oh, oohoooh voi, foarte foarte scumpi"îngeraşi ai lui Dumnezeu! - eu - trebuie - să - fiu - păstorul - vostru - dar voi, foarte -foarte dragi îngeraşi, vedeți bine ca sunt mult prea prost pentru asta!"

2.Cea mai frumoasă fată din grup se aşează atunci la picioarele episcopului nostru lipindu-se de el cu o încredere copilărească, iar celelalte fac la fel. Apoi, cea mai frumoasă i se adresează astfel lui Martin: "O, dragă omule, eşti prea modest, căci eu te găsesc foarte frumos, şi dacă inima ta ar fi liberă, aş fi copleşită de fericire să fiu a ta pentru totdeauna! Priveşte-mă, oare nu-ți plac?"

3.Tulburat până la nebunie, omul nostru nu reuşeşte să scoată pe gură decât un tremurător şi interminabil "Oooohooh", căci orbitorul căpşor blond şi creț, ochii mari atât de binevoitori, gura ca un trandafir, pieptul rotund, unduitor şi aerian, mâinile minunate precum şi picioarele de un aspect eterat l-au scufundat pe episcop într-o rătăcire aproape totală.

4."Ingeraşul", văzând excitația amoroasă a păstorului, se apleacă atunci asupra lui şi-1 sărută pe frunte. Până în acest punct, omul nostru s-a comportat destul de vitejeşte, dar acum s-a zis cu el. El devine excitat la nebunie, strânge în brațe din răsputeri această tânăra frumusețe şi explodează în final într-un potop de manifestări amoroase.

6.Dar în momentul în care atinge paroxismul delirului său amoros, întreaga scenă se transformă brusc. "îngeraşii scumpi" dispar, iar îngerul Petru apare alături de omul nostru. El spune:

7."Dar, frate, cum o să-ți paşti tu oile? Aşa te-am sfătuit eu? Să ştii că dacă aşa procedezi cu oile şi cu mieii care îți sunt încredințați, nu vei ajunge niciodată la scopul etern al Vieții! De ce nu ai folosit cartea?"

8.Episcopul: "Dar, tu de ce nu mi-ai zis că oile şi mieii aceştia pe care-i vedeam din casa erau în realitate cele mai frumoase şi delicioase fete, lângă care numai o piatră poate rămâne insensibilă?! Vezi bine că cineva şi-a râs de mine, şi, din cauza unei asemenea păcăleli, doar nu ai de gând să mă certi acuma?"

9.Ingerul: "Ce s-a întâmplat cu celibatul tău? Nu l-ai trădat oare, la fel ca şi pe jurământul tău de eternă castitate?"

10.Episcopul: "A, ce-mi pasă mie de celibat şi de jurământ? Oricum, pe Pământ, mi-aş fi sacrificat tot celibatul pentru un înger precum acea fată; şi din dragoste pentru ea, m-aş fi făcut imediat luteran! Dar unde au putut să dispară aceste minunate fete, şi mai ales aceea? O, dacă aş putea-o revedea măcar o dată!"

11.Ingerul: "Prietene, o vei revedea foarte curând împreună cu tovarăşele sale, dar atunci va trebui să nu-i vorbeşti şi cu atât mai puțin să te apropii de ea! Dacă o vezi că încearcă sărți sară de gât, ridică mâna şi spune: "In numele Domnului, nu mă tenta,

ci supune-te legii divine. Intoarce-te pe calea supunerii!"

12.Dacă turma refuză să-ți dea ascultare, deschide cartea şi citeşte numele care sunt scrise înăuntru. Poate că ea se va risipi dintr-o dată, sau poate că, dacă va percepe în vocea ta un ton impregnat cu forța Domnului, te va urma. O vei conduce pe muntele pe care-1 vezi acolo, spre miazăzi, unde voi veni să te întâlnesc.

13.Cât despre cele petrecute adineaori, oferă-le prinos Domnului Iisus în inima ta, căci El a permis ca tu să cedezi şi să-ți renegi, prin căderea ta, încăpățânarea referitoare la celibat.

14.Dar acum, nu mai ceda tentației, căci răul pe care ți l-ai face te-ar copleşi timp de sute de ani tereştri. De acum înainte, fii pur şi precaut. Căci, atunci când vei fi pur, un număr infinit de frumuseți şi nai mari vor veni la tine în împărăția lui Dumnezeu. Dar înainte de asta, trebuie să extragi şi să arunci din tine toate nebuniile tale terestre.

15.Acum, fii tare, şi acționează potrivit sfaturilor mele. Astfel, drumul pe care-1 vei urma pe viitor va fi mult mai uşor şi plăcut Domnului!"

16.După aceste cuvinte, îngerul Petru dispare brusc, pentru ca episcopul să nu mai aibă ocazia de a-şi spune unele dintre observațiile sale groteşti sau să-1 contrazică pe înger cu absolut nimic!

Cap.8 - Monologul episcopului Martin. Autocritica sa şi recunoaşterea păcatelor sale.

1.Rămas acum singur pe pajişte, Martin începe să discute cu el însuşi:

2.(Episcopul Martin): "Oare unde a dispărut ghidul meu? Ce mai ghid, şi asta! Când ai cel mai mult nevoie de el, dispare, Dumnezeu ştie unde! - Dar dacă faci cea mai mica greşeală, apare într-o clipita - ceea ce mă enervează în cel mai mare hal! Ar trebui fie sa rămână lângă mine ca să mă ghideze pe drumurile nesigure ale lumii spirituale, fie, dacă vine la mine numai atunci când am comis un păcat, să mă lase baltă pentru totdeauna! Probabil că am de-a face cu un țicnit!

3.Dacă vrea să mă ghideze spre fericire, atunci să rămână vizibil! Dacă nu, atunci nu-mi serveşte la absolut nimic să fiu sub îndrumarea sa! Aşteaptă numai, ghid luteran deghizat în sfânt patron, am să-ți dau eu de furcă până o să-ți pierzi toată răbdarea! Ce mi se mai poate întâmpla? Sunt un luteran, deci, după Roma, un fruct taman copt pentru infern. Poate că de fapt chiar mă aflu din plin înăuntru, fără să-mi dau seama!

4.De aceea trebuie ca aceste frumoase oi să se întoarcă la mine! Nu există nici un pericol ca să mă comport cu ele ca un lup deghizat în oaie! Voi fi mai degrabă ca un amant plin de foc, aşa cum nu a mai existat altul pe Pământ! Niciodată nu voi ridica mâna asupra lor şi nici nu le voi chema pe nume cu ajutorul acestei cărți, pentru ca să nu fugă si mai departe. Nici nu-mi voi mai pierde stăpânirea de sine cu una sau alta dintre ele, aşa cum am făcut-o prima dată. Nici nu se mai pune problema să le ating sau să le fac apelul. Şi dacă acest luteran mai iese din ascunzătoarea sa, va găsi cu cine să stea de vorbă în persoana unui episcop autentic!

5.Dar unde stau oare atât de mult timp aceşti îngeraşi scumpi? Pentru moment, nici urmă de ei! Ia te uită, observ acum că am devenit mult mai curajos şi mai îndrăzneț! Prin urmare: veniți dar, îngeraşi scumpi, de data aceasta veți găsi în mine omul care vă trebuie! Nu un laş, ci un erou, şi încă ce erou!

6.Numai Dumnezeu ştie unde sunt! Deja a trecut o bună bucată de vreme de

când ghidul meu m-a părăsit şi tot nu văd nici un suflet! Ce înseamnă asta? Oare nobilul meu ghid mi-a hărăzit să rămân aici pe toată veşnicia? Cam aşa mi se pare! Am din nou impresia că sunt deja vreo doisprezece ani de când m-a abandonat."Poate că iar o să ajung la câteva milioane!...

7.Măi, ce viaţă de câine în lumea asta spirituală! Te simţi ca un animal pierdut! Peste tot numai ceaţă, nu exista lumină adevărată! Totul nu este decât aparenţă şi nu realitate! Această piatră, pe care îmi aştept deja de o bună bucată de timp oile, este cu siguranţă şi ea ceva cu totul diferit de ce cred eu! Şi de asemenea, "îngeraşii aceştia scumpi", Dumnezeu ştie unde se ascund şi ce sunt ei de fapt! Probabil că Mmic! Căci daca ar exista, de mult ar trebui să fie deja aici! Da, da, tot ceea ce există în acest loc nu are nimic real. Nici ghidul meu, altminteri i-ar fi cu neputinţă să dispară atât de iute în neantul cel mai total.

8.Mi se pare ca această viaţă seamănă întru totul cu visele pe care le aveam odinioară, pline de tot soiul de lucruri idioate şi de metamorfoze stranii... Şi ce erau ele în realitate? Nimic altceva decât nişte imagini născute din forţa de imaginaţie fantastică a sufletului! Tot astfel, aici, această viaţă nu este altceva decât un vis iluzoriu care va dura probabil pentru totdeauna! Numai cugetările mele par a avea cu adevărat o oarecare valoare, tot restul nu reprezintă decât biete himere ale sufletului! Acum, deja îmi aştept aici oile şi mieii de mai bine de două sute de ani, dar tot nu jse vede nici cel mai mic semn al prezenţei lor!

9.Totuşi, ceva mă miră în această lume de fantasmagorii: această carte, această haină de ţăran pe care o port, şi de asemenea împrejurimile, cu casa şi cu templul luteran, îşi păstrează aparenţa fără nici cea mai mică schimbare! Această poveste este o glumă, cu siguranţă! Insă trebuie să existe totuşi ceva adevărat în ea; dar în ce măsură, asta este o cu totul alta întrebare!

10.Oare am greşit că nu am ascultat sfaturile primite? Dar, dacă ghidul meu ar fi fost cât de cât corect, n-ar fi putut să mi-o reproşeze imediat, fără a o lua astfel la sănătoasa, pe negândite?! Oare nu a zis chiar el ca, dacă voi mai ceda încă o dată tentaţiei, îmi voi face un rău foarte mare, şi că-mi voi muşca degetele timp de câteva sute de ani pământeşti cât se poate de adevăraţi? Oare chiar am cedat deja? In gând şi în voinţa da, fără nici o îndoială, dar în fapte, este cu neputinţă, căci îngeraşii respectivi nu s-au arătat nici măcar o secunda!

11.Dar poate că nu au apărut tocmai pentru că am avut asemenea gânduri şi dorinţe? Se prea poate! De-aş putea măcar să-mi scot gândurile astea din cap! Dar de ce trebuie să fie atât de frumoase şi de atrăgătoare? Ah, în ce necaz m-am băgat!... De acum înainte, va trebui să aştept ca gândurile mele nebuneşti să se desprindă din mintea mea, la fel ca şi dorinţele mele!

12.Dar o simt prea bine: dacă asta este o încercare pentru mine în principala mea slăbiciune, atunci pot dispera în voie, căci în acest domeniu, pe Pământ, m-am purtat într-adevăr, în taină, ca un vulgar animal! Da, când vedeam o femeie bine făcută şi bogată, îmi plăcea şi -taceas ! Oare câte fermecătoare tinere călugăriţe am - taceas de rebus praeteritis ! Oh, astea erau vremurile bune, - dar acum, taceas!

13.Cât de neînduplecat eram, în confesionalul meu, faţă de copiii care veneau sa-mi încredinţeze greşelile lor,, şi cât de indulgent cu mine însumi! Vai, vai, nu era cinstit, desigur! Dar cine, în afara lui Dumnezeu, are forţa de a rezista puterii naturii?!

14.Dacă nu ar fi fost instituit acest celibat complet idiot, şi dacă un episcop ar putea fi soţul legitim al unei femei- aşa cum după ştiinţa mea a cerut în mod expres Pa vel - lupta contra cărnii ar fi cu siguranţă mai uşoară. Dar astfel, un episcop încă mai trăieşte la fel precum Adam - înaintea binecuvântării pomului cunoaşterii - cu Eva, seducătoarea, într-un paradis absolut relativ, şi nu se poate niciodată sătura cu mărul cu care este îmbiat!

15.Ah, ce necaz! In line, asta este, cine poate scliimba ceva? Numai Creatorul,

dacă vrea. Dar fără El, fiinţele umane, în special cele de teapa mea, nu sunt decât nişte dobitoace, şi chiar nişte dobitoace înfricoşătoare, din totdeauna şi pentru veşnicie!

16.0, Doamne, dăruieşte-mi Graţia Ta, ai milă de mine! Simt că dacă Tu nu mă iei de mână, cu greu voi avansa, căci cu adevărat nu sunt decât un dobitoc. Cât despre ghidul meu, acest nătâng încăpăţânat, poate că este chiar spiritul lui Luther! Lucrurile stau cam prost! O, Răbdare; nu mă abandona! Iată că au mai trecut o mie de ani de când stau pironit locului!"

17.In sfârşit tace şi aşteaptă din nou oile şi mieii.

Cap.9 - Incercarea răbdării se prelungeşte pentru episcopul Martin. Umorul sau macabru.

1.El priveşte de jur împrejur în toate părţile şi aşteaptă, aşteaptă indefinit. Dar tot nu zăreşte nici o oaie. Atunci, el se ridică de pe piatra sa şi şe urcă pe ea pentru a le căuta din priviri, din acest punct mai înalt; dar nici de acolo nu se iveşte nimic la orizont.

2.Incepe atunci să strige, dar nu se aude nimic si nu apare nimeni. Se aşează din nou şi aşteaptă. In zadar, căci nu există nimic vizibil de jur împrejurul lui. Mai stă încă un pic în aşteptare şi, cum între timp tot nu vine nimeni, se ridică, scos din răbdări, îşi ia cartea şi se duce ceva mai departe, luând din nou cuvântul astfel:

3.Episcopul Martin: "Gata, m-am săturat până peste cap de această poveste! Iată că au mai trecut un milion de ani, cel puţin aşa am impresia, şi tot nu apare nici cea mai mică schimbare în situaţia mea! Dar acum, dragul meu ghid, n-am să mai fac pe nebunul pentru tine; ca un om cinstit ce sunt, am să mă duc să-ţi pun cartea ta idioată la loc în casa ta şi apoi voi pleca la drum, nu contează în ce direcţie! Această lume trebuie să aibă undeva un capăt, în faţa unui gard de scânduri, unde se poate spune: Huc usque et non plus ultra!" .

4.Şi, în numele Domnului, dacă atunci va trebui să zac acolo timp de un trilion, sau chiar un decilion de ani, până când vor putrezi şi acele scânduri, măcar voi şti de ce! Dar să fac pe imbecilul aici degeaba, gata, nu mai vreau! Căci ceea ce-ţi faci cu mâna ta, suporţi mai bine decât ceea ce-ţi impune un soi de ghid netrebnic! Acest tâlhar de luteran m-a enervat atât de tare că dacă ar apărea acum, aş putea deveni foarte agresiv!

5.Ce poate fi mai plictisitor şi mai penibil decât să aştepţi la nesfârşit şi în pură pagubă ceva foarte precis ce ţi-a fost promis? Nu, cu adevărat, e prea mult! Oare de câte eternităţi aştept aici? Mă trec fiori de groază! Fie că e realitate sau numai o impresie, este al d.... Doamne-ajuta - şi în plus fără nici cel mai mic motiv, şi fără scop plauzibil. Căci, în privinţa oilor: ele nu există şi nici nu au existat vreodată!

6.Cel puţin dacă aş întâlni aici o fiinţă umană având aceleaşi idei ca şi mine, o, ar fi minunat! Cu câtă plăcere ne-am dezlănţui noi împotriva acestei lumi spirituale care nu este decât o înşelătorie! Dar trebuie să savurez singur această plăcere! Ha idem, în picioare acum! Nu mai am timp de pierdut dacă nu vreau să devin eu însumi o piatră pe această piatră!

7.Unde-i acum blestemata asta de carte? Oare s-a dus singură în casă pentru a mă scuti de a mai bate drumul până acolo? Bun, cu atât mai bine! Dar în fond, asta mă tulbură totuşi un pic... Era pusă aici, acum un moment doar, vroiam s-o iau - şi dintr-o dată, a dispărut!

8.Nu, sincer, această lume spirituală este prea stupidă, depăşeşte orice

închipuire omenească! O carte se volatilizează pur şi simplu pentru că am criticat-o puţin, aşa cum şi merita! Este prea ele tot!

9.In curând va trebui să-i cer iertare şi acestei pietre pentru ca netrebnica mea fiinţă s-a odihnit pe ea atâta vreme, altminteri mă va părăsi şi ea! Şi înainte de a porni la drum prin aceste magnifice întinderi de brumă şi aceste pajişti de muşchi, abia luminate de strălucirea unui licurici, va trebui mai întâi să-i solicit cu umilinţă muşchiului marea favoare de a fi autorizat să calc pe el!

10.O, hotărât lucru, este nas... nu, nu înjur! Dar chiar că este complet idiot! Ia te uită, casa şi templul luteran s-au volatilizat şi ele, slavă Domnului! Dar, până la urmă, praful se alege de tot ce exista aici! Nu mai rămâne decât piatra, dacă o fi adevărată?! Aparent, pare să mai fie încă aici, dar trebuie să mă asigur de asta de mai aproape! - Bravo, minunat! Domnul pietrei ne-a părăsit şi el!...

11.Ei bine, acum, cred că a sosit momentul să plec şi eu... Dar unde să ma duc? Aici, nu prea ai de ales! Haidem, drept înainte, la întâmplare şi după nas, presupunând că încă mai am unul... Căci cel care, ca şi mine, s-a lăsat dus de nas timp de câteva milioane de ani, şi asta pentru a doua oară, trebuie de fapt să se întrebe foarte serios dacă se mai află în posesia acestui organ! Dar, slavă Domnului, eu încă îl mai am; de aceea, înainte! Graţie acestui unic indicator, să înaintăm în această lume spirituală atât de pasionantă!"

12.Iată, acum porneşte la drum şi îngerul Petru îl urmează în mod invizibil. "A merge", în lumea spirituală, înseamnă "a-ţi schimba sentimentele", şi, în funcţie de modificările acestora, se transformă în mod corespunzător şi aparenţa locurilor. Dar acum, vom vedea încotro se îndreaptă omul nostru.

Cap.10 - Episcopul Martin greşeşte drumul. Indicaţii ale Domnului referitoare la stările spirituale şi la corespondenţele lor.

1.Cel dintre voi care este priceput în materie de orientare spirituală va remarca imediat că omul nostru a apucat acum în linie dreaptă calea apusului, în loc de cea a sudului. Cu un pas ager, el merge curajos înainte dar, în lumina aparentului firmament, care face ca totul să pară foarte mat şi cenuşiu, nu descoperă nimic altceva decât un teren plat acoperit cu muşchi rar. Pe măsura ce înaintează către vest, totul în jurul său se întunecă din ce în ce mai tare.

2.Această obscuritate vizibil crescândă îl surprinde într-o oarecare măsură, dar nu-l împiedică să-şi continue drumul. Motivul este acela că credinţa şi cunoaşterea sa sunt, putem spune, nule; dar şi pentru că există ***in*** el motivaţii false, contrare purului Cuvânt al Evangheliei, precum şi un autentic anti-creştinism; şi, în sfârşit, ascunsă chiar la fund de tot, o ură sectară disimulată sub o mască de umor.

3.De aceea mersul acestui episcop este îndreptat către un amurg tot mai sumbru; solul nu este acoperit decât cu muşchi rar, simbolizând uscăciunea sufletului său şi foarte puţina consideraţie pe care o are pentru Cuvântul Meu. Şi de asemenea, obscuritatea creşte constant, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu (în faţa căruia asemenea episcopi se înclină în veşmintele lor roş-aurii numai pro forma) are prea puţină importanţă, nu se bucură de nici o consideraţie şi este şi mai puţin pus în aplicare. Din această cauză, El nu a putut niciodată sa dezvolte în el căldura vie care duce spiritul la lumina splendidă a aurorei spirituale fără de sfârşit.

4.In lumea spirituală, asemenea oameni trebuie să fie aparent

abandonați în bezna cea mai deplină; numai atunci devine posibil să fie convertiți. Dar pe cât este de dificil pe Pământ să readuci un asemenea episcop pe adevărata cale a apostolatului, cu atât mai mult acest lucru este valabil pentru cazul de față. Căci ne mai fiind acum decât un spirit, el este total inaccesibil influențelor exterioare; dimpotrivă, în interior, el nu reprezintă nimic altceva decât greşeala, interesele personale şi, de fapt, despotismul.

5.Dar ceea ce îi este imposibil ordinii normale şi cursului obişnuit al lucrurilor, nu îi este nicidecum astfel Grației Mele! Veți putea observa unde va ajunge acest om cu ceea ce are în el şi, atunci când în final nu va mai putea nici înainta nici da înapoi, modul în care poate acționa Grația Mea fără a impieta asupra libertății spiritului. Dacă o asemenea Grație îi va fi acordată, faptul se datorează rugăciunii pe care a formulat-o, odată, ca Eu să binevoiesc să-1 iau de mână. Totuşi, numai forța Grației Mele nu-1 poate cuprinde atâta timp cât nu a extirpat din el însuşi povara propriilor greşeli şi a răutății sale ascunse, ceea ce se va traduce prin starea de obscuritate deosebit de densa care îl va înconjura.

6.Dar să ne întoarcem din nou privirea către călătorul nostru! Cu un pas lent şi prudent, îşi continuă drumul, mergând drept înainte, şi încercând mereu soliditatea solului. într-adevăr, acesta devine pe alocuri noroios şi mlăştinos, semn că toate cunoştințele sale fals motivate vor sfârşi în curând într-o mare de mistere impenetrabile. De aceea, acum, paşii săi întâlnesc deja mai multe mici mlaştini misterioase, într-o obscuritate din ce în ce mai densă. Aceasta este o stare de lucruri care se întâlneşte deseori pe Pământ atunci când o persoană dotată cu înțelepciune începe să vorbească despre viața spiritului şi a sufletului după moarte: ființele umane se grăbesc imediat să schimbe subiectul discuției. Intr-adevar, tot ce ține de această chestiune îi derutează, îi contrariază şi îi întristează. După ei, cel care ar vrea să-şi bată prea mult capul cu aceste probleme ar înnebuni complet!

7.Această spaimă nu este generată de nimic altceva decât de o pătrundere a spiritului în acest teren deja foarte mlăştinos, unde îi apare teama de a cădea într-un abis fără fund, căci scara sa de cunoaştere este mult prea scurtă.

8.Vedeți, solul care îl poartă pe omul nostru începe să formeze fasii de pământ strâmte şi sinuoase. Acest peisaj corespunde flecărelilor şi divagațiilor fanteziste ale unui asemenea ignorant care îl mărturiseşte pe Dumnezeu cu gura, dar a cărui inimă este umplută cu cel mai pur ateism.

9.Omul nostru îşi continuă deci pe un astfel de sol drumul pe care îl urmează şi milioane de alte ființe umane. Fâşiile de pământ devin din ce în ce mai înguste, între lacuri tot mai adânci şi tot mai de nepătruns pentru cunoaşterea sa. Deja, el se clatină puternic, ca un om care merge pe o pasarelă îngustă sub care curge un torent impetuos. Totuşi, el nu se opreşte, ci continuă să avanseze clătinându-se, ca mânat de o falsă curiozitate care l-ar face să descopere vreo limită presupusă a lumii spirituale; şi parțial, dar în taină, pentru a căuta frumoasele oițe, căci acestea îi mai zburdă încă prin minte!

10.Totuşi, tot ce ar fi putut să-i amintească de ele i-a fost luat: cartea, pajiştea, piatra (de încercare) precum şi oile şi mieii al căror farmec şi drăgălăşenie contaseră atât de mult pentru el odinioară, pe Pământ. Acesta este şi motivul pentru care îngerul Petru i le-a prezentat: în esență, pentru a-i dezvălui propriile sale slăbiciuni şi a-1 ajuta, astfel, să le facă să dispară.

11.Să-1 lăsăm aşadar să ajungă împleticindu-se către marginea extremă a ultimei fâşii de pământ care reprezintă divagațiile sale, şi de care nu se mai află foarte departe acum. Acolo, vom asculta în voie toate nebuniile pe care le va debita în marea nopții sale spirituale!

12.Dar fie ca fiecare dintre voi să căutați cu atenție stupidele slăbiciuni lumeşti care zac ascunse în voi înşivă, pentru a nu vă trezi, peste mai mult sau mai puțin timp,

în aceeaşi situaţie ca şi călătorul nostru!

Cap.11 - Calatorul nostru, aflat într-o situaţie critica,
îşi continua monologul.
Invectivele sale supărătoare.

1.Iată, acum, omul nostru a ajuns practic la ţărmul mării; nici o limbă de pământ nu-i mai despică acesteia apele infinite care provin din prostia incomensurabilă a acestui om şi o reprezintă printr-o imagine corespunzătoare. Aceste ape descriu de asemenea starea fiinţei umane care nu mai are nici o noţiune despre absolut nimic şi care devine complet lipsită de înţelegere, întocmai precum un nebun căruia toate cunoştinţele i s-au revărsat în mod haotic într-o mare de non-sensuri.

2.Plin de harţă şi de proastă dispoziţie, el stă acum pe ultimul petic de pământ, adică: pe cea din urmă treaptă a cunoaşterii, cea a lui însuşi! într-adevăr, numai el se mai poate recunoaşte pe el fesuşi, tot restul s-a scufundat într-o mare obscură, care nu mai conţine nimic altceva decât monştri diformi şi tenebroşi care înoată în jurul lui şi-1 încercuiesc ca şi cum ar vrea să-1 înghită, pe tăcute, pe nesimţite, orbeşte. Bezna este profundă, locul este umed şi rece. Numai datorită licăririi extrem de slabe a valurilor şi graţie monotonului, înfricoşătorului clipocit al apei mai are măcar conştiinţa de a se afla pe ţărmul unei mări nesfârşite.

3.Dar acum, ascultaţi în ce mod ciudat bate câmpii şi divaghează din nou; astfel, vă veţi putea da seama de ceea ce i se întâmplă nu numai acestui om, ci şi nenumăratelor fiinţe umane care au totul în capul lor şi în reprezentările lor de o neghiobie nesfârşită, dar puţin sau aproape nimic în inima lor! Ascultaţi-1, începe să vorbească:

4.(Episcopul Martin): "Care va să zică, uite unde am ajuns acum! O, viaţă de câine, fii blestemată! Bietul meu suflet a rătăcit de ici-acolo, într-o plictiseală totală, timp de cel puţin zece milioane de ani pământeşti, şi în loc să ating scopul pe care-1 doream, mă aflu în faţa unei mări care mă va înghiţi nici mai mult nici mai puţin decât pe veşnicie!

5.Frumoasă ocazie pentru un "Requiescat in pace, et lux perpetua luceat eis!" Bănuiesc că sigur mi-au cântat acest imn magnific, pe Pământ. Acum, în ochii lumii, eu mă odihnesc veşnic, iar cenuşa mea este încă luminată de soare sau de lumina fosforescentă a vreunui cavou mucegăit. Dar eu, eu, propriul meu "eu", ce s-a întâmplat cu el?

6.Totuşi, eu mea mai sunt acelaşi. Dar unde mă aflu oare, unde m-au purtat paşii? Sunt pe vârful mişcător şi îngust al unei fâşii de pământ -dacă acest sol poate fi numit pământ - şi, de jur împrejurul meu, nu există decât o noapte extrem de opacă şi o mare veşnică, insondabilă!

7.O, voi, oameni, care vă bucuraţi pe Pământ de această minunată graţie care este viaţa în corpul fizic - presupunând că planeta noastră încă mai există - să ştiţi ca sunteţi nespus de fericiţi şi imens de bogaţi comparativ cu mine, chiar dacă aţi fi înveşmântaţi în zdrenţe mizerabile şi dacă aţi fi nevoiţi să cerşiţi bunătăţii oamenilor câţiva bănuţi pentru a vă hrăni! Din nefericire, aici vă aşteaptă soarta mea, sau poate chiar una şi mai groaznică!

8.Mântuirea nu este posibilă pe Pământ decât celor care respectă cu strictеţe legile lui Dumnezeu sau care devin perfect stoici în corp şi minte, ceea ce este preferabil; tot restul nu valorează nimic! Dacă aş fi ales una dintre aceste două alternative, aş fi mai fericit acum. Dar astfel, mă regăsesc ca un biet idiot în faţa unei

mări care se întinde cu siguranţă la infinit şi care mă va înghiţi probabil pentru totdeauna. Din păcate, ea nu mă va putea distruge, căci ştiu prea bine că soarta mea este de a deveni nemuritor!

9.Căci dacă ar exista ceva care să mă poată ucide, în această lume spirituală nespus de stupidă, aceea ar fi negreşit şi în primul rând îngrozitoarea foame care mă chinuie de atâtea milioane de ani! Dacă nu aş fi un suflet pare-se aerian, de mult m-aş fi mâncat pe mine însumi până la cel mai mic deget de la picior, ca priculicii; dar chiar şi asta îmi este cu neputinţă!

10.Sunt sigur că această mare mă va înghiţi în cufând; ce se va întâmpla atunci cu mine în această lume marină nesfârşită? De câţi rechini voi fi oare înghiţit? Câţi alţi monştri îşi vor încerca ascuţişul dinţilor pe mine, mă vor devora şi îmi vor provoca cele mai mari dureri, tară însă a mă ucide vreodată? Ah, ce magnifică perspectivă a unui viitor tară sfârşit...

11.Poate că oile şi mieii erau un fel de sirene spirituale care m-au atras în mod invizibil în acest loc pentru a mă rupe în bucăţi şi a mă devora? După milioanele de ani petrecuţi aici, aproape că mi se pare că nu-i adevărat că le-am văzut vreodată; totuşi, asemenea lucruri nu sunt imposibile în această lume spirituală de o tâmpenie aberanta, unde îţi petreci mii de ani fără a întâlni pe nimeni în afara de propria persoană, şi unde nu există altă preocupare decât să-ţi ţii ţie însuţi zadarnice monologuri, ca un biet nebun!

12.Singurul lucru pe care nu-1 înţeleg, este faptul că nu sunt şi mai speriat de a mă afla într-o situaţie atât de disperată! De fapt, sunt mai degrabă stăpânit de furie decât de frică. Dar, cum nu am pe nimeni asupra căruia sa-mi descarc justa mânie, trebuie s-o înghit ca pe un vin tulbure care s-a acrit!

13.Totuşi, am impresia că dacă Dumnezeu însuşi - presupunând că există unul - s-ar afla în faţa mea, mânia mea ar ţâşni din nou la suprafaţă. Chiar că aş putea să mă leg de acest Dumnezeu fictiv - dacă chiar există vreunul - şi asta din următorul motiv: Ei a împodobit lumea trecătoare cu nenumărate minunăţii; dar acesteia, care este nepieritoare, îi acordă mai puţină atenţie decât cel mai tiranic şi mai barbar tată vitreg copiilor săi pe care îi urăşte din răsputeri, ei care nu au nici o vină de a fi obţinut existenţa şi astfel, vai, vai, de a fi devenit copiii săi!

14.Oh, ce bine ar fi să-mi pot descărca mânia împotriva unui asemenea Dumnezeu, dacă o fi existând vreunul! Dar din nefericire, nu există Dumnezeu şi nici nu se poate să fi existat vreodată! Căci dacă o Fiinţă Supremă şi divină ar exista, atunci Ea ar trebui neapărat să fie mai înţeleaptă decât noi, creaturile sale. Dar în toate acestea, nu există nici cea mai mică urmă de înţelepciune!

15.Chiar şi o minte complet limitată poate înţelege că tot ce există, tot ce se face, trebuie să aibă un rost anume. Iar eu, sunt şi eu o fiinţă, o creatură neresponsabilă de existenţa sa! Trăiesc, gândesc, simt, experimentez, miros, gust, văd, aud, am mâini pentru a munci şi picioare pentru a umbla, o gură cu limbă şi dinţi, şi - stomacul cel mai gol din câte există! Să-mi spună Dumnezeu: de ce? De ce să am toate acestea timp de milioane de ani pământeşti tară a putea vreodată să le folosesc?

16.Gata, hai că m-am săturat de acest Dumnezeu lipsit în asemenea hal de înţelepciune! Sa se pregătească să răspundă, în feţa mea - dacă există cu adevărat - ca să-L învăţ eu ceea ce ar trebui să ştie! Dar L-aş putea provoca timp de câteva veşnicii, tot n-ar apărea! Şi de ce? Pentru că nu există!"

Cap.12 - Episcopul Martin în punctul mort.
Primirea sa la bordul unei barci mult dorite.
Discursul sau de multumire fată de marinarul

1.După o lungă tăcere în timpul căreia a aşteptat puțin temător totuşi, Divinitatea pe care a insultat-o, şi chiar a provocat-o atât de temerar, începe din nou să vorbească singur, dar pe un ton mai posomorât:

2.(Episcopul Martin): "Nimic, nimic şi iar nimic! Pot sa sfidez, să insult, să înjur pe cine vreau, la modul cel mai grosolan; nu este nimeni aici; nimeni nu mă aude. Sunt unica ființă vie conştientă de existența sa din tot universul infinit!

3.Ba nu, totuşi, nu se poate să fiu singur! Toate milioanele şi milioanele de ființe umane de pe Pământ care s-au născut, ca şi mine, şi au trăit acolo, apoi au murit, unde or fi oare? Oare şi-au încetat complet existența, sau fiecare dintre ele are, în fiecare din nenumăratele puncte ale Universului, infinit de îndepărtate unul de. altul, o soartă la fel de stupidă ca şi a mea? Mi se pare foarte probabil! Căci fostul meu ghid, împreună cu frumoasele oițe şi fermecătorii mieluți, constituiau dovada evidentă că mai exista. în această lume interminabilă, şi alte ființe umane! Dar unde? Asta este o altă întrebare!

4.Acolo, în fața mea, dincolo de aceasta mare infinită, nu cred să existe ființe vii, dar, foarte departe în spatele meu, **cu** siguranță că există! Din păcate, sunt atât de complet înconjurat de ape, aici, ca o întoarcere uîapoi îmi pare cvasi imposibilă.

5.Aici, sub picioarele mele, solul este deocamdată uscat, şi deşi este foarte mişcător, încă îmi mai poate suporta, la limită, greutatea. Dar dacă păşesc mai încolo, înainte sau înapoi, ce mi se va întâmpla oare? Voi cădea cu siguranță într-un abis fără fund, în acest mormânt marin infinit! Trebuie aşadar să rămân aici nemişcat pentru toată veşnicia. Ce minunată distracție în perspectivă!

6.Ah, dacă aş găsi măcar o bărcuță sigură, la bordul căreia să pot tiuca şi naviga în voie! O, ce fericit aş fi, eu care sunt acum un amărât, nenorocit ca d... şşt! Acest cuvânt nu trebuie niciodată să iasă de pe buzele mele! Deşi nu există mai multă realitate în acest d... nu, acest "spirit decăzut", decât în divinitatea însăşi, conceptul este atât de oribil încât, ca să fiu cinstit, nu îl pot exprima fără a resimți o groază secretă!

7.Dar, ce văd acolo, pe apă, nu departe de aici? Să fie oare un monstru marin - sau poate chiar o barcă? O tu, ochiul meu uscat de scrutarea orizontului, priveşte, se apropie tot mai mult! Doamne, dar este chiar o barcă, cu pânze şi cu vâslei Ei bine, dacă ar veni aici, m-aş apuca din nou să cred în Dumnezeu; căci atunci toate vorbele fără îndoială exagerate pe care le-am rostit până acum ar fi contrazise într-un mod prea flagrant!... Este adevărat, se apropie din ce în ce mai mult! Oare o fi cineva la bord? Să strig după ajutor, poate că voi fi auzit?

8.(Tare) Heii voi de acolo! Ee-oo! Ajutor! Eu, un biet episcop care odinioară pe Pământ mă consideram un foarte mare domn, mă aflu aici în aşteptare, de un timp infinit de lung, da, de o veşnicie, înglodat într-o situație extrem de jalnică, fără a şti cum să scap! O Doamne, o Tu Dumnezeule măreț şi atotputernic, dacă exişti cu adevărat, ajută-mă, ajută-mă!"

9.Acum, iată: barca trage rapid la țărmul pe care stă omul nostru. La bord, recunoaşteți un marinar încercat - pe Mine Însumi - şi de asemenea, în spatele episcopului, pe îngerul Petru care, acum că ambarcațiunea a ajuns la mal, urcă rapid în barcă odată cu el.

10.Dar episcopul nu vede în Mine decât marinarul, şi tot nu-1 zăreşte pe îngerul Petru, căci acesta se află mereu în spatele lui. Cu zâmbetul său cel mai amabil, el vine acum drept la Mine şi spune:

11."Cine este Dumnezeul sau spiritul binevoitor care a permis ca tu, cu barca ta, pe această mare imensă, să te rătăceşti exact în acest loc în care, de neînchipuit de mult timp, eu aştept să fiu salvat? Sau ai navigat intenţionat până aici? Eşti tu un pilot în această lume spirituală, sau mai degrabă un salvator? Fiinţele umane asemănătoare ţie trebuie să fie aici extrem de rare, ţinând cont că, de o veşnicie deja, eu nu am întâlnit nicj ţipenie de om!

12.O, tu, foarte dragul şi preafericitul meu prieten! Tu îmi pari a avea o natură mult mai bună decât cel care, acum infinit de mull timp, mi s-a impus drept ghid în această lume, pentru a mă duce pe calea cea buna! Ce mai ghid, şi ala! Domnul Dumnezeu să-1 ierte, căci m-a condus numai pentru puţină vreme, dar înspre cât se poate de rău!

13.Odată, m-a făcut să-mi dau jos veşmântul de episcop, care era ţinuta mea în lumea pământeană şi pe iare, Dumnezeu ştie cum, l-am adus aici cu mine, şi? în schimb, a trebuit să îmbrac această haină de ţăran care, între paranteze fie spus, este confecţionată din cea mai bună ţesătură din câte există, altminteri n-ar li putut rezista atâtea mii de ani pământeni!

14.O, aş fi fost destul de mulţumit de această soarta, fireşte în speranţa de a obţine una mai bună! Dar ce a făcut atunci acest straşnic ghid? După mii de predici morale, m-a angajat ca păstor al oilor sale.

15.Am acceptat de bună voie această slujbă, apoim-am dus afară cu o carte groasă care conţinea numele oilor. Am vrut să fac aşa cum îmi spusese el, dar iată că turma s-a transformat într-un grup de fete frumoase ca ziua! N-a mai rămas nici urmă de oi şi miei!

16.Ar fi trebuit, cu cartea în mână, să le chem pe nume. Dar degeaba priveam în jurul meu şi scrutam orizontul în toate părţile, nu mai vedeam nici unul din animalele pe care le zărisem clar din casa acestei-ghid luteran!

17.Dimpotrivă, Iară ca eu să le ti chemat, aceste superbe fete au venit în număr mare la mine şi m-au înconjurat chicotind, ajungând chiar sa mă sărute. Una dintre ele, cea mai frumoasă, m-a cuprins în braţe şi m-a strâns cu o graţie atât de fermecătoare la pieptul ei fraged, încât am intrat într-o stare de beatitudine cum nu am mai trăit vreodată pe Pământ.

18.In fond, toată această poveste nu era chiar atât de dezagreabilă, în special pentru un nou-venit în această lume. într-adevăr, aş fi putut eu să bănuiesc că, în loc de oi şi de miei, voi primi în îngrijire asemenea fete frumoase?

19.Dar atunci, fulgerător, straşnicul meu ghid a apărut lângă mine si mi-a ţinut, din cauza acestui incident, o predică. Cu mii de ameninţări, mi-a dat noi instrucţiuni, şi mai stupide şi mai neroade decât precedentele, pe care ar fi trebuit să le urmez cu cea mai mare rigurozitate. In final, ar mai fi trebuit să aduc toate oile şi toţi mieii pe un munte pe care mi 1-a arătat el!

20.Totodată, nefiind, de altfel, deloc satisfăcut de această misiune mai degrabă ciudată, nu am mai avut ocazia de a-1 revedea nici pe ghid, nici turma sa, şi am aşteptat Dumnezeu ştie câte milioane de ani - în zadar. Până la urmă, am vrut să duc cartea înapoi în casa straşnicului meu ghid. Dar această carte, probabil un fel de "automat spiritual", şi-a luat adio cu de la sine putere, şi tot ce exista în împrejurimi a dispărut de asemenea! Ca să închei, am părăsit şi eu locurile şi am mers până am ajuns aici, unde nu mai puteam continua. O vreme, am bodogănit cât am putut, dar apoi, cum nu se întrezărea nicăieri nici cel mai mic semn de scăpare, am căzut complet pradă disperării.

21.In sfârşit, ai sosit tu aici, ca un adevărat înger salvator, şi m-ai luat la bordul bărcii tale! Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns! Dacă aş poseda măcar ceva pentru a-ţi dovedi gratitudinea mea, ce balsam ar fi pentru inima mea care îţi va fi veşnic

recunoscătoare! Dar, vezi tu, mă aflu aici într-o stare de sărăcie indescriptibilă: în afară de propria mea persoană, nu posed nimic. De aceea trebuie să te mulţumeşti, în semn de prietenie, cu profunda mea recunoştinţă şi cu persoana mea, dacă mă poţi folosi la vreo munca!

22.Doamne Dumnezeule, ce lin plutește barca ta, în deplină siguranţă şi cu o viteză uimitoare, pe deasupra valurilor impetuoase ale acestei mări infinite! Ce senzație agreabilă! O, drag şi divin prieten, aş vrea ca fostul meu ghid, cel atât de nerod, să fie aici acum! Ar merita să i te prezint şi să-i arăt ce calități sufleteşti trebuie să aibă o călăuză dacă vrea sa fie cu adevărat un salvator! Odinioară, în lume, am fost şi eu un ghid, dar - gata, tac!. ..O, mulțumesc, mulțumesc! Ce bine navighează această bărcuță!"

Cap.13 - Cuvintele marinarului divin despre binefacerile solitudinii O oglinda a vieții episcopului pentru a-l aduce la câință.

1.Atunci, "binevoitorul marinar" - Eu însumi, ia astfel cuvântul: 'Este adevărat, este tara îndoială penibil să rămâi singur pentru foarte mult timp. Dar această solitudine prelungită are totuşi multe aspecte pozitive! într-adevăr, găseşti în ea timpul de a reflecta la mii de nebunii, apoi de a le renega şi a le izgoni în afara ta. Vezi tu, aceasta are mai multă valoare decăt frecventarea celei mai numeroase şi mai strălucitoare societăți, in care întotdeauna se manifestă mai multă nerozie şi răutate decat inţelepciune şi bunătate!

2.Dar ceea ce este şi mai penibil, este situația în care singurătății i se adaugă amenințarea unei primejdii de moarte, chiar dacă acesta nu există decât în aparență. Chiar şi aşa, această singurătate rămâne de mii de ori preferabilă celei mai strălucitoare şi mai amabile societăți! Căci cel care aste singur nu este amenințat decât de o pierdere fictivă, şi dacă salvarea lui ar fi cu adevărat necesară, ea ar fi efectuată în ultimul moment. Dar în aşa-zisa "lume bună", omul este adeseori pândit de mii de primejdii reale care sunt absolut capabile sa facă sa-i putrezească sufletul şi mintea şi sa-1 arunce în Infern. Şi, odată ajuns în infern, aproape că nu va mai putea ieşi de acolo. De aceea, dacă situația ta de până acum a fost fără îndoială foarte dezagreabilă, ea nu era nicidecum rea pentru ființa ta interioară.

3.Căci, vezi tii, Domnul tuturor creaturilor S-a îngrijit de tine, te-a hrănit pe săturate şi a dat dovadă de multă răbdare față de tine! într-adevăr - şi Eu ştiu bine ce vorbesc - tu erai în lume un episcop al Bisericii romano-catolice. Tu îți îndeplineai punct cu punct şi în mod foarte sever funcțiile tale, deşi în fond toate acestea nu reprezentau nimic pentru tine. Dar o asemenea viață, după propria ta judecată, nu poate în nici un caz să aibă vreo valoare în ochii lui Dumnezeu, care îți scrutează numai inima şi faptele! In plus, tu erai foarte mândru şi despotic. Şi, în ciuda jurământului tău de celibat, îți plăceau mai presus de orice trupurile femeilor! Chiar crezi că faptele tale ar fi putut să-i placă lui Dumnezeu?

4.Tu te ocupai mult de schituri şi vizitai de preferință acele mănăstiri unde locuiau multe tinere şi frumoase novice. îți tăcea pe atunci mare plăcere să le vezi înjosindu-se în fața ta ca în fața unui Dumnezeu şi agățându-se de picioarele tale; apoi ie obligai, sub pretextul unor încercări morale, la tot felul de acțiuni care nu valorează mai mult decât prostituția, în toată puterea cuvântului! Crezi tu că un asemenea zel moral din partea ta îi era agreabil Domnului Dumnezeu?

5.Câte mari bogăţii ai posedat tu în lume, contrar poruncii lui Christos care le-a poruncit apostolilor să nu aibă şi să nu poarte la ei bani, nici sac, nici veşmânt, nici încălţări - cu excepţia iernii - ci doar o tunică? Câte bucăţi alese puneai pe masa ta, în ce căleşti splendide te plimbai, câte splendide însemne episcopale subliniau nevoia ta de putere?

6.De câte ori, în calitate de vestitor voluntar al Cuvântului lui Dumnezeu, nu ai suduit în amvon şi nu te-ai blestemat pe tine însuţi dacă cutare sau cutare lucru nu era adevărat, în vreme ce tocmai tu, toată viaţa ta, nu ai crezut niciodată în el?

7.De câte ori nu ai păcătuit, deşi în confesional - atât cât îl frecventai - erai neîndurător şi de o severitate implacabilă cu "copiii săraci" şi-i lasai în pace pe "cei mari", tara nici o dificultate?

8.Crezi tu că Domnul poate ti mulţumit de faptul ca Babilonul roman în întregime este o grozăvie dintre cele mai cumplite?
Ţi-ai spus tu vreodată în inima ta: "Lăsaţi copiii să vină la mine"? O, vezi tu, în faţa ta, numai cei mari prezentau interes!

9.Ti-ai spus tu vreodata in inima ta: „ Lasati copii sa vina la mine”?O, vezi tu, in fata ta, numai cei mari prezentau interes!

10.Şi, de asemenea, ai primit vreodată în numele Meu vreun copil nevoiaş, l-ai îmbrăcat, l-ai hrănit, i-ai dat să bea? Câţi oameni sărmani ai îmbrăcat, câţi înfometaţi ai săturat, câtor oameni înrobiţi le-ai redat libertatea? Sa ştii, eu nu cunosc nici unul! Dimpotrivă, ai înlănţuit spiritual mii de fiinţe şi adeseori le-ai provocat săracilor cele mai profunde răni prin blestemele si condamnările tale, în timp ce distribuiai indulgenţe peste indulgenţe celor mari şi bogaţi - fireşte, în schimbul banilor, şi rareori gratuit, pentru a întreţine relaţii lumeşti şi interesate cu seniorii mari şi puternici! Te întreb foarte serios: tu crezi că, prin aceste fapte, puteai să-L mulţumeşti pe Dumnezeu şi să te faci plăcut Lui, şi că datorită lor, după moartea acestui corp de carne, aveai să fii primit imediat în Ceruri, la simpla ta cerere?

11..Dar Eu, Salvatorul tău, nu spun acestea pentru a te judeca, ci doar pentru a-ţi arăta că Domnul nu ţi-a făcut un rău abandonându-te în aparenţă aici pentru o bucată de vreme. Dimpotrivă, El ţi-a făcut o imensă favoare nepermiţând să fii aruncat în infern imediat după moartea ta terestră, aşa cum meritai cu adevărat!

12.Gândeşte-te la asta, şi nu-1 mai insulta pe ghidul tau! Gândeşte-te cu toată umilinţa că nu eşti demn nici de cea mai mică graţie divină, astfel o vei putea obţine din nou! Căci, dacă cei mai fideli servitori trebuie să se considere mici şi umili, cu atât mai mult trebuie s-o faci tu, care încă nu ai făcut niciodată nimic după Voia lui Dumnezeu!"

Cap.14 - Sincerele manifestări de căinţa ale episcopului Martin. Voinţa sa de a se converti.

1.Episcopul spune atunci: "O, tu, salvatorul meu slăvit şi demn de toată recunoştinţa! Ca răspuns la toate câte le-ai dezvăluit acum, nu am, vai, altceva de spus decât: Mea culpa, mea quam maxima culpa! într-adevăr, toate acestea sunt perfect adevărate! Dar ce-i de făcut acum?

2.Acum, desigur, resimt cea mai profundă căinţă pentru tot ce am făcut. Dar toate regretele mele nu vor putea şterge niciodată ceea ce s-a petrecut, şi greşelile şi păcatele, care sunt sămânţa şi rădăcina morţii, rămân deci ireversibile. Dar, în păcat,

cum poți găsi grația Domnului? -Vezi tu, mi se pare că este complet imposibil.

3.Iată ce cred eu, dat fiind că înțeleg acum că sunt un fruct complet copt pentru infern: nu se va putea schimba nimic din toate acestea, doar dacă, cu permisiunea atotputernică a lui Dumnezeu, nu voi mai fi trimis încă o dată pe Pământ cu sentimentele mele de acum, pentru a reface pe cât posibil în bine răul pe care l-am săvârşit. Sau, ținând cont că mi-e o teamă teribilă de infern, ar trebui ca Domnul să binevoiască să mă ascundă pe veşnicie, ca pe ultimul netrebnic, în nu contează care colțişor; acolo aş putea, precum cel mai umil țăran pe ogorul lui, să-mi câştig strictul necesar pentru existență prin munca mâinilor mele. Astfel, aş renunța de bună voie şi sincer la orice altă fericire, căci mă consider mult prea nedemn fie şi pentru cea mai joasă treaptă a Cerului.

4.Iată deci ce cred eu; nu o pot numi opinia mea, căci simt cu adevărat că aceasta este dorința cea mai profundă a vieții mele. Oricum, nu mai este absolut nimic de făcut în lumea terestră, căci calea pe care o urmează ea acum este atât de rea încât este practic imposibil să fii bun trăind în ea, întocmai ca un înotător care ar vrea să înoate împotriva curentului.

5.Guvernele fac ce vor ele, iar religia nu mai serveşte decât ca opiu politic destinat manipulării mai uşoare a poporului şi exploatării sale la maximum! însuşi papa ar trebui să încerce să-i dea religiei o nouă sernnificație pur spirituală; dar atunci, din toate părțile, oamenii s-ar bate până la moarte în larma tobelor şi bubuitul tunurilor împotriva proclamatei sale infailibilități. Rezultă deci că este extrem de dificil în zilele noastre, în special pentru un episcop, să urmeze calea cea dreaptă a Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce este supravegheat neîncetat de o legiune de inspectori secreți care-şi vâră nasul în toate treburile lui.

6.La drept vorbind, asta nu-i îngrădeşte nici episcopului şi nici vreunui alt om liberul arbitru. Dar, în aceste condiții, îi este mult mai greu să acționeze, aş spune chiar că îi este imposibil s-o facă în foarte multe cazuri - fapt care nu-i este, cu siguranță, necunoscut domnului Însuşi.

7.Desigur, ar fi drept, legitim şi aproape necesar pentru epoca noastră să fii martirizat din cauza Cuvântului lui Dumnezeu. Dar la ce ar servi aceasta? In sacrosancta noastră religie, un singur cuvânt greşit este imediat interpretat ca o profanare, şi atunci eşti aruncat în închisoare cu interdicție totală de a mai vorbi, altminteri eşti expediat în secret pe lumea cealaltă.

8.Intrebare: în aceste condiții, la ce bun să mai vrei morțiş să înoți împotriva curentului, să vesteşti adevărul cel mai pur şi sa te sacrifici pentru această mizerabilă şi oarbă omenire?

9.Căci dacă experiența ne arată că, într-o lume coruptă de la A la Z de răul cel mai perfid, nu mai este nimic de făcut şi nici un ajutor nu mai este posibil, atunci faptul de a striga în interior: "Mundus vuit decipi - ergo decipiatur! " devine chiar de înțeles şi scuzabil, la urma urmei!

10.Şi îmi mai spun: Domnul caută cu siguranță sa facă fericită fiecare ființă umană; dar dacă aceasta preferă oricum Infernul în locul Cerului, atunci El, Atotputernicul, nu o poate împiedica să cadă până la urmă în mlaştina veşnică! Este un caz în care însuşi înțeleptul Suprem nu ar spune altceva decât: "Si vis decipi, ergo fiat!

11.Spunându-ți acestea, nu vreau nicidecum să-mi scuz greşelile sau să le fac mai neînsemnate decât sunt, ci pur şi simplu sa-ți explic că, pe Pământ, eşti un păcătos din constrângere şi nu de buna voie, lucru de care Domnul va ține cu siguranță seama.

12.Nu cred că pentru aceasta Domnul ar trebui să evalueze gravitatea greşelilor mele mai prejos decât sunt ele în realitate. Aş vrea doar ca El sil ia în considerare faptul ca lumea este într-adevăr o lume şi că, chiar şi cu cea mai mare bunăvoință, nu

poți face nimic pentru a o schimba; şi, în sfârşit, că este de înțeles că sfârşeşti prin a-ți pierde aceste bune intenții, dat fiind că vezi clar că orice efort ar fi în zadar.

13.Foarte dragul meu salvator, nu fii supărat pe mine; căci ceea ce am spus, reprezintă modul în care simțeam până acum. Tu însuți vei înțelege cu siguranță mai bine decât mine şi mă vei învăța în această privință. Căci am simțit, răzbătând din cuvintele tale, o înțelepciune adevărată şi divină, şi că tu îmi vei da cel mai bun sfat referitor la ce trebuie să fac pentru a scăpa cel puțin de infern!

14.In sfârsit, după dorința ta, te mai asigur că-1 iert din toată inima pe fostul meu ghid! Căci vezi tu, dacă eram mânios pe el până acum, era numai datorită neputinței mele de a înțelege care erau adevăratele sale intenții față de mine! Intr-adevăr, el nu mă lăsa să le întrevăd decât foarte vag, şi faptul că m-a abandonat atât de mult timp trebuia să mă facă până la urmă să mă supăr pe el! Dar acum, toate acestea sunt de domeniul trecutului şi, dacă ar veni acum, m-aş arunca imediat în brațele sale, datorită ție, şi l-aş îmbrățişa ca un fiu care nu şi-a mai văzut tatăl de foarte multa vreme.

Cap.15 - Marinarul divin îi propovăduieşte pocăința episcopului Martin.

1.Atunci Marinarul - Eu însumi - ia din nou cuvântul: "Ascultă-mă acum, şi fii foarte atent la cele ce-ți voi spune!

2.Vezi tu, eu ştiu bine din ce este făcută lumea, şi o ştiu din toată veşnicia. Căci dacă această lume nu ar fi plină de răutate, sau chiar dacă at fi ceva mai bună din când în când, ea nu l-ar fi crucificat pe Domnul tuturor universurilor! Dar dacă răutatea sa a tratat în acest mod lemnul verde, cu atât mai puțin va ierta vreascurile uscate! De aceea, odată pentru totdeauna, ceea ce este valabil pentru lume a fost spus de Domnul în Evanghelie, şi anume:

3.In aceste timpuri, adică în epoca în care lumea este cea care domneşte, împăratia Cerurilor se ia cu năvală; într-adevăr, numai cei care vor da năvală o vor putea obține! Dar tu, prietene, nu ai făcut niciodată uz de o asemenea forță morală pentru împărăția Cerurilor. Nu trebuie deci să acuzi atât lumea, de vreme ce, aşa cum Eu ştiu prea bine, tu ai fost întotdeauna mult mai preocupat de treburile lumii decât de cele ale spiritului! Intr-adevăr, în acest domeniu tu erai unul dintre principalii adversari ai oricărei lumini spirituale!

4.Pentru tine, această maxima latină nu a însemnat niciodată :niundus vuit decipi ci, fără milă şi îndurare: Mundus decipi debet! - şi asta sine exceptione! Dar Eu îți spun, lumea nu este nicăieri mai rea decât tocmai în sfera ta şi mai ales în cea a semenilor tai! Din totdeauna, voi ați fost cei mai mari duşmani ai luminii şi au existat vremuri în care ați ridicat ruguri pentru toți cei care gândeau şi vedeau câtuşi de puțin mai limpede!

5.Nu prinții lumii erau cei care încercau să răspândească obscurantismul printre popoare, ci voi înşivă, iar dacă ei îndrăzneau să gândească ceva mai clar decât tolera despotismul vostru obscurantist bazat pe ierarhie şi pe tiranie, atunci îi excomunicați! Aşa că, dacă prinții se mai găsesc pe ici pe colo în întuneric, vina este a voastră! Voi nu ați fost niciodată instrumentul prinților, căci clin totdeauna voi nu ați cunoscut decât propriile voastre legi!

6.Ştiu bine ca este puțin mai dificil sa răspândeşti pura Lumină a lui Dumnezeu în anumite țări care nu mai au nici cea mai mică idee despre această Lumină! Dar cine este responsabil pentru aceasta? Vezi, nimeni altcineva decât voi!

7.Cine v-a poruncit să ridicați temple şi altare închinate unor idoli? Cine v-a dictat "serviciul divin" în latină? Cine a inventat indulgențele, cine a respins Scriptura lui Dumnezeu şi a înlocuit-O prin legendele cele mai absurde şi fanteziste despre cei numiți "Sfinți"? Vezi, nici împărații, nici prinții, ci voi înşivă! Numai voi ați fost, dintotdeauna, maeştrii întunericului celui mai adânc, pentru a-i întemnița pe toți, şi mari şi mici, sub sceptrul vostru!

8.Prinții au, cei mai mulți dintre ei, o credință plină de pietate şi sunt supuşi doctrinei voastre. Dar tu, spune-Mi, ce credință aveai tu, care cunoşteai în mod deosebit Scripturile? Şi cui îi dădeai tu ascultare? De câte ori te-ai rugat fără a fi plătit pentru a o face?

9.Intr-adevăr, crezi tu că te poți aştepta ca Dumnezeu să aibă vreo considerație pentru tine după toate acestea, când nu lumea te-a făcut rău, ci tu eşti cel care, în episcopia ta, ai făcut-o mai rea decât era?

10.Dar, Eu îți spun: în ceea ce priveşte martiriul despre care ai vorbit, te-ai fi lăsat crucificat de o mie de ori pentru dragostea ta de putere - care te scufunda în noaptea spirituală - decât să o faci măcar o singură dată pentru pura Lumină a lui Dumnezeu. Dar dacă ai fi făcut să strălucească Lumina, atunci puțin ți-ar fi păsat de prinți şi cu atât mai puțin de inspectorii lor. Căci Eu ştiu prea bine cât de mult te opuneai tu prinților atunci când se revoltau contra exigențelor tale complet smintite, disprețuindu-i şi condamnându-i pe toți oamenii, frații tăi!

11.Vezi tu, Eu nu cunosc decât puține exemple în care prinții sa fi aruncat în temniță sau chiar - ceea ce este o acuzație grosolană din partea ta - să fi trimis pe lumea cealaltă preoți plini de sinceritate, pentru vina de a fi respectat cu fidelitate învățătura lui Dumnezeu. Dar dimpotrivă, cunosc enorm de multe exemple în care numai voi sunteți cei care le-ați făcut asta celor care îndrăzniseră să trăiască într-un mod mai conform cu purul Cuvânt al lui Dumnezeu!

12.Pentru cel care este înțelept ca un şarpe şi blând ca un porumbel şi care urmează căile Domnului, pentru acela, crezi tu că Dumnezeu a devenit mai puțin puternic decât era pe vremea apostolilor şi că nu-i mai poate veni în ajutor dacă ar fi năpăstuit de lume?

13.O, vezi tu aş putea cita, mulți frați care au îndrăznit, într-o epocă totuşi deosebit de întunecată, sa mărturisească purul Cuvânt al lui Dumnezeu în fața lumii întregi. Şi cu toate acestea, prinții lumii nu le-au tăiat capul nici unuia dintre ei; numai celui al cărui spirit era pur şi care a căzut în mâinile voastre i s-a întâmplat nenorocirea!

14.Sper că vei înțelege acum că în această lume spirituală în care nu domneşte decât adevărul pur unit cu iubirea eternă, toate scuzele tale nu te vor duce la nimic, ci numai un Mea quam maxima culpa îți va fi util! Numai el este legitim, tot restul nu are nici o valoare în fața Domnului! Căci trebuie să ştii bine că, din toată veşnicia, Dumnezeu cunoaşte lumea în cele mai mici detalii mai bine decât vei putea tu s-o cunoşti vreodată. De aceea, ar fi cel mai mare non-sens din partea ta să vrei sa I-o descrii; şi aceasta deşi pretinzi ca nu ai încercat astfel sa te dezvinovățeşti, ci numai să-L faci pe Domnul sa te menajeze - fără a te gândi câtuşi de puțin că tu însuți eşti, pentru lume, un răufăcător de prim ordin!

15.In calitate de prizonier al lumii, ai dreptul la anumite menajamente, însă nicidecum aşa cum îți închipui tu! Lucrurile pentru care lumea este responsabilă în fața lui Dumnezeu vizavi de tine, vor fi repede stabilite. Dar propria ta vină nu se va şterge atât de uşor, cu excepția situației în care te căieşti foarte sincer şi recunoşti - tu care ai făcut întotdeauna rău - că nu tu, ci numai Domnul poate repara şi ierta totul.

16.Da, ți-e foarte frică de iad, pentru ca propria ta conştiință îți arata în ce măsură îl meriți şi pentru ca crezi ca Dumnezeu te va arunca acolo ca pe o piatră într-o prăpastie. Totuşi, tu nu-ți dai seama că te temi de infernul tău imaginar, şi că nu vrei

nici în ruptul capului să ieşi din infernul veritabil în care te complaci atât de mult!

17.Vezi tu, tot ce ai gândit până acum aparţinea mai mult sau mai puţin infernului, în sensul cel mai propriu al cuvântului! Căci acolo unde există chiar şi cea mai mica scânteie de egoism sau de vanitate, acolo unde vina este aruncată asupra altora, acolo se găseşte infernul; şi acolo de unde senzualitatea carnală nu a fost încă în mod liber izgonită, şi acolo se afla infernul! Dar la tine, toate acestea sunt încă din plin prezente, de aceea te afli în mare parte în acest infern! Vezi acum cât de zadarnică este teama ta!

18.Dar Domnul, a cărui compasiune infinita se revarsă asupra tuturor fiinţelor, vrea să te scoată de aici - şi nicidecum, conform doctrinei tale romane, să te condamne şi mai grav! De aceea, nu mai pretinde de acum înainte că Domnul ar fi putut să le spună celor care vor să se piardă: "Daca chiar vrei să mergi în iad, ei bine, aşa sa fie!"

19.Vezi tu, venita din partea ta, această afirmaţie este foarte necinstită! Căci tocmai tu eşti, şi încă de mult timp, unul dintre cei care nu vor să renunţe la infern; când ai auzit tu din partea Domnului o asemenea judecată referitoare la tine?

20.Gândeşte-te bine la aceste cuvinte pe care ţi le-am adresat şi pocăieşte-te în sinea ta; atunci, şi etvvoi dirija această barca astfel încât să te scoată din infernul tău şi să te conducă în împărăţia Vieţii. Aşa să fie!"

Cap.16 - Episcopul Martin îşi recunoaşte cu adevărat greşelile. Decizia sa de a rămâne cu Marinarul, salvatorul sau. Noua intrare în scena a îngerului Petru.

1.Episcopul Martin spune atunci: "O dragă prietene, trebuie, vai, să recunosc deschis că ceea ce ai dezvăluit Tu, fără nici o reţinere, referitor la persoana şi la păcatele mele, constituie adevărul adevărat. Şi văd bine că nu pot găsi nici cea mai mică scuză, căci eu sunt singurul responsabil pentru toate! Dar aş mai vrea să-mi spui unde mă vei duce şi care va fi soarta mea pentru veşnicie!"

2.Marinarul îi răspunde: "Intreabă-ţi inima! Ce-ţi spune ea? Care este dorinţa sa, dragostea sa? Daca inima ta a manifestat de-a lungul întregii vieţi o anumită înclinaţie, atunci chiar aceasta va hotărî soarta ta, căci dragostea sau înclinaţiile devin propria judecată a fiecărei fiinţe umane!"

3.Episcopul: "O, prietene, dacă ar trebui să fiu judecat după înclinaţiile inimii mele, Dumnezeu ştie unde aş ajunge! Căci, în sufletul meu se petrece exact ce simte o femeie pasionată de modă atunci când, după ce a intrat într-un magazin de stofe, ia în mâini şi admiră sute de eşantioane de ţesături şi nu mai ştie, în final, pe care sa-1 aleagă!

4.Dorinţa mea cea mai intimă ar fi să mă aflu alături de Dumnezeu, Creatorul meu. Dar imediat văd obstacolul pe care-1 constituie numeroasele şi gravele mele păcate, şi îmi dau seama ca realizarea acestei dorinţe este absolut imposibilă!

5.Dar iată că mă gândesc din nou la aventura mea cu oile şi mieii pe care i-am întâlnit în lumea aceasta. Cu o asemenea oiţă nu mi-ar displăcea să trăiesc pentru toată veşnicia! Aud însă o voce interioară care îmi spune: "Asta nu te va apropia defel de Dumnezeu, ci dimpotrivă, nu va face decât să te îndepărteze de El!" - şi astfel această idee care îmi era dragă se scufundă în această mare fără fund!

6.Apoi, din nou, mă cuprinde dorinţa de a trăi undeva într-un colţişor al acestei lumi spirituale fără de sfârşit, ca un biet ţăran, şi de a obţine măcar o dată graţia de a-L vedea pe Iisus, fie şi numai pentru câteva clipe! Dar conştiinţa tuturor păcatelor mele

mă face să-mi simt netrebnicia şi cad înapoi în neantul meu, faţă de El, Sfântul Sfinţilor!

7.O singură idee mi se pare că ar fi cât de cât mai uşor de realizat, şi trebuie să mărturisesc că ea a devenit dorinţa mea cea .mai puternică: să rămân în toată veşnicia alături de Tine, oriunde te-ai afla! Deşi pe Pământ nu i-am putut suferi pe cei care îndrăzneau să-mi spună adevărul verde-n faţă, totuşi acum, pe tine, te iubesc mai presus de orice, tocmai pentru că mi-ai dezvăluit deschis acest adevăr, întocmai precum un judecător foarte înţelept dar şi extrem de blând. Vreau deci să rămân la această idee, care mi-a devenit cea mai dragă, pentru toata veşnicia!"

8.Eu spun: "Dacă aceasta este dorinţa ta cea mai fierbinte care va trebui, pe viitor, să-ţi devină şi mai dragă, ei bine, putem s-o îndeplinim imediat! Vezi tu, acum nu mai suntem foarte departe de un ţărm, şi nici de coliba Mea. Cred ca ştii deja că Eu sunt marinar, în sensul cel mai adevărat al cuvântului?! De acum înainte, tu vei împărtăşi această muncă cu Mine; bucăţica noastră de pământ, o vom lucra cu sârg şi atât cât timpul nostru liber ne-o va permite, va fi recompensa trudei noastre. Dar priveşte în jurul tău, vei mai vedea pe încă cineva care ne va fi un tovarăş fidel şi va rămâne cu noi."

9.Pentru prima dată în timpul acestei traversări, episcopul priveşte în jurul său şi îl recunoaşte imediat pe îngerul Petru. El îi sare de gât şi-i cere iertare pentru toate insultele cu care 1-a copleşit.

10.Petru îi răspunde din plin la aceste manifestări de afecţiune şi, foarte mulţumit, îl felicită pe episcop pentru fericita alegere pe care i-a dictat-o inima sa.

11.Bărcuţa ajunge acum la mal, şi noi intrăm cu toţii în colibă.

Cap.17 - In coliba Marinarului. Un prânz matinal cu adevărat binecuvântat şi recunoştinţa lui Martin. Noua sa munca împreuna cu pescarii.

1.Pana acum, vremea era mai degrabă închisă. Totuşi, în colibă, o luminiţă binefăcătoare alungă puţin cate puţin obscuritatea care domnea înainte - fireşte numai în ochii episcopului, căci pentru Mine însumi si pentru îngerul Petru, fusese întotdeauna lumină - cea mai strălucitoare, perfectă şi eternă!

2.Dar daca acum o anumită lumină apare în ochii episcopului, ea se datorează faptului că în fiinţa sa interioară, iubirea începe să se trezească. Căci prin Graţia Mea şi libera sa voinţă, el şi-a purificat sufletul, şi continuă să o facă, de o mare parte din murdăria care se găsea în el.

3."Dar acum, ce se petrece în colibă?" vă întrebaţi. Răbdare, de îndată ce episcopul se va fi întărit cu a Mea Pâine a Vieţii, vă voi face cunoscut programul său de muncă. Căci bănuiţi şi singuri că acest om trebuie să fie foarte flămând, dat fiind că, pe tot parcursul vieţii sale terestre şi de asemenea în timpul celor numai şapte zile câre au trecut de la moartea sa (deşi acestea i-au părut de neconceput de lungi), el nu mâncase încă niciodată la masa Mea, nici nu gustase Pâinea Vieţii. De aceea trebuie să-1 lăsăm să înfulece, aşa cum spuneţi voi adeseori, şi sa-şi potolească cu adevărat această primă foame.

4.Priviţi cum face să dispară bucăţile de Pâine una după alta şi cât este de emoţionat, până la lacrimi! Apoi reia cuvântul:

5.(Episcopul Martin): "O tu, care eşti prietenul meu cel mai drag şi acum

stăpânul meu pentru totdeauna, ce bine e să fiu lângă tine! Acceptă mai întâi de toate recunoştinţa mea cea mai profundă şi apoi prezint-o în inima ta atât de pură Domnului Dumnezeu. Căci eu sunt, în faţa Lui, un păcătos mult prea mare şi gura mea nu va fi niciodată demnă să-I ofere expresia recunoştinţei mele!

6.Ah, ce mâncare bună! O, durată inimaginabilă a foamei, setei şi nopţii mele neîntrerupte! O, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc dragul meu prieten, şi Ii mulţumesc încă şi mai mult Domnului Dumnezeu care a permis ca tu să mă salvezi şi să mă îndestulezi atât de bine încât mă simt acum ca un om nou! Şi iată, iată, acum vremea este la fel de limpede ca într-o dimineaţă de primăvară la răsăritul soarelui! Oh, ce minunat este acum aici!

7.O, foarte dragul meu prieten, şi tu bătrâne - prima mea călăuză, acum că sunt complet sătul, daţi-mi orice muncă! Astfel, graţie zelului mâinilor mele, poate că voi putea să vă dovedesc iubirea mea, deşi nu este decât puţin lucru faţă de această imensă binefacere pe care mi-aţi dăruit-o!"

8.Eu îi spun atunci: "Vino dar cu noi afară şi vom găsi foarte repede de lucru pe săturate! Vezi, suntem deja la malul mării! Acolo se găsesc năvoade pentru prins peşti; du-te cu fratele nostru şi adu-le aici în barcă. Astăzi, marea este calmă şi vom avea un pescuit rodnic!"

9.Imediat, ei aduc împreună mai multe năvoade mari şi le aranjează în barcă. Episcopul exclamă atunci, plin de bucurie: "Ah, ce muncă amuzantă! Aşa-mi place şi mie marea! Dar, proţăpit pe laguna sa cea mai mişcătoare, pe vremea când aşteptam din clipă în clipă să mă înghită, era într-adevăr îngrozitor!

10.Există aşadar peşti şi în regatul spiritual? Zău, nu m-aş fi gândit la asta pe vremea când trăiam pe Pământ!"

11.Eu spun: "Şi încă ce peşti! In timpul muncii noastre, te vei mira şi mai tare, căci munca noastră de aici este de a pescui toţi peştii acestei mări. Dar nu-ţi pierde curajul, totul va fi bine. Numai că, aşa cum ţi-am spus, va trebui să ai răbdare, curaj şi multă fermitate pentru a reuşi!

12.Multe pericole vor apărea, şi deseori ţi se va întâmpla să te simţi pierdut. Dar atunci, întoarce-ţi privirea spre Mine şi fă ce fac Eu, astfel totul va merge bine şi toate se vor întâmpla înspre binele nostru cel mai mare! Căci orice lucru bun necesită eforturi, răbdare şi o muncă perseverentă! Acum, desprindeţi barca şi să pornim înspre larg."

13.Amândoi desfac paramele şi un vânt care bate dinspre răsărit duce barca cu mare viteză în largul mării. In timp ce plutesc pe valuri, episcopul Martin strigă din nou: "Vai de mine, prieteni, trebuie să fie foarte adânc aici, după culoarea neagra ca cerneala a apei! Ce va fi cu noi dacă barca se scufundă?"

Cap.18 - La pescuit

1.Eu spun: "Prietene, nu-ţi fie teamă, căci noi suntem pe această mare din motive întemeiate, şi oricât de adâncă ar fi, nu avem a ne teme de nimic! Dar, atenţie acum, aruncaţi năvodul! Acolo, unde marea este foarte agitată, este un peşte uriaş! Să ne grăbim, să nu ne scape!"

2.Cei doi aruncă năvodul peste bord, şi de-abia apucă sa-1 întindă că deja un peşte monstruos pătrunde în el. Dar cum nu poate rupe năvodul foarte solid, el trage barca după el cu toată viteza şi, spumegând de furie, o duce din ce în ce mai departe.

3.Plin de spaimă, episcopul strigă: "Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i de făcut acum? Suntem pierduți, asta-i sigur! Acest monstru umple tot năvodul numai cu jumătate din capul lui! Dumnezeu ştie până unde se întinde restul corpului său! Sigur este de trei ori mai mare decât barca noastră! Chiar dacă am reuşi să-1 ucidem, ce-am putea face cu el?! Oh, oh, se dezlănțuie tot mai tare şi ne duce tot mai repede către... Oh, Dumnezeu să ne ocrotească!"

4.Petru spune atunci: "Nu fii copil! Nu trebuie decât să lăsăm peştele sa fugă cât de departe şi cât de mult timp va dori! Atâta timp cât rămâne cu capul prins în năvod, nu se va scufunda mai adânc, ştiu asta grație vechii mele experiențe de pescar. Şi atunci când îşi va fi epuizat forțele, se va calma de la sine. Atunci ne va fi uşor să-1 luam în stăpânire şi sa-l tragem la mal! De altfel priveşte, se năpusteşte drept înainte către un țărm şi acolo, goana sa se va sfârşi de la sine!

5.Ai uitat oare ceea ce ne-a spus Stăpânul nostru preaiubit? Uită-te cât de calm este El. Să rămânem deci şi noi la fel! Numai atunci când ne va indica: "Urmați-mă acum, să ne apucăm de lucru![11] va trebui să acționăm. Căci mai presus de El, nu mai există alt Maestru în arta pescuitului! Dar pentru moment, trebuie doar sa ştim că momentul intervenției noastre este iminent!"

6.Atunci Eu spun: "Petru, ia harponul cel mare şi înfige-1 cu putere în spatele falcilor! Iar tu, prietene Martin, sari pe mal, apucă cu toată puterea parâma şi trage barca la mal. Acolo, o vei lega iute de acest țăruş, apoi te vei întoarce iute în barcă; vei lua al doilea harpon şi vei face acelaşi lucru ca şi Petru! Căci iată, monstrul a ajuns la gradul potrivit de oboseală şi acum îi vom veni uşor de hac! Hai, să nu pierdem timpul!"

7.Episcopul Martin execută în grabă ceea ce i s-a poruncit. Barca este amarată şi Martin al nostru se întoarce repede din nou la bord. El apucă harponul şi-1 implântă cu putere exact în spatele celeilalte falei; astfel monstrul este legat în mod solid.

8.Apoi Domnul porunceşte: "Mergeți la mal şi aduceți parâma cea mare la capătul căreia este fixat un cârlig mare, greu şi ascuțit. Este gata, acolo, lângă colibă! In acest răstimp, cu cele două harpoane, Eu voi aduce peştele mai aproape de mal; acolo, va trebuii să aruncați cât mai repede cârligul cel mare în capul animalului. Iar tu, prietene Martin, nu te mai laşa cuprins de teamă dacă peştele va face atunci câteva smucituri violente care, cu siguranță, ți se vor părea cu adevărat înspăimântătoare. Ci fii ferm şi curajos şi astfel totul va fi bine! Iar acum, dați-Mi cele două harpoane şi grăbiți-vă.să faceți ce v-am spus!"

9.Totul se petrece exact aşa cum am indicat Eu. Dar atunci când cârligul cel greu străpunge pe viu carnea peştelui, acesta începe (pentru, episcopul Martin) să se cabreze teribil şi să se zbată. în acelaşi timp, el aruncă pe țărm asemenea trombe de apă încât pescarul nostru este udat tot. In plus, cum stă în fața frânghiei celei mari, din când în când gura cu mii de dinți ajunge atât de aproape de el încât mai-mai să-1 înghită cu brutalitate. Ii este foarte frică, dar mai mult pentru Mine decât pentru el, căci vede cum, în mai multe rânduri, monstrul ridică barca deasupra apei cu coada sa puternică, apoi o aruncă din nou cu ferocitate.

10.Dar Petru îi spune: "Fii tare, frate! Adună-ți toate puterile, altminteri îngrozitorul monstru ne va târî pe toți la fundul mării, unde nu va fi prea plăcut pentru noi!"

11.Episcopul răspunde: "O frate, măcar dacă aş fi în spatele tău! Această fiară amenință să mă înghită fară încetare, şi, colac peste pupăză, stăpânul nostru o împinge chiar în fața mea, unde monstrul înspăimântător îşi deschide fără încetare gura sa îngrozitoare, largă de vreo şase metri buni, şi o închide de fiecare dată atât de violent încât uni scuipă atunci în plină figură cel puțin o sută de găleți de apă!

12.Ah, dar este într-adevăr o muncă teribil de dificilă şi de periculoasă! Ar fi prea grea chiar şi pentru condamnații la galere! Oh, oh, m-m-m-brr, brr, -ah-ah, încă o

trombă de apă în față! Dacă acest monstru mai scuipă aşa de vreo două sau trei ori, o să mă înec! Ehei, iată că din nou i se deschide gura! Nu, de data asta nu mai rezist! Apa este prea rece, am înghețat ca şi cum m-aş fi culcat gol-goluț pe banchiză! Gata, iar o să-şi clămpăne fălcile!"

13.Petru spune: "Ia bățul de acolo şi bagă-l în gura monstrului, astfel nu va mai putea să şi-o închidă!"

14.Episcopul Martin: "Da, da, iată-l! Gata, deja este înăuntru! Oho! Monstrule, s-a sfârşit cu hăpăiturile tale, nu-i aşa? Ah, frate, de ce nu te-ai gândit la asta cu câteva clămpânituri mai devreme, astfel poate că nu m-ar fi udat în halul ăsta! In fine, acum a trecut!"

15.Atunci Eu le spun din barcă: "Bine, acum, legați bine funia cârligului cel mare de un țăruş şi urcați din nou repede la bord! Acest peşte este al nostru deja, nu ne va mai scăpa! Vom pune imediat barca pe linia de plutire şi ne vom întoarce în largul mării; poate că peste puțin timp vom putea pescui încă ceva care să merite osteneala!"

16.Cei doi execută rapid ceea ce le-a fost poruncit. Episcopul Martin se scarpină puțin în cap, căci, pentru această primă dată, această captură i-ar fi fost suficientă. Cu toate acestea, el se supune rapid Voinței Mele.

17.Iată-i din nou pe amândoi la bord şi barca zboară ca o săgeată spre largul mării.

18.Dar în timp ce navigam, Eu îi atrag atenția episcopului Martin: "Prietene, acum trebuie să te obişnuieşti, aici, să fii mereu vesel şi bine dispus. Căci cel care bombăne în timpul muncii reuşeşte arareori în orice întreprinde! Ai deci răbdare, curaj şi perseverență; recompensa va veni atunci când munca va fi îndeplinită!

19.Da, dragul Meu prieten, aici, în împărăția spirituală, lucrurile nu se petrec deloc aşa cum vă imaginați voi pe Pământ, cu tânguirile voastre plângărețe, cu ale voastre "Requiescat in pace! " Ci dimpotrivă, deviza care se aplică aici, este: munciți atâta timp cât este ziuă! Este suficient să te odihneşti noaptea, atunci când nimeni nu poate s-o facă (să muncească)! Şi tu, atunci când te aflai în noapte, erai fără slujbă; dar acum, de vreme ce ziua a început să mijească pentru tine, trebuie sa te apuci de treabă - căci împărăția lui Dumnezeu este o împărăție a muncii, şi nicidecum tărâmul leneşilor şi al celor ce recită breviarul! Fii deci plin de sârg şi de curaj!

20.Priviți, acolo, spre nord, unde încă mai pluteşte lumina crepusculului, cât de agitată este marea! Şi totuşi nu bate deloc vântul, nici aici, nici acolo.
Prin urmare, cauza unei asemenea agitații nu poate fi nimic altceva decât un peşte mare şi puternic! Aşadar, să ne îndreptam repede înspre acel loc şi sa ne apucăm de treabă; acest peşte mare va merita cu siguranță osteneala noastră!"

21.Episcopul Martin spune: "O prietene, poate că acest peşte, cu ajutorul diavolului, chiar ne va da lovitura de grație! Dar de ce este nevoie, în această lume spirituală, de aşa de mulți peşti, şi de dimensiuni atât de uriaşe? Există şi pe aici vreun soi de post în care nu se mănâncă decât peşte? Sau poate că şi aici carnea şi grăsimea unor asemenea peşti sunt expediate mai departe pentru a fi vândute?"

22.Dar Eu spun: " Iata, acum fiecare dintre voi sa pună mâna pe o sabie, căci este o hidră cu zece capete! Acest monstru ne-a văzut şi se îndreaptă direct spre noi. Tu, Petre, ştii deja cum se prinde acest gen de peşte; şi tu, episcopule Martin, imită ceea ce va face fratele tău! Atunci când această hidră îşi va apleca peste bord capetele sale de şarpe, veți secera în grabă toate cele zece capete, tăindu-le de pe corpul său lung şi sinuos. Eu Mă voi ocupa apoi de restul! Acum, monstrul este aici, folosiți-vă deci sabia!"

23.Iată, în timp ce episcopul Martin este încremenit de groază la vederea înspăimântătoarei hidre, Petru, înarmat cu sabia sa ascuțită, face să cada un cap după altul de pe corpul cel negru, solzos şi parcă învelit într-o platoşă, sau mai bine spus de

pe cele zece gâturi, fiecare dintre ele purtând un cap, înălțate deasupra corpului animalului. Dar episcopul nostru nu ştie prea bine unde trebuie să lovească cu arma pentru a atinge un cap, căci este atât de speriat încât stă cu ochii mai mult închişi decât deschişi şi nu vede aproape nimic.

24.Acum, Petru tocmai a tăiat al zecelea cap de pe cel de-al zecelea gât! Şuvoaie de sânge curg din monstru. Pe o mare întindere, de jur împrejur, marea este roşie şi violent agitată - pentru episcop - din cauza teribilei furii a animalului, acum în întregime decapitat, şi a cărui anvergură este - în ochii lui Martin - de cel puțin doua sute de metri.

25.Atunci Eu mă adresez celor doi frați: "Petre, pune acum sabia înapoi la locul ei şi dă-Mi harponul cel mare ca să-l înfig în pântecele monstrului şi să-l trag aici! Cât despre tine, Martin, ia cârma, pune-o pe al şaptelea grad est, şi ne vom întoarce în curând la țărm cu remarcabila noastră captură!"

26.Totul se petrece în cea mai bună ordine şi barca, remorcând această nouă captură, zboară din nou ca o săgeată spre țărmul binecunoscut.

27.Dar, pe măsură ce ambarcațiunea se apropie din ce în ce mai mult de țărm, episcopul Martin îl scrutează îngrijorat pentru a vedea ce s-a întâmplat cu primul peşte mare. Nu mică îi este mirarea când îşi dă seama că acest prim monstru a dispărut complet! El exclamă imediat:

28."Hei, hei, hei, dar ce-i asta? Ştiam eu! Acum că acest al doilea monstru ne-a istovit şi ne-a epuizat complet prin milioanele de eforturi necesare pentru a-1 ucide, a-1 prinde şi a-l aduce până aici, iată că prima noastră pradă s-a evaporat! Mi se părea mie că nu am legat-o destul de bine.

29.Of, este totuşi supărător! Ne-am străduit atât de mult şi am trecut prin atâtea primejdii pentru a prinde această fiară, şi acum n-a mai rămas nimic din toate eforturile noastre! Dragi prieteni, de data aceasta, trebuie să ne legăm prada mult mai ferm, altminteri ne va scăpa şi ea, în cazul în care vom pleca din nou la pescuit!"

30.Dar Petru îi spune: "Nu-ți fă griji degeaba; cineva s-a ocupat deja de primul peşte! Căci aici, mai sunt mulți alți lucrători, şi ei ştiu foarte bine ce au de făcut atunci când noi depunem produsul pescuitului nostru pe mal! Dar acum, de vreme ce am ajuns, sari repede pe țărm şi amarează barca. Stăpânul nostru şi cu mine, vom trage acest monstru pe țărm!"

31.Episcopul Martin, puțin nedumerit, se supune imediat; iar noi înşine, în fața privirilor sale, târâm fiara pe plajă.

32.Acum, şi al doilea monstru este legat şi Eu spun: "Cu acest pescuit fructuos, am terminat cea mai grea parte a muncii noastre. Dar acum, vom scoate din apă peştii cei mai mici, folosind năvoadele cu ochiuri fine, şi-i vom arunca pe mal! Căci am prins cei mai mari doi monştri din această mare, şi alții nu mai există. Aşadar, să ne apucăm cu voie bună de această treabă mai uşoară! Să urcăm din nou la bord şi să vedem cum va fi pescuitul peştilor mici!"

33.Zis şi făcut. Aşa cum am poruncit, Petru şi Martin aruncă în apă năvoadele şi Eu conduc barca. Munca se desfăşoară cu bine, fiecare tragere a năvoadelor aducând tot felul de peşti pe care cei doi frați îi aruncă prompt pe plajă. Dar imediat ce o ating, aceşti peşti dispar subit.

Cap.19.Reflexii ale episcopului Martin asupra inutilității acestei munci. Replica lui Petru care se refera la functiile

sacerdotale total lipsite de sens spiritual
ale unui episcop al bisericii romane.

1.Pe măsură ce se prelungeşte, această dispariţie a peştilor îl contrariază din ce în ce mai mult pe episcopul Martin, astfel că acum el s-a mâniat şi începe să murmure în forul său interior: "Dar e stupid! Este o muncă de nebuni! Aproape că nu mai pot să tot scot peştii ăştia din apă, să-i arunc pe plajă, şi toate astea pe degeaba! Căci nu mai rămâne nici măcar unul: se topesc toţi ca zăpada la soare! Nu, zău, e prea de tot!

2.O să încerc, totuşi, să observ unde dispar aşa de repede! Hm, hm, nu văd nimic! Şi uite, colegul meu iar aruncă pe plajă o grămadă mare de peşti, dar încă o dată, nu rămâne nimic din ei, în această împărăţie a nemuririi! Halal nemurire! Nici pe Pământ nu rămâne mare lucru din cei morţi, dar cu siguranţă că nu absolut nimic, ca aici unde nu există nici cea mai mică urmă din ceea ce a existat o dată!

3.Eu care mă bucuram deja să degust un somon, un nisetru sau vreun alt peşte mic - fiert şi cald! Dar în această lume spirituală, aerul este atât de coroziv încât consuma totul, şi se pare ca asta s-a întâmplat şi cu peştii, de nu mai rămâne nimic din ei! Este adevărat ca nu mi-e încă foarte foame, totuşi încep să simt un mic val de poftă de mâncare care circulă în mine, iar gândul unui somon bine prăjit îmi lasă gura apă!

4.Trebuie să recunosc că situaţia mea actuală este de un milion de ori preferabilă celei precedente. Dar a săvârşi - o veşnicie întreagă - o muncă atât de inutilă, asta depăşeşte orice imaginaţie! Şi apoi, este bizar, ce mult durează zorii zilei aici. Tot nu apare nici urmă de răsărit de soare!

5.Ciudată lume, stranie existenţă! Oricum am privi lucrurile, fapt este că totul este complet idiot! Degeaba vorbesc singurii mei prieteni de aici cu multă înţelepciune, că se poartă în mod absolut stupid! Uite de exemplu povestea asta de pescuit care nu foloseşte la nimic! Ce muncă absurdă! Şi totuşi, aceştia doi o fac ca şi cum de ea ar depinde mântuirea lor veşnică! Dar ce trebuie să fac eu? Ce pot spera mai bun? La urma urmei, poate ca asta e voia lui Dumnezeu? Atunci, să pescuim cu voie bună aceşti pseudo-peşti; cine ştie dacă mai târziu nu vom ajunge la ceva complet diferit!"

6.Petru către episcopul Martin: "Ce mormăi tu în colţul tău? Oare ai obosit deja?

7.Episcopul Martin: "Obosit? Prietene, nu, nu tocmai. Dar trebuie să-ţi mărturisesc cinstit că, după părerea mea, această muncă este totuşi puţin ciudată, deşi sunt absolut convins că tu, şi mai ales Stăpânul nostru, sunteţi nişte oameni foarte înţelepţi!

8.Priveşte dar - muncim deja de o bună bucată de vreme, şi pentru ce? Pentru aer, şi chiar pentru o nimica toată! Primul peşte mare s-a evaporat; iar cel de-al doilea, cel cu zece capete? A dispărut şi el! Aceşti peştişori sunt mistuiţi de aer înainte chiar de a atinge solul! Atunci, întreb, la ce poate fi utilă o asemenea muncă?

9.Recunosc în voi oameni foarte cuminţi, şi această muncă trebuie cu siguranţă sa aibă un scop bine întemeiat. Dar explică-mi, totuşi, puţintel de ce ne străduim să îndeplinim această treabă aparent complet lipsită de sens, şi cu ce vom beneficia de pe urma ei!"

10.Petru: "Dragă prietene şi frate! Uite: când erai un episcop în lume, câte acţiuni şi mai zadarnice ai realizat? Pe atunci ar fi îndrăznit oare cineva să te întrebe la ce erau bune şi care era sensul lor real? Astfel, să luăm de exemplu botezul clopotelor, binecuvântarea orgilor şi toată varietatea veşmintelor sacerdotale!

11.Ce semnificaţie, ce influenţă pot avea sutana, stiharul, mantia preoţească, etola, patrafirul şi mii de alte fleacuri? Ce putere poate sa zacă ascunsă în diferitele feluri de anteriu al hainei monahale?

12.De ce nu are şi Iisus un loc printre cei paisprezece mijlocitori? Şi în litania sacră a rozariului, dacă oamenii imploră mai întâi mila lui Dumnezeu, de ce se adresează ei apoi sfinţilor pentru rugăciunile lor de intermediere? De ce se întorc ei mai întâi către Dumnezeu şi numai apoi către sfinţi? Poate vor să-L îndemne pe Dumnezeu să-i asculte pe sfinţi? Dar dacă pot fi de la bun început auziţi de Dumnezeu, de ce se mai roagă sfinţilor?

13.De ce i se adresează Măriei zece rugăciuni în rozariu, iar lui Dumnezeu numai una - cea pe care ne-a revelat-o chiar El?

14.Care este diferenţa, pentru spirit, între un oficiu sacru şi o simplă "slujba joasă" ale cărei părţi sunt doar citite şi recitate, nu cântate? Când oare a atribuit Christos, Petru sau Pavel o valoare mai mare decât alta acestui "suprem sacrificiu nesângeros", aşa cum îl numiţi voi? Din ce ar trebui să fie făcută inima lui Dumnezeu pentru ca El să se bucure atât de mult văzându-şi Fiul astfel jertfit de milioane de ori în fiecare zi?

15.Vezi deci, dragul meu prieten, că tu ai săvârşit nespus de multe astfel de rituri complet smintite şi total găunoase spiritual, fără măcar a crede câtuşi de puţin în ele! Şi totuşi, nu ţi-a trecut niciodată prin cap, atunci când oficiai o asemenea slujbă, să-ţi pui măcar o dată această întrebare: "Ce rost are o muncă atât de zadarnică?" Sunt plătit pentru asta, ai fi răspuns tu! Perfect, nici aici nu eşti obligat să munceşti degeaba! Atunci, ce vrei mai mult?

16.Totodată, îţi spun, această treabă nu este nici pe departe la fel de lipsită de sens cum era slujba ta pe Pământ! De aceea, de acum înainte, nu mai bombăni astfel în forul tău interior, ci spune deschis ce ai pe inimă, şi astfel vom termina curând pescuitul nostru "inutil"! Dar dacă te încăpăţânezi să mormăi în secret, va mai trebui să pescuim încă mult timp, şi peştii vor continua să se volatilizeze, la fel ca învăţătura noastră în inima ta! Înţelege bine asta! Şi acum, reia-ţi năvodul, şi munceşte de acum înainte fără a mai bombăni!"

Cap.20 - Simbolul spiritual al pescuitului peştilor. Constituţia sufletului. Martin evoca noi scuze. Reproşuri ale Domnului.

1.Episcopul face atunci ce a fost sfătuit şi spune: (episcopul) "Bun, acum că ştiu măcar cât de cât de ce fac toate acestea, şi că pot spera că această activitate în aparenţă total zadarnică va duce în final la ceva bun, cred că-mi va fi mai uşor să-mi fac treaba.

2.Ce am putut eu înţelege, din cuvintele tale, este faptul că aceşti peşti reprezintă prostiile mele: cei mari sunt greşelile mele majore, iar cei mici reprezintă nenumăratele mele nebunii de mică importanţă. Dar cum de aceste tâlhării de tot felul au devenit peşti mari şi mici în această mare, zău că habar nu am!

3.Această mare provine cu siguranţă din potopul ale cărui ape ai înghiţit enorma cantitate de păcate capitale ale oamenilor, şi se pare că şi ale mele se găseau printre ele, anticipando ! Nu văd altă explicaţie pentru acest mister!

4.Dar oare de ce, în aceste ape cu adevărat diluviene, păcatele s-au transformat tocmai în tot felul de peşti? Asta mă depăşeşte complet! Dar Atotputernicul cunoaşte cu siguranţă cauza, El care a păstrat pentru lumea spirituală aceste vechi ape ale

potopului în acest bazin care se întinde la itnfinit!

5.De aceea acum, fară a mai cerceta, îmi voi da pur şi simplu toată silința la pescuit, pentru ca partea mea de greşeli să fie scoasă cât mai repede din apă!"

6.Atunci Eu spun: "Este bine, dă-ți toata-silința, prietene! Căci vezi tu, nici un copac nu este doborât dintr-o singură lovitură; dar cu răbdare, sfârşeşti întotdeauna prin a depăşi orice obstacol! Nu este vorba aici despre apele lui Noe, şi cu atât mai puțin, în ceea ce priveşte peştii pe care-i prindem, de păcatele tale "anticipate" din apele potopului. Dar este foarte adevărat că aceste ape constituie o mare de păcate pe care le-ai comis cu adevărat în lume!

7.Totuşi, absolut nimic nu-i lipsea sufletului pe care l-ai primit pentru desăvârşirea ființei tale umane şi pe care-1 aveai în corp în anii copilăriei. Dar, întrucât tu nu ai trăit conform legilor divine, ci numai după cele ale lumii animale care guvernează sufletul la origine, în consecință sufletul tău a fost sărăcit şi diminuat. Şi vezi, trebuie acum să scoatem din valurile acestei mări a păcatelor tale ceea ce te împiedică sa-ți remodelezi în întregime sufletul! După ce vom termina această treabă, numai atunci ne vom putea preocupa de spiritul tău! De aceea, fii plin de sârg şi de răbdare, şi vei înțelege în curând ce are de făcut aici un adevărat marinar!

8.Dat fiind că aceste animale marine reprezintă faptele tale, care nu erau decât păcate, ele dispar imediat ce sunt aduse la Lumina lui Dumnezeu. Şi atunci se împlineşte ceea ce a fost scris:

9."Impărăția lui Dumnezeu se aseamănă unui pescar care prinde mulți peşti în năvodul său. Dar atunci când scoate năvodul din apă, el nu păstrează decât peştii cei buni şi-i aruncă pe cei răi înapoi în apă ca sa piară .

10.Acum, am pescuit mulți peşti de toate felurile care reprezintă multe fapte ale tale, şi iată, la Lumina lui Dumnezeu, ei nu mai există! Oare de ce? Pentru că tu îi faci să se mistuie, pentru a-i permite sufletului tău distrus să-şi regăsească forma sa întreagă şi deplină!

11.Dar oare când vor apărea în apele tale şi fapte care să dăinuie? Caută să-ți trezeşti inima şi să o umpli de iubire! Atâta timp cât nu vei simți în tine iubire pentru Dumnezeu, va mai fi încă multă muncă în zadar pentru mâinile tale!

12.Fii foarte conştient de acest lucru şi de consecințele sale. Astfel, vei munci în spiritul dreptei căințe, al adevăratei umilințe şi al răbdării plina de cumințenie, pentru a ajunge la un tel real, la o viziune clară a lucrurilor, care permite adevărata judecată de sine şi duce la grație! Aşa să fie!"

13.Episcopul Martin, în timp cesți reia lucrul, chibzuieşte la aceste cuvinte. Dar după o clipa, el se întoarce din nou spre Mine şi spune: "Ascultă, o, Stăpânul meu drag, tu care poți pătrunde cu privirea viața mea pământească la fel cum un giuvaergiu poate vedea printr-un diamant, găsesc ca ai un caracter profund afectuos; dar în ceea ce priveşte pedepsirea plină de dreptate, eşti mai neînduplecat decât adevărul în persoană!

14.Cu siguranță, nu este decât prea adevărat că toată purtarea mea trebuie să I se pară îngrozitoare Domnului Dumnezeu, fie şi numai datorită faptului că, în decursul întregii mele vieți pământeşti, am frecventat o lume în care nu domneau decât răul şi falsitatea şi că, într-un anumit sens, am fost constrâns s-o frecventez. In aceste condiții, mai văd clar acum şi că ar fi imposibil ca faptele mele să fie altceva decât nişte mişelii! Dar totuşi - şi chiar dacă ai fi un înger - trebuie să-mi dai dreptate asupra următorului lucru: ființa umană fiind dotată - fără a fi ea însăşi creatoarea lor - cu înclinațiile cele mai ciudate, ea nu poate absolut deloc să fie responsabilă de toate defectele şi toate slăbiciunile sale. Aşadar, ea nu ar trebui să fie obligată să-şi poarte în întregime toată vina!

15.Dacă m-aş fi creat şi m-aş fi educat eu însurni, atunci eu aş fi adevărata cauză a fiecăreia dintre faptele mele, şi ar fi pe deplin justificat şi legitim să fiu pedepsit, şi chiar să fiu condamnat. Dar a blama astfel fără menajamente toate faptele

mele, pentru că eu, o ființă creată, le-am comis, zău că este prea de tot, dacă nu chiar total nedrept!

16.Când fiul unui bandit devine el însuşi un criminal pentru că niciodată nu a văzut, auzit sau învățat nimic altceva decât furturi şi omoruri, atunci întreb: este el oare, în mod strict, singurul responsabil de purtarea sa - desigur monstruoasă?

17.Şi de asemenea, poți oare condamna tigrul pentru că este atât de crud şi de lacom de sânge? Cine le-a dat otrava lor mortală viperei şi şarpelui cu clopoței?

18.Este oare vina sa, a vreunui sălbatic din calda Africă, dacă mănâncă ființe umane atunci când reuşeşte să le prindă? De ce nu coboară un înger sau un spirit bun din Cer şi nu-l învață ceva mai bun? Oare Dumnezeu chiar a creat câteva bilioane de ființe umane numai pentru prăpădul veşnic, ceea ce ar fi totuşi cea mai îngrozitoare tiranie?

19.Părerea mea este deci aceasta: fiecare sa nu poarte decât partea de vină care-i revine, dat fiind că nu poate fi făcut responsabil de o parte de vină străină lui?"

20.Eu reiau atunci cuvântul: "Prietene, nu vezi că noi nu te lăsăm să faci această muncă singur, tocmai pentru ca Eu cunosc de mult timp principiile tale de justiție stoică?

21.Iată, în ceea ce priveşte partea din vina ta provenită din educația ta aşa-zis neglijată, fratele Petru a luat-o asupra sa. Cât despre cea care-I revine Creatorului tău, m-am ocupat Eu însumi de ea!

22.Dar tu chiar crezi că eşti complet nevinovat în privința părții tale? Poți afirma un asemenea lucru? Nu ai aflat niciodată poruncile lui Dumnezeu, la fel ca, evident, legile terestre din codul civil? Nu erai tu, în anumite situații, conştient de a fi pe cale de a comite un păcat?

23.Cu toate acestea, atunci când conştiința ta te avertiza, tu nu renunțai, ci făceai rău în pofida avertismentelor sale imperioase! întrebare: educația sau chiar Creatorul erau oare responsabili şi de aceasta?

24.Când erai plin de asprime față de săraci, în vreme ce părinții tai erau un model de generozitate, spune-Mi, educația ta era de vină?

25.Dacă ai devenit mai dominator decât un vultur, în vreme ce părinții tăi erau plini de umilință în inima lor, aşa cum o cere Cuvântul lui Dumnezeu, vina este oare tot a educației sau a Creatorului?

26.Vezi cât eşti de nedrept! Recunoaşte aceasta şi fii umil; căci, cu toate scuzele tale, nu vei obține dreptate în fața lui Dumnezeu, dat fiind că El cunoaşte totul în cele mai mici detalii! Iubeşte-L pe Domnul mai presus de orice, şi de asemenea pe frații tăi, şi astfel vei găsi adevărata dreptate! Aşa să fie!"

Cap.21 - Pretextul episcopului Martin. O oglinda pentru conştiința sa îi este întinsa cu prietenie dar şi cu gravitate divina.

1.Episcopul Martin: "A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău ca pe tine însuți, da, ar fi foarte bine, numai sa ştii cum să procedezi! A-L iubi pe Dumnezeu cu dragostea cea mai pura şi pe aproapele tău tot aşa, de acord! Dar unde se poate găsi o asemenea iubire şi cum să o trezeşti în tine?

2.Cunosc foarte bine sentimentul prieteniei şi, de asemenea, iubirea pentru sexul slab; mai ştiu şi ce este iubirea interesată a copiilor pentru părinții lor. Numai iubirea acestora pentru copiii lor îmi este necunoscută! Dar iubirea de Dumnezeu poate

fi aşezată pe acelaşi nivel cu aceste diverse sentimente care sunt cu toate impure, dat fiind că nu se referă decât la nişte creaturi?

3.Eu susțin chiar că omul, ca ființă creată, nu-şi poate iubi Creatorul la fel cum nici rotițele unui ceas nu pot simți vreo afecțiune pentru cel care le-a fabricat! Căci pentru a fi demn de a-L iubi pe Dumnezeu, Sfântul Sfinților, ar fi necesară cea mai perfectă libertate divină, cu care cel mult arhanghelii cei mai puri se pot lăuda! Dar ființa umană, care se situează pe treapta cea mai de jos a stărilor păgâne, este infinit de departe de aceasta!

4.Dumnezeu ar trebui să fie iubit de creaturile Sale la fel cum se iubesc ele între ele: aşa cum copiii îşi iubesc părinții, un tânăr îşi iubeşte logodnica, fiecare îşi iubeşte fratele, un sărac îşi iubeşte binefăcătorul cel mai dezinteresat, un suveran îşi iubeşte tronul, sau aşa cum fiecare se iubeşte pe sine!

5.Dar pentru a-L iubi pe Dumnezeu ar trebui ca El să fie vizibil! Nouă ne lipseşte până şi facultatea de a ni-L reprezenta într-un mod oarecare! Cu ce se aseamănă El? Care om 1-a văzul vreodată pe Dumnezeu? Cine I-a vorbit vreodată? Cum poți iubi o ființă despre care nu ai nici cea mai mică idee? O ființă care nici măcar n-a existat în Istorie, ci doar într-un mit, sub tot felul de înfloriturimisterioase şi poetice!"

6.Eu răspund: "Prietene, îți spun, cu vorbăria asta complet neroadă, nu vei putea niciodată să-ți cureți nici măcar un firicel din haina ta jegoasă! Aveai, în lume, destule prilejuri de a da dovadă de iubire! Existau nenumărați nevoiaşi, văduve, orfani şi o mulțime de alți nenorociți aflați în suferință! De ce nu i-ai iubit? Aveai însă destulă iubire pentru a te îndrăgi pe tine mai presus de orice!

7.Nu ți-ai iubit părinții decât pentru ceea ce-ți dădeau; dar dacă nu-ți ofereau destule, atunci nu doreai nimic mai intens decât moartea lor, pentru a intra în posesia moştenirii!

8.Iți iubeai preoții subordonați atâta timp cât îți trimiteau ofrande din belşug; dacă acestea începeau să lipsească, deveneai foarte rapid cel mai nemilos tiran!

9.Printre oile tale, le binecuvântai pe cele care erau bogate şi aduceau multe daruri, dar pe săracii care nu puteau aduce decât puțin, sau chiar nimic, îi alungai sub amenințarea infernului!

10.Iubeai mult văduvele atunci când erau încă tinere, frumoase şi bogate, şi consimțeau la tot ce-ți plăcea ție, la fel ca-şi fermecătoarele orfane îndrăznețe şi bine făcute, în vârstă de şaisprezece până la douăzeci de ani!

11.Vezi tu, cu o asemenea iubire, este desigur imposibil să te ridici până la contemplația spirituală şi la iubirea Ființei celei mai elevate si mai demne de a fi iubită exclusiv!

12.Şi totuşi aveai, ca cea mai bună şcoală a vieții, Evanghelia, învățătura supremă a lui Iisus. Christos - de ce n-ai încercat măcar o dată în viața să pui in aplicare măcar unul singur dintre textele sale, ceea ce ți-ar fi revelat atunci de la cine provine această învățătură?

13.Oare nu stă, scris: "Cel care aude Cuvântul Meu şi îl pune în aplicare, acela Mă iubeşte; Eu voi veni şi Mă voi revela lui!"

14.Vezi, dacă ai fi încercat măcar o singură dală să aplici un singur text, atunci, în primul rând, ar fi trebuit să recunoşti că această învățătură vine direct de la Dumnezeu. Şi în al doilea rând, obiectivitatea divina ți-ar fi apărut atunci mai clar, aşa cum a fost cazul pentru mii de alți oameni totuşi mult mai puțin importanți decât tine!

15.Mai sta scris: "Caută, şi vei afla; cere, şi ți se va da; bate, şi ți se va deschide!" Ai făcut tu vreodată asta?

16.Vezi tu, din cauză că nu ai făcut niciodată nici măcar una dintre aceste tentative ți-a fost imposibil să ajungi la o viziune spirituală a lui Dumnezeu. Este deci total absurd din partea ta să invoci pretextul că nu ai putut simți iubire pentru

Dumnezeu din cauză că El nu a fost niciodată o realitate obiectivă pentru tine - în vreme ce tocmai, ar fi trebuit să devină astfel dacă ai fi depus cel mai mic efort în aceasta direcție!

17.Or, te întreb, prin ce imagine ai fi fost tu capabil să-L percepi pe Dumnezeu cu iubirea ta atât de impură? Ce reprezentare divină ar fi putut smulge din inima ta de piatră câteva scântei pentru a însufleți în tine această imagine a lui Dumnezeu? Vezi, nu răspunzi nimic, dar Eu îți voi spune!

18.Aşadar ascultă: pentru început, Dumnezeu ar trebui să fie cea mai frumoasă dintre femei, să te învestească în cele mai înalte dregătorii şi să te acopere de glorie. Ar trebui de asemenea să-ți permită să ai în patul tău cele mai frumoase fete fără ca forța ta vitală să scadă. In plus, El ți-ar acorda absolut tot ce imaginația ta ți-ar înfățișa ca agreabil, şi în sfârşit, dacă s-ar putea, ți-ar concesiona chiar statutul de Dumnezeu pentru ca tu să guvernezi după plac întreaga Creație potrivit capriciilor tale.

19.Este evident că în asemenea condiții, tu te poți întreba cum trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu cu iubirea cea mai pură! Dar, aşa cum ți-am demonstrat, motivul nu este altul decât următorul: tu nu ai vrut niciodată nici să-L recunoşti pe Dumnezeu, nici să-L iubeşti! De aceea nu ai încercat nimic, de teamă ca nu cumva vreun spirit bun să vina în tine şi să te ghideze pe calea umilinței, a iubirii aproapelui; şi astfel a adevăratei cunoaşteri şi iubiri de Dumnezeu!

20.Vezi, in realitate, numai de aceea întrebi acum cum ar trebui să-L iubeşti pe Dumnezeu şi cum ai putea s-o faci! Dar dacă nu-ți iubeşti frații, deşi îi vezi, cum ai putea oare să-L iubeşti pe Dumnezeu, care nu-ți este vizibil, pentru că tu nu vrei să-L vezi?

21.Fratele Petru şi eu însumi suntem pentru tine cei mai mari prieteni şi cei mai buni frați, dar tu ne disprețuieşti în continuu în adâncul inimii tale; deşi noi vrem să te ajutăm şi vedem orice firicel din tine! Schimbă-ți dar inima! începe să ne iubeşti, pe noi, binefăcătorii tăi, şi astfel, uitând filozofia ta dintre cele mai stupide, vei găsi calea spre Inima lui Dumnezeu, aşa cum este drept s-o faci! Aşa să fie!"

22.Episcopul Martin strigă atunci: "Da, o, da, Dumnezeule, da, ai dreptate, vă iubesc, vă stimez enorm datorită înțelepciunii voastre unite cu forța iubirii, a răbdării şi a perseverenței! Totuşi, foarte dragul meu prieten, dacă ai putea să nu mai subliniezi mereu latura nemernică a caracterului meu, m-aş îndrăgosti literalmente de tine! Dar tocmai acuitatea teribil de pătrunzătoare a cuvintelor tale mă umple mai mult de o teamă secretă decât de iubire pentru tine şi pentru prietenul tău Petru! Vorbeşte deci mai cu binişorul cu mine şi te voi iubi atunci din răsputeri!"

23.Dar Eu îi răspund: "Prietene, îmi ceri tu oare ceva ce eu să nu-ți acord din belşug înainte chiar ca tu să Mă rogi? Crezi tu că un prieten este în mod obligatoriu un linguşitor sau poate cineva care nu îndrăzneşte, din respect, să-ți spună adevărul în față? O, cât de mult greşeşti!

24.Nu există nici cel mai mic atom bun în tine! Nici măcar o singură fapta zămislită de iubire nu-ți poate face cinste! Dacă s-a întâmplat să săvârşeşti vreo faptă generoasă în ochii luniii, nu era decât o fațadă, căci intențiile tale erau rele. Căci toată opera ta nu era nimic altceva decât o politică vicleană în spatele căreia se ascundea câte un plan tiranic!

25.Dacă făceai o biată pomană cuiva, atunci tot Pământul, sau aproape, trebuia să afle. Spune-Mi, era acest lucru conform Evangheliei în care stă scris că mâna dreaptă nu trebuie să ştie ce face stânga?

26.Dacă dădeai un aşa-zis bun sfat religios, îl prezentai întotdeauna astfel încât în final apa adusă să curgă pe sub moara ta!

27.Dacă te arătai binevoitor, nu era decât pentru a grava şi mai bine dominația ta în mintea celor care-ți erau inferiori!

28.Dacă cuvintele tale erau blânde, era numai pentru că vroiai să obții ceea ce

caută sirenele cu cântecele lor sau hienele care urlă în spatele tufişurilor! Erai tot timpul întocmai precum un animal feroce şi rapace!

29.Pe scurt, aşa cum ți-am mai spus deja, nu exista în tine nici cea mai mică fărâmă de bunătate şi te aflai deja în întregime în infern! Dar Domnului Dumnezeu I s-a făcut milă de tine, te-a luat de braț şi vrea acum să te elibereze de toate legăturile infernului! Crezi că acest lucru ar ii posibil fără a ți se arăta ce eşti tu de fapt?

30.Oare n-ai văzut niciodată, pe Pământ, ce trebuie să facă ceasornicarii cu un ceas stricat pentru a-1 repara şi a-1 face din nou utilizabil? Vezi, ei îl demontează în cele mai mici piese, apoi analizează cu conştiinciozitate fiecare bucățică, curăță şi îndreaptă ceea ce este îndoit, pilesc ceea ce este zgrunțuros, înlocuiesc ceea ce lipseşte, şi în final asamblează la loc toate piesele ceasului pentru ca el să-şi poată din nou îndeplini funcția în mod eficient! Crezi tu că un ceas complet stricat ar putea merge din nou dacă ceasornicarul nu ar face decât să-i curețe şi sa-i lustruiască partea exterioară, dar ar lăsa interiorul aşa cum este?

31.Tot astfel, şi tu eşti un ceas în care nici măcar o rotiță nu funcționează! Pentru a deveni mai bun, trebuie de asemenea demontată toată ființa ta interioară care este stricată. Totul trebuie adus la lumina zilei, la Lumina Adevărului veşnic şi incoruptibil, astfel încât să te poți observa tu însuți şi să-ți dai seama cât de putred este totul în tine!

32.Numai atunci când îți vei fi recunoscut defectele va veni momentul să utilizăm raşpelul, pila, penseta şi în final o perie pentru a curăța şi a lustrui, pentru a face din nou din tine o ființă umana potrivit Legii divine. Şi aceasta ființă va fi chiar complet nouă, căci cea care eşti tu acum este total inutilizabilă!

33.Dacă Eu săvârşesc toate acestea in tine, spune-Mi, oare nu merit dragostea ta?"

Cap.22 - Umila recunoştința a episcopului Martin şi trezirea iubirii sale. Transformarea peisajului. Un palat al carui interior este foarte murdar.

1.Episcopul Martin: "Da, da, toarte scump prieten, ai în întregime dreptate! De-abia acum, ochii mei încep cu adevărat să se deschidă. Şi acum, simt în mine o adevărată iubire - da, te iubesc din toată inima! O, lasa-mă sa te strâng la pieptul meu, căci văd acum cât eram - şi încă mai sunt - de prost şi de stupid, şi cât de bun eşti tu cu mine! O, tu, cei mai bun dintre prieteni, şi tu de asemenea, primul meu ghid, iertați-mi marea şi grosolana mea orbire!

2.Dar, dar, ce-i asta? Unde a dispărut marea şi barca noastră? Iată că totul a secat! Ce tărâm frumos! Ah, ce pajişti magnifice, ce grădini admirabile, şi acolo unde era coliba se înalță acum un palat mai splendid decât tot ce am văzut vreodată! - Zău, cum a fost alia cu putință?"

3.Eu spun: "Vezi, frate, cea mai mică scânteie de iubire adevărată pentru noi, frații tăi, a fost de ajuns pentru a produce aceasta! Ea a secat marea păcatelor tale precum și toate efectele lor negative; ea a transformat mlaştina din inima ta într-un ogor roditor şi a preschimbat coliba sărăcăcioasă pe care o ştiai într-un palat.

4.Dar, deşi toate acestea ți se par atât de minunate, să ştii că totuşi nu exista nicăieri nici un fruct copt şi gata de a fi gustat. Şi toate acestea sunt foarte asemănătoare cu smochinul neroditor, pe vremea când Domnul a vrut să mănânce din

fructele sale.

5.De aceea trebuie acum să fii pe deplin activ şi să laşi să domnească liberă această iubire care a fost trezită. Numai atunci, aceşti pomi vor da roade. Căci vezi tu, la fel cum, pe Pământ, totul se dezvoltă şi ajunge la maturitate în lumina şi căldura soarelui, tot astfel, aici, totul creşte şi se coace graţie luminii şi iubirii din inima omului! Inima fiinţei umane este soarele acestei lumi pentru veşnicie!

6.In curând ţi se vor prezenta foarte multe ocazii, în această perioadă nouă şi superioară, pentru a permite inimii tale să-şi dezvolte, să-şi amplifice şi sa-şi diversifice forţa. Cu cât o vei lăsa mai mult să acţioneze în iubire, cu atât mai mult vei vedea apărând pe acest ogor fructele binecuvântării!

7. Acum, intră cu noi în acest palat şi vom discuta mai în amănunt despre noua ta situaţie. Atunci vei descoperi foarte repede o mulţime de ocazii care-i vor oferi din plin inimii tale posibilitatea de a creşte în iubire. Vino deci, frate, şi urmează-ne! Aşa să fie!

8.Iată-ne deja în palat, al cărui interior nu este nicidecum la fel dc splendid ca şi exteriorul. Episcopul Martin este puţin nedumerit, aşa că nu se poate stăpâni să nu facă această remarcă ironică:

9."Nu, nu se poate, cred că am halucinaţii! Pe dinafară, este de o măreţie regală, dar pe dinăuntru, ai zice că e o cuşcă de cerşetor! Cel care a făcut asta nu are nici un pic de bun-simţ! Ai zice că acest edificiu nu a fost încă deloc finisat în interior, ci doar că a fost tencuit pe dinafară pentru a face impresie!

10.Dragi prieteni, trebuie să vă mărturisesc deschis: prefer din toată inima coliba de adineaori! Ah, ce mizerie este aici, înăuntru! Ascultaţi, nu voi mai suporta să rămân într-o asemenea porcărie, eu care apreciez atât de mult curăţenia!

11.Prieteni, dragii mei prieteni, vă rog, hai să ne întoarcem imediat în aer liber, în acest peisaj minunat! Căci nu aş fi capabil de nici un gând bun în aceste camere dezgustătoare, şi aş deveni mai rău în loc de a mă îndrepta. într-adevăr, simt o repulsie grozavă la vederea gunoiului menajer."

12.Atunci Eu îi spun: "Ascultă, frate şi prieten drag, Eu văd bine că interiorul acestui palat nu are cum să-ţi placă. Totuşi, trebuie să-ţi dai seama că interiorul inimii tale, care corespunde exact acestui palat, nu poate nici el să-i placă Domnului mai mult decât îţi încântă ţie privirea aceste încăperi murdare!

13.Pe Pământ ai auzit cu siguranţă vorbindu-se, în legendele păgâne, despre cele douăsprezece munci ale lui Hercule, pe care acest erou a trebuit să le execute pentru a fi trecut în rândul zeilor mitologici? Printre aceste munci, el a trebuit să cureţe şi celebrele grajduri ale lui Augias!

14.Ce a făcut miticul Hercule? Vezi tu, el a deviat un râu întreg prin vastele grajduri şi acest râu a cărat imediat afară toată balega într-un timp extraordinar de scurt!

15.Iţi spun: la fel şi tu, condu un întreg fluviu de iubire prin acest vechi grajd porcesc al păcatelor inimii tale, şi astfel el va fi foarte repede curăţat de toată murdăria sa!

16.Când ne aflam încă pe marea care provenea din apele păcatelor tale, a fost suficientă o scânteie sau un strop de iubire adevărată pentru a seca marea şi a transforma noroiul într-un tărâm roditor!

17.Totuşi, cum această scânteie fusese zămislită în tine numai de Cuvintele Mele, deci de un ceva exterior, ea nu a putut atinge - şi deci purifica - decât partea exterioară a inimii tale. Dar interiorul rămâne încă aşa cum era: un adevărat grajd al lui Augias, care nu poate fi curăţat decât de tine însuţi. Şi aceasta, aşa cum ţi-am spus, graţie unui fluviu de iubire adevărată pentru noi, frati şi cei mai mari prieteni ai tăi, şi de asemenea pentru toţi cei care în curând, ici şi colo, ţi se vor înfăţişa şi vor solicita un elan al inimii tale!

18.Priveşte dar pe fereastră! Ce vezi acolo, înspre nord, destul de departe de aici?"

Cap.23 - Primul gest de compasiune al episcopului Martin pentru bieții nou veniți

1.Episcopul Martin:. "Văd nişte oameni zdrenţăroşi din cale-afară care parcă se târăsc, împleticindu-se şi şchiopătând. Par a nu avea un acoperiş şi, din cât se pare, trebuie să fie foarte flămânzi. Nu au cum să fie prea veseli...

2.Prietene, mi-e mila de aceşti nenorociți. Da-mi voie sa mă duc în întâmpinarea lor şi să-i aduc aici, apoi să mă ocup de ei cât mai bine cu putință! Chiar dacă aceste încăperi sunt murdare, ele le vor fi totuşi mai de folos decât acest drum înghețat, neclar şi mai degrabă sumbru pe care-1 cunosc prea bine, şi de-a lungul căruia situația se agravează din ce în ce mai mult!"

3.Eu însumi: "Bine, foarte bine, du-te şi fă ce-ți porunceşte inima. Dar daca vei constata că aceşti călători nu sunt de confesiunea ta, ci din cea a lui Luther, să nu dai înapoi!"

4.Episcopul Martin: "Sigur, asta mă deranjează puțin. Dar la urma urmei, acum, mi-e totuna dacă sunt luterani, musulmani, evrei sau chinezi. Sunt ființe umane, este de ajuns, şi trebuie să fie ajutate!"

5.Episcopul Martin, îmbrăcat încă în ținuta sa de țăran, se grăbeşte deci în direcția călătorilor. El îi cheamă şi le strigă să-1 aştepte. Curioşi sa afle ce vrea de la ei, aceştia îşi întrerup mersul, cu atât mai mult cu cât au părăsit de curând Pământul şi, fiind proaspăt sosiți în lumea spirituală, se găsesc pe un tărâm necunoscut.

6.Acum, episcopul Martin al nostru a ajuns din urmă această tristă adunare şi i se adresează ge un ton foarte amical: "Dragi prieteni, unde vreți să vă duceți astfel? In numele Domnului, vă rog, întoarceți-vă şi urmați-mă, altminteri mergeți direct spre pierzanie! Căci vă îndreptați drept către o prăpastie care vă va înghiți pentru veşnicie!

7.Eu însumi, mă aflu aici de o bună bucată de vreme, împreună cu doi prieteni foarte binevoitori, şi cunosc bine această regiune, de aceea pot să vă avertizez. .

8.Dar priviți acolo, înspre miazăzi! Veți vedea un palat; desigur, este mai frumos pe dinafară decât pe dinăuntru, dar pentru moment, nu contează! Veți găsi acolo cel puțin un acoperiş şi o bucată de pâine, ceea ce, în orice caz, este preferabil acestui drum care duce la pierzania voastră sigură! Aşadar nu stați mult pe gânduri şi întoarceți-vă imediat cu mine. în numele Domnului, n-o să vă pară rău!"

9.Unul dintre călători răspunde: "Bine, acceptăm să te urmăm. Dar bagă de seamă să nu ne duci într-o casă catolică! Noi nu am putea rămâne nici o singură clipă în ea, căci avem o teribilă aversiune față de catolicism, care este mai scârbos decât ciuma, şi mai ales față de papă, de episcopii lui şi de îngrozitorul monahism al prostituatei romane!"

10.Episcopul Martin: "Cine este papa, episcopii, călugării, Luther, Calvin, Mahomed, Moise, Brahma, Zoroastru?! Asta nu contează decât în lumea proştilor; aici, în împărăția sufletelor şi a spiritelor, toate aceste diferențieri pământeşti neroade nu mai sunt valabile! Nu există decât o singură soluție, şi ea se numeşte Iubirea! Numai cu Iubire se poate progresa în aceasta lume spirituală, tot restul nu valorează absolut nimic!

11.Pe vremea când trăiam pe Pământ, eram, un episcop al bisericii romane şi mă simțeam extrem de important, închipuindu-mi că era ceva cu totul deosebit. Dar, odată ajuns aici, am învățat repede să recunosc că ceea ce ai fost pe Pământ nu are nici

un fel de importanță, şi că numai ceea ce ai făcut, cum, şi în ce condiții contează!

12.Aşa că nu vă lăsați înşelați nici de Luther, nici de Calvin, şi urmați-mă! Cu adevărat, n-o să vă pară rău! Totuşi, dacă nu vă convine să veniți cu mine, încă mai aveți posibilitatea de a vă continua drumul!"

13.Ghidul acestei adunări spune atunci: "Bun, ei bine, îmi pari a fi un om destul de inteligent, te vom urma deci până în casa ta. Dar, te rugăm dinainte, să nu fie niciodată vorba de religie între noi, căci tot ceea ce are legătură cu ea ne displace şi ne dezgustă la culme!"

14.Episcopul Martin: "Bine, ne-am înțeles! Vorbiți despre ce poftiți!Incetul cu încetul, ne vom cunoaşte cu siguranță mai bine şi veți vedea astfel ca nu există nimic în mine care să vă poată afecta în vreun fel. Aşadar, haideți să mergem plini de voie bună şi cu dragă inimă în casa mea, sau mai degrabă în cea a prietenilor şi fraților mei!"

15.Episcopul Martin pleacă deci înainte, urmat de toată caravana alcătuită din treizeci de capete. El îi conduce pe toți direct la palat, apoi, imediat după ce-i pofteşte înăuntru, îi aduce în fața Mea şi a lui Petru. Aici, plin de bucurie, îmi spune:

16.Episcopul Martin: "Vezi, dragul meu prieten şi frate întru Domnul, totul s-a petrecut cu bine, i-am adus pe toți aici. Acum, eşti bun să-mi arăți în care cameră îi vom găzdui? Şi apoi, ți-aş mai cere şi puțină pâine pentru ca să se poată întrema, căci sunt sigur că au burta foarte goală."

17.Eu îi răspund: "Acolo, în spatele acestei uşi situate înspre apus, se află o sală mare, bine amenajată. Vor găsi acolo tot ce le este necesar. Dar tu, apoi, întoarce-te repede, căci vom pleca imediat să facem o treabă importantă care nu suferă amânare!"

18.Episcopul Martin face ceea ce i-am indicat, şi toată adunarea, intrând în sala bine amenajată, se umple de bucurie. Dar imediat după ce termină cu cazarea oaspeților, episcopul Martin revine şi întreabă unde se va desfăşura următoarea muncă.

Cap.24 - Noua munca a Episcopului Martin. Stingerea unui incendiu şi salvarea vieților omeneşti. Primirea şi îmbrâcarea sinistraților.

1.Iar Eu spun: "Vezi acolo, către Nord, un incendiu? Trebuie să mergem acolo cât mai repede ca să stingem focul, altminteri întreaga regiune va avea de suferit. Căci focul spiritual al răului mistuie totul în jurul lui cu mult mai repede decât focul natural pământesc. Aşadar, să ne grăbim!"

2.Ne grăbim deci către incendiu, şi iată, am ajuns deja acolo. Se vede un sat extrem de sărac cuprins de flăcări, şi multe şi ființe umane nenorocite, complet goale, fug din cocioabele lor cuprinse de flăcări! In mijlocul satului se înalță o casă care arată ceva mai bine, cu un balcon în care se găsesc cinci persoane strigând disperate după ajutor, căci flăcările ajung deja la ele şi amenință să le mistuie într-o clipă.

3.Văzând aceasta, episcopul nostru Martin strigă: "Prieteni, în numele Domnului, unde este o scară sau ceva asemănător ca să mă urc acolo sus şi să încerc să-i salvez pe aceşti nenorociți cu ajutorul vostru, dacă mai este încă timp?"

4.Eu spun: "Uite, chiar aici, sub picioarele noastre, se găseşte ceea ce cauți! Ia-o, deci, şi uşurează-ți astfel zbuciumul inimii!"

5.Episcopul Martin pune mâna pe scară şi se năpusteşte către căsuța care este deja complet cuprinsă de flăcări. El o sprijină de balcon, se cațără plin de curaj prin foc şi suie pe umerii săi două ființe care şi-au pierdut deja complet cunoştința, apoi le

coboară în grabă în timp ce celelalte trei, mai zdravene, se precipită în urma lui. Intr-un minut, a salvat viețile a cinci suflete.

6.După îndeplinirea acestei misiuni, el se întoarce acum prompt la Mine şi spune: (Episcopul Martin): "O, slavă Domnului, am putut să-i salvez! Credeam că de data aceasta zelul meu va lua o întorsătură proastă. Dar, har Domnului, am putut să scap, la limită.

7.Ah, prieteni, ce căldură, zău aşa, ce căldură! Cred că mi-am pârlit tot părul! Dar nu face nimic, din moment ce aceşti nenorociți sunt salvați! Aceştia doi au trecut pe lângă moarte, cu siguranță, şi era şi timpul să-i smulgem din flăcări. Dar acum îşi revin, şi, foarte dragii mei frați şi prieteni, prefer aceasta tuturor beatitudinilor din al treilea şi chiar din cel de-al şaptelea cer.

8.Nu-i aşa, prieteni, fraților, că-i vom primi în palatul nostru pe toți aceşti oameni sărmani, pe cei pe care i-am salvat, şi pe toți ceilalți care au rămas rară acoperiş şi care stau pe aici, gol-goluți, chirciți pe lângă garduri şi văicărindu-se? O da, dragii mei frați, acordați-mi această bucurie!"

9.Eu spun: "Da, desigur, tocmai pentru asta am venit aici! Dar acum, mai trebuie încă să stingem focul. După aceasta, ne vom întoarce cât se poate de mulțumiți acasă împreună cu aceşti nenorociți. Să ne apucăm, deci, imediat de treabă pentru ca focul să nu câştige şi mai mult teren!"

10.Episcopul Martin: "Pentru aceasta ar trebui să avem la îndemână un mic ocean! Dar nu zăresc nici cea mai mică picătură de apă aici. Şi după părerea mea, fără apă, va fi greu!"

11.Eu spun: "Vezi, acolo, pe jos, un baston asemănător celui pe care 1-a ținut Moise odinioară. Ia-1 şi izbeşte-1 de pământ cu credință; vom avea imediat multă apă, căci această regiune este foarte mlăştinoasă! Procedează deci astfel!"

12.Episcopul Martin îmi urmează sfatul şi instantaneu din pământ țâşneşte un izvor puternic. El exclamă: "Bine, foarte bine, acum va fi bine! Repede, nişte recipiente!"

13.Eu Însumi: "Prietene, nu este nevoie! Apa va face singură toată treaba; căci acest jet plin de forță se va ridica în curând până deasupra focului şi-1 va stinge. De aceea putem imediat să ne întoarcem acasă împreună cu sărmanii noştri sinistrați, apoi să ne odihnim puțin şi să prindem puteri pentru o altă muncă. Acum, du-te şi cheamă-i şi adu-i pe toți lângă Mine!"

14.Cu inima uşoară, episcopul Martin se duce aşadar şi-i aduce aici pe toți nenorociții. Plecăm apoi în direcția palatului nostru unde sărmanele făpturi sunt imediat cazate într-o altă încăpere foarte spațioasă.

15.Când ajung în aceasta sală, încă complet goi, episcopul Martin se dezbracă de haina sa de țăran şi acoperă cu ea umerii celui care i se pare cel mai nevolnic şi mai nenorocit. Ii dă de asemenea cămaşa sa de corp altuia care arată de asemenea foarte jalnic şi toți îl laudă pentru acest gest.

16.Dar, deoarece a devenit acum un om cu adevărat foarte bun, el spune: "Dragii mei, bieții mei prieteni şi frați, nu pe mine trebuie să mă lăudați, ci pe Dumnezeu şi pe aceşti doi prieteni! Căci, cu puțin timp în urmă, ei m-au primit aici şi mi-au făcut cel mai mare bine. Eu însumi nu sunt decât un foarte nevrednic servitor al acestor prieteni ai celor săraci şi nenorociți. Dar salvarea voastră este pentru mine cea mai mare bucurie, iar aceasta este cea mai mare răsplată a mea!"

17.Eu însumi: "Este adevărat, fratele Meu mult iubit! Din Saul, te-ai transformat acum în Pavel. Continuă pe această cale, şi vei fi în curând demn de a sta alături de Mine şi de prietenul şi fratele Meu! Dar să ne întoarcem acum în încăperile

noastre!"

Cap.25 - Diferența dintre gândirea de aici
şi cea din Lumea de dincolo.
Introducere în ştiința vie a corespondențelor.
Setea de acțiune şi de cunoaştere a lui Martin.

1.Acum, pătrundem în sala noastră, care desigur nu radiază strălucirea cea mai somptuoasă, dar cu toate acestea este amenajată cu mult gust.

2.Episcopul Martin este foarte mirat de acest lux simplu, dar neaşteptat, şi spune: "Dar, foarte dragii mei prieteni şi frați, oare cine, în scurtul răstimp cât am fost noi plecați, a curățat şi a aranjat atât de frumos această încăpere? Adineaori era totuşi mai urâtă decât o vulgară cameră țărănească! Ferestrele mi se par de asemenea mult mai mari şi aceste mese, aceste jilțuri sunt atât de curate şi făcute cu atât de mult bun gust! Oh, spuneți-mi cum a fost asta cu putință!"

3.Eu însumi: "Dragă frate, faptul s-a întâmplat foarte simplu şi firesc. Vezi tu, în lumea terestră, atunci când cineva vrea să-şi decoreze locuința, el concepe un plan prin gândurile sale, apoi cheamă tot felul de meşteri şi de artişti însărcinați cu decorarea casei potrivit planului său.

4.Dar pe Pământ, această amenajare se efectuează mult mai încet decât aici, pentru că acolo, inerția materiei care trebuie mai întâi lucrată, constituie o fază care încetineşte extrem de mult procesul. Dimpotrivă, aici, aceasta piedică dispare cu totul, şi astfel planul conceput în gând apare imediat ca o operă desăvârşită. Căci ceea ce un spirit desăvârşit gândeşte şi în acelaşi timp vrea, este instantaneu creat aşa cum a fost gândit.

5.Cu siguranță, aici, în lumea spirituală, gândirea este cu totul alta decât pe Pământ. Acolo, ea este constituită din idei şi imagini împrumutate de la lucrurile lumeşti, din mişcările sale, din modificările sale. Dar aici, gândirea este alcătuită din facultățile spiritului pe care Dumnezeu le-a. depus în el, dar care trebuie trezite prin săvârşirea de opere de iubire față de El şi față de aproapele tău şi luminate de Lumina divină.

6.Vezi tu, această încăpere provine numai din iubirea pe care ai început sa o manifeşti liber prin laptele tale fața de aproapele tău. Dar, pentru moment, ea este împodobită foarte simplu, pentru că în tine Lumina lui Dumnezeu nu a prins încă rădăcină şi nu este încă profund activă în viața ta. Totuşi, dacă aşa vor sta lucrurile, vei putea tu însuți să-ți dai seama şi să devii conştient de aceasta. Dar trebuie mai întâi să dobândeşti adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, pe care nu o ai încă, dar pe care o vei obține curând dacă vei creşte tot mai mult în Iubire. Şi acum sa ne aşezăm la această masă, prânzul de care tocmai avem nevoie ne aşteaptă deja. Aşa să fie!"

7.Episcopul Martin: "Da, da, este exact aşa cum spui! Totul este cu adevărat extraordinar aici; ca prin minune, iată că masa se acoperă -de bucate! Dar trebuie să te obişnuieşti cu aceste minuni, la fel cum pe Pământ trebuie să te obişnuieşti cu fenomenele naturale care rămân încă inexplicabile şi în zilele noastre. De altfel, puțin contează, pentru că m-am obişnuit să asist aici la toate aceste manifestări extraordinare. Şi la fel va fi şi de data aceasta.

8.De fapt, eu nu țin să mă înverşunez în a elucida pe deplin misterele pe care Dumnezeu le săvârşeşte. Şi mă simt la fel de bine astfel, fără a trebui să înțeleg explicația fiecărui eveniment. Atâta timp cât mi se dă ceva de făcut şi de asemenea, din

când în când, puțină odihnă şi un mic prânz precum cel care tocmai se află pregătit în fața noastră pe această frumoasă masă, şi atâta timp cât vă am pe voi alături de mine, nu mai cer nimic altceva în toată veşnicia!

9.Pentru moment, cunoaşterea mea referitoare la Dumnezeu se limitează la aceasta: El este cu adevărat Unul, într-o Lumină veşnic inaccesibilă, este sfânt, suprem, atotputernic şi nespus de înțelept. Dar ar fi un păcat, după părerea mea, să ştii mai multe despre El, Ființa infinită. Aşa că, să lăsăm deoparte ceea ce este cu totul inaccesibil şi sa ne mulțumim cu recunoştință pentru ceea ce Bunătatea Sa plină de grație ne permite să cunoaştem!"

10.Eu îi răspund: "Bine, bine, dragul meu frate, să ne aşezăm în fața acestei Pâini, şi tu, Petre, du-te şi adu urciorul plin cu vin din camera alăturată."

Cap.26 - Modestia şi umilința lui Martin. Prânzul binecuvântat şi plin de iubire la Masa Domnului.

1.Ne aşezam deci la masa şi Petru aduce Vinul, precum şi o toga pentru episcopul Martin. El îi spune: "Ține, frate, de vreme ce ți-ai dăruit costumul şi cămaşa bieților sinistrați, îmbracă la rândul tău această haina ceva mai frumoasă şi, astfel înveşmântat, satură-te cu acest prânz!"

2.Episcopul Martin priveşte frumoasa togă de un albastru luminos poleită cu purpură şi spune: " Oh, oh, zău, este mult prea frumoasă, prea splendidă pentru mine! La ce te gândeşti? Eu - un păcătos din cap până-n picioare - şi această tunică asemănătoare celei purtate în lume de Mântuitorul nostru Iisus Cristos, cea mai nobilă dintre ființele umane?! Ce bătaie de joc ar fi!

3.Nu, nu, nu pot face asta! Dacă Iisus nu era chiar un Dumnezeu, aşa cum din prostie cred oamenii, el era recunoscut ca fiind totuşi cel mai înțelept şi cel mai bun dintre toți locuitorii Pământului. Era absolut perfect, fără de păcat, şi în El trebuie să-şi fi aflat Dumnezeu cea mai mare bucurie. Dar eu, eu sunt ființa cea mai imperfectă şi cel mai mare păcătos care există. De aceea nu voi putea niciodată îmbrăca tunica sa!

4.Intr-adevăr, prieteni, aş prefera să nu gust nici o îmbucătură din aceasta pâine şi nici un strop de vin decât să port cu atâta nevrednicie acest autentic veşmânt al lui Iisus. Dati-mi nişte simple zdrențe, îmi convin mai mult! Destul ca, în lume, purtam hainele lui Melchisedec! Aici, a trebuit să mă căiesc foarte tare de această nebunie, dar cu ajutorul Iui Dumnezeu, acum şi pentru totdeauna, voi fi mai înțelept!"

5.Eu însumi: "Bine, cum vrei! Aici, nu există nici o constrângere. Mănâncă deci şi bea fără ceastă tunică. Aşa să fie!"

6.Episcopul Martin mai spune: "Asta mă bucură: da, în nici un caz nu doresc vreun lux! Dar, dragii mei frați, acum am o altă rugăminte pentru voi: iată, mi-e într-adevăr foarte foame şi sete, dar bieții noştri refugiați trebuie cu siguranță să fie mult mai înfometați şi însetați. Acordați-mi bucuria de a le da şi de a le servi eu însumi acestor nenorociți partea care-mi este destinată. Această bucurie de a-i sătura va fi de data aceasta cea mai bună hrană pentru inima mea!"

7.Eu însumi: "Dragul Meu frate, o asemenea dorință a inimii tale îmi produce şi Mie cea mai mare bucurie! Dar de data aceasta, ea nu poate fi îndeplinită, căci aceşti nenorociți au primit deja tot ce le trebuie. Aşează-te dar aici, lângă Mine, şi mănânci şi bea cat pofteşti! După masa, vom merge să le vizităm pe aceste sărmane ființe şi vom vedea ce ocupație se cuvine să le dăm. Aşa să fie!"

8.Petru spune atunci: "Doamne şi Stăpâne, dă-ne Tu însuți fiecăruia dintre noi

Pâinea şi Vinul, căci toate mi se par mai bune atunci când le primesc de la Tine. Doamne şi Stăpâne, Te rog stăruitor!"

9.Eu îi răspund: "Da, fratele Meu mult iubit, voi face asta pentru tine de bună voie şi cu dragă inimă, dacă asta nu-1 deranjează pe dragul nostru frate şi prieten!"

10.Episcopul Martin: "O, nicidecum, dragii mei prieteni şi fraţi! Cunosc destul de bine secta celor care fup pâinea - se pare că şi voi aţi făcut parte din ea în lume?! Oricum, aici, în împărăţia spiritelor, asta nu mai are nici o importanţă. Cel căruia îi place să evoce asemenea pioase amintiri pământeşti poate să facă cum pofteşte. Eu, acum, pot cu uşurinţă să mă lipsesc total de orice fel de ceremonie. Căci, în lume, m-am dezgustat complet de aceste ceremonii.

11.Aşadar, fie că rupeţi, că tăiaţi cu cuţitul sau cu fierăstrăul pâinea, îmi e totuna, cu condiţia să am ceva de îmbucat! Dar sunt de acord că stăpânul casei, aici de faţă, este cel care trebuie să le dea pâinea celor doi servitori ai săi: este mai bine sa mănânci o bucată de pâine pe care ai primit-o decât una cu care te-ai servit singur."

12.Eu spun: "Ei bine, de acord, voi rupe deci Pâinea, o voi binecuvânta şi apoi v-o voi da."

13.Eu rup Pâinea, o binecuvântez şi le-o dau.

14.Episcopul Martin, văzându-1 pe Petru aproape plângând de bucurie, îi zâmbeşte blând, îl îmbrăţişează şi îi spune: "Ce suflet bun eşti! Această acţiune de a rupe pâinea ţi-a amintit! ou siguranţă preasfânta scenă - realitate sau mai degrabă, fară îndoială, legendă pioasa - a celor doi discipoli care mergeau spre Emmaus. Trebuie să mărturisesc cinstit că şi pe mine m-a emoţionat adeseori până la lacrimi.

15.Căci mai întâi de toate, din ea se desprinde o semnificaţie cu adevărat frumoasă şi înaltă. Şi în plus, simţi dorinţa arzătoare ca această scenă să se fi petrecut cu adevărat. In general, Omul nu-şi apleacă urechea şi nu visează cu mai multă plăcere la nimic altceva mai bun decât la miracole -în special atunci când imaginaţia sa îşi poate reprezenta Fiinţa Divină Supremă acţionând personal şi incognito cu ocazia vreunui eveniment petrecut într-o perioadă extrem de îndepărtată. Cu siguranţă, lucrai acesta ar fi şi mai incredibil în zilele noastre.

16.Aşadar, dragul meu domn, stăpân şi prieten, rupe întotdeauna astfel pâinea, căci acest obicei pios îmi trezeşte sufletul.

17.Dar, dragul meu prieten, ce pâine bună! Iar vinul - este "non plus ultra."Zău, pe Pământ, nu am gustat niciodată ceva mai bun! Să fie oare şi acesta un vin creat prin gândire, deci în mod absolut spiritual? O, nu face nimic! Poate să apară unde pofteşte, numai bun să fie. Domnul fie veşnic lăudat şi slăvit pentru această masă atât de îmbelşugată! Acum, trebuie din nou să ne apucăm de treabă, poate că ce e mai greu a rămas abia acum de tăcut!"

18.Eu spun: "Ei bine, Mă bucur şi Eu că această masă v-a plăcut; fiţi binecuvântaţi! Şi acum, să mergem repede să vedem cum se simt sărmanii noştri refugiaţi!"

Cap.27 - Ciudatele experienţe ale lui Martin
în compania refugiaţilor.
El vrea sa-i înveţe, dar el este cel învăţat.

1.Ne îndreptăm acum către primii treizeci de refugiaţi pe care episcopul Martin i-a adus singur aici. Când intrăm, îi găsim cu faţa lipită de podea şi strigând: "O, Doamne, Doamne, Tu marele şi sublimul Dumnezeu în Iisus Christos, nu veni spre noi! Căci noi suntem cu toţii nişte păcătoşi prea mari, nedemni de cea mai mică graţie, şi apropierea Ta sfântă ne sperie!"

2Episcopul Martin priveşte în toate părţile, în jurul lui, pentru a vedea unde îl pot ei zări pe Iisus. Da tot nu vede nimic şi Mă întreabă: "Dragă prietene, ce i-a apucat pe aceşti nenorociţi? Şi-au pierdut oare minţile, sau poate au adormit, din cauza vinului, desigur, şi au o viziune luterană sau romană?"

3.Eu îi răspund: "Nu, nu, absolut deloc; în mod conştient Mă iau drept Iisus şi de aceea strigă astfel".

4.Episcopul Martin: "Aha, este deci un fel de rătăcire mentală a cărei cauză este puţin diferită de ceea ce crezusem. De altfel, după părerea mea, au dreptate să te slăvească numindu-te "Fiinţă Supremă", pe tine, atât de marele lor binefăcător. Căci eu cred ca orice binefăcător care îţi seamănă are în el o parte de pură divinitate, şi astfel, divinitatea care se află în el este glorificata. Dar ce-i de făcut acum cu aceste biete făpturi?"

5.Eu spun: "De vreme ce aceasta este dorinţa lor, îi vom lăsa şi ne vom duce la ceilalţi. Căci dacă ei cred deocamdată că nu pot suporta prezenţa mea atât de apropiată, nu-i vom tulbura şi mai mult. Cu timpul, până la urmă vor sfârşi prin a se hotărî!"

6.Episcopul Martin: "Da, da, aşa trebuie procedat! Nu are rost să bruscam lucrurile. Aşadar, să mergem repede la ceilalţi pe care i-am salvat din incendiu. Mă bucur să-i revăd!"

7.Ne grăbim spre ceilalţi refugiaţi. In faţa uşii lor, Eu îi spun episcopului Martin: "Frate, intră tu singur mai întâi şi apoi anunţă-mă, la fel şi pe Petru! Dacă îşi vor exprima dorinţa, voi veni la ei. Dar dacă nu o doresc - lucru pe care-1 vei simţi imediat din cuvintele lor - atunci întoarce-te repede aici pentru ca să ne putem ocupa de o altă treabă!"

8.Episcopul Martin face imediat aşa cum i-am poruncit. Când ajunge lângă aceşti oameni salvaţi din flăcări, cu un aer patetic şi solemn în acelaşi timp, el le spune: "Dragi prieteni, domnul şi stăpânul acestei case doreşte să vină să vă vadă, dacă vreţi şi voi. Totuşi, dacă deocamdată vizita sa nu este binevenită, spuneţi-mi şi veţi fi scutiţi de ea. Dar eu, care sunt prietenul vostru, socot că ar trebui să vă doriţi vizita unui astfel de domn şi stăpân al casei, căci El este nespus de bun şi blând! Totuşi, sunteţi liberi şi puteţi face ce vreţi! Spuneţi-mi dec! părerea voastră!"

9/Sinistraţii îl întreabă atunci pe episcopul Martin: "Ştii tu cine este Domnul şi Stăpânul acestei case?"

10.Episcopul Martin răspunde: "Asta n-o ştiu exact, dar aici, în lumea aceasta spirituală, lucru acesta nu este atât de necesar. îmi este de ajuns să ştiu, din propria mea experienţă, că este un om extrem de bun şi de înţelept. A dori sa aflu mai multe cred că ar fi lipsit de sens. De aceea, şi voi, mulţumiţi-vă de acum înainte cu ceea ce v-am spus despre El, cu deplină bună credinţă; şi spuneţi-mi hotărârea voastră ca răspuns la mesajul meu."

11.Unul dintre sinistraţi grăieşte atunci: "Dar, prietene, de ce ne vorbeşti atât de pe ocolite şi vrei să ne ascunzi ceea ţine de Preasfânta Fiinţa Supremă?

12.Vezi tu, Stăpânul şi Domnul acestei case este şi singurul Domn, Creator şi Stăpân veşnic al cerului, al tuturor sorilor şi al tuturor planetelor universului infinit, precum şi al tuturor fiinţelor umane şi angelice în Iisus Christos!

13.Cum poţi tu să spui atunci că nu-L cunoşti mai bine?! Eşti oare orb şi nu ai remarcat niciodată până acum Mâinile şi Picioarele Sale străpunse pe care totuşi noi le-

am văzut cu toţii încă de la prima privire!

14.Priveşte-I Chipul care seamănă cea mai mare blândeţe, iubire şi înţelepciune, şi, precum Toma, pune-ţi mâinile pe coasta Sa străpunsă; atunci cu siguranţă că-ţi vei da seama şi mai clar decât bieţii de noi de tot ce se ascunde în spatele domnului şi stăpânului tău şi al acestei case!

15.Vezi, în fond, inima noastră ar dori cu adevărat ca El, Prea-înaltul, Sfântul Sfinţilor, să vină să ne vada în această cameră. Dar noi suntem cu toţii nişte păcătoşi cu mult prea mari şi grosolani, ultimele şi cele mai josnice creaturi ale Sale, noi care pe Pământ am profanat şi insultat de atâtea ori Iubirea şi Răbdarea Sa; aşa că suntem cu totul nevrednici de o asemenea vizită din partea Sa.

16.De aceea, spune-i aşa, preafericit prieten al Dumnezeului şi Domnului tău pe care nu-L cunoşti sau nu vrei să-L cunoşti: fără încetare, inima noastră tânjeşte după El şi Il doreşte; dar păcatele noastre ne-au umplut de ură, şi am ajuns murdari, goi şi puturoşi!

17.Aproape că pierim de ruşine şi de nimicnicie pentru ca am ajuns aici, în această casă unde El vine pentru a acorda Graţia Sa păcătoşilor. Dar cum L-am putea privi, unde ne-am putea ascunde dacă ar veni la noi chiar acum?

18.Aşa că, preafericitule ce eşti, roagă-L să ne ierte de această vizită, pe noi, cele mai nedemne creaturi ale Sale. Totuşi, faca-se Voia Sa sfântă, şi nu a noastră!"

Cap.28 - Martin raţionalist orb, este foarte stânjenit

1.Episcopul Martin strigă: "Oh, oh, oh, dar ce va apucă? Dumnezeu, Fiinţa Supremă şi infinită, care locuieşte într-o lumină veşnic inaccesibilă şi umple tot universul incomensurabil cu Atotputernicia Sa, S-ar putea, oare, arăta sub forma unei fiinţe umane şi ar munci cu mâinile Sale întocmai ca şi noi?!

2.Este adevărat că Dumnezeu le acordă anumitor oameni sau anumitor spirite Lumina Graţiei Sale - mai multă unora, mai puţină altora. Dar, cu toate acestea, între Dumnezeu şi fiinţa umană rămâne o prăpastie infinită,

3.Chiar daca Iisus, era plin de Forţă divină, cu toate acestea El nu era Dumnezeu decât noi. Nu i se poate cere nici unei fiinţe gânditoare, nici unui spirit să creadă ca Iisus ar fi Dumnezeu!

4.Aşadar, să dăm dovadă de mai multă inteligenţă, aici, în împărăţia spiritelor! Este suficient că am trăit în prostie şi în confuzie pe Pământ şi că luam pâinea, vinul şi tot felul de imagini sculptate drept nişte divinităţi, deşi aveam, în Soare, cea mai splendidă reprezentare a adevăratei Divinităţi.

5.Luaţi-mă pe mine, precum şi pe cei doi prieteni ai mei drept ceea ce suntem, astfel nu veţi fi niciodată cuprinşi de o teama nătângă!

6.Ştiu bine că domnul şi stăpânul acestei case este mai puternic şi mai înţelept decât noi toţi la un loc. Şi poate că este chiar Iisus care ne-a dat cea mai înţeleaptă dintre învăţături. Totuşi, nu trebuie să-L luaţi drept Dumnezeu, ci doar drept ceea ce este, şi anume, aşa cum am zis adineaori, cel mai bun, cel mai înţelept om de pe Pământ, cel care este cel mai plin de Duhul Sfânt!

7.Ştiţi bine cum a fost ucis pe Pământ de către creaturile cele mai mizerabile din câte există! Puteţi voi admite că Dumnezeu, originea oricărei existenţe şi a oricărei vieţi, ar fi putut, cu adevărat, să se lase astfel asasinat de nişte mizerabile fiinţe umane?

8.Ce s-ar petrece dacă am distruge temeliile unei case? Vedeţi, ea s-ar prăbuşi imediat!

9.Tot astfel, ce s-ar întâmpla cu întreaga Creaţie, care este de fapt casa lui

Dumnezeu, dacă ar fi nimicită Divinitatea însăşi? Cine ar fi putut trăi fără Dumnezeu? Oare moartea Sa nu ar fi distrus, de mult timp, orice existenţă şi orice viaţă?! Aşa că, dragii mei prieteni, daţi dovadă de puţin mai mult bun simţ, aici, în această lume spirituală!"

10.Unul dintre sinistraţi spune atunci: "Prietene, ai vorbit aparent foarte înţelept, cu scopul de a ne consola. Totuşi, deşi te afli în relaţie constanta cu Domnul - în timp ce noi bieţii păcătoşi suntem cuprinşi de o justă teamă şi de o profundă tulburare sufletească la ideea de a ne afla în faţa Lui - tu eşti totuşi mai departe de ţel decât noi!

11.Iar eu care sunt un păcătos, îţi pot spune acestea: în ceea ce priveşte adevărata înţelepciune, tu nu ai ajuns nici măcar la tabla înmulţirii! Şi ai vrea să-ţi dai cu părerea despre înţelepciunea lui Dumnezeu? Dacă nu-L consideri pe Dumnezeu decât în funcţie de mărimea Sa, atunci desigur că Iisus îţi va părea extrem de mic, pentru multă vreme de acum înainte. Dar dacă reflectezi la faptul că Dumnezeu nu a creat numai sorii şi planetele, ci şi cele mai mici insecte, vei înţelege tară îndoială că El Se manifestă deopotrivă atât în lucrurile minuscule, cât şi în cele mai mari. Şi că îi este de asemenea cu putinţă să Se arate fiinţelor umane şi ca om, sa le înveţe şi să le călăuzească pe calea cea bună! Şi că, de asemenea, El dirijează în mod constant sorii în calitate de Soare al tuturor sorilor!

12.Cu toate acestea, noi, oamenii, suntem capabili să înţelegem numai o fiinţă umană - ceea ce face ca noi să nu-L putem înţelege pe Dumnezeu decât sub forma umană a lui Iisus. Noi nu înţelegem sorii, şi, în consecinţă, fără Iisus, ei ar fi pentru noi simbolul unei divinităţi inutilei

13.Vezi, aşa văd eu lucrurile! Du-te, acum, şi învaţă să-L cunoşti mai bine pe stăpânul casei, gazda noastră, apoi întoarce-te şi spune-mi dacă m-am înşelat!"

14.Episcopul Martin părăseşte atunci adunarea şi se întoarce la noi, foarte nedumerit.

Cap.29 - Domnul i Se revelează lui Martin cel orb ca fiind Iisus

1.După ce se întoarce lângă Mine, episcopul Martin îmi spune imediat: "Ei bine, dragul meu domn, stăpân şi frate mult iubit, în ce încurcătură m-ai băgat, pe mine, a cărui prostie este înnăscută! Sunt cu adevărat perplex acum: oare eu sunt cel nebun - sau aceştia, din spatele uşii?

2.De fapt, le e şi mai teamă de tine decât celorlalţi, şi ei chiar te consideră cu toată seriozitatea nu numai drept lisus, întemeietorul religiei creştine, ci chiar drept însăşi Fiinţa Divină Supremă, şi aceasta cu un fel de logică filozofică la care nu se poate obiecta nimic.

3.Dar spune-mi tu, dragul meu prieten, cum stau lucrurile de fapt! Cum se tace că aceste biete suflete au o părere atât de stranie despre tine? Acum văd şi eu într-adevăr stigmatele binecunoscute de pe mâinile şi picioarele tale, şi practic nu mă mai îndoiesc deloc că tu eşti lisus şi Mântuitorul de odinioară. Dar Dumnezeu? lisus şi Dumnezeu în acelaşi timp? Aceasta - iartă-mă, este puţin exagerat!

4.Şi totuşi cei de dincolo o afirmă cu cea mai mare îndrăzneală! De unde au căpătat ei asemenea concepţii despre tine? Să aibă oare dreptate, la urma urmei? Ar fi culmea, pentru un biet suflet ca al meu! Prietene, dacă chiar acesta este adevărul, ceea ce ar fi absolut de neconceput pentru mine, atunci nu aş putea împiedica groaza să-mi cuprindă întreaga fiinţă! O, prietene - în acest moment încă mai eşti prietenul meu - dă-

mi o explicație liniştitoare!"

5.Eu spun: "Prietene şi frate, tu erai totuşi un episcop în lume; ai mărturisit despre Divinitatea lui Iisus cel Răstignit până în cele mai mici firimituri ale cuminecăturii! Vezi, toți aceşti oaspeți care se află acum sub protecția noastră şi pe care i-am salvat din flăcări, sunt oile din dioceza ta şi discipolii propriei tale învățături!

6.De ce i-ai învățat în acest fel, în lume, dacă acum tu consideri absurd ceea ce susțin ei, discipolii şcolii tale? Dacă cuvintele lor sunt fără sens - întrebare: "De unde provin toate acestea?" Dar dacă vorbesc cu înțelepciune - întrebare: "Ce merit îi revine învățătorului lor de odinioară, dacă acesta vrea acum să combată propria sa învățătură transmisă discipolilor săi, şi chiar o combate?" Cred că şi lui îi este clar că aici este ceva absurd.

7.Vezi, Eu sunt chiar Iisus, Cel Răstignit! Iar el este adevăratul Petru de odinioară, cel în al cărui aşa-zis scaun sunt aşezați şi guvernează episcopii Romei, desigur nu după regulile acestui adevărat Petru, ci după cele ale acelui Petru pe care l-au inventat ei înşişi pentru a servi cât mai bine scopurile lor extrem de materialiste. Acum ştii cine suntem, Eu şi cu primul tău ghid. In privința restului, vei fi învățat de proprii tăi enoriaşi!

8.Episcopul Martin: "O prietene, tu eşti fără nici o îndoială Iisus, care s-a vestit şi s-a tăcut cunoscut drept Fiul Celui Prea-înalt - Dar atunci, unde este Prea-înaltul? Unde este Tatăl cel veşnic şi atotputernic? Şi unde este Duhul Sfânt care provine din Tatăl şi din Fiul?"

9.Eu răspund: "Ce scrie în Evanghelie? Iată: "Eu şi Tatăl Una suntem. Cel care Mă vede, Ilvede şi pe Tatăl!" Dacă crezi, ce ceri mai mult, de vreme ce Mă vezi? Dar dacă nu crezi, de ce Mă întrebi? Hai să ne vedem fiecare de treabă, doar n-o să ne certăm pentru atâta lucru?

10.Acolo, în această încăpere, se află discipolii tăi. Intră în ea şi cere-le să te învețe din nou învățătura Mea. Apoi întoarce-te aici ca să ți-o explic!

11.Căci Eu, Iisus, adevăratul Mântuitor, îți spun, aici, în împărăția Mea veşnica: tu eşti un spirit nerod care nu recunoşti Iubirea imensă pe care o manifest față de tine. Eu am cea mai mare grijă de tine, iar tu rămâi la fel de orb şi de surd! Eu îți dau Pâinea Vieții, şi tu o înfuleci tară a-i remarca măcar influența divină, aşa cum au simțit totuşi aceşti păcătoşi!

12.Tu chiar eşti unul dintre cei care nu văd şi nu aud nici măcar cu ochii şi urechile larg deschise. Câte evenimente extraordinare nu am permis sa se petreacă în jurul tău, şi tu nu te-ai întrebat: "Cine este El, căruia i se supun marea şi vânturile?"

13.De aceea, întoarce-te încă o dată la proprii tăi discipoli, care te vor învăța să-L recunoşti pe Cel pe care l-ai luat mereu până acum drept unul din semenii tăi! Aşa să fie!"

Cap.30 - Discuție între Martin, raționalistul,
şi învățatul luminat, în legătura cu lisus

1.Episcopul Martin rămâne foarte nedumerit, dar cu toate acestea urmează imediat sfatul pe care i l-am dat pe un ton în mod necesar puțin mai sever.

2.Acum, ajuns din nou lângă cei salvați din flăcări, se miră să-i găsească deja complet schimbați. Trăsăturile lor au devenit mai tinereşti, mai nobile, iar corpurile lor, înainte aproape despuiate, sunt îmbrăcate în haine albastre cu numeroase pliuri, strânse în jurul corpului cu o centură purpurie. In mijlocul grupului, el zăreşte o siluetă masculină de talie ceva mai mare, purtând pe cap o pălărie de culoare alb strălucitor, sub care se ondulează plete bogate, de culoarea aurului, până la mijlocul spatelui.

3.Acest om deosebit se apropie imediat de episcopul nostru Martin şi-I întreabă: "Prietene, ce repede te-ai întors la noi! Ai descoperit la Domnul şi Stăpânul Suprem al acestei case lucrurile asupra cărora ți-arn atras noi atenția? Este El cu adevărat Acela? Este El lisus, Domnul Cerurilor şi al Pământului, în mod natural şi spiritual, temporal şi etern?"

4.Episcopul Martin răspunde: "lisus - da, da, este chiar el. Dar în ceea ce priveşte că e una cu Dumnezeu - lucrurile nu mi se par prea clare. Cred că nu este prea prudent să admitem ipoteza conform căreia Iisus ar fi, într-adevăr, şi Dumnezeu. Căci, în fine, dacă nu este, şi o asemenea presupunere îi displace Ființei Supreme? S-ar putea ca atunci să ne condamne, la momentul potrivit, aşa cum a facut-o deja cu multe popoare din vechime care îndrăzniseră să creadă în mai mulți zei în afară de Tatăl Suprem. Ce ne-am face atunci cu bunul nostru domn Iisus cu tot?!

5.Căci în poruncile lui Moise stă scris o dată pentru totdeauna: "Vei crede într-un singur Dumnezeu, nu vei face şi nu te vei închina nici unui chip cioplit, nu vei slăvi pe nimeni altul decât pe Mine. Căci Eu sunt unicul Dumnezeu şi Domn, Creatorul Cerului şi al Pământului şi a tot ceea ce există, trăieşte şi respiră pe el şi în el!"

6.Moise vorbeşte într-adevăr, într-un mod foarte obscur, de un Mântuitor care va elibera popoarele din jugul unei lungi robii. Dar ca Iehova însuşi să fi coborât pe Pământ în persoana acestui Mântuitor, asta nu scrie nicăieri în toată opera sa. De aceea ipoteza voastră este puțin necugetată; aici trebuie să examinăm lucrurile în profunzime şi sa cântărim argumentele pro şi contra.

7.Inchipuiți-vă că-i puneți pe Moise şi pe Iisus față în față; atunci veți recunoaşte voi înşivă cât este de greu, da, chiar practic imposibil sa asociem Dumnezeul lui Moise cu Divinitatea din Iisus. într-adevăr, din cauza acestei legi mozaice extrem de severe, la porunca lui Dumnezeu, Moise a instituit pedeapsa cu moartea în cazul în care cineva l-ar fi insultat pe Dumnezeu, fie oferind o jertfă unui idol, fie luând un magician, un profet sau un erou oarecare drept Dumnezeu! Motiv pentru care Iisus a şi fost răstignit, deşi avea obiceiul, în timpul misiunii Sale divine, de a se exprima numai prin parabole obscure în fața scribilor şi a învățătorilor de Lege.

8.La fel, nu se înțelege de ce Dumnezeul lui Moise ar fi întemeiat o Biserică hărăzită a dăinui, aşa cum declară cu o pompă de-a dreptul cerească, veşnic, dacă mai târziu, venirea lui Iisus, deci a aceluiaşi Dumnezeu, urma să-i dea o lovitură fatală, contrar vechii promisiuni de atâtea ori reînnoite!

9.De aceea, dragii mei prieteni, aici, în lumea spirituală, ipoteza voastră prea pripită referitoare la faptul că Iisus este una cu Dumnezeu mi se pare puțin stranie.

10.Văd bine că în această casă a lui Iisus, această presupunere care vă aparține v-a ameliorat repede starea, grație unej mici rețete magice. Dar pentru asta nu vă invidiez câtuşi de puțin, fiți siguri! Căci să nu uităm de faimosul dicton: "Cine râde la urmă râde mai bine!"

11.Bărbatul cel înalt cu pălăria strălucitoare spune atunci: "Prietene, tot ce ai spus acum, ştiu la fel de bine ca şi tine. Totuşi, te compătimesc din cauza orbirii tale, şi tare mă tem că, exact invers decât crezi tu, nu vei râde niciodată ultimul. Dar atât eu,

cât şi toată această adunare, avem următoarea părere:

12.Venirea lui Iisus a fost anunțată în mod identic de toți profeții, în privința căruia David cântă: "Zis-a Domnul Domnului meu", adică: "Aşa îşi grăieşte Domnul Dumnezeu Lui însuşi: Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii tăi aşternut picioarelor laie!" şi iar: "Deschideți larg uşile şi desfaceți porțile pentru intrarea Domnului cel plin de slavă în oraşul nostru, oraşul Sfânt al lui Dumnezeu, oraşul Său!" -

13.Naşterea lui Iisus, potrivit relatărilor concordante ale evangheliştilor, a fost însoțită de numeroase minuni şi întreaga Sa viață s-a manifestat ca un miracol neîntrerupt -

14.Iisus a arătat în mod limpede şi frecvent în învățătura sa Cine era El în Ființa Sa cea mai profundă, şi 1-a întrebat astfel pe unul dintre cei zece leproşi purificați atunci când acesta s-a întors pentru a-L slăvi: "Unde sunt ceilalți nouă? De ce nu vin şi ei sa-I aducă mulțumire lui Dumnezeu?"

15.Iisus a înviat din morți prin propria Sa putere, a treia zi, şi a mai rămas încă patruzeci de zile pe Pământ, dându-le învățătură discipolilor Săi, apoi în văzul a mii de credincioşi, s-a înălțat la Cér şi, la puțin timp după aceea, a făcut sa se pogoare peste ai Lui Duhul forței, puterii, înțelepciunii şi iubirii veşnice -

16.Despre Iisus, Ioan aduce mărturia cea mai elevată atât în Evanghelia sa cât şi în Apocalipsă -

17.Spune-ne, prietene, îți mai este încă cu putință să nu-1 consideri pe acest om unic printre oameni ca nefiind nimic mai mult decât un simplu şi obişnuit înțelept al lumii?

18.Vezi, prietene, îți voi spune ceva absolut banal, dar care cu toate acestea mi se pare a fi un lucru mai înțelept decât toate vorbele tale: Eu cred că dacă Domnul Dumnezeu nu s-ar fi supus condiției de ființă umană pentru a putea fi văzut şi de către noi, oamenii, creaturile Sale, atunci de ce să ne fi creat? Degeaba! Căci ce ar fi câştigat dacă nu am fi putut niciodată Să-L vedem şi să-L iubim pe deplin? Şi ce sens ar avea pentru noi viața fără un Dumnezeu vizibil? Gândeşte-te ia acest lucru, poate atunci te vei mai lumina puțin!"

19.Episcopul Martin răspunde: "Lăsați-mă în pace acum; voi medita mai profund la ceea ce mi-ai spus în mod destul de limpede!"

20.Apoi, după scurgerea unui interval de timp destul de lung, episcopul Martin reia astfel cuvântul: "Prietene, acum, am cântărit argumentele pro şi contra din spusele tale, şi le-am examinat în toate modurile posibile, dar cu toate acestea exact contrariul a ceea ce ai susținut adineaori îmi apare tot mai clar; totuşi, nu vreau să mă dovedesc încăpățânat şi mă voi strădui din toată inima să accept părerea ta, dacă însă accepți să răspunzi la cele câteva întrebări ale mele, pentru satisfacția mea personală".

Cap.31 - Intrebări critice ale lui Martin şi răspunsul înțeleptului

1.Înțeleptul acelei adunări spune: "întreabă-mă şi-ți voi răspunde: dacă răspunsurile mele te vor convinge şi te vor satisface sau nu, îmi va fi totuna."

2.Episcopul Martin întreabă atunci: "De ce există pe Pământ un singur munte care este mai înalt decât toți ceilalți? Şi pentru că acest munte este cel mai înalt, Divinitatea locuieşte în el, sau deasupra lui, în loată plenitudinea Sa?"

3.Înțeleptul răspunde: "Există într-adevăr pe Pământ un astfel de munte. Cu toate acestea, nu înseamnă că din această cauză el este şi muntele lui Dumnezeu. Dar cu siguranță, Dumnezeu avea motive foarte înțelepte de a aşeza pe această planetă un munte mai înalt decât alții. Din cât se pare, El a făcut asta pentru a le da vânturilor un punct general de întâlnire. Din acelaşi motiv, munții cei mai înalți apar, cel mai adesea, în țările tropicale, foarte aproape de ecuator, căci tocmai în aceste zone, datorită rotației terestre, vânturile trebuie sa aibă cea mai mare violentă, într-adevăr, forța centrifuga acționează cu mai mare intensitate acolo unde cercurile de revoluție sunt la cea mai mare distanță de axul central.

4.Aşadar, dacă asemenea vârfuri nu ar fi fost plasate de către Dumnezeu ca regulatoare ale vânturilor în aceste regiuni, ele ar fi rămas veşnic de nelocuit. Şi tot din acest motiv vârfurile cele mai înalte se găsesc acolo unde aerul se concentrează într-un curent principal, şi aceasta în cele mai mari continente, adică şi în Asia. - Eşti satisfăcut de acest răspuns?"

5.Episcopul Martin: "Dacă privim lucrurile din acest unghi, sunt pe deplin mulțumit! Dar mai am o întrebare: De ce oare Amazonul, în America, este fără nici o îndoială cel mai mare fluviu din lume?
Inseamnă, oare, aceasta că plenitudinea Divinității sălăşluieşte în el?"

6.Înțeleptul îi răspunde: "Prietene, văd bine unde vrei să ajungi. Totuşi, am să răspund la această întrebare foarte prostească în modul cel mai profund cu putință.

7.Vezi tu, America este un continent mult mai tânăr, care conține un lanț muntos extrem de întins numit Anzii Cordilieri.

8.Pe de o parte, aceşti munți sunt foarte apropiați de cel mai mare dintre oceane, şi, din această cauză, conțin în straturile lor subterane o enormă cantitate de apă care țâşneşte continuu prin nenumărați pori şi de asemenea prin vene şi canale mult mai mari. Pe de altă parte, America de Sud, în special, fiind apărută deasupra apelor cu de-abia câteva milenii în urmă, posedă imense întinderi de pământ, foarte puțin, deasupra nivelului mării şi care sunt, în cea mai mare parte, foarte mişcătoare şi nisipoase.

9.Dar acolo unde importante lanțuri muntoase adună cantități imense de apă şi unde apele acestea se reunesc apoi în cele mai vaste câmpii, putând să se întindă peste ele fără nici un obstacol şi afluând numai foarte încet către mare, acolo trebuie, în mod necesar, să se afle cel mai lung şi cel mai larg fluviu. Fără ca pentru aceasta Divinitatea să se găsească în el în proporție mai mare decât într-o picătură de apă! Eşti satisfăcut de acest răspuns?"

10.Episcopul Martin: "In acest sens, absolut; el nu mai lasă nimic de dorit. Dar să mergem mai departe!

11.Spune-mi: De ce este diamantul cea mai dură şi mai transparentă piatră prețioasă, şi de ce este aurul metalul cel mai nobil?"

12.Înțeleptul: "Pentru că oamenii, în vanitatea lor, le-au clădit această reputație. Iar ei au acționat astfel deoarece aceste minerale sunt mai rare decât altele. Dar dacă diamantele ar deveni la fel de obişnuite ca pietrele de râu, iar aurul la fel de comun ca fierul, atunci s-ar pava drumurile cu diamante şi roțile caleştilor s-ar strânge cu cercuri de aur.

13.Episcopul Martin: "Nu am nimic de obiectat - trebuie deci să mă mulțumesc

cu el. Dar ceea ce aşteptam de la tine, şi anume o dovadă clară a faptului că Iisus e una cu Dumnezeu, nu am găsit în nici unul dintre răspunsurile tale.

14.Vezi tu, pe Pământ precum şi - fără îndoială - pe toate celelalte planete, exista totuşi tot felul de lucruri, de creaturi şi de fiinţe umane, anumite puncte deosebite, singure şi unice în genul lor şi care nu pot fi niciodată depăşite. Astfel, există, cu siguranţă, un soare care este cel mai mare dintre toţi sorii, o planetă care este cea mai mare. Totuşi, poate oare un înţelept să afirme referitor la asemenea caracteristici superlative că ele sunt Divinităţi pentru că, în domeniul lor, superioritatea lor nemaivăzută surclasează tot restul? Aşa procedau păgânii,care divinizau tot ceea ce era mai înalt şi mai de nedepăşit, potrivit judecăţii lor; dar ei în final au căzut în politeismul cel mai infam.

15.Foarte probabil, trebuie să fi existat odată o maimuţă, un măgar sau un câine savant precum măgarul lui Bileam, un cal extrem de frumos şi de curajos precum faimosul Bucefal al lui Cezar, o femeie extraordinar de frumoasă precum Venus a familiei Medici, ca şi un Apollo, o Minerva - eroina plină de înţelepciune, şi o Iunona - roasă de gelozie.

16.Din toate aceste "eminenţe", păgânii au făcut zei, este indubitabil. Dar dacă locuitorii unei planete au procedat astfel în toate domeniile naturii, de ce să ne mai miram dacă aceiaşi oameni l-au ridicat la cel mai înalt rang al Divinităţii pe cel mai mare dintre toţi maeştrii şi pe cel mai mare magician, că i-au clădit altare şi îl mai adoră încă şi azi, parţial din devoţiune reală, deşi orbească, dar mai ales din motive politice, pentru a-i menţine pe ceilalţi în beznă?

17.Şi numai pentru că oamenii au procedat astfel cu unul dintre semenii lor, cel mai plin de înţelepciune, este oare un motiv suficient pentru a-1 zeifica total?! Am văzut sau am auzit noi vreodată fiinţe superioare venite pe Pământ pentru a ne arăta şi a ne confirma plenar că Iisus este una cu Dumnezeu?

18.Este adevărat că se povestesc lucruri uimitoare despre naşterea sa, ca de exemplu faptul că nişte spirite mai elevate s-ar fi pogorât atunci pe Pământ în mod vizibil şi ar fi anunţat Dumnezeirea sa omenirii. Dar este de asemenea dreptul meu să pun următoarea întrebare: am văzut noi vreodată ceva din toate astea? Eu nu, în orice cazi poate, tu?

19.Eu cred că asemenea lucruri îşi au originea în reveriile plicticoase ale călugărilor sau maicilor. Dar dacă ne străduim să căutăm adevărul, apare mereu şi din nou faptul că el nu este decât o fiinţă umană căreia fiecare îi atribuie mai multe minuni decât vecinul şi în legătură cu care trebuie să mărturiseşti în sinea ta: "Doamne, eu sunt orb, toată cunoaşterea mea nu se rezumă decât la nişte vechi credinţe perimate!"

20.Nu poate fi niciodată vorba de convingere atunci când o fiinţă umană îşi fundamentează credinţa pe autoritatea altuia şi nu reţine decât această autoritate ca dovadă supremă. El este obligat să o admită, căci îi este imposibil să găsească o altă dovadă mai vie decât cea a oamenilor, ceea ce ne face să spunem: "Vox populi, vox dei!" . într-adevăr, încă nu s-a auzit absolut nimic despre nici un presupus zeu, altfel decât prin intermediul omului.

21.In consecinţă, o revelaţie nu este aşadar decât o operă omenească şi nu poate fi altceva, dat fiind că tot ceea ce ne-a fost revelat poartă urmele cât se poate de vizibile ale unei imixtiuni omeneşti.

22.Aşadar, dragul meu prieten, eu examinez acum în profunzime orice lucru înainte de a-1 accepta, iar pentru aceasta să ştii că nu sunt imposibil de convins. Dar dovezile tale nu îmi sunt deloc suficiente. Un om poate avea cea mai puternică înclinaţie pentru cunoaşterea lui Dumnezeu, dar nici o fiinţă umană, cu excepţia lui Dumnezeu însuşi, nu va putea satisface această trebuinţă. Şi eu cred că înainte de a ajunge la această mulţumire, înainte de a ne pârgui pentru o adevărată şi divină revelafie, va trebui să mai trecem prin nenumărate alte probe în toate sferele Creaţiei

Sale.

23.Tot ceea ce mi s-a întâmplat până acum nu este decât o şcoală elementară de pregătire pentru viitorul curs superior sacru. Cu toate acestea, dacă tu poți opune argumentelor mele bine fundamentate ceva mai bun, mai clar, mai adevărat şi mai divin, sunt gata să te ascult cu răbdare şi cu cea mai mare atenție."

Cap.32 - Urmarea discuției referitoare la Divinitatea lui Iisus

1.Înțeleptul reia atunci: "Prietene, cu adevărat, trebuie să mărturisesc cinstit că nu sunt de calibrul tău. Şi totuşi, în ciuda pertinentelor tale observații, tu nu ai diminuat nici măcar cu un atom adevărul că Domnul Iisus este una cu Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta îmi întăreşte opinia, căci văd şi mai clar acum că Dumnezeu este şi trebuie să fie şi un om, desigur cel mai elevat şi mai perfect. într-adevăr, noi nu am putea absolut deloc să fim ceea ce suntem, şi anume ființe umane, şi nu am putea nici să-L iubim pe Dumnezeu, dacă nu ar fi El însuşi o ființă umană mai presus de toate celelalte.

2.Iubirea este bunul nostru cel mai de preț, viața şi fericirea noastră! Dar la ce ar folosi ea dacă Dumnezeu nu ar fi o ființă umană şi noi nu am putea să-L iubim?

3.Fă ce vrei - dar nu aştepta de la mine o înțelepciune mai înaltă; căci ți-am dat tot ceea ce am!"

4.Episcopul Martin reflectează la aceste cuvinte ale înțeleptului şi, după o vreme, mai mult pentru sine decât pentru acesta, spune: "în fond, tu ai dreptate; căci dacă Pentateucul lui Moise spune adevărul, cu siguranță că Dumnezeu ar trebui sa fie o ființă umană, altminteri nu l-ar ti creat pe Adam după chipul şi asemănarea Sa, fără ca El să aibă o formă asemănătoare! Şi chiar această aparență lasă să se întrevadă aceeaşi entitate!

5.Un giuvaergiu nu are desigur deloc nevoie de a fi un ceas pentru a putea fabrica unul; dar el trebuie să aibă în mintea sa ideea ceasului, altminteri nu l-ar putea realiza!

6.Dar aici apare o nouă chichiță: dacă o ființă umană poate concepe ceva ce nu-i este asemănător, care are deci un cu totul alt aspect, oare Dumnezeu nu ar putea face şi El acelaşi lucru? O, bineînțeles că ar putea, şi încă foarte bine!

7.In consecință, textul Pentateucului: "Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Sa" ar putea fi înțeles astfel: "Dumnezeu a creat omul după imaginea ideii Sale", adică absolut conform cu ideea Sa!

8.Dacă trebuie să înțelegem textul în acest mod, ceea ce este foarte plauzibil, atunci desigur că aceasta nu ar implica nici pe departe ca Dumnezeu să-1 fi creat pe om după propria Sa imagine. Nici că Dumnezeu ar trebui să aibă o formă delimitată pentru a putea modela o ființă umană. Da, dacă orice idee, în calitate de concept, este un lucru abstract, atunci Dumnezeu, care este Ideea întreagă şi fundamentală a tuturor ideilor, poate de asemenea să nu aibă formă.

9.Dar dacă trebuie sa admitem că Dumnezeu, pentru a crea un om, trebuie în mod necesar să aibă şi o formă umană, atunci, pentru a plăsmui un urs, un rechin, sau toate celelalte nenumărate creaturi, El ar trebui fie să Se poată transforma în toate aceste ființe, fie să fie veşnic şi invariabil prezent în ele, fiind răspândit într-un anumit fel în toate aceste forme, pentru ca orice lucru şi orice ființă să aibă un model care să le clădească şi să le formeze în mod constant după asemănarea Sa.

10.O asemenea ipoteză nu ar fi însă decât o veche trăncăneală scolastică! De aceea, Dumnezeu nu are nevoie de formă pentru a crea ființele umane. Şi Ii este şi mai

puțin necesar să fie El însuşi un om – ceea ce ar corespunde, întru totul, perfectei libertăți divine. Căci cea mai deplină libertate mai poate fi oare concepută dacă există restricția unei anumite forme?

11.Aşa că, libertatea totală nu poate fi legată de o formă, indiferent care ar fi aceasta, ceea ce este în deplin acord cu textul Pentateuculuiunde Iehova îi interzice cu severitate lui Moise să şi-L reprezinte sub forma unei imagini oarecare.

12.Da, da, ştiu, dragul meu prieten, conform rațiunii pure, eu sunt cel care am dreptate, dar după Pavel, tu "îți trăieşti credința! Desigur, este şi asta o viață, dar o viață inconştientă. Eu nu vreau să ți-o iau, nici să fac clin tine un prozelit. Dar trebuie totuşi să-ți arăt că un fost episcop pământean nu-şi schimbă părerea ca pe o cămaşă, şi mai ales atunci când are de-a face cu propriile sale oi de odinioară!"

13.Atunci înțeleptul spune: "Aha - ei bine, acum, ştiu cu adevărat la ce sa mă aştept! Da, dacă tu eşti acel episcop care, acum numai câteva săptămâni, şi-a schimbat existența temporală cu aceasta, care este veşnică, atunci motivul pentru care refuzi caracterul divin al lui Iisus este uşor de înțeles! Ex trunco non fit Mercurius !

14.Vezi, toate acestea, le ştiu foarte bine. Cu toate acestea, nu m-am conformat spuselor tale şi mi-am urmat în taină propria mea cale, pe care o găsisem în Swedenborg. Tu nu ai vrut niciodată să ştii de el pentru că nu putea fi utilizat în scopuri de propagandă catolică. îmi pare foarte bine ca am aflat ceea ce mi-ai spus. Vom avea cu siguranță câteva lucruşoare de discutat împreună despre acest subiect!"

15.Episcopul Martin, complet debusolat, strigă: "Ei bine, asta-i culmea! Colac peste pupăză! Fără îndoială că acest spirit rău te-a adus aici!

16.(pentru sine) Această pramatie de librar ştie încă o grămadă de lucruri despre mine! Aoleo, ce tărăboi o să mai iasă aici, în lumea spirituala!

17.Să sperăm că stăpânul acestei case, Iisus (de vreme ce el este, fără nici o îndoială,), nu va intra chiar acum! Chiar că ar fi o treabă urâtă! Căci m-a muştruluit zdravăn, data trecută, şi deja a dat în vileag câteva dintre matrapazlâcurile mele pământeşti!

18.Dar dacă omul acesta împopoțonat cu pălăria asta atat de strălucitoare începe sa pălăvrăgească pe seama mea şi să dezvăluie toate ticăloşiile mele secrete, cu siguranță că lucrurile vor lua o întorsătură neplăcută pentru mine. Poate că iar o să mă pomenesc plutind pe acele ape sau pe vreun țărm îndepărtat - cu siguranță pentru încă vreo câteva milioane de anişori! Oh, oh, oooh! Fermecătoare perspectivă!

19.Ce să fac acum pentru a evita această catastrofă, presupunând că există într-adevăr un mijloc de scăpare? Hmm - păi da, văd unul, cred că va merge! Şi dacă nu merge, ei bine atunci voi eşua pe vreo laguniță la pescuit de veşnicii! Doamne fereşte! Acum nu-mi mai pasă de nimic! Nu se poate! Când mă gândesc că trebuie să mă pomenesc tocmai cu insul ăsta! In sfârşit, nu se poate schimba nimic. Trebuie să iau o decizie, şi s-o pun imediat în aplicare! Ia să vedem!

20.Aici, librarul îl interpelează, spunându-i: "Îmbrățişează şi tu credința mea, şi astfel vei scăpa de catastrofa de care te temi. Şi de acum înainte nu mă mai lua drept trădător, ci consideră-mă prietenul tău pe care l-ai salvat din focul orbirii sale şipe care l-ai îmbrăcat atunci când era gol!

21.Crede-mă: Domnul Iisus nu are niciodată nevoie de spioni şi nici de trădători. Gândurile noastre cele mai intime Ii sunt deja cunoscute cu mult înainte ca noi să le trăim. In consecință, putem să ne lipsim complet de osteneala de a ne mânji unii pe alții!

22.Vezi tu. frate, de ce nu ar putea Iisus să fie Domnul cerurilor şi al tuturor lumilor, Dumnezeu cel Veşnic, infinit şi atotputernic? Oare tocmai ceea ce eu consider a fi cel mai uşor să-I fie cel mai puțin posibil? Asta presupunând că noțiunile de facilitate şi dificultate pot fi concepute atunci când ne referim la Dumnezeu.

23.I-ar fi oare chiar imposibil, Lui din care a luat naştere orice ființă limitată în

timp şi spaţiu, să Se restrângă pe El însuşi în acest timp şi în acest spaţiu fără a-Şi pierde nimic din Atotputernicia Sa divină, din iubire pentru noi, ţinând cont că tocmai El este Cel care a creat aceste două dimensiuni?

24.Sau: oare un pictor sau un sculptor care face să retrăiască mii de forme prin culoare sau prin materia modelată nu s-ar putea sculpta pe sine însuşi? Aşadar dacă acest lucru îi este cu putinţă unei fiinţe umane - fie şi la modul imperfect - cum am putea să ne închipuim că I-ar fi imposibil lui Dumnezeu?

25.De asemenea: Dumnezeu ar fi El oare Fiinţa suprem liberă dacă nu ar fi în măsură să facă El însuşi ceea ce-i place? Dar tu Il limitezi complet cu principiile tale hegeliene şi faci din El un prizonier al infinitului, care poate cel mult să creeze sori împreună cu planetele lor, oameni şi animale. Dar El, în calitate de Fiinţă universală infinită, nu ar avea absolut nimic de-a face cu nişte infuzori - care totuşi posedă şi ele o viaţă şi un organism perfect construit, tocmai El permiţându-i acestei vieţi să se manifeste. In consecinţă, această Fiinţă universală nu ar putea şi nici nu ar vrea să se sinchisească de noi, oamenii, înainte ca noi să fi atins măcar dimensiunea unui soare!? Şi cum am putea reuşi asta? In această privinţă, Strauss şi Hegel tac chitic!

26.Eu, prietenul tău, cred acum că ochii tăi se vor deschide şi că nu vei mai pregeta să-L slăveşti pe Iisus în veşnicie, aşa cum se cuvine, cu atât mai mult cu cât El ţi-a acordat din nou o graţie atât de mare!"

27.Episcopul Martin strigă atunci: "Prietene, frate! Te-am scos din flăcări. Dar, în schimb, tu mi-ai dăruit o altă flacără, de o strălucire dintre cele mai puternice! Iţi mulţumesc Ţie, Doamne, îţi mulţumesc şi ţie, prietene! Dar acum, lasă-mă să-mi revin în simţiri, lasă-mă să mă dumiresc! Prea mare, prea infinit este gândul pe care trebuie să-1 concep acum! Lasă-mă, deci, să-mi trag puţin sufletul! Mă trezesc, mă trezesc!"

Cap.33 - Episcopul Martin îl recunoaşte în lisus pe Domnul. Teama păcătosului - Instruirea lui Martin.

1.După un timp, episcopul Martin începe să vorbească din nou astfel: "Da, da, iubitul meu prieten, degeaba mă gândesc eu în toate felurile, toate argumentele tale stau în picioare. Domnul şi Stăpânul acestei case este şi va fi, întotdeauna, Domnul şi Stăpânul Infinitului şi al întregii Eternităţi! Indiscutabil, El este "Fiul" Fiinţei Supreme, care este cu siguranţă "Tatăl" Cel atât de des pomenit! Dar acum, unde se află Duhul Sfânt care este întrucâtva a treia Persoană divină?"

2.Inţeleptul librar răspunde: "Prietene, pentru aceasta, trebuie să te conformezi pe deplin Evangheliei. Vezi tu, există aici o Biblie care conţine Noul Testament. In acesta, citeşte Evanghelia lui loan din care ţi-am citat deja. Iată, stă scris: "La început a fost Cuvântul, Cuvântul era cu Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul; Cuvântul s-a făcut trup şi s-a sălăşluit între noi (în lisus Christos)!"

3.In altă parte, se mai spune: "Plenitudinea Divinităţii sălăşluieşte în trup în Iisus Christos" şi din nou: "Cel care Mă vede, îl vede pe Tatăl, căci Eu şi Tatăl Una suntem - Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Tatăl!" - şi mai există încă multe alte pasaje asemănătoare!

4.Vezi, dacă meditezi cu adevărat asupra acestor Cuvinte, precum şi la întreg Vechiul şi Noul Testament, reiese clar că Iisus este unicul Domn şi Creator al Cerurilor şi al întregului Pământ!

5.Atunci când apostolii I-au cerut să li-L arate măcar o dată pe Tatăl, despre Care le vorbise deja atât de mult, în acelaşi mod ca şi cu ocazia schimbării la faţă de pe

muntele Tabor, Iisus s-a mirat cu adevărat de orbirea discipolilor săi şi a spus: "Ce cereți voi, orbi ce sunteți, spunându-Mi "Arată-ni-L pe Tatăl!" Oare nu sunt Eu de atâta timp printre voi? Nu ştiți ca cel care Mă vede, Il vede de asemenea pe Tatăl? Căci Eu şi Tatăl Una suntem!" etc. - aşa cum ți-am mai explicat de atâtea ori!

6.Dar părerea mea este că tu pui aici întrebări la fel cum au facut-o apostolii şi discipolii cu Domnul şi Stăpânul lor atunci când privirea le era încă acoperită de triplul văl al lui Moise!"

7.Episcopul Martin încuviințează: "Da, ai dreptate, ai întru totul dreptate acum, este perfect clar pentru mine! El este! El este! El este unicul Domn, Dumnezeu, Creator si Tată al Cerurilor şi al tuturor nenumăratelor miriade de îngeri, de sori, de planete şi de ființe umane. Dar rațiunea pentru care El a acordat o asemenea distincție tocmai Pământului trebuie cu siguranță sa fie dintre cele mai pertinente, iar explicația sper să o găsesc şi eu cu timpul!

8.Dar acum, mai este un aspect de lămurit! Vezi tu, frate, cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru inexprimabil şi infinit de sfânt, şi cu cât, fără putință de tăgadă, stăpânul acestei case se revelează a fi Divina Ființă Supremă, cu atât mai mult se adună frica în inima mea. Acum nimic nu mi se pare mai teribil decât faptul de a trebui să apar în fața Lui!

9.Eu, un păcătos fără pereche, aşa cum ştii, să trebuiască să mă prezint în fața Dumnezeului Atotputernic! O, ce îngrozitoare pedeapsă veşnica mă aşteaptă! Până acum, fără îndoială că ea nu se putea săvârşi pe deplin pentru că încă nu-mi dădusem seama că mă aflu în prezența celui mai drept dintre toți Judecătorii. Dar acum că L-am recunoscut fără tăgadă, pe El, a cărui putere te cutremură, pentru mine va începe în curând dansul infernal!

10.Căci vezi tu, frate, acum că L-am recunoscut cu adevărat, ar trebui să strigăm: "Doamne, Doamne!" Dar El însuşi ne-a învățat pe Pământ că: "Nu cei care Mă vor implora strigând Doamne, Doamne! vor intra în împărăția Cerurilor, ci numai aceia care vor fi făcut Voia Tatălui!" Prietene, spune-mi, am ținut noi vreodată cont de această Voință şi am acționat noi potrivit ei? Aşadar nu poate fi nicidecum vorba de Cer pentru noi!

11.Şi în afară de Cer, ce altceva mai există? Vezi, numai infernul! Ohoho, nimic altceva decât infernul curat! Deja mi se pare că văd flăcările coborând literalmente pe capul meu! Mai am de asemenea impresia ca diavolul - oh-oh-o - Doamne ajută-ne! Frate, frate dragă, nu găsesc cuvinte pentru a-ți descrie frica nesfârşită care a pus stăpânire pe mine!

12.Ce-o să-I putem spune dacă vine la noi, El, Dumnezeul Atotputernic, Judecătorul cel mai drept, cel mai sever, da, cel mai implacabil, şi dacă începe să ne condamne şi, fără a striga: "păzea!", ne aruncă în infern spunând: "Plecați de la Mine - blestemaților! - în - focul - cel veşnic - rezervat tuturor diavolilor - spiritelor Răului!"?

13.Oh-oh-o! Ce îngrozitor, ce cumplit este! Chiar aud tunetul acestei sentințe teribile - Oh-oh-o, ce viața ne aşteaptă, o viață dintre cele mai oribile, şi ce senzație când voi coborî poate la fund de tot, acolo unde se află toți dracii! Doamne, ajută-ne! Era să uit s-o spun, de frică, de spaimă şi de groază! Nu înțeleg cum tu poți rămâne atât de indiferent pe când eu mă clatin şi aproape că mă mistui de groaza!"

14.Înțeleptul librar răspunde: "Revino-ți în simțiri, frate, şi fii sigur că Domnul este mai bun decât spun papii şi călugării Romei! Dar atâta timp cât ne vom teme atât de prosteşte de El, El va rămâne absent; va veni doar atunci când ne vom transforma frica în iubire!

15.Vezi, vezi, ce plăcere ai avea tu răzbunându-te pe o molie care să zicem că te-ar fi ofensat? Oare o asemenea răzbunare nu ar fi o faptă absurdă, nesăbuită? Aşadar, cum te poți tu aştepta la aşa ceva din partea înțelepciunii divine supreme? Ce suntem noi în fața lui Dumnezeu? Oare suntem noi față de El măcar ceea ce o molie

este față de noi?

16.Vezi, cu adevărat noi nu suntem nimic fața de El! Şi ar trebui oare ca El să se răzbune în acest fel pe noi? - De ce, prietene, de ce? Hai, revino-ți! Trag foarte bună nădejde că, pana la urmă, totul va fi mai bine decât ne închipuim noi! - Linişte, mi se pare că intră! Da, chiar aşa este, vine!"

Cap.34 - Scena de deznodământ emoționanta şi sfânta. Martin la pieptul Domnului.

1.Când intru Eu împreuna cu Petru, episcopul Martin se prăbuşeşte, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştința, şi toată adunarea, cu excepția librarului, strigă: "Vai noua!"

2.Numai librarul, pe deplin conştient, cade în genunchi şi spune: "Doamne, Tată Ceresc - siințească-se Numele Tău, facă-se Voia Ta! Tată, noi suntem cu toții nişte păcătoşi foarte mari şi suntem cu siguranță nedemni de cea mai mică Grație a Ta. Dar noi Te iubim cu toții în plenitudinea inimii noastre! De aceea, dacă aceasta este Voia Ta, lasă să coboare asupra noastră Mila Ta şi nu Dreptatea Ta! Căci ce putem noi face fară. Grația Ta, Iubirea Ta, Mila Ta?!

3.Tu eşti veşnic şi înțelepciunea Ta este infinită, iar Atotputernicia Ta nu are limite! Niciodată noi nu am putea pretinde favoruri de la Tine!" Există oare cineva în tot universul infinit care s-ar putea ridica împotriva Puterii Tale? Inainte chiar ca să-i vină o asemenea idee, Tu l-ai putea deja nimici ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată!

4.Eu - şi noi toți ştim şi recunoaştem că Tu eşti unicul Domn al cerului şi al tuturor lumilor. Noi nu suntem nimic în fața Ta şi a Atotputerniciei Tale. Aşadar, acționează față de noi potrivit Voinței Tale Sfinte, dar gândeşte-Te la slăbiciunea noastră, şi fie ca Mila Ta să fie cu noi!"

5.Eu spun: "Ridicați-vă şi nu va mai lamentați aici ca nişte acuzați de pe Pământ! Dacă vin la voi, cu adevărat, voi vă aflați deja în beatitudine. Căci spiritele obscure fug de Mine şi refuză veşnic ca Eu să vin la ele pentru a le salva şi a le face preafericite. De aceea, deşartă este teama voastră față de Mine, şi slabă este lumina rațiunii voastre.

6.Abandonați tot ce nu se cuvine, aici, în Casa Mea, în împărăția Mea. Căci acolo unde sunt Eu, acolo este împărăția Mea şi Cerul cel mai profund şi cel mai înalt! Dar acest Cer nu este unul de trândăvie şi de lenevie veşnică, ci unul de activitate frenetică. Voi toți, de acum înainte, veți fi inițiați din ce în ce mai mult în domeniul de acțiune pentru care, pe Pământ, fiecare dintre voi se pregătea deja. Aşa să fie!"

7.Toți se ridică cu cea mai mare bucurie şi îmi mulțumesc cu voce tare pentru această grație şi nesfârşită compasiune. Numai episcopul Martin zace, încă țeapăn de groază şi nu vede şi nici nu aude nimic din câte se petrec.

8.Atunci, la semnul meu. Petru merge la el, îl scutură şi-i spune: "Dar, Martin, ce faci aici? Te-am aşteptat o veşnicie afară şi tot nu mai apăreai! De ce ai sporovăit atâta şi ne-ai făcut să aşteptăm, ca o fată cochetă care se împodobeşte pe furiş pentru nuntă şi-l face pe logodnicul ei s-o aştepte? Tu nu ştii că trebuie să ne ocupăm de treburi foarte importante şi, de data aceasta, foarte urgente?"

9.După câteva clipe, episcopul Martin răspunde în sfârşit: "O - da -bun - da, da! Eşti chiar tu! Ştii, este ca şi cum tocmai m-aş fi întors dintr-o foarte lungă şi importantă expediție de explorare! Nu-ți revii prea repede după o asemenea deplasare! Cu siguranță, am descoperit tot felul de lucruri mari, dar nu spre bucuria mea, ci mai degrabă spre imensa mea spaimă!

10.Ah, prietene, am descoperit în mod incontestabil că Domnul şi Stăpânul casei noastre este Dumnezeu, Domnul universului nesfârşit! Acum văd asta la fel de

limpede ca soarele de amiază pe cel mai senin cer pământesc! Dar închipuie-ți: eu, un păcătos atât de mare, în fața lui Dumnezeu, Atotputernicul, Înțeleptul Suprem, Ființa cea mai Dreaptă şi Atotştiutoare, Sfântul Sfinților care, din cauza Dreptății şi Sfințeniei Sale, nu poate decât să mă condamne! - Ohoho, prietene, este o descoperire cu totul înfricoşătoare!

11.Prietenul meu cu pălărie strălucitoare, de acolo, a încercat să mă consoleze şi să mă liniştească. Dar atâta timp cât nu eşti îmbărbătat de Cel care poate dintr-o singură mişcare să te arunce pentru totdeauna în infern, nici o consolare nu-ți este de ajutor!"

12.Dar Petru spune: "Ridică-te şi nu face pe prostul! Uite, Domnul Iisus de care te temi atât de tare te aşteaptă cu brațele larg deschise! Ți se pare cumva că are deja sentința ta de condamnare pe buze?"

13.Episcopul Martin furişează o privire către Mine şi vede expresia Mea plină de bunăvoință. Aceasta îi dă curaj şi imediat, ridicându-se puțin deasupra solului, spune cu lacrimi în ochi: "Nu, nu, în fața unei asemenea blândeți, nici o condamnare nu este posibilă! O Doamne, o Tată, cât de bun trebuie să fii Tu pentru a mă putea trata, pe mine, un păcătos atât de mare, cu o blândețe atât de mare, dăruindu-mi grația Ta infinită!

14.O, lisuse, acum nu mă mai pot abține! Inima mea arde ca un soare central din cauza iubirii năvalnice pentru Tine care a învăpăiat-o - Păcătos sau ne-păcătos: trebuie să-Ți îmbrățişez măcar picioarele pentru ca cel puțin astfel prea marea mea iubire să se poată descărca! Doamne, fă ce vrei cu mine, dar la să-mă, măcar de data asta, să-i dau frâu liber iubirii mele!"

15.Eu spun: "Vino aici, fratele Meu încăpățânat; păcatele îți sunt iertate! Şi nu la picioarele Mele, ci aici, la pieptul Meu, lasă iubirea ta să se reverse!"

16.La aceste cuvinte, Martin se năpusteşte către Domnul, se cuibăreşte şi se cufunda complet în Cel pe care nu vroise să-L recunoască atât de mult timp.

17.După ce plânge îndelung de iubire la pieptul Meu, îl întreb: "Ei bine, dragul Meu frate şi fiu, spune-Mi: ce părere ai despre această coborâre în infernuri? Sunt Eu într-adevăr tiranul veşnic, aşa cum ați proclamat voi?"

18.Episcopul Martin răspunde: "O, Doamne, acum nu ştiu ce să mai zic şi nu găsesc cuvinte pentru a recunoaşte în fața Ta, şi în prezența tuturor acestor dragi frați, cât de limpede îmi văd toate greşelile şi foarte marile mele erori. Dar lasă-mă să-mi revin puțin în această nouă stare de fericire extremă şi atunci îți voi face o mărturisire legitimă, o, Doamne lisuse, Tu care eşti nespus de bun, de blând şi de milostiv!

19.O, Doamne, o, lisuse, o, Tu cel mai Sfânt printre sfinți, Tu care eşti Iubirea supremă, Răbdarea mai presus de orice răbdare, nu mai pot acum decât să Te iubesc, să Te iubesc, să Te iubesc mai presus de orice!"

20.Eu spun: "E bine, acum; deoarece vedeam această iubire în tine, am avut această mare răbdare şi te-am luat Eu Însumi de mână! Acum, eşti absolut preafericit, de vreme ce de acum înainte vei fi acolo unde Mă aflu şi Eu. Dar nu căuta temelia fericirii în lenevie, ci dimpotrivă într-o extremă activitate care aici se va găsi de-a pururi în cea mai mare plenitudine!

21. Acum, să mergem în cealaltă încăpere la celelalte treizeci de suflete pe care le-ai adus aici. Intră tu primul, şi urmăreşte să Mi le aduci! Dacă reuşeşti să îndeplineşti această primă misiune încredințată în starea ta preafericită, atunci îi vom conduce şi pe ei către țelul lor veşnic! Să mergem dar, şi intră mai întâi singur în cameră. Aşa să fie!"

Cap.35 - Prima misiune a lui Martin şi experiențele sale.
O aparenta menajerie.
Fara Mine, nu puteți nimic!

1.Imediat, episcopul Martin pleacă, foarte bucuros, însoţit de Mine, de Petru, şi de înţeleptul librar care ne urmează cu un imens respect. Ajuns în faţa uşii, episcopul Martin ne părăseşte şi intră imediat, aşa cum îi poruncisem, în această sală, lângă cei treizeci de refugiaţi.

2.Totuşi, trebuie să remarcăm că episcopul nostru nu se mai găseşte în propria sa lumină, ci în Lumina Mea celestă extrem de pură. Cu toate acestea, din motive înţelepte, el nu O simte încă în toată plenitudinea percepţiei sale conştiente. Or, în această Lumină, toate lucrurile apar diferite de ceea ce sunt în lumina obişnuită, lucru care este valabil şi pentru suflete, adică pentru fiinţele umane decedate.

3.Termenul "decedat" nu trebuie confundat aici cu "mort", ceea ce ar fi, firește, un non-sens. Cuvântul "decedat" descrie aici starea care decurge din diversele păcate (defecte ale sufletului) în care se află fiinţa umană după părăsirea învelişului său carnal.

4.Din acest motiv, episcopul Martin, atunci când intră în încăpere, găseşte oameni cu o aparenţă cretină, respingătoare; în plus, ei sunt acoperiţi de tot felul de excrescenţe. Majoritatea celorlalţi seamănă cu fiinţe hăituite.

5.Acum că episcopul Martin al nostru, se pomeneşte în prezenţa acestei adunări extrem de stranii, ai cărei membri, la vederea lui, fug să se ascundă în toate colţurile, înghesuiţi unii în alţii, el rămâne o clipă stană de piatră. în sfârşit, după ce inspiră profund, îşi spune în sinea lui: "A, dar ce-i cu această nouă comedie a diavolului în prima împărăţie celestă, în Casa Domnului? Frumos, n-am ce zice! Poate că or fi şi şobolani şi şoareci, aici, precum şi o grămadă de viermi?

6.Frumos, frumos! Asta corespunde chiar foarte bine cu ceea ce scrie undeva în Scriptură: "Nimic impur nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu!" Aici - indivizi atinşi de cretinism şi acoperiţi cu cele mai oribile excrescenţe - zău, ce aleasă adunare pentru primul şi cel mai elevat dintre ceruri! Să gust din bucuriile celeste într-o asemenea companie!? Unde vor duce toate astea! ?

7.Nu, zau, asta se numeşte a-i face o păcăleală de 1 aprilie unui biet amărât aşa cum am plăcerea să fiu - presupunând că şi aici, în Cer, se cunoaşte un fel de lună aprilie!

8.Ah, este totuşi prea de tot! Ce-aş putea face cu o asemenea menajerie atât de docilă? Oare unde au dispărut cei treizeci de protestanţi ai mei pe care i-am adus aici? Chiar că ar fi o glumă bună! Dar să nu uităm că ne aflăm aici în centrul celui mai înalt cer, al Cerului suprem!

9.Odată pentru totdeauna, Domnul este Domnul, acum sunt convins din străfundul inimii mele. Da, iubirea mea pentru El mi-o spune. Cinstit vorbind, îmi vine să-L "mănânc" de iubire - cum se spune în lumea terestră! Dar numai El poate şti unde vrea să ajungă cu această nouă farsă care mi s-a făcut!

10.Dar ce fac eu aici, ca un al treizeci şi unulea măgar al acestei adunări?! Hai, să facem stânga-mprejur, şi să ne întoarcem de unde-am venit! Salutare tuturor, dragilor, şi să ne revedem cu bine!"

11.După aceste cuvinte laconice, episcopul Martin deschide din nou uşa şi se apropie de noi cu o figură complet debusolată. Imediat, Eu îl întreb unde sunt cei treizeci de protestanţi.

12.Episcopul Martin răspunde: "O, Doamne, Tu ştii desigur mai bine decât mine! Sunt sigur că nu sunt cei de dinăuntru. Şi chiar dacă ar fi ei, atunci o asemenea metamorfoză s-ar potrivi la fel de puţin în acest prim şi cel mai elevat Cer ca şorţul-

caprei!

13.Aşadar Doamne, de vreme ce Tu cu siguranţă ştiai ce conţine această încăpere, înseamnă că acesta nu a fost nici mai mult nici mai puţin decât un mod de a pune în evidenţă prostia mea?"

14.Eu spun: "Absolut deloc, prietene. Tu însuţi ai provocat toate acestea! Nu pricepi că orice servitor nou angajat trebuie mai întâi să fie instruit cu minuţiozitate în toate privinţele de către stăpânul său, înainte de a se apuca de treaba care îi este data?

15.Vezi tu, nu este suficient să-ţi spun: "Du-te acolo!" şi tu să te duci, sau "Vino aici!" şi tu să vii; ceea ce contează cu adevărat este să ştii de ce si cum!

16.Oare nu stă scris: "Fără Mine, nimic nu vă este cu putinţă!" De aceea, atunci când te-am trimis în această încăpere, ar fi trebuit să recunoşti acest lucru în faţa Mea: "Doamne, fără Tine, nu pot face nici cel mai mic lucru!" Astfel, prin Voia Mea, această treabă ar fi căpătat o altă turnură. Dar tu ai intrat acolo imediat, dintr-un fel de încredere în propriile laie capacităţi. De aceea a trebuii să experimentezi pe propria ta socoteală puţinul care se poate face fară de Mine

17.Da, din nefericire, în lume există tot atâţia executori autonomi câte fiinţe umane, şi tot atâtea diverse idei şi cunoştinţe câte capete. Dar aici lucrurile stau altfel. Există o singură autonomie, care este în Mine - şi o singură idee şi o singură cunoaştere, care sunt în Mine şi vin de la Mine! Acolo unde lucrurile nu stau aşa, nu găseşti decât înşelăciune şi decepţie!

18.Iată deci învăţătura şi linia ta de conduită pe viitor! - Dar acum, să intrăm în această sală şi să vedem tot ce putem face. Aşa să fie!"

Cap.36 - A doua vizita a lui Martin la menajerie sub îndrumarea Stăpânului celest. Discursul sau de convertire. Cei rătăcit îşi afla mântuirea.

1.Imediat, intram în încăpere şi-i găsim pe cei treizeci de protestanţi încă ghemuiţi prin colţuri, sub aceeaşi înfăţişare jalnică.

2.Petru îi interpelează în felul următor, spunând: "Voi, calviniştilor, convertiţi-vă; căci Domnul vă aşteaptă! Recunoaşteţi-L nu pe Luther, Calvin sau Biblia, şi nici pe Petru, Pavel sau Ioan, ci numai pe Iisus, cel Răstignit! Căci numai El este Domnul cerului şi al întregului Pământ!

3.Acest Domn Iisus, care este din toată veşnicia singurul şi adevăratul Christos, se află aici şi vrea să vă primească - dacă vreţi şi voi - pentru ca să fiţi cu toţii preafericiţi în El, cel mai Sfânt dintre Sfinţi!"

4.Un membru al adunării, răspunde: "Cine eşti tu, care îndrăzneşti, în acest secol al luminilor, să vii iar cu vechea poveste a lui Iisus? Nu vezi comorile cu care sper să am din ce trai toată veşnicia şi care mă fac să fiu pe deplin satisfăcut de starea mea? Ce nevoie mai am de acest Iisus legendar care nu a existat niciodată, nu există şi nici nu va exista vreodată? Când veţi începe în sfârşit să abandonaţi vechii înţelepţi legendari şi să-i înlocuiţi cu oamenii cu adevărat înţelepţi din zilele noastre?

5.Oare trebuie ca Homer să rămână mereu cel mai mare poet, Orfeu adevăratul zeu al sunetelor, Apelles cel mai mare pictor, Apolodor - primul sculptor, Ginghis Han şi Aristotel - cei mai mari filozofi, faraonii Ramses, Sesostris şi Tutmes - cei mai mari regi ctitori, Ptolemeu - primul astronom, Moise - cel mai mare şi mai înţelept dintre legiuitori, David şi Solomon -regii cei mai plini de înţelepciune, şi în fine Iisus - cel mai mare dintre toţi moraliştii?

6.Oare noi, germanii, nu avem destui oameni în fața cărora toți aceşti antici ar trebui pur şi simplu să se târască? Şi totuşi, acestora li aduc jertfe la altare, în timp ce înțelepții zilelor noastre mor adeseori de foame! Oare când va înceta această absurditate?"

7.Petru răspunde: "Eu sunt cine sunt - uneori Simon Iona, uneori pur şi simplu Petru! In ceea ce priveşte epoca ta luminată, problema este tocmai că nu se poate spune că ar fi foarte avansată. Înțelepții din vechime valorează mai mult decât tinerii fanfaroni, pentru că ei ştiau ce făceau. De aceea ei au devenit învățătorii popoarelor din toate timpurile, pe când toți savanții epocii actuale care se cred extrem de deştepți nu ştiu ce fac, nu se cunosc pe ei înşişi şi cu atât mai puțin pe ceilalți, şi infinit mai puțin -natura şi esența pur divină a Domnului Iisus Christos. Acesta este motivul pentru care aici, în fața Domnului, ei apar ca şi voi, sub o formă jalnică.

8.Intoarceți-vă şi uitați-vă unii la alții; şi veți vedea adevărul spuselor mele! De ce oare, adineaori, vă era atât de teamă de Iisus şi-L implorați să nu vină la voi, şi acum că El chiar a venit, îl considerați drept o simplă ființă legendară?"

9.Episcopul Martin nu se poate abține să nu remarce: "O, Doamne, zău, Răbdarea Ta este mare şi infinită îți este Iubirea! Dar dacă aş putea să-i trag acestui adevărat măgar câteva bastoane zdravene pe spinare, tare bine mi-ar cădea! Nu, zău, ce măgar! Nimic de spus, chiar că este un măgar!

10.Eu spun: "Dragul meu prieten şi frate Martin, oare nu ştii ce i-am spus într-o zi fratelui nostru Petru aici de față, atunci când i-a retezat cu o lovitură de sabie urechea unui servitor al Marelui Preot numit Malchus? Vezi tu, acelaşi lucru este valabil şi aici! Acolo unde iubirea, însoțită de cea mai mare blândețe şi răbdare, nu poate nimic, acolo nici armele, nici o altă forță nu pot ajunge la nici un rezultat!

11.Da, Atotputernicia poate judeca totul, omorând şi nimicind prin judecată. Dar a ajutora, a ridica, a păstra viața, a da înapoi "ceea ce era pierdut, a face din nou liber spiritul cel mai încătuşat, vezi tu, asta numai Iubirea asociată cu cea mai mare blândețe şi răbdare poate s-o facă. Acolo unde această iubire lipseşte, nu există decât moarte şi putreziciune.

12.Or, noi vrem ca nimeni să nu piară, ci dimpotrivă ca toți cei care cred în Mine să aibă Viața veşnică! De aceea trebuie ca pentru toți să ne folosim de acest unic mijloc al grației, singurul care permite ca fiecare să fie ajutat chiar acolo unde se află.

13.Lucrează, deci, cu aceşti neîmblânziți eruditi şi vezi ce poți obține de la ei, în calitatea ta de fost episcop!"

14.Episcopul Martin răspunde: "O, iubitul meu Domn, Tu Dumnezeul şi Tatăl meu Iisus cel iubit mai presus de orice, aş vrea eu! Dar daca nici venerabilul Petru aparent nu poate, fără miracole, să reuşească mare lucru cu ei, atunci zău, nu ştiu ce aş putea obține eu.

15.Dat fiind că Tu, o Doamne, Te afli aici în persoană în plenitudinea Ființei Tale divine, cu toate mijloacele de care dispui în veşnicie, ar fi absolut de neiertat din partea mea să vreau să acționez, eu care nu sunt nimic înaintea Ta, acolo unde chiar şi cel mai mic gând al Tău are deja mai mult efect decât dacă aş vorbi neîntrerupt şi cu oricât de multă înțelepciune timp de o veşnicie. Aşa că, Te rog, fii indulgent şi iartă-mă de aceasta misiune."

16.Eu spun: "Nu, dragul meu frate Martin, nu va fi aşa! Vezi tu, acum faci şi tu parte din mijloacele Mele! Dacă aş acționa personal încă de pe acum în această adunare pe jumătate moarta, atunci ei ar fi judecați. Ei ştiu deja că Eu sunt aici, şi unii dintre ei chiar cred pe jumătate că Eu aş putea fi cu adevărat Domnul.

17.De aceea îți încredințez această misiune pentru care fratele Petru ți-a deschis deja un drum. El însuşi, pentru moment, este încă prea puternic pentru aceşti slăbuți. De aceea trebuie mai întâi ca aceste creaturi fără forța să fie luate de subsuori de cineva care să nu fie prea puternic. Căci la început musculițele nu pot şi nu trebuie să

fie hrănite decât de alte musculiţe, pentru a nu pieri. Şi copilaşii nu pot la început să digeie alimentele oamenilor mari, ci numai laptele cel dulce şi uşor. Du-te dar, şi fă ceea ce ţi-am poruncit cu aceşti treizeci de neputincioşi. Aşa sa fie!"

18.Eu, Petru şi librarul, acum de o umilinţă extremă, ieşim din nou din sală şi-l lăsăm pe Martin al nostru singur cu cei treizeci de năpăstuiţi.

19.Episcopul Martin priveşte o vreme această turmă, apoi li se adresează astfel, adaptându-şi cât mai bine cuvintele la starea lor: "Fraţii mei nevolnici şi sărmani, care apăreţi aici, în cea mai pură lumină a lui Dumnezeu cel atotputernic şi etern, ca nişte fiinţe stupide, ascultaţi cu răbdare cuvintele mele şi încercaţi să le pricepeţi sensul!

20.In lume, eu eram un episcop al Bisericii romane şi un duşman înverşunat al oricărei forme de protestantism, deşi în sinea mea Roma nu a preţuit niciodată mai mult decât învăţătura lui Mahomed. Şi, aşa cum am fost în lume, am sosit şi eu aici ca un animal îndărătnic la tot ce e bun, adevărat şi sfânt. Nu aveam în mine nici un gram de bunătate, iar inima mea era un adevărat grajd al lui Augias. Vă spun, era imposibil să găseşti în mine cel mai mic lucru care ar fi putut fi considerat drept virtute creştinească, oricât de minuscul!

21.Tot ce s-ar fi putut spune despre mine, deşi nu prea am motiv să mă laud cu asta, este faptul că din când în când, într-un fel de imaginaţie vaporoasă, mi-l închipuiam pe Domnul Iisus, aşa cum era El descris, şi atunci mă; gândeam: "Da, dacă as putea fi cu El astfel, şi sa acţionez împreună cu El, având convingerea absoluta ca El este cu adevărat Divina liinţă Supremă, atunci, desigur, aş fi făptura cea mai fericita din toate universurile. Căci în primul rând ar fi totuşi cea mai mare onoare, în al doilea rând discuţia cea mai competentă şi o garanţie de viaţă veşnică, în al treilea rând cea mai înalta şi mai puternică protecţie şi în sfârşit, într-o asemenea companie, aş putea vedea minuni cum nici o minte omenească n-a putut concepe vreodată."

22.Vedeţi, aceste idei fanteziste, da, aceste Fata Morgana care mi se păreau atât de nebuloase în lume, s-au dovedit aici singurele care m-au salvat de veşnica mea pierzanie. Ele reprezentau o adevărată iubire tainică de Dumnezeu, despre care nu ştiam că există în interiorul meu. Şi iată, dragii mei fraţi, deşi şi mie mi-a fost foarte greu, graţie acestei iubiri am ajuns atât de departe, şi vedeţi că tocmai aceste fantezii pământeşti au căpătat formă în mine - ceea ce, desigur, vi se va părea greu de crezut - şi au devenit realitate. Acum mă aflu cu adevărat alături de Ii sus, unicul Domn al lumii spirituale şi fizice, şi sunt, astfel, asigurat de cea mai mare fericire pentru toată veşnicia.

23.Dragi prieteni şi fraţi dacă nu vreţi să va fiţi voi înşivă cel mai mare duşman, urmaţi exemplul meu şi vă stau chezaş că nu vă veţi căi niciodată! Credeţi-mă, Domnul este aici, în această casă magnifică, şi El este infinit de bun, mai bun decât îngerii şi fiinţele cele mai extraordinare din toate Cerurile şi lumile la un loc! Aşadar, convertiţi-vă, aveţi încredere, şi imediat totul vi se va părea diferit! Mai bine alegeţi lecţia pe care v-o dictează experienţa mea în locul falselor voastre prezumţii şi deveniţi instrumente vii ale Domnului!"

24.După acest discurs cu adevărat plin de emfază al lui Martin al nostru, toţi cei treizeci se întorc spre el şi-i răspund aproape în cor: "Prietene, cuvintele tale ne plac mai mult decât cele pe care ni le-ai adresat la început, deşi nu ne putem abţine să-ţi atragem atenţia că observaţiile tale referitoare la aspectul nostru animalic nu ne-au încântat în mod deosebit.

25.In fine, oricum ar sta lucrurile, ai dovedit prin cuvintele tale că eşti un om bun şi inteligent, şi ai, probabil, destulă dreptate în ceea ce-l priveşte pe Iisus al tău. Singurul lucru puţin ciudat este că nu se vede nici un înger prin preajmă. Cât despre frumuseţea celestă a acestei regiuni, nouă ni se pare că este mai degrabă inexistentă, la fel ca şi veşmintele cereşti. Căci tu tot nu eşti decât un ţăran pământean, şi în plus fără haine. La fel, Domnul tău Iisus este îmbrăcat cum nu se poate mai puţin divin, iar

Petru nu arată deloc a ființă cerească. Numai librarul din N. pe care-1 cunosc bine este puțin mai bine îmbrăcat, deşi, pentru Cer, cu siguranță că ținuta sa nu are cea mai bună croială.

26.Vezi, prietene, aici într-adevăr există ceva bizar. Dacă poți găsi o explicație satisfăcătoare pentru toate acestea, atunci vom crede pe cuvânt tot ce ne vei putea spune şi te vom urma la cel mai mic semn."

27.Acum, Martin rămâne puțin nedumerit, căci el însuşi, în decursul progreselor sale spirituale, nu se gândise încă la aceste lucruri. Dar foarte repede, îşi revine în mod vizibil şi se adresează din nou acelor ființe deja pe jumătate convertite, spunând: "Prieteni, credeți-mă, aceasta depinde la modul esențial de ceea ce vrei sau nu să ai! Până acum, eu am dorit ca lucrurile să fie astfel, dar dacă vreau să fie diferite, ele se vor schimba imediat!

28.Desigur, încă nu am văzut niciodată îngeri. Dar la ce bun toți îngerii şi toată slava cerească, atunci când îl ai pe Domnul tuturor îngerilor şi al tuturor splendorilor. Tot ce încă mai lipseşte aici, El poate face sa apară cu o mişcare de baghetă magica - cum se spune. De fapt, încă nu simțisem în mine nevoia de toate acestea, şi nici măcar o singură clipă nu mi-am dorit o haină mai bună. Căci pentru mine, acum, Domnul este totul în tot, da, totul mai presus de toate!

29.Când veți ajunge la acelaşi nivel ca şi mine, veți gândi şi veți simți şi voi ca mine. Veşnicia este încă lungă, şi sunt pe deplin convins că mai sunt nespus de multe lucruri de văzut şi de trăit alături de Domnul, Stăpânul veşnic al Infinitului.

30.Cuvintele pe care le voi rosti acum, le simt vii în mine: "Doamne, dacă Tu eşti cu mine, atunci nu mai doresc nimic din toate celelalte splendori fără nume şi măsură. Căci cea mai mare splendoare a splendorilor este şi rămâne veşnic numai Domnul, da, Domnul nostru Iisus! Numai a Lui este slava, mărirea şi toată iubirea mea pentru veşnicie! Amin!"

31.La aceste cuvinte, toată trupa se ridică, ca şi cum ar ieşi dintr-un nor de praf, într-o formă deja complet umană, şi strigă: "Amin! Frate, ai dreptate, te credem acum. într-adevăr, ai vorbit mai mult decât înțelept şi ai aprins astfel o lumină în inimile noastre, care sigur nu se va 'mai stinge niciodată. Ii mulțumim Domnului Iisus, Dumnezeul tău şi, de acum, şi al nostru, în vecii vecilor!"

32.In această clipă, eu intru din nou în încăpere împreună cu cei doi tovarăşi ai Mei şi toți se precipită la picioarele Mele strigând: "O, Doamne Iisuse, Tată Preasfânt, Tu Treime divină, fii plin de grație şi de compasiune față de noi, bieți păcătoşi! Numai a Ta este toată slava în vecii vecilor!"

33.Dar Eu spun: "Ridicați-vă, copilaşii mei! Iată, nu cu judecată, ci cu cea mai mare iubire trebuie să veniți înspre Tatăl vostru. Şi aşa cum L-ați primit voi în inimile voastre, tot astfel vă primeşte şi El de mii de ori în inima Sa veşnică de Tată. Veniți dar acum cu toții la Mine, voi cei osteniți şi împovărați, Eu vă voi uşura de tot greul pentru veşnicie!"

34.Atunci toți se ridică şi se aruncă cum pot mai bine la pieptul Meu. Pentru prima data, ei varsă lacrimi de cea mai nesfârşită bucurie şi, după ce au plâns astfel la inima Mea, Mă urmează foarte bucuroşi în marea sală de mese în care Petru a condus deja primul grup.

Cap.37 - Masa cereasca.
Binecuvântarea noilor răscumpărați
şi căminul lor ceresc.

1.Mergem acum către o sală situată înspre răsărit, extrem de mare şi împodobită cu o splendoare cu adevărat cerească.

2.In mijlocul acestei săli se află o mare masă rotundă făcută din aurul cel mai pur şi mai fin, sprijinită pe douăsprezece picioare făcute din pietre preţioase de toate felurile. De jur împrejur sunt aşezate atâtea jilţuri din aurul cel mai fin câţi invitaţi se află acum în sală. Podeaua este de o albeaţa orbitoare care te duce cu gândul la zăpada proaspăt căzută, iar pe tavanul albastru azuriu strălucesc cele mai frumoase stele. Există douăzeci şi patru de ferestre care măsoară fiecare câte douăsprezece picioare înălţime şi şapte lăţime, prin care în sală pătrunde o minunata lumină. In spatele fiecăreia dintre aceste ferestre se văd ţinuturi de o splendoare şi o graţie neaşteptate. Pe masă sunt aşezate şapte pâini alaturi de o mare şi magnifica cupa umplută cu vinul cel mai desăvârşit.

3.Tuturor oaspeţilor, care tocmai au intrat în sală, nu le vine sa-şi creadă ochilor de încântare în faţa unei asemenea splendori care li se arată in mod atât de neaşteptat. Adunarea care îl are drept ghid pe librar s-a înclinat ca şi el până la pământ cu profund respect. Cei treizeci de sinistraţi care se plânseseră până acum de lipsa de strălucire cerească stau cu gura căscată şi fac ochii mari în faţa unei asemenea minunăţii.

4.Numai Martin al nostru rămâne impasibil şi spune, aratându-Mă: "Dragii mei fraţi, de ce vă miraţi atât de tare de minunăţiile acestei săli? Uite: pe mine mă lasă rece, şi, dacă Domnul şi Tatăl nostru nu ar fi aici cu noi, nu aş da nici o ceapă degerată pe toate aceste minunăţii. Căci numai El este totul pentru mine; fără El, tot restul nu mai înseamnă nimic!

5.Daca El ar fi cu mine în cea mai sărăcăcioasă colibă de paie, aş fi infinit mai fericit acolo decât singur aici în această sală atât de splendidă. De aceea, această strălucire nu mă impresionează deloc, ci numai El, El, Tatăl nostru al tuturor, Domnul şi. Dumnezeul nostru! Numai El merită întru totul cel mai înalt respect, iubirea, admiraţia, veneraţia şi adoraţia noastră! Căci toată această splendoare este opera Sa! Fiecare să facă ce vrea - cât despre mine, eu gândesc şi acţionez astfel!"

6.Eu spun: "Martin, bine faci, şi acum eşti un adevărat Pavel. Dar fii cu băgare de seamă să nu cazi chiar tu într-un fel de slăbiciune în care să spui: "Ah, ce bine ar fi dacă Domnul n-ar fi tot timpul lângă mine!" Şi totuşi, chiar şi atunci, Eu nu te voi părăsi! Dar acum, aşezaţi-vă cu toţii la masă, mâncaţi şi beţi! Căci ne aşteaptă treburi dificile. Aşa să fie!"

7.Toţi se supun şi Eu rup Pâinea şi le-o împart. Iar ei mănâncă cu toţii această Pâine a Vieţii veşnice, cu o mare iubire şi cu cea mai vie recunoştinţă, apoi beau cu toţii din aceeaşi cupă Vinul Vieţii şi al Cunoaşterii şi se simt atunci minunat şi sunt foarte feliciţi. Căci după degustarea Vinului, toţi sunt cuprinşi de un sentiment atât de elevat, atât de plin de profundă înţelepciune cerească, încât aproape că nu mai pot de bucurie şi de iubire şi, practic, nu găsesc cuvinte pentru a-Mi spune ce fericire extraordinară i-a cuprins acum.

8.Atunci Eu îi binecuvântez pe toţi şi îi aleg ca adevăraţi servitori ai împărăţiei Mele eterne.

9.După ce am terminat, episcopul Martin al nostru se ridică şi spune: "Doamne, trebuie să-Ţi spun ceva: am impresia că va fi necesar să mă despart de Tine pentru a mă duce să rezolv ceva treburi importante. Fă cum vrei Tu, dar sa ştii că eu nu Te voi părăsi niciodată! Doamne, acolo unde Tu nu eşti cu mine, totul merge prost! Odată pentru totdeauna, nu mă voi mai despărţi de Tine; căci acum, îmi inspiri o iubire mult prea profundă! De aceea am hotărât să nu Te mai părăsesc!"

10.Eu spun: "Nu, foarte dragul Meu frate Martin, nu merge aşa! Eu îţi

spun: tu nu trebuie să stai departe de Mine nici măcar **o** clipă, la fel ca toţi membrii acestei adunări şi ca toate nenumăratele fiinţe care M-au recunoscut şi M-au primit în inima lor! Cu toate acestea, pe de altă parte, este necesar ca, doar în aparenţă, ca şi cum Eu l-aş fi părăsit, fiecare să se ducă acolo unde i-am trasat menirea, Iară de care bucuria sa ar fi imperfectă şi viaţa sa - inutilă!

11.De aceea, aici, orice fiinţă trebuie sa-şi dea silinţa în modul cel mai activ şi sa facă cât mai mult bine cu putinţă. Cel mai mare zel va fi recompensat cu cea mai mare fericire. Căci beatitudinea cerească este bazată numai pe muncă, potrivit poruncii Mele divine ferm stabilite pentru eternitate.

12.Priveşte acolo, pe fereastră! Acolo, către Răsărit, într-o mare şi frumoasă gradina - nu departe de această casă care este a Mea din toată Veşnicia - vezi o căsuţă încântătoare care este în interior cu mult mai spaţioasă decât pare din afara. Du-te acolo şi ia-o în stăpânire deplină!

13.Intr-o cameră, vei găsi o tablă rotundă de un alb strălucitor. Atunci când, după o misiune, te vei întoarce la casa ta, consultă întotdeauna acea tablă. Căci de acum înainte, pe ea vei găsi înscrisă mereu Voia Mea, căreia va trebui sa I te supui iară excepţie în decursul activităţii tale. Dacă îndeplineşti întotdeauna cu exactitate ceea ce tabla Voinţei Mele îţi va indica în casa ta, atunci vei primi în curând o misiune mai importantă; sau, dimpotrivă, una mai neînsemnată, totul în funcţie de forţa voinţei tale.

14.Dacă se întâmplă sa nu ştii cum sa procedezi într-o chestiune oarecare, atunci vino aici, şi vei primi toate informaţiile necesare. Dar dacă vrei să Mă chemi în casa ta, voi fi imediat langlí tine. Acum ştii tot ce îţi este necesar să ştii. Du-te deci în căsuţa ta; vei afla acolo tot ce mai trebuie să ştii şi te vei conforma întru totul.

15.Dar ceea ce ţi-am revelat acum, o spun în acelaşi timp tuturor celor din această adunare. Priviţi cu toţii afară, şi fiecare casă pe care o veţi zări va fi a celui care a văzut-o! Duceţi-va deci acolo şi faceţi aşa cum i-am spus fratelui Martin, căci fiecare dintre voi va găsi în casa sa aceeaşi tablă rotundă. Aşa să fie!"

16.Episcopul Martin se scarpină puţin în cap, gândindu-se că poate nu voi mai fi lângă el acolo şi că nu Mă va mai vedea, dar totuşi se duce aşa cum i-am poruncit. Ceilalţi, cărora Prezenţa Mea li se pare încă prea sfântă, pleacă mai uşor, pentru a-şi reveni întrucâtva de pe urma acestei emoţii prea puternice.

Cap.38 - Episcopul Martin în căminul sau ceresc. Prima surpriza - Instalaţia din casa.

1.Foarte repede, episcopul Martin a ajuns la uşa casei sale. Nu mica îi este surpriza când Mă află aşteptâadu-1 deja în prag! Il poftesc să intre: o sarcină de care se achită îngerii pentru ceilalţi membri ai adunării, pentru că aceştia din urmă simt încă pentru Mine mai multa teamă plină de respect decât iubire. La episcopul Martin, este exact contrariul; de aceea el nu era deloc mulţumit de perspectiva despărţirii de Mine, după cum credea.

2.Dar când Mă vede în căsuţa lui, aşteptându-1 deja în pragul uşii, de bucurie bate din palme şi strigă:

3.Episcopul Martin: "O, dacă aşa stau lucrurile, atunci îmi place desigur cu mult mai mult decât acolo, în casa Ta, şi mai cu seamă în ultima sală cea atât de somptuoasă! Preiubitul meu Domn Iisus, Tu Cel pe care Il iubesc mai presus de toate, daca Tu eşti cu mine, atunci chiar şi cel mai mizerabil bordei devine cel rfiaţ minunat cer pentru toată veşnicia!

4.Dar oare cum ai ajuns Tu aici atât de repede, şi în mod absolut invizibil? Zău,

ăsta este încă un miracol non plus ultra! Da, da, o, multiubitule Doamne Iisuse, alături de Tine, totul nu este decât miracol după miracol, iar eu nu sunt decât un triplu idiot care tot nu înțelege nimic! Dar este totuşi ciudat că ai ajuns aici înaintea mea! Doar Te lăsasem cu adevărat în sala Ta cea mare şi magnifică!"

5.Eu spun: "Nu-ți bate capul cu aceste lucruri, dragul meu frate Martin. Vezi tu, dacă Eu nu aş fi pretutindeni Primul şi Ultimul, şi dacă Eu nu aş fi Totul în toate, ar fi rău de întregul univers. Astfel, poți să te duci oriunde vrei, Mă vei regăsi întotdeauna pretutindeni.

6.Dar acum, vino cu Mine în această căsuță, ca să-ți arăt Eu însumi tot aranjamentul interior şi ca să te învăț să-l foloseşti cum se cuvine. Vino, vino, - vino dar- cu Mine în această căsuță care este a ta acum. Desigur, este mică, dar ea conține mai mult decât lumea întreagă, da, mai mult decât un întreg sistem solar în sfera lumilor naturale, o să te convingi repede şi foarte clar de aceasta. Aşadar vino, vizitează împreună cu Mine casa ta! Aşa să fie!"

7. Episcopul Martin Mă urmează imediat, şi este extrem de surprins când intră în casă şi se găseşte într-un hol imens, în locul unei cămăruțe mici, aşa cum se aşteptase. Cu cât priveşte mai mult, cu o atenție crescândă, cu atât acesta se măreşte şi oferă viziunea a tot ceea ce episcopul nostru Martin este în stare să-şi închipuie.

8.In mijlocul acestui vast hol este ridicată o mare placă rotundă de o albeață strălucitoare, aşezată pe un piedestal de aur. In spatele ei, pe un soclu de bronz, se află un glob pământesc de cea mai mare perfecțiune şi de o frumusețe cerească, conținând tot ce conține adevăratul Pământ, de la cel mai mic până la cel mai mare lucru, de la centru până la suprafața sa şi, firește, tot ce se petrece pe el.

9.In spatele acestui glob, tot sistemul planetar din care face parte Pământul este reprezentat cu aceeaşi arta cerească şi, în acelaşi mod, arată exact toate detaliile şi caracteristicile fiecărei planete, precum şi ale Soarelui.

10.Podeaua acestui hol pare a fi făcută din cel mai pur safir, zidurile, înalte - din smaralde, iar tavanul azuriu este presărat cu multe stele. Prin ferestrele mari, o minunată lumină de culoare roşu-violet pătrunde în această sală care mai este decorată, la jumătatea înălțimii zidurilor, cu o splendidă galerie care pare a fi făcută din jaspul cel mai fin şi în care există douăsprezece uşi care duc din hol în camerele alăturate. In plus, zidurile din smarald reproduc prin siluete în cele mai frumoase culori toate gândurile episcopului Martin.

11.După o lungă bucată de vreme de extremă uimire, episcopul Martin se hotărăşte, în sfârşit, să vorbească şi spune: O Doamne, Doamne, Doamne! Dar ce mai e şi cu această nouă glumă? Ah, zău, se poate spune că asta-i culmea! Nu, nu, nu! Ah, ahahah! Pe dinafară este mititică, aproape cât căsuța unei musculițe - iar pe dinăuntru, este cât lumea de mare! Dar ce înseamnă asta? Nu, zău, un lucru să fie mai mult mare în interior decât în exterior, asta este de neînchipuit! Dacă alții pot să înțeleagă, eu nu mă număr printre ei! Hotărât lucru, asta îmi depăşeşte capacitatea de înțelegere!"

12.Eu spun: "Dragul meu frate Martin, te asigur că te vei lămuri în curând în privința tuturor acestor lucruri! Vezi tu, în adevărata lume a spiritelor, totul este complet invers fața de ceea ce există în lumea pământească. Ceea ce este mare în lume, este mic aici; dimpotrivă, ceea ce este mic în lume, este mare aici. Cel care este primul în lume este ultimul aici; dar cel care este ultimul în lume este primul aici!

13.Ce mărime are ființa umană în lume? Ea măsoară 6 picioare în înălțime şi 2 în lățime. Dar dacă este un înțelept, închipuie-ți profunzimile şi imensitățile nesfârşite care sunt cuprinse în inima sa! Iți spun, toate veşniciile nu ar fi de-ajuns pentru a dezvălui şi a concepe pe deplin totalitatea minunilor sale!

14.In lume, cu siguranță că ai contemplat deja un grăunte de grâu. Desigur, el este foarte mic, după dimensiunea sa exterioară, şi totuşi conține în el însuşi un număr atât de mare de semeni de-ai lui încât nu vei reuşi niciodată să-i numeri pe toți, chiar

vreme de o veşnicie. Ei bine, şi aici, acelaşi lucru le este dezvăluit ochilor tăi.

15.Exteriorul acestei case este asemănător fiinţei tale exterioare, devenită acum extrem de umilă: el este - ca şi tine - micuţ. Dar interiorul acestei case corespunde înţelepciunii tale interioare, care cuprinde o mărime superioară măsurii exterioare a fiinţei tale. De aceea interiorul acestei case este vădit mai mare decât exteriorul său, acesta din urmă corespunzând exteriorului fiinţei tale. Dar interiorul va creşte şi mai mult în volum, pe măsură ce tu vei creşte în adevărata înţelepciune provenită din Iubirea Mea. Căci aici, fiecare trăieşte din înţelepciunea care decurge din iubirea sa pentru Mine, înţelepciune care este de fapt adevărata Creatoare a tot ce ţi se pare atât de minunat aici.

16.Dar uite, acolo, aceasta tabla de o albeaţă strălucitoare, ridicata pe verticală; ea reprezintă conştiinţa ta purificată de către Mine. De acum înainte, pe această tablă, vei descoperi întotdeauna Voia Mea, căreia va trebui să I te supui de fiecare dată, fără răgaz!

17.Să ştii că, în lume, fiecare fiinţă umană are o tablă asemănătoare a conştiinţei sale, ridicată în cămăruţa inimii ei, şi pe care este scrisă Voia Mea pentru ca aceasta să fie fidel respectată. Dar puţini sunt cei care o remarcă, şi foarte numeroşi sunt ceilalţi care mânjesc această tablă cu toate păcatele posibile, astfel că nu mai pot citi niciodată Voia Mea.

18.In spatele tablei, există o reproducere absolut fidelă a Pământului, aşa cum este el potrivit fiinţei sale, şi, în spatele acesteia, se află Soarele împreună cu celelalte planete. Dacă nu înţelegi ceva, priveşte pur şi simplu faţa posterioară a tablei care este întoarsă către lume şi vei afla, întotdeauna, explicaţia. Dar dacă mai vrei şi să ştii ce ai de făcut, priveşte faţa acestei table; acolo vei găsi întotdeauna scrisă Voia Mea.

19.Poti remarca încă douăsprezece uşi care, din acest mare hol, duc in nişte încăperi anexe mai mici. In aceste camere, vei găsi tot telul de bucate, deocamdată parţial ascunse. Gustă-le numai după ce Eu le voi fi binecuvântat plenar pentru tine, căci altminteri te-ar îndobitoci, şi atunci, pentru mult timp de acum înainte, nu ai mai fi capabil să citeşti indicaţiile Voinţei Mele pe această tablă. De aceea, dacă ajungi într-una din camerele conţinând aceste bucate ascunse, părăseşte-o imediat şi vino la Mine, iar atunci Eu voi merge acolo şi îţi voi dezvălui şi voi binecuvânta plenar pentru tine toate aceste bucate.

20.Iată cum stau lucrurile aici; acţionează în consecinţă, astfel fericirea ta va creşte tot mai mult! Aşa să fie!"

Cap.39 - Episcopul Martin singur în sala din casa sa.
Observarea globului terestru şi a
celorlalte corpuri cereşti.

1.Apoi Eu îl părăsesc aparent pe episcopul Martin şi acesta, văzându-se singur începe să monologheze în felul următor: "Aşadar, iată-mă din nou singur, până ia urmă! Este adevărat că aici, totul este extrem de celest, orbitor, bogat şi binecuvântat; cu siguranţă, asta este deja fericirea supremă! Dar totuşi, sunt absolut singur! Imi zăresc doar ideile proiectate pe aceste ziduri, asemănătoare imaginilor pământeşti care se formează îtatr-o oglindă concavă, în sus, în jos, în faţă şi în spate! Dar în afară de asta, nu există nici măcar o musculiţă care să-mi bâzâie ceva...

2.Mă voi apropia totuşi de acest impunător glob pământesc şi mă voi ocupa puţin de el. într-adevăr, o operă de artă desăvârşită! A, ia uite tocmai locul unde îmi îndeplineam sarcinile de episcop: aici, biserica, şi acolo, reşedinţa mea! Şi iată şi cimitirul, cu mormântul meu împodobit cu dihai monumentul!! Dar sunt nişte bieţi nebuni, oamenii aceştia care înalţă monumente putreziciunii şi uită de spirit! Ah, dac-aş putea distruge acest monument cu un trăznet sănătos, zău că m-aş simţi mai bine. Dar fie ca numai Domnul să facă ce se cuvine să fie făcut!

3.Aşa că, dragul meu glob, să facem o plimbare în altă direcţie! Să vedem cam ce e cu Australia! Aha! Iat-o, această ţara a sălbăticimii! O, mii de trăznete, se pare că lucrurile merg prost acolo, foarte prost! Peste tot, cea mai compactă bezna, sclavia cea mai murdară, persecuţii, asasinatul fizic şi spiritual al fiinţelor umane! Dragul meu glob, Domnul să te aibă îia pază, dacă aşa stau lucrurile, nu mai avem mare lucru de făcut împreună! Aş fi un mare idiot dacă m-aş lăsa cuprins de mânie până la disperare privindu-te, de aici, din împărăţia Păcii eterne! Ei, aş! Acum, simt că aş putea turba de mânie văzând cum puternicii Pământului îi martirizează în tot felul pe fraţii lor mai slabi, numai pentru plăcere, şi-i omoară cu cruzime! Departe de mine, mizerabilă maşinărie care reproduci toate grozăviile pământeşti, nu ne vom mai vedea decât foarte rar!

4.Ia te uită, am aici şi întregul sistem planetar împreună cu Soarele! O să mă uit mai de aproape la planeta cea mai apropiată. Iat-o deja pe Venus!

5.Cum eşti tu, draga mea Venus, care de atâtea ori m-ai fermecat şi m-ai bucurat, pe întunecatul Pământ, cu strălucirea ta splendidă de luceafăr de dimineaţă sau de seară? In sfârşit te voi putea observa de mai aproape! Aha, hmmm, este cu totul altfel decât îmi închipuisem! Este tot un pământ, aproape ca şi cel pe care locuiam odinioară, atâta doar că nu are mari atât de mari şi de continue, ci dimpotrivă munţi cu adevărat numeroşi şi foarte înalţi!

6.Dar cum este oare vegetaţia? Există oare o populaţie formată din tot felul de fiinţe vii? Aş dori o mică mărire a planetei, sau un microscop spiritual, altminteri, cu această reprezentare miniaturizată, nu voi descoperi mare lucru în plus faţă de ce am descoperit până acum! întreaga planetă nu este mai mare decât un ou de găină mediu de pe Pământ - ce poţi face cu aşa ceva? Zău, cu această scară de mărime, infuzorii trebuie să fie extrem de mici!

7.Dar trebuie totuşi să mă duc sa mă uit pe tabla cea albă, poate că deja scrie ceva pe ea! Ia să vedem, pe partea asta: nu văd nimic! Cu atât mai bine, căci trebuie să mărturisesc că simt în faţa acestei table un respect cu totul deosebit! Dar trebuie totuşi să mă uit şi pe partea din faţă; poate ca acolo scrie ceva? Ah, pentru moment, este perfect: căci nici aici nu scrie nimic! Atunci să ne întoarcem la sistemul nostru planetar!

8.Iat-o din nou pe Venus, dar încă e la fel de mică, ca înainte. Ei bine, nu mai am ce face lângă tine, frumoasa mea steluţă, dacă nu vrei să te măreşti! Du-te un pic.mai încolo!

9.Aha, iată-l pe micul Mercur, o ciudată lume minusculă, de mărimea unei nuci! Nici el nu pare a avea mări, ci dimpotrivă, cu atât mai mulți munți - presupunând că putem utiliza acest termen pentru nişte forme de relief accidentat de grosimea unei jumătăți de vârf de ac! Dragul meu Mercur, s-a terminat totul între noi; hai, du-te puțin mai încolo!

10.Ce-i cu această planetă arămie? Doar n-o fi încă o dată Pământul? Nu, nu, nu este el! O, dar ştiu, da, eşti tu, acest erou focos, Marte! Pe legea mea, pe Pământ, îmi făcusem o cu totul altă imagine despre tine! Intotdeauna am crezut că trebuie să fii un locuitor a l Cerului foarte agitat şi furtunos. Dar, aşa cum văd acum la suprafața ta foarte netedă pe care răsar ici-colo rare vârfuri muntoase, ai aerul de a fi exact contrariul a ceea ce-mi închipuisem. Dar ținând cont că nu pot descoperi nimic altceva nici despre tine, te împing şi pe tine puțin mai încolo.

11.Acolo, văd şapte bulgăraşi care trebuie să fie tot planete, la plecați de-aici, nu aveți nimic să-mi arătați!

12.Iată-1 deja pe Marele Mogul al planetelor, Jupiter, care mi se arată. Zău, ce specimen impunător! Şi pe deasupra are patru sateliți în jurul lui! Impresionant! Dar cum eşti tu? Aoleo, ce cantități incredibile de apă! Numai câteva insule mai importante la nivelul ecuatorului; în afară de acestea, numai şi numai apă! Ici-colo, mai sunt câțiva munți, dar nu sunt tocmai înalți! Oare cum este vegetația? Dar ființele vii? Vădit lucru, această planetă este de câteva mii de ori mai mare decât precedentele; dar tot nu pot descoperi nici o urmă de vegetație. Ceea ce observ este faptul că întinderile au o aparență oarecum zgrunțuroasă. Dar ca să pot zice ce-or fi de fapt - vederea nu-mi este de ajuns.

13.Acolo, îi mai văd pe Saturn, pe Uranus şi, în capăt de tot, o planetă foarte mare cu - da, da, aşa este, cu zece luni, dintre care trei destul de mari, şi, alături de ele, încă vreo câteva mai mici! Doar n-or fi luni ale lunilor? Acum mai văd de asemenea în capăt de tot o multitudine de comete!

14.Este într-adevăr frumos, da, de o foarte mare frumusețe. Dar dacă nu poți descoperi pe aceste onorabile planete nimic altceva decât, cel mult, mări şi lanțuri muntoase foarte înalte, atunci plăcerea pe care ți-o oferă este infimă, ținând cont că ar trebui să dureze o întreagă veşnicie. Acum, mi-am terminat deja turul de orizont. La această scara de mărime, zău că aceste planete nu mai au mare lucru de oferit.

15.Acolo, în mijloc, a mai rămas Soarele! Intr-adevăr, o masă excesiv de mare. Dar ce folos, dacă talia sa, pe acest glob, comparată cu mărimea sa reală, corespunde de-abia unui grăunte de nisip raportat la întregul Pământ, şi dacă nici pe el nu poți vedea nimic? De Aceea, dragă Soare, nu mă interesezi mai mult decât ceilalți. Aşadar, rămâi cu bine, te las!

16.Acum, eu zic că am terminat cu contemplarea curiozităților artistice extraordinar de celeste care împodobesc această sală care a devenit a mea. Ce să fac acum? Nu scrie nimic pe tablă, şi de asemenea nu mai rămâne nimic de descifrat sau de observat pe planete. Cât despre faimosul glob pământesc, aş prefera să fie afara mai degrabă decât înăuntru. Aşa că, mă întreb: ce-i de făcut acum? Să mă duc la Domnul? Nu cred că ar fi bine sil mă duc să-L văd aşa de repede!

17.Hm, hm, hm - Zău dacă nu e o calamitate să te plictiseşti când eşti ta Cer, ca spirit preafericit, chiar alături de Domnul tuturor fericirilor! Există desigur şi o parte bună; dar în Cer sau pe Pământ, plictiseala rămâne plictiseală!

18.In lumea pământească, atunci când după cum se spune toate merg prost, până la urmă te consolezi cu gândul că moartea va pune, în final, capăt tuturor lufcrurilor, fie ele vesele sau triste. Dar aici unde - Domnul fie veşnic lăudat - cu siguranță că nici o moarte nu urmează vieții, totul capătă imediat un caracter veşnic. Şi poți fi cu uşurință tentat să crezi că o asemenea stare va dura pentru totdeauna. Atunci, tot ceea ce pare monoton devine de cel puțin o mie de ori mai monoton decât pe

Pământ, unde fiecare lucru are un sfârşit.

19.Ce-i de făcut acum? Tot nu scrie nimic pe tablă? Nu, tot nimic! Presupun că Domnul nu o fi având nevoie de serviciile mele, altminteri aş avea cu siguranţă deja ceva de făcut!

20.Hm, hmmm! Incepe să devină tare plictisitor aici în Cer! Va trebui oare să rămân pe veşnicie în acest muzeu de artă ceresc? Aoleo, dar va fi penibil tare de tot, da, incomparabil de penibil!"

Cap.40 - Cele douăsprezece cămăruţe cu bucatele spirituale ascunse, nebinecuvântate încâ. Grupul de fete frumoase. Frumoasa mercuriana. Venusienii goi cu forma umana perfecta. Importanţa binecuvântării Domnului.

1.Episcopul Martin: "Dar, acum îmi vine în minte! Lângă această sală, mai există încă douăsprezece camere laterale în care se poate intra prin aceste douăsprezece uşi. Zău, era să şi uit de ele, ca şi de bucatele secrete şi puţin funeste pe care le conţin. O, dar trebuie să mă duc imediat să le explorez! Aşadar, în numele Domnului, îmi spun: "Noroc bun!" **ca** minerii de pe Pământ. Dacă aici nu există galerii şi puţuri, cel puţin am douăsprezece camere secrete despre care nu se ştie încă ce conţin; de aceea, chiar şi în Cer, îmi pot ura noroc bun!

2.Iată uşa numărul 1! Ia s-o deschidem şi să intrăm! Oh, oh, oh! O, mii de trăznete! Păi vad că este chiar turma mea de mioare, sunt chiar vechile mele cunoştinţe! Frumos! Desigur, într-o asemenea companie, întreaga veşnicie nu mi s-ar părea prea lungă! Dar acum, trebuie să mă întorc! Deci aceasta este mâncarea ascunsă numărul 1! Bun, acum să mergem la uşa numărul 2!

3.Iat-o deja! Ei bine, în numele Domnului, ia s-o deschidem încetişor, uşurel; căci nu poţi şti ce se găseşte înăuntru! Ia te uită, această uşă se deschide ceva mai greu decât cea de dinainte; în sfârşit, merge totuşi! Slavă Domnului, uite că am deschis-o! Dar e puţin mai întuneric în această cameră decât în cea anterioară, aşa că trebuie să fac câţiva paşi în plus în interior!

4.Oh, oh, oh! Ce mai e şi asta? Această cameră este mult mai mare decât întregul hol! Şi în spate, zăresc o mulţime de fiinţe umane de ambele sexe, complet goale; numărul lor este incalculabil! O, Doamne Dumnezeule, cât sunt de frumoase, mai ales fiinţele feminine!

5.Oh, vai de mine şi de mine - uite una care vine spre drept mine! Oare s-o aştept? Da, bineînţeles, trebuie s-o aştept, căci această mâncare chiar că nu este ascunsă - nu, nu, nu, asta nu e ascunsă!

6.O, mii de trăznete - dar este o frumuseţe excepţională! Ce albeaţă şi ce perfecţiune a trupului, ce bust! Nu, nu mai pot rezista! Ce braţe rotunde, ce picioare divine şi ce faţă, chiar şi pentru Cer - aş putea spune - de o frumuseţe prea sublimă, blândă şi graţioasă, cu un surâs atât de blând şi senin!

7.Ah-ah-ah-ah! Nu, nu, nu, nu mai pot rezista! Trebuie să plec - nu, totuşi nu pot - este imposibil! Poate că vrea să-mi spună ceva? Este deja aici - este aici, aici! - Puţin calm, acum, da, o să-mi vorbească, aşa că trebuie să-mi ţin bine limba asta prea slobodă!"

8.Femeia: "Tu trebuie să fii proprietarul acestei case pe care-1 aşteptăm deja de

multă vreme?"

9.Episcopul Martin: "Da - o, da - ăă, nu, adică, mai mult sau mai puțin! Tocmai m-am instalat. Adevăratul proprietar al tuturor câte se află aici este, la drept vorbind, Domnul Iisus, Dumnezeul întregii veşnicii! Cu ce vă pot fi de folos, şi în special ție, supremă frumusețe cerească printre frumusețile întregului univers infinit?"

10.Femeia: "Nu mă lăuda prea tare! Căci uite, acolo, în spatele meu, există încă o mulțime de creaturi de acelaşi sex ca şi mine, toate de o frumusețe incomparabil mai mare decât a mea; din această cauză, eu, cea mai urâtă, am fost trimisă la tine, ca să nu fii prea orbit pentru a purta discuția.

11.Lasă-mă să-ți spun ce dorim noi: Vezi tu, noi suntem cu toții ființe umane provenite de pe pământul pe care voi, copiii Atotputernicului, îl numiți "Mercur", aşa cum am aflat aici. Această casă este a ta; acum, depinde deci de tine ca noi să rămânem în slujba ta sau să fim repudiați. Dar te rugăm cu toții să binevoi eşti să fii plin de îndurare față de noi!"

12.Episcopul Martin: "O, vai de mine, cerească, sublimă şi gingaşă frumusețe! O, chiar daca ați fi de mii de ori mai numeroase, niciodată nu v-aş alunga! Căci sunt complet aprins, da, nebun de iubire pentru tine! Vino aici, suprem de frumoasă mercuriană, şi lasă-mă să te sărut! Oh-oh-oh - nu, nu; ah, cu cât îmi zâmbeşti mai binevoitor, cu atât mai frumoasă te faci! Vino dar şi lasă-mă să te sărut!"

13.Femeia: "Tu eşti un stăpân iar eu nu sunt decât sclava ta pe veşnicie! Ceea ce-mi porunceşti, desigur, eu trebuie să îndeplinesc, căci voia ta ne este sfântă, nouă tuturor".

14.Episcopul Martin; "O, vai de mine, tu cea mai cerească dintre creaturi! Ce spui tu? Sclavă? Nici nu poate fi vorba! De acum înainte, tu domneşti în inima mea! Vino dar, vino, tu cea mai inefabilă dintre frumuseți! Dumnezeule, câtă perfecțiune! Sunt scufundat într-un extaz atât de mare încât mi se taie respirația!"

15.Episcopul Martin este pe cale să se arunce la pieptul acestei frumoase mercuriene când Eu însumi îi dau o palmă pe spate, spunându-i: "Stai aşa, dragul Meu fiu Martin, şi aceasta este o mâncare ascunsă. Numai după ce o voi fi binecuvântat pentru tine te vei putea arunca la pieptul ei, dacă vei mai avea chef! Ia întoarce-te, şi de data aceasta!"

16.Episcopul Martin: "Oh-oh-oh - o, Domnul meu Iisus cel mult iubit! Te iubesc cu siguranță atât de mult cât este în stare o ființă sa iubească! Dar trebuie să-Ți mărturisesc fparte sincer... Da - ce vroiam să spun de fapt? Da, da, să-Ți mărturisesc cinstit: oricât de mult Te-aş iubi, de data aceasta însă, aproape că aş fi preferat să soseşti câteva clipe mai târziu!"

17.Eu spun: "Asta, o ştiu prea bine, şi ți-am şi prezis că, peste puțin timp, o să-Mi spui acest lucru, deşi pe atunci nu vroiai deloc să te separi de Mine. Dar Eu nu-l abandonez niciodată pe cel care, odată, M-a cucerit prin iubirea sa, şi deci nici pe tine! Aşa că, acum, ieşi repede din această cameră! De ce? Vei afla la timpul potrivit! Iar tu, femeie, retrage-te!"

18.Femeia face imediat ceea ce i s-a poruncit, iar episcopul Martin Mă urmează, cu fața puțin alungită, dar totuşi de bună voie, spre uşa numărul 3.

19.Iată-ne acum în fața uşii, şi iată, uşa se deschide de la sine!

20.Plin de curiozitate, episcopul Martin priveşte în interiorul camerei şi aproape cade pe spate când zăreşte aici un fel de lume nouă în care se află, pe lângă splendorile cele mai fabuloase, o mulțime de ființe preafericite de cea mai perfectă formă umană, atât de frumoase încât episcopul nostru îşi iese complet din fire.

21.In sfârşit, după o vreme, episcopul Martin exclamă: "O Doamne, Tu cel mai mare dintre Creatori şi Stăpân al tuturor lucrurilor, al tuturor ființelor umane şi al tuturor îngerilor, asta întrece orice închipuire! Da, este ceva prea elevat pentru o minte

omenească!

22.Ce mai e şi asta? Cine sunt aceste fiinţe? Sunt îngeri, sau fiinţe umane devenite total preafericite? Este adevărat că toate sunt goale, dar pielea lor albă ca strălucirea soarelui, corpul lor bine făcut şi desăvârşit conturat, suprema armonie a proporţiilor lor, strălucirea aparte care le înconjoară, toate acestea înlocuiesc de un milion de ori cele mai magnifice veşminte. îmi este imposibil să-mi închipui forme mai frumoase, mai splendide, mai sublime!

23.Da, Doamne, nu se pot imagina nici laude nici onoruri pentru a Te slăvi şi a Te preamări aşa cum meriţi! Cu adevărat, cu adevărat, Tu eşti Sfânt, Sfânt, Sfânt: Cerul şi Pământurile sunt pline de minunile Tale! A Ta este toată slava şi mărirea, în vecii vecilor!

24.O Doamne, Te rog, hai să plecăm de aici, căci nu mai pot suporta această viziune prea splendidă! Acordă-mi numai graţia de a-mi spune cine sunt aceste fiinţe!"

25.Eu spun: "Acestea sunt spirite ale fiinţelor umane de pe planeta pe care voi o numiţi "Venus". Destinul lor este de a vă sluji, pe voi, copiii Mei, de fiecare dată şi pretutindeni unde aţi putea avea nevoie de serviciile lor. Aşa îşi găsesc ele suprema fericire. Aşadar, cu cât vei recurge la ele mai des şi într-un mod cât mai înţelept, cu atât le vei face mai fericite.

26.Insă ele nu sunt singurele care aşteaptă sa le faci semn pentru a te servi; mai există încă nenumărate alte spirite provenind de pe diferite planete, şi va trebui mai întâi de toate să înveţi să te serveşti de ele cu înţelepciune. Acum ştii tot ce trebuie să ştii pentru moment, restul va veni mai târziu!

27.Acum, ar trebui deja să poţi înţelege ce vroia Pavel să spună prin aceste cuvinte: "Nici un ochi n-a văzut, nici o ureche n-a auzit, şi nici o minte omenească nu şi-a putut închipui ce le-a pregătit Dumnezeu celor care-L iubesc!"

28. Când erai în lume, cu siguranţă că nu intuiai deloc de ce, uneori, stelele te atrăgeau cu atâta putere. Dar acum, vezi cu ochii tăi magnetul care exercita atât de des asupra ta o forţă de atracţie atât de magică, şi care-i smulgea sufletului tău, pe atunci foarte împietrit, multe suspine şi oftaturi de genul: "Ah, ce măreţie!"

29.Vezi tu, aceste fiinţe fac deja oarecum un serviciu prin faptul că ele influenţează adeseori sufletele anumitor oameni de pe Pământ prin voinţa lor fermă şi de neclintit şi prin faptul că le îndreaptă către înalt, către stele. Aşa au procedat şi cu tine, deşi tu încă nu le cunoşteai. Şi o vor face cu atât mai mult acum că te-au văzut şi te cunosc mai bine, lucru valabil şi pentru tine, deşi tu nu le cunoşti decât într-un mod imperfect.

30.Dar acum, urmează-mă din nou, şi să mergem la uşa numărul 4! Acolo, vei vedea ceva şi mai-minunat! Aşa să fie!"

31.Episcopul Martin: "Dar, Doamne, de ce oare aceste fiinţe minunate nu se pot apropia acum de noi, şi de ce trebuie să fie mai întâi binecuvântate de către Tine?"

32.Eu răspund: "Dragul meu fiu Martin, oare n-ai văzut niciodată, pe Pământ, când te plimbai uneori pe malul unui râu, oameni care se plimbau sau circulau în acelaşi timp pe malul opus? Puteai tu atunci, dacă îţi venea cheful, să te duci imediat la ei, fără pod sau barcă? Nu, răspunzi tu. Dar iată acum: tocmai rolul podului sau al bărcii din lume îl joacă aici binecuvântarea Mea!

33.Fără Mine, nu poţi face nimic, nici pe Pământ, nici aici, în Cer. Dar binecuvântarea Mea este Voia Mea atotputernică, Cuvântul Meu cel veşnic: "Aşa să fie!", prin care tot ce este aici a fost creat. Aşadar, prin intermediul Acestuia, trebuie mai întâi clădit podul către toate aceste fiinţe, pentru ca să poţi ajunge la ele şi ele să vină la tine fără pericol. Dar fiecare lucru trebuie făcut la timpul său, la momentul stabilit numai de Mine - şi de cel căruia Mă arăt Eu."

34.Episcopul Martin răspunde grabnic: "Dar atunci cum a putut frumoasa mercuriană să vină atât de aproape de mine, încât aproape mi-ar fi căzut în braţe dacă

nu m-ai fi oprit - şi totuşi, ca mâncare ascunsă, nu fusese încă binecuvântată de Tine?! La ce i-ar fi folosit atunci podul? Sau nu era decât o altă iluzie înşelătoare?"

35.Eu spun: "Dragul meu fiu Martin, nu căuta să afli mai mult decât ceea ce îţi revelez Eu; căci prostia 1-a făcut odinioară pe Adam să cadă, şi, înaintea lui, pe primul şi cel mai mare înger creat! Aşadar, dacă vrei să fii pe deplin preafericit, trebuie de asemenea să urmezi întru totul instrucţiunile Mele în toate privinţele şi să nu vrei niciodată să depăşeşti scopul pe care iubirea Mea şi înţelepciunea Mea supremă ţi l-au fixat!

36.La momentul potrivit, totul va deveni clar pentru tine. Mulţumeşte-te cu această promisiune care nu este înşelătoare; altminteri vei ajunge din nou pe nişte ape care-ţi vor da mai mult de furcă decât cele precedente! Căci atâta timp cât nu ţi-ai încins şalele cu veşmântul nupţial ceresc, tu nu eşti încă un adevărat cetăţean al Cerului, ci numai un păcătos acceptat din pură graţie şi care trebuie mai întâi să parcurgă tot felul de cărări înainte de a atinge starea de cetăţean celest. Nu mai pune deci nici o întrebare acum, ci urmează-Mă la cea de-a patra uşă. Aşa să fie!"

37.Atunci episcopul Martin îşi trage o palmă, şi Mă urmează fără nici un alt comentariu. El regretă că mi-a pus această întrebare atât de prostească.

38.Dar Eu îl consolez spunându-i: "Fii liniştit şi nu te îngrijora. Căci vezi tu, fiecare cuvânt care iese din gura Mea până la tine nu contribuie la judecarea ta, ci la a-ţi dărui Viaţa veşnică, fii sigur de asta! Dar iată deja uşa numărul 4. Se deschide!"

Cap.41 - Splendorile lui Marte. Lehamitea spirituala a lui Martin şi dorinţa sa nesăbuita. Mustrarea Domnului.

1.Apoi, Eu continuu să vorbesc astfel: "Acum, iată-ne deja la intrare. Ce vezi aici, şi cum îţi place?"

2.Episcopul Martin răspunde, puţin descumpănit: "Doamne, nu am nici destul curaj, nici destule cuvinte pentru a descrie cum se cuvine această sublimă minunăţie în toată grandoarea, profunzimea şi agreabila sa maiestuozitate. Iată, totuşi, ce pot remarca după ceea ce simt: vorbesc foarte serios, aici este prea bine pentru mine! încep deja literalmente să mă satur de creşterea constantă a acestor frumuseţi mai mult decât celeste, şi în special de cele care apar aici, într-o puzderie nenumărată, sub formă de fiinţe feminine celeste!

3.Câte milioane sunt, oare, adunate în această cămăruţă laterală care este, de fapt, o lume întreagă? Pretutindeni şi cât văd cu ochii, spaţiul colcăie literalmente de aceste fiinţe. In plus, mai sunt mii şi mii de căsuţe cum nu se poate mai fermecătoare, temple, grădini, tufişuri, şi o puzderie de mici munţi care par a fi acoperiţi ca de nişte covoare de catifea verde de toata frumusetea.

4.Vezi, Doamne, este prea mult, toate acestea mă depăşesc şi niciodată nu le voi putea înţelege! De aceea, renunţă, o Doamne, la a-mi mai arăta şi celelalte splendori şi mai mari. Zău, cele pe care le-am văzut până acum sunt deja mai mult decât îmi trebuie pentru toată veşnicia!

5.Şi ce nevoie am eu de toate acestea dacă Te am pe Tine, şi pe încă un prieten care să locuiască sub acelaşi acoperiş cu mine, atunci când Tu mai dispari din când în când; asta mi-ar ajunge din plin şi pentru veşnicie! Alţii simt fără îndoială bucurie la vederea unor asemenea splendori, căci conştiinţa lor le spune că sunt puri şi că astfel

sunt demni de a poseda asemenea bunuri cereşti. Dar eu, care nu ştiu decât prea bine ce merit, mă mulţumesc cu cea mai simplă coliba de paie şi cu permisiunea de a Te putea vizita în Casa Ta, o Doamne, precum şi de a primi uneori de la Tine, cel mai bun Tată, o bucăţică de pâine şi o înghiţitură de vin!

6.Dă-i deci fără ezitare această casă somptuoasă cuiva mai vrednic şi mai demn decât mine de a o poseda; căci în ceea ce mă priveşte, nu este cazul. Doamne, fă ce vrei Tu! Eu unul, nu mă mai duc la nici o uşă dacă sunt liber să vreau.

7.O, dacă ar trebui să mă folosesc încă de pe acum de toate aceste fiinţe, unde aş ajunge cu prostia mea? De aceea, Te rog, o Doamne, nu mă conduce mai departe în această galerie! Dă-mi o cocină de porci aşa cum sunt cele de pe Pământ, şi mă voi simţi mai fericit!"

8.Eu spun: "Ascultă, dragul Meu Martin, dacă tu crezi că ştii mai bine care este drumul de urmat pentru a deveni un cetăţean desăvârşit al Cerului, atunci eşti liber să acţionezi cum doreşti. Dar în acest caz, fii sigur că nu vei ajunge niciodată mai departe, în vecii vecilor. Dar dacă ai mai multă încredere în Mine decât în orbirea ta, atunci fă ceea ce vreau Eu - şi nu ceea ce vrei tu!

9.Crezi tu ca Eu i-am creat pe copiii Mei numai pentru ca să stea înghesuiţi în cocioabe, mâncând pâine şi bând vin? O, vezi, aici te înşeli amarnic! Oare nu ai citit ce sta scris: "Deveniţi desăvârşiţi precum şi Tatăl vostru din Ceruri desăvârşit este!" Chiar crezi că perfecţiunea pe care le-o cer copiilor Mei poate fi atinsă într-un coteţ de porci?

10.Nu ai remarcat niciodată pe Pământ cum copiii părinţilor pământeni ar prefera şi ei să nu muncească ci să-şi piardă vremea cu jucăriile lor deşarte, în loc să se preocupe de ucenicia viitoarei lor meserii? Sau n-ai văzut oare, în lume, o mulţime de fiinţe umane pentru care trândăvia este scopul suprem?

11.Iată, şi tu faci parte din această categorie. Acum, ţi-e frică de tot ce te aşteaptă aici; dar pe de altă parte, ai vrea şi să Mă sfidezi puţintel, cât se poate de politicos, pentru că ţi-am reproşat adineaori stupiditatea întrebării tale frivole!

12.Totodată, toate acestea nu i se cuvin celui căruia i-am arătat şi continuu să-i acord o atât de mare graţie, iubire şi compasiune. Iată, ceea ce nu li se întâmplă atâtor milioane de fiinţe, ţi se întâmplă ţie! Milioane de alte fiinţe sunt fericite numai in aşteptarea zilei în care Mă vor vedea, şi sunt călăuzite în vederea acestei fericiri supreme de către îngeri păzitori de foarte mică importanţă. Dar pe tine, te conduc Eu însumi, Dumnezeul şi Tatăl cel veşnic al întregului Infinit, scopul unic, de o perfectă beatitudine, pe care-1 urmăresc toţi îngerii şi toate spiritele! Şi tu ai prefera să alegi o cocină de porci în locul a ceea ce vreau Eu să-ţi ofer şi să te învăţ pentru ca să poţi atinge perfecta beatitudine? Spune-Mi acum, cum ţi se pare această lăudabilă dorinţă?"

13.Episcopul Martin, complet descumpănit, răspunde: "O Doamne, O Tu, tată veşnic, sfânt printre sfinţi şi desăvârşit, ai răbdare cu mine! Da, nu sunt decât un dobitoc, un vulgar porcar care pute de prostie şi nu este demn nici de cea mai mică licărire a Graţiei Tale! O, acum, condu-mă numai Tu, bunule Tată, acolo unde vrei Tu, şi Te voi urma în ciuda intregii mele prostii. Dar niciodată nu voi mai face asemenea reflexii stupide!"

14.Eu spun: "Ei bine, urmează-Mă atunci de la uşa lui Marte până la uşa numărul 5, a lui Jupiter! Aşa să fie!"

Cap.42 - Surprizele din spatele celei de-a cincea uşi.
Lumea minunata a lui Jupiter.

1.Deja am ajuns in fața uşii numărul 5 care se deschide de îndată, şi, încă de la prima privire aruncată în această cămăruță deschisă, episcopul Martin bate de trei ori din palme, cu brațele ridicate, şi practic strigă: "Dar, pentru Numele Tău, Doamne Dumnezeule, Iisuse şi Tată, ce mai e şi asta?! Ce imensitate! Un tărâm sublim şi tară de sfârşit, deasupra căruia se pot vedea alte patru pământuri! Totul scăldat într-o lumină despre care nici cel mai profund pelerin mistic nu şi-ar putea face nici cea mai mică idee. Ce somptuozitate şi ce maiestuozitate a palatelor scânteietoare, a templelor, şi de asemenea a micilor temple care servesc probabil drept locuințe libere pentru aceste ființe!

2.Oho, văd şi nişte lacuri, iar apa lor străluceşte precum cele mai frumoase diamante şlefuite în lumina soarelui. Dar de fapt, totul străluceşte aici ca de la sine. Căci nu se poate descoperi nicăieri nici cea mai mica sursă de lumină. Ah, ah, Doamne, Tata ceresc! Este cu adevărat frumos, splendid, sublim într-o măsură care întrece orice închipuire; da, într-adevăr, aş vrea să numesc totul dumnezeiesc de frumos, dacă nu aş şti că numai Tu eşti Dumnezeu!

3.O Doamne, Tată ceresc, cu cât mă uit mai mult înăuntru, cu atât descopăr mai multe lucruri. Acum, văd şi nişte ființe umane care încă deocamdată sunt puțin prea departe pentru ca să-mi pot da seama de adevărata lor înfățişare. Fără nici o îndoială, vor fi de o frumusețe corespunzătoare inexprimabilei splendori a planetei lor! Dar totuşi, este mai bine să nu se apropie prea mult de mine, căci s-ar putea ca, până la urmă, să nu pot suporta prea marea lor frumusețe. Sunt deja destul de copleşit la vederea acestui imens şi splendid tărâm locuit!

4.Dar Doamne, Doamne, Tată! Ar putea, oare, un alt spirit decât Tine să simtă pe deplin plenitudinea, profunzimea şi măreția infinită a unor asemenea minunății al căror număr nu are sfârşit, şi să conceapă măcar o mică parte din ele? Eu cred că chiar şi pentru îngerul cel mai elevat, este pur şi simplu imposibil!"

5.Eu spun: "Lucrurile nu stau aşa, dragul Meu fiu Martin! Tot ceea ce vezi aici, ceea ce ai văzut şi ceea ce vei mai vedea, nu este decât o părticică intimă din ceea ce îngerii plini de înțelepciune din împărăția Mea veşnică percep în toată profunzimea profunzimilor şi înțeleg cu adevarat, in toata plenitudinea.

6.Căci vezi tu, tot ce poți contempla aici şi care te uimeşte atât de mult nu se află în exteriorul propriei tale ființe, ci în tine însuți. Faptul că le percepi aici ca şi cum ar fi în afara ta ține de vederea ta spirituală. Asta se mai poate explica şi printr-o anumită asemănare cu visele pe care le aveai adeseori şi în care vedeai regiuni întregi ca şi cum ar fi fost în afara ta, deşi de fapt le vedeai numai în tine însuți, cu ochii tăi spirituali. Singura diferență este că tot ceea ce, în vis, se prezenta cel mai adesea ca deşarte licăriri ale sufletului, se vădeşte aici a fi adevărat. Dar nu-Mi mai pune şi alte întrebări, căci aceste lucruri îți vor deveni clare la timpul potrivit!

7.Dacă nu poți vedea de mai aproape ființele umane de pe acest Pământ, este pentru că ele sunt într-adevăr prea frumoase pentru cât poți tu suporta. Dar daca vei deveni mai puternic, atunci vei putea să sesizezi plenitudinea oricărui lucru şi sa te bucuri de el în cea mai preafericită puritate - ceea ce deocamdată nu-ți este cu putință, întrucât îți lipseşte forța necesară.

8.Dar, hai să ne îndreptârn acum spre uşa următoare; acolo, vei vedea lucruri incomparabil mai elevate. Insa, atunci când vom ajunge la ea, va trebui să rămâi cât mai tăcut şi, pur şi simplu, sa Mă asculți, pentru a auzi bine ceea ce-ți voi spune atunci.

Nu va trebui să Mă întrebi nici de ce trebuie să stai liniştit, nici să-Mi pui întrebări dacă îți spun lucruri pe care nu le înțelegi; căci la momentul oportun, totul va deveni clar pentru tine! Aşadar, haide acum, să mergem la uşa numărul 6! Aşa să fie!"

Cap.43 - Saturn, cea mai magnifica dintre planete.
Pământul - şcoala copiilor lui Dumnezeu
şi scena întrupării Domnului.

1.Domnul: "Vezi, acum suntem deja în fața uşii deschise. Iar magnifica lume celestă pe care o vezi în plina lumină: marele zid de un albastru luminos, vizibil în depărtarea cea mai mare şi deasupra căruia, într-o ordine foarte precisă, se pot zări şapte sateliți plutind parcă liber. Toate acestea corespund planetei Saturn, cel mai frumos şi cel mai bun dintre pământurile aflate în orbită în jurul Soarelui. In jurul acestuia se roteşte, de asemenea, Pământul, care este cea mai urâtă şi ultima dintre planetele întregii Creații, destinată a servi drept şcoală unde cele mai mari spirite pot învăța umilința şi pot învăța să-şi ducă singuri Crucea!

2.Rațiunea unui asemenea destin este următoarea: vezi tu, dacă un mare şi puternic domn din lume vine sa locuiască în casa strămoşilor săi, se plimbă şi călăreşte deseori pe străzile şi prin piețele oraşului, atunci este evident că locuitorii acestuia, fiind vecinii cei mai apropiați ai unui asemenea senior, de-abia vor întoarce capul pentru a-l saluta şi a-l cinsti atunci când trece pe lângă ei. De altfel, el nu-şi doreşte deloc aceasta, pentru că îşi cunoaşte vecinii şi ştie prea bine că şi ei îl cunosc. Dar dacă vizitează un cătun îndepărtat, atunci toată lumea cade la picioarele sale şi, literalmente, îl adoră. De aceea, în acest locşor modest şi puțin cunoscut, el arată ce este în realitate - lucru pe care nu-l poate face în reşedința sa obişnuită, în primul rând pentru că acolo este cunoscut de toată lumea şi în al doilea rând pentru că faptul de a se arăta nu ar stârni, evident, mare senzație.

3.Acelaşi lucru se întâmplă atunci când, în lume, cineva vrea să aprindă o cantitate mică de praf de puşcă într-o hală mare în care explozia nu ar avea nici un efect. Dimpotrivă, dacă aceeaşi cantitate de praf de puşcă ar putea fi aprinsă îritr-un spațiu foarte restrâns, acolo s-ar produce o detona ție răsunătoare şi explozia ar avea un efect distrugător.

4.Dar, ținând cont că ceea ce este mare nu se manifestă cu adevărat ca atare decât atunci când este confruntat cu ceea ce este mic, ceea ce este tare decât atunci când este pus față în față cu ceea ce este slab, ceea este puternic decât atunci când este aşezat alături de ceea ce este fără vlagă, tot astfel Pământul a fost creat mizerabil la culme în toate privințele pentru a servi la umilirea spiritelor care au fost foarte mari şi strălucitoare, şi a le permite astfel să afle noua Viață, sau, dimpotrivă, să cadă sub judecată şi în moartea veşnică ce decurge din aceasta. Căci, aşa cum ți-am explicat deja, ceea ce este mic şi urât serveşte şi el, în felul lui, la elevarea a ceea ce este mare şi considerabil. Şi aceasta înseamnă negreşit chiar judecata, căci astfel ceea ce este mare şi considerabil trebuie să se adapteze la tot ce este mic şi urât şi trebuie să se umilească împreună cu el.

5.Dacă un om de talie mare vrea să pătrundă într-o încăpere printr-o uşiță strâmtă şi scundă, el trebuie mai întâi să se facă mic de tot şi să se aplece cât mai mult, altminteri nu ar putea absolut deloc să pătrundă înăuntru. Tot astfel, Pământul este o cărare strâmtă şi spinoasă, o portiță scundă către Viață pentru toate spiritele care erau odinioară extrem de mari şi vroiau să devină şi mai mari.

6.Dar aceste spirite nu au vrut să accepte acest drum atât de umilitor pentru vechiul lor orgoliu, afirmând că era prea strâmt pentru ele şi argumentând că nici un elefant nu se poate plimba pe un fir de aţă ca o musculiţă, şi nici o balenă nu poate înota într-o picătură de apă! De aceea, ele au spus că a urma o asemenea cale era ceva nesăbuit şi că Cel care dăduse porunca respectivă era lipsit de inteligenţă şi de raţiune.

7.Atunci am luat Crucea, Eu, Spiritul suprem şi infinit de mare, şi, primul, am urmat această cale pentru toţi. Am arătat astfel că dacă Eu, cel mai mare şi atotputernic Spirit al lui Dumnezeu, puteam s-o urmez, acelaşi lucru le stătea în puteri şi tuturor celorlalte spirite, şi că adevărata Viaţă, veşnică şi pe deplin liberă, le devenea astfel accesibilă.

8.Acum, mulţi au urmat deja această cale şi au atins, graţie ei, scopul propus pe care şi-1 doreau, şi anume: elevarea la starea de copil al lui Dumnezeu şi, astfel, moştenirea Vieţii veşnice în întreaga sa putere, forţă şi supremă perfecţiune. Ceea ce înseamnă că ei se bucura de toate calităţile creatoare care-Mi sunt proprii din toată veşnicia. Dar acestea nu le sunt date spiritelor tuturor celorlalte stele şi pământuri, la tel cum nu toate membrele corpului posedă auzul sau văzul, şi cu atât mai puţin sentimentul viziunii spirituale interioare; căci aceasta le permite de fapt fiinţelor sa obţină adevărata conştiinţă a propriei lor existenţe şi a celei care le este străină, precum şi capacitatea de a-1 vedea pe Dumnezeu şi de a-L recunoaşte.

9.Numai câteva membre ale corpului posedă aceste calităţi pe care ţi le-am indicat, în vreme ce o mulţime de alte părţi ale corpului sunt total lipsite de aceste supreme calităţi ale Vieţii, dar cu toate acestea, ca membre ale aceluiaşi corp profită de pe urma lor în mod permanent.

10.La fel stau lucrurile şi cu locuitorii dotaţi cu raţiune ai tuturor celorlalte constelaţii: ei sunt precum diferitele părţi ale corpului sau, în sensul cel mai desăvârşit al termenului, asemănători fiinţei umane în întregime care este în plenitudinea sa modelul Meu şi modelul tuturor Cerurilor. Tot din această cauză, ei nu au nevoie, pentru a deveni preafericiţi, de toate facultăţile divine care le sunt proprii tuturor copiilor Mei. Dar, dacă copiii Mei sunt preafericiţi la culme, atunci şi aceşti locuitori ai astrelor sunt preafericiţi în ei şi cu ei, aşa cum voi copiii Mei sunteţi preafericiţi în Mine şi cu Mine, care sunt din toată veşnicia Tatăl vostru cel mai sfânt şi plin de iubire.

11.Dacă tu eşti preafericit acum, atunci toate aceste nenumărate fiinţe pe care le vezi aici sunt şi ele preafericite în tine şi prin tine; la fel cum atunci când te simţi bine, tot corpul tău se simte bine la rândul lui. De aceea, copiilor Mei li se cere să-şi îndeplinească datoria cea mai înaltă a iubirii supreme, care este aceea de a deveni perfecţi ca şi Mine însumi. Căci de o asemenea preafericită perfecţiune depinde fericirea unei multitudini de copilaşi şi, prin fericirea lor, propria voastră fericire va fi mărită, amplificată şi rafinată tot mai mult, la infinit.

12.Acum, ştii de ce ţi-am arătat aici, pentru început, aceste planete -cele mai apropiate de Pământ. Gândeşte-te la aceste lucruri şi urmează-Mă acum la uşa a şaptea unde vei fi iniţiat într-o nouă înţelepciune. Dar nici acolo să nu-Mi pui nici o întrebare. Căci numai Eu ştiu pe care drum sa te conduc pentru a te face preafericit. Să mergem deci mai departe; aşa să fie!"

Cap.44 - A şaptea camaruta.
Natura şi menirea lui Uranus şi a spiritelor
care locuiesc acolo.

Creaţia în interiorul şi în exteriorul fiinţei umane,
în reciprocitatea sa.

1.Domnul: Iată-ne în faţa celei de-a şaptea uşi care este deja deschisa. Şi aici, o noua lume celestă îţi este dezvăluita. Ea nu este nici la fel de mare nici la fel de frumoasă ca precedenta. Dar, în schimb, poţi remarca un gen de edificii minunate, de o raritate şi o îndrăzneală extreme, şi nenumărate alte opere realizate de către locuitorii plini de perseverenţă şi tenacitate ai acestei planete pe care voi o numiţi "Uranus". De asemenea, vei descoperi o mulţime nenumărata de grădini dintre cele mai fantastice în care abunda cele mai curioase decoraţiuni.

2.Pe aleile bine bătătorite ale grădinilor, poţi vedea o mulţime de spirite cu o forma exterioara umană absolut perfectă, toate foarte bine jmbrăcate. Toate privirile sunt îndreptate către noi, căci ei simt că Eu Mă aflu în apropierea lor şi de asemenea că viitorul proprietar şi stăpân al locurilor se apropie şi el de ei. Prin el, ei speră să atingă deplina beatitudine şi să obţină astfel toată forţa şi puterea care le sunt promise.

3.In fundal, aparent la o mare distanţă, poţi vedea încă cinci globuri ceva mai mici. Acestea sunt pământuri accesorii ale planetei principale, având o organizare absolut diferită de aceasta, dar care sunt totuşi în perfectă armonie cu ea.

4.In ceea ce priveşte fiinţele umane, spiritele acestei planete le ajută să crească în diferitele lor aspecte, pe Pământ - fizic, iar aici - spiritual. Totuşi, această planetă poate influenţa numai ceea ce are legătură cu perfectionarea formei exterioare sau cu creşterea fizică si psihică a fiintelor umane¸ fluxul ei activ fiind special reglat în acest scop.

5.Dar firește, aşa cum posibilitatea de creştere trebuie sa fie prezentă în fiinţa umană, fără de care ea nu s-ar putea dezvolta, tot astfel aceste spirite trepuie să fie prezente in mod analogic în om şi aceasta chiar în locul care este sediul principal al creşterii. Tot din această cauză, tot ceea ce vezi aici este, încă o dată, în tine şi nu în afara ta.

6.Dar pentru a contempla adevărata şi marea Creaţie în afara ta, tu nu eşti nici pe departe suficient de pregătit! De aceea, deocamdată trebuie să te mulţumeşti cu ceea ce vezi acum. Căci imaginea cea vie a realităţii pe care o ai în tine îţi apare ca şi cum ar fi în exteriorul fiinţei tale.

7.Prin această contemplaţie interioară, tu trebuie să creşti şi să te maturizezi în spirit şi să te umpli de iubire pentru Mine şi, prin această iubire să-i iubeşti şi pe fraţii şi surorile tale. Numai atunci, această iubire va fi binecuvântarea pe care ţi-am promis-o atunci când vroiai s-o iubeşti prea mult pe frumoasa mercuriană!

8.Şi această binecuvântare, care este un adevărat pod clădit în exterior în lumea imensă şi infinită a realităţii, nu-ţi va mai fi luată niciodată, în toată veşnicia. Numai sprijinit pe aceşti stâlpi puternici, vei recunoaşte plenar unde eşti, cine eşti şi de unde ai venit.

9.Acum, si în fata acestei usi, stii tot ce-ti este necesar să stii. Toate acestea le ştii prin Mine şi de la Mine. Şi, de vreme ce acum ştii toate aceste lucruri, gândeşte-te bine la ele în sinea ta şi urmează-Mă din nou mai departe, către a opta uşă! Aici, vom învăţa să cunoaştem o altă lume, complet nouă pentru tine, precum şi pe locuitorii săi de neuitat. Aşa să fie!"

Cap.45 – Lumea lui Miron.
Secretul celei de-a opta camarute.
Spiritul ca baza si suport al intregii Creatii

1.Domnul: "Iată-ne deja la faţa locului. Uşa este deschisă, şi, prin ea, vezi o noua lume celestă foarte mare şi foarte întinsă, care străluceşte într-o lumină verde deschis. Şi aici, vezi edificii măreţe şi numeroşi munţi de diferite înălţimi, din mulţi dintre ei degajându-se un fum albăstrui. Prin aparenţa lor, aceste piscuri care fumegă corespund numeroşilor vulcani care se află în cel mai mare număr pe această planetă, cea mai îndepărtată de Soare, şi al cărei nume adevărat este Miron .

2.In spatele acestei planete, poţi distinge zece pământuri mai mici care ţin de ea, dar a căror organizare şi constituţie sunt total diferite de cele ale planetei lor mamă. în fiecare clipă, poţi vedea aici ceva nou: copaci care plutesc şi se învârt în aer, şi o sumedenie de alte lucruri care până acum îţi erau complet necunoscute. La fel, fumul care se degajă din munţi ia tot felul de forme ciudate. Fiinţele umane, de proporţii perfecte, sunt îmbrăcate astfel încât, în afară de faţa lor, nu vei vedea mare lucru.

3.Aceste fiinţe iubesc muzica şi poezia; prin urmare, ca spirite, ele sensibilizează în voi, copiii Mei, inima, sufletul şi sentimentele pentru ca să fiţi receptivi faţă de frumuseţea muzicii şi poziei - acest aspect, îţi repet încă o dată, poate fi înţeles prin analogie. In fiinţa umana pamânteană, ele îşi au sediul în organele adecvate şi, stimulându-le, le fac receptive şi apte să dezvolte aptitudini faţă de muzică şi poezie. In ansamblu, ele armonizează întreaga fiinţă, îmbogăţesc şi înnobilează imaginaţia. La modul general, toate sentimentele specifice şi a şa-zis romantice sunt trezite de această planetă în mod corespunzător.

4.Acum cunoşti particularitatea planetei Miron şi adevăratul său rost. Dar nu trebuie să-ţi închipui că ceea ce vezi este adevărata planetă care, desigur, este constituită întru totul astfel. Aici se află numai imaginea sa corespunzătoare din spiritul tău. Acest spirit exista înaintea oricărei creaţii materiale exterioare; într-adevăr, creaţia a fost formată numai după modelul a ceea ce era prezent de mult timp deja în fiecare spirit perfect. Căci înainte ca lumea întreagă să fi existat, spiritul era deja prezent şi această lume a purces din spirit, şi nu invers! De aceea această planeta pe care o ai în tine este cu mult mai veche decât adevărata planetă materială de acum. Şi dacă ar fi existat fie şi un singur şi unic spirit uman în care să nu fi fost prezentă, ea nu ar fi putut fi niciodată formată.

5.De aici poţi deduce cu uşurinţă că, dacă te cunoşti perfect pe tine însuţi, cunoşti de asemenea tot ceea ce se află în exteriorul tău, de vreme ce nimic nu se poate afla în afara ta dacă nu ar fi fost de mult timp deja în tine. La fel cum nimic nu poate exista în tot infinitul fară să fi fost deja prezent în Mine, din toată veşnicia şi în cea mai mare claritate!

6.Cum Eu sunt originea şi suportul veşnic al tuturor fiinţelor, copiii Mei sunt şi ei, în Mine însumi, materia de bază a tot ceea ce umple universul nesfârşit, în vecii vecilor. Dar cum infinitul este în Mine, tot astfel el este şi în voi, potrivit rânduielii stabilite de Mine. Căci copiii Mei sunt încununarea ideilor Mele eterne şi a marilor Mele gânduri!

7.Acum, ştii de asemenea tot ce trebuia să ştii privind prin această uşă. Urmează-Mă deci la cea de-a noua uşă, unde vei descoperi alte noi minuni ale Iubirii şi înţelepciunii Mele! Aşa să fie!"

Cap.46 - A noua camaruta şi tristul sau secret.
Lumea distrusa a asteroizilor şi povestea lor.

1.Domnul: "Iată-ne deja în fata celei de-a noua uşi. Ce observi aici? Acum, dragul meu fiu Martin, poți din nou sa vorbeşti, dar nu mai mult decât este necesar. Aşadar, răspunde-Mi la întrebare!"

2.Episcopul Martin: "Doamne, ca să fiu sincer, deocamdată nu văd mare lucru. Aproximativ nouă mici mase terestre diforme şi pustii plutesc în acest aer celest atât de pur, şi, în afara câtorva tufe de scaieți, nu se poate descoperi mare lucru pe ele. In spate de tot, în plan îndepărtat şi de-abia vizibilă, mi se pare că zăresc o lume celestă de o mare frumusețe. Dar mi se pare atât de incredibil de departe de aici încât, datorită acestei enorme distanțe, de-abia o pot desluşi şi - cu atât mai puțin - vedea ce o acoperă.

3.Patru dintre aceste mici lumi care se învârt aproape de aici par într-adevar a fi locuite, căci zăresc pe ele construcții minuscule realizate într-un stil foarte aparte. Dar nu există nici cea mai mică urmă de populație pe aceste bucățele de lume. Din cât se pare, nu sunt tocmai cele mai mari ființe dintre popoarele Cerurilor! Poate că aceşti locuitori nu sunt pur şi simplu decât un fel de infuzori? Iată tocmai unul dintre aceste mici fragmente de lume care trece plutind pe aici, prin fața uşii. Nu văd nimic altceva pe el decât nişte scaieți piperniciți şi câteva căsuțe minuscule care, desigur, seamănă mai mult cu nişte muşuroaie de furnici decât cu vreo locuință. In afară de bucățica de lume însăşi, nimic nu mişcă şi nu se clinteşte aici. O, Doamne, te rog să ai bunătatea de a-mi spune dacă aceasta este o planetă sau altceva?"

4.Eu îi răspund: "Da, dragul Meu fiu Martin, şi aceasta este o planetă, dar, după cum vezi, ea nu este întreagă, căci a fost făcută bucățele în modul cel mai violent! într-adevăr, pe lângă cele nouă fragmente care se mişcă în fața noastră în cercuri total dezordonate, mai există încă o cantitate enormă de rămăşițe. Acestea sunt parțial risipite pe alte planete, iar restul rătăceşte încă pe traiectorii dezordonate în spațiul imens şi infinit al Creației. Chiar şi acum, dacă, în căderea lor, ajung în proximitatea unei planete fixe sau chiar a unui soare, ele sunt atrase şi, într-un anumit fel, sunt consumate de acestea.

5.Te întrebi atunci: "Cum şi de ce a fost făcută astfel bucățele această planetă şi cum era ea înainte, împreună cu locuitorii ei?"

6.Vezi, răspunsul la "de ce"-ul tău îți este dat de Atotputernicia Mea! Aceasta a fost Voia Mea!

7.Dar de ce? - Vezi tu, mai demult, această planetă era sortită, înaintea Pământului, să îndeplinească funcțiile acestuia. Căci primul spirit căzut o alesese pentru el cu promisiunea că, acolo, va accepta să se umilească şi să se întoarcă la Mine. De aceea, atunci, această stea trebuia să devină într-o bună zi steaua deplinei mântuiri! Aici, el vroia să acționeze complet retras în el însuşi, şi nici o creatură de pe această stea nu trebuia să fie antrenată de către el în sfera sa şi cu atât mai puțin alte planete şi locuitorii lor.

8.El nu şi-a ținut promisiunea, ci dimpotrivă, s-a folosit cu atâta răutate de libertatea care-i fusese acordată, încât viața nu a mai putut subzista acolo unde se afla el. De aceea, a fost izgonit în focul central al acestei planete şi menirea pe care ar fi trebuit s-o aibă aceasta i-a fost imediat dată Pământului.

9.Când acesta din urmă a devenit pregătit pentru ființele umane şi când Eu am depus pe el germenele pentru crearea primului om, cel Rău şi-a scuturat legăturile care-1 țineau prizonier. Mi-a fost milă de el şi l-am lăsat să facă ce vroia. Şi uite, el a sfârtecat planeta sa şi de acolo, a căzut în abisul propriului tău Pământ şi de atunci a făcut acolo, fără încetare, ceea ce ştii prea bine!

10.Aşadar, ca întotdeauna şi în toate lucrurile, rațiunea distrugerii acestei planete a fost Compasiunea Mea! Căci atunci când această planetă era întreagă şi locuită de popoare numeroase şi puternice, şarpele şi-a vărsat otrava în inima lor. Şi în

ei s-a aprins, atunci, cea mai turbată dorință de putere şi şi-au jurat unii altora război veşnic şi exterminare reciprocă totală până la ultimul om.

11.Devenise, deci, imposibil să le vin în ajutor fără a le altera libertatea. O judecată era necesara. Ea s-a manifestat prin sfârtecarea violentă a acestei planete. Astfel au pierit numeroase ființe umane de talie gigantică, care au fost parțial îngropate sub dărâmături, iar cele mai multe au fost proiectate în spațiul infinit. Unele dintre ele au căzut chiar pe Pământ; aşa se explică mitul războiului dintre uriaşi care mai subzistă încă şi în zilele noastre.

12.Atunci, aceste prime ființe umane care încă mai locuiau pe micile rămăşițe ale acestei planete odinioară imense, s-au stins complet, căci nu mai găseau acolo hrană. Ele au fost înlocuite de alte ființe umane relativ mici care încă mai locuiesc pe rămăşițele de mici dimensiuni, mulțumindu-se cu extrem de puțin. Totuşi, în spate de tot, încă mai poți vedea întreaga planetă, aşa cum era altă dată în integralitatea sa, sortită marii Zile care va veni mai târziu pentru tot universul infinit!

13.Acum că ai privii şi prin această uşă, ştii din nou tot ceea ce trebuie să ştii deocamdată Tot restul va veni la timpul său, în mod firesc, din tine însuți şi mai precis din această sămânță pe care Eu am sădit-o acum în inima ta! Urmează-Mă deci acum către a zecea uşă unde te aşteaptă deja alte minuni; aşa să fie!"

Cap.47 - Taina celei de-a zecea camere: Soarele şi splendoarea sa. Despre esența luminii. Minunile din lumea Soarelui. Frumusețea ca expresie a perfecțiunii interioare.

1.Domnul: "Iată, ne aflăm în fața celei de-a zecea uşi; vorbeşte acum despre tot ceea ce vezi aici!"

2.Episcopul Martin: "Doamne, ce pot oare sa spun? Strălucirea unei lumini orbitoare şi de o intensitate incomensurabilă îmi orbeşte ochii şi o sublimă armonie îmi pătrunde în urechi! Este tot ce pot spune când privesc prin această uşă. Zău, nu văd nimic altceva decât această lumină incredibil de puternică şi nu aud nimic altceva decât acea armonie celestă care mi se pare că provine chiar de la lumina însăşi.

3.Această lumină pare de asemenea a îngloba un spațiu care trebuie să fie absolut incomensurabil. Căci pretutindeni unde îmi îndrept privirile, nu există decât lumină, lumină. Şi de altfel, este extrem de ciudat ca această enormă cantitate de lumina nu dă mai multă căldură prin uşă!

4.Doamne, ce poate însemna asta? Să fie oare lampa acestei case pe care mi-ai dăruit-o? Sau poate chiar Soarele, vreau sa spun un soare în miniatură provenit din marele şi adevăratul Soare care luminează Pământul?"

5.Eu răspund: "Da, aşa este; este soarele corespunzător ființei tale interioare! Şi atunci când ochiul tău se va obişnui cu această lumină, vei desluşi în ea şi alte lucruri. De aceea, numai pentru câteva clipe, îndreaptă-ți privirea drept către ea şi foarte curând vei începe să-i ridici în slăvi belşugul."

6.Atunci episcopul Martin îşi scufundă privirea în interiorul luminii şi caută unde ar putea zări şi altceva decât aceasta. Dar tot nu vede încă nimic şi spune din nou, după o bucată de timp: "Doamne Iisuse, nu voi reuşi! Ochii mei se chinuie literalmente privind şi tot nu văd pretutindeni decât lumină şi nimic altceva. Desigur, este o viziune magnifică, dar puțin monotonă totuşi. Dar nu face nimic, atâta timp cât Te văd pe Tine; atunci, în vecii vecilor, nu am nevoie să descopăr nici o minunăție plutind în această

mare de lumină! într-adevăr, este extraordinar: nimic altceva decât lumină, şi încă ce lumină!

7.Multiubitul meu Iisus, ce este de fapt lumina? Nici acum, pe Pământ, savanţii nu pot să se pună de acord în privinţa a ceea ce ar putea fi ea şi toţi susţin teorii diferite. în definitiv, este clar, încă o dată, că aici unii nici alţii nici nu ştiu şi nici nu înţeleg nimic. Am citit şi am auzit multe lucruri referitor la acest subiect; dar ceea ce reiese din toate acestea este că nu există nici un domeniu ştiinţific pe care savanţii lumii să-1 cunoască mai puţin decât cel legat de esenţa luminii. De aceea, dacă aceasta este Voia Ta, ai putea oare să-mi dai câteva indicaţii în această privinţă, dacă tot ne aflăm în faţa acestei uşi care se deschide înspre lumină?"

8.Eu spun: "Vezi, Eu Insumi sunt lumina omniprezentă! Lumina este veşmântul Meu, pentru că energia eternă şi neobosită care Mă pătrunde şi Mă înconjoară pretutindeni este Fiinţa Mea profundă. Acolo unde domneşte o mare energie, există de asemenea o mare lumină. Căci lumina in sine nu este nimic altceva decât o simplă manifestare a activităţii îngerilor şi a spiritelor umane elevate. Cu cât activitatea lor este mai sublimă, cu atât mai mare este lumina lor.

9.Acesta este motivul pentru care sorii strălucesc mai mult decât planetele; într-adevăr, pe ei şi in ei domneşte o mare energie si o activitate de un milion de ori mai intensa decât pe planete. Tot astfel, lumina unui arhanghel este mai mare decât cea a unui simplu îngeraş, deoarece un arhanghel trebuie să vegheze asupra unor întregi sisteme solare, in timp ce un spirit înţelept mai mic nu păzeşte decât un domeniu minuscul de pe Pământ sau chiar numai de pe Lună.

10.Şi tot astfel, un diamant are o strălucire mai puternică decât gresia vulgară, pentru că, în diferitele sale părţi componente, se desfăşoară o activitate a cărei intensitate cu greu ţi-ai putea-o închipui; de aceea este el atât de dur, ceea ce cu siguranţă nu este şi cazul gresiei. Căci coeziunea diamantului necesită în mod evident mult mai multa energie decât cea a gresiei!

11.Aşadar, dacă observi într-un lucru oarecare o luminozitate şi o strălucire deosebit de mare, vei putea întotdeauna deduce ca acolo se desfăşoară o imensă activitate; căci activitatea înseamnă lumină si strălucire a oricărei fiinţe şi a oricărui lucru. Forţa de viziune a ochiului consta în perceperea acestei activităţi. Dacă văzul este încă imperfect, el nu sesizează decât lumina şi strălucirea sa. Dimpotrivă, dacă este perfect, atunci el vede însăşi activitatea adevărata pe care in curând o vei putea recunoaşte şi tu, în această lumină, de vreme ce vederea ta devine acum perfectă.

12.De aceea, fii foarte atent acum: vei vedea lucruri care te vor scufunda în cea mai mare uimire, căci avem aici, în faţa noastră, nu o planetă, ci un soare! Priveşte deci, şi apoi vorbeşte!

13.După ce, o bună bucată de timp şi-a fixat privirea în imensitatea luminoasă, Martin al nostru începe să se minuneze atât de mult încât aproape că nu mai conteneşte.

14.Cum îl întreb ce îi stârneşte o asemenea uimire, el răspunde:

15.Episcopul Martin: "O, Doamne, O, Doamne! în numele Tău Preasfânt - ah, ah, ah! Este oare cu putinţă? Chiar este oare cu putinţă ca Tu să poţi vedea, dirija şi guverna toate aceste minuni printre minuni? Nu, nu, asta întrece orice închipuire, fie ea a oamenilor sau chiar a îngerilor! O, Doamne, O, Doamne, Tu eşti neînchipuit de mare şi nu există sfârşit pentru slava şi mărirea Ta, în vecii vecilor!"

16.Eu spun: "Ei bine, ce vezi tu de te scufundă într-un asemenea extaz meditativ? Hai, spune odată ce vezi!"

17.Episcopul Martin răspunde: "Ah, Doamne, ce mai pot eu să spun, când sunt aproape strivit de o splendoare atât de mare, de o frumuseţe atât de sublimă, în cel mai înalt grad şi de o asemenea maiestuozitate?!

18.Cu adevărat, pentru mine este absolut de nedescris! Tot ce pot recunoaşte, sunt nişte fiinţe infinit de frumoase; dar restul este pentru mine inexprimabil. Niciodată nu am mai văzut lucruri atât de sublime, şi nici imaginaţia cea mai inspirată a celui mai înţelept dintre oameni nu a presimţit vreodată ceva asemănător! Tot ceea ce am văzut până acum era de o graţie şi o frumuseţe supremă - dar faţă de ceea ce am ocazia să contemplu acum, nu înseamnă nimic!

19.Există o asemenea plenitudine a tuturor lucrurilor încât ai putea sa le contempli la nesfârşit fără să te saturi. In plus, mereu se formează noi minunaţii care in clipa precedentă, nu erau încă vizibile şi care sunt de fiecare dată mai splendide decât precedentele.

20.Numai fiinţele umane rămân asemănătoare lor înşişi şi sunt de o frumuseţe atat de inefabilă incât aş dori să mă înghită pământul. Dar tot restul se metamorfozează întocmai ca reflexiile simetrice ale unui caleidoscop.

21.Chiar şi peisajele se transformă! Acolo unde adineaori terenul era plat, dintr-o dată răsare un munte enorm; el antrenează cu sine mase întregi de apă, iar vastele întinderi de verdeaţa devin mări. Munţii se crapă şi, imediat, o mulţime de lumi în flăcări ţâşnesc din despicătura, iar apoi, ca şi cum ar fi proiectate de o forta violenta, se topesc sau cad in afară, în spaţiul universului infinit. Invers, alte lumi la fel de numeroase cad înapoi din spaţiul infinit şi se evaporă ca nişte fulgi de zăpadă care se depun pe un pământ cald.

22.Aah! Aaah! Sunt viziuni de dimensiuni teribile! Şi totuşi, aceste fiinţe umane extrem de frumoase se plimbă aparent în cea mai mare beatitudine in mijlocul acestor scene şi de-abia par a le băga în seamă! Ele merg de colo-colo in grădinile lor care arată sublim şi se delectează la vederea florilor minunat de frumoase care, după cum văd, se metamorfozează şi ele sub privirile spectatorilor lor şi se reînnoiesc în forme din ce în ce mai magnifice. O, Doamne, lasă-ma să mai contemplu acest spectacol încă o mică veşnicie; căci, după părerea mea, nici cel mai elevat dintre arhangheli nu s-ar putea sătura de el!

23.Oho, câte fiinţe, ce supra-abundenţa de fiinţe! Nu mai rezist! Ce plenitudine a formelor, ce gingăşie şi ce rotunjimi, ce faţă albă şi plină de o gratie sublimă. Nu, această viziune este prea celestă! Nu mai pot!

24.Ah, aah, iată câteva care se apropie de mine. Pot astfel să mă minunez şi să contemplu plin de admiraţie trăsăturile lor de o frumuseţe atât de mare şi de sublimă încât întrece orice închipuire omenească, la fel ca şi corpurile lor cu proporţii armonioase şi perfecte. Acum sunt atât de aproape de mine încât aş putea cu uşurinţă să le vorbesc. Dar nu aş suporta ca aceste fiinţe dumnezeiesc de frumoase să înceapă să-mi vorbească! O, Doamne, un singur cuvânt rostit de o gură atât de frumoasă m-ar nimici complet!

25.O, Doamne, O, Doamne, fă ca să se retragă din nou, căci priveliştea lor mă face să-mi pierd minţile. Am impresia că nu există cu adevărat, că sunt scufundat într-un vis fermecat! Ah, este inexprimabil!

26.Doamne Dumnezeule, Tu care eşti cel mai mare şi mai atotputernic Stăpân al lumilor, cum Ţi-a fost oare posibil să creezi, în cadrul formei umane, fiinţe de o varietate şi o frumuseţe atât de nesfârşite? Eu aş putea desigur să-mi imaginez o formă care să fie cea mai frumoasă dintre toate, dar atunci toate celelalte ar fi mai puţin frumoase; însă aici, ele sunt nenumărate şi fiecare este nespus de frumoasă în genul ei! O, Doamne, este de neînchipuit, absolut de neînchipuit!

27.In lumea pământeană, întotdeauna îmi imaginasem, prosteşte, că în perfecţiunea lumii spirituale şi celeste, toţi preafericiţii se aseamănă la fel de perfect ca şi vrăbiile între ele. Dar, aşa cum văd acum, aici este înainte de toate domeniul varietăţii absolute, care era complet ascunsă pe Pământ sub învelişul carnal.

28.Ah! Aaah! Devine din ce în ce mai splendid! Şi iată din nou un alt cuplu! O,

Doamne, O, Doamne, O, Doamne! Nu, acum, chiar că uni pierd mințile!

29.Doamne, ține-mă, altfel o să mă prăbuşesc ca o cârpă! Ah-ah-ah! Uite o ființă feminină! O recunosc după pieptul ei înalt şi unduitor! O, Tu, Iisuse al meu, în fața unei asemenea splendori, a unei frumuseți atât de inefabile, te simți pulverizat în cel mai fin praf solar!

30.Ce picioare fine, ce plenitudine a tuturor celorlalte părți ale corpului, ce aureolă de glorie care o înconjoară, ce privire nespus de blândă şi plăcută din ochii atât de minunat de frumoşi încât chiar şi arhanghelul Mihail s-ar simți foarte stânjenit dacă ar rî pus sa-i descrie!

31.Simt că sunt complet idiot! Da, prost! Mai vroiam sa în - în – întreb ceva, zău, oare vroiam să întreb ceva?? Cu atât mai rău pentru mine! Ce prost pot să fiu, da, chiar prost; ca sa fiu sincer, sunt un măgar încălțat! Un rinocer, asta sunt! Mă uit acolo, gură-cască şi total zăpăcit şi aproape că uit că Tu eşti aici cu mine, Tu, Domnul, în fața căruia toate aceste frumuseți nu mai sunt decât neantul cel mai pur! Căci dacă Tu ai vrea, ai putea cu siguranță să dai naştere îhtr-o clipită unor splendori şi mai nesfârşit de mari!

32.Doamne, acum m-am delectat suficient la vederea acestor frumuseți suprem de celeste! Ele sunt prea pure şi prea frumoase pentru mine. De aceea, arată-mi acum din nou ceva absolut obişnuit, pentru ca să-mi pot reveni şi să nu mai fiu speriat de aspectul meu de o urâțenie atât de oribilă, față de frumusețea extraordinară a acestor ființe celeste!

33.Ia priveşte puțin încoace! O, zău că sunt un frumos specimen de maimuțoi, da, un adevărat vagabond grosolan! Zău, ce diferență între mine şi acești îngeri printre îngeri! Pe cuvânt, îmi vine să scuip pe jos când mă privesc! Este oribil, oribil! Acum că sunt un spirit, aparența mea ar trebui totuşi să fie ceva mai frumoasă decât cea a unui locuitor al Pământului în carne şi oase. Dar cum se face că aceste ființe sunt atât de nespus de frumoase iar noi, care suntem copiii Tăi, arătăm ca nişte maimuțe pe lângă ele, si mai ales eu?"

34.Eu spun: "Totuşi, şi copiii Mei par infinit de frumoşi atunci când sunt perfecți. Dar când încă seamănă cu tine în imperfecțiunea lor, atunci, desigur, nu par deloc frumoşi. De aceea, străduieşte-te să obții perfecțiunea, şi astfel înfățişarea ta va deveni cu siguranță ceva mai celestă!

35.Dar vreau să priveşti aceste frumuseți mari şi pure, pentru ca să te recunoşti cu atât mai repede şi mai uşor în lumina lor. Aşadar, mai scufundă-ți privirea acolo încă o clipă şi simte propria ta urâțenie sufletească, pentru ca ea să cadă şi să se desprindă de tine şi pentru ca spiritul tău să reînvie şi să te transforme într-o nouă ființă!

36.Căci vezi tu, tu nu eşti nici pe departe renăscut în spirit! De aceea te-am transplantat aici, ca într-o puternică seră, pentru ca sa poți ajunge mai degrabă la deplina renaştere. Dar mai trebuie şi sa te laşi îngrijit ca o plantă rară. Căci ascultă şi urmăreşte să înțelegi: în grădinile şi serele cereşti nu se cultivă nici mărăcini şi nici scaieți! Continuă deci să priveşti şi vorbeşte; dar nu pune prea multe întrebări! Aşa să fie!"

Cap.48 - Noi descoperiri uimitoare ale episcopului Martin pe Soarele sau. Rațiunea diferenței de mărime dintre locuitorii sâi.

Iubirea şi înţelepciunea sunt adevăratele
mărimi ale spiritului.
Plângerea lui Martin în legătura cu Pământul
şi locuitorii săi.

1.Episcopul Martin îşi îndreaptă din nou privirea spre Soare si priveşte scenele grandioase şi minunile care au loc pe solul său strălucind de lumină. După ce rămâne o vreme în această stare de contemplaţie, el spune: "Văd tot acelaşi Soare, şi totuşi fiinţele sunt total diferite! Desigur, sunt şi ele foarte frumoase, dar cel puţin frumuseţea lor este suportabilă, căci se aseamănă cu anumiţi oameni pe care i-am văzut deja pe alte planete şi chiar pe Pământul nostru.

2.Acum, văd mai multe regiuni împărţite în benzi care se întind în paralel de jur împrejurul Soarelui. In interiorul fiecăreia dintre ele, văd fiinţe umane diferite, unele înalte, altele puţin mai mici, altele foarte mici şi - oh, mii de trăznete de trăznete! Vad în sfârşit câteva foarte mari. Ce mari sunt! Vai de mine, pe acestea, celelalte ar putea foarte liniştite să se plimbe printre firele lor de par, ca anumite animale parazite!

3.O, Doamne, o, Doamne, iartă-mi această remarcă puţin dezgustătoare! îmi dau seama că este cam nelalocul ei aici, în locul elevării supreme. Dar nu te poţi împiedica să gândeşti astfel când vezi aceste fiinţe gigantice! Sigur, pe anumite planete cum ar fi Jupiter, Saturn, Uranus sau Miron, am constatat deja că fiinţele care locuiesc acolo sunt mai mari decât cele de pe Pământul pe care am locuit eu, unele chiar cu mult. Dar pe lângă aceşti uriaşi, locuitorii tuturor celorlalte planete nu sunt decât nişte minusculi paraziţi!

4.Dacă un asemenea uriaş ar veni pe Pământ, atunci ar depăşi cu mult cei mai înalţi munţi! Nu, nu, zău, este mai mult decât uluitor! Spune-mi, Tu, multiubitul meu Domn Iisus,Tu Dumnezeul şi Domnul meu, de ce sunt atât de teribil de mari aceşti oameni? Da, ştiu, nu ar trebui să-Ţi pun prea multe întrebări; dar cum până acum, în această contemplaţie, nu Te-am întrebat încă nimic, iartă-mi deci această primă întrebare! Acordă-mi graţia de a-mi da un răspuns lămuritor în legătură cu acest lucru prodigios!"

5.Eu spun: "Ascultă aşadar şi urmăreşte să înţelegi! Nu ai remarcat niciodată, pe Pământ, că războinicii au diferite tunuri, de la calibrul cel mai mic până la cel mai greu? Dacă ai pune într-o armă micuţă încărcătura tunului cel mai greu, ce s-ar întâmpla atunci cu arma cea mică? Vezi, puternica încărcătură ar face-o bucăţele!

6.Ce s-ar întâmplă cu o planetă dacă ar fi umplută cu toată forţa Soarelui? Vezi tu, dacă timp de un singur minut, Pământul ar fi scufundat în fluxul extrem de puternic de lumină al Soarelui, el ar fi cu siguranţă nimicit ca o picătură de apă căzută pe metal incandescent. Tot din acest motiv, Soarele trebuie să aibă o mărime enormă şi o soliditate corespunzătoare, pentru a putea suporta şi zăgăzui forţa depusă în el în toată plenitudinea activităţii sale!

7.Dacă laşi să cadă o pană pe un ou, acest ou nu se va sparge, pentru că soliditatea sa poate suporta cu uşurinţă această greutate. Dar dacă aşezi pe el o greutate de o sută de livre, oul va fi complet zdrobit sub puternica presiune a acestei încărcături excesive.

8.Ar putea oare un uriaş să îmbrace haina unui copil? Desigur că nu! Dar dacă totuşi ar face-o, ce s-ar întâmpla cu haina? Vezi, haina s-ar rupe în mii de bucăţele!

9.Astfel, în toată Creaţia, fiecare lucru îşi are măsura sa.

10.Şi după cum vezi acum că există lumi de mărimi foarte diferite care trebuie să suporte forţe corespunzătoare, poţi deduce că există în aceste lumi spirite de mărimi proporţionale care trebuie în mod necesar să fie purtate de corpuri mai mult sau mai puţin mari.

11.Totuşi, adevărata, unica mărime veritabilă a spiritului nu se măsoară în nici un caz după întinderea sa, ci numai după iubirea şi înţelepciunea sa. Dar vezi, acestea sunt spirite originare care, pe vremea când erau în stare liberă, umpleau o întreagă regiune a Soarelui, într-o activitate frenetică. Dar cum şi ele ar dori să-şi aibă partea lor de fericire în împărăţia Mea, trebuie să apuce şi ele pe calea cea strâmtă a cărnii! Dacă îşi abandonează învelişul carnal, datorită blândeţii şi a marii lor umilinţe, vor fi reduse la proporţiile noastre - dar şi le vor putea totodată redobândi pe cele pe care le aveau înainte, în caz de nevoie!

12.Acum, ştii tot ce trebuie să ştii despre această sferă şi pentru această stare care este a ta. Acum, continuă să priveşti şi spune ce te miră, ca să putem trece în curând la cea de-a unsprezecea uşă! Aşa să fie!"

13.Episcopul Martin îşi cufundă din nou privirea în câmpul de lumină al Soarelui şi în curând descoperă temple imense şi alte locuinţe, precum şi drumuri şi poduri de cel mai îndrăzneţ gen. El mai zăreşte şi munţi înalţi şi foarte semeţi, care se întind pe linii principale de jur împrejurul Soarelui şi delimitează astfel fâşii în interiorul cărora se găsesc de fiecare dată alţi locuitori, alte moduri de viaţă, alte obiceiuri şi datini. De asemenea, el mai descoperă şi faptul că, de o parte şi de alta a centurii principale sau centrale, două fâşii prezintă cea mai mare asemănare, din aproape toate punctele de vedere.

14.Dar înainte de toate, cel mai mult îi plac fiinţele umane din banda centrală, şi deja s-a obişnuit cât de cât cu extrema lor frumuseţe. Totuşi, ele nu se pot încă apropia prea mult de el, în special femeile şi fetele tinere, deoarece sunt prea frumoase şi atrăgătoare. Dar şi bărbaţii sunt făcuţi într-un mod nespus de armonios, încât niciodată Pământul nu a purtat fiinţe, nici măcar de genul feminin, care să posede o frumuseţe atât de încântătoare, plină de gingăşie şi de rotunjimi, totul însoţit ,de cea mai mare bunătate.

15.După ce scrutează îndelung orizontul, el zăreşte, în mijlocul fâşiei principale, un edificiu care depăşeşte prin somptuozitatea, strălucirea şi ornamentaţia sa extrem de bogată, toate precedentele viziuni într-o măsură atât de mare, încât tot ceea ce a admirat Martin al nostru pana acum de-abia mai merită să fie pomenit. In jurul acestui edificiu se plimbă nişte fiinţe de o frumuseţe atât de mare, încât la vederea lor, el se prăbuşeşte, ca lipsit de viaţă, şi rămâne multă vreme tară a putea pronunţa vreun cuvânt.

16.Numai după o bună bucată de timp, episcopul Martin, aparent complet epuizat, deschide din nou gura şi începe să geamă mai degrabă decât să vorbească, spunând în mod incoerent: "Dumnezeul şi Stăpânul meu! Cine oare, în lume, ar putea să-şi închipuie un asemenea lucru? Soarele, o sferă luminoasă, bun; dar cine s-ar putea gândi că există asemenea minunăţii pe suprafaţa lui?!

17.Ce eşti tu, o Pământule, faţă de această preafericită splendoare? Ce sunt locuitorii tăi, adevărate fiare sălbatice umane, faţă de aceste fiinţe de o frumuseţe indescriptibilă, pline de slavă şi de perfecţiune înalt celestă, precum şi de o graţie nespus de binevoitoare despre care nici cel mai perfect dintre oameni nu ar fi în stare să-şi facă vreo idee!

18.Pe Pământ, oamenii au inima cu atât mai împietrită şi sunt adeseori cu atât mai diabolici cu cât palatele lor sunt mai somptuoase, pielea lor - mai fină şi veşmintele pe care le poartă - mai strălucitoare. Dar aici, este exact contrariul! Aaah! Niciodată nu s-a văzut sau auzit nimic asemănător pe Pământ!

19.Aici, cei mai înţelepţi locuiesc în cele mai mizerabile chilii din munte, aşa cum descopăr chiar acum. Pe Pământ, locuinţa conducătorului suprem al creştinătăţii, care se consideră cel mai înţelept, este tocmai cea mai mare, cea mai bogată şi cea mai strălucitoare din lumea întreagă. Aici este tocmai contrariul. Aha, şi locuitorii Pământului chipurile sunt copiii lui Dumnezeu?! Ha! ei sunt mai degrabă copiii

Satanei, față de aceşti copii ai Soarelui, şi nu pot fi altceva, comparativ cu aceşti puri copii ai Cerului!

20.Lor niciodată nu le-a fost propovăduită vreo Evanghelie. Şi totuşi, după natura lor, ei sunt însăşi pura Evanghelie şi de altfel este foarte evident că aşa trebuie să fie, căci altminteri ordinea celestă cea mai înaltă care se remarcă aici ar fi de neînchipuit. Da, da, întâlnesc aici în mod viu cel mai pur, cel mai autentic, cel mai adevărat şi mai perfect Cuvânt al lui Dumnezeu, interpretat cu adevărat aşa cum se cuvine!

21.Priviți la crinii din văi: ei nu prăşesc şi nici nu seceră şi nu adună nimic în hambarele lor, dar Solomon în toată splendoarea sa regală nu a fost niciodată îmbrăcat nici măcar ca cel mai mic dintre ei! Văd aici o mulțime nenumărată de asemenea crini; ei nu au nici plug, nici cuțit, nici foarfeci, nici războaie de țesut sau de brodat. Dar unde există oare pe tot Pământul vreun fiu de rege sau vreo prințesă care să se poată măcar apropia de unul dintre cei mai mici crini cereşti?

22.O, voi, oameni care locuiți pe Pământ murdărindu-1 şi infestându-1, ce sunteți voi, şi ce sunt eu, față de aceste popoare ale Soarelui?! Doamne, Doamne, o Doamne, noi nu suntem altceva decât nişte adevărați diavoli şi lumea întreagă este chiar Iadul in optima forma! Fără nici o îndoială, acesta este motivul pentru care stelele se găsesc atât de departe de Pământ, da, pentru a nu fi contaminate de el!

23.O, Dumnezeule, Tu eşti sfânt şi negrăit de mare! In mânia Ta, demult, probabil că ai scuipat şi astfel a luat naştere Pământul; şi tot astfel, creaturile sale provin din vechiul blestem pe care l-ai făcut să răsune ca tunetul în universul infinit!

24.O, Doamne, iartă-mi această remarcă, dar în fața acestui spectacol celest, nu o pot păstra pentru mine! Acum, sunt cuprins de scârbă gândindu-mă la Pământ şi la locuitorii săi, ca în fața unui hoit împuțit şi infect!

25.O, Doamne, trimite-mă în universul cel mai îndepărtat, dar, Te implor, nu mă mai trimite niciodată pe Pământ! Căci acel loc este pentru mine iadul printre iaduri iar locuitorii săi sunt nişte draci împielițați a căror principală ocupație este de a-i persecuta cu o sălbatică cruzime pe cei câțiva rari îngeri care se află printre ei.

26.O, Doamne, Doamne, lasă să cadă o adevărată judecată peste această singură pată de noroi din Creația Ta infinită! Cu cât privesc mai mult aceste minuni, cu atât mai puternic mi se conturează gândul că Pământul întreg şi locuitorii săi nu constituie, de fapt, deloc opera Ta, ci cea a Satanei, prințul tuturor diavolilor - spun asta fără cea mai mică ruşine sau reținere! Intr-adevăr, acolo nu găseşti decât viciu, moarte şi putreziciune, iar Tu nu eşti, nu ai fost niciodată şi nu vei fi vreodată Creatorul tuturor acestor lucruri, în vecii vecilor!

27.Ah, aah, cât este de minunat, cât este de minunat aici, unde domneşte ordinea veşnică a Cuvântului Tău! Dimpotrivă, câtă mizerie şi suferință este legată de viața pământească, pe această planetă care a luat naştere din blestemul Tău pentru că ea se revoltă mereu şi în toate privințele împotriva ordinii Tale! O, Doamne, judec-o, ruineaz-o şi nimiceşte-o pentru totdeauna, căci ea este, din toata veşnicia, nedemnă de Grația Ta!"

28.Eu spun: "Stai liniştit, tu nu cunoşti încă ordinea lucrurilor, deşi ceea ce ai spus este destul de adevărat. Dar vino acum cu Mine la cea de-a unsprezecea uşă; acolo vei vedea mai clar anumite lucruri şi vei judeca altfel. Aşadar, urmează-Mă; aşa să fie!"

Cap.49 - O viziune a Lunii prin cea de-a unsprezecea uşa.
Episcopul Martin şi înțeleptul de pe Luna.

1.(Domnul): "Iată, suntem acum în faţa celei de-a unsprezecea uşi! Priveşte înăuntru şi spune-Mi ce vezi aici!"

2.Episcopul Martin priveşte câteva clipe prin deschizătura uşii, apoi, după o vreme, spune pe un ton oarecum bosumflat: "Ce-i şi cu caricatura aceasta de lume? Fiinţe umane care de-abia dacă sunt mai mari decât nişte iepuri de pe Pământ, ţinuturi aproape la fel de frumoase ca nişte răzoare acoperite de gunoi! Copacii de-abia dacă au vreo câteva picioare înălţime, ca şi, pe Pământ, lemnul strâmb. Cel mai bine arată tot munţii care, intr-adevăr, sunt foarte înalţi şi abrupţi. Cât despre mări, nu văd nici una, insa există nişte lacuri; cel mai mare ar putea conţine, după măsura terestră, zece mii de găleţi de apă! Ce diferenţă între uşa numărul 10 şi uşa numărul 11!

3.Ah, ah - ce mai e şi cu acest personaj săltăreţ, care pe deasupra mai are şi o singură labă? Cu siguranţă, nu este decât un dobitoc şi nu o fiinţă umană! Acolo, desluşesc încă o întreagă turmă de un fel de marmote ciudate! Zău, este foarte straniu! Până acum, nu văzusem nicăieri animale, si iată ca aici, în această lume de trei parale, apar dintr-o dată aproape mai multe animale decât fiinţe umane! Să fie oare chiar o lume animală? Da, da, iată o turmă mare de un fel de oi care vin încoace! Păcat că nu zăresc nici un bou şi nici un măgar, ca să mă pot bucura de priveliştea unui semen de-al meu! Există şi nişte păsări, dar nu par prea vesele!

4.Ah! Hahaha! Ce amuzant e! Aici, fiinţele umane au crescut lipite împreună! Micuţa femeie este agăţată de spatele bărbăţelului ca o cocoaşă căţărata pe umerii lui! Şi dincolo, un omuleţ se umflă ca o broască şi face cu burta un zgomot ca toba unui regiment turc de pe Pământ! Nu, zău, toate acestea sunt extrem de ciudate şi chiar destul de ridicole!

5.Zău, Doamne, daca Tu ai creat această lume mititică, sunt sigur că nu Te-a costat prea mult din Atotputernicia şi înţelepciunea Ta, căci, din câte îmi pot da seama deocamdată, această lume este într-adevăr mai degrabă ternă decât sublimă, faţă de tot ce am văzut până acum. Şi aici, trebuie să-mi retrag anumite cuvinte puţin prea severe pe care le-am rostit la uşa numărul 10 referitor la Pământ. Căci, faţă de ce văd aici, Pământul este totuşi un adevărat paradis, cu excepţia locuitorilor lui! - O, Doamne, Te rog să fii bun să-mi spui cum se numeşte această lume! Doar n-o fi făcând parte din sistemul solar al Pământului nostru?"

6.Eu îi răspund: "O, ba da! Vezi, este Luna voastră! Şi aceste fiinţe umane provin de pe Pământ, la fel ca şi Luna însăşi, care era mai demult cea mai rea parte a Pământului, dar care, astăzi, a devenit de departe cu mult mai bună decât întreaga voastră planetă! De aceea ea este acum o şcoală pentru sufletele care caută lumea înainte de toate. Căci vezi tu, o lume aridă şi minusculă dar locuită de spirite bogate este mai bună decât o lume mare şi bogată dar locuită de spirite pline de sărăcie!

7.Vezi, pe cât de mizerabilă este înfăţişarea acestor fiinţe, pe atât de mare le este bogăţia spirituală, şi aceasta de multă vreme; iar tu vei mai avea mult de lucru până să atingi nivelul lor spiritual!

8.Dar pentru ca să poţi avea un exemplu concret al înţelepciunii lor, voi face astfel încât un cuplu să se apropie şi să discute cu tine diverse lucruri. Iată că deja unul dintre aceste mici cupluri în care femeia este agăţată la spatele bărbatului vine încoace: pune-le câteva întrebări şi fii sigur că ei îţi vor răspunde fără greş la fiecare dintre ele! Aşa să fie!"

9.Episcopul Martin spune: "Da, desigur, iată deja unul dintre aceste mici cupluri! Se apropie de noi aducând cu el tot ceea ce este lumea sa, de care se serveşte cu adevărat ca de o barcă. Uite, de aproape, au un aer cât se poate de comic, in special femeiuşca! Dar îmi dau seama că noi trebuie să fim invizibili pentru ei, căci îi văd observând împrejurimile ca şi cum ar presimţi intens o anumită prezenţă, fără a o putea însă vedea!"

10.Eu spun: "Trebuie să mergi mai aproape de ei şi să intri astfel în contact cu mica lor sferă; atunci ei te vor percepe cu siguranţă mai bine! Locuitorii tuturor lunilor care aparţin unor planete au într-adevăr particularitatea de a nu putea decela complet spiritele de pe celelalte planete decât atunci când acestea se găsesc în mica lor sfera. Acest fenomen se explică prin faptul că lunile corespund gradului cel mai de jos şi mai material al planetelor; la fel cum baliga animalelor reprezintă stadiul lor cel mai de jos şi mai material! Acum, fa ce ţi-am spus şi micul cuplu te va vedea imediat!"

11.Episcopul Martin face deci cum i-am poruncit şi, de acum, micul cuplu îl vede şi-i admiră talia sa mare. Imediat, Martin începe următoarea discuţie cu cei doi locuitori ai Lunii: "Voi sunteţi oare adevăraţii locuitori ai acestei lumi, sau mai există şi alţii, mai mari decât voi şi poate şi mai înţelepţi?"

12.Cei doi răspund: "în ceea ce priveşte fiinţele umane, sunt numai câteva care ni se aseamănă. Dar mai există o multitudine de alte creaturi, iar pe faţa opusă a acestui tărâm trăiesc cei pedepsiţi care vin deseori la noi pentru a învăţa din înţelepciunea noastră. Dar aceşti penitenţi vin de obicei dintr-o altă lume, probabil din aceeaşi din care vii şi tu! Desigur, ei sunt foarte mari în privinţa înfăţişării, dar în ceea ce priveşte fiinţa lor profundă, sunt extrem de mici. La fel stau lucrurile şi cu tine, care ai o talie mare, dar a cărui fiinţă veritabilă este de-abia vizibilă!

13.Dar ce faceţi voi, fiinţele umane de statură mare cărora v-a fost dată atâta viaţă? De ce vă ocupaţi atât de puţin de ea? Când vine vremea semănatului grânelor - sămânţă graţie căreia fiinţa umană îşi poate păstra viaţa pământească hrănindu-se - atunci omul este plin de zel şi munceşte cât îl ţin puterile, fără răgaz, ca un vierme într-un copac scorburos, şi nici un obstacol nu-1 poate opri. EI îndură canicula, gerul, ploaia şi toate celelalte intemperii. El nu-şi cruţă corpul şi adeseori îşi expune scurta sa viaţă care atârnă de un fir de păr celor mai mari primejdii pentru a-şi procura o mizerabilă hrană. Dar pentru menţinerea şi perfecţionarea vieţii sale interioare adevărate, pentru eul real, veşnic, mare şi sfânt, nu face decât puţin sau aproape nimic!

14.Ce-ai putea să-i spui unui grădinar care a sădit pomi fructiferi în pământul său şi care, atunci când florile se deschid, la fel ca şi frunzişul lor protector, ar smulge toate florile şi frunzele de pe ramuri şi şi-ar împodobi cu ele uşa de intrare a casei? Nu încape nici o îndoială că un asemenea grădinar ar fi cel mai stupid şi mai neghiob din câţi există, căci în timp ce vecinul său ar obţine o recoltă bogată, el ar trebui să moară de foame de vreme ce pomii săi nu ar da nici un rod!

15.Dar orice om nu este oare şi mai nesăbuit faţă de el însuşi dacă savurează, deja, ca pe un fruct viaţa sa pământească, care nu reprezintă deocamdată decât florile şi frunzele adevăratei sale vieţi interioare? Printr-un asemenea consum contrar naturii şi prematur, el distruge adevăratul fruct care ar trebui mai întâi să ia naştere: adevărata viaţă veşnică a spiritului. Oare cine renaşte la viaţa cea nouă şi nepieritoare: florile, frunzişul sau sâmburele interior al fructului devenit copt? Vezi, numai sâmburele!

16.La fel stau lucrurile şi cu fiecare fiinţă umană: carnea sa, simţurile sale, inteligenţa sa orientată către exterior, raţiunea sa - acestea sunt florile si frunzişul. Ele dau naştere unui suflet copt sau matur. Şi această bună şi justă maturitate a sufletului poate atunci concepe un sâmbure copt. Acest sâmbure este spiritul nemuritor care, în deplina sa maturitate, cuprinde orice lucru şi-1 transformă pentru a-1 integra în propria sa nemurire - la fel cum o bucată de carne perisabilă, atunci când este unsă cu uleiul eteric al nestricăciunii, ajunge şi ea să nu se mai altereze niciodată.

17.Vezi, tu, omule mare, aceasta este înţelepciunea noastră! Pentru a o pune în practică, noi urmăm ordinea binecunoscută a Spiritului suprem al lui Dumnezeu şi am devenit aşa cum suntem."

18.Pe tot parcursul acestui discurs, figura lui Martin al nostru s-a alungit progresiv. Înţelepciunea acestui mic cuplu lunar îi stârneşte o uimire fără margini. Nu reîncepe să vorbească decât după o bună bucată de vreme: "Ah, ah - ei bine, mă

aşteptam la orice din partea voastră, numai la o înțelepciune atât de profundă nu, locuitori ai Lunii! Cine v-a dat această învățătură?

19.Animalele îşi cunosc instinctiv legile şi se dezvoltă în modul cel mai firesc după legile naturii, urmându-şi instinctul. De asemenea, toate plantele trebuie să facă să înflorească ceea ce este depus în ele. Şi tocmai din această cauză, animalele şi plantele sunt judecate după ceea ce sunt. Dimpotrivă, omul, ca ființă liberă, trebuie mai întâi să primească toate acestea în sinea lui printr-o învățătură exterioară, ca un receptacol complet gol. Iar Cuvântul Înțelepciunii divine trebuie să fie depus în inima lui ca un bob de grâu în pământ pentru ca el să poată ajunge la cunoaşterea lui Dumnezeu şi a legilor Sale. Dar dacă ființa umană nu primeşte nici o învățătură, ea rămâne la fel de proastă ca orice animal şi la fel de necioplită ca un bolovan.

20.Or, ținând cont că voi sunteți incontestabil ființe umane cu aceleaşi drepturi divine ca şi noi, trebuie deci să fi primit şi voi o învățătură de la Dumnezeu, în mod direct sau indirect, altminteri înțelepciunea ta ar fi pentru mine cea mai mare dintre minunile pe care le-am întâlnit vreodată. Căci Dumnezeu trebuie să fi fost primul învățător al oamenilor la începutul veacurilor, altminteri toți oamenii, până în zilele noastre, s-ar afla cu mult sub stadiul animal. Căci dacă A ar fi orb, cine i-ar putea aduce lumina lui B? Şi dacă B ar fi astfel în mod obligatoriu orb şi el, de la cine ar primi C lumina? Dar de vreme ce tu eşti un om foarte luminat, spune-mi, te rog, cum şi cam în ce epocă a venit la voi esența luminii divine, care nu poate fi confundată?"

Cap.50 - Diferite efecte ale învățăturii exterioare şi interioare. Atelierul olarului.

1.Locuitorul Lunii spune: "Prietene, tu vorbeşti şi pui întrebări potrivit înțelegerii tale iar eu îți răspund în felul meu! Judecând după cuvintele tale, se pare ca Spiritul Suprem al lui Dumnezeu v-a transmis oral învățăturile Sale, cu nuiaua în mână. Căci tu pari a fi încă mult prea prost pentru o învățătură spirituală, aşa cum este, foarte probabil, şi întreaga rasa umană de pe planeta ta!

2.Tu chiar crezi în mod serios ca supremul şi atotputernicul Spirit divin a conceput ființa umană - creatura Sa cea mai perfectă - ca un sac gol în care trebuie mai întâi să pui ceva dacă vrei să scoți, apoi, ceva din el? O, vezi, asta este o eroare foarte mare!

3.Ființa umană de pe fiecare corp ceresc poartă deja ea o comoară infinită de înțelepciune! Nu este nevoie decât de mijlocul adecvat pentru a o trezi si apoi, în urma acelei treziri, vor decurge roadele cele mai minunate. Dar acest mijloc de trezire este prerogativa spiritului suprem al lui Dumnezeu.

4.Atunci, dacă ființa umană nu a respins acest mijloc ci 1-a experimentat imediat în ea însăşi, ea va începe să se dezvolte prin forța propriei sale semințe care va germina în ea, va creşte şi în final se va coace. Astfel, ea nu are nevoie de o învățătură exterioară, ci numai de cea care provine din ea însăşi.

5.Căci tot ce atinge ființa umană din exterior îi este străin şi aşa rămâne întotdeauna; aceasta nu o poate aduce la o stare de înțelepciune adevărată şi durabilă, ci numai la cea a unei buruieni care niciodată nu favorizează viața, ci nu face decât să o slăbească şi să o omoare până la urmă definitiv. Căci, fiind un lucru exterior, această înțelepciune se îndreaptă neîncetat către exterior în loc să se întoarcă spre interior, acolo unde se află viața veşnică şi adevărată a lui Dumnezeu, Spiritul suprem!

6.Aceasta este calea prin care noi ajungem la înțelepciunea noastră, numai şi numai din interior şi nu din exterior! Dar dacă voi ceilalți aveți nevoie de o învățătură

exterioară, înseamnă că trebuie să fiți nişte oameni foarte încăpățânați, desfrânați şi din această cauza nişte păcătoşi grosolani; aşadar nişte adversari ai ordinii divine şi desigur, în voi înşivă, nişte duşmani ai Vieții. In acest caz, desigur, A trebuie să fie şi să rămână întotdeauna orb, la fel ca şi B, C etc... dacă nici un suflu spiritual provenit din exterior nu-1 trezeşte!

7.Ai astfel răspunsul la întrebarea ta, tot la modul exterior. Căci pentru un răspuns interior, nu pari nici pe departe a poseda facultățile necesare, dovada însăşi întrebarea ta! Dar dacă doreşti, poți continua să-mi pui întrebări!"

8.La auzul cuvântării acestui locuitor al Lunii, fața episcopului Martin se lungeşte şi mai mult, căci el îşi dă seama că propria sa înțelepciune nu se poate compara cu cea a omulețului. El stă şi chibzuieşte profund, întrebându-se ce ar putea face pentru a dovedi micuțului cuplu lunar că în calitate de locuitor al Pământului, el este totuşi cel mai înțelept. Dar degeaba îşi scormoneşte mintea: nu-i vine nici o inspirație.

9.Atunci episcopul Martin se întoarce spre Mine şi spune: "Doamne, nu mă lăsa aşa în încurcătură, ci ajută-mă mai degrabă să înving extrema înțelepciune a acestui locuitor al Lunii şi să-i arăt că pe Pământul Tău, nici oamenii nu sunt nişte zevzeci! Dar individul acesta mă scoate din sărite într-un asemenea hal încât nu pot răspunde la nici una dintre întrebările sale. Şi când te gândeşti că eu ar trebui să fiu stăpânul lui, iar mai târziu -conducătorul acestei lumi întregi!

10.S-ar putea întâmpla, cu timpul, ca locuitorii tuturor lumilor care mi-au fost prezentate până acum să vină înaintea mea, care ar trebui să fiu domnul şi stăpânul lor, şi să-mi arate că în toată această Creație, eu sunt cel mai mare dintre imbecili! Eu zic deci că pentru a preveni o asemenea ruşine, ar fi bine să le arătăm încă de la început, printr-o înțelepciune care s-o depăşească pe a lor, că suntem în toate privințele stăpânii lor. Astfel, pe viitor, ei nu ar mai risca să ni se adreseze ca nişte învățători şi să ne trateze ca pe nişte elevi de şcoală primară!"

11.Eu spun: "Ascultă, dragul Meu Martin! Iți închipui tu că poți să-i faci să tacă pe aceşti adevărați înțelepți cu ajutorul unei replici înțepătoare? O, în acest caz, te înşeli amarnic! Vezi tu, la fel cum nu există decât un singur adevăr, tot astfel nu există decât o singură înțelepciune care, precum un meterez veşnic şi de neclintit, rămâne invincibilă în vecii vecilor! Aşadar, dacă acest locuitor al Lunii vine la tine arătându-ti singurul adevăr adevărat, spune-Mi atunci, cu ce altă înțelepciune mai mare ai vrea tu să-1 combați?

12.Vezi, exista un cu totul alt mijloc decat crezi tu pt a face aceste spirite binevoitoare, serviabile si devotate tie.Acesta cale se numeste iubire, umilinta si blandete! Cu aceste prime 3 principii esentiale si cele mai important le Vietii vei ajunge pana la urma sa dobandesti cea mai mare forta pentru a putea face fata acestor nenumarati locuitori a stelelor.

13.Ceea ce te invata iubirea este sa faci bine tuturor acestor fiinte si sa le faci cat mai fericite.Umilinta te invata s fii mic si sa nu te ridici niciodata plin de orgoliu deasupra cuiva – chiar daca persoana respectiva ti se pare dintre cele mai neinsemnate – ci dinpotriva sa te consideri mereu pe tine insuti drept cel mai mic dintre toti.In sfarsit, invatatura blandetii te ajuta sa suporti orice fiinta cu aceeasi bunavointa constanta si s te straduiesti din adancul inimii sa o ajuti oricand si oriunde are nevoie.Iar aceasta s-o faci intotdeauna prin mijlocul cel mai bland, astfel incat sa nu incalci catusi de putin libertatea nimanui.Daca din cand in cand, se dovedeste necesar sa utilizezi mijloace mai aspre, aceasta nu trebuie niciodata sa se intample din dorinta de a pedepsi sau de a judeca nici chiar sub inboldul unei manii justificate, ci dimpotriva – din iubire elevata si dezinteresata!

14.Vezi, acestea sunt bazele întregii măiestrii cereşti! Tu trebuie să înveți să le stăpâneşti pe deplin, astfel te vei descurca mai bine cu aceşti locuitori ai Lunii. Dar ia

întoarce-te la acest mic cuplu, ia-ţi ucenicia alături de el şi exersează această metodă cerească; poate că astfel vei reuşi să te descurci mai uşor! Du-te, şi fa ce-ţi spun; aşa să fie!"

15.Episcopul Martin se întoarce din nou către micul cuplu lunar şi spune: "Ascultă, tu, dragul şi bunul meu prieten de talie mică, acum, am cugetat adânc la cuvintele tale foarte înţelepte şi am dedus din ele, prin graţia Domnului, că tu ai perfectă dreptate în tot ce ai spus. Dar cu toate acestea, mai am o întrebare pentru tine, nu pentru a pune şi mai mult la încercare temeinica ta înţelepciune, ci numai pentru ca să mă înveţi!

16.Vezi, adineaori mi-ai demonstrat că orice învăţătură exterioară este complet nulă şi inutilă; nu pot spune că te înşeli. Dar, dacă orice învăţătură exterioară, şi deci orice percepţie exterioară - aceasta provenind de oriunde şi prin oricare dintre cele cinci simţuri ale noastre - este rea, inutilă şi netrebuincioasă, aş vrea totuşi să aflu din atât de înţeleaptă ta gură de ce marele Creator al tuturor lumilor, al tuturor oamenilor şi al tuturor îngerilor ne**-a** dat aceste simţuri exterioare? De ce a creat El o voce care duce către exterior, o limbă capabilă să vorbească? De ce există oare toate aceste forme şi celelalte manifestari exterioare ale nenumăratelor lucruri şi fiinţe?!' Chiar îţi poţi oare imagina o fiinţă fară înfăţişare exterioară? Inlăturarea oricărei exterioriţăţi nu înseamnă oare anularea totală a fiinţei? Căci vezi, în orice caz, eu nu-mi pot închipui fiinţe care să nu aibă absolut nici o înfăţişare exterioară! Iată aşadar îndoielile mele; ai deci răbdare şi lămureşte-mă în această privinţă!"

17.Locuitorul Lunii răspunde: "Prietene, tu eşti un extremist: ba rămâi superficial, ba mergi prea în profunzime!

Prea mult şi prea puţin
Strica orice joc!
Vrei inima să-ţi alini?
Mergi pe calea de mijloc!

18.Marele Spirit a creat o cantitate infinită de lucruri de toate felurile. Iar acestea nu se pot întâlni reciproc decât în mod exterior -altminteri nu s-ar putea vorbi de o multitudine - ţinând cont că ele reprezintă unele pentru celelalte ceva exterior. Dar pentru ca fiinţa umană să poată şi ea percepe ceea ce este exterior, i-au fost dăruite simţuri exterioare. Cu toate acestea, ele nu o vor duce niciodată la înţelegere: numai simţurile interioare îi vor permite aceasta.

19.Astfel, omul are simţuri exterioare pentru a percepe ceea ce este exterior şi simţuri interioare pentru a înţelege ceea ce este interior, înţelepciunea face parte din simţurile interioare ale spiritului şi nu din simţurile exterioare ale corpului, tocmai de aceea ea trebuie sa fie învăţată de la interior către exterior şi nu invers.

20.Dar această învăţătură interioară nu-i poate fi dată sufletului decât de către spirit, căruia Marele Spirit al lui Dumnezeu i-a insuflat în mod total limpede şi nevoalat tot ceea ce a fost şi continuă să fie creat în veşnicie.

21.Limbajul exterior nu există decât pentru a evalua ceea ce este exterior şi a-l unifica apoi cu ceea ce este interior. Astfel se realizează contopirea exteriorului cu interiorul, instaurând deplina cunoaştere a ordinii divine. Această cunoaştere este adevărata înţelepciune şi numai la ea trebuie să aspirăm, pentru că ea este unica forţă interioară a spiritului şi a vieţii sale active.

22.Acum cred că-ţi dai cu uşurinţă seama că niciodată în toată veşnicia, Spiritul lui Dumnezeu nu i-a învăţat pe oameni prin revelaţii exterioare, ci întotdeauna numai din interior prin spirit. Si dacă a existat totuşi o învăţătura care îmbrăca aparenţa unei revelaţii exterioare oferite de către o persoana ea nu **avea** nici un efect interior atâta timp cât nu fusese dirijată înspre partea cea mai profunda a spiritului omului prin forţa Spiritului divin.Si tot astfel, tot ce ţi-am explicat acum în mod exterior nu poate avea nici un efect asupra ta, atâta timp cât nu îl vei fi perceput tu însuţi!

23.Chiar daca Dumnezeu însuşi te-ar iniția în mod exterior în întreaga înțelepciune, aşa cum am făcut-o eu, ei bine, această învățătura (divina nu ți-ar ti nici ea de nici un folos atâta timp cât El, Dumnezeul suprem, nu ar instrui propriul tău spirit din intenor prin Spiritul Sau Sfânt.

24.Acum, dacă eşti în stare, consideră toate acestea drept un adevărat răspuns. Şi să-ți fie clar că el nu-ți este de nici un folos pentru salvarea ta, atâta timp cât nu-l vei simți tu însuți! Căci ceea ce nu este al tău nu te face liber ! Dacă mai vrei sa-mi pui întrebări, la-o; îți voi răspunde!"

25.Atunci episcopul Martin spune: "Prietene, văd încă o data că, în ciuda micimii tale exterioare, tu eşti într-adevăr o ființă profund înțeleaptă. Mai recunosc şi faptul că deocamdată nu pot nici pe departe să mă măsor cu tine. Dar vei fi totuşi de acord cu mine în următoarea privință, tu a cărui înțelepciune este mai tare ca stânca: dacă, din pură iubire, eu învăț pe cineva numai la modul exterior, despre lucrurile care fac parte din ordinea divină, cum ar fi puterea, iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu, atunci cu siguranță că o atare învățătură nu poate să-i aducă vreo judecată unui discipol inocent şi plin de sârg; ba dimpotrivă, acest mod de a acționa ar fi mai degrabă un mijloc de a urma calea cea dreaptă care duce la Viața veşnică! Căci eu nu pun prea mult preț pe înțelepciunea neînsoțită de iubire, ci numai pe iubire. Intr-adevăr, acolo unde aceasta din urmă lipseşte, pentru mine întreaga înțelepciune nu mai face doi bani!

26.Cum ți se pare punctul meu de vedere? Ştiu bine că orice ființă umană trebuie mai întâi să renască în spirit înainte de a putea intra în împărăția lui Dumnezeu propriu-zisă, aceasta împărăție a adevăratei libertăți. Dar tocmai, pentru a ajunge la această nouă naştere, trebuie totuşi să fi luat cunoştință de căile care duc la ea printr-o învățătură exterioară, căci, cel puțin după părerea mea, o învățătură interioară este de-a dreptul de neconceput - în special în ceea ce-i priveşti pe copii.Si dacă nici acum nu am dreptate, atunci arată-mi cum procedați voi, omuleții de pe Lună, pentru a vă educa copiii!"

27.Locuitorul Lunii: "Ce mai vrei, dacă propria ta viziune îți pare de departe a fi cea mai bună? O, tu, flecar care nu vezi mai departe de vârful nasului, orice învățătură exterioară nu este oare o lege care hotărăşte cum trebuie înțeles cutare sau cutare lucru? Nu judecă oare orice lege, orice regulă? Când a făcut legea liber pe cineva?

28.Voi pământenii faceți din copiii voştri nişte prizonieri şi atunci nu mai puteți niciodată să-i faceți liberi. însă noi ne educăm copiii la fel cum un meşter olar de pe Pământ îşi confecționează vasul: el începe să-l plăsmuiască pe roata sa în acelaşi timp din interior şi din exterior, altminteri opera sa nu ar avea două laturi asemănătoare! Dacă vrei să înveți cum ar trebui să fie educați oamenii în vederea libertății veşnice, du-te în atelierul olarului: acolo vei recunoaşte iubirea pe care o căutai şi pe care nu ai înțeles-o! Da, realizează faptul ca la un olar, există deocamdată mai multa înțelepciune decât în tine însuți!"

29.Sub şocul acestor ultime cuvinte, episcopul Martin se întoarce încă o dată la Mine şi spune: "O, Doamne, zău, nu pot ajunge la nici un rezultat cu acest personaj lunar atât de radical! Căci degeaba îi prezint lucrurile exact conform învățăturii Tale, că el reuşeşte întotdeauna să mă prindă pe picior greşit! Cel mai ciudat lucru în această poveste este faptul că el, un locuitor al Lunii, pare a cunoaşte Pământul mai bine decât mine însumi, deşi cu siguranță că nu l-a văzut niciodată altfel decât ca pe o stea! Mi-a zis să mă duc să vizitez un olar de pe Pământ de la care cică ar trebui să învăț înțelepciunea, şi, într-un anumit fel, taina iubirii! Iată, fără îndoială, un lucru foarte caraghios!

30.Ce să caut eu la un olar? Poate că ar trebui sa practic această meserie aici? Ah, individul a mers atât de departe încât mi-a spus verde-n față şi fără a clipi că nici chiar Tu, o Doamne, nu ma vei putea ajuta învățându-mă cu propria Ta gură, dacă

aceste adevăruri nu vor proveni din propriul meu spirit interior! Evident, aceasta este o insultă grosolană! Dacă nu ar depinde decât de mine, i-aş face pe acest caraghios să simtă puţin ce păţesc cei care merg până la a renega forţa învăţăturii Tale!"

31.Eu spun: "Lasă asta, dragul Meu Martin, căci dacă te-ai angaja într-o dispută cu acest locuitor al Lunii, el ar fi - de departe - cel care ar avea câştig de cauză! Dar cu adevărat nu merită ca Eu să permit să i se întâmple vreun necaz, fiindcă este un spirit extrem de bun! Dacă ţi s-a părut în final puţin necioplit, asta se datorează faptului că a simţit în tine o anumită sete ascunsă de mărire, pe care aceşti locuitori ai Lunii nu o pot suporta absolut deloc! Căci la ei, exteriorul trebuie să fie replica perfectă a interiorului.

32.In rest, fii foarte atent la cuvintele acestui înţelept; va sosi şi clipa când ele ţi se vor părea pe deplin justificate! Imaginea olarului este perfectă: prin ea, poţi învăţa să cunoşti toată plenitudinea ordinii Mele. Căci vezi, Eu însumi sunt tocmai un olar iar activitatea Mea este asemănătoare cu a sa. Căci ordinea Mea seamănă cu roata olarului şi operele Mele sunt identice cu vasele sale! Cum? Viitorul ţi-o va revela!

33.Dar hai să mergem acum la cea de-a douăsprezecea uşă! Acolo, multe aspecte care-ţi erau încă obscure se vor lămuri! Aşa să fie!"

Cap.51 - O privire asupra celei mai mici dintre galaxii prin cea de-a douăsprezecea uşa. Martin presimte grandoarea şi gratia lui Dumnezeu. Forma fiinţei umane ca forma fundamentala de existenta. Primejdii în Lumea de dincolo, pentru cel care încâ nu este total renăscut.

1.Domnul: "Iată-ne în faţa celei, de-a douăsprezecea uşi; la fel ca precedentele, ea este deja deschisă! Inaintează până în prag şi spune ce vezi aici!"

2.Episcopul Martin face ce i s-a poruncit. După o bucată de vreme de cea mai profundă uimire, începe în sfârşit sa vorbească: "O Dumnezeule, O Dumnezeule, este infinit, veşnic, nespus de mare! La distanţe monstruos de mari, văd o puzderie nenumărată de sori şi de lumi luminoase care roiesc în toate direcţiile ca musculiţele pe Pământ, într-o zi de vară, cu câteva ceasuri înainte de apusul soarelui! O, oare câte sunt? Şi câte veşnicii îmi vor fi necesare pentru a învăţa să le cunosc măcar cât de cât!

3.O, Dumnezeule, o, Doamne, cu cât îmi scufund mai mult privirea înăuntru, cu atât văd mai multe! O, Doamne, chiar Iţi este oare cu putinţa să îmbrăţişezi cu privirea, să călăuzeşti şi să întreţii această puzderie nenumărată de sori şi de pământuri? Rămâi de-a dreptul împietrit, împietrit!

4.In ceea ce mă priveşte, fie şi numai micuţa Lună mi-ar da destul de furcă pentru toată veşnicia! Iar pentru Tine, o, Doamne, toată această puzderie de sori şi de lumi nu înseamnă decât o joacă de copii; Tu le stabileşti organizarea şi le menţii pe toate, şi Te îngrijeşti chiar şi de cea mai mică creatură de pe aceste nenumărate corpuri cereşti, întocmai ca şi cum, în întreg universul nesfârşit, ea ar fi cu totul unică! O, Doamne, o, Doamne, cum, cum, spune-mi cum poţi face aceasta?"

5.Eu spun: "Nici un spirit creat nu este în măsură să înţeleagă plenar cum de acest lucru îmi este foarte uşor. Dar veşnicia te va învăţa nespus de multe lucruri care ţi se par deocamdată obscure! De aceea, nu te mai gândi la asta. Dacă ţi-aş arăta

imensitatea Iubirii Mele atotputernice şi a înţelepciunii Mele, nu ai mai putea trăi, căci profunzimile divinităţii Mele sunt insondabile pentru un spirit creat!

6.Dar ceea ce vezi tu aici nu este decât cea mai mică galaxie pe care deseori ai zărit-o de pe Pământ, în nopţile cu cer senin. Dar să nu cumva să crezi ca ea este singura şi unica ce umple spaţiul infinit şi veşnic, îţi spun, asemenea galaxii, şi altele, cu mult mai mari, mai bogate şi mai minunate există fără de număr, fără sfârşit şi fără măsură! Căci creaţiile Mele nu au niciodată un sfârşit. Pretutindeni, vei remarca incomparabila diversitate a organizării lor şi vei descoperi noi forme de o măreţie şi o splendoare pe care mulţi le-ai putut închipui vreodată.

7.Numai forma fiinţei umane este cea care rămâne pretutindeni şi mereu aceeaşi. Printre aceste mulţimi de locuitori fără de număr ai celor mai diverse lumi, există grade diferite în ceea ce priveşte mărimea, iubirea, înţelepciunea şi frumuseţea. Dar la baza tuturor acestor gradări se află totuşi forma umană neschimbată, de vreme ce toate sunt concepute conform modelului Meu. Cele mai înţelepte fiinţe sunt şi cele mai frumoase, iar cele care sunt pline de iubire sunt cele mai delicate si mai minunate!

8.Totuşi, deocamdată, tu ai fi incapabil să suporţi chiar şi priveliştea celei mai modeste frumuseţi de formă umană provenind din lumile cele mai neînsemnate dintre cele pe care le-ai văzut. De aceea trebuie să te mulţumeşti, deocamdată, numai cu spectacolul acestor sori şi al acestor lumi încă foarte îndepărtate de tine. Dar când spiritul tău se va maturiza, vei ajunge la o viziune mai apropiată a tuturor minunilor Creaţiei Mele!

9. Pentru aceasta, trebuie mai întâi să te lepezi de tine însuţi în multe domenii şi în mod deosebit în patima ta carnală pentru femei care este încă foarte puternică în tine! Atâta timp cât nu te vei fi lepădat de aceasta, toate aceste viziuni vor trebui să rămână ascunse de privirile tale; căci dacă ai avea acum acces la toată această frumuseţe, despre care nu poţi deocamdată să-ţi faci nici cea mai vagă idee, M-ai uita foarte repede!

10.Iar a Mă uita înseamnă a pierde Viata, precum si libertatea cerească$_T$ si a-ti atrage în schimb judecata, moartea şi infernul la care se expune orice spirit atâta timp cât nu este complet renăscut în Spiritul Meu.

11.Acum, îţi cunoşti locuinţa. Pretutindeni, te-am condus Eu însumi până pe pragul Vieţii veşnice; dar acum, dacă vrei să devii cu adevăratliber, trebuie să mergi pe picioarele tale! Aparent, te voi părăsi din nou, dar îţi voi trimite în locul meu un alt tovarăş. Acesta te va învăţa să recunoşti Voia Mea pe tabla cea albă. Reflectează cinstit la tot ceea ce ai văzut şi auzit, şi fii cumpătat în toate lucrurile, astfel vei progresa cu uşurinţă! Aşa să fie!"

Cap.52 - Binecuvântarea luminii lui Swedenborg.
Vechiul Adam în Martin,
înţeleaptă învăţătura a femeii şi avertismentul

1.La aceste cuvinte, Eu îl părăsesc brusc pe episcopul Martin. Deja, în locul Meu apare un alt spirit angelic, adică librarul pe care-1 cunoaştem deja. între timp, el a tăcut frumoase progrese alături de Petru şi în mod cert, cunoaşterea scrierilor revelate lui Swedenborg i-a fost de mare folos.

2.Când, în locul Meu, episcopul Martin îl zăreşte pe librarul pe care-1 cunoaşte atât de bine, surpriza sa este mare şi el i se adresează imediat, spunând: "Oh, oo-h, dar cum adică!? Oare tu să fii viitorul meu ghid? Nu, asta-i culmea, mi-aş fi închipuit orice, chiar şi că aş putea muri în Cer, mai degrabă decât ca tu să devii ghidul meu! Ha, ha, totuşi este prea de tot! înainte, însuşi Domnul, iar acum tu!? Ei bine, e ca şi cum: mai întâi soarele, apoi posteriorul!

3.Ha-ha-ha, chiar că te umflă râsul! Tu, un hârtogar, să fii ghidul meu!!? Ha-ha-ha, este prea de tot! Un mizerabil librar ar trebui să-i arate unui fost episcop, un teolog, drumul care străbate toate Cerurile? Nu, nu, niciodată, în nici un caz! Prietene, du-te aşa cum ai venit; fiindcă eu nu te voi urma sub nici un pretext, oriunde ai merge!

4.Nu m-ar fi deranjat absolut deloc dacă Domnul mi-ar fi hărăzit ca tovarăş şi ghid pe primul puştan venit. Dar tu, tocmai tu, care cunoşteai toate măgăriile mele - asta nu o pot suporta absolut deloc! Fie pleci tu, fie ma duc eu, ceea ce de altfel îmi este cam totuna. Iti las de bună voie această casă imaginară care cu siguranță nu are nici o consistență, căci toată forma sa mi se pare extrem de dubioasă.

5.Uite ce conține această sală - mă rog, dacă chiar poți vedea ceea ce văd eu. Căci, în această lume de himere, am putut deja să constat că două ființe umane aşezate una lângă cealaltă pot vedea unul şi acelaşi lucru în moduri total diferite. Acolo unde unul vede un măgar, tovarăşul său descoperă un bou, sau chiar un înțelept. Sau, acolo unde unul dintre cei doi vede lumină, tovarăşul său nu desluşeşte nimic altceva decât întuneric.

6.Din toate acestea, un individ inteligent - aşa cum am onoarea să fiu - trebuie să deducă faptul că această lume celestă, văd bine acum, este una foarte stupida şi lipsită de însemnătate. Intocmai ca un vis, nu este decât o păcăleală care înşeală simțurile şi nu are nici o consistență!

7.De aceea eu am să plec, puțin contează unde! Tu, înțelept rozător de cărți, poți să studiezi astronomia în locul meu dincolo de aceste douăsprezece uşi şi să te îndrăgosteşti de o frumoasa mercuriană, sau chiar de o frumusețe care locuieşte pe Soare - presupunând că şi ochii tăi vor putea desluşi ceea ce am văzut eu acolo! Hai, noroc, şi fă ce vrei. Eu plec în căutarea unui loc care să aibă mai multă consistență decât această galerie pentru astronomi!"

8.La aceste cuvinte, episcopul dă să plece. Dar librarul îl opreşte cu aceste cuvinte: "Frate, prietene - cât poți fi de nătâng şi de smintit! Nu eram noi doi întotdeauna, pe Pământ, cei mai intimi şi mai fideli prieteni? Nu cunoşteam eu, acolo, toate trebuşoarele tale, mici şi mari? Şi când te-am trădat eu vreodată față de cineva? Dacă nu am tacut-o acolo, cu atât mai puțin aş face-o aici, în împărăția cerească unde, oricum, Domnul te cunoaşte de un milion de ori mai bine decât te voi cunoaşte eu vreodată?! De ce te formalizezi în asemenea hal şi de ce te mânii, ca şi cum stăpânul veşniciei m-ar fi trimis să-ți fiu ghid?

9.Vezi, te înşeli amarnic! Eu am venit numai pentru a-ți ține companie şi pentru a-ți fi un servitor şi un valet în toate. Cum de poți înțelege aceste lucruri de-a-ndoaselea? Eu vreau doar să mă instruiesc alături de tine, care cu siguranță că te-ai îmbogățit cu numeroase experiențe alături de Domnul, şi nicidecum să te învăț eu însumi ceva. De vreme ce aşa stau lucrurile, cum se face că apariția mea lângă tine poate stârni o asemenea reacție din partea ta?

10.Stai cuminte în această casă care este a ta şi care este cu siguranţă mai consistentă decât crezi tu. Şi consideră-mă drept ceea ce sunt, fără a-mi atribui rolul pe care ţi-l închipui - dovedind, astfel, o extremă ingratitudine faţă de Domnul. Astfel vom putea amândoi să ne suportăm unul pe altul foarte bine, în cea mai mare prietenie!"

11.Episcopul Martin tace mâlc, neştiind ce să-i răspundă librarului. El merge la uşa lui Mercur pentru a-şi reveni şi pentru a se concentra.

12.Dar, de-abia ajuns acolo, el zăreşte o mulţime de fiinţe umane, bărbaţi şi femei, care sunt locuitorii acestei planete. Iar printre ei, şi pe frumoasa de care-şi aminteşte foarte bine şi a cărei privelişte îl fascinase şi-i vrăjise inima în decursul primei sale vizite. Când o vede, îl uită imediat pe tovarăşul său (pe care-l vom numi de acum încolo "Borem") şi trece pragul uşii pentru a se îndrepta spre ea.

13.Când pătrunde în sfera ei, frumoasa mereuriană îl zăreşte şi ea şi îi spune: "Te cunosc şi te iubesc, şi de altfel noi toţi te iubim ca pe stăpânul nostru. Totuşi, descopăr în tine ceva ce-mi displace, atât mie cât şi celorlalţi: dorinţa carnală pe care o ai în tine! Trebuie să te scapi de ea, altminteri nu te vei putea apropia niciodată nici de mine, nici de ceilalţi.

14.Iţi spun aceasta pentru că te iubesc, şi pentru că stiu că şi tu mă iubeşti, la fel cum cred că ne iubeşti pe noi toţi care sperăm să devenim fericiţi alături de tine, dacă vei deveni aşa cum ar trebui să fii. Dar dacă nu reuşeşti, îţi vom fi cu siguranţă luaţi şi daţi altcuiva mai demn de aceasta.

15.De aceea, nu te lăsa orbit de frumuseţea mea, ci poartă-te potrivit ordinii Spiritului divin suprem, a cărui veşnică înţelepciune ne-a dotat, pe mine şi pe tine, cu atâtea calităţi atrăgătoare.

16.Vezi, şi tu eşti pentru mine de o frumuseţe neînchipuit de mare. Emană din tine o adevărată maiestuozitate care provine din cel mai înalt spirit divin. Totuşi, eu trebuie să mă stăpânesc şi să fug de tine imediat ce observ că imaginea mea începe să te înflăcăreze.

17.Fă şi tu la fel atâta timp cât nu vei fi atins deplina fermitate divină. Când o vei dobândi, te vei putea bucura de prezenţa mea şi de cea a tuturor celorlalţi în plenitudinea dorinţei divine şi cereşti.

18.La modul general, reţine: aici, trebuie să fugi de obiectul dorinţei tale, şi astfel îl vei obţine. Dar fugi de el din iubire, şi nu din repulsie. De aceea fug şi eu de tine, căci te iubesc extrem de mult.

19.Du-te şi acţionează astfel; în schimb, acest piept care te tulbură atât de tare se va umple cu cea mai blândă şi veşnică recunoştinţă pentru tine: ah, o recunoştinţă a cărei duioşie îţi este deocamdată complet străină!"

20.La aceste cuvinte, frumoasa mercuriauă se retrage şi, numai acum, în mod foarte vizibil, îşi etalează farmecul graţiei şi frumuseţii sale pur cereşti; la vederea acestei privelişti, episcopul Martin al nostru se prăbuşeşte complet.

21.El rămâne mult timp întins pe jos, într-o tăcere totală, aproape incapabil să gândească. Nu se trezeşte decât atunci când Borem vine spre el, îl bate pe umăr şi îi vorbeşte.

22.Borem: "Ei bine, frate Martin, ce s-a întâmplat? Chiar aşa de tare te-a vlăguit şi te-a sleit farmecul acestei graţioase nţercuriene? Sau s-a întâmplat altceva?"

23.Episcopul Martin, foarte iritat, răspunde: ia cară-te de aici! Dacă tu eşti -servitorul meu şi eu sunt stăpânul tău, de ce vii nechemat? Bagă-ţi bine în cap asta, de acum încolo, şi vino numai când eşti chemat; altminteri te poţi întoarce repejor de unde ai venit!"

24.Din nou, Borem i se adresează: "Ascultă, prietene, nu te purta aşa cu mine! Altminteri, se prea poate ca Domnul, în ciuda răbdării infinite de care a dat dovadă faţă de tine, să-ţi arate ce păţeşte cel care, aşa cum faci tu acum, îi calcă în picioare

bunăvoința! Aşadar, urmează-mă, în numele Domnului, şi de asemenea în numele acestei fecioare cereşti care ți-a dat o învățătură atât de înțeleaptă; altminteri în curând te vei căi amarnic!

25.Gândeşte-te la grația pe care Domnul ți-a acordat-o începând cu ultimul tău ceas de pe Pământ, la învățătura plină de înțelepciune pe care ai primit-o deja din toate părțile! Până acum, toate acestea nu au dat decât foarte puține roade! De aceea, odată pentru totdeauna, transformă-te complet! Altminteri, aşa cum ți-am spus, va trebui să faci cunoştință cu severitatea Domnului față de cel care începe să-I calce în picioare bunătatea! Căci află că Dumnezeu nu permite mult timp să-L iei în derâdere! Ridică-te dar şi întoarce-te cu mine în sala cea mare!"

26.Atunci, episcopul Martin se ridică şi spune, plin de ciudă: "Ah, aha! Văd acum ce fel de tovarăş şi de servitor eşti tu pentru mine! Mulțumesc frumos pentru un asemenea tovarăş şi un asemenea servitor! Mi-ai fost dat ca stăpân numai pentru a mă pedepsi - zău, ce nemaipomenită amabilitate! Rămâi aici şi fă ce vrei; eu mă duc, şi vom vedea dacă nu voi putea face lucruri bune şi fără intervenția ta!

27.Ah, asta-i culmea culmilor: eu, un episcop, deci un apostol al lui Iisus Christos, ar trebui să mă las dăscălit şi dădăcit de un mizerabil şi prăpădit de anticar?! Nu, este prea de tot! Dispari din fața mea, altfel mă vei obliga să mă ocup de tine! Din păcate te-am salvat din flăcări şi am dat dovadă de bunătate față de tine; dar acum, îmi pare cât se poate de rău că ți-am făcut un bine! Pe scurt, acum, mă încurci foarte tare, fiindcă eşti deja mai bun decât mine, şi, din această cauză, mi-ai fost dat ca educator şi temnicer!

28.Aici nu se vorbeşte decât de libertate cerească! Halal libertate pentru mine care nu pot nici măcar să arunc o privire prin deschizătura uşii casei mele fără a avea un temnicer alături de mine! Cară-te, şi vezi ca această libertate cerească să nu-ți fie furată! Mă mai şi amenință, pe deasupra! Ah, este minunat, zău, minunat! Aşadar, poți fi şi pedepsit în Cer! Nu e rău deloc! E chiar din ce în ce mai bine!

29.Poate că ai deja un fel de ciomag ceresc ascuns sub togă şi te pregăteşti să mă cotonogeşti dintr-o clipă în alta? încearcă numai! O să vezi tu câte ciomege poți să-i dai unui episcop!

30.Măgar încălțat care locuieşti în Cer, tu crezi că mi-e frică de vreo pedeapsa oarecare? Incearcă numai, şi te vei convinge foarte repede de puținul respect pe care mi-1 inspiră o asemenea pedeapsă! Dacă Domnul vrea să mă facă mai bun decât sunt în acest mod, ei bine, să facă după Voia Sa! Dar eu voi fi aşa cum voi vrea eu atâta timp cât voi putea vroi ce vreau eu! Ştiu bine ce înseamnă să-L sfidezi pe Domnul, şi-I cunosc Puterea. Dar nu pot admira îndeajuns măreția unui spirit care are curajul s-o facă!"

31.Borem reia: "Prietene, eu am venit la tine, trimis de către Domnul, la fel de blând ca un miel. Nu ți-am făcut niciodată nici cel mai mic rău în lume şi cu atât mai puțin aici. Cu toate acestea, tu m-ai primit aşa cum nici un domn de pe Pământ n-ar face-o cu cel mai mizerabil dintre sclavii săi! Spune-mi, este oare aceasta o dovadă de înțelepciune sau de afecțiune, aşa cum se cuvine în Cer? Şi dacă Domnul a crezut de cuviință să mă trimită la tine - eşti tu mai înțelept şi mai bun decât El?

32.Vezi, Domnul cunoaşte patima carnală care zace în tine, şi, în spatele acesteia, marele orgoliu de care dai dovada față de oricine ar încerca să te abată de la ardoarea ta dezgustătoare! De aceea El m-a trimis la tine, pentru ca orgoliul să-ți iasă în sfârşit afară din suflet, la fel ca şi atracția ta carnală față de femei care nu încetează să se amplifice. Dar tu mă primeşti ca un adevărat locuitor al infernurilor şi se pare că nu-ți pasă decât prea puțin de Domnul care vrea să te facă preafericit în cel mai înalt grad! Cu adevărat, dacă persişti în a te încăpățâna în loc să beneficiezi de o asemenea bunătate, vei fi în curând supus unei judecăți cu atât mai severe cu cât te vei încăpățâna mai mult împotriva Lui!

33.Dar acum, fiindcă văd că mă urăşti fară nici un motiv, te voi părăsi. Fie ca Domnul să se poarte cu tine potrivit Iubirii, Milostivirii şi Dreptății Sale!"

34.In timp ce Borem dă să plece, episcopul Martin îl cuprinde cu prietenie şi-1 roagă sa rămână, căci ar vrea să se împace cu el şi sa-i vorbească despre lucruri mari; iar Borem rămâne, după cum doreşte Martin.

35.O vreme, Borem se aşteaptă la o alta manifestare a episcopului. Dar acesta îşi scormoneşte capul în toate felurile pentru a găsi un mijloc de a-1 combate pe Borem în mod absolut irefutabil şi de a-1 câştiga de partea sa; iar aceasta pentru a pune la cale anumite lucruri mari la care tocmai a făcut aluzie.

36.Insă Borem vede prin el şi începe să-i țină următoarea cuvântare: "Prietene Martin, îți spun, în numele Domnului Iisus Christos care este singurul Domn al Cerului şi al tuturor creațiilor infinitului, nu te trudi zadarnic, căci eu văd prin tine în cele mai mici detalii!

37.Tu gândeşti acum exact aşa cum fac spiritele cu adevărat infernale pe care noi le numim în general "diavoli"! Cu adevărat, îți spun, nu veni la mine cu aceste "lucruri mari" - care sunt în realitate mizerabil de mici -altminteri planurile tale vor lua o întorsătură foarte neplăcută pentru tine!

38.Spune-mi, pentru cât timp ți-ai propus să te ridici astfel în inima ta împotriva Domnului? Vorbeşte fără ascunzişuri, ca să ştiu la ce să mă aştept! Căci crede-mă: deşi tot ce vezi aici este de consistență eternă, s-ar putea să te pomeneşti dintr-o dată într-un loc care nu va ,fi nici pe departe la fel de plăcut ca cel de aici. într-adevăr, am primit recomandarea foarte clară de a nu mai avea nici un fel de menajamente față de tine de acum încolo, ținând cont că focul desfrâului şi al nevoii de dominare s-a aprins în tine.

39.Exprimă-ți acum fără reținere şi in mod liber voința. Dar spune întregul adevăr! Căci, în numele Domnului, te asigur: fiecare gând mincinos din tine îmi va fi repede dezvăluit; pedeapsa ta va fi plecarea mea, precum şi dispariția bruscă a tot ceea ce, deocamdată, încă mai poți numi "al tău"! Gândeşte-te la aceasta, apoi spune cu adevărat ce vrei să faci; mă vei urma sau nu?"

Cap.53 - Episcopul Martin mânios. Avertismentul sever şi plecarea lui Borem. Martin rămâne singur.

1.După aceste cuvinte foarte energice, episcopul Martin începe să devină foarte perplex. In fine, după o vreme, el spune cu voce joasă, ca pentru sine: "Gata! Ştiam eu că aici, în Cer, nu poți şi nu trebuie să te bazezi pe nimeni! Domnul mi-a dezvăluit deja, dacă se poate spune aşa, cam toate comorile Cerului, iar acum, individul acesta îmi tine o cuvântare ca şi cum aş fi gata-gata - Doamne fereşte! - să cad în infern! Fermecătoare răsplată! Desigur, l-am salvat dintr-un foc destul de infernal. De aceea se străduieşte acum să mă trimită în acel loc atât de plăcut. Halal prietenie, zău aşa!

2.(Către Borem, puțin mai tare): "Dragul meu prieten, tu îți dai jos masca cu prudență şi arăți astfel la lumina zilei de ce mi-ai fost trimis. Bine, foarte bine, fa dar cum ți s-a poruncit; eu îmi voi urma vocea rațiunii!

3.Este adevărat, îmi făcusem un plan idiot şi poate chiar perfid. Căci chiar vroiam la modul serios să-L sfidez puțin pe Domnul - numai pentru a vedea ce mi s-ar întâmpla în acest caz. Dar tu ai văzut prin mine în mod exemplar, şi mi-ai pus bețe în roate la modul cel mai radical.

4.Insă pentru aceasta nu trebuie să mă consideri un dia - (Doamne ajută-ne!) cu totul copt pentru infern! Căci Domnul, care este din cât se pare mai mult decât tine, nu mi-a dat de înțeles nimic de genul acesta. Or, eu mă încred în Domnul, şi nu în tine! De aceea voi face ceea ce Domnul îmi porunceşte: nu te voi asculta decât în fața acelei table albe pe care trebuie să mă înveți s-o utilizez, aşa cum a poruncit El. Dar în ce priveşte restul, nu te voi asculta decât dacă vreau, aşa cum am făcut şi până acum!

5.Cât despre amenințările tale, păstrează-le pentru tine. Nu vei face mare lucru cu mine în acest mod, căci nu există nimic care să mă sperie! Ți-o dovedesc vorbind în mod absolut deschis în fața Domnului Însuşi şi atunci când îți spun ce simt aşa cum îmi vine mie. Acum, eu mă întorc în sală. Poți veni şi tu dacă vrei; dacă nu vrei, să ştii că eşti liber!"

6.La aceste cuvinte, episcopul Martin se ridică şi intră rapid în sala cea mare. Borem îl urmează cu bunăvoința.

7.Când se găsesc amândoi înăuntru, episcopul Martin remarcă imediat că pe tablă scrie ceva, cu caractere foarte mici. El se apropie rapid de ea şi încearcă să citească. Dar nu reuşeşte, căci nu cunoaşte această scriere care seamănă cu nişte hieroglife. Aşa că se lasă din nou cuprins de mânie şi spune:

8."Oare scriitorii cereşti nu ar putea folosi o scriere care să o poți citi fără a fi nevoit să recurgi la un interpret? Păi dacă-i scrii cuiva în caractere necunoscute, este ca şi cum ai vrea să-i vorbeşti chinezeşte unui german! La ce poate fi bună chestia asta?"

9.Borem îl întrerupe: "Prietene, la acelaşi lucru la care serveşte la voi pe Pământ ritul exclusivist al dogmei latine. Nici în acest caz, dacă nu stăpâneşti această limbă păgână, nimeni nu înțelege nimic. Şi pentru ca nimeni, pe Pământ, să nu priceapă ce se spune în ritualul aşa-zisului serviciu divin, în caz ca cineva ar înțelege limba latină, în timpul misei se face un tărăboi îngrozitor cu orgi, țimbale si tromboane. Asta pentru ca nici un suflet să nu poată pricepe nici un cuvințel din toate acele rugăciuni şi trăncăneli. Sau, această misă este şoptită cu voce joasă, tot pentru ca să fie de neînțeles! Spune-mi, nu reprezintă şi această situație un pur tembelism, deşi este conformă cu ordonanțele episcopale?

10.Prietene, cum te poți mânia, tu, un om-obişnuit cu un asemenea non-sens, pentru că nu poți citi imediat această scriere? Priveşte mai atent şi mai în detaliu această tablă! Poate vei descoperi câteva frânturi «le latină amestecate cu cele douăsprezece semne cereşti mistice! Uite, sus de tot, la început, eu cel puțin, pot citi clar: "Dies illa, dies irae!"

11.Episcopul Martin examinează tabla cu mai multă atenție, vede aceeaşi fraza şi întreabă ce poate să însemne.

12.Borem îi răspunde: "Doar eşti un latinist; ți-e uşor s-o traduci! Continuă să citeşti: vei mai găsi şi alte lucruri de elucidat. După ce termini, vino să mă întrebi."

13.Atunci, episcopul Martin examinează tabla cu şi mai multă atenție şi observă următoarele cuvinte: "Requiescant in pace, et lux perpetua luceat eisl" şi de asemenea: "Requiem aeternam dona eis, domine!" şi mai departe: "Memento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris" şi o mulțime de alte frânturi de fraze total lipsite de sens. După ce le citeşte pe toate, el se întoarce din nou spre Borem, vizibil enervat:

14.Episcopul Martin: "Ei bine, ce trebuie să înțeleg din toată mâzgăleala asta? Ce înseamnă asta? De ce sunt scrise aici aceste lucruri? Să fie oare o mică glumă cerească referitoare la dregătoria pe care o aveam pe Pământ?"

15.Borem: "O, prietene, nici vorbă! Toate acestea urmăresc doar să-ți arate câtă nebunie mai este încă în tine. De aceea încă mai eşti îmbrăcat cu haina de țăran pe care ai obținut-o la schimb contra sutanei tale de episcop, puțin timp după moartea ta, dar din care îți lipseşte vesta, fiindcă mi-ai dat-o de bună voie atunci când eram gol în casa Domnului, ştii tu cu ce ocazie! Dar pentru ca aceasta să nu-ți lipsească, o poți lua

înapoi. Uite-o, este acolo, sub tablă, bine curățată şi împăturită cu grijă. Imbracă-te din nou cu ea, astfel îți va fi mai uşor să devii pe deplin conştient de amploarea tuturor nebuniilor tale!

16.Căci dacă Domnul ți-a dovedit o grație infinită şi ți-a retras otrava răutății, totuşi încă mai zace o mare nebunie în tine. Dacă o alimentezi, ea poate să redevină răutatea cea mai pură şi sa te aducă sub incidența unei judecăți înfricoşătoare. Intr-adevăr, află că atâta timp cât nu ai obținut renaşterea totală a spiritului, nu eşti absolut deloc la adăpost de infern! Dar pentru ca să poți scăpa de o asemenea nenorocire, trebuie să-ți fie arătată aici întreaga ta imensă nebunie, nebunie de care încă mai eşti teribil de ataşat şi de care însuşi Domnul nu te poate scăpa fără a te judeca."

17.Cu un aer gânditor, episcopul Martin spune atunci: "Bun, dacă aşa stau lucrurile, primo, am să-mi iau înapoi vesta, pentru a nu arăta ca un valet şi pentru a avea măcar o înfățişare la fel de plăcută şi de cinstită ca un țăran. Şi secundo, tu, librarule, care ai devenit deja o ființă celestă de înaltă înțelepciune, arată-mi aşa-zisele nebunii pe care ar trebui să le desluşesc în inscripțiile de pe această tablă. Dacă nu reuşesc să le recunosc, este pentru că aceste fraze sunt pentru toată lumea impregnate de o gravitate plină de înțelepciune, intr-adevăr, toate provin de la părinții Bisericii care sunt atât de elevați şi de înțelepți încât nici tu nici eu nu suntem demni nici măcar să le dezlegăm şireturile de la pantofi, asta pentru mult timp de acum înainte şi poate chiar pentru veşnicie!"

18.Borem răspunde: "Bun, atunci ascultă acum! Ce înseamnă ziua mâniei, a Judecății? Cine se va mânia în acea zi şi cine va judeca? Crezi tu ca Dumnezeu este un Dumnezeu al mâniei şi al judecății? O, nu! Vezi, Dumnezeu este Iubirea cea mai pură şi mai elevată, care a spus despre El însuşi: "Eu nu am venit ca să judec lumea, ci ca să-i aduc fericirea celui care crede în Mine şi Mă iubeşte!"

19.Domnul vorbeşte într-adevăr de o înviere în ziua de apoi, zi care începe pentru orice om imediat după moartea corpului. Dar în ceea ce priveşte Judecata, El nu spune decât următoarele: "Fiecare are deja în el ceea ce-1 va judeca, şi anume Cuvântul Meu!" Deci dacă acestea sunt cuvintele Domnului, unde este vorba de "Dies irae, dies illa"? Ar trebui scris mai degrabă: "O, zi a nebuniei mele dezvăluite şi a marii mele răutăți!"

20.Episcopul Martin spune: "Dacă poți răstălmăci astfel atât de bine aceste texte şi dacă, după părerea ta, nu există o Judecată de Apoi generală, atunci cum interpretezi celelalte texte, care provin din gura Domnului, care dau indicațiile cele mai categorice despre întoarcerea sa înfricoşătoare ca cel mai neîndurător Judecător? Unde descrie semnele precursoare deja extrem de redutabile cum ar fi marea sărăcie, foametea, războaiele, ridicarea popoarelor, cutremurele de pământ, apariția Fiului Omului pe firmament, ridicarea şi căderea antichristului, întunecarea soarelui şi a lunii, căderea stelelor de pe bolta-cejsască? Şi unde - lucrul cel mai înfricoşător - El descrie pregătirea pentru Judecata de Apoi şi în cele din urmă însăşi înfricoşătoarea Judecată: cum ereticii cei mai blestemați, şi cei care se dedau preacurviei şi sunt adulteri vor trebui să se ducă la toți... dracii, însoțiți de miliarde de fulgere care vor țâşni din gura aleşilor şi a îngerilor lui Dumnezeu - dreapta pedeapsă pentru aceşti nenumărați eretici blestemați ca tine! ?

21.Spune-mi acum, tu, librar plin de încrezută înțelepciune, cum explici tu aceste lucruri! Chiar sunt eu idiot, nebun şi rău pe deasupra, dacă cred în aceste cuvinte ale lui Dumnezeu?"

22.Borem răspunde: "Ipocritule, de cât timp îl consideri tu de bine de rău pe Christos drept Dumnezeu - şi, la cea mai mică tentație, iată cum cazi din nou aşa cum cade o frunză uscată din copac! Iți spun, dacă de-a lungul întregii tale vieți ai fi dovedit cea mai mică urmă de credință în aceste cuvinte ale lui Christos, fie şi numai în înțelesul lor material, de mult timp ai fi îmbrăcat un alt veşmânt aici. Dar tu nu ai

acceptat nici sensul exterior al Evangheliei, şi cu atât mai puţin sensul său interior şi spiritual. De aceea apari la fel de limitat şi incorigibil, în ciuda viziunii tuturor acestor minuni infinite ale lui Dumnezeu şi a ascultării miilor de învăţături pline de înţelepciune din propria Sa gura.

23.Cine ar putea-o scoate la capăt cu tine şi cine sa vrea să te ghideze? Căci dacă tu manifeşti la un moment dat o anumită credinţă şi o oarecare umilinţă, în clipa următoare, laşi să se vadă prea limpede ipocrizia ta în locul credinţei, iar în locul umilinţei şi al iubirii, orgoliul şi ura în toată cuprinderea lor.

24.Chiar crezi că cele mai înţelepte cuvinte ale mele ar putea fi bune la ceva? O, eu te cunosc! La ce ţi-a folosit atât de înţeleaptă învăţătură a omuleţului de pe Lună? Vezi, chiar şi în prezenţa Domnului, cu cât preotul de pe Lună numit Piramah îţi vorbea cu mai multă înţelepciune, cu atât de mâniai mai tare. Dacă ţi-aş răspunde acum în mod profund la întrebarea care-ţi frământă orgoliul, nu ai deveni mai bun, ci, dimpotrivă, şi mai mânios şi mai rău.

25.De aceea, de acum înainte, nu vei mai primi nici o învăţătură din partea mea, atâta timp cât vei rămâne aşa cum eşti acum. Dar acum, trebuie să te părăsesc, la porunca Domnului; astfel, nu-ţi voi mai da ocazia să te mânii. De acum înainte, poţi face ce vrei în deplină libertate. Gândeşte-te însă că de acum încolo, două drumuri ţi se deschid, atât pentru a ajunge în Cer cât şi pentru a coborî în infern, şi nu uita de explicaţiile care se referă la ceea ce scrie chiar în Evanghelie despre evenimentele din vremurile de apoi!"

26.La aceste cuvinte, Borem dispare şi episcopul Martin se regăseşte singur-singurel, numai el cu sine însuşi. Acum, totul depinde de ce va hotărî să facă şi cum va pune în aplicare aceste înţelepte învăţături.

27.Episcopul Martin îl cheamă pe Borem din toate puterile, dar acesta nu-i mai răspunde. îi strigă şi pe Domnul şi pe Petru, dar nu obţine nici un semn din partea lor. Atunci, se năpusteşte din nou la uşa lui Mercur şi zăreşte într-adevăr această planetă, însă la o mare depărtare. Apoi se îndreaptă către uşa numărul 1 unde văzuse anterior frumoasa turmă de oiţe, dar acolo, nu desluşeşte nimic altceva decât pajiştea cam pustie unde, înarmat cu catalogul numelor lor, a întâlnit pentru prima dată frumoasele mioare.

28.El fuge atunci la toate celelalte uşi şi vede Soarele, celelalte planete şi Luna, dar tot aşa, la o mare depărtare, ca de pe Pământ. Numai sala cea mare rămâne neschimbată având în mijlocul ei tabla cea atât de des consultată şi, alături, mecanismul astronomic.

29.Dar aceste obiecte nu-i plac episcopului nostru. Prin urmare, acum se îndreaptă către uşa de ieşire. El vrea să se zorească înspre casa Domnului, dar iată că şi aceasta a devenit invizibilă! Ţinând cont că toate acestea au dispărut şi că micuţa grădină pare pustie şi nu are cum să-1 invite la o plimbare plăcută, complet disperat, el se întoarce în casa sa unde totul este încă neschimbat.

30.O clipă, rămâne ţintuit locului, în faţa tablei albe care are o faţă goală, iar pe cealaltă încă se mai văd inscripţiile în versete latineşti. Apoi, când timpul i se pare prea lung, face câţiva paşi înainte către mecanismul astronomic şi reîncepe să observe Pământul. Dar nu se încumetă să vorbească, căci începe să remarce că lucrurile nu mai stau prea bine pentru el.

Cap.54 - Monologul lui Martin.
O critica a bisericilor.
O descoperire.

1.După o perioadă de douăsprezece ore pământeşti, timp în care a examinat în amănunt globul spiritual care reprezintă Pământul cu o măiestrie artistică remarcabilă, ne mai apărând nimeni, el reîncepe să monologheze astfel:

2.Episcopul Martin: "Ei bine, acum cred că m-am uitat destul la Pământ; şi trebuie să spun că acolo se petrec lucruri ruşinoase! Este incredibil, câte înşelăciuni, câtă falsitate, ce politică infamă şi ce cruzimi de nedescris care sunt comise pretutindeni! Toate acestea întrec orice închipuire!

3.Nu, zău, chiar că te apucă sila faţă de tot ceea ce-i priveşte pe cei vii, când vezi cu proprii tăi ochi nişte purtări atât de ruşinoase şi de dezmăţate. în mijlocul celor mai mari minuni ale lui Dumnezeu, atâtea milioane de fiinţe umane nu au, ca să zic aşa, nici o noţiune despre EL Oamenii îşi asupresc cât se poate de mult semenii, ca şi cum chiar ar vrea să trăiască pentru totdeauna într-o lume limitată din toate părţile de legile morţii. Este ciudat, da, chiar foarte ciudat! Desigur, şi eu sunt încă foarte primitiv; dar toate acestea sunt prea de tot!

4.Colegii mei romani ţin o mulţime de conclavuri şi concilii. Dar motivul nu-L constituie Domnul şi spiritul învăţăturii evanghelice, ci numai cea mai murdară sete de dominare care decide în taină asupra celor mai ruşinoase mijloace de a-şi atinge scopurile!

5.De asemenea, evangheliştii caută fără răgaz să domine Pământul întreg prin puterea raţiunii pure şi şă-i impună noi legi, care de altfel tind mai degrabă spre bunăstarea legiuitorilor decât a celui care ar trebui să li se supună.

6.Inalta biserică episcopală a Angliei se străduieşte din răsputeri să-şi convingă enoriaşii să-i doneze toate bunurile lor, şi aceasta prin cele mai scandaloase mijloace. Dar ea se arată extrem de necruţătoare faţă de cei mai oropsiţi.

7.Pe scurt, pe Pământ se petrec asemenea lucruri încât sunt sigur că nici în iad nu poate fi mai rău. Aşa că, m-am săturat de tine, lume a ruşinii! Cel care nu este rău devine astfel numai văzându-te - şi ce să mai spunem dacă a mai şi exercitat funcţia de episcop roman timp de cincizeci de ani.

8.Este adevărat că, pentru un spirit al acestei a şa-zise împărăţii celeste, eu sunt o oaie neagră! Dar ce pot să fac? Poate că de-abia peste două mii de ani - ani adevăraţi, de data aceasta - când tot ceea ce este pământesc îh mine va fi consumat, o să mi se termine şi răutatea! O, ce biet amărât mai sunt şi eu!"

9.După acest monolog, episcopul Martin tace din nou şi se întreabă în sinea lui ce-ar putea face; dar nu-i vine nici o idee.

10.După ce se gândeşte îndelung, îşi dă seama, deodată, că încă nu a trecut m revista frumoasele galerii ale casei sale. începe deci să caute intrarea în ele, dar aceasta este ascunsă astfel încât el n-o poate găsi. Aşa că se duce afară şi caută în exteriorul casei sale. Totuşi, nici acolo -nici urmă de vreo intrare în galerii!

11.Ceea ce i se pare cel mai straniu şi de neconceput este faptul că interiorul casei sale conţine o sală atât de mare, pe când din exterior, ea nu pare mult mai mare şi mai spaţioasă decât o chilie de sihastru de pe Pământ. De asemenea, nu mică îi este mirarea când nu descoperă, în exteriorul acestei căsuţe, nici un indiciu al celor douăsprezece camere laterale interioare, chiar acelea care jucau un rol atât de extraordinar în casa sa.

12.Rămâne un timp afară şi nu găseşte nimic din ce i-ar place să găsească. Atunci, destul de necăjit, face înconjurul micii sale grădini şi descoperă câteva coacăze mizerabile pe care le culege imediat şi începe să le mănânce, căci începe sa-i fie puţin foame. Dar această hrană nu prea îi place, aşa că nu gustă prea multe. Mai caută încă câteva clipe în jurul său; negăsind nimic, se întoarce în casa sa şi-şi abandonează proiectul de a urca la galerii.

13.Acolo, el se îndreaptă din nou către tabla cea alba şi o examinează din ambele părți, dar nu află nici o schimbare. Partea din față este tot goală, iar în spate, pe partea dinspre mecanismul astronomic, sunt înscrise aceleaşi versete latineşti, ceea ce nu reprezintă, deci, nimic interesant pentru episcopul nostru Martin. De aceea, el se îndreaptă din nou către o altă uşă, cea a Soarelui. O deschide, apoi priveşte Soarele, care se află la o mare depărtare, şi se bucură cel puțin de lumina sa, neputând descoperi nimic altceva pe el.

14.După ce rămâne vreo câteva ore, după impresia sa, în fața acestui spectacol, începe să-şi țină o nouă cuvântare lui însuşi:

15.Episcopul Martin: "In ansamblu, Pământul este, efectiv, o casă de nebuni; dar totuşi, nu este la fel de absurd ca această pretinsă lume cerească. Căci ceea ce se află pe el este real şi constant, sau cel puțin, reapare în mod asemănător după o clipă.

16.Stelele de pe cer sunt mereu aceleaşi - o casă rămâne a semănătoare cu ceea ce este, numai dacă nu o demolezi şi nu pui alta în loc. Dar aici, totul nu este decât un vis stupid! Ceea ce ai văzut odată, dacă te învârti şi ai vrea să-1 vezi poate din alt unghi, deja a dispărut complet!

17.Să luăm de exemplu această uşă prin deschizătura căreia privesc acum, la o depărtare de mai multe milioane de leghe. Dacă o caut în exteriorul casei mele, unde este? Nu mai rămâne nici urmă de ea!

18.Dincolo de pragul acestei uşi, există şi se vede într-adevăr un spațiu vid, de culoare albastru închis şi incomensurabil, unde, în profunzimea sa cea mai îndepărtată, străluceşte acest Soare drag, de dimensiunea unei farfurioare. Dar daca mergi în acest loc în exteriorul casei, atunci nu se mai vede uşa, şi cu atât mai puțin Soarele! Cum se poate una cu asta? Ce înseamnă asta?

19.Zău, cel care se descurcă aici trebuie cu siguranță să cunoască mai mult decât tabla înmulțirii. Sau poate că trebuie să fie un prostănac şi mai mare decât mine, care cel puțin par a-mi da seama că toate acestea nu sunt decât o iluzie. Desigur, toți eruditii Pământului ar striga în gura mare dacă li s-ar spune că aici locuieşti în case mult mai mici pe dinafară decât pe dinăuntru!

20.Ei bine, dacă nu înnebuneşti aici nu înnebuneşti niciodată! Dar ce trebuie să fac acum? Să rămân aici? Ah, ce încurcătură, şi în plus, nu am nimic de mâncare!

21.Da, chiar că este ciudat că în calitate de spirit, în această lume spirituală ca să zic aşa celestisimă, eşti sensibil la foame şi la sete; dar în sfârşit, asta este! Deci, să fii flămând, însetat, să nu ai nimic de mâncare, nimic de băut?! Ah, disperat de comică situație! Şi totuşi, din păcate nu mai am nimic altceva de făcut decât să rămân aici unde totuşi, în grădinița, există câteva nenorocite de coacăze de mâncat în caz de necesitate.

22.O, dar - mi-a venit o idee, mii de trăznete! Acolo, dincolo de uşa Soarelui, există un spațiu vid infinit! Ce mi s-ar putea întâmpla dacă m-aş arunca acolo? Căci nu exista nimic, nici în sus, nici în jos, deci calea este liberă!

23.Când îmi lungesc gâtul prin deschizătura uşii, nu mai văd nimic din casă: nici urmă de zid, acoperiş sau orice altceva. Ce mai, nimic-nimic. Numai atunci când îmi scot capul înapoi în interior pot vedea din nou sala mea aşa cum mi-a apărut mereu până acum. Deci nu-mi lipseşte mie o doagă din cap! Nu, pe cuvântul meu, nu există absolut nimic acolo, afară, peste care aş putea să dau. Şi chiar dacă ar fi ceva, ținând cont că sunt un spirit, greutatea mea trebuie să fie mică de tot!... Aşa că, hai să sărim cu curaj; cine ştie câte experiențe voi avea în timpul acestei curse aeriene fără sfârşit!

24.O, dar - mi-a venit o idee mai bună! De ce să mă arunc în spațiul vid al Soarelui? La uşa numărul 1, am văzut pajiştea pe care o cunosc prea bine. Ce-ar fi să facem o mică plimbare pe acolo? Poate că mă voi întâlni cu frumoasele mele mioare... Bine, foarte bine, aşa mai merge! Hai deci la uşa numărul 1.

25.Iata, am ajuns deja; suntem în fața numărului 1! Dar unde-i pajiştea? Ia te

uită, a dispărut, şi nu mai văd aici nimic altceva decât o ceaţă cenuşie şi foarte opacă! Se cunosc oare şi aici, în lumea spirituală, peţurile tomnatice de pe Pământ? De ce nu? Cum există nori cereşti, de ce să nu existe şi ceaţă? Dar eu tot n-am să risc să ies afară! Căci nu se ştie peste ce poţi să dai într-o asemenea ceaţă!

26.Şi dacă aş risca un adevărat salto mortale prin uşa lui Mercur? Poate că, cu timpul, aş reuşi să mă apropii de această frumoasă planetă, şi astfel şi de frumoasa mercuriană, pentru care resimt - să mă ierte Dumnezeu - o adevărată patimă animalică, aşa cum se spune în limba vulgară. Oh-oh-o, doar o sărutare şi câteva dezmierdări pe sâni! Oh-oh-o, ar fi o adevărată plăcere zeiască! Gata, hai la uşa lui Mercur! Este chiar alături.

27.Am ajuns deja! Dar uşa este închisă! Am s-o deschid eu! - Ce, ce, ce-i asta?! Ah, frumos, n-am ce zice! Uşa se deschide, şi, în locul priveliştii vastei sfere mercuriene, văd un bufet bogat plin de bucate! Pe raftul de jos se află o întreagă colecţie de sticle de vin! Ah, dacă aşa stau lucrurile, atunci desigur, rămân cu dragă inimă aici! Adio, frumoasă mercuriană! Adio şi ţie, spaţiu infinit al Soarelui, adio! în locul vostru, prefer de departe această masă strâmtă dar bine garnisită!

28. Zău, asta îmi schimbă complet punctul de vedere! O, Tu, dragul meu Domn Iisus, este cu siguranţă lucrarea Ta! Şi tu, dragul meu librar, acum ne-am împăcat complet. Vino, să te îmbrăţişez! - Nu vii; dar nu face nimic, eu tot te iubesc din toată inima! Şi acum, voi prăznui un fel de "împărtăşanie" în numele Domnului!"

Cap.55- Despre foamea şi setea spiritelor imature. Martin într-o stare de ebrietate după prânzul sau. Jupiterianul mânios pune capât dispoziţiei sale prea îndrăzneţe.

1.La aceste cuvinte, episcopul Martin pune mâna pe o bucată zdravănă de pâine şi o mănâncă cu mare poftă. Căci dacă vreun spirit s-a îndepărtat o clipă de Mine, el devine foarte curând înfometat şi însetat. Şi când primeşte ceva de mâncare, după ce a meditat puţin, el mănâncă cu mare aviditate, şi la fel staa lucrurile şi cu băutura. Dar această aviditate arată tocmai cât de gol este spiritul în el însuşi, şi că nu se poate scoate mare lucru de la el multă vreme de acum încolo - ceea ce constituie şi cazul lui Martin al nostru.

2.După ce mănâncă pâinea şi bea o sticlă întreagă de vin, el devine foarte vesel şi, în acelaşi timp, cu atât mai senzual. Căci şi spiritele se pot îmbăta atâta timp cât nu au trăit renaşterea în Mine şi prin Mine; în această stare, ele îşi dau drumul în mod absolut prostesc şi senzual şi atunci îşi folosesc profund greşit libertatea. După ce goleşte sticla, episcopul Martin al nostru închide uşile bufetului pentru ca, după cum crede el, să nu i se strice proviziile. Apoi se întoarce afară şi vorbeşte astfel:

3.Episcopul Martin: "Slavă Domnului, în sfârşit acum, stomacul meu, care începea să fie tare gol, are din nou ceva de lucru. Acum, am să mai hoinăresc puţin prin grădină ca să iau puţin aer curat.

4.Da, da, aerul proaspăt după o masă este mult mai bun decât stupida cafea neagră, şi trebuie să spun că aerul acestei grădiniţe este cu adevărat dintre cele mai bune.

5.Iar vinul acesta era din cea mai bună recoltă! Pe legea mea! De fapt, era de-abia o oca; dar şi-a făcut deja efectul, ceea ce, la mine, înseamnă mult! Nu sunt beat, dar îl simt îndeajuns!

6.Dacă ar exista măcar o bancă, în această grădiniță, pe care să te poți așeza olecuță! Căci dacă începi să te c la tini pe picioare, o bancă n-ar fi de prisos! Dar nu există bancă aici; cât despre sol, nu pare prea îmbietor!

7.Mă duc până la gardul grădinii să mă sprijin puțin, şi ca să şi văd, de fapt, cum sunt împrejurimile, sau chiar dacă există împrejurimi! Căci aici nu se vede nici un peisaj, toata această regiune seamănă cu un deşert de nisip, pe deasupra şi cu un cer cenuşiu şi înnorat cum nu se poate mai morocănos. Ei bine, hai să mergem la gard! Cine ştie ce se poate vedea dincolo de el!

8.Măi, măi, măi, trebuie să recunosc: vinişorul ăsta, îl cam simt! Acum, haidem la barieră!

9.A, uite că am ajuns deja! Ah, ce privelişte splendidă, nu se vede absolut nimic! Această grădină, precum şi "palatul meu regal", par a fi un fel de vapor care pluteşte de ici-colo pe valurile infinitului; iar chestiunea împrejurimilor se prezintă disperat de rău pe aici! Sunt deci singur-singurel acum, da, absolut singur; va fi groaznic - un adevărat blestem!

10.Ei bine, ei bine, sunt răsfățat! Aşadar, chiar nu pot face nici un pas în afara acestei grădinițe? O, viespar blestemat! Am ajuns în iad fără să fiu anunțat? De aceea erau scrise frazele acelea pe tabla albă? Da, este într-adevăr "Dies irae, dies illa" . Aici va trebui sa mă "odihnesc în pace" până la Judecata de Apoi! Şi atunci, faimoasa pedeapsă veşnică va cădea peste mine! O săracul, bietul de mine!

11.Dac-aş putea măcar să mă rog, de exemplu să recit rozariul sau câteva sfinte litanii laureatice care au o putere atât de mare, poate că mi-ar fi de folos! Dar nu mă pot ruga, şi am impresia că chiar dacă aş putea, nu aş vrea s-o fac! Pot cel mult pronunța aceste câteva cuvinte: "Doamne, ai milă de mine, Christoase, ai milă de mine, Doamne, ai milă de mine!" Dar nimic altceva!

12.Ce tot fac aici contemplând acest neant stupid? Hai înapoi în casă! O să mă duc din nou la uşa Soarelui; acolo cel puțin mă pot uita la ceva frumos! Sau, mai bine - stai! Ce-ar fi să mă duc la uşa Lunii? Poate că-1 voi întâlni pe vestitul meu înțelept? Ar putea să-mi spună ce trebuie să fac pentru a-mi îmbunătăți cât de cât soarta! Acum deci, haidem acasă şi să mergem imediat la uşa Lunii!

13.Iată-mă din nou acasă! Ia te uită, interiorul acestei case rămâne la fel de magnific ca înainte! Ei bine, de acum încolo voi rămâne mereu înăuntru, aici chiar că este foarte plăcut! Să mergem acum la uşa Lunii!

14.Aoleo, era să cad! E din cauza vinişorului! încă mă mai ameţeşte. Dar nu face nimic! Iată uşa Lunii, este chiar deschisă! Dar - ah, Luno, departe mai eşti acum! Acum nu mai poate fi vorba de a discuta cu înțeleptul tău! Degeaba este plina, pare şi mai îndepărtată de aici decât de pe Pământ. N-am ce-i face!

15.O să-mi încerc norocul cu Jupiter: poate că el va fi mai puțin sperios decât casta Lună?!

16.Iată deja uşa marelui Jupiter! Ia te uită, este închisă! Voi încerca s-o deschid! Ephata! (Deschide-te!) A, uite, gata, s-a deschis fără dificultate! Şi, slavă Domnului, acest mare Mogul printre planete este chiar aproape de tot; da, chiar vine din ce în ce mai aproape! O, slavă Domnului, poate că măcar de data aceasta voi găsi aici o respectabilă societate omenească?!

17.Ia uite, tocmai văd un bărbat care vine în întâmpinarea mea, şi acum, întreaga planetă este în fața mea! O, Dumnezeule, o, Dumnezeule, ce peisaje, ce întinderi imense! Dintr-o dată mi se pare că propria mea casă se află pe solul acestei planete colosale!

18.Bărbatul cel înalt şi frumos stă acum chiar în fața mea; este un uriaş! Dar nu pare a mă băga în seamă şi nu-şi îndreaptă deloc privirea spre mine! Am să intru în sfera sa - poate că atunci o să mă vadă?"

19.Episcopul Martin pătrunde în sfera jupiterianului. Acesta îl zăreşte şi îl întreabă imediat:

20.(Jupiterianul): "Cine eşti tu, care îndrăzneşti să te apropii de mine, fiinţă plină de mizerie şi de impurităţi, de înşelăciune şi de trândăveală, toate aceste infamii complet necunoscute pe marea mea planetă? Pământul meu este un tărâm curat şi se va mânia cumplit dacă vei mai călca mult timp pe el. De aceea, întoarce-te în bârlogul tău întunecat, unde te poţi ghiftui şi prostitua în toată măsura nemerniciei tale - altminteri, te fac bucăţele!"

21.Dintr-un singur salt, episcopul Martin se întoarce în interiorul casei sale, trage repede uşa după el, şi-şi spune: "Sluga dumneavoastră! Individul acesta pune capac nenorocirii mele! Adio, domnule de pe Jupiter! Ne despărţim pentru veşnicie! Ah, numai asta-mi mai lipsea! Să mă facă bucăţele? Sluga dumneavoastră! Ei bine, este ultima dată când arunc o privire prin această uşă!"

Cap.56 - Zadarnica tentativa a lui Martin de a adormi. Surpriza provocata de un grup de nenorociţi care îl înduioşează pe Martin.

1.Episcopul Martin: "Dar ce să fac, acum, în ce parte s-o apuc? Să mă duc la uşa lui Marte, a lui Venus, sau mai bine la cea a lui Saturn, Uranus sau Miron (planeta care tocmai a fost descoperită şi care se numeşte Neptun), sau ale celorlalte planete mai mici? Până la urmă, voi da peste cineva şi mai grosolan şi mai obraznic! Atunci, ce-i de făcut? Căci nici nu poate fi vorba sa mă pot apăra, dacă nu mă voi putea măsura cu nimeni nici în forţă, nici în înţelepciune!

2.Pe viitor, o să stau departe de toate aceste uşi; da, mă duc în nu contează care colţişor să mă ghemuiesc ca un arici şi să văd dacă n-oi putea trage un pui de somn. Dacă nu se poate; ei bine, cel puţin voi rămâne complet nemişcat în vecii vecilor, nu voi mânca nimic şi nu voi mai scoate o vorbuliţă cu nimeni, oricine ar fi! Pe scurt, voi fi mort pentru toată lumea, chiar şi pentru frumoasa mercuriană! Deci, acum, adio!

3.Da, dacă tot nu pot înceta să exist, am să ma scufund într-un repaos din care nici un zeu nu mă va putea trezi. A, iată acolo un colţişor numai bun pentru aşa ceva. Haidem într-acolo, o sa mă culc pentru toata veşnicia. Amin".

4.Intr-adevăr, episcopul Martin se îndreaptă către o mică nişă aflata între coloanele care susţin galeria. El se culcă în ea ghemuindu-se şi încearcă să adoarmă; dar, firesţe - somnul nu-i vine.

5.Zace deja de vreo două ore, potrivit modului pământesc de a socoti timpul, când, în afara casei, se aude o zarvă imensă,-asemănătoare cu cea produsă de un uragan foarte violent şi în care se aud voci omeneşti care parcă strigă după ajutor.

6.Când aude aceasta, episcopul Martin se ridică cu viteza fulgerului şi strigă: "Ah, asta-i altceva! Când auzi un asemenea zgomot, nu mai poţi sta liniştit! Acum nici nu mai poate fi vorba despre proiectul meu de odihnă veşnică. Repede, afară! Nişte nenorociţi au nevoie de ajutor!

7.Pronunţând aceste cuvinte, episcopul Martin se năpusteşte afară cât poate de repede şi zăreşte într-adevăr, în afara grădinii sale, o mulţime de spirite care par urmarite şi caută ajutor şi salvare. La vederea lor, el se grăbeşte către poarta grădinii, o deschide şi le strigă tuturor celor persecutaţi:

8.Episcopul Martin: "Veniţi aici, veniţi aici, prieteni, dragii mei fraţi - veţi fi în siguranţă aici! Aici veţi fi la adăpost de orice persecuţie! Iar dacă vă e foame şi sete, acestea pot fi potolite! Hai, intraţi cu toţii! Caţi sunteţi?"

9.Cel care se află cel mai aproape de Martin răspunde: "Suntem aproximativ o mie, şi cu toţii suntem nişte nenorociţi - vai de capul nostru! Am scăpat din infern, şi rătăcim deja de o jumătate de veşnicie prin acest deşert cumplit şi nesfârşit, fără a găsi nici un acoperiş şi nici un adăpost pentru a ne ascunde şi a ne odihni puţin. Aaah, ce soartă îngrozitoare să fii urmărit veşnic şi tară cel mai mic răgaz! Dar, o, nobil domn, dacă ai vreun colţişor care ne-ar putea oferi câteva clipe de odihnă în deplină siguranţă, găzduieşte-ne şi poţî'fi sigur de recunoştinţa noastră!"

10.Episcopul Martin răspunde: "Prieteni, prieteni! Intraţi pe portiţa aceasta - intraţi, intraţi cu toţii! Desigur, din afară, casa mea nu pare prea mare. Dar vă garantez că vom găsi cu toţii suficient loc înăuntru!"

11.La aceste cuvinte, toţi cei urmăriţi dau buzna în grădină, iar de acolo, în casă. Când descoperă splendoarea şi vastitatea interiorului, ei sunt cuprinşi de cea mai adâncă uimire.

12.Imediat, primul om îl îmbrăţişează pe Martin şi vorbeşte în numele tuturor: "O, preafericit prieten, ce minunat este la tine acasă! Iată prima lumină, de miliarde de milenii pământeşti! Da, de când am părăsit Pământul, nici o rază de lumină nu ne-a mai pătruns în priviri! O lumină, lumină, lumină, ce nesfârşită este splendoarea ta! O, prietene, nu ne lăsa niciodată să plecăm de aici - oh, pastrează-ne, păstrează-ne cu tine!"

13.Episcopul Martin răspunde: "Şi de ce v-aş alunga? Eu însumi sunt foarte mulţumit că am găsit în voi o atât de bună companie. Puteţi rămâne veşnic aici cu mine. Faceţi-vă comozi! Desigur, nu am mare lucru să vă ofer în gospodăria mea celestă; dar ceea ce am, împart cu dragă inimă cu voi, chiar dacă n-o să-mi mai rămână nimic pentru mine. Slavă Domnului, în sfârşit, mi-am găsit tovarăşi!

14.Cu adevărat, voi sunteţi acum cea mai mare bucurie a mea! Da, îmi sunteţi mai dragi decât toţi îngerii aşa-zis celeşti ai lui Dumnezeu care, în fericirea lor, ajung să uite o veşnicie întreagă de un biet amărât şi nu pot sau nu vor să-şi amintească de nenorocirea lui. Vă asigur: numai Domnul este bun, trebuie s-o spun. Tot restul cetei cereşti, să mă lase în pace! Căci ei manifestă o pretenţie de înţelepciune de nici nu-ţi vine să crezi, dacă eşti un om bun şi cinstit aşa cum sunt eu şi aşa cum sunteţi desigur şi voi! Dar, acestea fiind spuse, Dumnezeu, Domnul Iisus, este cu adevărat bun, da, El este foarte bun!"

15.Un altul dintre cei o mie de refugiaţi spune atunci: "Da, da, ai dreptate: El este într-adevăr bun! Dar pe toţi ceilalţi indivizi celeşti, noi nu-i stimăm deloc, în afară de tine, dragă prietene!"

16.Episcopul Martin reia: "Dragi prieteni, mai am destul timp pentru a mă ocupa de lucrurile din Cer, fiindcă vă cam împărtăşesc punctul de vedere. Vom avea toată veşnicia la dispoziţie pentru a discuta în voie despre relaţiile noastre. Aşa că să ne străduim pentru început să recăpătăm puteri potolindu-ne foamea. Apoi îi vom da frâu liber inimii. Câţiva dintre voi să vină cu mine la acest bufet, există aici câteva mici provizii pentru cei înfometaţi şi însetaţi!"

Cap.57 - Alinarea năpăstuiţilor.
Recunoştinţa lor, urmata de plângerile
referitoare la cele trăite.

1.Episcopul Martin deschide uşa bufetului şi, spre marea lui surprindere, îl găseşte plin de pâine şi de vin. El îşi spune mai întâi: "Slava Domnului - ma temeam să nu mă fac de râs! Căci aici, totul se modifică dintr-o clipă în alta!" - (Apoi, cu voce tare, către adunare): "Uite, luați şi săturați-vă cât poftiți!"

2.Atunci toți se servesc, mănâncă şi beau; totuşi, proviziile nu se sfârşesc, ci dimpotrivă se înmulțesc văzând cu ochii. Odată sătui, oaspeții îşi laudă gazda dincolo de orice măsură; şi iată că trăsăturile lor devin mult mai frumoase, iar fețele lor - mai luminoase; numai hainele lor păstrează în continuare un aspect jalnic.

3.După ce, în scurt timp, toți cei o mie sunt sătui şi după ce-i adresează toate laudele imaginabile gazdei lor, episcopul Martin închide bufetul şi se întoarce spre ei spunând: "Ascultați cu toții, dragii mei frați şi surori! Nu-mi slăviți nimicnicia cu, atâtea laude. Vedeți, asta nu mă bucură absolut deloc, deoarece eu nu sunt adevăratul binefăcător, ci numai un distribuitor nevrednic a ceea ce am primit - sunt sigur - în acest scop şi în modul cel mai nemeritat, de la însuşi Domnul Iisus.

4.Astfel, dacă vreți într-adevăr să lăudați pe cineva, slăviți-L pe Domnul Iisus! Asta presupunând că ați auzit de El, ceea ce pare puțin probabil de vreme ce, potrivit spuselor voastre, vă aflați aici, în împărăția spirituală, de o bucată nemaipomenit de lungă de timp. Dacă îndoielile mele sunt justificate, atunci ar fi necesar să vă preocupați de acest Dumnezeu unic care este Domnul Iisus!"

5.Unul dintre numeroşii refugiați: "Prietene, doar nu te referi la acel evreu numit Iisus care a fost pironit pe stâlp odată cu o pereche de tâlhari?"

6.Episcopul Martin răspunde: "Ba da, prietene, chiar la El mă refer! El este cu adevărat Dumnezeu şi Om în acelaşi timp! El este Ia originea tuturor lucrurilor! în afară de El, nu există alt Dumnezeu în tot universul infinit şi în toată veşnicia!

7.Puteți să mă credeți, iar eu pot să v-o garantez! Căci nimeni altul decât eu însumi am avut nespus de multe greutăți în a accepta acest lucru! Dacă ar fi trebuit să mă mulțumesc doar cu cuvinte pentru a reuşi, nici toți arhanghelii nu m-ar fi putut convinge! Dar Domnul Iisus a venit El însuşi la mine şi, prin fapte care nu-i sunt cu putință decât lui Dumnezeu, m-a învățat cine este El: unicul Domn al întregului infinit! Şi aşa se face că, acum, în această privință eu sunt cu atât mai puternic pe cât de slab, chiar nespus de slab, eram înainte.

8.Eu cred că; dacă vreți să luați în considerare acest lucru, este imposibil să mai aveți dificultăți în a împărtăşi totul cu mine: locuința, pâinea şi vinul, precum şi convingerile mele!"

9.Atunci mai multe voci se înalță printre refugiați: "Aşa este, aşa este! Se înțelege de la sine: vom face ca tine în toate privințele! Desigur, noi nu i-am acordat o încredere prea mare lui Iisus în decursul viațlii noastre pământeşti. Şi cu atât mai puțin aici, în lumea spirituală, pentru că eram tratați prea dur şi nu am putut descoperi nicăieri nici cea mai mică urmă de blândețe divină. De aceea nu s-a mai pus problema lui Iisus, cu excepția faptului că o fi zăcând probabil ca şi noi pe undeva, şi, ca un biet neghiob oropsit şi înşelat, blestemă tot ce a tăcut şi ce i-a învățat pe oameni pe Pământ!

10.Dar, dacă lucrurile se prezintă aşa cum ne-ai spus dragă frate, toate acestea ne sunt indiferente. Nu contează cine este Dumnezeu; sa se numească Cum pofteşte, numai sa fie Cineva pe care sa te poți baza!

11. Singurul lucru care ni se pare cam de neînțeles, este motivul pentru care bunul tău Iisus a putut lăsa nişte bieți oropsiți ca noi să rătăcească un timp atât de îndelungat, fără hrană şi fără băutură! Prietene, la drept vorbind, nu prea este iubire şi compasiune în asta! Desigur, acum totul este bine. Dar mai bine să nu ne gândim la toate necazurile prin care am trecut, altminteri s-a sfârşit cu iubirea noastră pentru

Stăpânul etern al persecuției sufletelor.

12.Este foarte adevărat că, în lume, nu ne-a păsat decât prea puțin sau chiar deloc de religia Sa şi că trăiam în voia dorințelor noastre. Dar, în afară de asta, eram totuşi oameni cinstiți şi onorabili, proveniți din cele mai bune familii. Am fost crescuți ca oameni de lume şi am trăit conform regulilor educației noastre. Un Dumnezeu plin de înțelepciune ar trebui totuşi să-şi dea seama că nici o ființă umană nu se poate crea pe sine însăşi şi cu atât mai puțin să se educe cum vrea!? Dar nu mai contează acum; să sperăm că am ajuns la capătul acestei infame persecuții. De aceea, îl iertăm cu toții pe Iisus pentru ce ne-a făcut."

13.Un altul înaintează şi ia cuvântul: "In fond, ai perfectă dreptate, căci este mai frumos să ierți decât sa vrei să te răzbuni. Dar mai am câteva rezerve înainte de a-L ierta pe deplin. Căci ştii bine că eu am fost prins şi înțepenit între două stânci incandescente timp de o mie de ani, după cum şi eu şi voi avem .impresia, şi că am strigat atâtea rugăciuni fierbinți şi blesteme câte fire de nisip sunt pe fundul mării. Şi daca voi nu m-ați fi salvat prin eforturile voastre disperate, m-aş mai afla încă şi azi în acea închisoare stâncoasă incredibil de cumplită. Dar atotputernicul Domn Iisus nu a uşurat această tortură infernală nici cu un firicel!

14.Aşa să ştiți! Nu era o glumă! Aşa ceva nu poți uita niciodată. De fapt, nu cred că cineva ar putea simți recunoştință pentru o viață veşnică de acest gen! Eu nu sunt tocmai un însetat după răzbunare, şi ar fi cea mai mare prostie din partea unui spirit limitat ca al meu să vrea să se răscoale împotriva unui Dumnezeu atotputernic. Dar se poate totusi lua notă de asemenea lucruri. Cred ca înțelegi ce vreau să spun prin "a lua notă".

15.Episcopul Martin: "Da, absolut, remarca ta este bună - căci şi eu mai am unele mici amintiri care încă mă mai ard destul de urât. Dar trebuie să vă mai spun şi următorul lucru, care este adevărul adevărat: Domnul Iisus nu are nici o vină! Intotdeauna, numai şi numai cel în cauză este responsabil. Şi deseori şi slujitorii cereşti ai Domnului, care acționează adeseori după fantezia lor, în mod inimaginabil.

16.Desigur, odată cu dobândirea înțelepciunii, ajungi până la urmă să poți ierta totul. Dar nenorocire celui care le cade în gheare! Zău, ar fi infinit mai bine pentru el să nu se fi născut niciodată! De aceea Domnul este absolut scuzabil şi merită cele mai mari laude când dojenește foarte des asemenea spirite şi le acoperă de ruşine că şi-au urmat astfel propria fantezie.

17.O, să ştiți că aceşti îngeri cereşti sunt nişte încăpățânați fără pereche când sunt singuri. Numai când sosește Domnul îşi pierd pomponul mândriei şi imediat încep să se poarte cu blândețe şi modestie, ca şi cum ar fi sorbit dintr-o dată toată înțelepciunea pe care o conferă umilința!

18.Vedeți, eu ştiu toate acestea, şi de aceea îl iubesc pe Iisus. Faceți deci ca şi mine, şi astfel ne vom putea înțelege de minune toată veşnicia! Fie ca deviza voastră să fie următoarea: "Numai Domnul Iisus este bun şi milostiv!" Tot restul nu este decât o porcărie, şi nici măcar Petru şi Pavel nu fac nici cât o ceapă degerată.

19.Dar aş vrea să mai ştiu un lucru: de fapt, când ați părăsit voi Pământul? Căci, după spusele voastre, văd bine că nu ați trăit înainte de Christos, dat fiind că păreți a cunoaşte îndeaproape tot ceea ce ține de El, precum şi ceea ce ține de Biserica romană. Ați venit deci pe lume numai după Christos! Este limpede! Dar spuneți-mi în ce perioadă exact, asta este tot ce-aş dori să ştiu, dacă sunteți de acord. Căci nu te poti baza pe impresia de durată din lumea spirituală, dat fiind că aici, pentru un biet păcătos, o singură oră poate da senzația unui milion de ani - lucru pe care eu însumi, din păcate, l-am resimțit cât se poate de acut!

Cap.58 - Mai multe amănunte despre noul grup alcătuit
din servitori şi servitoare ale Romei.
Un misionar roman în China.

1.Unul dintre sinistraţi reia cuvântul: "Dragă prietene şi trate! Noi toţi am părăsit Pământul în anul 1846 după Iisus Christos. Nu trăiam împreună şi de fapt nu am făcut cunoştinţă decât aici, în lumea spirituală. Căci noi eram călugări din Ordinul iezuiţilor, al dominicanilor, al fraţilor minoriţi şi al carmelitelor. Suntem aproximativ opt sute de bărbaţi; cât despre cele două sute de femei, ele provin pe de o parte din Ordinul de caritate al "milostivelor", pe de altă parte din Ordinul "maicilor învăţătoare", şi în fine din cel al "Sfintei Inimi a lui Iisus".

2.Acum, dragă frate şi prietene, ştii în ce perioadă am trăit noi pe Pământ şi ce eram acolo. Nu-ţi va fi deloc greu să-ţi închipui toat nebuniile pe care a trebuit să le săvârşim, dat fiind că Roma ne trimisese în lumea întreagă ca pescari de oameni. Pentru a pune capac la toate, am fost decapitaţi, unii în Asia, alţii în arzătoarea Africă, în Australia şi chiar în America. Şi când am ajuns aici, în lumea spirituală, crezând că vom obţine gloria veşnică drept răsplata a martiriului nostru, numai atunci a început adevăratul nostru supliciu!

3.Iţi spun, tu eşti prima fiinţa umană pe care am intalnit-o în acest deşert nesfârşit după trilioane de ani pământeşti, adevăraţi sau simţiţi ca atare - ceea ce este un infern! Nu este asta o răsplată îngrozitoare, pentru noi care am fost martiri pe Pământ? Ah, ce proşti pot fi oamenii! Dar, fără nici o îndoială, noi eram cei mai neghiobi dintre toţi!

4.Este adevărat că noi nu credeam câtuşi de puţin în ceea ce-i învăţam pe alţii cu atâta ardoare - căci motivaţia noastră o constituiau numai interesele Romei, îmbogăţirea ei şi a noastră. Dar cu toate acestea, noi am propovăduit învăţătura lui Christos şi am convertit mulţi păgâni la creştinism, iar în final a trebuit să ne mai şi lăsăm martirizaţi. Răsplata pe care am primit-o în schimb - indescriptibila noastră suferinţă în această lume - ne scuteşte de orice alte comentarii.

5.Partea care mi-a revenit mie este cu siguranţă mai mult decât suficientă! Eram în China şi, cunoscând limba acestei ţări, am făcut afaceri frumuşele timp de zece ani. Am reuşit să promovez în rang şi, cu ajutorul unei chinezoaice de o foarte mare frumuseţe, am reuşit chiar să fiu primit la Curte. Dar atunci, această femeie - pe care din imprudenţă o iniţiasem în toate secretele mele - s-a dovedit a fi un adevărat monstru şi, în curând, m-a acuzat de înşelăciune în faţa autorităţii supreme, denunţându-mi intenţiile care, desigur, vizau nişte scopuri mârşave.

6.Am fost reţinut imediat, şi am fost legat între două dale de piatră. Mandarinii au aprins câte un foc de fiecare parte, astfel încât căldura dalelor m-a prăjit încet. Această moarte este cu siguranţă cea mai dureroasă din câte există, şi ai putea crede că astfel mi-am plătit toate păcatele de moarte! Dar asculta bine: acest martiraj a continuat pentru mine şi după moarte cu cele două stânci incandescente despre care ţi-am mai vorbit.

7.Aceasta a fost răsplata tuturor eforturilor pe care le săvârşisem pe Pământ; şi nu am nici o idee despre tot ce mi se mai poate întâmpla. Cred ca acum eşti destul de pus în temă în privinţa mea. Intr-un cuvânt, suntem nişte bieţi nenorociţi foarte amărâţi şi faci o faptă bună găzduindu-ne; fie ca Domnul, dacă există Unul, să te răsplătească!"

8.Episcopul Martin răspunde: "O, văd că acum, ştiu mai multe decât vroiam de fapt! Dar nu face nimic! Rămânem buni prieteni! Aduceţi-mi fecioarele de la mănăstire, ca să aflu din gura lor cum de au ajuns şi ele aici!"

Cap.59 - Activitatea sfânta a maicilor de la mănăstire.
Dupa fapta şi răsplata.

1.După aceste cuvinte, interlocutorul lui Martin se întoarce imediat la uşa casei unde se află maicile, le cheamă şi le conduce în faţa episcopului.

2.Când sunt adunate toate în faţa lui, el le întreabă: (episcopul Martin) "Dragi surori şi maici, ce-aţi păţit? Cum de aţi căzut într-o asemenea nenorocire? Doar v-aţi spovedit şi v-aţi împărtăşit destul, aţi cântat în cor şi aţi recitat nenumărate rozarii, chiar daca mai mult le-aţi bârfit decât le-aţi trăit ca pe o adevărată rugăciune!

3.Bănuiesc că nici celelalte exerciţii devoţionale nu v-au lipsit. Şi sunt sigur că aţi respectat cu străşnicie toate zilele de post; aţi cinstit sfintele moaşte, precum şi apa sfinţită, tămâia, clopotele şi clopoţeii. De asemenea, în celelalte funcţiuni ale voastre, sunt sigur că v-aţi îndeplinit sarcinile fără a crâcni. De aceea, repet întrebarea mea: cum se face că aţi căzut în această stare atât de mizerabilă?"

4.Una dintre maicile "milostive" ia atunci cuvântul: "O dragă prietene, Bunul Dumnezeu trebuie să ştie mai bine decât noi! îţi spun: eu, şi toate maicile din Ordinul meu, eram nişte adevărate mucenițe!

5.Zi şi noapte, eram în picioare; fără a crâcni, îngrijeam bolnavii; uneori făceam chiar mai mult decât ne impunea regulamentul deja extrem de dur al Ordinului nostru. In plus, posteam şi ne rugam fără întrerupere, ne spovedeam şi ne împărtăşeam de mai multe ori pe săptămână. Şi dacă se întâmpla ca gândurile noastre să se îndrepte înspre căsătorie sau înspre patima carnală, atunci strigam cu voce tare: "Iisuse, Marie, Iosif, ajutaţi-ne şi păziţi-ne trupurile noastre neprihănite de asemenea ispite diavoleşti!"

6.Şi dacă, după ce repetam asta de trei ori la rând, nu se simţea nici un rezultat, atunci dădeam fuga la biserică. Şi dacă şi această acţiune rămânea fără efect, atunci ne pedepseam deseori până la sânge şi ne aplicam ciliciumi-uri pe pielea goală. Dacă însă tot nu ajungeam la rezultatul dorit, atunci părintele confesor ne venea în ajutor cu mijloace exorcizantes care din nefericire nu puteau li utilizate cu succes decât cu maicile tinete, Pentru noi, cele mai bătrâne, erau atunci necesare băi în apă înghețată, şi, din cand in cand, şi câte o luare de sânge.

7.Vezi, o foarte dragul nostru prieten, acestea erau rigorile vieţii noastre. Da, nici măcar un câine în lanţ nu ar fi avut de ce să ne invidieze.

8.Oare ceream prea mult dacă ne aşteptam ca aici să aflăm bucuriile celeste în schimbul epuizării noastre fizice şi a unei asemenea vieţi de câine? Aşadar, speram - cu deplină încredere şi fără să avem vreo îndoială să obţinem aceste beatitudini, aşa cum le-au fost promise tuturor celor care au abandonat totul în lume de dragul lui Christos şi au ales pentru gloria celestă calea cea strâmtă şi spinoasă a Crucii!

9.Dar uite acum ce mai glorie celestă atât de mult aşteptată am obţinut! Nu ţi se pare că arătăm ca nişte adevărate vrăjitoare ieşite din peşterile din munţi? Feţele ne sunt cenuşii, hainele noastre sunt cele mai jegoase zdrenţe. Suntem cam la fel de grase ca mumiile care sunt găsite din când în când în deserturile Africii, înfometate ca nişte rechini şi însetate ca deşertul Sahara! lata, acesta este Cerul nostru atât de mult râvnit! Ce mai poţi crede despre o asemenea dreptate divină!?

10.Când am ajuns aici, după ce am părăsit lumea pământeană, am văzut o femeie dezmăţată, care nu era nici mai mult nici mai puţin decât o adevărată prostituată, condusă în Cer de către îngeri de lumină strălucitori - căţeaua! Iar eu, n-am întâlnit nici măcar o pisică până acum, şi cu atât mai puţin, bineînţeles, o fiinţă celestă cât de cât mai elevată! Unde este dreptatea?! Ah, ce nenorocire, ce mizerie!

11.Am adus în Ordinul nostru multe fete respectabile care erau tinere, bogate şi frumoase şi care acum ma blestemă că le-am păcălit în mod atât de ruşinos. Asta-mi mai lipsea! Aah, am ajuns să văd cum zelul meu duce la o

condamnare din parte Judecătorului Cel veşnic!"

12.Aici, mai multe tinere maici "milostive" înaintează şi strigă: "Da, da, da - tu, cățea bătrână, monstru bătrân, tu eşti de vină pentru tot! Nu ți s-a uscat limba de cât ai strigat pentru a ne face să ne înscriem în nenorocitul tău Ordin "milostiv"? Când nu vroiam să pronunțăm legămintele - având în lume perspective de viitor mai bune decât cele pe care le putusem întrezări în curva ta de instituție - nu ne-ai amenințat tu cu moartea şi cu toți dracii numai pentru a ne împiedica să fugim?

13.Şi când, fiind aproape în întregime sub constrângerea ta, am pronunțat infamele legăminte, aproximativ în acelaşi mod în care un soldat depune jurământul de fidelitate, şi anume sub amenințarea: "Dacă nu faci asta, atunci eşti a dracului!", după aceea am fost şi mai maltratate decât cele mai nefericite suflete din purgatoriu şi chiar din infern. Aflate sub cea mai dură represiune, nu aveam nici dreptul de a trimite măcar o dată o scrisoare dragilor noştri părinți. Da, într-adevăr, am fost tratate în mod ruşinos şi îngrozitor! Nu ne puteam plânge decât părintelui confesor, şi asta numai la confesional, pentru că acolo, chiar şi el trebuia să păstreze tăcerea în privința acuzațiilor noastre!

14.Iți cerem acum Cerul pe care ni l-ai promis, şi asta cu mai multă îndreptățire decât îl reclami tu pe al tău! Unde este? Condu-ne - sau vom tăbărî pe tine pentru toată veşnicia!"

15.Prima călugăriță se prăbuşeşte în fața episcopului Martin şi-1 imploră să-i acorde protecția sa.

Cap.60 - Martin pacificator. Nebuneştile activitati sacre ale maicilor învățătoare şi consecințele lor în lumea de dincolo. Avertismentul lui Martin.

1.Atunci, episcopul Martin spune: "Ascultați, voi toate de aici, dragele mele surori! Lăsați numai în seama Domnului Iisus grija de a va face dreptate; căci numai El este un judecător drept! Iertați-vă reciproc din toata inima şi totul va fi cum nu se poate mai bine! Casa mea este o casă de pace şi iubire, nu de răzbunare! Aşadar, liniştiți-vă şi bucurați-vă că ați găsit aici, lângă mine, un adăpost atât de bun - fără nici o îndoială, prin Grația invizibilă a Domnului! Schimbați-vă ura în iubire, şi înfățişarea voastra se va ameliora!

2.Mulți sunt cei care, în lume, urmează de-a-ndoaselea calea virtuții. Cum ați putea voi să faceți excepție de la regulă? Desigur, ați muncit mult, dar nu de dragul Domnului ci pentru a obține Cerul, iar acest lucru nu este absolut deloc conform Evangheliei! Trebuie să faci tot ce trebuie, şi numai apoi să strigi: "Doamne, uite, am fost un servitor nevrednic! 0 Doamne, ai milă de mine şi dăruieşte-mi Grația Ta, mie care sunt cel mai netrebnic
dintre servitorii Tăi! Dragii mei frați şi surori, dacă vă considerați astfel pe voi înşivă şi nu vă judecați şi nu vă blestemați unele pe celelalte veți afla grația Domnului!

3.Oare nu ştiți ce spune Pavel, înțeleptul învățător, care se considera pe sine însuşi drept un servitor netrebnic şi nevrednic şi nu acorda nici cea mai mică atenție lucrărilor sale, ci numai Grației lui Dumnezeu? Vedeți, acest învățător spunea: "Nu prin meritul tău, ci numai prin Grația Domnului vei_ajunge la fericire!" Gândiți-vă Ia aceasta în inima voastră şi depuneți toate aşa-zisele voastre merite la picioarele Domnului! Recunoaşteți în fața Lui întreaga deşertăciune a tot ce ați considerat pană

acum ca fiind vrednic de Viața veşnică, si astfel veți avea imediat parte de Grația divină!"

4.Vedeți, eu însumi eram un episcop pe Pământ şi credeam şi eu că, atunci când voi părăsi lumea, stoluri întregi de ființe celeste vor veni imediat în întâmpinarea mea. Dar lucrurile au stat cu totul altfel! Deocamdată nu am văzut încă adevăratul Cer, deşi am discutat foarte des cu Domnul şi am primit această casă direct din Mâna Sa. Aşadar, cum vreți voi să fiți deja încununate cu toată slava cerească? De aceea, aveți răbdare, fiți pline de blândețe şi de iubire, şi bucurați-vă; tot restul va veni, apoi, de la sine!"

5.Atunci, maicile "milostive" se retrag, potolite. Episcopul Martin le cheamă acum pe maicile învățătoare care, într-un colț, începeau deja să-şi cam smulgă părul din cap de ciudă la auzul îndemnurilor lui Martin. El le întreabă şi pe ele cum de au ajuns în această stare mizerabilă şi unde trăiseră de fapt pe Pământ.

6.Una dintre ele răspunde: "O tu, foarte drag, slăvit şi reverendisim prieten! Nu venim cu toate din acelaşi loc, ci o parte suntem din Franța, din Elveția romanşă, din Tirol şi, de asemenea, din Steiermark (Austria).

7.Noi duceam o viață din cale-afară de cucernică: în fiecare zi, ne rugam de cel puțin paisprezece ori şi de fiecare dată cel puțin un sfert de oră; asistam zilnic la sfânta slujbă şi nu lipseam niciodată de la vecernie. Duminicile şi în zilele de sărbătoare, aveam cel puțin trei slujbe, o predică şi litaniile de după-amiaza, precum şi binecuvântările. In fiecare săptămână, în special în timpul postului Crăciunului şi al poslului Paştelui, mergeam de cel puțin trei ori la spovedanie şi primeam zilnic Prea Sfintele Taine. Posteam de cinci ori pe săptămână, pentru a venera cele Cinci răni Sfinte, iar vinerea, ne impuneam în cinstea Preasfintei Fecioare Măria şapte lovituri dureroase cu nuiele sau bice, patru pe partea stângă a pieptului şi trei pe partea dreaptă.

8.Restul timpului ni-l dedicam unor pioase contemplații şi instruirii fetelor tinere. Aici, ne străduiam sa trezim cât mai devreme în. tinerele inimi dorința de a călca pe urmele noastre - dacă situația lor financiară le-o permitea - şi de a-şi depune toată moştenirea pământească la picioarele tui Dumnezeu, pentru a deveni astfel o pură şi demnă logodnică a lui Iisus Christos!

9.Nici una dintre noi nu putea să iasă în stradă cu capul neacoperit de voal, şi, sub amenințarea celei mai severe pedepse, să privească un bărbat, nici măcar un preot, cu excepția unui sfânt frate din Ordinul Sfântului Francisc, sau a unui sfânt iezuit, sau a episcopului, sau a unui alt călugăr prea cucernic. Dacă se mâi întâmpla uneori să avem gânduri impu- dice, ne împărtăşeam imediat foarte venerabilei maici şi-i ceream stăruitor o pedeapsă cât mai dură, pentru a izgoni asemenea spirite infernale din neprihănitele noastre inimi.

10.Atunci, buna şi venerabila maică stareță, care era foarte sfântă, ne dădea mai întâi cele mai înțelepte învățăminte, şi numai după aceea, pedepsele adecvate, care variau în funcție de importanța gândurilor impudice. Pentru un gând ruşinos absolut neînsemnat, pedeapsa era o lovitură pe fundul gol, plus trei roza iii şi o zi întreagă de post. Pentru un gând ceva mai important - şapte lovituri de bici până la sânge în acelaşi loc, plus douăsprezece rozarii şi trei zile de post complet în săptămâna respectivă. Pentru un gând şi mai grav - referitor, de pildă, la starea blestemată a căsătoriei aşa cum este ea în zilele noastre - cincisprezece lovituri cu o nuia cu spini, treizeci de rozarii, nouă zile de post complet repartizate pe trei săptămâni, şi un cilicium cu spini pe pieptul gol sau pe şale!

11.In plus, mai existau şi penitențele spirituale care adeseori erau mai dure decât cele pe care ni le dădea draga, şi venerata noastră maică stareță. Astfel, trebuia să ne sculăm noaptea, când e somnul mai dulce, pentru a merge să ne rugăm în corul capelei, ceea ce era deosebit de greu iarna. Dacă ne îmbolnăveam, din cauza tuturor

acestor torturi, era interzis să ne dorim însănătoşirea, ci dimpotrivă trebuia să chemăm moartea cea mai teribilă pentru a ne ispăşi păcatele - fără a mai pune la socoteală toate celelalte îngrozitoare renunţări. Vezi dar, din descrierea mea, scurtă dar cum nu se poate mai reală, cât de amară era situaţia noastră pe Pământ.

12.Aşadar, noi am suferit foarte mult pentru Christos, şi aproape întotdeauna cu răbdare, şi am urmat cu docilitate şi fără a crâcni severul regulament al Ordinului nostru! Ne-am abandonat toată averea pentru extinderea salutară a acestui Ordin consacrat Preasfintei Fecioare Măria şi Slavei lui Dumnezeu! De aceea nouă ni se pare că nu era nedrept din partea noastră să-I cerem lui Dumnezeu să fim primite imediat după moartea corpului nostru în împărăţia fericirii veşnice! Dar nu numai ca am văzut aici toate speranţele noastre risipindu-se în vânt, ci ascultă bine:

13.Noi toate, câte suntem aici, ne-am întâlnit în această lume aproape în acelaşi timp, şi am fost prevenite de nişte ţărani că acum eram în lumea spiritelor; atunci am văzut sosind, din alte părţi, nişte femei pe care le cunoşteam bine pentru viaţa libertină şi desfrânată pe care o duceau. Eram absolut sigure că o mulţime de diavoli vor veni imediat să arunce în infern nişte suflete atât de rele, dezmăţate şi eretice, aşa cum meritau.

14.Insa - ah, cine şi-ar fi putut închipui aşa ceva! In locul diavolilor, nişte în geri foarte luminoşi au coborât din Cer şi le-au îmbrăcat pe aceste suflete păcătoase şi perverse în veşminte cu adevărat cereşti! Ei le-au dat nişte lauri strălucitori şi le-au dus direct în Cer! Dar noua, nici măcar un singur înger nu ne-a aruncat vreo privire! Am strigat, ne-am rugat, i-am implorat pe Măria şi pe Dumnezeu în numele tuturor Sfinţilor şi aleşilor -dar toate strigătele noastre, care au durat negreşit câteva milioane de ani, au rămas până acum fără nici un rezultat! Spune-mi, nu este culmea?! Ne-am înşelat oare pentru toată veşnicia!? Asta este dreptatea divină?!"

15.Episcopul Martin răspunde: "No, no , aveţi puţină răbdare! Deocamdată, aveţi ceea ce vă trebuie. Şi dacă, chiar pentru toată veşnicia, soarta voastră nu ar deveni mai bună, aţi putea-o suporta! Căci tocmai asta este: voi nu ar trebui să vă aşteptaţi la mare lucru în ceea ce priveşte meritele voastre. De ce eraţi atât de stupide, pe Pământ, pentru a vă lăsa închise, maltratate şi de-a dreptul omorâte la urma urmei? Ce bine i-aţi făcut aproapelui vostru? Nu v-aţi îngrijit decât de propria voastră mântuire, şi nu v-ar fi interesat dacă Dumnezeu ar fi condamnat întreaga lume, atâta vreme cât voi urma să moşteniţi Cerul!

16.Vedeţi, cu o asemenea iubire de aproape, nimeni nu progresează aici! De aceea, aveţi răbdare şi aruncaţi departe meritul vostru! Consideraţi-vă drept slujitoare nevrednice şi netrebnice ale Domnului, şi astfel veţi afla graţia lui Dumnezeu! Acum retrageţi-vă şi lăsaţi-le să se apropie pe maicile Sfintei Inimi a lui Iisus!

Cap.61 - Cuvântarea maicilor Sfintei Inimi a Iui lisus.
Rătăcirile şi nebunia lor spirituala.
Tentativa lui Martin de a le învâta

1.Maicile învăţătoare se retrag bombănind puţin. Atunci maicile Sfintei Inimi a lui Iisus înaintează şi încep imediat să ţină următoarea cuvântare: "Foarte venerabile domn! Noi suntem maici din cel mai înalt dintre toate Ordinele de călugăriţe din lume, în care sunt acceptate numai fete tinere din case foarte bogate, foarte respectate şi nobile, şi în care ele pot învăţa absolut tot ce se învaţă în lume!"

2.(Episcopul Martin, pentru sine: Bravo - începe bine! Iată ceva care o să-I placă nespus Domnului! Şi mai ce?")

3.(Maicile Sfintei Inimi) "Toate limbile, muzica şi dansul, tot felul de gimnastici - cum ar fi scrima, echitaţia, dacă este necesar - apoi desenul, pictura, şi tot felul de broderii şi de cusături savante! în plus, noi ne ocupăm fireşte şi de toate celelalte ştiinţe cum ar fi geografia, matematica, fizica, astronomia, istoria, ştiinţele nautice şi hidraulice, geometria, trigonometria, stereometria, poezia în toate limbile cele mai nobile din Europa şi încă o mulţime de alte materii utile.

4.Pe scurt, toate ştiinţe lumii sunt predate în Ordinul nostru şi aici se practică toate artele - fireşte, numai la cerere şi dacă familiile plătesc. Dar restul timpului este consacrat rugăciunii, cântărilor, de asemenea posturilor, unei slujbe zilnice, şi, de trei ori pe săptămână, spovedaniei şi împărtăşaniei. Pentru încălcarea regulilor stricte ale Ordinului, au fost instituite pedepse severe şi adaptate diferitelor cazuri, ele fiind întotdeauna aplicate, din păcate, chiar mai riguros decât regulile Ordinului!"

5.(Episcopul Martin, pentru sine: "Vezi, am fost şi eu episcop, dar niciodată nu-mi dădusem seama ca acum de misterele acestui' Ordin! Ah, cât de multă bucurie trebuie că-şi găseşte Domnul în el!")

6.(Maicile Sfintei Inimi) "O tu, prietene drag şi foarte venerabil, vezi după toate acestea -

7.(Episcopul Martin, pentru sine: "că sunteţi curcile cele mai stupide din lume!)

8.(Maicile Sfintei Inimi) "cât de dure sunt regulile Ordinului nostru cel sever şi ce enormă -

9.(Episcopul Martin, pentru sine; "prostie")

10.(Maicile Sfintei Inimi) "renunţare de sine se vădeşte a fi necesara pentru a respecta cu strictеţe miile sale de prescripţii. Da, da, îţi spun, numai nişte adevăraţi uriaşi -

11.(Episcopul Martin, pentru sine: "Nişte nebuni!")

12.(Maicile Sfintei Inimi) "spirituali sunt capabili să se conformeze întru totul acestor reguli teribil de severe! Cu toate acestea, noi ne-am supus cu scrupulozitate poruncilor ce ne-au fost date şi am făcut aceasta pentru împărăţia Cerurilor; căci noi credeam că, astfel, Cerul nu ar putea absolut deloc să ne scape!"

13.(Episcopul Martin, pentru sine: "îţi trebuie, într-adevăr, o credinţă foarte puternică pentru a crede asta!")

14.(Maicile Sfintei Inimi) "Dar vezi, după câteva milioane de ani pământeşti, suntem tot aşa de nenorocite ca atunci când am ajuns pentru prima oară în lumea spirituală. Casa ta este primul lucru minunat pe care l-am văzut în această lume - întrebare: asta este dreptatea divină??"

15.(Episcopul Martin, pentru sine: "O da, pentru nimeni altcineva mai mult decât pentru voi, curci stupide!")

16.(Maicile Sfintei Inimi) "In loc să primim Cerul binemeritat, când am bătut la o uşă pe care scria: "Poarta Cerului", ni s-a părut că auzim din partea unui puştan de argat de fermă obraznic şi incult: "înapoi, voi, fecioare nebune şi stupide! De ce nu v-aţi umplut mai devreme lămpile cu ulei?!"

17.(Episcopul Martin, pentru sine: "Aşa vă trebuie! Aproape că aş putea şi eu

să alung aceste curci din casa mea!")

18.(Maicile Sfintei Inimi) "Atunci, această poartă a Cerului a dispărut, şi am fost imediat înconjurate de o mulţime de drăcuşori care semănau cu nişte limbi de foc neastâmpărate. Ei săreau necontenit în jurul nostru şi ne tachinau plini de răutate, fără încetare, de-a lungul acestui timp nesfârşit, până când am întâlnit, nu de mult timp, adunarea aici de faţă - în fuga noastră deja aproape veşnică!

19.Ce spui de toate astea, foarte drag şi venerabil prieten? Ce înseamnă asta - ce-ar trebui să facem pentru a obţine o soartă ceva mai puţin nenorocită? O, sfătuieşte-ne, prietene drag şi venerabil!"

20.Episcopul Martin răspunde în mod ironic laconic: "Ah, ah, ah, Domnul v-a nedreptăţit foarte tare, negreşit! Căci voi aţi trăit desigur conform Evangheliei?! Ah, trebuie s-o spun, Domnul Iehova-Iisus este foarte nedrept când vă promite Cerul în schimbul angajamentului de a urma regulile foarte evanghelice ale Ordinului vostru - şi apoi nu mai vrea să vi-l dea! Am putea chiar să-l taxăm drept impertinent şi foarte necinstit! Să le refuzi Cerul unor inimioare atât de blânde, şi încă atât de învăţate! Ah, ce să mai zic? însă, oare nu s-ar putea să vă fi dedat în secret între voi impudicităţii sodomite? Sau nu cumva, din întâmplare, aţi împins pe ultimul loc, din cauza miilor de reguli ale Ordinului vostru, cea mai importantă regulă creştinească: cea a iubirii aproapelui?"

21.O altă maică, vrând cu orice preţ să-şi dea aere de franţuzoaică, răspunde: "Ba nu, ba nu, mon ami, noi trăiam toate în mod foarte cast şi am fost foarte cucernice! O mon Dieu, dar ce trebuie mai mult pour le Ciel? Iubirea de aproape este pe primul loc; iar reaua purtare sodomită, noi nu o cunoaştem, nu suntem nişte animale. Am trăit ca nişte oameni cumsecade, şi să ştii, mon ami, că suntem fecioare ca nişte flori! Ce-i trebuie mai mult, lui Monsieur Iisus Christos?"

22.Episcopul Martin: "Te implor, în numele Domnului, încetează cu aiureala asta! Doar eşti nemţoaică! Şi cu atâta snobism pentru limbi străine, nu mai poţi nici măcar să vorbeşti limba ta maternă!? Crezi tu că o nemţoaică ce se dă drept o Madelon franţuzoaică are mai multe şanse de a ajunge in Cer, aici? Iţi spun, toanto, poţi să aştepţi mult şi bine! Nu, pe cuvântul meu, niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva în împărăţia spirituală! Până şi spiritele celorlalte planete mi-au vorbit într-o germană foarte pură, şi această idioată de maică a Sfintei Inimi preferă să-i vorbească franţuzeşte unui german! De ce oare cea care te-a precedat a putut să-mi vorbească în germană curată, deşi e născută la Lyon, iar tu nu poţi, gâscă proastă?"

23.Maica: "O prietene, credeam că-ţi fac astfel o impresie bună!"

24.Episcopul Martin: "Zău, era o convingere foarte tâmpită, ca şi cea care vă face să speraţi să obţineţi Cerul drept răsplată pentru prostia voastră incomensurabilă! Voi credeţi că Domnul a creat Cerul pentru nişte curci ca voi? O, asta este o imensă greşeală! Vă spun: boii şi măgarii vor intra în el mai repede decât voi, aşa să ţineţi minte! Duceţi-vă acolo în colţul cel mai îndepărtat şi începeţi prin a învăţa umilinţa! Numai apoi, întoarceţi-vă şi întrebaţi dacă nu cumva se găseşte şi pentru voi o slujbă de slujnică de fermă în Cerul cel mai de jos - lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Duceţi-vă unde v-am spus!"

Cap.62 - Dialog între un iezuit şi episcopul Martin.
Instruirea unei surori de caritate
care se teme de infern.

1.Un iezuit înaintează şi spune: "Nobilul meu prieten, nu pari foarte favorabil artelor şi ştiinţei, căci nu dovedeşti prea multă bunăvoinţă faţă de maicile Sfintei Inimi a lui Iisus, care sunt totuşi absolut demne de stimă. Ele aparţin unicului Ordin care se dedică plin de zel studiului ştiinţelor şi artelor din zori şi pana noaptea târziu, şi se apropie astfel cel mai mult de noi ceilalţi fraţi din Compania lui Iisus! Ah, frate, prietene, ar trebui sa tratezi aceste femei cu mai mult respect şi iubire!"

2.Episcopul Martin răspunde: "De ce ar trebui să le tratez pe aceste stupide Madelon atât de încrezute eu mai mult respect? Iţi spun: respectul pe care li l-am arătat a fost chiar prea mare! Asemenea fiinţe ar trebui date afară şi exilate încă vreo câteva milioane de ani. Poate că astfel şi-ar pierde năravul limbilor străine - ceea ce, negreşit, ar fi un mare avantaj!

3.Vezi, când le privesc, văd scânteind orgoliul şi mânia în ochii lor! Ar vrea ele să-şi ascundă sentimentele, dar asta nu se poate în împărăţia spiritelor. Căci aici, se vede prin fiinţe dintr-o singură privire şi poţi să-ţi dai seama imediat cum sunt de fapt în sinea lor. Dat fiind că eu vad si mai bine decât înainte prin aceste curci, şi întrucât insuportabila lor nebunie îmi creează o mare silă, sunt mulţumit că s-au dus acolo, astfel încât privelişţea lor să nu mă mânie si mai mult.

4.Dar tu însuţi, şi toată compania ta, care nu ar putea fi elogiată decât pentru prostia sa - nici voi n-ar trebui să fiţi prea increzuti din cauza numelui vostru care este unul dintre cele mai deplasate. Căci gândeşte-te puţin şi spune-mi cu ce drept vă numiţi voi iezuiţi şi cine v-a permis să profanaţi astfel acest Nume divin? Cred că-ţi dai cu uşurinţă seama cât de mult aţi abuzat de acest Nume dintre cele mai sfinte; ar trebui să reflectaţi cu toţii la modul în care aţi putea repara acest sacrilegiu!

5.Care dintre voi ar putea spune: "Domnul Iisus ne-a chemat ca pe Pavel sau pe Petru? L-a vazit oare vreunul din voi pe Iisus sau I-a vorbit? Sau L-a preţuit vreunul din voi, în timpul vieţii pământeşti, pe Iisus mai mult decât pe Ignaţiu de Loyóla ? Vedeţi? în realitate, voi eraţi duşmanii declaraţi ai lui Iisus Christos! Şi pretindeţi că va trageţi numele de la cel al Domnului lisus?"

6.Iezuitul răspunde: "Iubitul meu prieten şi frate, tu pari a înţelege greşit acest lucru, ba poate chiar deloc! Nu ştii ce înseamnă: omnia ad majorem dei gloriam !? Vezi, aceasta este raţiunea numelui nostru!'Nu ca Domnul lisus ar fi dat acest nume Ordinului nostru, ci noi am ales acest nume pentru a-i spori Gloria! Ştiu bine ca lucrul în sine nu este lăudabil. Dar ce contează chiar şi cele mai mediocre mijloace dacă scopul este bun!"

7.Episcopul Martin: "Şi aici, cuvintele tale sunt cele ale unui smintit, şi-ţi dai cu părerea întocmai ca un orb care vorbeşte despre culori. Chiar crezi că Marele nostru Dumnezeu, a cărui Glorie se manifestă veşnic prin miriade nenumărate de minuni neînchipuite - îţi spun: minuni dintre cele mai sfinte, a căror claritate, elevare şi frumusete divină sunt atât de nemaipomenite încât te-ar ucide într-o clipită dacă le-ai puteai vedea -chiar crezi, deci, că Gloria Sa este sporită dacă tu te autointitulezi "iezuit"? Sau dacă pretinzi a ajunge la aşa-zise scopuri onorabile prin mii de alte mijloace cum nu se poate mai ruşinoase?

8.Crezi tu că Iisus a instituit ruşinoasa Inchiziţie folosindu-se de un călugăr pentru a-şi spori Gloria? Sau poate crezi că autodafé -urile îi plac Domnului, la fel ca toate celelalte orori de care v-aţi folosit pretinzând că lucraţi întru Gloria Sa? Când de fapt aveaţi un cu totul alt scop secret care foarte adesea era josnic şi mârşav?!

9.Tu crezi că erai pe placul Domnului când lasai fetele însărcinate şi le zideai de vii în cavoul bisericii ad majorem dei gloriam? Sau când furai averile a mii de văduve şi de orfani, toate acestea întru cea mai mare Glorie a lui Dumnezeu,

descriindu-le grozăviile infernului - şi când vădeai o inimă de piatră în faţa suferinţelor a mii de fiinţe care vegetau în cea mai cruntă mizerie?

10.Serios, oare chiar poţi crede că toate acestea sporesc Gloria lui Dumnezeu şi că Domnul Iisus poate fi mulţumit de o asemenea preamărire a Numelui Sau? O, dacă chiar poţi crede asta, atunci eşti fiinţa cea mai demnă de milă din tot infinitul!

11.Ce-ai putea spune dacă Iisus, singurul şi veşnicul Domn şi Dumnezeu al Cerurilor şi al nenumăratelor miriade de lumi, ar sta acum în faţa ta şi te-ar întreba, pe tine şi pe colegii tăi, cum aţi folosit Cuvântul Său? **Şi** cine v-a permis să profanaţi Numele Său Sfânt în mod atât de îngrozitor? Spune-mi, spuneţi-mi cu toţii, ce I-aţi răspunde Dumnezeului cel veşnic şi Atotputernic?"

12.Toţi sunt cuprinşi de un tremurat viabil şi încremenesc într-o stare de profundă năuceală. Nici unul nu îndrăzneşte să-i adreseze nici un cuvinţel de răspuns episcopului Martin, fiindcă toţi îl iau drept un înger al Justiţiei divine.

13.Numai o soră de caritate vine temătoare lângă el şi-i spune: "O, tu, înger justiţiar al lui Dumnezeu! Te rugăm, mai ales nu ne condamna la infern! Mergem de bună voie în purgatoriu daca trebuie! Ooooh - eşti un judecător teribil de sever! Oooh! fie-ţi puţin milă de noi, bieţi păcătoşi!"

14.Episcopul Martin: "Ridică-te, "milostivo" cu capul plin de tâmpenii! Eu nu sunt un judecător, ci dimpotrivă, un biet păcătos care speră şi el **sa** obţină Graţia lui Dumnezeu. Dar din fericire, eu mi-am recunoscut imensa prostie, şi de aceea v-o axat şi pe a voastră, pentru ca să vă puteţi scăpa de ea şi să deveniţi aşa cum o cere ordinea divină. Dacă nu, veţi cădea mereu într-o mizerie din ce în ce mai mare, în loc să vă elevaţi în stări din ce în ce mai pline de fericire.

15.Vedeţi bine că eu nu vă judec, de vreme ce v-am primit pe toţi şi va păstrez pe toţi fără excepţie - dacă vreţi să rămâneţi la mine. Dar dacă rămâneţi, trebuie să renunţaţi la nebuniile voastre, şi să vă lăsaţi învăţaţi de către cel care are mai multă experienţă decât voi ceilalţi, neofiţi ai Cerului. Staţi liniştiţi şi gândiţi-vă la cuvintele mele!"

Cap.63 - Dialog al lui Martin cu alţi doi iezuiţi şi cu doi frati dominicani.

1.Din nou, alţi doi iezuiţi şi doi fraţi dominicani vin să se proţăpeasca în faţa episcopului Martin şi-i spun: "Draga prietene, suntem absolut de acord cu tine în privinţa mvăţăturii pe care tocmai ne-ai dat-o. Ştim acum că aici totul ne este pus la socoteală. Dar dacă am putea măcar găsi o mică ocupaţie, am fi pe deplin mulţumiţi de soarta noastră şi aşa am rămâne pe veşnicie. Insă dacă trebuie sa trăim toată veşnicia fără a face nimic, atunci am prefera moartea absolută unei vieţi atât de cenuşii şi de goale."

2.Episcopul Martin răspunde: "Prietene, puteţi citi ce scrie pe aceasta tablă albă în formă de disc?"

3.Unul dintre cei patru: "Desigur! Văd fatalele cuvinte: "Dies irae, dies illa! Libera nos ab om ni malo! Memento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris! Requiescant in pace! Réquiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis! Ex profundis clamavi! Clamor meus ad te veniat! Vitam aeternam dona eis, domine, et şedere in sino Abrahami, et considere ad mensam illius, et comedere cum illo per omnia sécula seculorum, amen!"

4.După cum vezi, încă mai sunt în stare să citesc, deşi am impresia că n-am mai văzut nici măcar o singură literă de mai multe milioane de ani. Dar spune-mi, ce vor să

însemne aceste vechi versuri dogmatice? Oare au o importanță reală aici, în lumea spiritelor? Zău, dacă ar fi așa, ce existență ar mai fi și a noastră de-a lungul întregii eternități? O prietene, dă-ne câteva explicații în această privință! "

5. Episcopul Martin: "Cum vreți ca ceea ce scrie aici să fie înțeles altfel? Vă spun, aceste fraze nu au altă semnificație decât cea care reiese din cuvintele care le alcătuiesc! Chiar voi ați spus-o: oare le-ați atribuit vreodată pe Pământ acestor exclamații latinești un alt sens decât sensul lor literal? De vreme ce erați mulțumiți de ele atunci când vă aduceau bani și vă confereau în secret o anumită considerație, de ce vă deranjează atunci când vă sunt aplicate? De ce vreți o ocupație? Requiescant in pace; ergo requiescamus! Acum ați aflat cu toții această pace eternă!

6.Există și lumină pe aici, care strălucește neîncetat prin aceste mari și frumoase ferestre. Și casa mea este asemănătoare sânului lui Avram, iar acest dulap mare de acolo, plin de pâine și de vin, este o adevărată masă a lui Avram, la care veți mânca împreuna cu mine până la Judecata de Apoi și după aceea, în vecii vecilor - dacă nu veți fi blestemați în acea zi a-Mâniei! Ce vreți mai mult?"

7.Unul dintre frații dominicani: "Da, da prietene, ai dreptate, așa se vor petrece lucrurile. Totuși, trebuie să-ți spun, am impresia că această perspectivă de durată temporală va deveni neînchipuit, îngrozitor de plictisitoare! Ia gândeste-te: sa rămâi aici mereu complet inactiv și să nu poți niciodată spera altceva! Inchipuie-ți, prietene, ce plictiseală va fi după câteva decilioane de ani! O Doamne, nici o ființă vie nu va putea vreodată suporta aceasta!"

8.Episcopul Martin: "Da, la ce-ți mai pot folosi acum toate raționamentele tale? Nu ai citit ce scrie: "Fiecare va trăi potrivit credinței sale" și "Copacul rămâne așa cum a căzut"? De ce credeam noi asemenea prostii, în vreme ce, atunci când sunt etalate aici și puse în aplicare, nu ne mai plac absolut deloc?

9.De vreme ce eram niște măgari încălțați pe Pământ, trebuie să_acceptăm consecințele practice ale credinței noastre de idioți aici, fie că ne place sau nu! Dacă am fi acționat cu mai multă înțelepciune, acum ne-am fi găsit într-o situație mai bună. Dar pe Pământ noi toți, inclusiv eu, eram cu atât mai fericiți cu cât puteam răspândi mai mult tenebrele. De aceea n-ar trebui sa ne plângem ca ne aflăm întemnițați de propria noastră prostie în pretinsul sân a1 lui Avram!

10.Oare nu există, pe Pământ, destule căpățâni de măgari, de boi și de oi care nu mai prididesc să sporovăiască despre lumina și cunoașterea spirituală? Dacă îi luminezi puțin, asta nu-i influențează cu nimic și se întorc liniștiți la vechea lor prostie, își înfulecă veche lor hrană și-și bucură ochii la priveliștea ieslei lor întunecate, ca și cum și-ar putea rumega murdăriile propriului lor stomac.

11.Vedeți, la fel si noi eram niște capete de măgari în toată puterea cuvântului; de aceea nu trebuie să ne mirăm dacă Domnul și-a dat atâta silință de a se ocupa de vechea noastră natură animală... Cel căruia ii făcea plăcere prostia să rămână acolo unde se simțea bine! Cel căruia-i plăcea să doarmă poate s-o facă aici cât poftește! Cel căruia-i plăcea să lenevească se poate odihni veșnic. Cel căruia-i plăcea să mănânce nu are decât să se ducă la masa lui Avram! Celui căruia-i plăcea să se ocupe de fecioare va găsi aici maici învățătoare, surori de caritate și maici ale Sfintei Inimi! Avem oricum tot ce ne trebuie. De ce ne putem plânge?"

12.Toți ridică din umeri și spun: "Ai dreptate, în fond - dar la dracu' cu rațiunea noastră! Dacă am putea să devenim niște broaște pe Pământ și să orăcăim cât ne ține gura, ne-am simți mai fericiți! Dar ceea ce nu poate fi scliimbat trebuie din nefericire să rămână ca atare!"

Cap.64 -Confesiunea sincera a unui frate minorit.
Frații minorifi încep sa recunoască adevărul.

1.Un frate minorit înaintează şi spune: "Prieteni, lăsaţi-mă să spun câteva cuvinte! Dacă nu sunt bune de nimic - ceea ce nu depinde de mine - poate că macar vor contribui la a garnisi pentru câteva scurte momente monotonia păciii noastre eterne!"

2.Toţi spun: "Bravo, asta este foarte bine! Dă-i drumul, vorbeşte, te vom asculta cu plăcere! Căci ştim că, pe Pământ, aveai harul cuvântărilor frumoase şi pline de înţelepciune. Vorbeşte deci liber, după cum pofteşti!"

3.Fratele minorit: "Prieteni şi fraţi, pe Pământ, aveam în definitiv două Evanghelii. Mai întâi, prima: cea a Domnului Christos, şi a apostolilor Săi, iar în al doilea rând cea a Bisericii romane catolice care şi-a adjudecat titlul dogmatic de "unică salvatoare", pretinzând că este aşezată pe stânca lui Petru şi că posedă astfel cheile Cerului şi ale infernurilor.

4.I-am jurat acestei Biserici să-i fim credincioşi până la moartea noastră şi să considerăm drept adevăr tot ceea ce ne-ar porunci să credem - fie că este conţinut în Biblie sau nu. Tot astfel, am jurat să-i considerăm pe toţi cei care cred sau gândesc altfel decât noi drept veritabili eretici şi să-i blestemăm.

5.Ne-am ţinut de cuvânt şi am acţionat exact aşa cum ni se cerea - deşi adeseori am făcut-o împotriva propriei noastre raţiuni şi a bunului simţ.

6.Ştiţi bine că Biserica ne interzicea să citim Biblia sub ameninţarea păcatului mortal şi că nu aveam decât permisiunea de a citi nişte Evanghelii de duminică foarte prescurtate. Numai doctorii în teologie puteau citi şi înţelege restul. Nouă ni se dădeau Patres ecclesiastici, breviarul şi legendele, apoi regulile Ordinului, Ignaţiu de Loyola, moaştele, imaginile, slujbele, sfintele taine, spovedania şi o mulţime de alte lucruri pe care le putem numi aici fără a ne ruşina drept pure şi nefaste tâmpenii.

7.Intrebare: dacă am acţionat absolut contrar învăţăturii lui Iisus supunându-ne doctrinei Bisericii catolice căreia i s-a permis totuşi să existe, avem noi vreo vină? Trebuie deci ca vinovaţii să fie judecaţi conform legilor umane şi divine. Şi ar trebui ca nouă tuturor să ni se spună cum ar trebui să ne purtăm în decursul veşniciei care se află în faţa noastră şi cum am putea repara-răul pe care l-am făcut."

8.Ceilalţi: "Bravo, ai vorbit foarte bine, a fost o plăcere să te ascultam! Vinovaţii să plătească pentru noi! Aşa este drept! Conducerea Romei să facă penitenţă, precum şi cei care ne-au atribuit responsabilităţi fără a ne acorda nici cel mai mic răgaz de gândire în timpul căruia raţiunea noastră ar fi putut să se maturizeze şi să se purifice!

9.Am fost botezaţi fără permisiunea noastră şi, printr-un botez atât de timpuriu, am fost însemnaţi cu pecetea catolică, ceea ce face copilul responsabil încă din pântecele mamei sale. Oare nu este nebunie curată să-1 obligi pe un nou-născut să-ţi jure credinţă prin intermediul unor persoane care-1 reprezintă? Fără a-şi pune problema dacă nu cumva, la maturitate, copilul nu va accepta sa fie forţat şi va fi obligat sa-şi încalce jurământul? O, cât de contrar legilor lui Christos este tot acest circ!

10.Insuşi Iisus a spus foarte clar: "Preafericit va fi cel care crede şi va fi botezat!" O, cât de anti-creştin este să botezi pe cineva înainte ca el să posede în mod conştient credinţa creştină! Botezul ar trebui să fie o dovadă vie potrivit căreia cineva a acceptat ca credinţa creştină să devină unica sa regulă de conduită pentru întreaga viaţă! Ce poate şti un nou-născut despre credinţa creştină şi ce ştie el despre o mărturie? Ah, când stai să te gândeşti, neghiobia aceasta devine din ce în ce mai evidentă!

11.Se spune că prin botez, păcatul originar şi toate păcatele comise anterior sunt iertate. O, ce prostie! Oare cineva capabil cât de cât să gândească ar putea blestema un copil deoarece părinţii săi au comis vreo greşeală scuzabilă? Iar

Dumnezeu, înțeleptul Înțelepților, ar trebui să socoată drept păcat de moarte căderea lui Adam după mii de generații, deşi copiii acestuia nu au avut nici cea mai mică parte de vină în greşeala lui? Da, nu-ți dai cu adevărat seama de toate acestea decât atunci când ajungi aici. In ceea ce priveşte păcatele comise înainte de botez, te apucă şi râsul! Doar un copil nu are cum să jrâcătuiasca în pântecele mamei sale!

12.Insă un păgân care se converteşte la religia creştină - care este mai păgână decât pagânismul- cel mai pur - ce păcate ar fi putut comite? Cel mult nişte păcate față de legile sale păgâne! Căci este imposibil ca un păgân să comită păcate față de nişte legi pe care nu le cunoştea! A-i ierta unui păgân păcatele sale de păgân revine la a-i confirma starea de păgân. La fel stau lucrurile şi pentru un evreu: căci a dori să-i ierți unui evreu, prin intermediul botezului, faptul de a fi fost atât de mult timp un evreu corespunde punctului culminant ăl prostiei, aşa cum şi-1 poate imagina orice ființă inteligentă."

13.Fratele minorit: "Prietene, mi-ai luat-o înainte. Observațiile tale sunt juste. Vă spun: Acest mod de a face creştini încă din pântecele mamei lor îmi aminteşte de vechile poveşti despre pacte încheiate cu diavolul! Aceşti oameni sunt cu adevărat dedicați încă din pântecele mamei lor Celui Rău, iar Roma îi adună de pretutindeni sub aripa ei "ocrotitoare". O, ce mizerie! Şi o asemenea Biserică anti-creştina îndrăzneşte să se numească "prima Biserică creştină" şi pe deasupra "mamă", iar conducătorul ei - "reprezentantul lui Iisus Christos", deci reprezentantul lui Dumnezei!

14.Este ciudat, foarte ciudat - şi totuşi adevărat, în ce nebunie eram prinşi eu toții de nu am observat că-i aparțineam Celui Rău încă din naştere? Atât de spălați ar fi trebuit să fim de acest stupid păcat originar încât ar fi trebuit să devenim copii ai lui Dumnezeu. Halal copii ai lui Dumnezeu, ce să zic! Dumnezeu să ne aibă în paza! In loc să ieşim din infern, am căzut literalmente în el!

15.Şi pentru ca nimeni nici măcar să nu se gândească sa se căiască în mod sincer şi sa-şi facă viața mai bună, s-a inventat spovedania păcatelor pentru liniştirea sufletelor, precum şi dreptul de iertare a păcatelor pe care îl acordam noi, preoții. Astfel, fiecare ființă umană era aruncată înapoi în mocirla sa şi niciodată nu putea să ajungă capabilă de a deveni un copil al lui Christos!

16.O fraților, fraților, fraților! De ce a îngăduit Dumnezeu toate acestea va rămâne de-a pururi un mister! "Deveniți desăvârşiți aşa cum Tatăl vostru ceresc desăvârşit este". Halal perfecțiune mai e şi asta în care trebuie în mod conştient să fii mai prost decât un măgar şi care nu-ți permite să-ți dai seama de nebunia ta pământeasca decât la bătrânețe - ba chiar numai în lumea de dincolo!

17.Ar mai fi multe de spus şi am putea dovedi din ce în ce mai clar că numai conducerea de la Roma este singura responsabila pentru toate absurdițățile noastre. Dar Domnul vede limpede ceea ce deocamdată noi de-abia începem să desluşim în mod vag. El va fi îngăduitor cu noi, bieți păcătos care am fost seduşi, dacă-i iertăm din toată inima pe cei care ne-au întunecat şi încă ne mai întunecă spiritual în mod premeditat - Iată părerea mea, ce credeți despre ea?"

18.Toți strigă: "Bravo!" şi, în afara de câțiva iezuiți, sunt de acord cu el.

Cap.65- Ochii iezuiților se deschid datorita episcopului Martin.

1.Episcopul Martin se ocupă acum de iezuiți şi le adresează o cuvântare energică acestor veşnici sceptici:

2."De ce scuturați din cap pentru a protesta şi de ce ridicați din umeri în semn de îndoială? Vă închipuiți oare că ştiți mai multe decât tovarăşii voştri care au început să gândească în mod cinstit? Cred că vă pot spune că vă înşelați! Căci ştiu unde vreți să ajungeți şi acesta este motivul care vă împinge să faceți semne de protest! Aşteptați, am să vă spune eu ce vă orbeşte, aşa cum a pățit şi Moise!

3.In primul rând, este vorba despre vechea voastră rațiune inflexibilă şi încremenită care vă domină neîncetat sentimentele şi împiedică pătrunderea unei lumini mai pure şi mai bune în inimile voastre. Apoi, nimic altceva decât nebunia voastră de a crede că este suficient să fii botezat pentru a fi deja un creştin. Potrivit închipuirilor voastre eretice, de îndată ce cineva este botezat în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, a şi devenit creştin! Ciudată credință, într-adevăr! Iar în al treilea rând, vă imaginați, în orgoliul şi în nevoia voastră de dominare, că sunteți autenticii apostoli ai Domnului şi că El v-a acordat puterea de a face ceea ce vreți, dat fiid că Duhul Sfânt sălăşluieşte in voi!

4.O, smintiților! Cum vreți să dovediți acestea? Unde există în Scripturi vreun text de acest gen, care să justifice nebunia voastră? Chiar credeți că Domnul v-a vorbit vouă, nişte antihrişti autentici, aşa cum a facut-o cu Petru şi cu ceilalți apostoli ai Săi atunci când i-a trimis în lume pentru a evangheliza popoarele? O, cât de mult greşiți! Vedeți, stă scris: ca Duhul Sfânt să sc pogoare asupra voastră! Când El va sălăşlui în voi, tot ceea ce veți lega sau dezlega pe Pământ va fi legat sau dezlegat şi în Cer!"

5.Ați avut voi vreodată Duhui Sfânt în voi? Oare Duhul Sfant poate să se contrazică şi să schimbe ceea ce a hotărât pentru veşnicie? Sau poate El să devină mai înțelept şi să-şi dea seama că poruncile pe care le-a dat odinioară erau imperfecte şi că ar trebui înlocuite cu altele mai bune?

6.După voi, Duhul Sfânt nu şi-a putut da seama, pe vremea apostolilor, că mai târziu aveau să fie necesari călugări din toate rasele şi de toate genurile pentru a-i aduce pe oameni în Cer!? Şi că aveau să fie necesare icoane sfinte, sculpturi, moaşte, clopote, busuioc sfințit, tămâie, haine de stampa mantii călugăreşti, biserici şi mănăstiri, calicii şi Sfintele Taine, preoți**,** oficianți care să vorbească latineşte, şi mii de alte fleacuri pentru a intra Ceruri? Ce orb trebuie să fi fost Duhul Sfânt, odinioară, de a uitat să le indice toate aceste nimicuri apostolilor, în vederea mântuirii sufletelor oamenilor!

7,Poate că primii creştini, precum şi Petru şi Pavel, sunt adepți ai diavolului, dat fiind că nu aveau nici biserici, nici tot felul de clopote, nici slujbe în latină şi nici pomenirea morților, nici pioase imagini sfinte, nici măcar spovedanie şi sfântul maslu, nici posturi bisericeşti bine plătite, nici voaluri mortuare, nici prapori şi nici lumânări de ceară, etc.?

8Chiar nu vedeți imensa tâmpenie a acestor lucruri? Nu vă dați seama că noi toți am acționat total împotriva Cuvântului lui Dumnezeu şi a învățăturii apostolilor lăsându-ne conduşi de zgârcenia şi lăcomia noastră de putere? Ceea ce noi am săvârşit în numele Domnului - aceste aşa-zise opere de serviciu divin cu legile şi ceremoniile lor - erau nişte pure păcate împotriva Sfântului Duh şi ştim bine că ele nu vor fi iertate niciodată.

9.Dacă veți compara Cuvintele curate pe care Domnul le-a adresat oamenilor cu prostiile noastre de sorginte romano-catolică, ar trebui ca ochii să vi se deschidă imediat. Şi trebuie neapărat să vă dați seama că Roma nu este nimic altceva decât prostituata Babilonului - cea atât de clar descrisă în divina Apocalipsă; şi că noi, preoții, suntem nişte adevărați diavoli aflați in slujba ei!

10.De aceea, dragi frați şi surori, lepădați-vă de toate aceste vechi prostii

pământeşti! Intoarceți-vă cu toții împreuna cu mine către unicul Dumnezeu şi Domn Iisus Christos - şi astfel veți fi întâmpinați de Grația Sa!

11.Dar luați aminte: să nu procedați astfel datorită cuvintelor mele, oricât de bine intenționate ar fi ele, ci numai prin propria voastră voință şi îmboldiți de iubirea din inimile voastre!"

12.Toți sunt de acord cu episcopul Martin, Numai maicile din ordinul Sfintei Inimi a lui Iisus spun: "Până nu primim această poruncă de la Dumnezeu Insuşi, sau cel puțin de la Preafericita Fecioară Măria, noi rămânem fidele mamei noastre romane şi nu acceptăm nici o nouă învățătură, care ne-ar putea duce în infern!"

13.Episcopul Martin: "Tăceți din gură, Madelon stupide! Domnul va găsi cu siguranță un mijloc de a vă destupa urechile! Dacă nu vreți să urmați cu fidelitate Evanghelia pentru toată veşnicia, ei bine, atunci rămâneți pe veci în prostia voastră, şi mergeți sa-i cereți de mâncare mamei voastre Roma! Ințelepciunea divină va avea grijă de voi să nu vă îngrăşați prea tare! Căci pentru nişte spirite atât de impregnate de prostie, Domnul are în rezervă un regim homeopatic ultra-puternic, pe care-1 veți urma o mică veşnicie, şi care este de cea mai mare eficacitate - vorbesc din proprie experiență!

14.Să le lăsăm pe aceste cucoane în. prostia şi în noaptea lor! Noi, dimpotrivă, haideți să ne întoarcem către o lumină" mai mare, în Numele Domnului!"

Cap.66 - Mărirea casei merge mâna în mâna cu mărirea inimii. Domnul îl cheamă pe Martin.

1.Fratele minorit: "Frate, unde se află lumina mai bună despre care vorbeşti? Unde trebuie să ne conduci pentru a o găsi?"

2.Episcopul Martin: "Urmați-mă până în mijlocul acestei săli! Vedeți: aici se află un mecanism astronomic şi teluric cu adevărat divin, realizat cu o artă desăvârşită! Mai întâi vom contempla mai îndeaproape Pământul pe care am locuit, iar apoi celelalte planete, şi în final Soarele. Acolo veți putea observa mii de lucruri care până acum constituiau nişte enigme pentru voi. Aşadar, inainte!"

3.Toți se duc în locul indicat şi se aşează în rânduri strânse. Maicile Sfintei Inimi a lui Iisus îi urmează cu paşi de lup, pentru a putea observa tot ce se va petrece şi mai ales pentru a vedea ce e cu această lumină de care a vorbit Martin.

4.Episcopul Martin observă acest lucru şi spune cu voce tare: "De ce ne urmăriți, voi care sunteți nişte cucoane atât de înțelepte, ca şi cum ați fi nişte jandarmi? Aici nu există politie secretă! Dacă vreți să vă întoarceți către lumină odată cu frații şi surorile voastre, arătați-o în mod deschis şi sincer, aşa cum o facem şi noi! Aici, este interzis să te furişezi în taină ca un pâr! S-a-nteles?"

5.La auzul acestor cuvinte, maicile Sfintei Inimi a lui Iisus încremenesc şi spun: "Prietene, nu te mânia astfel pe noi! Dacă ştii că suntem proaste şi slabe şi că, din cât se pare, am fost seduse, aşa cum ai fost şi tu, şi de vreme ce suntem sigure că, chiar la începutul şederii tale aici, nici tu nu ai acceptat imediat tot ce ți se spunea, ai dar puțină răbdare cu noi, te rugăm! Până acum, nu ne-ai numit altcumva decât "Madelon", însă noi nu ne-am plâns. Nu poate fi un lucru atât de rău că ne-am apărat Ordinul! Dar tu, dragă prietene, ne-ai tratat foarte dur; a trebuit să suportăm, deşi am bombănit puțin. Iartă-ne aşadar, te rugăm, şi tratează-ne cu mai multa îndurare, ca pe nişte biete păcătoase ce suntem!"

6.Episcopul Martin: "Ei bine, acest gen de cuvântare îmi place mai mult! Dacă

aşa stau lucrurile, veniţi cu curaj şi voie bună lângă mine şi lăsaţi-vă convinse de adevărul a tot ceea ce-se petrece aici."

7.Maicile Sfintei Inimi a lui Iisus se apropie rapid şi nu mică le este uimirea la vederea marelui şi minunatului mecanism. Iezuiţii înconjoară imediat globul pământesc şi bat din palme de uimire văzând cât de fidel reproduce acesta Pământul în cele mai mici amănunte. Fraţii minoriţi îl privesc cu aceeaşi uimire, la fel ca şi fraţii dominicani. Cât despre franciscani, ei admiră mai mult sistemul planetar şi strălucirea Soarelui care răspândeşte aici toată lumina necesară iluminării mecanismului planetar în totalitatea sa. Surorile de caritate şi maicile învăţătoare preferă si ele Soarele. Pe scurt, toată lumea admiră această instalaţie iar episcopul Martin, plin de zel, dă explicaţii cât poate el de clare despre această uimitoare maşinărie celestă, fără a omite din când în când câteva remarci sarcastice referitoare la anumite evenimente aflate în plină desfăşurare pe Pământ.

8.După ce toţi numeroşii oaspeţi au examinat îndelung mecanismul globului şi al planetelor, şi după ce au ascultat explicaţiile lui Martin, dintr-o dată în sală se face mult mai multă lumină. Lui Martin i se pare chiar că aceasta a devenit mult mai spaţioasă decât părea înainte într-o lumină mai puţin intensă. Şi ceilalţţ remarcă acelaşi lucru şi-l întreabă care poate fi cauza unei asemenea metamorfoze.

9.Episcopul Martin: "Dragi fraţi şi surori, care îmi sunteţi prieteni! Nu vă lăsaţi surprinşi prea tare de acest lucru! Căci aici, forma lucrurilor se schimbă cu uşurinţă. Nu aţi remarcat, la sosire, cat de mică era casa pe dinafară, şi cât de mari îi sunt proporţiile interioare? Vedeţi, cu siguranţă că acesta este deja un miracol! Prin urmare, ceea ce tocmai aţi constatat este tot un miracol, care vouă fi se pare absolut de neînţeles, dar care, pentru Domnul, este ceva nespus de uşor de realizat.

10.După părerea mea, dat fiind că voi toţi aţi acceptat o nouă perspectivă asupra lucrurilor, Domnul a îngăduit să primim mai multă lumină. Şi ţinând cont că şi concepţia noastră despre El s-a îmbogăţit, El ne-a mărit la rândul Lui, în mod proporţional, locuinţa, pentru a afla mai mult loc în ea. O, nu trebuie să vă miraţi prea mult la vederea unor asemenea fenomene în această împărăţie a miracolelor: aici, după ce se coc cireşele, nu urmează prunele, şi apoi prunele uscate; ci totul se petrece numai potrivit maturităţii inimilor noastre, potrivit Atotputerniciei, Iubirii şi înţelepciunii Domnului!

Dar văd că acum pe tabla aceasta rotundă apare o scriere nouă şi strălucitoare! Ia să văd ce scrie! Episcopul Martin se îndreaptă repede către tablă şi citeşte: "Martin, vino afară, căci am ceva important să-ţi spun! Dar toţi ceilalţi să stea liniştiţi în acest timp. Vino, aşa să fie!" Episcopul Martin, foarte fericit, le spune oaspeţilor săi să stea liniştiţi şi cu toţii se supun de bună voie poruncii sale; apoi el dă imediat curs chemării pe care a primit-o.

Cap. 67 - Transformarea grădinii.
Borem grădinar.

1.Când iese din casă, episcopul Martin îşi dă seama că grădina care o înconjoară s-a mărit foarte mult şi înfloreşte în cel mai frumos mod, ceea ce-l bucură nespus. Acum poate din nou zări locuința Domnului, foarte aproape, către răsărit, ceea ce-l scufundă într-o stare de fericire fără limite. Dar, când priveşte în jurul lui, nu vede pe nimeni care să-l aştepte. Asta îl miră puțin, dar, de data aceasta, nu-şi pierde curajul şi începe să Mă caute. El crede că Mă ascund pe undeva în grădina lui, pentru a nu fi văzut pe fereastră de către numeroasa adunare.

2.Episcopul Martin cercetează grădina cu sârg. Dat fiind că nu Mă găseşte, îşi spune: "Pare a fi o nouă farsă celestă! Dar nu face nimic, atâta timp cât îmi îndeplinesc misiunea care mi-a fost dată. Domnul, sau unul dintre trimişii Săi, poate face ce vrea, îmi e totuna. Aş putea să mă duc să-L văd în casa Lui, dar nu am primit această poruncă. Căci, pe tablă, scria numai: "Martin, vino afară, am ceva important să-ți spun". Sunt afară, m-am supus poruncii Sale. Dacă Domnul m-a chemat degeaba, asta nu mă priveşte: eu sunt acolo unde trebuie să fiu".

3.După aceste cugetări, episcopul Martin face încet înconjurul grădinii sale, care a căpătat proporții considerabile, şi descoperă, în fund de tot, un grădinar care trebăluieşte plantând nişte arbuşti. Când se apropie de el, îl recunoaşte imediat pe Borem, librarul său, şi-i spune plin de voioşie: "O, frate, o prietene! De câte ori nu am regretat că te-am jignit şi te-am tratat atât de rău! Iartă-mă, şi fii ghidul meu pe veci! Căci, vezi tu, acum îmi dau pe deplin seama de greşelile mele față de tine – şi in special de cele pe care le-am comis vizavi de bunătatea Domnului!"

4.Borem se întoarce şi-l salută foarte amical pe episcop, spunând: "Te salut, dragă frate Martin! Domnul se bucură că ai făcut bine prin propriile tale puteri. De aceea m-a trimis aici, ca să mă ocup de grădina ta şi s-o măresc, aşa cum ai făcut tu cu inima ta deschizându-ți-o şi mărind-o în iubire. In Numele Domnului continuă să acționezi aşa cum o faci acum; astfel vei înainta cu paşi repezi înspre renaşterea spiritului tău!

5.Cât despre mine, eu rămân acum alături de tine, căci inima ta doreşte aceasta, şi te voi susține şi te voi ajuta pretutindeni unde va fi necesar. Mai sunt multe de făcut în casa ta acum, şi asta ne va da mult de lucru. Dar cu cât mai grea va fi bătălia, cu atât mai strălucită va fi victoria.

6.Iată, am terminat de sădit aceşti!arbuşti. Să mergem către toți cei care au nevoie de noi! Deja i-ai pregătit foarte bine, cam aşa cum am făcut şi eu cu această grădină. Cu toate acestea, vor mai fi necesare încă multe eforturi până când toți aceşti mii de puieți să dea roade foarte gustoase.

7.Dar iubirea şi răbdarea sunt mai puternice decât orice! De aceea, să ne întoarcem în casă şi să ne apucăm de treaba în Numele Domnului!"

Cap.68 - Borem vorbeşte despre drumul care duce la fericire

1.Când cei doi ajung acasă, unul dintre fraţii minoriţi, care deja vorbise cu destul de multă înţelegere, le iese imediat în întâmpinare şi-1 întreabă pe Martin: "O, dragă prietene şi frate, ce s-a putut întâmpla afară de a trebuit să pleci atât de grabnic? Vezi, ne-am făcut multe griji pentru tine; am crezut că ţi s-a cerut socoteală din cauza noastră şi că poate ai păţit ceva. O, spune-ne ce s-a întâmplat!"

2.Surâzând, Martin răspunde: "O, dragi prieteni şi fraţi, nu vă faceţi nici o grija pentru mine! Vedeţi: Domnul mi 1-a trimis pe acest frate drag pentru binele nostru al tuturor, pentru a mă ajuta să vă aduc pe caloa cea bună - acesta este unicul motiv pentru care am fost chemat afară.

3.Trebuie să ascultaţi de bună voie ceea ce acest prieten al Domnului vă va spune şi să vă conformaţi spuselor lui. Astfel soarta voastră, precum şi a mea, se vor îmbunătăţi curând. Căci vedeţi: şi eu sunt un spirit care nici pe departe nu a atins încă fericirea deplină ce se găseşte chiar pe drumul ce duce la ea, prin Graţia Domnului.

4.Străduiţi-vă deci cu cel mai mare zel să luaţi parte la această Graţie. S-ar putea să mergem cot la cot pe drumul care duce în împărăţia Luminii divine!"

5.Fratele minorit: "Da, frate, noi toţi vă promitem, ţie şi prietenului tău, să respectăm cu strictețe prescripţiile pe care ni le veţi da, pentru a obţine cea mai mică fărâmă din Graţia Domnului!"

6.Borem: "Da, dragi fraţi şi surori, rămâneţi fideli acestei promisiuni care vine din adâncul inimilor voastre! Iubiţi-L pe Iisus Christos, Cel Răstignit, mai presus de orice, căci El este unicul nostru Tată, plin de Iubire şi de Sfinţenie! Nu-L căutaţi decât pe El şi pe Iubirea Lui, şi lăsaţi inimile: voastre să se aprindă de iubire numai pentru El! Astfel veţi putea, cu mult mai devreme decât credeţi, să ajungeţi în Casa Sa unde domneşte Iubirea eternă! Dar trebuie să izgoniţi din inimile voastre tot ce ţine de senzualitatea pământească, altminteri vă va fi cu neputinţă să intraţi în Casa eternă a Tatălui nostru Preasfânt! Luaţi aminte la cele ce vă voi spune:

7.Vedeţi: pe Pământ, aveaţi două reprezentări diferite despre Dumnezeu şi despre Cer, despre viaţa sufletului şi despre starea sa după moartea trupului de came, dar ele erau total false. Aţi putut deja să constataţi până acum că aici, credinţele voastre pământeşti s-au dovedit complet false.

8.Veţi mai constata şi ca toate rugăciunile comunităţilor şi ale preoţilor - pe care le credeaţi atât de eficiente - nu au nici o valoare aici. în lumea celestă, nimeni nu ajunge la Domnul datorită intermedierii şi a milostivirii altuia, căci Domnul este El Insuşi Compasiunea Supremă. De aceea ar fi o mare şi vinovată nebunie să-i cerem Tatălui nostru cel plin de Iubire şi de Bunătate să dea dovadă de compasiune.

9.De aceea trebuie ca fiecare să se ocupe la modul cel mai serios de propriile treburi, altminteri îi va fi imposibil să ajungă la infinita fericire divină. Vedeţi: acum eu însumi sunt un înger sus-pus al Domnului. El nu ma numeşte altfel decât "Fratele Meu" si imi spune: "Dacă ai şti ce iubire infinită nutresc Eu pentru tine!" Cu toate acestea, chiar dacă m-aş duce la El şi l-aş ruga pentru voi o veşnicie, tot nu v-ar folosi la nimic! Căci trebuie ca fiecare sa acţioneze aşa cum i-o dictează iubirea sa, altminteri nu va atinge adevărata libertate a spiritului. Dumnezeu este într-adevăr Atotputernic, dar Atotputernicia Sa nu eliberează pe nimeni; căci tocmai de ea trebuie să ne eliberăm prin libera noastră voinţă şi prin iubirea noastră pentru El. Altminteri, nu am fi decât nişte maşini şi nişte automate ale Atotputerniciei divine.

10.Înţelepciunea divină infinită a pregătit cai bine stabilite pe care trebuie să le urmăm pentru a atinge această libertate supremă. Aceste căi vă erau necunoscute până acum, dar eu am să vi le arăt. De aceea, trebuie să fiţi foarte atenţi ca să le recunoaşteţi

şi să le urmati - dar întotdeauna în mod liber. Atunci, veţi putea ajunge acolo unde fiecare spirit creat de Dumnezeu este chemat să ajungă.

11.Vă veţi putea bucura încă de pe acum de cea mai mare libertate. Veţi putea obţine tot ce veţi dori. Dar aceasta nu este întru totul o libertate ci, mai degrabă, numai o încercare al cărei sens va trebui sa-l înţelegeţi, şi nu trebuie în nici un caz să abuzaţi de ea.

12.Veţi vedea mii de Eve îmbiindu-vă cu mărul tentaţiei, dar nu va trebui să vă atingeţi de el, de dragul Domnului!

13.Veţi fi vorbiţi de rău şi veţi fi batjocoriţi, dar nu va trebui niciodată să vă mâniaţi sau sa vă gândiţi la răzbunare!

14.Veţi fi persecutaţi, veţi fi furaţi, ba chiar si maltrataţi. Dar apărarea voastră nu va consta în nimic altceva decât în Iubire, deşi veţi avea toate mijloacele de răzbunare la îndemână!

15.Gândiţi-vă clipă de clipă la Domnul şi la Evanghelia Sa, în acest fel vă veţi putea construi locuinţa pentru veşnicie pe un teren stabil, astfel încât să nu fie zdruncinată din temelii!

16.Ceea ce vă spun este Adevărul etern care vine de la Dumnezeu, Domnul întregii Vieţi. Cel care nu pune cu adevărat în practică Cuvântul lui Dumnezeu nu poate nicicând intra în imparatai Sa.

17.Fiecare trebuie sa treacă prin poarta cea strâmtă a umilinţei şi să se încredinţeze întru totul Domnului. In noi nu mai trebuie să existe nimic altceva decât Iubire şi umilinţă. Nimic nu mai trebuie sa ne ofenseze.Nu avem dreptul să spunem că cutare sau cutare lucru ni se cuvine de drept. Căci noi nu trebuie să mai cunoaştem alt drept decât cel pe care ni-l dictează Iubirea si umilinţa! Tot restul nu-I aparţine decât Domnului!

18.Daca vrem sa mergem acolo unde se află Domnul, trebuie să ne umilim pana la pământ, aşa cum a făcut-o El Insuşi!

19.Dacă cineva îţi da o palmă, întoarce-i şi celălalt obraz, pentru ca pacea şi unitatea să domnească printre voi! Celui care-ţi cere haina, dă-i şi cămaşa! Insoţeşte-1 două ore pe cel care ţi-a cerut sa vi cu el numai o oră, ca să-i dovedeşti cu prisosinţă iubirea ta. Binecuvântează-ţi duşmanii şi roagă-te pentru cei care te blestemă! Nu răspunde niciodată la rău cu rău, ci fă-le bine celor care te urăsc - astfel veţi deveni cu adevărat nişte copii ai lui Dumnezeu!

20.Atata timp cât vă veţi căuta dreptatea oriunde altundeva decât în Cuvântul lui Dumnezeu, atâta timp cât ghimpele insultei va rămâne în voi, atâta timp cât vă veţi simţi victime ale unei nedreptăţi pentru cutare sau cutare lucru, veţi rămâne copiii infernului şi Graţia lui Dumnezeu nu va fi în voi!

21.Copii lui Dumnezeu trebuie să fie capabili să suporte totul! Forţa lor constă în Iubirea pentru Dumnezeu şi pentru fraţii lor, fie ei buni sau răi.

22.Dacă ei pot fi puternici în toate acestea, atunci devin total liberi şi pot intra în împărăţia divină.

23.Ştiu că voi eraţi cu toţii preoţi şi călugăriţe din comunitatea Romei, care este cea mai lipsită de lumină dintre toate. Mai ştiu şi că printre voi există unii care se mândresc în taină cu aceasta. Dar eu vă spun: nici unul dintre voi să nu se gândească la ceea ce era pe Pământ şi la ce a făcut acolo! Căci dacă cineva crede că a făcut ceva bun, Domnul îşi va aminti şi de răul pe care 1-a făcut şi-1 va judeca după faptele sale! Cel judecat de Domnul este judecat întru moarte şi nu întru Viaţă: căci judecata este moartea sufletului în temniţa veşnică a egoismului său!

24.Dacă Domnul spune: "Când veţi face toate cele poruncite vouă, să ziceţi: suntem slugi netrebnice!", cu atât mai mult trebuie să va daţi seama că voi nu aţi pus câtuşi de puţin în aplicare Evanghelia, în ceea ce vă priveşte, şi cu atât- mai puţin în ceea ce-i priveşte pe fraţii voştri!

25.Ceea ce tocmai v-am spus, am făcut-o în Numele Domnului şi nu am adăugat şi nici nu am omis nici un cuvinţel. V-am vorbit întocmai aşa cum Domnul m-a inspirat. Acum, este randul vostru să puneţi toate acestea în practică. De acum înainte, nu va veţi mai putea scuza spunând că nu aţi auzit niciodată vorbindu-se despre aceste lucruri, în cazul în care veţi încălca legile în in mod voit si ve-ti cadea sub puterea judecăţii!

26.Dacă cineva care este plin de bunavoinţă cade din slăbiciune, eu sunt aici, la fel ca si fratele meu, pentru a-i sări în ajutor!

27.Vedeţi ca vi se cere în primul rând buna voinţă şi de-abia apoi faptele!

28.Fiti plini de bunavointa pt ceea ce seste bun, si nu veti fi tratati prea sever in ceea ce priveste faptele voastre, caci vointa este deja o fapta buna a spiritului.

29.Dar nenorocire celui dintre voi care, şiret şi plin de rea voinţă, se va preface doar că este docil. Vă spun, in Numele Domnului al carui Duh suflă acum în mine ca un uragan: un asemenea spirit va merge drept în iad şi va fi aruncat în mlaştina putreziciunii – la fel cum o piatră care cade din Cer în hăul mării nu mai iese de acolo, ci rămâne în glodul şi în mocirla judecăţii!

30.Acum, ştiţi ce aveţi de făcut pentru a ajunge în împărăţia lui Dumnezeu ca nişte adevăraţi copii ai Sai. Acţionaţi în consecinţă şi veţi trăi!

31.Eu însumi şi acest prieten aici de faţă vom rămâne alături de voi - chiar dacii vom li invizibili pentru voi - şi vă vom ajuta , dacă vreunul dintre va cădea din slăbiciune. Dar dacă vreunul dintre voi va cădea din răutate, nu va primi nici un ajutor; ba dimpotrivă, va recolta ceea ce a semănat. Nu căutaţi să aflaţi unde este locul în care veţi fi puşi la jncercare. Vă spun: poate fi ici sau colo, atunci când va ve-ţi aştepta mai puţin pentru ca libertatea voastră să nu fie îngrădita.Domnul să fie cu voi şi cu noi toţi! Amin!

32.Episcopul Martin: "Frate, cuvintele tale vin cu adevărat de la Domnul, şi fiecare cuvânt exprimă numai adevărul. Aceste cuvinte m-au impresionat în mod deosebit, căci m-am simţit vizat în mai multe puncte!"

33.Borem: "Atunci, nu-ţi va strica să le pui si tu în aplicare. Căci, deocamdată, nu te-aş lăsa să te duci singur la frumoasa mercuriană! Mă înţelegi, frate?"
Episcopul Martin "Ai dreptate, ai dreptate! Ştii, încă mai simt în mine câte un mic instinct animal; dar sper că lucrurile se vor schimba curând!"

Cap.69 - Un nou miracol pentru episcopul Martin: fraţii minorifi şi iezuiţii sunt puşi la încercare.

1.Episcopul Martin: "Acum, sunt foarte curios să ştiu când şi cum vor începe încercările rezervate acestui grup de cel puţin o mie de suflete. Sunt sigur că ele nu vor avea loc aici, în casă. Oare fiecare persoană va fi plasată într-un loc diferit? Noi nu suntem decât doi, şi zău că nu ştiu cum o să ne descurcăm. După părerea mea, dacă ar trebui să mergi în căutarea unei mioare rătăcite de un grup de alte nouăzeci şi nouă, nu ar fi prea greu. Dar aici, este vorba despre o mie de oi total pierdute, ceea ce înseamnă ca vor trebui regăsite tot atâtea. Trebuie s-o spun, prietene, mi se pare că această misiune este ciudată şi foarte greu de înţeles."

2.Borem: "Prietene şi frate, nu-ţi pune asemenea întrebări. Lui Dumnezeu, totul îi este cu putinţă, chiar dacă tu nu poţi să-ţi închipui aceasta. Toate aceste fiinţe vor rămâne aici, în această casă, şi nu-i vor trece pragul în mod vizibil. Cu toate acestea, în sinea lor, ele vor fi transportate în diferite regiuni care corespund exact stării lor interioare. Iar când vom pătrunde în sfera lor, ele ne vor vedea perfect şi vor putea

chiar să ni se adreseze. Dar dacă ne vom găsi în afara acestei sfere, vom fi invizibili pentru ele. Cu toate acestea, noi le vom vedea în fața noastră la fel ca acum şi vom putea constata, examinând partea posterioară a capului lor - la modul cel mai exact cu putință - ceea ce fac şi cum urmează ele caile Domnului.

3.Vezi, ele se află deja de mult acolo unde trebuie să fie, în funcție de ceea ce simt în interior. Noi le vedem încremenite în picioare la locul lor şi purtandu-se ca şi cum ar discuta între ele. Insa ele nu-şi vorbesc, fiindcă nu se văd unele pe altele.

4.Priveşte: acum, sunt aliniate pe un rând, ca să le putem vedea mai bine. Dar ele nu ne observă, la fel cum un om scufundat într-un somn profund nu remarcă dacă este transportat. Acum ele formează şiruri şi putem observa partea posterioarâ a capului fiecărei ființe. Apropie-te de acest frate minorit şi priveşte ce face!"

5.Episcopul Martin se aşează în spatele fratelui minor şi vede prin partea posterioarâ a capului acestuia ca printr-un fel de diorama care măreşte imaginea. El zăreşte un tărâm minunat în care se află fratele minorit însuşi, înconjurat de un grup de fiice ale Evei, dar el nu se lasă tentat, ba dimpotrivă, le predică şi-şi întoarce neîncetat privirea către strălucitorul luceafăr al dimineții.

6.Borem: "Vezi, acesta este deja salvat! Şi priveşte mai departe, mai sunt o mulțime de alți frați care sunt şi ei salvați! Dar să vedem cum stau lucrurile cu iezuiții!"

7. Cei doi se apropie de şirurile de iezuiți şi le examinează partea din spatele capului. Dar ce văd? Cel puțin treizeci dintre aceşti călugări ste bat în mijlocul unei întregi legiuni de fete de consumatie complet dezbrăcate şi nu-şi pot satisface îndeajuns lăcomia animală. Cei mai viguroşi le apuca pe cele mai grase şi le lasă pe cele mai slăbuțe tovarăşilor lor mai puțin puternici. Acest lucru îi mânie teribil pe aceştia din urmă şi-i face să se îndepărteze, pentru a-i aduna pe câțiva dintre colegii lor pentru a se răzbuna, adică pentru a-i ataca pe cei mai puternici şi a-i pedepsi crunt. La fel stau lucrurile şi cu multe dintre fetele mai slabe şi mai puțin înzestrate cu nuri care vor sa se bată cu cele mai puternice şi sa-şi folosească ghearele, în speranța de a le provoca stricăciuni acestor trupuri prea luxuriante.

8.Inmărmurit, episcopul Martin priveşte scena, cu sentimentele împărțite între uimire şi o mânie secreta, neştiind prea bine ce trebuie să spună.

9.Borem remarcă acest fapt şi-i spune: "Frate, cum ți se pare acest tablou, ce părere ai despre el?"

10.Episcopul Martin: "O, dragul meu prieten şi frate! Nu, pe cuvânt, nu m-aş ti aşteptat niciodată la un asemenea lucru din partea acestor pungaşi ipocriți! Nemernicii aceştia se poartă mai rău decât câinii şi maimuțele! Pe mizerabila mea viață: noroc că nu am puterea şi înțelepciunea ta pe lângă sentimentele care mă animă! Căci imediat aş face să cadă peste capetele lor o adevărată ploaie de trăznete! După o asemenea procedură, nu cred că ar mai exista cuvinte suficient de puternice pentru a descrie starea acestor indivizi!

11.0, tâlhari neruşinați! Vai de mine, ia uită-te acolo! Priveşte, frate Borem! Tocmai îl văd pe acest tâlhar care a fost ars în China cum o maltratează în mod înfiorător pe frumoasa chinezoaică! Uite, uite cum îi sfârtecă brațin, ca un vultur! Ah, ce grozăvie! Doar n-o să-i fâsăm să continue!?"

12.Borem: "Prietene, acesta nu este decât începutul; să lăsăm lucrurile să decurgă aşa cum se cuvine! In curând, roata se va întoarce. Vezi, chinezoaica fuge acum şi în curând va întâlni un puternic regiment care se va ocupa de ea. Ea îl va pedepsi în mod înfiorător pe acest iezuit însetat de răzbunare. Vezi, acolo, lângă acea peşteră unde stă şi strigă chinezoaica, apare o mulțime de monştri dintre cei mai înspăimântători! Sunt o puzderie! Ei se împart şi încep să încercuiasca grupul nostru de iezuiți. Aceştia nu observă ce-i aşteaptă. Dar fii foarte atent: acum, sunt complet încercuiți de monştri. Chinezoaica, a cărei piele este făcută ferfeniță şi atârnă bucăți-

bucăți, împopoțonată cu un sceptru, se apropie de iezuiți, care încă mai sunt ocupați cu hârjonelile lor cu prostituatele. Priveşte atent şi spune-mi ce vezi!"

13.Episcopul Martin observă scena câteva clipe, tresare literalmente, şi spune, cuprins de groază: "Ah! Ah! Este îngrozitor, da, este îngrozitor! îngrozitor! Chinezoaica s-a proțăpit în fața iezuitului ca o furie, fierbând toată de mânie. Şi, din câte îmi pot da seama din gesturile ei, îi spune: "Mă recunoşti, mizerabiiule?" Iezuitul, scos din minți, o sfidează: "Da, creatură abjectă! Blestemul meu te va însoți pe veci!" El le porunceşte colegilor lui să mai pună o dată mâna pe ea şi s-o sfâşie în bucăți. Dar, în acea clipă, ea strigă: "înapoi, blestemaților! Măsura voastră este plină! Veți îndura răzbunarea mea!" Chiar în acel moment, o întreagă legiune de monştri uriaşi şi oribili se năpusteşte asupra iezuiților, îi înşfacă şi-i rupe în bucăți. Chinezoaica ia atunci capul iezuitului nostru care tocmai o sfâşiase şi-1 aruncă într-un abis din care se înalță flăcări înalte, şi tot acolo aruncă şi celelalte resturi. Ah, dacă acesta nu este adevăratul infern, ce-i mai lipseşte oare? Spune-mi, oare nu ar trebui să intervenim?"

14.Borem: "O nu, într-un asemenea caz, Domnul acționează El însuşi. Noi nu am putea fi la înălțime! Dar uite; atâta timp cât ei stau încă în şiruri, nu trebuie considerați pierduți. Insă dacă vreunuia dintre ei i-ar veni ideea să iasă din aceste şiruri, cu siguranță că nu ar mai trebui să ne ocupăm noi de ei! Pot totuşi să-ți afirm că cei pe care i-am observat sunt destul de aproape de infern! Căci tot ceea ce ai văzut până acum s-a petrecut numai în sufletele acestor patres şi nu în realitate! Dar dacă un spirit se poartă în acest mod, el nu se află prea departe de cea mai tristă dintre realități.

15.Ceea ce ai văzut corespunde stării sufleteşti a acestor preoți. Domnul a făcut astfel încât noi să ne putem da seama de aceasta in salvis prin prezentarea unor imagini dramatice. Astfel, am putut observa starea sufletească a acestor ființe. Vom vedea dacă nu-şi vor schimba totuşi sentimentele, amintindu-şi de învățătura pe care au primit-o, şi la vederea reprezentării actelor lor de răzbunare, reprezentare pe care însuşi Domnul a turnat-o în sufletul lor pentru a-i abate de la setea lor de răzbunare.

16.Ciopârțirea lor de către monştri reprezintă pentru ei o puternică umilire care va avea cu siguranță ca efect să-i facă să devină cât de cât mai raționali. In curând îi vom vedea redobândindu-şi forma.Şi vom vedea ce efect a avut asupra lor această demonstrație.

17.Priveşte din nou: vei vedea toată trupa de iezuiți ieşind din acelaşi hău în care chinezoaica a aruncat adineaori resturile iezuitului făcut bucățele!"

18.Episcopul Martin îşi îndreaptă privirea către această scenă şi spune: "Da, într-adevăr, iată-i pe indivizi cum reapar cu toții întregi; sunt foarte curios să aflu ce vor face acum! Aha, uite, uite, încep să schimbe tonul! Poate că se va schimba ceva! Observ chiar că există câțiva care vor să înceapă să se roage; se vede asta după figura lor interiorizată. Aş fi cu adevărat foarte fericit dacă ar fi cu toții cuprinşi de dorința de a deveni mai buni!"

19.Borem: "Ceea ce le pare imposibil oamenilor nu îi este la fel şi lui Dumnezeu! Astfel, prima încercare a fost satisfăcătoare, dar acum, să trecem la cea de-a doua! Vom vedea cum se vor descurca. Iți pot spune încă de pe acum că aceasta va fi cu mult mai dură decât prima. Ia aminte, începe al doilea act!"

Cap.70 - Al doilea act al încercării iezuiţilor.
Explicaţiile lui Borem.

1.Episcopul Martin zăreşte o caravană de pelerini care se apropie de iezuiţii noştri, transportând o mulţime de comori şi de bogăţii.

2.Călugării o remarcă şi, atunci când caravana ajunge lângă ei, o opresc şi vor să ştie încotro se îndreaptă şi ce transportă.

3.Oamenii respectivi răspund: "Venim din lume, unde am prădat mai multe mănăstiri, şi mai ales pe cele mai bogate care le aparţin iezuiţilor, căci aceştia sunt ei înşişi cei mai mari-hoţi şi tâlhari din câţi există pe Pământ.

4.Ceea ce-i fac ei omenirii este cu siguranţă mai rău decât a fura şi a prăda. Ei ţin cuvântări mincinoase, dau dovadă de o devoţiune ipocrită; sub ameninţarea a tot felul de grozăvii ale infernului şi a pedepsei veşnice, ei îi fac pe oameni să le doneze bunuri adeseori strânse cu multă trudă, ba chiar le iau cu forţa. Faţă de hoţi şi de bandiţi, fiecare are dreptul la legitimă apărare; dar foarte puţini sunt capabili să se protejeze împotriva hoţiilor acestor iezuiţi şi ale altor tâlhari de călugări.

5.De aceea proprietăţile lor constituie bunuri dobândite pe căi necinstite. Ni se pare drept să prădăm aceste mănăstiri. Ne ducem deci să ne depunem prada la piciorul tronului lui Dumnezeu, şi vrem sa cerem răzbunare până când Domnul Dumnezeu ne va auzi şi va stârpi din rădăcini această adunătură de hoţomani!"

6.Când aud aceste cuvinte, iezuiţii se mânie cumplit.

7.Episcopul Martin, care a auzit totul, îi spune lui Borem: "Frate, acum cred că s-a umplu paharul pentru cei treizeci de iezuiţi ai noştri - cei care erau prezenţi şi la prima manevră - Ii vad de asemenea şi pe toţi ceilalţi din acest colegiu, dar ei formează un grup separat şi par a fi mult mai luminaţi decât colegii lor."

8.Borem: "Se poate spune că aceştia din urmă sunt ca şi salvaţi, ceea ce nu este adevărat şi pentru ceilalţi treizeci. Ia aminte, se va întâmpla ceva!"

9.Episcopul Martin îşi îndreapta, întreaga atenţie, către cele ce se petrec în faţa sa şi spune după câteva clipe: "Hei! Hei! Hei! Frate, în Numele Domnului, trebuie să intervenim! Vai de mine! Dar aceştia sunt nişte adevăraţi dia - ăăă.... Doarnne-ajută-ne! Niciodată nu mi-aş fi închipuit asemenea lucruri despre reprezentanţii acestui Ordin!

10.Ascultă-mă, în caz că nu ai auzit înspăimântătoarea sentinţă a iezuiţilor: după ce pelerinii din caravană au terminat de vorbit, călugării, fierbând de mânie, au strigat într-un glas:

11."O voi, infami ucigaşi ai lui Dumnezeu, care aţi îndrăznit să ridicaţi mâna asupra lucrurilor sfinte! Singuri aţi dat peste o dreaptă răzbunare! Acei iezuiţi, pe care i-aţi prădat în mod ruşinos şi pentru care vreţi să-i cereţi răzbunare lui Dumnezeu, suntem noi! Cu siguranţă că Dumnezeu ne-a aşezat aici pentru ca să vă putem trimite înapoi în infernul cel mai adânc şi mai îngrozitor din cauza crimelor voastre nemernice. Coborâţi în abis, diavoli îngrozitori ce sunteţi, şi duceţi-vă înapoi la semenii voştri!

12.Iar tu, Lucifer, urcă! Urcă, Satan! Urcă, Leviatan! Luaţi-i pe aceşti scelerati infami, răi, eretici, blestemaţi printre blestemaţi, mai diabolici decât însuşi diavolul şi aruncaţi-i unde este infernul mai sufocant!"

13.Frate, niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva! Indivizii aceştia au intenţii "nobile" faţă de aceşti pelerini!! Nu crezi şi tu că asemenea caractere nu se vor putea,îndrepta niciodată?

14.Ah, ah, ah, priveşte! Chiar văd apărând trei oribile personaje din abis! Gâtlejurile lor îngrozitoare scuipă foc şi se deschid atât de mari încât ar putea înghiţi case întregi!

15.La această privelişte, cei din caravană sunt cuprinşi de o imensă spaimă, îşi depun prada la picioarele iezuiților şi cerşesc îndurare!

16.Dar iezuiții îi resping cu cruzime şi strigă şi mai tare, spumegând de furie: "Coborâți în infern! Aici nu există îndurare şi cu atât mai puțin iertare! Remuşcările voastre inutile nu vor duce decât la o tortură veşnică şi vor fi răsplata faptelor voastre! Puneți mâna pe ei, voi cei mai mari şi mai răi diavoli, şi faceți-i sa plătească pentru tot ce ne-au făcut!"

17.Bietele victime îi imploră din nou să le ierte, dar în zadar. Strigătele lor sunt şi mai sfâşietoare - dar nu sunt ascultate. Iezuiții le contemplă cu cea mai mare satisfacție. Ah, blestemate creaturi, sunt într-adevăr nişte diavoli printre diavoli!

18.Cei trei demoni autentici nu se grăbesc şi-i contemplă pe iezuiți cu un aer critic. Dar aceştia țin cu orice preț ca bietele victime sa fie aruncate în infern fără milă şi îndurare.

19.Vezi, acum, cei trei diavoli încep să vorbească şi declară că sentința iezuiților este prea aspră şi chiar nedreaptă față de nişte păcătoşi atât de mici!

20.Iezuiții strigă: "Sentința noastră este cea a lui Dumnezeu, deci este pe deplin îndreptățită! De aceea, să fie luați şi aruncați în vâlvătaie!"

21.Dar diavolii răspund strigând: "Cereți prea mult! Niciodată Dumnezeu nu a judecat astfel! Ei bine, vom face ceea ce ați cerut, dar să stiti că acest lucru va fi trecut în socoteala voastră, dacă dorința voastră nu provine de la Dumnezeu!"

22. O frate! ascultă: caravana întreagă strigă îngrozitor şi oamenii dispar cu toții, duşi de către diavoli. Iezuiții se bucură şi afişează nişte figuri satisfăcute! Frate, ce părere ai? Oare nu sunt chiar ei nişte slujitori ai diavolului?"

23.Borem: "Nu-ți fă probleme! Căci toate acestea - aşa cum ți-am mai spus - nu sunt decât nişte aparențe vizibile nouă prin mijlocirea atotputernică a Domnului, ținând cont că aceasta viziune trebuie să iasă din sufletul acestor călugări care încă se mai află într-un stadiu extrem de lipsit de rațiune.

24.Căci procesul care permite să te lepezi de rău constă destul de des în a-l face să iasă la iveală din aceste suflete sub veritabila sa înfățişare, facându-l să devină activ. Dar totul este mai degrabă un mare tărăboi pentru nimic decât o realitate oarecare.

25.De aceea nu trebuie să acorzi prea multă atenție celor văzute adineaori. Tot ce se întâmplă aici îşi are sursa în iubirea infinită şi în profunda înțelepciune a Domnului, şi prezintă o analogie izbitoare cu apariția diferitelor maladii ale oamenilor pe Pământ.

26.Bolile sunt într-adevăr nişte rele corporale, dar şi nişte binefaceri pentru suflet şi adeseori şi pentru corp, căci, prin intermediul lor, este expulzată afara din trup o materie rea!

27.De aceea, aceste viziuni nu sunt nimic altceva decât nişte boli ale sufletului pe care aceşti oameni le-au adus cu ei până aici şi care trebuie să fie extirpate toate, iar aceasta printr-un leac spiritual; la fel cum bolile corporale trebuie extirpate printr-un specific corporal. Altminteri, sufletul nu s-ar mai putea regenera si spiritul din el nu ar mai putea creşte.

28.Oare nu este adevărat că, pe Pământ, sufletul uman rămâne suferind, fără nici cea mai mică veleitate de activitate, tot atâta timp cât corpul este el însuşi bolnav? De îndată ce acesta este vindecat, sufletul este din nou plin de dorințe şi de voioşie.

29.Vezi, frate, la fel stau lucrurile şi aici: toți cei de aici au un suflet foarte bolnav. Prin forța Cuvântului lui Dumnezeu, care este cel mai puternic leac, această boală se desprinde şi este expulzată în afară. După ce această operațiune este pe deplin terminată, numai atunci ne vine nouă rândul să le venim în ajutor, şi putem să-i susținem şi să le dăm forță convalescenților cu ajutorul Iubirii lui Dumnezeu.

30.Cred că acum, dragul meu frate, vei fi capabil să înțelegi mai bine aceste

viziuni şi să nu te mai sperii pe viitor, când vei vedea scene şi mai teribile. Căci, pentru fiecare maladie, ultima dintre materiile expulzate de către remediu este cea mai rea, dat fiind că aceasta stă chiar la baza maladiei. De aceea, şi aici, principala cauză a maladiei este cea care iese ultima din suflet.

31.Aşadar nu te mai înfricoşa clacă vezi ieşind aceste rele. - Priveşte: în curând va începe al treilea act, care va fi şi ultimul pentru aceşti treizeci de iezuiți!"

Cap.71 - Progresele spirituale ale unui iezuit şi convertirea sa. Răzbunarea celorlalți douăzeci şi noua.

1.Episcopul Martin examinează din nou partea din spatele capului iezuitului care stă în fața lui şi observă ca aceştia încep cu toții să se privească reciproc cu un aer critic; unul dintre ei spune:

2.(un iezuit). "Fraților, este evident că am terminat victorioşi lupta. Dar dacă privesc lucrurile în profunzime, mi se pare că noi am acționat nedrept şi în mod total incompetent cu aceşti pelerini care sunt mistuiți acum în infern. Deşi ei ne-au ofensat foarte grav, noi nu aveam dreptul, potrivit Evangheliei, să-i judecăm şi sa-i blestemăm.

3.In plus, îmi mai amintesc foarte bine de învățătura pe care mesagerul celest ne-a dat-o tuturor înainte de a fi obținut această libertate totală de care ne bucurăm acum. Potrivit acelor înțelepte cuvinte, ar fi trebuit să răspundem la toate provocările numai cu iubire, blândețe şi umilință. Cu toate acestea, noi nu am dat dovadă de nici una dintre aceste virtuți, ci mai degrabă am făcut o figura miserabilísima şi i-am întrecut pe trei dintre cei mai răi diavoli prin lipsa noastră de blândețe şi de dreptate. Purtarea noastră arata clar că suntem mai răi decât ei!

4.Fraților, voi ce credeți despre aceasta? Eu unul, trebuie să mărturisesc ca încep să găsesc toate aceste lucruri foarte ciudate! Oricum; aici, în aceasta imparație a spiritelor, totul mi se pare înşelător. Modul acesta de a acționa cu de la sine putere - deşi nu am primit nici o poruncă din partea mesagerilor celeşti - mi se pare contrar legilor care guvernează această lume cum nu se poate mai misterioasă. Am impresia că cineva îmi şopteşte în taină: "Vă veți căi veşnic de îngrozitoarea voastră cruzime!" Vai! ce bine ar fi fost dacă nu aş ti fost de față în clipa când s-au petrecut aceste lucruri!"

5.Aceste cuvinte judicioase îi uimesc peste măsură pe ceilalți douăzeci şi nouă. Dar după câteva clipe, ei exclamă în cor: (ceilalți douăzeci şi nouă) "Da, în fond, tu ai dreptate. Dar gândeşte-te puțin daca ne este cu putință să fim diferiți de ceea ce suntem! Noi suntem asa şi nu putem acționa altfel decât cum suntem constrânşi s-o facem - şi cu asta basta! Cel care a sădit mânia în noi trebuie să ne suporte şi pe noi, şi pe toate celelalte atribute respingătoare pe care sufletele noastre le posedă din belşug!

6.Cel care i-a dat şarpelui cu clopoței veninul ste mortal trebuie să-şi fi aflat o mare bucurie în aceasta, altminteri nu ar fi făcut ca această reptilă să fie atât de rea! La fel şi noi am fost nevoiți să devenim iezuiți şi să învățăm, în sânul acestui Ordin, să dăm frâu liber mâniei şi răzbunării şi să comitem cele mai urâte fapte întru gloria lui Dumnezeu, cu o conştiință imaculată. Acum, noi suntem întru totul ceea ce trebuie să fim! Ce poți să mai vrei, da, ce poate Dumnezeu să ne ceară mai mult?"

7.Iezuitul care vorbise adineaori: "Da, aveți dreptate! Suntem chemați să fim nişte adevărați demoni şi deja chiar suntem întru totul astfel. Ce vreți mai mult? Nu ne aşteaptă Cerul, ci infernul cel mai veritabil. Ce va mai trebuie? Să continuăm deci să ne încătuşăm în răutatea şi perfidia noastră, pentru a ajunge cât mai repede la

blestemul veşnic cel atât de plăcut!!! Halal să vă fie! Dar acum, eu am să mă separ de voi. Renunț la onoarea de a mă pomeni foarte curând în tovărăşia voastră în nişte şuvoaie de vapori de sulf fierbinte! Ca să fiu sincer, nu vă voi invidia niciodată pentru acest privilegiu!"

8.Ceilalți, într-un singur glas: "Cum, vrei să abandonezi Ordinul nostru! Să-1 părăseşti pe sublimul fondator Ignațiu şi să-i renegi sfânta învățătură? Ce te-a apucat? Nu uita ca ne vom înfățişa cu toții la Judecata de apoi! Cum crezi că vei scăpa? Dacă faci asta, te vom trata de o mie de ori mai aspru decât pe pelerini!"

9.Iezuitul interpelat răspunde: "Dați-i drumul! Dar eu rămân fidel celor ce mi-am propus să fac - Dumnezeu să-mi dea putere! Cât despre voi, puteți face ce vreți! Nu-mi bat eu capul cu Judecata de apoi - ci mai degrabă cu blestemul veşnic care mă aşteaptă negreşit dacă mai rămân în tovărăşia voastră! Ignațiu sau ne-Ignațiu, eu voi urma cuvintele mesagerului lui Dumnezeu. Ignațiu şi voi toți, puteți să vă duceți în ... - o, era să-mi scape! - la fel ca tot Ordinul vostru, bineînțeles!

10.Eu îmi dau seama că Domnului îi place mai mult posteriorul unui turc decât mizerabilul nostru colegiu de iezuiți, inclusiv distinsul sau întemeietor! Clar? Toți luteranii, calviniştii şi adepții vechilor credințe sunt nişte adevărați îngeri în vreme ce noi, care urmăm regulamentul Ordinului şi Instituției noastre, suntem nişte diavoli in optima forma.

11.Faceți ce vreți cu mine, eu nu am să mă răzbun niciodată! Imi pare nespus de rău că am nenorocit-o cu atâta răutate pe biata chinezoaică. Am fost pedepsit cu vârf şi îndesat pentru asta, la fel ca voi toți, Domnul fie lăudat! Dar a doua noastră participare la damnarea pelerinilor mă face să mă simt cuprins de chinurile iadului. Ce mi s-ar mai întâmpla dacă, în plus, aş rămâne cu voi? De aceea, eu vă părăsesc şi vă spun adio!"

12.După ce părintele iezuit sfârşeşte de vorbit, toți ceilalți încep să-1 blesteme, îl încercuiesc, îl sfâşie şi-şi împart pielea lui. Apoi îşi aruncă victima departe de ei şi aruncă cu pietre în ea, chemându-i în ajutor pe toți dracii din infera.

13.Diavolii chiar sosesc, însă nu pentru a-1 lua pe cel sfârtecat, ci pe cei care i-au chemat. Aceştia din urmă le opun o rezistență înverşunată şi strigă după ajutor. Atunci, cel sfârtecat se ridică şi le porunceşte diavolilor să menajeze aceste spirite oarbe. Şi uite, diavolii se supun şi-i părăsesc pe demenți!

14.Această scenă a făcut o impresie bună asupra lui Martin şi el este nerăbdător sa afle ce se va întâmpla acum.

Cap.72 - O privire asupra stării spirituale a maicilor Sfintei Inimi a lui lisus. Nişte intruşi în gradina mănăstirii. Maicile răzbunătoare trec la atac.

1.Borem vorbeşte: "Prietene şi frate, să-I mulțumim Domnului că, în înțelepciunea şi nespusa Sa Iubire şi Compasiune, a îngăduit ca aceşti iezuiți să fie tratați cu atâta blândețe, şi că procedura a necesitat atât de puțin timp. Căci asemenea încercări durează uneori mulți ani pământeşti, chiar dacă este vorba despre spirite mai puțin vinovate decât acestea; pentru membrii acestei adunări, totul a durat numai trei zile potrivit criteriilor terestre. Cu toate acestea, sufletele lor vor purta această povară timp de mai multe zeci de ani. Dar asta nu înseamnă nimic, față de ce simt cei care sunt puşi la încercare timp de mii sau chiar, adeseori, milioane de ani!

2.Pe scurt, pot sa-ți spun că Domnul a fost foarte milostiv cu aceşti iezuiți! Ce-a fost mai rău a trecut acum. Ei au ajuns chiar la marginea prăpastiei şi se găseau mai aproape de infern decât de Cer, care pentru ei rămâne în continuare foarte îndepărtat. Dar acum sunt salvați şi-şi vor reveni. Acesta este un mare avantaj pentru ei, iar meritul îi revine în întregime numai Domnului. Căci ceea ce nu pot săvârşi nici cei mai elevați îngeri îi este uşor Domnului!

3.Ai vrea să observi şi alte scene ale acestui al treilea act, după cum constat văzându-te cum examinezi cu atenție partea din spate a capului iezuitului. Dar îți pot spune că nu vei mai zări nimic. Căci aceste spirite reintră acum în ele însele şi se vor alătura fraților lor mai buni; ele aşteaptă să se poată desprinde de acest mediu care este un fel de materie - ceea ce se va întâmpla după ce vom denuda sufletele maicilor Sfintei Inimi a lui Iisus.

4.Pentru ca acestea să nu aibă prea mult de aşteptat, vom merge la ele şi le vom observa aşa cum am făcut-o şi cu cei treizeci de iezuiți. Uite, iată-le deja! O poți alege pe cea care-ți convine, oricum vei vedea peste tot acelaşi lucru!"

5.Episcopul Martin: "Bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci şi prima va fi bună; ia să-i vedem occiput -ul! Foarte bine, foarte bine! Este la fel ca la iezuiți! - Le văd pe toate adunate, aflate încă sub şocul acestor viziuni dramatice, într-o grădină înconjurată de un zid gros de care se sprijină, în colțul său cel mai septentrional, o mănăstire cu aspect sinistru.

6.Ele par a fi prinse într-o discuție foarte animată; dar încă nu-i pot sesiza sensul. Remarc doar că devin alternativ întunecate sau luminoase, la fel ca şi culmile înzăpezite care, atunci când vântul aduce norii deasupra lor, par cenuşii, dar care redevin strălucitoare când aceştia dispar, lăsând locul soarelui! Oare ce poate provoca această surprinzătoare apariție?"

7.Borem: "Dragul meu frate, reprezentarea ta în imagini a unui fenomen natural este foarte potrivită, şi poți într-adevăr să găseşti în ea explicația pe care o cauți. Vezi, şi aici, diversele cunoştințe ale acestor călugărițe sunt comparabile cu nişte nori - produşi de lipsa de cunoaştere - purtați de vânturile diferitelor lor pasiuni pământeşti! Ştii bine că, pe Pământ, atunci când norii încep să se mişte, va fi vreme rea. Vezi, la fel este şi aici, în tărâmul spiritual.

8.Nu remarci că răstimpurile fără lumină se repetă din ce în ce mai des? Putem deduce cu certitudine că spectacolul va începe în curând. Când întunecimea devine pe deplin stăpână, vremea rea este aproape. Ia foarte bine seama la tot ce se va întâmpla; aici, vei vedea lucruri şi mai interesante decât la iezuiți!"

9.Episcopul Martin: "Da, este adevărat, ai dreptate! Remarc deja că unele dintre aceste cucoane care se află cel mai des în întuneric capătă o înfățişare din ce în ce mai sumbră. Cât despre celelalte, lumina nu se mai arată la fel de plenar, ci păleşte încetul cu încetul spre cenuşiu.

10.Zău, ce amestec ciudat de întuneric şi cenuşiu! Cele care sunt deja foarte întunecate sunt impregnate începând din partea de jos cu o culoare ca **a** fierului roşu, fară strălucire. Asta poate proveni fie de la o mânie care ia naştere în ele, fie poate chiar din infern. Ei bine, dragul meu frate, iată cu siguranță nişte prevestiri foarte rele!

11.Acum, descopăr două ființe masculine care ies din mănăstire şi intră în grădină. In centrul acesteia se găsesc ale noastre maici ale Sfintei Inimi a lui Iisus, scufundate într-o beznă profundă, nedându-şi seama că cei doi intruşi sunt deja în preajma lor.

12.Aha, aha, acum se va întâmpla ceva! începe balul! Cucoanele noastre si-au dat seama de o prezență nedorită şi, înarmate cu pumnale incandescente, se îndreaptă către noii sosiți.

13.Uite-o pe maica stareță care se ridică şi porunceşte cu un gest sa se fată tăcere. Ce înseamnă asta? Va ține un discurs elogios? - Da, da, cred; pă aşa este, căci îşi drege într-una glasul! Ei bine, sunt foarte curios sa aflu ce le va anunța această maică stareță pe subordonatele sale! Atenție, uite-o ca vorbeşte:

14.(maica stareță): "Ascultați-mă bine, foarte cucernice şi onorabile surori! Ordinul nostru suprem, venerabil şi nespus de sfânt, este grav amenințat! Doi bărbați neruşinați - pe care prefer să-i numesc "tâlhari" –s- au strecurat în grădina noastră sfântă - trecând prin sfânta noastră mănăstire. Probabil că sunt nişte satiri batjocoritori, sau poate că vor să spioneze sfânta noastră proprietate pentru a ne-o lua prin mijloace violente, dacă refuzăm s-o cedăm de bună voie! Dar aceşti obraznici vor plăti scump curiozitatea lor!

15.Ascultați: noi suntem în număr de nouăzeci, aşa cum constat numărându-vă în grabă! Ii vom avertiza pe aceşti tâlhari spunându-le: "Ieşiți afară, pungaşi nelegiuiți ,şi fără de onoare!" Dacă nu vor lua în seamă avertismentul nostru şi nu o vor lua la fugă imediat, îi vom alaca toate deodată! Fiecare să-şi împlânte până la prăsele pumnalul incandescent în pieptul duşmanului. După ce vor fi morți, îl vom pune pe slujitorul nostru să-i facă bucățele, aici, în grădină, şi-i vom arde pe rugul blestemat, pentru ca acest sanctuar al lui Dumnezeu să fie din nou purificat!

16.Episcopul Martin: "Ia te uită: dragele măicuțe ale Sfintei Inimi a lui Iisus şi minunatele lor gânduri sângeroase! Ah, câtă milostivire! O, canalii fară Dumnezeu şi fără credință! Nu, niciodată nu m-aş fi aşteptat la aceasta din partea acestor furii! Dacă preludiul începe atât de bine, ce va fi când vor trebui puse la încercare? Uite: cei doi bărbați par foarte de treabă, şi aş putea spune despre ei că sunt nişte ființe în care nu există nici urmă de viclenie! Iar aceste scorpii infernale îi blestemă deja, înainte de a-i fi văzut mai de aproape şi de a le fi adresat măcar un cuvânt!"

17.Borem: "Stai liniştit, ştii bine cum este cu aceste chestiuni! La sa-le să facă ce vor: când va sosi momentul să intrăm în arenă, vom primi poruncă pe tabla cea albă. Inainte de a fi aşa, noi nu suntem decât
spectatorii tăcuți ai evenimentelor. Continuă să observi!"

18.Atunci episcopul Martin observă cu atenție scena care se
Se desfăşoară sub ochii săi şi spune după câteva clipe: "Ascultă, frate, acum cei doi bărbați se întorc spre poarta mănăstirii şi dau impresia că vor să fugă din această grădină care seamănă cu un sanctuar.,

19.Dar maicile bagă de seamă şi strigă: "Stați, nu mai mişcați, tâlhari fără Dumnezeu!"

20.Bărbații par a nu da atenție strigătelor lor şi se apropie din ce în ce mai mult de ieşire. Văzând că aceştia ignoră avertismentul lor, călugărițele se lasă cuprinse de o violentă mânie, se năpustesc urlând asupra celor doi bărbați şi le barează ieşirea.

21.O parte a maicilor îi încercuieşte pe bărbați, cu pumnalul ridicat, şi-i întreabă într-un singur glas: "Ce căutați aici, tâlhari neruşinați? Mărturisiți intențiile voastre rele, planul vostru plin de mârşăvie, pentru ca să vă putem pedepsi cu atât mai crunt, fără milă şi îndurare! Căci voi ați profanat această grădină, sanctuar al lui Dumnezeu, prin apariția voastră neruşinata - şi ați călcat în picioare Duhul Sfânt. Pentru un asemenea păcat de moarte, nu există altă pedeapsă decât moartea, şi numai veşnica voastră damnare va putea da satisfacție dreptății divine! Fugiți, blestemați ce sunteți!"

22.Cei doi bărbați răspund: "Aveți răbdare să ne ascultați! Noi v-am fost trimişi de către Dumnezeu pentru a vă scăpa de marea voastră nebunie. Dar ținând cont că nu am găsit decât mânie şi sete de răzbunare în voi, înseamnă că nu sunteți nici pe departe pregătite pentru o asemenea grație şi va trebui să mai aşteptați foarte mult timp până să deveniți demne de ea. Nu ați auzit că cel care judecă şi înjură va fi el însuşi judecat şi blestemat?! Noi nu vrem să vă plătim cu aceeaşi monedă, adică să vă

răspundem la rău cu rău. De aceea, gândiți-vă şi lăsați-ne să plecăm în pace, altminteri lucrurile vor lua o întorsătură foarte neplăcută pentru voi."

23.Atunci călugărițele, spumegând de furie, se năpustesc cu pumnalele asupra celor doi bărbați. Dar ei dispar şi ele încep să se înjunghie unele pe altele într-o mânie orbească.

Cap.73 – Observatiile lui Martin şi sfaturile lui Borem referitoare la iubirea veşnica. Maicile Sfintei inimi a lui lisus – în flacari.

1.Episcopul Martin, văzând această scenă, începe să râdă şi spune: "Frate, priveşte puțin aceste femei stupide! Ah, ce mânie oarbă le îndeamnă să se hăcuiască cu pumnalele lor? No, no, ce spectacol! O adevărată sarabandă de vrăjitoare! Dacă o țin tot aşa, nu va mai rămâne mare lucru din ele şi nu va mai trebui să intervenim! Pe mine nu m-ar deranja; căci găsesc că Cerul nu ar avea nimic de câştigat cu aceste bucăți de carne umană!

2.Iartă-mă, frate drag, dacă simt aici o satisfacție oarecum răutăcioasă, dar într-un asemenea caz, nu mă pot abține. Sunt capabil să suport orice, dar nu şi femeile stupide şi pe deasupra şi rele. Ele îmi sunt nesuferite mai ales atunci când, ca şi acestea, ajung să se distrugă unele pe altele din mânie răzbunătoare. Totuşi eu nu le doresc nimic rău, însă un mic sejur în infern nu le-ar strica acestor adevărați monştri. Nu pentru totdeauna, bineînțeles, ci ceva în felul purgatoriului romano-catolic - pentru ele ar fi foarte salutar!"

3.Borem: "Frate, nu te aprinde atât de tare şi alungă din inima ta orice idee de a face sa se pogoare focul Cerului asupra cuiva, oricine ar fi el! Nu te preocupa decât de ce face Domnul aici; căci numai astfel vei învăța adevăratul mod de a fi şi-ți vei da seama că, chiar şi nişte spirite atât de obscure încă se mai pot întoarce către lumină! Şi vezi limpede aici că Domnul dă dovada de mai multă bunătate decât cele mai bune ființe şi cei mai elevați îngeri!

4.Iți spun: căile Domnului sunt un mister: numărul lor nu are sfârşit! Fiecare ființă pe care El o conduce urmează o cale deosebită - un miracol insondabil, chiar şi pentru heruvimul cel mai inițiat. Iar aceasta cale este sfântă; oricât ar fi de ciudată!

5. Dacă deocamdată consideri din acest punct de vedere tot ce ți se înfățişează, pe viitor nu vei mai găsi nimic iritant sau ridicol. De asemenea, vei vedea până la urmă că Domnul poate conduce pe oricine către un țel sfânt prin Iubirea Sa infinită, şi că El ajunge deseori la rezultatele cele mai elevate prin mijloacele cele mai nesemnificative şi mai rnodeste. Iar acolo unde intervine pentru o ființă. El ajută in acelaşi timp nespus de multe altele!

6. O, frate, tu nu-ți vei putea da seama decât încetul cu încetul cât ele elevat este procesul de transformare care face să apară o formă oarecare - da, aş putea spune "sfânt"; chiar dacă nu este vorba, de exemplu, decât despre o molie, a cărei existență şi activitate o cunoşti deoarece ai mai văzut asemenea gâze, din când în când, pe Pământ.

7.De aceea, bucură-te de tot ceea ce vezi aici! Căci totul a luat naştere din Iubirea Tatălui nostru Preasfânt! Crezi tu că infernul, cu grozăviile lui indescriptibile, este o răzbunare a Domnului şi ci este bazat pe mânia Sa veşnică? O, nicidecum, te asigur! Domnul este însăşi Iubirea chiar şi în infernuri! Căci Dumnezeu, în Iubirea Sa, nu cunoaşte nici mânie nici răzbunare, şi toate mijloacele pe care le foloseşte pentru a-Şi educa creaturile nu sunt altceva decât Iubire.

8.Priveşte încă de pe acum, frate drag, toate aceste apariţii din această perspectivă, şi ţi se va da în curând un alt veşmânt, un veşmânt de iubire şi de înţelepciune care provin din Inima Tatălui nostru Preasfânt! Acest veşmânt îţi va fi lăsat pentru veşnicie. Iar când îl vei îmbrăca, vei fi capabil să consideri toate lucrurile în adevărata lor lumină şi să le sesizezi esenţa pentru a judeca despre ele aşa cum se cuvine.

9.Acum, priveşte din nou ce se petrece! Dar priveşte încă de pe acum toate acestea cu alţi ochi şi alte sentimente, astfel vei profita cum se cuvine de pe urma lor. Căci Domnul lasă să se întâmple toate acestea mai ales din cauza ta, pentru adevărata renaştere a spiritului tău şi pentru ca sufletul tău sa-şi poată obţine veşmântul divin! De aceea, încă o dată: trebuie sa priveşti tot ce ţi-am spus adineaori cu cea mai mare atenţie, pentru ca să-ţi poţi da seama foarte clar de toate avantajele pe care Ie vei putea obţine.

10.Episcopul Martin examinează din nou partea posterioară a capului maicii Sfintei Inimi a lui Iisus şi le vede pe ultimele două maici înjunghiindu-se şi prăbuşindu-se pe sol. La scurt timp după aceea, el spune:

11.(episcopul Martin): "Slavă Domnului, şi-au dat lovitura de graţie! Sa fie preafericite întru Domnul! Este mai mult decât un miracol că asemenea fiinţe pot ajunge şi ele la fericire, aşa cum ai spus-o! Sunt nespus de curios să văd ce li se va mai întâmpla acestor amazoane. Zac întinse ca şi cum ar fi cu adevărat moarte!

12.Aha, iată o altă viziune! Aceste cucoane sunt în continuare moarte ca nişte pietre, dar din fiecare dintre ele se ridică un fum asemănător celui care iese din hornul brutarului. Văd şi nişte scântei care se degajă din când în când. Aoleo! se pare că se îngroaşă gluma! Prieten drag, pariez pe tot ce vrei că totul capătă încet-încet o turnură infernală!

13.Uite: din când în când, ţâşnesc flăcări! Seamănă cu un adevărat autodafé! Sărmanele încep să ardă din toate părţile! Situaţia devine foarte critică; nimic nu mişcă în jurul acestor cucoane, în afară de fumul cel gros, de scântei şi de flăcări.

14.Focul devine din ce în ce mai mistuitor şi ele sunt deja complet incandescente! Este bine pentru ele că sunt moarte, şi astfel absolut insensibile. Aha, flăcările se înalţă acum foarte sus! Stranie privelişte: în ciuda intensităţii focului, nimic nu arde - din câte-mi pot da eu seama. Spune-mi, frate drag, ce poate să însemne acest spectacol!"

15.Borem: "Numai bine şi nimic altceva, căci atunci când Domnul preia frâiele totul iese întotdeauna perfect! Priveşte mai departe: vei vedea în curând câtă dreptate am şi că spun adevărul!"

Cap.74 - Critica lui Martin referitoare la natura râului. Borem explica legile divine care guvernează viaţa. Binele şi raul sunt polii opuşi ai creaţiei.

1.Episcopul Martin: "Da,- da, desigur, ai dreptate şi ai grăit adevărul adevărat. Dar vei fi de acord cu mine că păcatele sunt şi ele opera lui Dumnezeu, aşa cum suntem şi noi, inclusiv diavolul; cu toate acestea, cine ar putea să-i îndrăgească pe păcătoşi şi pe diavoli pentru că provin de la Dumnezeu şi-şi au sursa în El?

2.Inclin mai degrabă către următoarea explicaţie: printre nenumăratele fiinţe pe care Dumnezeu le-a creat, El a conceput şi câteva care sunt libere. El le-a învăţat legile Sale imuabile şi le-a arătat căile de urmat potrivit acestora. Dar ţinând cont că aceste

fiinţe se bucură de libertate, ele pot alege să nu se supună ordinii divine şi să o încalce total. Dacă aşa stau lucrurile, atunci îmi pun următoarea întrebare:

3.Dacă răul nu există decât atunci când este confruntat cu binele, care este de sorginte divină, atunci nu se poate vorbi despre rău decât atunci când acţionezi contrar ordinii divine?! Dar dacă şi aceasta fapta a maicilor este bună, atunci tare aş vrea să ştiu ce este răul? Căci trebuie totuşi să existe şi ceva care este răul, altminteri infernul ar fi total lipsit de sens!

4.Dacă infernul este o realitate, şi dacă o faptă contrară ordinii divine imuabile trebuie considerată ca fiind cu adevărat rea, atunci aceste femei sunt rele şi sunt nişte fructe taman coapte pentru infern, la fel cum strugurii sunt copţi în noiembrie!

5.Păcatul şi păcătosul sunt fructele diavolului şi în consecinţă sunt răi; ei merită infernul, potrivit chiar Cuvintelor Domnului, acest infern care este locul de adunare al răului. Noi am văzut că aceste călugăriţe adăpostesc în ele numai răul. Ele s-au înjunghiat ca nişte furii şi acum sunt mistuite de flăcări. Prietene, tu crezi că infernul poate fi diferit de aşa ceva?"

6.Borem: "Frate, tu încă mai vorbeşti aşa cum ar face-o un pelerin pământean miop, în temniţa sa corporală! Se înţelege de la sine că fapta contrară ordinii divine a unei fiinţe libere este un păcat - şi prin urmare ceva rău. Dar poţi tu trasa limitele între o fiinţă cu adevărat liberă şi cea care este judecată?

7.Ştii tu unde începe sufletul să existe în trup şi unde începe spiritul să existe în suflet? Ştii tu exact unde încetează acţiunile supuse judecăţii şi unde încep acţiunile libere? Ştii tu cum pătrunde ceea ce este spiritual şi liber în ceea ce este conform naturii omului şi în partea din el care este judecată, şi în ce măsură se face aceasta?

8.Când umpli un butoi cu cidru nou, acesta începe imediat să fermenteze. El şuieră şi pufneşte cu putere, şi dacă îţi vâri nasul lângă capac, mirosul acru care-ţi ajunge la nări te face să dai înapoi. Oare ştii tu ce face vinul să fermenteze? Vezi, nu ştii! Iar după ce cidrul şi-a încheiat fermentaţia, când este liniştit şi pur, atunci se poate spune că a devenit un vin bun.

9.Ştii că fructele cresc deja la puţin timp după înflorirea smochinului sau a oricărui alt pom. Când le-ai gustat, ţi s-au părut acre şi acide, deci contrare gustului tău, adică rele. Dar după ce fructul s-a copt, cum ţi s-a părut? Vezi, ai plescăit din buze de plăcere, deci nu ţi s-a mai părut deloc rău.

10.Fiinţele cu sânge cald, oamenii şi dobitoacele, nu simt iarna ca pe o binefacere. Dar fără iarnă, ce s-ar întâmpla cu fertilitatea pământului şi cu condiţia fizică a oamenilor?

11.Iţi spun: pretutindeni, în întregul infinit, vei găsi întotdeauna doi poli, ambii aparţinând Ordinii divine, deşi sunt opuşi unul altuia la fel ca noaptea şi ziua sau ca "da" şi "nu". Spune-mi, care dintre cei doi este rău? Nu vezi că Domnul îl dirijează pe fiecare potrivit căii care i se potriveşte? Cum ar putea fi vorba aici de mijloace rele?

12.Vezi, Domnul cunoaşte exact limitele care trebuie impuse, libertăţii fieraruia! In interiorul acestor limite, fiecare fiinţă poate să acţioneze potrivit liberei sale voinţe – si să se exerseze astfel in utilizarea acestei libertăţi. Dar nici un spirit nu poate depăşi aceste limite!

13.Există nenumăraţi infuzori într-o picătură de apă, care se pot mişca în voie. Sunt ei în stare să iasă din mediul lor pentru a se bucura de libertate?

14.Oamenii pot viola legile divine cât poftesc războindu-se şi săvârşind alte grozăvii. Insă schimba ei oare cu ceva alternanţa zilelor şi nopţilor, pot ei influenţa ploaia şi vânturile sau pot ei seca marea?

15.Vezi, dacă vrei să vorbeşti despre Ordinea supremă a lui Dumnezeu, trebuie să priveşti mai departe decât circuitul minuscul al propriului tău câmp de acţiune!

16.Ceea ce nu poate avea loc într-o picătură de apă poate cu siguranţă să se producă în mare, unde chiar şi picătura cea mai otrăvită va rămâne fără urmări! Dacă o

anumită ecuație este imposibilă în orbita terestră, ea va putea fi cu siguranță rezolvată în imensa orbită solară. Şi dacă chiar şi aceasta s-ar dovedi prea mică, putem continua până la orbitele sorilor centrali care sunt de o întindere şi o profunzime fără limite.

17.Dacă o cifră nu poate fi conținută în alta, înseamnă oare că nu există alte cifre care să permită aceasta? In domeniul muzicii, dacă se întâmplă ca un sunet aparținând unei tonalități diferite să se rătăcească în text, ceea ce este, ca să zicem aşa, o "crimă" de neiertat; crezi tu că pentru asta respectiva tonalitate ar trebui alungată din muzică?

18.Vezi: desigur, pe Pământ, Dumnezeu le-a arătat oamenilor o anumită ordine de urmat spunându-le: "trebuie", dar, în acelaşi timp, El le-a lăsat întru folosință toate lucrurile. Numai El ştie ce este necesar pentru a-1 aduce pe fiecare la obținerea scopului suprem. De aceea E1 a poruncit să nu judeci pe nimeni aşa cum odinioară nici arhanghelul Mihail nu a avut dreptul de a-1 judeca pe Satana atunci când s-au luptat pentru cadavrul lui Moise!

19.Iată de ce nu trebuie decât să observăm ceea ce face Domnul şi să ne conformăm judecata noastră la aceasta, dacă vrem să fim nişte adevărați şi înțelepți copii ai lui Dumnezeu. Trebuie să ne lepădăm de orice tendință egoistă de a-i judeca pe alții. Căci noi nu ne putem mişca liber decât în propriul nostru câmp de acțiune, Iar ceea ce se intampla în celelalte nenumărate sectoare ale ordinii divine nu ne priveşte, ci-L priveşte numai pe Domnul - şi de aceea se spune ca fiecare trebuie-să mături în tața propriei sale porți şi nu în fața celei-a aproapelui!

20.Ia aminte la aceste cuvinte cu cea mai mare atenție şi continuă să observi scena. Mă rog Domnului Dumnezeu să fii capabil să începi să priveşti lucrurile într-o lumină diferită şi să poți judeca în consecință. Fie ca Domnul să-ți dea voința şi gândirea limpede necesară pentru a reuşi! Priveşte, acum, vei vedea un cu totul alt spectacol!"

Cap.75 - Martin continua sâ le observe pe maicile Sfintei Inimi în comportamentul lor infernal. Explicațiile lui Borem.

1.Episcopul Martin observă în tăcere spectacolul care se desfăşoară sub ochii lui; după câteva clipe, el remarcă: "Da, da, dragă prietene, ai dreptate: îmi dau acum bine seama că ordinea Domnului este cu totul diferită de ceea ce-mi închipuisem până acum! Da, este adevărat ce au spus marele profet David şi apostolul Pavel: "Nepătrunse sunt căile şi rânduielile Domnului!"

2.Cu toate acestea, ceea ce mi se pare la fel de nepătruns este motivul pentru care trebuie să rămân prost atât de mult timp, în vreme ce tu, într-un interval de timp atât de scurt, cu ajutorul unor mijloace spirituale mai degrabă modeste, ai putut deveni un înger al Domnului de o atât de mare înțelepciune! Dar nu contează! Simt cu foarte mare putere în mine nevoia de a face din Domnul Iisus singurul meu scop. Iar acest sentiment mă umple de fericire! Nu cer nimic altceva pentru toată veşnicia. îți spun, draga prietene şi frate, singurul lucru pe care-1 doresc, este Domnul! Tot restul nu mă interesează decât foarte puțin.

3.Dat fiind că Domnul se ocupă cel mai bine de aceste încăpățânate şi că oricum nu putem schimba nimic din ceea ce se petrece, sunt de părere că nu merită să mai observăm această scenă din care, cel puțin pentru mine, nu există nimic agreabil sau elevat de învățat. Acum, aceste cucoane au revenit la viață şi - apariții

incandescente - fug prin grădina lor, ca nişte adevărate drăcoaice. La ce-mi poate folosi un spectacol atât de respingător, al cărui înţeles îmi scapă şi probabil îmi va scăpa întotdeauna?

4.Dacă nu ar depinde decât de mine, aş prefera de mii de ori să mă duc în frumoasa grădină de afară pentru a lucra ceva, în loc să trebuiască să observ nişte evenimente atât de plictisitoare!"

5.Borem: "Ascultă, frate, ceea ce-I place Domnului trebuie să ne placă şi nouă. Căci vezi tu, El ne conduce şi pe noi doi, şi ştie cel mai bine de ce a ales tocmai această cale!

6.Inarmează-te cu răbdare şi observă ce se petrece aici! Nu-ţi fă griji: ţi se vor da explicaţii atunci când va fi necesar, în mod cât se poate de limpede şi satisfăcător.

7.Dar povesteşte întocmai ceea ce vezi. Eu te voi ajuta să înţelegi aşa cum am facut-o mereu până acum. In Numele Domnului, ia cum îţi spun!

8.Episcopul Martin: "Da, da, ai dreptate, Domnul ne-a condus şi pe noi prin aceste evenimente; de aceea este absolut necesar, să urmăm Voia Sa! Aşadar, voi supraveghea cu atenţie această comedie care se petrece în plan spiritual; însă lasa-mă s-o comentez cum îmi vine mie cheful!"

9.Borem: "Vorbeşte cum îţi place, eu nu pot să-ţi spun altceva! Dar evită cu străşnicie să emiţi judecăţi, căci numai Domnul are dreptul să facă aceasta!"

10.Satisfăcut, episcopul Martin reîncepe să examineze capul maicii Sfintei Inimi a lui Iisus şi spune: "Dumnezeule din Cerurii! Frate, se pare că dintr-odată lucrurile capătă o întorsătură dramatică! Aceste cucoane sunt goale, acum, iar carnea lor este complet incandescentă, ca metalul fierbinte. Cu cât se mistuie mai mult, cu atât ele se împleticesc într-o cursă haotică.

11.Nu se poate spune că aceste salamandre sunt grase; dar ele au totuşi o aparenţă cât de cât umană. Corpul lor arată destul de bine, unele au chiar un bust destul de acceptabil; dar feţele lor sunt absolut desfigurate! Mă duc cu gândul la nişte maimuţe! Ptiu! Au un aer sălbatic şi sunt de o urâţenie respingătoare!

12.Doamne, o, Doamne! Ia uite-o pe aceasta, de lângă noi! Aoleo, ce mutră are! Nasul îi atârnă aproape până la burtă. Urechile-i sunt ca ale unui elefant. Gura sa seamănă mai mult cu anusul unei vaci bătrâne decât cu o gură de om; iar guşa îi spânzură ca o pungă. Ochii săi te duc cu gândul la orificiul anusului unui câine şi în plus sunt şi asimetrici; iar părul său este ca un ghem de viermi! Ah, pe cuvântul meu, este o privelişte groaznică! Este foarte ciudat: la ea corpul are o aparenţă normală; dar capul, vai şi-amar! Zău, nu mi-aş putea închipui ceva mai rău!

13.Şi acolo - acolo - vezi? Uite-o pe alta care vine şi care are un aspect înfiorător; o, ce grozăvie! Are un cap de şarpe boa; numai lungile sale urechi de măgar mai atenuează cât de cât oribila impresie! Ce ochi pătrunzători, ce limbă pe care mereu şi-o vântură ca pe o săgeată! La fiecare respiraţie, pe gură, pe urechi şi pe nări îi iese un fum gros, de culoare maro închis! Oh, oh, dragă prietene, ascultă-mă, este prea de tot, este prea îngrozitor! Cât despre corp, ca şi celălalt, acesta arată bine! Dacă nu ţinem cont de faptul că este incandescentă, s-ar putea spune că este bine făcută. Dar capul ei, vai, capul ei, ce oribil, ce înfiorător arată! Doamne fereşte, cum poate exista o asemenea pocitanie nemaipomenită!

14.Ia uite-le, încep să alerge alandala ca nişte găini speriate, ca şi cum l-ar fi văzut pe dracul bătăturii în persoană! Ce poate să însemne asta?"

15.Borem: "Nimic special! Ceea ce le face incandescente provine din amestecul zelului lor înverşunat întru apărarea Ordinului lor cu arzătoarea lor mânie. Prin modul lor de a alerga în toate direcţiile, ele îşi exprimă dorinţa de activitate pentru a-l menţine. Corpurile lor sunt în bună stare datorită faptului că spiritul este destul de cast; dacă au nişte capete atât de ciudate, faptul se datorează numai imensei lor prostii. Când vor începe să se recunoască pe ele însele, aspectul capetelor lor se va ameliora.

Dar atâta timp cât vor rămâne ancorate în nebunia lor, nu va apărea nici o schimbare.

16.Acum, cunoşti motivul acestor aparenţe. Dar continuă să observi scena, căci ceea ce ai văzut până acum nu este decât preludiul adevăratei drame!"

17.Episcopul Martin: "Sluga dumitale! Vai, ce poveste! Dacă numai acum începe drama principală, zău că sunt curios să aflu ce mai urmează!"

Cap.76- Comportamentul neomenos al maicilor Sfintei Inimi a lui Iisus fata de părinţii lor. Doi oameni îmbrăcaţi în alb intra în scena.

1.(Episcopul Martin): "Acum, le zăresc pe maicile Sfintei Inimi a lui Iisus (cât de mult trebuie sa deplângem faptul că un Nume atât de minunat este utilizat astfel!), sau mai degrabă halcile de came care au mai rămas din ele, retrăgându-se în grabă în mănăstirea lor. Ce le-o li apucat? Văd de asemenea mai mulţi bătrâni, bărbaţi şi femei, care se adună în afara zidului de incintă al grădinii. Toţi au un aer trist şi obosit. Oare cine sunt şi ce doresc?"

2.Borem: "Sunt părinţii unora dintre aceste măicuţe. Ei speră să le găsească, fiindcă au aflat, după multe căutări şi solicitări, că preafericitele lor fiice se găsesc într-o mănăstire cerească şi se roagă fără încetare pentru ei.

3.Episcopul Martin: "No! Ei bine, vor vedea ei! Vai, mi-e milă încă de pe acum de aceşti bieţi şi cumsecade părinţi, despre care aş putea totuşi spune că sunt cam nătângi.

4.Aha, văd un bătrânel care începe să sune la poarta de intrare; dar nu vine nimeni! El sună din nou, dar nici de data aceasta, nici un răspuns! încearcă pentru a l t e i a oară, cu tot atât de puţin succes.

5.Atunci aceşti bătrâni încep să se roage şi să geamă de ţi se rupe inima! Oh! iar acum, încep chiar să le tămâieze pe aceste mironosiţe prin rugăciuni cu voce tare! Nu, zău, asta este prea de tot! Dar cu toate acestea, cucoanele noastre nu-si arată nici vârful nasului!

6.Aud acum un zgomot de planşete şi suspine, precum şi următoarele cuvinte: "O voi, fiicele noastre dragi şi sfinte, din înaltul tronului vostru ceresc, aeordaţi-ne graţia de a arunca o privire şi asupra sărmanilor voştri părinţi pământeşti! Primiţi-i în slujba voastră ca pe ultimii voştri servitori! O voi, fecioare sfinte şi soţii ale lui Dumnezeu, ascultaţi-ne!"

7.Prietene, frate, este prea de tot! Nu, niciodată n-aş fi crezut că nişte fiinţe umane, în cazul de faţă nişte romano-catolici, pot da dovadă de o asemenea prostie! Eu însumi am fost episcop şi apreciam foarte mult pioasa tâmpenie a enoriaşilor mei. Dar cu toate acestea n-aş fi acceptat niciodată asemenea lucruri în dioceza mea. Vai, bieţii oameni - sau mai degrabă bietele mici spirite, căci asta au devenit aici - îmi stârnesc într-adevăr mila!

8.Mă întreb ce va urma! Nici una dintre măicuţe nu s-a arătat, în ciuda întregii devoţiuni care le-a fost dedicată. Am impresia că aceste Madelon ştiu foarte bine cum arată şi că le-ar fi foarte ruşine să apară astfel în faţa părinţilor lor. De aceea îi lasă să le implore şi să le roage până li se va strepezi limba - şi toate acestea în zadar. Ascultă, ascultă cum strigă şi se jeluiesc aceste sărmane suflete!

9.Oho, oho, văd că apare ceva nou! Pe numeroasele ferestre ale mănăstirii încep să țâşnească fulgere şi bubuituri de tunet! Insă tunetul nu este foarte puternic; se pare mai degrabă că este un tunet tipic de teatru; în schimb fulgerele par destul de autentice!

10.Ascultă! Am impresia că tunetul produce zgomote asemănătoare unor cuvinte articulate! Mii de trăznete! Le pricep limpede sensul. Ascultă! Aud următoarele cuvinte: "înapoi, blestemaților, părăsiți acest sanctuar al lui Dumnezeu, altminteri pământul pe care ați îndrăznit să vă aşezați nemernicele voastre picioare se va surpa pentru a vă arunca până în infern! Pieriți pe veci din fața ochilor noştri şi din aceste locuri sfinte!"

11.Ah, ah, ah! ce ticăloase fără pereche! Dat fiind că ele însele sunt nişte slujnice ale Satanei şi le e ruşine să se arate bieților lor părinți care
sunt de o mie de ori mai buni decât ele, îi pun pe fuga prin mijloace ticăloase! Iar părinții chiar pleacă, vărsând lacrimi grele şi amare.

12.Ascultă, frate, această dramă a căpătat deja o turnură destul de infernală! Sunt curios să aflu cum va continua!

13.Acum, bieții părinți au ajuns, nu departe de grădină, către miazăzi, la un pom încărcat de roade. Ei se adună sub ramurile sale, cu privirea mereu îndreptată spre mănăstire. Căci încă mai sunt plini de o falsă speranță şi mai aşteaptă o consolare dintr-acolo! Ar trebui însă să-şi dea seama că nu se mai pot aştepta la nimic de la fiicele lor - dacă nu cumva la o purtare şi mai rea!

14.Tare aş vrea să văd ce vor face cucoanele noastre! De la ferestre inca mai țâşnesc fulgere; aud de asemenea şi bubuitul tunetului, dar foarte slab. Bătrânii, aşezați sub pom, i-au descoperit fructele şi unii dintre ei culeg cu prudență câteva şi le gustă. Ei muşcă din aceste fructe cu aspect îmbietor care par a le place şi le dau cu o grijă asiduă şi celor care nu au curajul să-şi culeagă singuri.

15. Văd acum că pe una dintre ferestrele mănăstirii se scoate ceva ce seamănă cu o portavoce. Ea este îndreptată către pomul sub care stau bătrânii părinți - care se delectează cu priveliştea mănăstirii "celeste". Mă întreb ce se va întâmpla cu această portavoce - care, probabil, se va dovedi a fi o cutie a Pandorei.

16.Mii de trăznete! Ia priveşte! Din această portavoce iese un nor de bufnițe care încercuieşte pomul sub care se odihnesc sărmanii noştri bătrâni. Ele zburătăcesc în jurul ramurilor, apoi se năpustesc asupra bătrânilor care sunt foarte speriați de ele.

17.Portavocea emană şi flăcări - din care ies cuvinte destinate părinților înfricoşați. Aceste cuvinte iau forma unor şeipi incandescenți şi exprimă cele mai groaznice amenințări - se pare ca însăşi flăcările sunt cele care le vehiculează.

18.Ia te uita, ceva cu totul nou! Se ştie ca cuvintele sunt descrise de semne numite litere. Dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că şi cuvintele pot fi exprimate şi prin intermediul acestor forme oribile!

19.Uite, bătrânii se ridică acum şi o iau grabnic la fuga, urmăriți de bufnițe, până când ajung la un râu pe care tocmai l-am descoperit.

20.Acolo se află cei doi bărbați îmbrăcați în alb; sunt aceiaşi bărbați pe care fermecătoarele noastre măicuțe vroiau să-i înjunghie. Ei le fac semn bătrânilor să se apropie. Când bufnițele îi zăresc, ele fac cale-ntoarsă şi zboară cu toată viteza în direcția mănăstirii, pentru a se înfige ca nişte săgeți în portavocea care încă mai este aşezată pe marginea ferestrei. Flăcările, precum şi cuvintele care țâşneau din ele, dispar şi ele.

21.Apoi cei doi bărbați îi adună pe bătrâni în jurul lor. Se pare că acum se îndreaptă cu toții din nou spre mănăstire. Ei bine, devine foarte interesant! Sunt din ce în ce mai curios să aflu cum va continua toată această poveste".

22.Borem: "Dragul meu frate, fereşte-te să fii prea curios! Căci, acolo unde există o prea mare curiozitate, apare întotdeauna şi o oarecare bucurie răutăcioasă! Fii doar un observator atent şi cuminte, pentru ca spiritul tău să extragă cat mai multe foloase; dar sa te lepezi de orice curiozitate! Aici, trebuie să fim extrem de prudenți, căci este vorba despre evenimente amestecate cu elemente infernale. Fă-ti observațiile tale obişnuite, dar fă-le fără curiozitate; şi povesteşte-mi întocmai ceea ce vezi."

Cap.77 - Cei doi bărbați în alb suna din trâmbița.
Prăbuşirea mănăstirii.
Maicile Sfintei Inimi devin nişte broaşte enorme.
Părinții înfricoşați sunt înştiințați.

1.Episcopul Martin examinează, din nou, partea din spatele capului maicii Sfintei Inimi şi spune, după câteva clipe: "Ah, iată un lucru bun! Cei doi oameni îmbrăcați în alb, însoțiti de bătrâni, se îndreaptă în direcția mănăstirii. Cu cât se apropie mai mult de aceasta, cu atât țâşnesc mai multe fulgere şi tunete; dar aceste fulgere nu ajung prea departe. Se aude de asemenea un bubuit slab de tunet.

2.Adunarea este deja foarte aproape de zidul de incintă al grădinii. Unul dintre cei doi bărbați în alb merge drept la poartă şi o deschide rapid. Apoi ei intră cu toții în grădină şi se apropie de clădire.

3.In acea clipă, cei doi bărbați în alb se aşează în fața bătrânilor. Fiecare dintre ei scoate din haină câte o trâmbiță lungă, o duce la gura şi suflă cu putere în ea. Ah, ce sunet maiestuos!

4.Ce-mi văd ochii? Priveşte, prietene, priveşte! Toate clădirile mănăstirii se dărâmă aşa cum s-au prăbuşit zidurile Ierihonului, Iar măicuțele noastre ies târâş dintre dărâmături, gemând şi suduind, ca viermii care colcăie prin mlaştini. Acum, ele au înfățişarea unor broaşte uriaşe care trăiesc pe Pământ în Egiptul de sud. Numai capetele lor seamănă mai degrabă cu cele ale unor şerpi boa decât cu ale unor broaşte. Mai observ şi că au cozi de scorpion. O, ce lucru oribil! Devine îngrijorător!

5.In fața acestei privelişti, bătrânii sunt cuprinşi de groaza. în locul înjuraturilor, ei aud acum orăcăielile teribile ale acestor ciudate broaşte. Dar de data aceasta, acest zgomot nu are nici o semnificație şi rămâne fără efect, căci cei doi bărbați le țin sub supraveghere şi le alungă în fața lor, urmați fiind de bătrâni, care sunt adânciți în cea mai profundă uimire, întregul alai se îndreaptă către apus.

6.In locul mănăstirii se întind acum nişte smârcuri respingătoare. Vai de mine, frate, ce privelişte dezgustătoare! Trebuie sa-țr mărturisesc: eu însumi mă simt din ce în ce mai cuprins de frică! Ceea ce mi se pare cel mai curios este faptul că, deşi aceste broaşte şi cei care le urmăresc se îndepărtează rapid de noi, eu le văd la fel de bine şi la fel de mari ca şi cum ar fi în fața mea".

7.Borem: "Depărtarea nu diminuează niciodată capacitatea de a vedea a spiritului, căci acesta nu mai este supus legilor timpului şi spațiului. Diferitele stări sufleteşti sunt cele care semnifică adevăratele distanțe pentru spirit şi-i tulbură privirea orbindu-1 complet.

8.Fără cei doi bărbați în alb, tu nu ai putea vedea aceste broaşte, căci starea lor sufletească este prea diferită de a noastră. Dar ținând cont că există o anumită afinitate de sentimente între aceşti bărbați şi noi, ei se pot afla oricât de departe, noi îi vom vedea mereu de aceeaşi mărime.

9.Ne este de asemenea cu putință să vedem infernul de foarte aproape. Dar acest lucru nu se poate face prin asociere de sentimente, ci numai prin intermedierea Domnului, ceea ce este un lucru cu totul minunat pe care vei învăța să-l cunoşti mai târziu.

10.Acum cunoşti cauza acestui fenomen care, pe bună dreptate, ți se pare a fi foarte ciudat. Mai târziu, el ți se va părea şi mai clar. Continuă acum să observi ce se petrece; vei putea învăța o mulțime de lucruri importante."

11.Din nou, episcopul Martin se concentrează asupra a ceea ce vede şi zăreşte, în bezna deja adâncă a apusului, broaştele, care ajung la țărmul unei mări imense şi se opresc acolo. Ele încep imediat să orăcăie şi mai tare şi refuză sa intre în apă. Cu toate acestea, cei doi bărbați nu le forțează să intre în mare, ci le lasă libera alegere.

12.Văzând aceasta, episcopul Martin spune: "Ia te uită la pocitaniile astea de broaşte! Nici nu vor să audă de apă, deşi acesta este elementul lor! Incep să desluşesc motivul: probabil că au totuşi în ele ceva mai bun care nu corespunde acestui element şi care face ca să trebuiască să rămână pe pământul tare!?"

13.Borem: "Este foarte posibil! Dar continuă-ți observațiile, căci vom asista în curând la deznodământul primului act!"

14.Episcopul Martin priveşte cu atenție ceea ce se petrece şi spune după câteva clipe: "Aha, ia te uită, ce lucru curios! Acum, pe malul mării, broaştele se umflă atât de tare că-ți vine. rău. Sunt proțăpite în fața celor doi bărbați ai noştri şi a grupului de bătrâni din ce în ce mai speriați, ca nişte elefanți enormi. Continuă să-şi mărească volumul, ca şi cum ar fi umflate cu o pompă. Pe legea mea! Au devenit atât de voluminoase încât ai putea să le confunzi cu nişte munți ceva mai mici!

15.Dau impresia că ar vrea să-i atace pe cei doi bărbați, inclusiv pe bătrâni. Dar cei doi nici nu se clintesc din loc; cât despre bătrâni, ei ar prefera să-şi ia zborul, într-atât sunt de speriați.

16.Cei doi bărbați cer linişte şi unul dintre ei spune: "Nu va temeți de nimic! Ceea ce vă sperie nu este decât piele, o piele de păcătoase; dar ceea ce se găseşte în interior mi are mai multă forță decât o molie! Am putea efectiv să suflăm peste ele, şi cele pe care nu demult le-ați venerat ca pe nişte sfinte şi-ar lua zborul ca un fulg nesemnificativ. Dar noi nu suntem la fel de neîndurători precum sunt şi au fost ele - aceste aşa-zise soții ale lui Dumnezeu! - deşi noi suntem nişte protestanți convinşi şi ne ridicăm cu toată puterea împotriva a tot ce nu provine de la Domnul!

17.Dacă doriți să ştiți exact cine sunt aceste broaşte, atunci ascultați: sunt fiicele voastre pe care, mânați de imensa voastră prostie şi de orgoliul vostru de părinți bogați, le-ați trimis la mănăstirea Sfintei Inimi a lui Iisus unde le-ați predat practic infernului! Cum vi se par acum, în veşmintele lor cereşti?"

18.Bătrânii părinți se lovesc cu pumnii în cap, îşi smulg părul şi strigă: "Pentru Numele Domnului! Iisuse, Măria, Iosif, ajutați-ne! Cum se poate una ca asta? Doar au trăit atât de cast!? Nu au făcut nimic altceva decât ce le-a poruncit confesorul şi ce le prescriau regulile Ordinului lor! Şi acum, trebuie să le regăsim într-o stare atât de oribilă! O Iisuse, Iisuse, Iisuse, Măria şi Iosif! Ce-au pățit fiicele noastre!?"

19.Unul dintre cei doi bărbați: "Liniştiți-vă şi nu vă speriați pentru nişte ființe care nu merită! Domnul ne-a trimis să căutăm şi să-I aducem înapoi, în Numele Lui, ceea ce s-a pierdut. Vom găsi noi un rnijloc de a o scoate la capăt cu aceste broaşte! Dar, pentru ca să fiți vindecați de nebunia voastră, va trebui să fiți de față şi să vă supuneți cu răbdare la toate încercările care va vor ieşi în cale. înainte de toate, treziți în inima voastră iubirea pentru unicul Dumnezeu care este Domnul Nostru Iisus Christos, şi atunci calea pe care o veți avea de urmat va fi uşoară!"

20.Părinții încep să plângă nenorocirea fiicelor lor pe care le credeau preafericite; dar acestea nu fac decât să se umfle şi mai tare.

Cap.78 - O obscura poveste cu iezuiti:
un tata înşelat de false promisiuni.
Semnificatia spirituala desprinsa din aceasta.

1.Episcopul Martin: "Un om foarte în vârstă, tatăl uneia dintre aceste maici ale Sfintei Inimi a lui Iisus, se proţăpeşte în faţa celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb şi spune pe un ton plângăcios: "O, voi, puternici mesageri ai lui Dumnezeu, cum se poate ca fiica mea să se afle printre aceste nenorocite? Din câte ştiu eu, ea urma cu strictețe legile Ordinului său şi trăia conform spiritului Bisericii romano-catolice, singura dătătoare a mântuirii; doar acest spirit trebuie să fie Spiritul Sfânt?

2.Potrivit promisiunilor formale ale Bisericii, o asemenea viaţă ar fi trebuit să-i permită fiicei mele să ajungă direct în Cer! Căci, pe lângă acest mod de viaţă auster pe care 1-a urmat cu conştiinciozitate, ea a mai primit de la însuşi papa nu una, ci vreo douăsprezece indulgenţe ale sfintei Măria Lauretana , ceea ce o scutea total de purgatoriu! Oare cum stau lucrurile pe aici, dacă o asemenea viaţă este fără valoare în ochii lui Dumnezeu?

3.Eu pot sta chezaş, în sufletul şi conştiinţa mea, că fiica mea a fost aleasă chiar de Cer, în modul cel mai evident, ca soţie a lui Christos! Căci un cuvios părinte iezuit, trăind potrivit celor mai austere reguli, a avut această viziune în vis. Acest om sfânt după inima lui Dumnezeu ne-a povestit deschis şi cu toată simplitatea visul pe care 1-a avut:

4. Măria şi Iosif i-au apărut în toată splendoarea lor celestă şi i-au spus: Ascultă, tu, frate al îngerilor, du-te la N.N.; el are o fată cuminte, care-I este plăcută Domnului şi pe care El vrea s-o facă nobila sa soţie. Du-te şi roagă-te lui Dumnezeu, Domnul tău, şi adu-I această soţie, altminteri nu vei avea niciodată parte de împărăţia Cerurilor!"

5.După aceea, iezuitul s-a trezit şi a cugetat îndelung la visul său; dat fiind că această viziune s-a repetat de trei ori, el a redactat un raport către mănăstirea sa, care a trimis relatarea la generalul Ordinului, la Roma. Nu mică a fost mirarea întregii mănăstiri la aflarea veştii că însuşi generalul avusese acelaşi vis, şi că acesta neputând încă da crezare viziunii, Măria îi apăruse pentru a patra oară, spunându-i cu tristeţe:

6."De vreme ce nu vrei să crezi, vei fi pedepsit printr-o boală gravă până când tânăra va ajunge în mănăstirea Sfintei Inimi a lui Iisus ca soţie fiului Meu! Pentru a dovedi adevărul spuselor Mele, toate clopotele din orna vor începe să bată singure la miezul nopţii timp de o oră întreagă!"

7.In mod miraculos, toate acestea s-au petrecut în realitate, şi generalul a dat imediat poruncă, în taină, să se facă rugăciuni în toate
măsurile. Şi el 1-a sfătuit în mod special pe părintele care avusese acest vis minunat să se roage zi şi noapte pentru ca fiica mea să intre la mănăstire.

8.Eu, în schimb, n-am vrut s-o dau atât de uşor; căci eram bogat, pe Pământ, şi de viţă nobilă. Fiica mea era foarte frumoasă, blândă şi bună, şi ar fi putut contracta o căsătorie dintre cele mai avantajoase. Dar am cedat până la urmă rugăciunilor cuviosului iezuit. Şi ţinând cont că fiica mea 1-a preferat pe Christos tuturor celorlalţi pretendenţi, ea a ales să îmbrace haina monahală şi a devenit soţia lui Dumnezeu. Ah, ce mai soţie, după cum se vede!

9.O voi, puternici mesageri ai Domnului, spuneţi-mi şi mie, un tată nenorocit şi amărât: în Numele Domnului, ce a putut face fiica mea pentru a cădea în ghearele acestor adevăraţi diavoli? A comis oare nişte păcate ascunse? Sau era o prefăcută fără pereche? Sau Biserica romană este o vastă înşelătorie? O, spuneţi-mi! De ce a păţit fiica mea o asemenea nenorocire?"

10.Unul dintre cei doi: "O prietene, tu chiar nu ai citit niciodată Evanghelia Domnului?"

11.Bătrânul răspunde: "Când mergeam la şcoală, da, dar apoi nu am mai citit-o; căci oricum mă duceam la biserică în fiecare duminică şi în zilele de sărbătoare, pentru a asculta predica şi slujba! In plus, Biserica le interzicea laicilor să citească Biblia şi cred că astfel i-am dat întru totul ascultare!"

12.Omul în alb continuă: "Ei bine, daca ceea ce spunea Biserica avea pentru tine mai multă valoare decât purul Cuvânt al lui Dumnezeu, atunci trebuie să-i ceri socoteală ei şi nu nouă, protestanţi convinşi, care am respectat întotdeauna numai ceea ce ne-a învăţat Domnul! In Sfânta Evanghelie, nu se vorbeşte nicăieri despre nici o Biserică romano-catolică care chipurile ar fi singura care iartă păcatele, nici despre papă, iezuiţi şi maicile Sfintei Inimi a lui Iisus. Acolo scrie doar atât: "Iubeşte-L pe Dumnezeul tău mai presus de orice şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi!" Aceasta este esenţa întregii legi şi a profeţilor!

13.Vezi, cel care nu munceşte decât pentru recompensă este un servitor netrebnic şi nu merită nici o simbrie şi cu atât mai puţin - să se îndrepte către Dumnezeu. Domnul spune: "Cel care-şi iubeşte tatăl, mama, fratele, sora etc. mai mult decât pe Mine, nu merită să vină la Mine! Când veţi face toate cele poruncite vouă, recunoaşteţi că sunteţi servitori nevrednici!"

14.Vezi, acestea sunt Cuvintele lui Dumnezeu! Scrutează-ţi propria fiinţă şi vezi dacă celesta ta fiică şi tu însuţi le-aţi urmat vreodată!"

15.Bătrânul: "Ah, dacă acestea sunt într-adevăr Cuvintele lui Dumnezeu, lucru de care nu mă îndoiesc, - în special în ceea ce priveşte legile iubirii, despre care am auzit adeseori vorbindu-se din înaltul amvonului - atunci înţeleg din ce în ce mai bine de ce fiica mea se afla într-o asemenea situaţie. Căci, în acest domeniu, ea a fost frustrată şi merită indulgenţa şi îndurarea Domnului!"

16.Bărbatul răspunde: "Prietene, dacă Domnul nu ar fi cu mult mai bun decât credeţi voi, tu şi fiica ta, acum v-aţi afla în infern. Dar ţinând cont că El este infinit de bun şi de înţelept, vă aflaţi într-un loc în care vă este permis să vă corectaţi părerile greşite şi unde vă puteţi bucura de Graţia divină pentru a vă vindeca întreaga fiinţă.

17.Trebuie să ştii ca visul vizionar al iezuitului era o pură invenţie, totul din cauza frumoasei şi bogatei tale fiice. Domnul a vrut ca tu să fii înşelat astfel pentru că tu nu i-ai fi acordat mâna fiicei tale decât unui prinţ. Căci ai încălcat legile creştine potrivit cărora toate fiinţele sunt egale, refuzându-i mâna fiicei tale unui om dintr-o familie nevoiaşă dar cinstită care o ceruse în căsătorie şi pe care tu l-ai pedepsit pentru neobrăzarea sa! Vezi tu, o asemenea purtare este condamnabilă în ochii Domnului!

18.Nu a venit nici un prinţ ca să se căsătorească cu fiica ta, ci un viclean iezuit care v-a înşelat pe amândoi! Poţi tu să-i ceri socoteală Domnului care este numai Iubire, Umilinţa şi Blândeţe, dacă îţi regăseşti fiica într-o stare atât de jalnică în loc să vă reîntâlniţi în Cer?

19.Fata ta, prietene, a fost orgolioasă şi aspră cu subordonatele sale, căci în curând a fost numită maica superioară a acestui Ordin nou înfiinţat. Ea s-a crezut o sfântă datorită chemării pe care credea că o primise de la Cel de Sus, aceasta cu atât mai mult cu cât primea în fiecare noapte vizita unui "Iisus" mascat căruia nu-i refuza nimic, dat fiind că se credea soţia lui. Ea nu ţi-a suflat nici măcar o vorbuliţă despre toate acestea - atâta doar că ţi-a spus că "Iisus" al ei cerea neînduplecat ca tu să-ţi donezi întreaga avere sfântului Colegiu, ceea ce ai şi făcut în credinţa ta orbească!

20.Vezi, aşa stau lucrurile pentru tine şi fiica ta, precum şi pentru soţia ta care încă mai trăieşte pe Pământ! Ce zici acum: poate oare o fiinţă umană să spere să obţină Cerul atunci când comparăm purtarea sa cu legile divine? - mai ales că fiica ta şi-a dat seama foarte repede de adevărata identitate a lui "Iisus" al ei? înţelegi acum toate acestea, dragă prietene?"

21.Bătrânul face ochii mari, la fel ca şi unii dintre tovarăşii săi, şi ar vrea să înceapă să înjure Biserica de la Roma. Dar cei doi bărbaţi îi interzic cu severitate să facă aşa ceva şi-i spun că numai Domnul are dreptul de a judeca şi că toţi oamenii beneficiază de iertarea greşelilor lor cu condiţia de a cere aceasta. Aceste cuvinte îl mai liniştesc puţin pe bătrân. Şi remarc acum că una dintre broaşte începe să se micşoreze; asta trebuie să fie "soţia lui Christos"! Frate, cred că lucrurile sunt pe cale de a se ameliora!

Cap.79 - Mânia bătrânului împotriva Romei şi mărinimia Domnului. Parabola răbdării lui Dumnezeu.

1.Episcopul Martin: "Bătrânul i se adresează din nou unuia dintre cei doi bărbaţi, spunând: "îmi dau seama.de temeinicia a tot ce mi-ai spus şi sunt convins ca ai grăit adevărul. Dar dacă aşa stau lucrurile, aş vrea să ştiu de ce a lăsat Domnul să subziste Biserica romană aşa cum este ea? Căci Roma nu este decât un loc de pierzanie şi nicidecum Biserica Domnului!

2.Unde este Petru, stânca pe care porţile iadului nu o vor birui? Roma afirmă că ea este această stâncă şi că papa aflat în funcţiune este reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ şi este aşezat pe ea, fiind inspirat permanent de Duhul Sfânt! O asemenea afirmaţie nu poate fi decât o mârşăvie în ochii lui Dumnezeu! O, explică-mi cum poate Domnul să rabde aceasta? El ar avea mii de mijloace de a suprima acest rău!"

3.Unul dintre cei doi bărbaţi: "Prietene, este adevărat, totul îi este cu putinţă Domnului. Dar ce-ai crede despre tatăl a zece sau douăzeci de copii dacă acesta, atunci când copiii sunt neastâmpăraţi şi neascultători, ar pune un judecător să-i execute sau i-ar executa chiar el? Oare n-ar zice toată lumea: "Incredibil, ce tată! Niciodată nu am mai văzut un asemenea demon!"

4.Ce-ai zice dacă un suveran şi-ar ucide şi şi-ar arde pe rug supuşii care ar încălca legile sale? Oare nu ai striga: "O priviţi, priviţi! Ce tiran îngrozitor, ce demon inuman!"

5.Şi vezi, copiii ar putea ajunge chiar să se apere de un tată atât de crud iar supuşii s-ar răscula împotriva unui asemenea tiran şi l-ar sugruma ca pe un câine!

6.Dacă Tatăl Atotputernic ar acţiona astfel cu copiii Lui, spune-mi, cum ţi s-ar părea purtarea unui asemenea Dumnezeu?

7.Nu ar fi oare o cruzime daca Dumnezeu Cel Atotputernic s-ar purta astfel cu creaturile sale, aşa cum a făcut-o altă dată în Franţa un tiran sângeros cu francezii?

8.Vezi, Domnul ştie prea bine că Roma este o prostituată îngrozitoare, la fel cum ştia şi că femeia adulteră se vindea tuturor trecătorilor, că Maria-Magdalena era o mare curtezană şi că samariteanca de la fântâna lui Iacob trăia în desfrau.Dar aşa cum s-a purtat cu cele trei femei, cum l-a primit pe fiul rătăcitor, tot astfel va face Domnul şi cu Roma şi va primi la sânul Lui orice copil care se căieşte, chiar dacă s-a lăsat cu totul înrobit de farmecele acestei prostituate! Dar, bineînţeles, atâta timp cât păcătosul nu va da semne de căinţă adevărată şi nu va face cu adevărat penitenţă, el nu primi iertarea.

9.Referitor la stânca lui Petru pe care porţile infernului n-o pot birui, si la locul în care se află, Domnul a vorbit de nenumărate ori despre aceasta în Sfânta Sa Evanghelie!

10.Acolo se spune: "Cel care crede în Fiul şi care păstrează în el Cuvântul Lui dobândeşte Viaţa veşnică!" Vezi, aceasta este o stâncă de neclintit!

11.Din nou, stă scris: "Impărăția Mea vine fără pompă exterioară, căci ea se află în voi". Vezi, aici se ridică adevărata stâncă invincibilă a lui Petru!

12.In alt loc, sta scris: Cel care aude Cuvintele Mele, le păstrează în el şi le pune în practică este cel care Mă iubeşte; şi Eu voi veni la cel care Mă iubeşte şi Ma voi revela lui! Vezi, si aici este tot Petru, invincibilul, care se află în inima omului. Aceasta este unica şi adevărata Biserică vie a Domnului, acolo unde El a fost chemat să domnească prin credința vie care este Iubirea!

13.Acum ştii tot ce este necesar să ştii în privința lui Petru, şi mai ştii şi unde se află el. De aceea, nu mai pune întrebări despre lucrurile deşarte şi prosteşti ale lumii. Caută mai degrabă împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Sa în tine; tot restul ți se va da pe deasupra."

14.Bătrânul se înclină până la pământ în fața acestui mesager divin si ceilalți bătrâni fac la fel. Dar broaştele au rămas neschimbate; totuşi, mi
se pare că sunt mai puțin umflate decât înainte. Una dintre ele a devenit chiar mică de tot şi se apropie de cei doi bărbați. Cu cât se apropie mai mult, cu atât se micşorează mai tare; cred că acesta este un semn bun!

15.Oricum, trebuie să spun deschis şi plin de recunoştință că am tras mari foloase de pe urma acestei scene şi că ma simt de cel puțin zece ori
mai înțelept decât înainte. Tot ce se petrece aici devine din ce în ce mai interesant şi mai ciudat.

16.Intr-adevăr, ai nevoie de o răbdare divină pentru a nu-i pedepsi pe asemenea indivizi la fel de sever ca pe Sodoma şi Gomora! Dacă aş dispune de puterea Domnului, o asemenea ceată de pehlivani ar păți-o rău de tot! Dar facă-se Voia Domnului!"

Cap.80 - Parabola diferitelor feluri de grâu şi de scaieți. Trezirea iubirii de Dumnezeu în inima lui Martin. Urmarea scenei cu maicile Sfintei Inimi.

1.Borem: "Ai grăit adevărul; faca-se numai Voia Domnului, căci ea este perfectă şi plină de înțelepciune! Noi ştim că scaieții sunt mai rai decât grâul, care este bun, aşa cum trebuie să fie. Dacă vei trece în revistă toate felurile de grâu care exista pe Pământ, nu vei remarca mari diferențe. Insa dacă examinezi şi toate felurile de scaieți, vei găsi deliciosul ananas pe primul loc, alături de aloea cu proprietăți curative şi de scaietele foarte dulce al smochinului african!

2.Nu ar fi oare o nebunie să blestemi toate felurile de scaieți, când natura ne arată cât de mult sunt ei capabili să se înnobileze? Grâul rămâne tot grâu, dar scaietele se poate ridica la nivelul unui ananas!

3.La fel stau lucrurile şi cu Petru, Iacob, Andrei şi ceilalți: ei rămân ceea ce au fost de la bun început, adică grâu curat în hambarele Domnului! Amestecat cu acest grâu se afla şi un scaiete sălbatic şi plin de țepi numit Saul! Şi uite, Domnul 1-a înnobilat şi el a devenit precum un delicios ananas, acest fruct atât de savuros!

4.Vezi: ceea ce Domnul a mai făcut odinioară, face şi acum! De aceea noi spunem în adâncul inimilor noastre: Doamne, facă-se Voia Ta sfântă!"

5.Episcopul Martin este emoționat până la lacrimi şi spune: "Da, da, frate drag, numai Sfânta Sa Voință! O, dacă ar fi aici, aş vrea să-L strâng la piept până mă topesc ca roua! O Tu, Bunul meu fisus, vino, vino la noi!"

6.Borem: "Frate, acum, eşti pe drumul cel bun. Numai acum ai început să-L atragi pe Christos! Iți spun, te îndrepți către o minunată eliberare spirituală! In curând vei afla ce înseamnă aceste cuvinte: "Nici un ochi n-a văzut, nici o ființă nu a simțit ceea ce le rezervă Domnul celor ce-L iubesc!" Acum, ai trezit în inima ta Iubirea de Dumnezeu care este singura care contează pentru El! Fii foarte atent la cele ce vor urma, dacă păstrezi această iubire în tine şi o laşi să crească! - Aruncă o privire asupra tablei şi spune-mi ce vezi scris pe ea!"

7.Episcopul Martin se întoarce degrabă pentru a privi tabla şi se simte cuprins de teamă: o vede strălucind mai puternic decât un soare şi desluşeşte următoarele cuvinte, în mijlocul luminii: "Frate, mai rabdă încă puțin şi voi fi alături de tine!" Când vede asta, plin de bucurie şi de uimire, el spune:

8.(Episcopul Martin): "O frate, simt o fericire pe care nu aş fi bănuit-o vreodată! Ce va fi mai târziu, dacă lucrurile se vor petrece aşa cum presimte inima mea, dat fiind că ea se învăpăiază din ce în ce mai tare în iubirea ei pentru Domnul Iisus?

9.Iți spun: simt o asemenea iubire pentru El încât aproape că nu mai pot! Aş putea - aş vrea - da, aş putea să-L mănânc de iubire!

10.O, dragul şi adoratul meu Iisus, numai acum văd cât de Bun şi de ințelept eşti! Şi sunt complet convins de asta, în timp ce mai demult toate acestea nu-mi apăreau decât ca printr-un vis transparent!

11.0 frate, cât de mult mă bucur că Domnul va veni la noi şi ne va ajuta să ne conducem oaspeții - deocamdată atât de încăpățânați - pe calea cea bună!"

12.Borem: "Da, frate, aşa se va întâmpla, de îndată ce aceste femei vor lăsa să se desprindă din ființa lor partea cea mai grosieră şi materială.
De aceea, revino-ți; observă din nou scena şi povesteşte întocmai tot ceea ce vezi. Căci lucrurile vor deveni de o sută de ori mai instructive şi mai interesante decât înainte!"

13.Din nou, episcopul Martin îşi îndreaptă atenția către examinarea capului maicii Sfintei Inimi şi vede că situația este neschimbată.

14.Bătrânul se adresează acum unuia dintre cei doi bărbați în alb. Martin ascultă cu atenție cuvintele sale şi spune după câteva clipe:

15.(Episcopul Martin): "Ia te uită, bătrânul nu este chiar aşa de prost! El le cere celor doi mesageri să o elibereze cel puțin pe fiica lui de forțele malefice cărora le-a căzut pradă, pentru ca să poată urca imediat la Cer împreună cu ea; căci se plictiseşte teribil aici. El îşi dă bine seama că cei doi bărbați acționează potrivit Voinței Domnului. Cu toate acestea, el se simte cuprins de dezgust şi de plictiseală şi ar vrea sa părăsească locurile cât mai repede.

16.Zău, bătrânul nu este chiar atât de prost pe cum pare. Dar cei doi înțelepți par a fi de altă părere. Ei scutură din cap în semn de protest şi unul dintre ei spune:

17."Prietene, răbdarea este disciplina numărul unu a vieții, fie că este vorba de cea de aici, din lumea spiritelor, fie de cea pământească. Fiecare lucru trebuie să se petreacă la timpul său. Continuați mai degrabă să treziți în inimile voastre iubirea şi adevărata încredere în Domnul; astfel, veți putea să părăsiți în curând acest loc de suferință şi să obțineți adevărata eliberare.

18.Dar puterea noastră nu vă poate ajuta să înaintați sau să dați înapoi nici măcar cu un fir de păr. Căci, să ştiți: aici, nimeni nu poate intra vreodată în Cer prin aşa-zise merite plăcute lui Dumnezeu încercând să obțină îndurarea Sa în mod direct sau printr-o intervenție oarecare. Singurul drum care duce acolo este cel al iubirii resimțite în inimă pentru Domnul Iisus Christos, singurul şi unicul Dumnezeu al Cerurilor şi al tuturor lumilor, şi al grației care decurge din aceasta Toate acestea sunt opera Sa!

19.Luați bine aminte la aceasta: nu există alt Cer decât în voi înşivă; voi trebuie să-1 deschideți dacă doriți sa intrati in el! Căci viața trebuie să fie plasată sub sceptrul libertății, daca chiar vrem să vorbim despre viață. O viață plasată sub judecată nu este o viață adevărată, ci înseamnă moarte!

20.Dacă noi v-am elibera prin puterea noastră, nu ați deveni liberi, ci ați fi judecați şi prin urmare nu ați mai fi vii, ci complet morți! Spuneți-mi, v-ar convine aşa ceva?"

21.Bătrânii se scarpină după ureche şi par a nu înțelege prea bine lecția.

Cap.81 - Broaştele dispar în mare şi părinții încetează sâ-şi mai caute fiicele. Explicațiile lui Borem.

1.Episcopul Martin: "Priveşte, una dintre broaşte vine acum în fața celor doi bărbați şi le linge picioarele.

2.Unul dintre cei doi bărbați îi spune, arătându-i marea: "Uite, acela este elementul tău!"

3.Dar broasca se ridică pe labele din spate şi orăcăie câteva cuvinte care par a spune destul de clar: "O voi, mesageri atotputernici, ştiu bine că am meritat să fiu aruncată în această mare îngrozitoare ca dreaptă pedeapsă pentru laptele mele. Insă îndrăznesc să vă rog, biată nenorocită ce sunt, să nu mă pedepsiți potrivit întregii severități a judecății Lui Dumnezeu care este, desigur, cea mai dreaptă. Cu toate acestea, facă-se voia voastră si nu a mea!"

4.Unul dintre cei doi bărbați: "Noi nu cunoaştem altă voință decât cea a Domnului, care este pe veci imuabilă. Noi ți-am împărtăşit-o şi acum este rândul tău să te supui! Deci priveşte marea, acesta este elementul tău!"

5.Vai de mine, broasca începe să orăcaie jalnic, se frânge şi se tăvăleşte pe jos, implorându-i nebuneşte pe cei doi să o lase pe pământ, de vreme ce nu poate obține nici grație şi nici iertare.

6.Atunci bărbatul îi spune: "Atâta timp cât nu vrei sa urmezi calea cea bună, nimeni nu te poate ajuta!"

7.Atunci, sărmana se îndreaptă spre mare şi se aruncă în ea. Ea dispare complet şi se pare că valurile imense au înghițit-o pentru totdeauna. Trebuie să-ți spun, frate Borem, că mi-e tare milă de ea! Dar aceasta era Voia Domnului, deci totul este cum nu se poate mai bine! Totusi ... Tare mi-e milă de ea!"

8.Bătrânul se îndreaptă şi el spre țărm şi spune: "De vreme ce biata mea fiică nu a aflat îndurare din partea Domnului, nu doresc nici eu iertarea Sa şi-i voi împărtăşi soarta din iubire!"

9.Spunând acestea, se aruncă şi el în mare, dar nu este luat de valuri, căci acesta nu este elementul său.

10.Frate, ce ciudat, uite-1 cum se plimbă pe apă aşa cum mergem noi pe pământul tare, şi-şi caută fiica suspinând! Ce va ieşi din toate acestea?

Aha, vezi? Acum, celelalte broaşte devin din ce în ce mai mici; ele vin la cei doi bărbați şi le ling picioarele. Este foarte ciudat: nu demult, se umflau de ziceai că nu se vor mai opri niciodată, iar acum sunt la fel de mici ca nişte minusculi brotăcei de pe Pământ. Pielea lor trebuie să fie incredibil de solidă de nu a pleznit când s-au umflat astfel!

11.Aoleo, daca una dintre aceste broaşte ar fi explodat când era în culmea umflării, ce mai explozie ar fi fost!!! Cred că energia degajată ar fi fost suficientă pentru a sufla această mare timp de o jumătate de veşnicie! Dacă pe Pământ s-ar putea inventa ceva la fel de extensibil ca pielea acestor broaşte, s-a zis cu epoca elasticului!

12.Iartă-mă, frate drag, că-mi permit asemenea remarci, mereu garnisite cu puţin umor, potrivit obiceiului meu. Dar zău că situaţia este cea care mă inspiră să le fac, dat fiind că aici se petrec nişte lucruri nemaipomenit de comice! Când mă gândesc la trilioanele de pliuri pe care le vor căpăta pieile acestor broaşte după ce se vor dezumfla...

13.Ştiu bine că pentru Domnul şi pentru îngeri, toate aceste fenomene sunt pline de cea mai înaltă şi mai divină seriozitate. Dar pentru noi ceilalţi, ele conţin elemente care adeseori ne înveselesc. Sunt sigur că Domnul nu a râs când i-a dat măgarului urechile sale lungi. Dar noi ceilalţi trebuie să râdem atunci când îi vedem pe aceşti filozofi cu urechi respectabile, ştiind însă foarte bine că-şi au rostul lor, la fel cum şi urechile aproape inexistente ale pă sărilor îl au pe al lor.

14.Dacă priveşti anumite fenomene pământeşti care ni se par comice si absurde, trebuie spus că şi aici există destule fenomene asemănătoare, chiar în număr mare - însă nu toţi le percep ca atare - numai fiinţele care mi se aseamănă! Poate că voi reuşi, cu timpul - atât cât se poate vorbi de mp aici - să contemplu lucrurile fără a mă amuza pe seama lor. Dar deocamdată, nu reuşesc întru totul să-mi refulez umorul meu natural."

15.Borem: "Nu face nimic, frate drag! Nici eu nu sunt un prieten al tristeţii, iar Domnul - mai puţin decât noi toţi! Insă bataia de ioc trebuie sa fie total izgonită din Cer, fiindcă ea adăposteşte întotdeauna o anumită bucurie răutăcioasă, aşa cum este cazul şi pentru o curiozitate exagerată.

16.Dar observaţiile tale referitoare la capacitatea de extindere a pielii acestor broaşte nu constituie decât o glumă tipică a spiritului tău, care intodeauna a avut o tendinţă către umor şi care nu ascunde nici o răutate. Mai târziu, vei râde chiar şi tu de ghiduşiile tale când îţi vei da seama de puţina lor însemnătate - Dar priveşte din nou broscuţele şi fii cu băgare seamă la cele ce vor urma!"

17.Episcopul Martin: "Da, ai dreptate; încă puţin şi ţi-aş fi ţinut o cuvântare! Le văd! încă le mai ling picioarele celor doi bărbaţi. Unele orăcăie privindu-i, dar nu înţeleg nimic din acele zgomote. Ar trebui să fii broască pentru a le înţelege!

18.Probabil că le solicită celor doi mesageri o amnistie generală! dar aceştia din urmă nu par nici ei a înţelege limba lor, căci fac încă o dată gestul de a le arăta marea. Broscuţele orăcăie şi mai tare şi li se urcă pe picioare; dar nu le foloseşte la nimic. Bărbaţii le alungă în faţa lor şi atunci broscuţele ţopăie înspre mare; hop, iată-le înăuntru!

19.S-a zis cu ele! Nu se mai vede nici o broască; numai bătrânii sunt in picioare pe malul mării şi scrutează adâncurile apei, căutând să mai zarească o dată vreo ultimă bucată de codiţă de scorpion. Dar ei nu văd nimic, cum nu vede nici bătrânul care merge pe ape fără a-şi găsi fiica. Acesta din urmă îi cheamă pe unii dintre tovarăşii lui, spunându-le să i se alăture, dat fiind că apa este tare ca piatra.

20.Dar pe ceilalţi nu-i tentează experienţa şi se întorc către bărbaţii alb. Ei îi întreabă cu umilinţă ce s-a întâmplat cu fiicele lor, şi dacă acestea sunt pierdute pe veşnicie.

21.Fără a le răspunde, cei doi bărbaţi părăsesc ţărmul, pleacă umblând pe apă şi se pierd în depărtare.

22.Bătrânii părinţi sunt disperaţi. Câţiva dintre ei încearcă să umble pe apă aşa cum au fost sfătuiţi cu stăruinţă - şi uite, reuşesc. Atunci, toţi se năpustesc pe urmele lor; dar nu reuşesc cu adevărat să înainteze. Suprafaţa apei trebuie să fie foarte lucioasă

şi alunecoasă şi este greu să umbli pe ea, căci bătrânii nu încetează să cadă unii peste ceilalţi. Primul, cel care vroia să se arunce în mare, înaintează destul de bine. Dar ceilalţi cad şi practic bat pasul pe loc. No! sper că este prima şi ultima dată dând se avântă pe acest adevărat patinoar!

23.Sunt curios să ştiu ce se va întâmpla cu aceste cucoane. Nu cred că se afla în infern, dat fiind că încă mai sunt prezente aici sub forma unor adevărate statui. Domnul cunoaşte mai bine decât mine starea în care se găsesc ele acum.

24.Dar ia spune-mi, iubitul meu frate, ce înţeles pot avea toate aceste lucruri? Aspectul de broască, aceasta mare, broaştele care se arunca în ea, faptul că bătrânii nu se scufundă în apă şi cei doi mesageri care se îndepărtează de ei?

25.Desigur, am observat totul şi am tras câteva învăţăminte. Dar dacă ar trebui să explic înţelesul tuturor acestor lucruri, n-aş fi în stare. Fii bun si spune-mi ce înseamnă toate acestea

26.Borem: "Toţi cei care s-au întors către domeniul spiritual - şi în special femeile - rugându-se şi postind pentru Cer, dar preocupându-se îndeosebi de avantajele pe care li le oferă lumea - capătă, în decursul perioadei în care se descotorosesc aici de înclinaţiile inerente naturii lor, înfăţişarea a tot felul de amfibii (aceste animale care - ca şi ei - trăiesc în ambele elemente).

27.Marea reprezintă mediul conform naturii lor, care îi atrage mai mult decât aspectele spirituale. De aceea ei trebuie să se scufunde în ea şi să-şi dea seama de deşertăciunea dragostei lor pentru lume. Marea reprezintă şi imensitatea prostiei lor; ei trebuie să ajungă până pe fundul ei pentru a o recunoaşte. Capetele de şarpe ale acestor broaşte semnifică răutatea lor plină de orgoliu şi calculele viclene la care ea le împinge. Cozile de scorpion corespund fiinţei lor pline de viclenie care le făcea să-i atace pe la spate şi să-i rănească pe cei care vroiau să le lezeze. -Înţelegi tu toate acestea?"

28.Episcopul Martin: "Frate, acum înţeleg totul. Pe Pământ, din păcate am cunoscut şi eu asemenea maşinaţiuni ipocrite şi super-papistaşe şi am fost nevoit să închid ochii în calitatea mea de episcop. Şi pentru ce motive? Nu trebuie să ţi le spun eu!"

29.Borem: "Bineînţeles că cunosc toate aceste motive, ba chiar prea bine! Dar ascultă: aceşti părinţi, deja neghiobi la origini, nu au ajuns la Lumină, căci aproape toţi făceau parte din înalta nobilime şi nivelul lor spiritual nu-1 depăşea pe cel al papistaşilor şi al aristocraţilor. De aceea ei considerau ordonanţele papale drept nişte legi celeste şi-şi vindeau fiicele unor asemenea papistaşi daruindu-le o zestre bogată. Aceşti bătrâni încă mai sunt mult prea neghiobi pentru a-şi da seama de prostia lor. Ei rămân literalmente cramponaţi de ea şi pot fi comparaţi cu nişte măgari care merg pe gheaţă şi cad necontenit - cu excepţia unuia dintre ei, care este ceva mai inteligent şi a ştiut să profite mai mult de pe urma neghiobiei sale. -Înţelegi tu şi aceste lucruri?"

30.Episcopul Martin: "Da, da, dragul meu frate, înţeleg prea bine şi asta! In acest caz, putem spune că asistăm la un adevărat dans de aristocraţi păcăliţi!"

31.Borem: "Da, este întru totul exact! Dar fii foarte atent la ceea ce va urma acum! Primul act este încheiat şi al doilea urmează să înceapă. Vei vedea lucruri care te vor uimi mai mult decât îţi închipui!"

32.Episcopul Martin: "Mă bucur încă de pe acum! Acum, sunt sigur că voi fi cu mult mai capabil să înţeleg evenimentele; hai, să urmărim în continuare spectacolul! Singurul lucru pe care ai uitat să mi-1 explici, dragă frate, este motivul îndepărtării celor doi înţelepţi!"

33.Borem: "Nu, nu, dragă frate, nicidecum! Căci aici, nu se uită niciodată absolut nimic! Dar trebuie să găseşti în tine însuți semnificația acestui fapt - precum şi a altor aspecte - pentru a avea ocazia de a te exersa în chestiunile pur celeste. Incearcă aşadar de această dată să găseşti singur soluția şi vei vedea foarte curând până unde te duce propria ta înțelepciune!"

34.Episcopul Martin: "Aha, asta e cu totul altceva! Dat fiind că ti-ai explicat celelalte aspecte, problema nu va fi prea greu de rezolvat. Bănuiesc ca ar putea fi vorba despre următorul lucru:

35.Cei doi înțelepți sunt precum uleiul celest. Iar aceşti bătrâni şi stupizi aristocrați sunt ca păcura pământească plină de murdărie şi de o duhoare oribilă. Cred dă nu mai trebuie sa insist asupra faptului că uleiul celest nu poate rămâne prea mult timp alături de păcură? Ce zici, frate, am judecat bine lucrurile?"

36.Borem: "Chiar mai bine decât bănuieşti. De altfel, mai târziu îți va fi posibil să înțelegi profund tot ceea ce deocamdată nu-ți este întru totul clar. Nu te mai gândi la aceste lucruri, ci întoarce-ți privirea către partea din spate a capului acestei maici; ceea ce vei vedea îți va oferi cheia enigmei."

37.Episcopul Martin: "Frate, am făcut ce mi-ai spus! Până acurn, nici o schimbare. Dar sunt sigur că schimbările vor apărea! Da, da - văd că se mişcă ceva!"

Cap.82 - Al doilea act al comediei maicilor Sfintei Inimi. Teribila furtuna pe mare . Captura reptilelor care au provocat furtuna. Explicațiile lui Borem.

1.Episcopul Martin: "Dar ce-o fi asta? Uite, acolo, către apus, din mare se ridică nori grei, precum acei nori anunțători de furtună din munți. Ei se apropie din ce în ce mai mult şi produc fulgere teribile.

2.Văd acum numeroase trombe de apă de diferite mărimi care preced norii cei grei. Devine de-a dreptul amenințător! Bătrânii noştri au remarcat sosirea furtunii şi se străduiesc din răsputeri să ajungă la mal. Ei dau din mâini şi din picioare şi cad neîncetat!

3.Parcă toată lumea e cu fundul în sus! Toate strădaniile lor sunt zadarnice: în loc să se apropie de țărm, se depărtează din ce în ce mai mult de el. Ah, în ce situație fără ieşire s-au vârât aceşti oameni!

4.Ii mai văd pe cei doi bărbați în alb la mare distanță, spre miazăzi, ca două stele strălucitoare. Dar ei nu se preocupă câtuşi de puțin de marea furtună care se apropie, însoțită de mii de trombe de apă şi de nenumărate fulgere! Bubuitul tunetului este asurzitor şi vijelia ridică valuri înalte cât munții. Mii de trăznete! Situația devine deosebit de dramatică.

5.Dar bătrânii, bătrânii aceştia! Cât de mult se chinuie, şi fară nici un rezultat! Acum se vede la ce servesc forțele omului împotriva unei naturi dezlănțuite. Dacă oamenii nu sunt susținuți de forțele divine, strădaniile lor sunt zadarnice. Dar sunt nespus de curios să văd ce se va întâmpla acum."

6.Borem: "Fii cu luare aminte, şi vei vedea cum se vor schimba lucrurile. Nu-ți face nici o grijă în privința bătrânilor care încearcă să scape de furtună - ea nu-i priveşte pe ei, ci pe înțelepții mesageri care sunt ținta răzbunării acestor femei, pentru că nu au vrut să asculte rugămintea lor.

7.Vezi tu, toate acestea țin întrucâtva de infern; însă numai puțin, pe alocuri. Dat fiind că au ajuns până în străfundurile prostiei lor, ele au mai găsit acolo vestigii ale orgoliului lor de aristocrate şi nevoia de putere care este legată de acesta. Aceste resturi de orgoliu s-au aprins şi s-au înteţit la flacăra amintirii umilitoare de a fi fost preschimbate în broaşte de către cei doi mesageri - într-un mod cu totul nedemn, după părerea lor - şi apoi alungate în această mare blestemată.

8.Aceste zaţuri de orgoliu au provocat un mare foc interior, care le-a cuprins întreaga fiinţă ducându-le până la hotarele infernului; acolo, tot felul de creaturi infernale de aceeaşi teapă cu ele, li s-au alăturat. Cu forţele reunite, ele se apropie acum sub forma unor nori grei de furtună şi vor să se răzbune pe cei doi bărbaţi şi pe toţi cei care i-au trimis la ele. Fii foarte atent, căci urmează să aibă loc scena principală!

9.Episcopul Martin: "Iţi mulţumesc ţie, şi în special Domnului, pentru această explicaţie. Dar trebuie să-ţi spun că mă simt cuprins de o adevărată furie faţă de aceste Madelon, deşi altă dată îmi inspirau o milă adevărată. Ah, dac-aş dispune eu de forţa celor doi mesageri! Pe legea mea! Te asigur că aceste eroine de furtună n-ar avea de ce râde! Dar sper că ei se vor putea apăra de aceste creaturi crude şi stupide!

10.Vezi, furtuna se dezlănţuie acum în unghi drept către miazăzi. Milioane de fulgere lucesc în direcţia celor doi înţelepţi care rămân nemişcaţi în depărtare, ca stelele Castor şi Polux. Vai de mine, ce violent este agitată marea! Iar mugetul furios al furtunii face un vacarm îngrozitor!

11.Priveşte cât de zgâlţâiţi sunt bătrânii! Nu se mai pot ţine pe picioare şi se târăsc pe extremităţile lor. Ce tortură! Ohoho, uite o bucată de nor care se desprinde şi cade peste ei! Ce se va mai întâmpla?

12.Priveşte! Această fâşie de nor îl înfăşoară pe primul bătrân – cel care s-a aruncat în mare - şi-1 poartă pe ţărm! Iată-1 pe pământul tare. Totul s-a petrecut cu viteza fulgerului! Şi uite: bucata de nor se îndeseşte, devine din ce în ce mai mică şi ia încet forma unei siluete umane!

13.Aha - uite, acum a devenit o femeie, şi este vorba chiar despre prima dintre aceste cucoane, adică cea al cărei cap îl examinez eu! Ea îl consolează pe tatăl său şi-1 mângâie. Bătrânul este foarte fericit să-şi poată strânge în braţe fiica aşa cum a cunoscut-o şi pe care o credea pierduta pentru totdeauna. Trebuie să mărturisesc că este o scenă emoţionantă! -Dar celelalte, dimpotrivă, se dezlănţuie de ţi se face silă!

14.Ahaha, văd acum ariergarda furtunii! Este o întreagă oştire de balauri şi de crocodili şi de tot felul de alte orătănii. Ele fac cel mai mare zgomot!

15.Câte şuierături, scrâşnete şi urlete! Marea parcă fierbe de căldura norilor de furtună şi devine opărită. Mingi mari de foc se rostogolesc printre nori şi unele se apropie de cei doi bărbaţi, care se văd şi mai bine decât înainte.

16.Acum, cei doi se întorc cu faţa către furtuna şi vor s-o alunge. Insă fără succes, căci ea devine cu atât mai puternică şi mai dezlănţuită.

17.Ce ciudat! Uite, uite, cei doi oameni o iau literalmente la fugă şi vin în grabă pe ţărm lângă tatăl şi fiica sa, care nu şi-au terminat încă dezmierdările. Slavă cerului! Sunt în siguranţă şi-i salută prietenos pe cei doi fericiţi. Ah, este într-adevăr foarte frumos şi mişcător! Dar acum, furtuna se apropie şi de ei!

18.Nu, pe cuvântul meu, această furtună stârnită de broaşte şi reptile este nemaipomenit de obraznică! Ce se va mai întâmpla?"

19.Borem: "Nu-ţi slăbi atenţia, căci se apropie deznodământul acestui al doilea act. Vei fi martorul unui soi de judecată, căci va avea loc un important proces de desprindere.

20.Episcopul Martin: "Ei bine, frate, sunt întru totul de părere că se va produce o mare separare, a1 cărei rezultat va fi mai degrabă sărăcăcios pentru Cer şi cu atât mai bogat pentru infernuri. Dar hai sa începem repede să observăm evenimentele!

21.Uite, furtuna se apropie de ţărm! Tatăl şi fiica sa acum salvată se sperie foarte tare; dar cei doi mesageri îi liniştesc spunându-le:

22."Nu vă fie frică de această înscenare care nu este decât o faţadă. Atunci când orbii se dezlănţuie, de ce s-ar teme cei care văd? Dacă mii de războinici orbi înarmaţi cu săbii şi sulițe ar ataca un singur om care vede, spuneţi-mi, ce i s-ar putea întâmpla? Vă spun, cel care vede ar scoate-o cu uşurinţă la capăt!

23.In lumea spirituală, în care orbirea acestor mici spirite merge mână în mână cu incapacitatea lor de a vorbi, totul se petrece încă şi mai uşor decât pe Pământ. Fiţi siguri: noi suntem capabili să prindem fară nici o osteneală toate aceste creaturi viermuitoare, să le închidem într-un sac şi să facem ce vrem cu ele. Fiţi cu mare băgare de seamă şi veţi vedea ce se va întâmpla!"

24.Rezultă clar că bătrânul şi fiica sa se află în termenii cei mai amicali cu cei doi mesageri şi asta ma bucură foarte tare. Dar nu pot să-mi închipui cum îi vor face faţă aceştia din urmă acestei furtuni dezlănţuite care se apropie de ţărm, şi cum o vor închide chiar într-un sac! Asta îmi depăşeşte puterea de înţelegere!

25.Acum, bătrânii care încă mai sunt pe apă sunt complet învăluiţi de nori şi striga cu disperare după ajutor. Dar strigătele lor rămân fară ecou şi bieţii oameni te duc cu gândul la nişte obiecte risipite pe o suprafaţă de gheaţă pe care vântul le împinge spre ţărm.

26.Acum, bătrânii au ajuns în sfârşit la ţărm şi furtuna arunca milioane de fulgere, toate îndreptate, către cei doi mesageri. Aceştia deschid într-adevăr un sac mare şi spun: "Ascultă, sălbatic năvalnic, sau intri aici, în acest sac, sau dispari în infern - fă cum doreşti!"

27.La aceste cuvinte, se face auzit un bubuit puternic de tunet, şi nenumărate fulgere ţâşnesc în toate direcţiile din masa de nori care-şi micşorează din ce în ce mai mult volumul. Iar în centrul acestei mase se găseşte un monstru fioros care-şi înalţă capul oribil şi cască o gură imensă, ca şi cum ar vrea să înghită tot pământul dintr-o dată.

28.Ce spectacol îngrozitor! Dar cei doi bărbaţi nu par a fi câtuşi de puţin impresionaţi şi unul dintre ei repetă: "Sau sacul, sau iadul!"

29.Oho, priveşte! Dintr-o dată, întreaga formaţiune noroasă începe să se chircească - inclusiv capul enorm al balaurului - şi capătă înfăţişarea unui ghem de mărimea unei buturugi, se rostogoleşte către deschizătura sacului şi chiar intră în el!

30.Zău, ai putea crede că e o glumă bună! Ha, ha, toată furtuna închisă într-un sac! Ai zice că e o poveste din o mie şi una de nopţi! Ce se mai poate întâmpla acum?

31.Furtuna este prizonieră în acest sac de paie şi stă aşa de cuminte că ai zice că niciodată n-a fost în stare să se mişte câtuşi de puţin. Ce scenă nemaipomenit de comică! Furtuna cea teribilă, cu tot alaiul său de semne nespus de înspăimântătoare şi ameninţătoare, într-un sac de paie! Frate, dacă chiar există un înţeles în toată această comedie, să-mi zici mie cum îţi vine la gură!"

32.Borem: "O frate, află că în acest fenomen se ascunde o foarte mare semnificaţie! Nu ai auzit niciodată de penitenţii care s-au pocăit îmbrăcându-se în pânză de sac şi turnându-şi cenuşă în cap pentru ca Dumnezeu să le ierte numeroasele şi gravele lor păcate?

33.Uite! Din cauza răutăţii lor, aceşti eroi de furtună au fost puşi în faţa unei judecăţi, fiindu-le trimişi cei doi mesageri: ei aveau de ales între umilinţă - adică să se lase închişi în sac - sau o coborâre în infern care înseamnă pentru suflet o umilire dintre cele mai profunde şi o ruşine neîntrecută!

34.Prima dintre aceste două judecăţi poate contribui la a aduce un suflet la Viaţă, dacă acesta i se supune întru totul şi nu se abate de la ea,
înşelat de orgoliu. Insă a doua nu aduce decât moartea, căci această judecată nu îi este dată decât unui suflet care nu vrea să urmeze calea umilinţei. El trebuie să fie umilit

pentru a proteja celelalte suflete, care ar avea de suferit dacă fie şi orgoliul unui singur suflet ar li eliberat. Numai Domnul, şi cei cărora El le împărtăşeşte taina, cunosc soarta unor asemenea condamnaţi la infern şi ştiu dacă ei mai pot ajunge la Viaţă şi prin ce mijloace.

35.Vezi acum întreaga semnificaţie plină de înţelepciune a conţinutului sacului de paie? A alege sacul înseamnă a te lăsa închis cu toate dorinţele şi înclinaţiile tale egoiste şi, în această întemniţare, a te desprinde de toate acestea şi apoi a ieşi afară din acest sac ca o creatură_plăcută Domnului .Înţelegi tu acest fenomen care ţi s-a părut atât de smintit?"

36.Episcopul Martin: "Da, frate, îl înţeleg în profunzime şi mai văd şi că sunt un măgar încălţat! Este atât de limpede, atât de simplu, şi eu am putut râde de un procedeu atât de elevat! Ce dobitoc sunt! O, dragă frate, răbdarea ta cu mine este celestă, de vreme ce nu mă închizi şi pe mine într-un sac de paie!"

37.Borem: "Să lăsăm asta. Iţi spun şi îţi repet: eşti foarte aproape de scopul suprem. Lasă inima să-ţi vorbească şi fii cu luare aminte la tot ce se petrece şi vei putea, şi tu, să iei parte la marea purificare care se pregăteşte!"

Cap.83 - Lui Martin îi este dor de Domnul. Peştii în sac. Trierea lor. Caliciul, recipient al grafiei şi al altor atribute divine. Martin începe sa se elibereze spiritual.

1.Episcopul Martin: "Da, fie ca Domnul să ne dea un nou veşmânt spiritual prin Graţia Sa, atât mie cât şi tuturor celorlalţi, care încă mai sunt mai mult sau mai puţin orbi. Căci atâta timp cât nu te simţi întru totul în largul tau în această împărăţie a spiritelor, nu poţi atinge bunăstarea perfectă. Şi nu te poţi simţi la tine acasă decât în Locuinţa Domnului, Sfânta Casă a Tatălui. De aceea, dorinţa mea cea mai scumpă este de a fi alături de El, fără a mai aştepta. Voi respecta întru totul instrucţiunile tale, pentru a beneficia fără întârziere de acest proces de mutaţie spirituală. Să ne întoarcem, aşadar, fără a mai pierde timpul la postul meu de observaţie!

2.Oho, cei doi bărbaţi târăsc sacul spre ţărm! Ce vor să facă cu el? Doar nu-i vor arunca în mare conţinutul? Bătrânul şi fiica sa îi ajută, şi-i vad pe ceilalţi bătrâni cum aşteaptă urmarea cu un aer temător. Ai zice că ei nu ştiu ce conţine sacul!

3.Aha, au adus sacul la malul apei şi-1 dezleagă. Ce va ieşi de acolo? - Oh - oh - oh - priveşte! Din el ies o mulţime de peşti, mici şi mari, cei mai mulţi în foarte bună stare, alţii absolut putrezi. Şi nici unul dintre ei nu dă nici un semn de viaţă.

4.Cei doi bărbaţi încep să trieze peştii şi-i aruncă pe cei putrezi în mare. Ei ii depun pe cei buni într-un recipient magnific care seamănă cu un caliciu mare şi strălucitor din aur pur. Te poţi întreba, văzând rapiditatea cu care se petrec toate acestea, de unde pot proveni aceste lucruri, din care înainte n-am văzut nici urmă. Când au nevoie de ceva, am putea spune ca îl fac să apară ca prin magie. Dar încep să înţeleg cum se pot realiza toate aceste lucruri aici: ele sunt necesare pentru a se împlini Voia Domnului. Domnul vrea, şi ele apar! Nu-i aşa, dragă frate Borem?"

5.Borem: "Da, întocmai! Tu îti dai foarte bine seama în inima ta că Domnul se află pretutindeni! Şi astfel, ai mult mai puţine greutăţi în a înţelege cauza numeroaselor miracole care se petrec aici. Continuă să observi cu luare-aminte!

6.Episcopul Martin: "Da, da, frate, nu-mi voi mai întoarce ochii de la ceea ce se petrece! Văd că acest caliciu se măreşte, la fel ca şi soclul care-l susţine. Dar se pare că creşte mai mult în lăţime decât în înălţime. Văd că înăuntrul lui peştii înoată zglobii, ca nişte peştişori roşii de acvariu, însă aceştia sunt mai mari.

7.Aceşti peşti sunt desigur maicile care au fost nevoite să intre în mare sub forma de broaşte înfiorătoare. Dar nu pot înţelege cu adevărat motivul pentru care ele reapar în acest caliciu ca peşti, şi de ce o parte dintre ele au fost aruncate înapoi în mare într-o stare de descompunere? Aş avea o mică bănuială în această privinţă, dar nu o pot formula.

8.Stai! Dintr-o dată, se face lumină în mine: da, da, aşa este, şi am s-o spun: caliciul reprezintă Graţia şi Compasiunea Domnului care s-au revărsat asupra acestor femei. Iar apa din acest recipient este Apa vie în care ele îşi vor pierde în curând aspectul lor de peşte pentru a fi spălate şi a-şi redobândi din nou aspectul uman. Mărirea, caliciului însoţeşte fluxul din ce în ce mai abundent al Graţiei şi Compasiunii. Metamorfoza în peşti corespunde stării de penitenţă la care au ajuns. Ei urmează acum de bună voie Cuvântul lui Dumnezeu şi se lasă prinşi de El. Acesta este motivul pentru care Domnul Insuşi ii numea pe apostoli "pescari de oameni".

9.In ceea ce priveşte peştii stricaţi care au fost aruncaţi în mare, aceasta este o ilustrare a propriilor Cuvinte ale Domnului care se află în Evanghelie; ea reprezintă un minunat mesaj ceresc şi nu conţine nici un element negativ. Fără nici o îndoială, peştii din caliciu beneficiază deocamdată de o stare mai bună decât cei care au fost aruncaţi în mare. Ce părere ai, dragă frate Borem, am înţeles bine lucrurile?"

10.Borem: "Domnul fie lăudat! Frate, bucură-te şi mulţumeşte-i Domnului. Căci El te-a eliberat în spirit! Vezi, nu sufletul tău a înţeles aceasta, ci numai spiritul tău, care a fost trezit plenar de către Domnul! De aceea eşti capabil sa înţelegi asemenea lucruri care ţin numai de domeniul celest. Şi vezi, asta înseamnă ca începi să fii născut din nou, aşa cum ţi-am explicat adeseori, şi acest lucru însoţeşte sfârşitul celui de-al doilea act al dramei noastre spirituale!

11.Explicaţiile tale referitoare la cele văzute în scena precedentă sunt juste şi exacte în fiecare detaliu, deşi nu ai atins încă deplinătatea vederii spirituale. Ceea ce deocamdată îţi mai lipseşte, îţi va fi dat în decursul celui de-al treilea act, prin Graţia infinită a lui Dumnezeu. De aceea, fii foarte atent: căci se vor petrece cele mai incredibile lucruri şi vei vedea căile minunate pe care Domnul îi conduce pe copiii Săi cu unicul scop de a-i duce la Mântuire şi la Viaţă! Ai grijă, acest al treilea act, care este cel mai important, va începe!"

Cap.84 - Inceputul celui de-al treilea act al dramei celeste. Caliciul Gratiei plin de apa clocotită. Zidul infernal.

1.Episcopul Martin: "Sunt la postul meu şi observ cu o atenţie susţinută ceea ce se petrece. Deocamdată, totul este încă neschimbat. Caliciul a devenit foarte mare: potrivit modului de măsură pământesc, are o circumferinţă de vreo câţiva stânjeni Şi, din câte pot să-mi dau seama din ceea ce văd, se pare ca el continuă să se mărească.

2.Cei doi bărbaţi stau lângă acest caliciu de dimensiuni enorme. Bătrânul şi fiica sa îl observă cu cea mai mare atenţie. Iar ceilalţi bătrâni, aşezaţi ceva mai departe, îl privesc şi ei şi te duc cu gândul la nişte viţei care se uită la poarta cea nouă a bătăturii lor.

3.Peştii din caliciu au devenit foarte mari şi înoată viguros în acest enorm bazin. Unele capete seamănă deja foarte mult cu un cap omenesc; însă restul arată încă a "peşte". S-ar putea ca aceşti peşti să devină mai întâi un fel de "sirene" spirituale înainte de a atinge definitiv înfăţişarea unei fiinţe feminine!

4.Dar, ce-mi văd ochii acum? Frate, maiestuoasa mare care se întindea acolo adineaori a dispărut complet. In locul ţărmului se află acum caliciul care nu încetează să crească, in mijlocul unei câmpii imense. Această câmpie are o mărime de vreo 100 de leghe . Hotarele sale sunt înconjurate de un gard înalt şi solid; pot vedea exact unde se termină câmpia şi unde începe zidul de incintă.

5.Ceea ce mă miră cel mai mult este faptul că acest zid are diferite înălţimi. In unele locuri unde zidul este foarte înalt, văd că s-ar putea trece foarte uşor pe sub el. Ce lucru ciudat! Oare ce poate să însemne asta?

6.Ah, uite, la vreo 10,000 de paşi de caliciu, care nu şi-a schimbat aspectul, mi se pare că, chiar pe amplasamentul fostei mănăstiri, şi acolo unde se întindea apoi acea oribilă mlaştină, se găseşte o groapă mare, perfect rotundă, din care se înalţă un fum puternic care se risipeşte când ajunge la câţiva stânjeni înălţime. Ce fenomene ciudate însoţesc pregătirea celui de-al treilea act al acestei drame!

7.O, frate, ia priveşte în direcţia caliciului! Asta întrece orice închipuire! Acum, apa caliciului începe să fiarbă şi produce o mulţime de vapori. Bieţii peşti îşi scot capetele peste marginile caliciului şi scot ţipete înfiorătoare. Aproape toţi au capete umane; numai câţiva au o înfăţişare de foci adulte sau de pui de focă.

8.Oho, apa din caliciu clocoteşte din ce în ce mai tare şi vaporii care se degajă sunt din ce în ce mai groşi. Iar peştii, bieţii peşti strigă de durere! Ei bine, dacă această fierbere mai continuă încă puţin, vom avea o grămadă de peşti fierţi - când mă gândesc că pe Pământ îmi plăcea atât de mult să-i savurez!

9.Ah, uite, priveşte, peştii au dintr-o dată braţe şi mâini bine formate! Ei încearcă să se prindă de marginea caliciului pentru a scăpa de această tortură. Dar braţele lor nu au forţa necesară, şi fiecare peşte scapă din mână marginea vasului şi cade cu zgomot înapoi în lichidul fierbinte.

10.Tare aş vrea sa cunosc exact sursa de căldură care face să fiarbă astfel apa caliciului! Ea fierbe din ce în ce mai mult şi peştii, ridicaţi de acest clocot, sunt amestecaţi ca o supă de mazăre! Vai de mine, ce grozăvie! Bieţii peşti încep acum să - ah, ah, ah, ah! îmi piere graiul! Ia uite cum sunt purtaţi de această apă în efervescenţă, cum se răsucesc şi se ridică; şi câte strigăte se aud din caliciu!

11.Cei doi mesageri stau în picioare, impasibili, şi aproape că s-ar zice că nutresc o oarecare satisfacţie când contemplă scena, căci nu se vede nici un semn de milă pe feţele lor. Iţi spun, iubind meu frate, ce-i prea mult nu-i sănătos! De ce trebuie martirizaţi în asemenea hal peştii aceştia pentru a-şi redobândi forma umană? Doar şi eu am fost un foarte mare păcătos, şi totuşi nu am fost fiert în felul acesta! Slavă Domnului, am rămas o fiinţă umană, chiar dacă încă mai port haina mea de ţăran!"

12.Borem: "Frate, nu uita cuvântul "aparenţă"! Doar vezi bine că aceste femei sunt în picioare, înşiruite în faţa ta; cum te poţi speria de ceea ce se petrece în ele? Bineînţeles, ceea ce se petrece în interiorul acestor fiinţe este adevărata lor lume. Dar în ciuda acestui fapt, fiinţa umană rămâne fiinţă umană şi se înnobilează cu atât mai mult cu cât ceea ce resimte în interiorul său cunoaşte o activitate mai mare.

13.Eşti de părere că ţi-ai păstrat aspectul uman fără să fi fost pus pe foc. Ei bine, eu te asigur că ai fost fiert în caliciul Graţiei Domnului de o sută de ori mai mult decât toate aceste femei. Bănuiai oare aceasta? Când vei deveni perfect, şi - astfel - capabil să contempli activităţile fiinţei umane în mediul său trupesc - ce vei spune atunci când vei vedea izvorul interior al vieţii? Când vei vedea nenumărate râuri de foc curgând printr-un număr infinit de canale, mugind, într-un talmeş-balmeş teribil? Hai, dă dovadă de mai multă inteligenţă, frate dragă!"

14.Episcopul Martin: "Da, da, ai dreptate; am să-mi revin imediat. Hai, să fierbem şi dacă trebuie, să ne şi prăjim puţintel! Căci cel care este fiert sau prăjit în Iubirea şi Graţia Domnului nu o duce deloc rău! De vreme ce şi eu am fost fiert şi de-abia de mi-am dat seama, bănuiesc că aceasta procedură trebuie să fie suportabilă, în pofida purtării celor care o suportă. Domnul fie cu ei, căci ceea ce face El este întotdeauna desăvârşit!

15.Acum îi văd pe părinţi îndreptându-se către mesageri şi cerându-le sa-i arunce şi pe ei în caliciul fierbinte în care se afla fiicele lor. Ei bine, li se dă voie. Chiar şi ceilalţi doi, bătrânul şi fiica sa, se aruncă în baia clocotitoare. Acum sunt cu toţii înăuntru. Este îngrozitor, îngrozitor! Lichidul aproape incandescent învăluie toată adunarea.

16.O, ce strigăte, ce lamentaţii, mâini care se frâng, strigăte după ajutor pentru alinarea acestor dureri teribile! Nu, frate, fie că sunt sau nu nişte aparente, dacă acestea sunt capabile să provoace durere, atunci sa se ducă la… ! Sunt sigur că aceste femei simt ceva; căci uite, deşi înainte erau absolut liniştite, ca nişte stane de piatră, remarc că încep să se mişte!"

17.Borem: "Ei bine, acesta este un semn bun; se întoarce viaţa în ele! Nu este acest lucru de bun augur?"

18.Episcopul Martin: "Bun, dacă aşa stau lucrurile, m-am mai liniştit. Dar priveliştea reanimării acestor fiinţe rămâne totuşi deosebit de tragică; arată ca un purgatoriu!"

19.Borem: "Cum, un purgatoriu, un purgatoriu? Ascultă bine: nu există aşa ceva! Aici, nu găseşti decât activitatea Iubirii lui Dumnezeu care reprezintă - desigur - focul prin excelenţă. Dar acest foc nu provoacă dureri; le alină pe toate şi tămăduieşte rănile pe care iadul sufletelor li le-a provocat. Bineînţeles, aceste suflete strigă după ajutor în suferinţele lor; dar aceste suferinţe nu provin din caliciul cel fierbinte, ci din infernul de care trebuie să se elibereze!

20.Continuă să observi! Priveşte zidul care înconjoară toată această suprafaţă. In curând vei vedea că el nu este nimic altceva decât însuşi diavolul sub forma unui şarpe monstruos care s-a aşezat în jurul acestei câmpii şi nu vrea să lase sa-i scape prada. Dar sa ştii că toate acestea nu au decât o realitate aparentă şi că întinderea acestui tărâm reprezintă partea de lume a acestor oameni care acum au fost graţiaţi şi pe care ei nu o pot depăşi, dat fiind că infernul s-a stabilit deocamdată acolo.

21.Vezi, zidul acesta este cel care le face pe sufletele din caliciu să sufere atât de mult. Dar asta nu va mai dura foarte mult şi el va fi distrus şi aruncat în abisul pe care-1 vezi la 10.000 de paşi la nord de caliciul Compasiunii. Fii foarte atent, vei putea observa cum se pregătesc toate acestea!"

Cap.85 - Apropierea catastrofei. Şarpele cel bătrân. Cei doisprezece îngeri ai justiţiei divine şi abisul. Magnifica victorie şi răsplata sa.

1.Episcopul Martin: "Ai dreptate, este adevărat! In spatele zidului, văd acum douăsprezece mari spirite, şi fiecare dintre ele ţine o sabie în mâna dreaptă. Ah, dar ce sabie! Ar putea tăia Pământul în două ca pe un măr, dintr-o singură lovitură! Mii de trăznete, aceste spirite sunt atât de mari încât ar putea face fărâme o lume întreagă între două degete! O, mii de trăznete şi paratrăznete! Zidul începe să se pună în mişcare!

Frate, mi se pare că este o judecată de apoi. Mii de trăznete şi paratrăznete!

2.Dar mai observ şi că apa din caliciu devine din ce în ce mai liniştită. Însă cei care se află înăuntrul lui par morţi de-a binelea şi, în ciuda calmului care se instaurează, încă se mai degajă mulţi vapori. Nu se mai aude nici măcar un singur strigăt. Numai cei doi mesageri îşi vorbesc, dar eu nu-i pot înţelege. Unul dintre ei ţine în mână un baston, asemănător celui al lui Aron, şi-1 ridică deasupra sa. Oare ce va mai apărea?

3.Aha, priveşte puţin în direcţia zidului: devine din ce în ce mai înalt, se apropie vizibil de noi şi-şi ridică ici-colo spinarea la o înălţime uimitoare! Ah, ce privelişte îngrozitoare! Acum zăresc clar capul acestui monstru înfiorător. Dumnezeule din Ceruri! ce urâţenie înspăimântătoare! Se apropie neîncetat de noi!

4.Acum, îşi înalţă capul îngrozitor şi deschide o gură atât de mare de parcă ar vrea sa înghită întregul infinit. El se îndreaptă în linie dreapta către caliciu. Dacă îl înhaţă, s-ar putea să-i ajungă de-abia pe o măsea găunoasă!

5.In caliciu, totul este perfect calm. Dar din această groapă îngrozitoare care se află în locul mănăstirii se înalţă un fum din ce în ce mai înţepător, precum şi flăcări puternice! Vai de mine, acum monstrul nu se mai află decât la o mie de paşi de caliciu!

6.Ce se va întâmpla? Cele douăsprezece mari spirite îşi ţin într-adevăr săbiile pregătite, dar încă nu se mişcă. Privirile lor sunt aţintite neîncetat asupra mesagerului care ţine bastonul lui Aron în mâna dreaptă. El îi face semn monstrului să dea înapoi; dar acesta din urmă nu se supune şi se apropie şi mai mult de caliciu.

7.Oh, oh, situaţia este foarte critică! Mesagerul face un nou semn cu bâtul, dar în zadar. Ce oribil este monstrul acesta! El nu se lasă tulburat şi se târăşte tot mai aproape de caliciu. Mesagerul, îi face semn a treia oara să se retragă - fără mai mult succes.

8.Oh-oh-o, - acum capul său a ajuns foarte aproape de marele caliciu şi încearcă să-1 răstoarne cu cele două limbi ale lui! Dar caliciul stă bine înfipt şi nu se lasă clintit nici măcar cu un fir de păr. în interior, nimic nu se mişcă, nici apa, nici fiinţele care se află înăuntru!

9.Uite, acest monstru îngrozitor devine din ce în ce mai obraznic. Din nou, mesagerul îi face semn să se îndepărteze. Dar degeaba, monstrul nu se supune.

10.Atunci, unul dintre cei doi mesageri îşi înmoaie bastonul în caliciu şi le face un semn celor douăsprezece spirite şi - o, ce grozăvie - acestea îşi folosesc săbiile! Şi uite, monstrul este tăiat în douăsprezece bucăţi!

11.O, Cerule, o, Cerule! Frate, ce luptă, ce dezlănţuire de forţe! Pe toată întinderea câmpiei, cele douăsprezece bucăţi ale monstrului se contorsionează şi se ridică, înalte ca nişte munţi şi se apropie de acea groapa oribilă!

12.Şi capul, o, Dumnezeule din Ceruri, capul! Este cel mai oribil lucru dintre toate! Iţi spun, ce cap, o, capul acesta! Saltă până la porţile cerului. Scrâşneşte de mânie atât de înfiorător, privind la cele douăsprezece mari spirite, încât pe acestea le cuprinde groaza!

13.Dar unul dintre mesageri împinge acum capul monstrului până la marginea orificiului şi - slava Domnului - acesta cade imediat înăuntru. Atunci se vede cum se înalţa fum, scantei şi flăcări! Oh, oh, oh, totul pocneşte cu un asemenea vuiet şi un zgomot ca zdrăngănitul de fier vechi, ca te cuprinde groaza!

14.Celelalte unsprezece părţi ale monstrului, împinse de o forţa invizibilă, cad şi ele în aceeaşi groapă, într-un vacarm înspăimântător. Din orificiu ies imediat flăcări şi fum, ca şi cum ar arde globul întreg!

15.Nu, nu, nu, ce vacarm, ce bubuit de tunet! Prietene şi frate, îmi piere graiul! Zău, pentru a descrie această dezlănțuire turbată, ar trebui să ai limba celui mai aprig dintre heruvimi! Dar ce contează tot acest tămbălău! Oribilul monstru este în siguranță în vizuina lui infernală şi asta mă face foarte mulțumit! Cred că nu va putea fugi prea curând de acolo!

16.Cei doi mesageri sunt acum din nou alături de caliciu şi cele douăsprezece mari spirite sunt pe cale sa li se alăture; dar cu cât se apropie mai mult de ei, cu atât se micşorează mai tare. Este foarte straniu: înainte erau nişte adevărați coloşi şi acum sunt de-abia puțin mai mari decât ceilalți doi. Este într-adevăr foarte ciudat!

17.Acum au ajuns lângă cei doi şi - ce-mi văd ochii? Toți se închină adânc în fața lor, mai cu seama în fața celui care poarta sceptrul lui Aron! Acesta trebuie să fie probabil un înger important din cel mai înalt Cer!

18.Acum, acesta le spune celor douăsprezece spirite: "Fraților, ridicați caliciul şi aduceți-1 înspre uşa infernului! Aşezați soclul pe deschizătură, pentru ca cel rău să aibă o țintă invincibilă a atacurilor sale şi să nu mai poată împinge aceşti bieți oameni la pierzanie - căci a trebuit să recurgem la toate forțele Cerului pentru a le permite să renască în Mine! Aşa să fie tăcut!"

19.Cei doisprezece ridică acum caliciul şi-1 duc cu grijă la locul indicat. Ei aşează soclul exact pe orificiul care încă mai fumegă, pentru ca vaporii să nu mai poată ieşi din groapă, închizând-o ermetic. Ah! acum, ținutul acesta are un aspect mult mai plăcut! Şi mai remarc de asemenea că toți cei care se află în caliciu încep să se mişte. Slavă Domnului că aceştia revin la viață!"

Cap.86 - Eternul şi unicul erou. Minunata transformare spirituala. Parabola semănătorului - Marea recolta.

1.Episcopul Martin: "Este cu adevărat extraordinar sa vezi respectul pe care cele douăsprezece spirite îl manifestă fața de unul dintre mesageri! Ele îngenunchează în fața lui şi îl adoră la propriu. Ia să vedem - doar n-o fi chiar Domnul? Nu pot să-i zăresc fața. Daca i-aş putea distinge trăsăturile, aş şti numaidecât dacă este chiar El!"

2.Cei doisprezece se ridica şi se prosternează în fața mesagerului necunoscut. Şi acesta le întinde mâna tuturor şi le vorbeşte încet, dar eu pot înțelege fiecare cuvânt:

3."Vedeți, fraților, acest loc a devenit o minunată pajişte! Vă încredințez aceste oi. Păşteți-le şi îngrijiți-le pentru staulul meu, pentru ca ele să-Mi fie o mâncare savuroasă şi să-Mi poată bucura inima. Scoateți-le cu grijă din vasul Milostivirii Mele şi lăsați-le să pască liber în această mare păşune a Iubirii, a Grației şi a Compasiunii Mele! Aşa să fie!"

4.Oho, dar acesta nu poate fi decât Domnul! Nimeni altcineva, în toată imensitatea celestă, nu ar putea vorbi aşa cum a făcut-o acest mesager. Şi numai Domnul poate vorbi astfel! De aceea eu cred cu tărie că acest mesager este chiar Domnul însuşi. Ce crezi, frate?"

5.Borem: "Da, bineînțeles că este Domnul! De altfel ai fi putut să-ți dai seama de asta de multă vreme. Dar El te-a împiedicat să-L recunoşti, pentru ca spiritul tău să se poată dedica cu totul activității care-i era necesară. Dat fiind că a sosit momentul ca ochii tai să se deschidă cu adevărat, ei ți-au fost deschişi. Il recunoşti pe Domnul şi astfel totul este cum nu se poate mai bine!

6.Trebuie să observi încă puțin scena care se desfăşoară sub ochii tăi, pentru a asista la transformarea spirituală totală a acestui mănunchi de suflete care a fost atât de încâlcit şi pentru a putea recunoaşte Iubirea nețărmurită şi Grația infinită a lui Dumnezeu. Căci nimeni nu o va putea egala vreodată, fie în Ceruri, în diferitele lumi sau în întregul infinit!"

7.Episcopul Martin: "O Dumnezeule, o Doamne, Tu, Tată Preasfânt, plin de cea mai mare Iubire! Cine va putea măsura vreodată înțelepciunea şi Bunătatea Ta? O Tu, Cel mai Sfânt printre sfinți, Tu eşti străfundul tuturor ființelor! Nici un heruvim nu a putut cunoaşte înțelepciunea Ta, nici Cerul, nici Pământul! Sfânt, Sfânt, Sfânt este Numele Tău şi ordinea eternă a tuturor lucrurilor este Voia Ta!

8.Tu nu ai nevoie de nici un sfat, căci Tu îți eşti îndeajuns Ție însuți. Dar Inima Ta de Tată vrea să-Şi adune creaturile Sale în jurul Său, pentru a nu fi nevoită să se bucure singură de plenitudinea Sfintei Sale Perfecțiuni. Ea creează ființe din profunzimea gândurilor Sale şi le ghidează să devină copiii Săi conducându-Ie cu focul Iubirii Sale şi cu Lumina eternei Sale Înțelepciuni. Şi astfel ei înşişi pot lua plenar parte, ca ființe divine libere, la perfecțiunea acestei Inimi de Tata Preasfânt.

9.O, fie ca Cerurile să audă aceste cuvinte, la fel ca voi, serafimi şi heruvimi, şi toți ceilalți îngeri! Dumnezeu, Dumnezeu - Dumnezeu -Spiritul etern în toată plenitudinea Sa divină, a cărui măreție scapă chiar şi celor mai celeste gânduri, este Tatăl nostru, şi El se plimbă printre noi, ca şi cum nu ar fi mai mult decât noi! O, să-L slăvim în inimile noastre, de vreme ce s-a smerit atât de mult încât a venit la noi, păcătoşii!

10.O, Doamne, o, Tată, acum în inima mea nu mai există nimic altceva în afară de Tine. Căci Tu ai devenit Totul meu! Altă dată ai fost foarte mic în inima mea, fiindcă eram un păcătos. Dar acum, eşti infinit de mare în mine, şi de aceea simt atâta fericire! Şi toate acestea, Tată, sunt lucrarea Ta; eu sunt, am fost şi rămân un servitor nevrednic!

11.0 frate Borem, priveşte! Cele douăsprezece spirite îi scot pe cei care erau în sfântul caliciu de Apă vie. Aceştia au devenit atât de frumoşi şi de sublimi încât ai zice ca sunt îngeri. O, ce minunați sunt, şi câtă bucurie radiază din ochii lor cereşti care pot acum să-L contemple pe Dumnezeu!

12.O frate, bucură-te cu mine şi vezi cât de bun este Domnul! Ah, ah, aş putea muri de iubire pentru El!"

13.Borem: "Frate, acum partea noastră de muncă s-a încheiat; oricum, nu a trebuit să intervenim în decursul acestor ultime scene, deoarece Domnul ia întotdeauna în mâinile Sale lucrurile de acest gen. Dar noi avem datoria, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, de a continua această munca în noi înşine urmând Iubirea Sa şi legile Sale. De aceea trebuie ca întotdeauna, să fim gata de orice!

14.Domnul acționează aici aşa cum face şi pe Pământ. Vezi, pe Pământ, oamenii iau bobul de grâu şi-l seamănă în pământ. Aceeaşi muncă pregătitoare s-a săvârşit şi aici, atunci când tu le-ai dat sfaturi înțelepte acestor suflete, muncă în care eu te-am secondat. Noi doi am semănat grâul lui Dumnezeu în brazdele inimilor scufundate în întuneric.

15. Odată ce sămânța odihneşte în pământ, nimeni nu o poate face să crească pentru a da rod. Numai Domnul poate face aceasta acționând direct asupra spiritelor naturii care atunci trebuie sa dea dovadă de o activitate extrem de intensă pentru a se ocupa de creşterea plantelor şi a animalelor. Numai câteva rare spirite, care sunt cei mai buni frați şi prietenii cei mai apropiați ai Domnului, se ocupă de această munca.

16.După ce această muncă este terminată, şi atunci când sămânța a devenit coaptă, ea este dată înapoi omului pentru ca el s-o recolteze şi s-o ducă în hambar. Şi vezi, pe noi ne aşteaptă o muncă asemănătoare!

17.Mai întâi noi am semănat Cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor, unde el s-a odihnit ca în brazdele ogorului. In această liniște, a început munca Domnului, căci noi nu puteam face nimic altceva decât să privim ce face El. La fel stau lucrurile şi pentru semănătorul de pe Pământ, care nu poate decât să privească cum sămânța pe care a sădit-o creşte şi se coace pentru seceriş.

18.Această sămânță, adică fraţii si surorile noastre aici de fată, s-a copt numai prin strădania Domnului. A sosit vremea ca noi să secerăm. De aceea noi vrem să intrăm în posesia roadelor acestei binecuvântări, în Numele Domnului, ceea ce înseamnă că pentru inimile noastre va urma o perioadă de activitate de maximă intensitate.

19.Ştii bine că secerişul este, întotdeauna, mai bogat decât ceea ce s-a semănat; la fel vor sta lucrurile şi aici. Fiecare bob pe care l-am sădit va aduce 30 până la 100 de alte boabe! De aceea, bucură-te, frate drag; căci ne aşteaptă un seceriş îmbelşugat!"

Cap.87 - Modestia lui Martin datorata înțelepciunii lui Borem. Martin în haine de sărbătoare. Mărirea casei sale.

1.Borem: "Sa trecem la altceva! Acolo în casa ta, sub tabla Domnului, poți vedea un cufăr care arata ca şi cum ar fi din aur pur. Du-te şi deschide-l, şi vei găsi în el o haina si o pălărie strălucitoare, îmbraca-le, pentru ca sa-i poți primi cum se cuvine pe oaspeții noştri, în Numele Domnului, în aceste adevărate straie de nuntă celeste. Căci El însuşi va aduce aici oile sale regăsite. Du-te şi la ce-ți spun; este voia Domnului!"

2.Martin: "Iubitul meu frate, tot ce mi-ai spus până acum a fost adevărat şi la fel de minunat ca şi cum ar fi vorbit Domnul însuşi. Dar. în ceea ce priveşte ultimele tale cuvinte, simt aici un tel de vanitate celestă care nu-mi place deloc! De aceea, nu te supăra claca nu-ți dau ascultare în această privință!

3.Sunt fericit că inima mea şi-a aflat în sfârşit pacea şi că astfel îi este plăcută Domnului. Cât despre veşmintele care trebuie să-mi acopere ființa exterioară, mă voi mulțumi pentru totdeauna cu această cămaşă de țăran.

4.Iți spun, nu mă simt atras absolut deloc de ceea ce este somptuos, fie că este vorba despre haine cereşti sau pământeşti. Pentru mine nu contează decât Iubirea Domnului, şi nişte haine sau pălării nu vor putea schimba cu nimic aceasta! De aceea, rămân ceea ce sunt, adică un țăran!"

5.Borem: "Ai dreptate, dragă frate, Domnul nu priveşte cu adevărat decât în inimă. Şi umilința care rezultă din adevărata noastră iubire pentru El este negreşit adevăratul veşmânt a1 tuturor îngerilor. Insă ordinea divină cere ca, în împărăția celestă, veşmântul să corespundă stării interioare a fiecăruia dintre locuitorii săi. Deşi nici o ființă, în tot infinitul, nu poate da dovadă de mai multă modestie decât Domnul, nu există strălucire care să nu provină de la El!

6.Priveşte splendoarea de nedescris şi imensitatea acestei săli care face parte din casa ta. Cine altcineva decât Domnul ar fi putut crea o asemenea minunăție?

7.La puțin timp după ce ai trecut pentru prima dată pragul casei tale, ai privit prin deschizătura celor douăsprezece uşi şi ai zărit de-abia douăsprezece picături din marea infinită a creațiilor lui Dumnezeu. Şi ai fost aproape cuprins de spaimă la vederea prea marilor splendori şi minunății cărora le-ai fost martor pentru câteva scurte clipe. Ce-ai fi făcut dacă ai fi văzut un înger în toată slava sa? Iți spun, cu adevărat, nu

ai fi putut să-l vezi şi să-ţi şi păstrezi viaţa - într-atât de mult radiază de frumuseţe, splendoare şi măreţie!

8.Din tot ce ţi-am zis acum, precum şi din mii de alte lucruri, vezi bine că dreapta splendoare şi magnificenţă, precum şi tot restul, există din cauza ordinii divine. De aceea eu sunt de părere că ar trebuie să te supui şi tu legilor sale.

9.Mai ştii ce i-a spus Domnul lui Petru, atunci când acesta, din umilinţă, nu a vrut ca EI să-i spele picioarele? Vezi, ţi-ar putea spune acelaşi lucru dacă te încăpăţânezi în modestia ta! De aceea, fa cum ţi-am spus! Căci El îţi porunceşte aceasta prin mine - şi după ce vei face aceasta, totul îşi va schimba imediat aspectul în casa ta. Dar înainte de a îmbrăca noul tău veşmânt, trebuie să te lepezi de cel vechi până la ultima fibră şi să-ţi speli picioarele cu apa dintr-un vas pe care-l vei găsi pregătit în acest scop! Nu deschide cufărul de aur decât după ce vei fi făcut aceasta. Şi apoi îmbracă noua ta haină!"

10.Episcopul Martin: "Bun, dacă aşa stau lucrurile, atunci sunt într-adevăr nevoit să fac ceea ce mi-a poruncit Domnul! Dar trebuie să-ţi spun, dragă frate, că nu fac aceasta cu dragă inima - în ciuda explicaţiilor tale întru totul plauzibile - căci eu văd totuşi vanitate în toate acestea. Dar de vreme ce sta în ordinea divină a lucrurilor, mă supun de bună voie! Unde trebuie să-mi pun hainele de ţăran? Să le pun în lada aurită ca amintire?"

11.Borem: "Nu-ţi bate capul cu asta! Altcineva se va ocupa de ele!"

12.Episcopul Martin se duce aproape de cufăr privind de jur împrejurul lui dacă nu-l vede nimeni. Când zăreşte un mic paravan care-l ascunde de ochii numeroşilor săi oaspeţi, el se dezbracă în grabă. Işi aşează hainele grămadă în faţa lui, şi acestea dispar imediat. Apoi ia în mâini apă din vas şi îşi spală picioarele. După ce termină, cufărul de aur se deschide singur şi bunul nostru Martin se pomeneşte deja îmbrăcat într-un veşmânt de purpură tivit cu numeroase stele. Iar pălăria sa străluceşte mai intens decât un soare!

13.In aceeaşi clipă, interiorul casei sale se măreşte atât de mult încât aceasta îi pare de o sută de ori mai mare decât înainte. în acelaşi timp, accesul la galerii, care până acum rămăsese invizibil, i se deschide.

14.Când Martin observă tot ce s-a petrecut dintr-o dată, se simte cuprins de o asemenea fericire încât simte că-i dau lacrimile şi începe să-Mi cânte un imn de slavă.

15.Şi când începe să plângă, slăvindu-Mă, Borem soseşte, îmbrăcat cu un veşmânt asemănător şi-i spune: "Ei bine, frate, cum te simţi? Te simţi mai trufaş decât înainte?"

16.Episcopul Martin îi răspunde: "O, frate, de-abia acum îmi simt toată nimicnicia - şi toată măreţia Domnului!"

17.Borem: "Ei bine, înaintează, acum; căci totul este gata pentru a te primi ca proprietar al acestei case! Bucură-te! Va fi minunat!"

Cap.88 - Primirea călduroasa a adunării.
Martin observa că Domnul este
singurul binefăcător.
Singurul lucru care încă mai lipseşte.

1.Episcopul Martin, însoţit de Borem, iese din spatele paravanului care s-a mărit şi el destul de mult, şi aproximativ o mie cinci sute de suflete îl întâmpină cu strigăte de bucurie. Cu toţii îl salută şi-i mulţumesc pentru că i-a primit la masa sa şi pentru înţeleptele sfaturi pe care li le-a dat şi care le-au fost de mare ajutor pe parcursul tuturor încercărilor prin care au trecut.

2.Ei nu numai că arată că se bucură foarte mult să-1 revadă, ci îi dau şi dovezi de iubire şi de respect, ceea ce-1 face pe Martin foarte fericit; cu atât mai mult cu cât poate constata după fizionomia lor plăcută că starea lor interioară s-a purificat şi că astfel se află cu toţii pe calea cea bună.

3.El contemplă câteva clipe toate aceste suflete salvate cu o vizibilă satisfacţie şi nu se mai satură admirându-le şi mirându-se de înfăţişarea lor plăcută. După o bună bucată de timp, el spune:

4.(Episcopul Martin): "O voi toţi, dragi fraţi şi surori şi prieteni, ce bucurie să vă revăd şi să fiu primit cu atâta căldură! Dar nu-mi mai mulţumiţi atât şi nici nu mă mai lăudaţi pentru salvarea voastră şi pentru faptul că vă aflaţi în anticamera adevăratei împărăţii a Cerurilor! Gândiţi-vă că toată slava şi mărirea I se cuvin Domnului, şi că numai Graţia Sa a permis să fiţi transformaţi într-un mod atât de minunat! Iubiţi-mă ca pe un frate, care are acelaşi Dumnezeu şi Tată ca şi voi toţi!

5.Să-L iubim pe acest Tată unic şi Sfânt în vecii vecilor, din toate puterile noastre şi fără nici o reţinere. Căci numai El a creat tot ceea ce există şi El Se regăseşte în orice lucru. Numai Lui I se cuvine slava şi mărirea şi toată recunoştinţa noastră.

6.Eu şi cu prietenul meu aici de faţă am fost martori că numai Domnul v-a condus şi v-a scos din mlaştina inimilor voastre. El a purtat o bătălie cruntă cu forţele infernale pentru a vă elibera, ca străvechiul leu al lui Israel!

7.De aceea, deschideţi-vă larg inimile, pentru a-I permite Domnului întregii Glorii să intre pe deplin în voi şi să rămână acolo pe veci!"

8.Când noii sosiţi aud această frumoasă cuvântare, ei sunt transfiguraţi şi-L laudă pe Domnul că i-a dat acestui om atât de multă putere şi înţelepciune. Apoi, câţiva dintre ei vin la Martin şi-1 întreabă dacă pot rămâne la el ca ultimii săi servitori.

9.Episcopul Martin: "O, prieteni, eu vreau să vă păstrez, însă nu ca pe servitorii mei, ci ca pe dragii mei fraţi şi surori cărora le voi acorda aceleaşi drepturi ca şi cele cu care m-a înzestrat din belşug Domnul! Căci fără voi, toată această splendoare mi-ar fi o povară apăsătoare. Dar împreună cu voi, ea mă umple de bucurie, căci îmi permite sa vă fac fericiţi!

10.O, rămâneţi cu toţii şi să ne bucurăm întru Domnul, care ne-a pregătit un cămin atât de minunat în împărăţia Sa şi care 1-a prevăzut cu o masă pe care stau o pâine şi un vin minunat, aşa cum tocmai am remarcat. Şi toate acestea - da, toate acestea, fără ca vreunul dintre noi să le fi meritat câtuşi de puţin printr-o purtare conformă cu legile divine! De aceea, să-L lăudăm pe Domnul, şi să-L iubim veşnic, cu atât mai mult cu cat ne-a dăruit asemenea minunăţii fără ca noi să fim vrednici de ele, nici în trecut, nici acum, nici în vecii vecilor!

11.Vedeţi bine că Iubirea Sa pentru noi nu cunoaşte măsură; să facem şi noi astfel încât iubirea noastră pentru El să fie asemănătoare. Noi acum am primit totul şi suntem preafericiţi. Un singur lucru ne mai lipseşte, dragi fraţi şi surori, şi anume prezenţa Domnului in mijlocul nostru! Haideţi să-L rugăm în inimile noastre să ne acorde această imensă graţie!"

12.Cei mai buni din rândurile adunării aprobă cuvintele lui Martin, remarcând însă: "Aceasta este şi dorinţă noastră cea mai scumpa; dar noi suntem mult prea nevrednici sa o vedem îndeplinita. Desigur, ii suntem recunoscători Domnului pentru ceea ce ne-a dăruit, deşi nu meritäm câtuşi de puţin! Dar dorinţa de a-L vedea rămâne pentru noi un ţel extraordinar de elevat, pe care nu-1 vom putea atinge prea curând!"

13.Episcopul Martin: "Aveţi dreptate, dragi fraţi, aşa grăieşte adevărata înţelepciune; dar iubirea întrece adeseori înţelepciunea şi face ce vrea ea! Iar în această privinţă, eu sunt de partea iubirii! Să facem şi noi la fel, şi cred cu tărie că nu vă va părea rău!"

Cap.89 - Martin şi grădinarul. Sosirea unor noi năpăstuiţi. Răsplata cea atât de mult dorita.

1.Când Martin dă semne că ar vrea să continue să laude şi mai mult meritele iubirii, deodată cineva de afară îl strigă pe nume: "Martin!"

2.Acesta îl întreabă atunci pe Borem cine ar putea să-l strige.

3.Borem: "Du-te afară, şi vei vedea despre cine este vorba. Aici este ca şi pe Pământ: nu poţi vedea totul dintr-o dată. Numai Domnul poate aceasta. Acesta este motivul pentru care uneori trebuie sa mergi în locuri diferite, după cum desigur ai băgat deja de seamă!

4.Grăbeşte-te acum să ieşi, şi vei vedea cine te-a strigat. Căci nu trebuie să crezi, dragul meu frate, că eu sunt la curent cu tot ce se întâmplă. - Aud o nouă chemare; du-te dar şi vei vedea tu cine te cheamă!"

5.Episcopul Martin: "Da, da, mă duc! Probabil că sunt nişte nenorociţi care rătăcesc pe aici şi caută ajutor!"

6.Episcopul Martin se grăbeşte să iasă în hol. Când deschide uşa de ieşire din acesta, constată spre marea lui uimire că grădina sa străluceşte într-o splendoare nesfârşită; dintr-o dată aceasta a căpătat un aspect şi nişte proporţii atât de surprinzătoare încât nu există cuvinte pentru a-i descrie minunăţia!

7.Nici aici, episcopul Martin nu vede cine-1 aşteaptă; atunci el pătrunde în grădină şi începe să-1 caute pe cel care 1-a strigat. Paşii îl poartă în direcţia răsăritului unde remarcă un minunat chioşc care arată ca un mare templu în aer liber. Iar în mijlocul acelui templu de verdeaţă se află un bărbat care se îndeletniceşte cu trierea plantelor aflate pe altar.

8.Episcopul Martin îl observă câteva clipe, apoi se apropie de el spunând: "Dragul meu prieten şi frate, oare tu m-ai chemat pe nume pe când mă aflam în casa pe care mi-a dăruit-o Domnul? Dacă aşa este, fii bun şi spune-mi cu ce-ţi pot fi de ajutor?"

9.Grădinarul: "Vezi, casa ta a devenit foarte spaţioasă, şi grădina ta nu este cu nimic mai prejos. Tu găzduieşti deja în ea mai mult de o mie de fraţi şi surori, ceea ce-ţi face cinste. Dar dacă ai loc pentru o mie de persoane, bănuiesc că vei mai găsi şi alte locuri?

10.Vino cu Mine: acolo, înspre apus, în grădina ta se află o sută de oameni sărmani şi cu toţii caută un adăpost. Găzduieşte-i şi pe ei - şi chiar şi pe mine, căci şi Eu sunt unul dintre ei - şi nu-ţi va părea rău!"

1 1 .Episcopul Martin: "O foarte dragul meu prieten şi frate, o sută ai spus? Ascultă: şi dacă ar fi zece mii, i-aş lua pe toţi şi nu l-aş lăsa pe nici unul să-şi continue drumul! Condu-mă la ei, ca să ma pot ocupa de ei cat mai repede,cu toate puterile cu care m-a înzestrat Domnul!"

12.Grădinarul: "O prietene, o frate, ai devenit un balsam pentru Inima Mea! Vino cu Mine, vom ajunge foarte repede!"

13.Cei doi se îndreaptă cu paşi grăbiți spre apus unde găsesc un grup de ființe mizerabile de ambele sexe. Toate sunt aproape goale, descărnate şi acoperite de ulcere şi de râie.

14.Când episcopul Martin îi zăreşte pe aceşti nenorociți, se simte mişcat până la lacrimi şi spune, plin de compasiune: "O Dumnezeule, cum arată! Nici nu se mai poate spune că mai sunt în viață! O, veniți, veniți cu toții la mine acasă, ca să vă îngrijesc şi să va tămăduiesc! Bunul nostru Domn Iisus, Tatăl prea Sfânt îmi va da forța şi mijloacele necesare!"

15.Sărmanii: "O tu, înger al Domnului, cât de milostiv trebuie să fie fii dacă tu eşti atât de bun? Dar vezi cât suntem noi de impuri! Cum am putea noi pune piciorul în casa ta?"

16.Episcopul Martin: "Eu eram cu mult mai impur decât voi şi am devenit pur în această casă în care domneşte iubirea. Sper din toată inima că şi voi veți deveni la fel ca mine. De aceea, dragi frați şi surori, şi prieteni, urmați-mă fără teamă! Voi, cei mai slabi, sprijiniți-va de mine; astfel vom ajunge mai repede acasă. Şi tu, frate (i se adresează grădinarului) sprijina-i şi tu pe câțiva!"

17.Grădinarul: "O, frate, tu Inima Mea, esența Iubirii Mele, câtă bucurie îmi aduci! Cu adevărat, răsplata ta va fi mare! Da, deja ți-ai primit răsplata, căci Cel pe care-L iubeşti atât de mult se află lângă tine. Eu sunt Domnul, fratele tău, Tatăl tău!"

18.Atunci, episcopul Martin Mă recunoaşte pe deplin, pe Mine, Domnul; el cade cu fața la pământ şi spune: "O Doamne Dumnezeule, o Tată prea Sfânt! Cum trebuie să Te proslăvesc? O Tu, Cel mai Sfânt Tată, cât de mare este Iubirea Ta şi cât de profundă este Indurarea Ta de-i poți acorda o Grație atât de mare unui asemenea păcătos!

19.O, Tu, Tată Sfânt şi bun, sunt copleşit de ruşine că nu Te-am recunoscut pe când locuiam în Casa Ta împreună cu Petru şi că nu am dat atenție Cuvintelor Tale care nu erau decât pură Iubire! Şi acum că inima mea ştie cine eşti Tu, aş putea să mor de iubire pentru Tine şi în acelaşi timp - sa mor de ruşine! Oh, întareşte-mă, pentru ca inima mea de păcătos să poată suporta prezența Ta!"

Cap.90 - Iisus ca Domn, Tata şi frate. Parabola prințului şi a miniştrilor săi. Teama şi iubire.

1.Eu spun: "Ridică-te, frate dragă, şi nu te mai gândi mereu la Măreția Mea, ci mai degrabă la faptul că tu eşti fratele Meu în iubire! Atunci vei putea suporta cu uşurință prezența Mea! Eu nu sunt un Domn decât pentru cei care renegă Cuvintele Mele şi în plus se consideră mari în înțelepciunea lor. Insă pentru cei care şi-au umplut inima de iubire, eu nu sunt un Domn, ci doar un frate atotputernic, Eu le dăruiesc, ca Tată, tot ceea ce am! De aceea, foarte dragul Meu frate, ridică-te şi descotoroseşte-te de uriaşa ta teamă față de Sfințenia Mea!

2.Vezi: pe Pământ, dacă un prinț puternic merge la înțelepții săi miniştri, aceştia cad la picioarele sale din pură considerație. Şi este bine că fac astfel; căci atâta timp cât sunt servitorii lui, şi el este domnul lor! Dar dacă asemenea servitori îl iubesc pe domnul lor mai presus de orice şi-i spun: "Doamne, tu eşti cel mai bun dintre prinți! Tu nu meriți numai stima noastră, ci şi toată iubirea noastră! De aceea îți cerem ca de acum înainte să accepți serviciile noastre fără să ne plăteşti! Şi, dat fiind că te iubim

mai mult decât viaţa noastră, noi vrem să te slujim din toate puterile noastre! Dacă ne-ai cere să-ti dăruim de o sută de ori viaţa noastră, am face-o, căci tu ai devenit adevăratul prinţ al inimilor noastre!" - Ce crezi tu, frate, că le va spune prinţul unor asemenea servitori?

3.Vezi, o asemenea iubire îl va mişca până în străfundurile fiinţei sale şi el le va spune: "O, dragii mei prieteni, de vreme ce mi-aţi înălţat un tron atât de minunat nu numai în capul vostru, ci şi în inimile voastre, să ştiţi că eu nu mai domnesc asupra voastră prin forţa şi puterea mea, ci prin marea iubire pe care mi-o dovediţi şi care se găseşte în voi! Acum voi mă purtaţi cu toţii în inimile voastre, care sunt sfinţite de prezenţa mea. Voi purtaţi astfel în voi ceea ce eu însumi port în mine. De aceea şi voi toţi sunteţi ceea ce sunt eu însumi, adică sunteţi fraţii mei cei mai apropiaţi. Şi de aceea trebuie să aveţi parte de tot ceea ce posed eu.

4.Vezi: la fel cum un prinţ înţelept le-ar putea spune aceasta servitorilor lui şi ar vrea să-i înnobileze deoarece ei l-au primit în inimile lor, tot astfel le vorbesc şi Eu celor care, la fel ca şi tine, mă poartă în inima lor. Pentru cei care Mă iubesc mai presus de orice şi care au făcut din inima lor casa Mea, care a fost sfinţită de Prezenţa Mea, Eu nu mai sunt un Domn - la fel de puţin pe cât sunt astfel faţă de Mine însumi - ci, în veci, un frate! Şi ceea ce posed Eu, posedă şi ei, căci ei Eu sunt în inima lor prin marea lor iubire!

5.Poţi înţelege acum, dragă frate, de ce te numesc "frate", aşa cum am făcut-o odinioară cu cei doisprezece apostoli ai Mei? Dacă ai înţeles, atunci condu-Mă în casa ta împreună cu aceşti sărmani! Dar nu Mă deconspira prea repede oaspeţilor tăi. Aceste o sută de mizerabile creaturi nu bănuiesc nici pe departe că Eu sunt Domnul. Sunt chinezi care, pe Pământ, erau pe punctul de a se converti la Adevărul Meu - însă un adevăr destul de alterat - ceea ce a făcut ca să fie cu toţii executaţi, inclusiv misionarul respectiv. Ceea ce nu au putut dobândi pe Pământ, vor obţine plenar aici! Acum ştii totul; ridică-te repede şi urmează-Mă - căci de acum înainte, Casa Mea şi a ta vor fi reunite într-una singură!"

- Sfârşitul primei părţi –

Cap.91 - Iubirea nestăvilita a lui Martin pentru Domnul.
Martirii chinezi sunt găzduiți şi îngrijiți.

1.După această cuvântare, Martin se ridică repede, cade la pieptul Meu şi Mă acoperă cu sărutări. După ce termină cu aceste demonstrații copilăreşti ale iubirii sale, el spune:

2.(Episcopul Martin): "Aaaaah! Ce bine mă simt acum că am putut să-mi uşurez prea-plinul iubirii! Dacă ar fi după mine, Te-aş putea îmbrățişa întreaga veşnicie, Multiubitule Tată Preasfânt. Dar renunț la această manifestare care-i place atât de mult inimii mele şi mă supun Cuvântului Tău. Ii voi conduce neîntârziat pe aceşti chinezi în casa noastră sub îndrumarea Ta, bineînțeles. Căci fără Tine, o, Doamne, nimeni nu poate nici înainta, nici da înapoi! Să ne apucăm deci de treabă!"

3.Intorcându-se către adunare: "Ei bine, dragi frați şi surori,ridicati-vă cu toții şi urmați-mă în casa mea! Cei care nu pot umbla, să se spijine de mine, ca să ajungem toți deodată; ne vom ocupa imediat de voi şi vă vom acorda îngrijirile de care aveți nevoie. Prietenul meu aici de față îi va lua pe cei mai slabi sub oblăduirea sa şi va intra înaintea noastră în casa."

4."Dar, prietene, spun câțiva năpăstuiți, cum am putea noi intra într-o casă atât de pură? Uită-te la noi cât suntem de impuri! Oare tu nu ştii că la noi există o lege potrivit căreia leproşii nu au dreptul de a trece pragul nici unei case? Şi că, dacă această lege este încălcată, pedeapsa va fi necruțătoare? Gândeşte-te bine: dacă cei puternici de pe Pământ aplică cu atâta străşnicie o poruncă divină, cu atât mai mult ar trebui să o respectăm şi noi, aici! De aceea, mai bine lasă-ne să stăm în grădină până când ne vom purifica; şi abia apoi vom veni în casa ta!"

5.Episcopul Martin: "Dragi frați şi surori, şi prieteni, nu vă lăsați înşelați de nişte vechi legi tiranice pe care nu le înțelegeți, nici voi şi nici judecătorii țării voastre. Căci toate legile pământeşti nu mai au nici o importanță aici; în această împărăție, nu mai contează decât legea veşnică şi divină a Iubirii! Chiar de acum, trebuie să vă supuneți acestei legi. De aceea, vă rog să faceți ceea ce iubirea mea vă cere!"

6.La aceste cuvinte, toată adunarea se ridică şi ne urmează în casă, oamenii fiind destul de sceptici. Odată intrați cu toții în sala cea enormă şi fastuoasă, ei încep să scoată exclamații de uimire şi să-i mulțumească lui Martin pentru ajutorul său:

7.In curând apare şi Borem, aducând pâine şi vin pentru a-i sătura pe noii veniți. Iar Eu binecuvântez în taină aceste mâncăruri. După binecuvântare, Borem le spune oaspeților:

8.(Borem): "Dragi frați şi surori, şi prieteni, luați loc pe bănci şi potoliți-vă foamea. Aveți mare nevoie de asta, după un post atât de îndelungat! Domnul, Tatăl şi Dumnezeul nostru, dă dovadă de o Iubire, o Bunătate şi o Răbdare de nedescris, căci El vă iartă toate păcatele care vă apăsau până acum conştiința!

9.De aceea, fiți veseli şi mulțumiți, şi bucurați-vă fără teamă de ceea ce vi se oferă aici. Tot ce veți mânca vă va întări pentru noua voastră viață şi vă va ajuta să-L găsiți cu adevărat pe Dumnezeu, care este adevărata Viață veşnică. Insuşi Domnul Dumnezeu ne-a învățat: "Pentru toți discipolii, viața veşnică constă în a-L recunoaşte pe Cel pe care Tu, Tată preasfânt, L-ai trimis în lume pentru iertarea tuturor păcatelor"."

10.După aceste cuvinte pline de înțelepciune, toți oaspeții iau loc. Borem împarte pâinea şi vinul, şi toți cu mare poftă cu mare poftă. Acesta este un semn bun; căci dacă mănâncă cu poftă aceste mâncăruri, înseamnă că vor fi la fel de dornici să primească în ei şi Cuvântul lui Dumnezeu, care este pur Spirit.

Cap.92 - Baia purificatoare a celor o suta de leproşi.
Imbracarea lor şi cuvintele lor de mulţumire.
Intrebări despre lisus şi răspunsul Domnului.

1.După ce sinistraţii se satură şi-şi recapătă puterile, Eu le spun: "Dragii Mei prieteni, ridicaţi-vă acum şi dezbrăcaţi-vă. Mergeţi să vă îmbăiaţi în bazinul care se află între acea coloană şi acel paravan. In această apă, vă veţi tămădui de lepra voastră şi veţi ieşi din ea complet purificaţi. Aşa să fie!"

2.Leproşii se dezbracă repede şi intră în baie. De îndată ce se află în apă, devin imediat puri. Culoarea lor maro închis, cea atât de urâtă, se preschimbă într-un alb plăcut, iar membrele lor devin bine proporţionate, rotunde şi fragede.

3.Văzând schimbările petrecute cu ei, ei sărmanii oameni sunt cuprinşi sunt cuprinşi de o mare bucurie şi încep să ne laude. "Nu ştim cine sunteţi voi trei; poate că sunteţi în slujba lui Dalai-Lama sau a lui Ahriman - de asta, noi nu putem să ne dăm seama. Dar un lucru este sigur: ne-aţi făcut mult bine! Fie ca Domnul vostru să vă răsplătească în veci!

4.Noi am trăit foarte mult timp în cea mai cruntă mizerie şi am străbătut pământul întreg în căutare de ajutor, dar nimeni nu a putut face nimic pentru noi. După o căutare care a durat probabil zece mii de ani, l-am întâlnit pe acest prieten (Mă arată pe Mine) în împrejurimile acestui palat şi l-am rugat să ne ajute dacă poate. El ne-a răspuns:

5."Da, pot şi vreau să vă ajut! Urmaţi-mă în această grădină. Il voi chema pe proprietarul acestei case şi el va face cu multă bucurie pentru voi ceea ce am să-i cer.

6.El şi-a pus imediat intenţiile în aplicare şi noi putem depune mărturie pentru tot ce a făcut pentru noi. De aceea, recunoştinţa noastră se îndreaptă mai ales către el. Ţinem de asemenea să le mulţumim celor două ajutoare ale sale, de vreme ce au acceptat să facă ceea ce le-a cerut prietenul lor. Dar mai ales către tine, primul nostru prieten, se îndreaptă mulţumirile noastre, căci tu ne-ai copleşit cu bunătatea ta!

7.Vedeţi, dragi prieteni, că suntem complet goi. Aţi făcut deja atât de multe pentru noi, dar daţi-ne şi cu ce să ne ascundem goliciunea! Vom fi atunci fiinţele cele mai fericite din tot universul!"

8.Eu le spun lui Martin şi lui Borem: "Fraţilor, deschideţi acest cufăr de aur, şi veţi găsi în el destule veşminte, pentru ca protejaţii noştri să fie îmbrăcaţi aşa cum se cuvine, deocamdată. Cu timpul, ei vor primi oricum veşmântul ceresc care va corespunde gradului lor de realizare spirituală. Aşa să fie!"

9.Borem şi Martin se precipită spre cufăr şi scot din el vreo sută de tunici albastre, unele prevăzute cu numeroase falduri - pentru bărbaţi, altele cu mai puţine falduri - pentru femei. Toţi se îmbracă cât ai clipi şi simt o mare bucurie când văd că aceste haine le vin perfect.

10.Ei Mă laudă cu toţii spunând: "O, prietene, tu eşti un om bun, da, eşti chiar prea bun; mai eşti şi nespus de înţelept, şi puternic - pe măsura înţelepciunii tale! Pe Pământ, am auzit într-adevăr spunându-se că marele Lama ar fi şi el foarte bun şi înţelept.

11.Dacă lucrurile stau chiar aşa în privinţa lui Lama, atunci noi susţinem că tu eşti mult mai înţelept şi mai puternic, deci mult mai hun decât el! Aceasta este părerea noastră sinceră! O spunem pentru a-1 sfida pe Lama şi pentru a aduce mărturie în favoarea adevărului!

12.Pe Pământ, am auzit într-adevăr vorbindu-se despre un oarecare Iisus, de la nişte mesageri veniţi dintr-o altă lume. Se pare că el a fost însuşi adevăratul Lama.

13.Cunoştinţele noastre despre Iisus ne-au costat viaţa pe Pământ. Dar noi credem că aici, moartea nu mai există! De aceea ar fi poate util să aflăm mai multe

despre acest Iisus-Lama. Presupunând că această întâmplare - care ne-a costat viața - are şi ceva bun în ea, vă rugăm să aveți bunăvoința de a ne da câteva lămuriri în privința ei, în cazul în care ştiți mai multe decât noi!

14.Incepusem bine şi ştiam deja câteva rugăciuni care ni se păreau bune. Dar s-a întâmplat ca unul dintre misionari să întreacă măsura: iubita lui 1-a trădat şi ne-a trădat şi pe noi toți odată cu el. Am fost condamnați la moarte şi executați, pentru vina de a-1 fi abandonat pe Lama pentru a crede într-un nou dumnezeu.

15.Probabil că Ahriman ne-a jucat această festă. Cu toate acestea, noi suntem de părere că Lama nu ne va pedepsi, cu atât mai mult cu cât s-ar putea ca acest Iisus să fie chiar Lama însuşi!"

16.Eu spun: "Dragii Mei prieteni, mai aveți încă puțină răbdare, şi vi se va da cu adevărat răspunsul pe care-l aşteptați! Deocamdată, veniți cu noi! Veți întâlni o mare mulțime de oameni, printre alții şi pe misionarii care v-au adus această nouă învățătură, precum şi pe femeia care v-a trădat, inclusiv pe mesagerul care a întrecut măsura cu faptele sale. Dar când vă veți apropia de ei, nu va trebui să manifestați nici urmă de mânie, nici să simțiți aşa ceva în voi înşivă! Trebuie să-i iertați pentru ceea ce v-au făcut; imediat după aceea, îl veți recunoaşte pe Iisus-Lama! Ieşiți dar din spatele acestui paravan şi urmați-ne de bună voie şi cu dragă inimă! Aşa să fie!"

Cap.93 - Regăsirea.
Povestea trădătoarei.

1.La auzul acestor cuvinte, toți ies de după paravan şi rămân uimiți la vederea splendorii şi a proporțiilor sălii. în partea dinspre miazăzi se află cei o mie de oaspeți, alături de mai multe sute de alte ființe care au fost salvate în acelaşi timp cu maicile şi călugării.

2.Când ultimii sinistrați îi zăresc pe toți aceşti oaspeți, care majoritatea încă mai poartă veşmântul corespunzător naturii lor, ei se simt cuprinşi de o imensă uimire, cu atât mai mult cu cât îi recunosc pe misionarii care îi instruiseră în creştinism pe Pământ. Dar la vederea chinezoaicei care i-a trădat pe toți, fețele lor se întunecă şi îmi spun:

3.(Cei o sută de chinezi): "Ascultă, dragă prietene, această întâlnire ne impresionează în mod neplăcut. Dar din moment ce asta nu pare să vă deranjeze, vom face astfel încât lucrurile să stea la fel şi pentru noi. Misionarul pe care această femeie 1-a trădat pare să se înțeleagă bine cu ea, căci îi vorbeşte pe un ton amical, ceea ce este foarte ciudat. Cu excepția purtării sale, trebuie să recunoaştem că este foarte frumoasă şi amabilă. De altfel acesta este şi motivul pentru care a fost iubită de acest om. Ea era cunoscută pentru frumusețea sa în tot oraşul Beijing. Dar, prin mârşava sa trădare față de noi - din motive de câştig material - ea a pierdut stima tuturor şi a murit de supărare la puțin timp după aceea.

4.Suntem foarte mirați s-o găsim pe această femeie aici, în aceste locuri sfinte, când ea ne-a trădat! Este oare cu putință ca însuşi Lama să afle plăcere în frumusețea ei?"

5.Eu spun: "Dragi prieteni, oare nu ați avut şi voi copii, dintre care unii erau cuminți, iar alții, dimpotrivă - răi şi neascultători? Răspundeți că da. Vă întreb din nou: "Oare i-ați aruncat pe cei răi pradă hienelor şi tigrilor, sau mai degrabă le-ați acordat toată grija şi iubirea voastră, fără însă a-i uita câtuşi de puțin pe cei cuminți? Spuneți cu toții: "Da, da, aşa a fost!"

6.Vedeți: dacă voi, care nu ați fost buni niciodată în viața voastră, nu le-ați dăruit decât iubire copiilor voştri - chiar şi celor care erau răi - cum vă puteți aştepta ca Lama, care este desăvârşit, să se poarte urât cu copiii Săi - dacă aceştia se căiesc şi-I cer ceva bun?

7.Această fecioară v-a făcut rău pe Pământ. Dar ea s-a căit sincer pentru aşa-zisa sa faptă rea, cu tot atâta putere cu cât v-a iubit pe toți înainte de a vă fi trădat.

8.De aceea, marele Lama are dreptate să nu-1 arunce pentru totdeauna pe unul dintre copiii Săi atunci când s-a purtat rău, dacă acesta vine la El pentru a-1 cere iertare din toată inima sa.

9.Vedeți voi, bunul Lama nu are nevoie să se îndrăgostească de o chinezoaică din Beijing pentru a o face preafericită. Este suficient ca El să fie un Tată bun față de toate ființele umane şi ca acestea să-L recunoască. Dacă una dintre fiicele sale mai slabe de pe Pământ L-a recunoscut cu adevărat, atunci acesteia îi va fi nespus de uşor să obțină fericirea veşnică.

10Ce părere aveți, dragi prieteni - bunul Lama are sau nu dreptate să acționeze astfel?"

11.Unul dintre cei o sută de chinezi: "Da, marele şi sfântul Lama are deplină dreptate să acționeze astfel. Dar vezi, frumoasa chinezoaică ne-a zărit şi se grăbeşte să vină în întâmpinarea noastră. Oare ce ne va spune? Linişte, iat-o!"

Cap.94 - Împăcare sincera şi mişcătoare între Cian-Şa şi cei o suta de chinezi. Domnul şi Cian-Şa.

1.In fața tuturor chinezilor, Cian-Şa cade cu fața la pământ şi îi imploră să o ierte pentru tot răul care 1-a făcut fără să vrea.

2.Cu toții îi răspund într-un glas: "Draga noastră Cian-Şa! De vreme ce Lama cel mare şi sfânt te-a iertat, ce-am mai putea noi avea împotriva ta? De aceea, ridică-te şi pişcă-ne lobul urechii, pentru a arăta limpede că ne iertăm reciproc din adâncul ființei noastre, şi pentru toată veşnicia!"

3.Atunci Cian-Şa se ridică, grațioasă şi profund mişcată, şi face ceea ce-i cer compatrioții săi. După ce strânge uşor între degete cei o sută de lobi de ureche, ea spune:

4.(Cian-Şa): "Fie ca inimile voastre să-mi fie podoaba cea mai prețioasă, iar chipul vostru - cea mai mare bucurie. Fie ca pieptul meu să fie un loc de odihnă pentru capetele voastre, iar brațele mele - o dulce legătură care să vă unească inimile. Fie ca din gura mea să picure neîncetat balsamul cel mai delicios, pentru ca vorbele mele să vă încânte.

5.Iubirea mea pentru voi, pe care o adăpostesc în inimă, vă va înălța până la stele, iar paşii mei vă vor purta pe drumurile pietroase. Iar când soarele va apune, când luna nu se va mai întrezări şi când lumina stelelor va fi învăluită în ceață, ochii mei vă vor călăuzi pe cărarea pe care vă va purta dorul vostru, iar iubirea mea vă va încălzi în noaptea înghețată a vieții voastre.

6.Voi fi pe veci, pentru voi, cea mai blândă servitoare atunci când veți avea nevoie de ajutor, la bucurie sau la necaz; căci voi mi-ați oferit urechea voastră în semn de iertare a amarnicei mele greşeli!"

7.După aceste cuvinte ale lui Cian-Şa, unul dintre cei o sută de chinezi vine la ea, îşi ridică mâinile sus şi-şi aşează vârful degetelor pe creştetul capului ei. El spune:

"O, Cian-Şa, cât de frumoasă eşti acum! Aş vrea să ţi-o spun la fel de năvalnic ca furtuna, la fel de blând ca briza serii care dezmiardă blana gazelei. Acum eşti la fel de frumoasă ca răsăritul de soare pe munţii cei albaştri care înconjoară marele oraş din mijlocul lumii, şi eşti mai minunată decât ciujuluka (una dintre cele mai frumoase flori din lume care nu este cultivată decât în grădinile împăratului).

8.Capul tău este mai graţios decât strugurii aurii, iar gâtul tău este mai rotund şi dalb decât cel ai gingaşei gazele. Pieptul tău este mai fraged decât tuciuran (un fel de puf alb foarte moale care creşte pe trestii), iar picioruşele tale sunt la fel de micuţe ca cele ale unei antilope care zburdă pe cele mai înalte culmi ale Himalayei. Noi te iubim la fel de mult cum iubim soarele. Iar graţia ta ne încântă inimile, la fel ca priveliştea lunii care se reflectă în oglinda lacului.

9.Dorinţele sufletului tău vor fi şi ale noastre şi vor fi un balsam pentru inimile noastre - la fel cum priveliştea stelelor este un balsam pentru inima marinarilor care şi-au înălţat pânzele în timpul zilei pe ocean, fără a şti unde se află, atunci când sunt în căutarea drumului spre scumpa lor patrie."

10.Apoi el se întoarce spre Mine şi Mă întreabă: "O prietene, e bine oare că am primit-o astfel în inimile noastre pe această femeie pe care odinioară am duşmănit-o?"

11.Eu răspund: "Desigur. însă, dat fiind că nu vă mai aflaţi pe Pământ, ci în împărăţia veşnică a spiritelor în care există alte datini şi obiceiuri, va trebui să vă adaptaţi încetul cu încetul la acestea şi să acţionaţi în consecinţă, aşa cum facem noi toţi, dacă vreţi să rămâneţi aici! Dacă preferaţi obiceiurile ţării voastre în locul celor din această casă, atunci va trebui să vă alăturaţi celor care sunt încă departe de a-i trece pragul!"

12.Cian-Şa: "O tu, prea-scump prieten al tuturor sărmanilor - vezi, noi vrem să devenim precum caolinul din care se face porţelanul cel mai fin, care poate lua tot felul de forme nobile. Voinţa ta este viaţa noastră, iar cuvântul tău este la fel de sfânt ca cel al lui Lama!"

13.Eu spun: "Vino aici, dragă Cian-Şa, îţi voi da o nouă rochie care-ţi va veni la fel de bine ca cel mai frumos răsărit de soare ce împodobeşte culmea munţilor albaştri!"

14.Cian-Şa face un adevărat salt în direcţia Mea. Martin aduce deja o rochie roşie, pe care a luat-o din cufărul aurit, împodobită cu multe stele şi frumos ornamentată.

15.Episcopul Martin îi spune: "Iată un veşmânt care va face din preafrumoasa noastră Cian-Şa o făptură cu adevărat celestă. Este un veritabil veşmânt al Iubirii! Trebuie să mărturisesc cinstit că această chinezoaică îmi place din ce în ce mai mult; singurul lucru care mă deranjează este modul ei aparte, specific chinezesc, de a se exprima, încă mai sunt multe lucruri lumeşti în limbajul ei - deşi este foarte poetic, în stilul orientalilor. N-aş fi crezut niciodată că chinezii pot da dovadă de o asemenea sinceritate în lirismul lor. Dar îmi place! In nici un caz nu-i vom lăsa să plece!"

16.Eu spun: "Ai dreptate - şi Mie îmi plac, iar inima acestei Cian-Şa - în mod cu totul special. Insă să ştii că ei îţi vor mai da mult de furcă! -Dar acum, să ne ocupăm de Cian-Şa!

17.Uite, graţioasa Mea copilă, ia această rochie: este rochia Iubirii şi a înţelepciunii pline de blândeţe care se află în tine! Dacă i-ai trădat pe aceşti oameni care vroiau să se îndrepte spre Iisus-Lama, ai făcut-o din fidelitate faţă de împărat, întrucât ai vrut să-i salvezi viaţa - fără a dori moartea fraţilor tăi. Impăratul este cel care a pus să fie ucişi - el nu ar fi făcut aceasta, dacă inima ta ar fi bătut în pieptul lui. De aceea, toată vina îţi este iertată şi eşti pură precum rochia pe care ţi-o ofer. Ia-o, ea reprezintă marea Iubire pe care o nutresc pentru tine!"

Cap.95 - Dorința fierbinte a lui Cian-Şa de a aprofunda misterul care-L înconjoară pe Domnul. Iubirea sa năvalnica pentru El

1.Cian-Şa, plină de cel mai profund respect, ia rochia, o îmbracă şi constată imediat că-i stă minunat. Văzându-se împodobită într-un mod atât de sublim, ea începe să plângă de bucurie şi spune: "O, prietene, spune-mi numele tău! O, spune-mi-1, ca să-1 scriu cu litere de foc în inima mea!"

2.Eu răspund: "Preafrumoasă Cian-Şa, ceea ce doreşti s-a împlinit deja! Priveşte în inima ta, şi acolo vei găsi tot ceea ce cauți să ştii despre Mine! Iți spun: iubirea ta pentru Mine îți va revela totul!"

3.Cian-Şa deschide ochii mari şi nu-şi revine din uimire. După câteva clipe, ea îşi vorbeşte sieşi, ca şi cum ar fi singură: "Iubirea ta pentru mine îți va revela totul! Ceea ce doreşti s-a împlinit deja! Priveşte în inima ta şi acolo vei găsi ceea ce cauți să ştii despre mine!?"

4.Este ciudat, foarte ciudat! Hm, hm, de ce vorbeşte aşa? De ce începe inima mea să ardă de iubire când îmi vorbeşte? Există în vocea sa o putere magică de neînțeles! Mi se pare că ar fi capabil să creeze lumi întregi prin puterea cuvântului său - şi apoi să le distrugă! Simt o blândețe nebănuită vreodată până acum, dar şi o seriozitate aproape divină! Cu adevărat, cu adevărat, bănuiesc că aici se ascunde ceva foarte măreț!

5.O, cuvinte sfinte, necunoscute mie pe Pământ! O, rezonanță sfântă a acestor cuvinte: "Iubirea ta pentru mine îți va revela totul!" Eu nu vroiam să ştiu decât un lucru: numele său! Iar el a spus: "Totul! Totul!" Ce măreție se ascunde în acest "totul" când îl compari cu unicul lucru pe care l-am cerut! Eu nu vroiam decât un lucru, iar el mi-a spus: "Totul"!

6.O, Lama, Lama! Tu Lama mare şi sfânt, spune-mi, cum trebuie să înțeleg aceste cuvinte? Ah, ce statură magnifică, şi ce incomparabilă maiestuozitate răzbate din privirea sa! Ceilalți sunt şi ei desigur siluete de o ținută nobilă, care radiază înțelepciune şi putere. Dar dacă-1 contemplu pe cel care tocmai mi-a vorbit, inima mea se învăpăiază imediat ca marea torță a împăratului care lumina tot oraşul mai puternic decât luna plină, atunci când era aşezată pe turnul palatului imperial.

7.(Intorcându-se spre Mine): "Ah, prieten drag şi divin! Ce-mi spui tu oare? Cine altcineva în afară de tine mi-ar putea dezvălui sensul acestor cuvinte? Ele au trezit în mine un presentiment foarte profund şi - oh, nu mai pot să ți-o ascund - o dragoste, da, o minunată dragoste, foarte intensă, pentru tine, prietene multiubit! Da, ai dreptate, ai grăit adevărul: "Iubirea ta pentru mine!" Da, într-adevăr, "iubire pentru tine", făptură sublimă!

8.Vezi, pe Pământ, mă plimbam uneori prin marile şi bogatele grădini care împânzeau oraşul nostru. Grațioasele păsări care pluteau pe oglinda heleşteului îmi fermecau privirea şi ascultam cu încântare omagiul pe care îl aduceau soarelui în amurg. Sunetele acestea erau melodioase; dar față de blândețea vocii tale, ele nu mai înseamnă nimic!

9.Adeseori, dimineața, îmi luam țitera când mă plimbam. Sunetul său era minunat; iar când briza blândă şi veselă a dimineții îi dezmierda corzile, inima mea tresărea de bucurie. Da, pe vremea aceea, inima mea tresărea - căci nu cunoşteam încă sunetul vocii tale. Acum, sunetul kalank-ei nu va mai mişca inima lui Cian-Şa, odată ce ea a auzit armonia celestă a vocii tale!

10.Ah, ce dulci mi se păreau cuvintele mamei mele atunci când mă striga: "Cian-Şa, comoara mea, vino la pieptul meu, în care bate o inimă ce te iubeşte mai mult decât propria sa viață!" - Ah, dragă prietene, o lume întreagă n-ar putea cuprinde

armonia ascunsă în aceste cuvinte! Ce fericită era Cian-Şa când le auzea! Pământul întreg devenea mai frumos, ca transfigurat; da, el devenea o grădină cerească!

11.Dar pe atunci, minunatul meu prieten, încă nu auzisem sunetul vocii tale! Oh, cum se risipesc toate acestea atunci când te privesc şi aud vocea ta celestă în inima mea ce tresaltă, ca un ecou sfânt care reverberează din Cer! Ah, făptură minunată, ce va fi oare cu mine dacă inima mea se învăpăiază astfel pentru tine?

12.Lama, Lama, tu eşti desigur mare şi magnific în împărăţia Ta. Ar trebui.să te iubim mai presus de orice. Dar ce poate face biata Cian-Şa dacă iubirea pentru acest om, care este cu siguranţă prietenul Tău, a pus astfel stăpânire pe inima sa?!

13.Dar tu, minunatul meu prieten, sper că nu te vei supăra dacă îndrăznesc să te iubesc astfel? Ce pot eu să fac, dacă această iubire mi-a devenit sfântă?

14.Pe Pământ am învăţat că există un cer pentru cei buni, care se pare că este de o mie de ori mai frumos decât oraşul Beijing, marele oraş imperial, şi cu mult mai falnic decât munţii cei albaştri. Dar eu cred că această splendoare cerească este deşartă, şi sunt de părere că numai prea-plinul unei inimi faţă de alta înseamnă, de-a pururi, cerul suprem!

15.Or, eu am aflat în tine cerul suprem! Ah, de-ai putea găsi şi tu în" mine măcar un colţişor de verdeaţă odihnitoare!" Pronunţând aceste cuvinte, ea cade la picioarele Mele.

16.Martin spune: "O, Doamne - vreau să spun: "frate" (aoleo, era să te dau de gol!). Niciodată n-am mai întâlnit o asemenea blândeţe la o fecioară. Asta da Iubire! Noi nu suntem decât nişte sărăntoci pe lângă ea! - Frate Borem, am avea multe de învăţat de la ea! Ce părere ai?"

17.Plin de consideraţie, Borem răspunde: "îţi împărtăşesc părerea, dragă frate! în binefăcătoarea companie a Domnului Suprem, cu siguranţă că vom avea mereu câte ceva de învăţat! Am tot respectul pentru această graţioasă chinezoaică; mai avem mult până să ne putem măsura cu ea în ceea ce priveşte blândeţea sentimentelor şi ardoarea specific orientală a iubirii sale. Este o adevărată binecuvântare s-o auzi vorbind şi să observi amplificarea acestei iubiri, şi o nespusă fericire te cuprinde când te gândeşti unde o va duce ea, oricât de oarbă ar fi deocamdată!"

Cap.96 - Domnul recomanda prudenţa fafa de cei care nu au ajuns înca la maturitate. Cian-Şa intra în conflict în iubirea sa pentru Domnul.

1.Eu spun: "Ceea ce lăsaţi voi să se înţeleagă este încă prematur! Noi trei ştim cine suntem. Dar toţi aceşti sinistraţi sunt încă mult prea slabi pentru a putea suporta adevărul. De aceea, trebuie să fiţi foarte prudenţi atunci când vorbiţi cu Mine. Luaţi bine aminte, dragii Mei fraţi: pentru ei, noi suntem egali! V-am spus aceasta în taină, pentru ca ceilalţi să nu ştie nimic. Dar de îndată ce vom vorbi cu voce tare în faţa lor, nu va mai fi nici o diferenţă între noi. Aţi înţeles?"

2.Martin: "O, frate, Tu - Tu - Tu, fratele meu multiubit, da, totul este cât se poate de clar! Voi băga de seamă să nu greşesc şi voi fi cu ochii-n patru ca o pisică care pândeşte un şoricel. Insă trebuie să ai puţină răbdare cu mine dacă îmi mai scapă câte o prostie din când în când, căci mi se mai întâmplă câteodată să mă simt foarte înţelept. Dar dacă Tu rămâi alături de mine, propria mea înţelepciune devine atât de ridicolă încât îmi vine să râd în hohote de ea. Cu toate acestea, sunt foarte mulţumit că am ajuns să dau dovadă de înţelepciune măcar din când în când - numai cu ajutorul

Tău, bineînțeles!"

3.Eu spun: "Foarte bine, dragă frate Martin; rămâi aşa cum eşti, căci aşa te prefer şi Eu. Vezi, adevăratul umor - cel care provine din inimă - nu trebuie nici el să lipsească din Cer! - Dar acum, trebuie să ne ocupăm din nou de Cian-Şa a noastră. Martin şi Borem, ridicați-o, căci Eu nu o pot încă atinge cu mâinile Mele!"

4.Cei doi se grăbesc să facă ce le-am poruncit. Cian-Şa, îmbătată de iubirea ei, reuşeşte cu mare greutate să-şi exprime sentimentele prin davinte.

5.Martin remarcă: "Ce frumoasă este, în extazul sentimentelor sale! Pe legea mea! Zău, dacă oamenii de pe Pământ ar vedea-o astfel, atât de plină de farmec, şi-ar pierde capul!

6.Ceea ce mă uimeşte peste măsură este faptul că sunt capabil să contemplu o asemenea frumusețe fără nici o aviditate senzuală, ci numai cu cea mai mare plăcere; ceea ce nu s-a întâmplat în cazul mercurienei şi a celorlalte mioare din turma mea!

7.Insă trebuie să recunosc că atingerea acestor brațe rotunde şi moi mi s-a părut foarte agreabilă. Dar ea nu a trezit în mine nici o emoție senzuală. Pentru asta, nu pot decât să-i mulțumesc de-a pururi cuiva - Tu ştii bine cui! - din toată inima mea şi nespus de mult!

8.(Intorcându-se către Cian-Şa) Cum te simți, grațioasa noastră fecioară, în această casă pe care marele şi sfântul Lama mi-a dăruit-o pentru veşnicie? O, vorbeşte, vorbeşte din nou! Vezi, noi toți te iubim sincer şi frumoasele tale cuvinte ne încânta inimile!"

9.Cian-Şa: "Ah, mă simt nespus de bine! O, voi, dragi prieteni cereşti, servitori ai sfântului Lama! Oare cine nu s-ar simți plin de fericire în compania voastră, de vreme ce iubirea este bunul cel mai de preț al omului? Şi atunci când o inimă a aflat iubirea, aşa cum mi s-a întâmplat mie aici, ce şi-ar putea ea dori mai mult? Unde se află fericirea care o întrece pe aceasta? O, prietene, mă simt nespus de bine!

10.Nu-i aşa, preaiubiții mei prieteni, că nu va trebui să vă părăsesc niciodată? Bineînțeles, îmi dau seama că nu sunt demnă de voi, căci încă mai am multe defecte, chiar dacă port această rochie minunată. Dar inima mea este plină de iubire pentru voi şi - trebuie s-o mărturisesc - mai ales pentru tine, care nu ai vrut să-mi dezvălui numele tău. Nu-i aşa că nu veți respinge această inimă care vă iubeşte pe toți atât de intens, şi în special pe tine, prietene necunoscut?!"

11.Eu spun: "Niciodată nu va trebui să ne părăseşti! Căci vezi tu, iubirea stă la baza a tot ceea ce există în Ceruri şi reprezintă însuşi Cerul. Cum ai vrea ca cineva ca tine, care adăposteşte atâta iubire în inima sa, să fie alungat din ceea ce constituie esența ființei sale? O asemenea Iubire şterge imediat toate defectele sufletului, căci ea este la fel de pură ca şi cum tocmai ar fi luat naştere din răsuflarea lui Lama!

12.De aceea, nu te mai întreba dacă vei putea sau nu rămâne aici. Să ştii că te vom păstra de-a pururi, pe tine, gingaşa noastră floricică, şi că ne vei însoți în această împărăție pretutindeni unde prezența noastră va fi necesară. Să nu-ți închipui că vom rămâne pe veci în această casă! Căci, în marea împărăție a lui Lama, există multe lăcaşuri! Dar tu vei fi mereu printre noi, oriunde ne-am afla!

13.Vezi tu, noi te iubim la fel de mult ca şi cum tu ai fi singura ființă din tot necuprinsul care ar merita iubirea noastră! Şi întrucât te iubim atât de mult - şi să ştii, grațioasă Cian-Şa, că Eu te iubesc în mod cu totul special - oare cum am putea să te abandonăm? Tu eşti preaiubita Mea pentru veşnicie; fii tot atât de sigură de asta pe cât eşti de sigură de propria ta viață!"

14.Cian-Şa: "O Lama, Lama, cât de sfânt trebuie să fii Tu, dacă servitorii Tăi dau dovadă de o asemenea bunătate şi de o atât de mare iubire! Dar - o, dragul meu prieten, ştii, când te privesc mai bine, atunci -o, aproape că nu reuşesc s-o spun! - da, aşa este, mi se pare că nici Lama nu ar putea fi mai bun decât tine! Poate că acesta este unicul lucru care i se poate reproşa iubirii: faptul că ceea ce iubeşte mai presus de orice

i se pare perfect! De aceea eu te consider la fel de bun ca şi însuşi marele Lama! O va ierta oare Lama pe Cian-Şa că gândeşte astfel? Căci n-am ce-i face, dacă te iubesc atât de intens!"

15.Eu spun: "O, Cian-Şa, Lama te-a iertat deja, fii sigură de asta! Căci şi El îşi iubeşte servitorii cu o Iubire infinită; şi a-i vedea pe copiii Săi, care sunt adevăraţii Săi servitori, purtându-şi o iubire fără margini, constituie o bucurie nesfârşită pentru El. De aceea, nu te teme că iubirea ta pentru Mine ar putea fi un păcat faţă de Lama. îţi afirm cu tărie acest lucru, şi pentru asta îţi dau în chezăşie toate comorile Cerurilor."

Cap.97 - Cian-Şa tine mortiş sa afle numele preaiubitului sau. Sfatul Domnului pentru a reuşi aceasta. Diferenţa dintre gazda şi oaspete.

1.Auzind aceste cuvinte, Cian-Şa spune, foarte stânjenită: "O, minunatul meu prieten, iubit cu toată fiinţa mea! Cu siguranţă că L-ai zărit de multe ori pe Lama şi chiar ai discutat cu El, de poţi vorbi cu o asemenea precizie, ca şi cum ai fi primul său servitor! Da, da, probabil că aşa este, altminteri nu ai putea da dovadă de o bunătate atât de extraordinară! Iar cuvintele tale nu ar avea forţa pe care o au, ca şi cum ar proveni de la Lama însuşi!

2.Vezi, cei doi prieteni ai tăi au vorbit şi ei, dar în vorbirea lor nu exista putere decât atunci când ţi se adresau ţie. Iar atunci când unul dintre ei mi-a vorbit, nu exista nici un pic de forţă în ceea ce spunea. De aceea, inima mea crede că tu eşti mai apropiat de Lama decât ceilalţi doi. Am dreptate?"

3.Eu răspund: "Iţi spun, întreabă-ţi inima, întreabă-ţi iubirea ta pentru Mine; astfel, totul îţi va fi revelat! - Dar să mergem acum înspre fraţii noştri; şi ei au nevoie de îngrijirile şi de iubirea noastră. Vino cu Mine, draga mea Cian-Şa!"

4.Cian-Şa: "Da, da, desigur, este lăudabil din partea voastră că vă preocupaţi de fraţii şi de surorile mele; dar trebuie s-o spun: gazdele sunt întotdeauna privilegiate faţă de oaspeţi! Ele pot pleca oricând doresc. Insă oaspeţii nu se pot servi decât atunci când sunt îmbiaţi cu ceva. Şi dacă iau ceea ce li se oferă, ei trebuie să facă aceasta cu cea mai mare politeţe şi să-i aducă omagii gazdei, arătându-i recunoştinţa lor.

5.Insă gazda nu trebuie să ceară voie dacă vrea să ia ceva din cămara sa: ea poate lua ce şi cât poftеşte. Ea nu trebuie neapărat să respecte legile politeţii, nici să aducă omagii sau să-i mulţumească cuiva. De aceea, aceste persoane sunt de invidiat, căci ele pot da ceea ce vor atunci când le convine. Insă oaspeţii sunt întotdeauna defavorizaţi şi trebuie să ia ceea ce li se oferă.

6.Aici, mă refer la numeroşii oaspeţi printre care mă număr şi eu. Voi ceilalţi, oricât aţi fi de îndatoritori şi de generoşi în calitatea voastră de gazde ale acestei case cereşti, sunteţi mult mai favorizaţi decât aceşti oaspeţi, oricât ar fi ei de bine trataţi. Căci voi rămâneţi gazde, la fel cum ceilalţi rămân oaspeţi, care depind de voi în toate. De aceea, acum se cuvine să vă gândiţi şi la ei.

7.Dragă prietene, crezi că este o greşeală din partea mea că am grăit astfel? Niciodată nu aş fi dat dovadă de o asemenea sinceritate dacă nu te-aş iubi atât de mult. Această iubire pentru tine, dragul meu prieten ceresc, este cea care îmi dezleagă limba; iar atunci când ea se pune în mişcare, ah! o ia la goană cât poate de repede!"

8.Eu spun: "O, tu, gingaşă picătură de balsam al Inimii Mele, vorbeşte întotdeauna aşa cum îţi porunceşte inimioara ta. Niciodată nu ne vei putea jigni, mai

ales atunci când vorbeşti aşa cum tocmai ai făcut-o. Căci îți spun, grațioasa Mea, lucrurile stau exact aşa cum le-ai descris tu. Este adevărat că este mult mai uşor să dai decât să primeşti. Iar cel mai modest om care dăruieşte este întotdeauna mai câştigat decât cel mai bogat dintre cei care primesc!

9.Dar această stare de fapt va rămâne pe veci imuabilă, căci este imposibil ca fiecare să fie un domn! Dacă Lama ar face din toți oamenii nişte domni, fiecare având casa sa şi un venit bogat, atunci nimeni nu le-ar mai cere nimic celorlalți; ce s-ar întâmpla atunci cu iubirea aproapelui şi cu Iubirea pentru Lama? Vezi, această iubire ar pieri complet! Şi totuşi, Lama ar trebui să fie cel care dăruieşte şi toți oamenii ar trebui să fie nişte beneficiari îndatorați, aşa cum sunt şi acum, şi cum vor fi de-a pururi.

10.Dar pentru ca beneficiarii să poată intra în posesia darurilor în modul cel mai firesc, noi, donatorii, le oferim o asemenea abundență de bogății încât fiecare poate alege ceea ce doreşte.

11.Da, îți spun, multiubita Mea Cian-Şa: aici, primeşti atâtea bogății incât aproape că nu există ființă, în tot necuprinsul, care să nu fi obținut de o mie de ori mai mult decât şi-a dorit în visele sale cele mai îndrăznețe. Ce părere ai acum, draga Mea Cian-Şa - mai ai impresia că beneficiarii sunt de compătimit în asemenea condiții?"

12.Cian-Şa: "Oh, în acest caz, văd bine că ei sunt şi mai fericiți decât cei care dăruiesc! Căci aceştia din urmă trebuie să-şi facă multe griji - mă ierți dacă vorbesc din nou prea mult şi necuviincios. Ei trebuie să se gândească neîncetat dacă au cămările suficient de pline, dat fiind că nu contenesc să scoată din ele atâtea minunății.

13.Pe Pământ m-am întrebat adeseori cum se poate ocupa Lama de toate cele: de iarba care trebuie să crească neîncetat, de copaci şi de tufişuri, de nenumăratele animale şi de ființele umane. Atunci mama mea îmi spunea:

14."Cian-Şa, cum poți să te gândeşti la Lama într-un mod atât de omenesc? Oare nu ştii că El este atotputernic şi omniprezent? Înțeleptul înțelepților nu are decât să vrea şi totul se realizează potrivit voinței Sale, aşa cum vrea şi când vrea!"

15.Când mama mea îmi vorbea astfel, ascultam cu atenție şi mă declaram foarte repede mulțumită. Dar acum, aş vrea să-mi spui, tu, un servitor al lui Lama, dacă lucrurile se petrec într-adevăr astfel, aşa cum îmi spunea mama mea.

16.Oare chiar îi este uşor să se ocupe de întreg necuprinsul, sau întâmpină şi El anumite dificultăți? Dacă îi este uşor, atunci El se numără printre cei favorizați. Dar dacă Ii este uneori dificil să aibă grijă de miriadele de ființe şi de lumi, am putea ajunge să-1 compătimim! - O, tu, prietenul meu multiubit, spune-mi dacă ştii toate acestea!"

Cap.98 - Cuvintele Domnului despre natura lui Lama şi activitatea Sa. Miracolul pomului. Avertisment şi îndemn la prudența.

1.Eu spun: "O, multiubita Mea Cian-Şa! Pot să-ți dau un răspuns foarte scurt la întrebarea ta. Ascultă! Dat fiind că Eu *Il* cunosc pe Lama la fel de bine cum se cunoaşte El însuşi, îți pot spune că procesul de creație şi efortul necesar întreținerii a tot ceea ce există este lucrul cel mai uşor pentru Marele Lama. Căci El nu are decât să le spună, pur şi simplu, ideilor pe care le-a conceput prin Voia Sa; "Aşa să fie!" şi tot ceea ce vrea s-a şi îndeplinit. Lucrurile stau cam ca aşa: - fii foarte atentă acum! - Eu doresc ca în fața noastră să apară un pom foarte frumos, încărcat cu cele mai delicioase fructe. Sau, mai bine, imaginează-ți tu un asemenea pom, de exemplu un smochin

foarte frumos. II vezi în mintea ta?"

2.Cian-Şa: "Da, da, mă gândesc la unul dintre smochinii din grădina părinților mei!"

3.Eu spun: "Bine! Dar acum, ia aminte! îmi imaginez Eu însumi acelaşi pom şi-i spun, la fel ca Lama, acestui pom care deocamdată nu există decât în gând: "Aşa să fie!" Şi uite, smochinul apare deja în fața noastră, încărcat cu fructe gata să fie degustate!

4.Vezi: lui Lama îi este tot atât de uşor să creeze orice pe cât îmi este Mie de uşor să-ți ofer o pildă vie. Dar ceea ce este mult mai complicat pentru Lama, este să facă astfel încât oamenii să devină desăvârşiți ca şi El, păstrându-şi totodată, pe deplin, liberul arbitru. Pentru aceasta, Atotputernicia nu este de ajuns: mai trebuie şi altceva. Dar chiar dacă este dificil, totul îi este cu putință lui Lama!

5.Ei bine, draga Mea Cian-Şa, ai înțeles ce ți-am explicat adineaori? Poți păstra acest smochin, ți-1 dăruiesc; el nu se va usca niciodată şi va da întotdeauna cele mai bogate şi mai delicioase roade!"

6.Complet stupefiată, Cian-Şa nu mai poate rosti nici un cuvânt şi nu încetează să contemple ba Persoana Mea, ba smochinul. Iar acest miracol îi atrage imediat şi pe ceilalți oaspeți, astfel că nu mai trebuie să mergem noi la ei. Cu toții îşi revin cu greu din starea lor de profundă uimire.

7.Martin, foarte surprins, priveşte şi el smochinul şi spune: "O, frate, ştiu bine că îți este uşor să faci să apară un asemenea copac. Dar mă uimeşte peste măsura faptul că l-ai făcut să apară aici atât de brusc!

8.Trebuie să mărturisesc: este foarte plăcut să dispui de oarecare putere. Dar oare este vina noastră, dacă noi nu avem o asemenea putere sau nu putem s-o avem pentru că suntem prea neghiobi pentru a şti ce să facem cu ea? In definitiv, este bine că un spirit lipsit de inteligență - ca al meu, de exemplu - nu posedă Puterea Ta. In acest caz, eu, cel puțin, aş fi pierdut! Şi Tu, minunatul meu frate, ai fi foarte uimit să vezi ridicolele creații care ar umple imensitatea spațiului în care se află toate lumile! O, Doamne, ar fi nişte caricaturi de neînchipuit!

9.De aceea Lama are întru totul dreptate să nu dăruiască această atotputernicie decât celor care au atins înțelepciunea celestă perfectă, aşa cum este cazul Tău! Şi mai cred că trebuie să-Ți fie mult mai uşor să dai decât să primeşti! Asta este la fel de clar ca lumina soarelui de amiază, pe Pământ! Căci, după părerea mea, dacă ai fi nevoit să primeşti ceva, asta nu Ți-ar conveni absolut deloc, dat fiind că (cu voce joasă) oricum totul Iți aparține!"

10.Eu spun: "Mai încet, dragă frate Martin! Mergi din ce în ce mai în profunzimea lucrurilor. Nu uita că ceilalți nu au ajuns încă la acelaşi nivel ca tine! La început, ai vorbit bine; dar apoi, aproape că ai mers prea departe şi asta le-ar fi dăunat acestor oameni pentru mult timp de acum încolo! De aceea, stăpâneşte-te; fii înțelept ca şarpele şi blând ca porumbelul! Ia mereu exemplu de la Borem: el ştie să stea la locul lui şi urmează întru totul legile înțelepciunii celeste. Fă şi tu la fel, şi astfel vom progresa fără probleme cu oaspeții noştri."

11.Episcopul Martin: "O, îți mulțumesc pentru acest sfat bun pe care-1 voi urma întru totul! Dar ia uită-te la Cian-Şa: te observă cu o atenție nemaipomenită, aşa cum nu a mai facut-o niciodată până acum!"

12.Eu spun: "Este bine, este foarte bine! S-o lăsăm să-şi continue observațiile; astfel spiritul său se apropie din ce în ce mai mult de Mine! In curând ea va termina cu toate întrebările acestea la care va mai trebui să răspundem încă o vreme. Vezi, buzele sale se pun deja în mişcare. Intreab-o, tu care eşti stăpânul casei, dacă este mulțumită de această explicație. Tot restul va veni de la sine!"

13.Episcopul Martin îmi urmează sfatul şi-i spune lui Cian-Şa, care încă nu reuşeşte să articuleze nici un cuvânt: "Grațioasă Cian-Şa, spune-ne dacă eşti satisfăcută

de această explicație şi dacă ai înțeles-o pe deplin şi foarte clar! Nu trebuie ca acest miracol să te uimească astfel! Căci aici, asemenea fenomene se petrec adeseori. Cu timpul, te vei obişnui din ce în ce mai mult cu ele.

14.Vezi, exact aşa au stat lucrurile şi pentru mine la început. Dacă ai şti câte lucruri extraordinare mi s-au întâmplat de la începutul şederii mele aici, îți spun, nu ți-ai mai reveni din uimire!

15.Să ştii, draga mea Cian-Şa, că ceea ce tocmai s-a petrecut nu este decât un mic miracol care a avut loc, putem spune, între patru pereți. El avea scopul de a te învăța, drept răspuns la întrebările pe care i le-ai adresat fratelui meu. Invață să aştepți, şi vei vedea lucruri mult mai uimitoare decât acesta!"

16.Cian-Şa: "Ah, dragul meu prieten, îți este uşor să vorbeşti astfel, ție care eşti obişnuit cu toate acestea! Dar noi, ceilalți, rămânem foarte uimiți atunci când asemenea fenomene se petrec pentru prima dată sub ochii noştri. Căci unde, te întreb, unde s-a mai văzut un asemenea lucru?

17.Dacă tu nu m-ai fi liniştit şi nu mi-ai fi demonstrat, în fond, contrariul, aş fi putut să-1 iau pe prietenul şi fratele tău - care vorbeşte în acest moment cu compatrioții mei - drept Lama în persoană! Dar dacă aici miracolele sunt la ordinea zilei, aşa cum ai spus tu, atunci m-am mai liniştit şi nu pot decât să-1 iubesc şi mai mult.

18.Căci, deşi nu este decât fratele tău, el are un aer mult mai divin decât tine şi a dovedit-o făcând acest mic miracol. Şi pe tine te stimez foarte mult, dar tare mă îndoiesc că ai putea să faci să apară ceva asemănător! Tu ce părere ai?"

19.Martin: "Ei bine - draga mea - Cian-Şa - vezi - dacă chiar ar fi necesar - cine ştie poate că aş reuşi totuşi?! Dar dacă aş dori să fac un miracol numai pentru a mă da în spectacol, hai să zicem: de dragul gloriei, - atunci m-aş acoperi de ruşine - ca un adult care-şi udă patul, dacă înțelegi ce vreau să zic".

20.Cian-Şa: "O, te înțeleg foarte bine! La noi, aceste sărmane creaturi se numesc "udători ai patului" (cimbunksha). Ei trebuie să stea de pază toată ziua lângă patul lor udat în piața publică, pentru a fi copleşiți de ruşine. Vezi bine că te înțeleg. Continuă deci fără a te jena şi spune-mi tot ce ai să-mi spui!"

21.Martin: "Hm, da, da, hm - bun! - Ce vroiam să zic de fapt? A da, ştiu: vorbeam despre efectul produs de miracole! Foarte bine, am regăsit firul călăuzitor! Să ştii, sublimă Cian-Şa, că, în fond, numai Marele Lama este în stare să facă miracole - când, unde - şi cum doreşte. Noi ceilalți, servitorii Săi, nu putem să le realizăm decât cu ajutorul Său şi numai dacă este necesar. Dacă fratele meu a făcut acest mic miracol, este pentru că el era necesar instruirii tale; altminteri nu ar fi acționat niciodată astfel. Nici Lama, de altfel, căci El nu săvârşeşte aproape niciodată miracole sub ochii noştri, dat fiind că noi înțelegem oricum cele mai mici semne pe care ni le adresează! Ai înțeles bine toate acestea, dragă Cian-Şa?"

Cap.99 - Curiozitatea lui Cian-Şa îl pune în încurcătura pe Martin

1.Cian-Şa: "Oh, înțeleg tot ce spui! Dar dacă tot ai făcut aluzie la semnele pe care vi le face Marele Lama şi pe care voi le înțelegeți imediat fără a fi nevoie de nici un miracol, ia spune-mi cum se petrec lucrurile atunci când El vă face aceste semne şi voi vă supuneți neîntârziat? Bănuiesc că trebuie să-L vedeți pe Marele Lama, altminteri nu v-ar putea face semne - sau dacă nu, trebuie măcar să-L auziți?! Spune-mi, ca să-mi pot imagina acest lucru!"

2.Martin, oarecum încurcat: "O, draga şi grațioasa mea Cian-Şa, iată o întrebare extrem de delicată! Dacă ți-aş răspunde, nu m-ai putea înțelege. De aceea, ar fi mai bine să renunți la a-mi cere un răspuns, dat fiind că nu-ți este de nici un folos deocamdată!"

3.Cian-Şa: "O, prietene, se pare că la voi se obişnuieşte să te târguieşti pentru a obține ceva bun! La noi, la chinezi, lucrurile nu stau deloc astfel. Fiecare marfă pe care o vindem are un preț fix. Cel care o oferă trebuie s-o şi vândă şi să-i plătească taxa împăratului. Dacă marfa nu se vinde, înseamnă că prețul său este prea ridicat şi că ai încercat să faci afaceri necurate cu ea, ceea ce îți va atrage imediat o pedeapsă.

4.Tot astfel, cel care vorbeşte ar trebui să fie cu băgare de seamă şi să nu spună numai jumătate din ceea ce ştie - păstrând cealaltă jumătate pentru sine - fie că o face din teamă sau din ignoranță. Căci va fi pedepsit şi în acest caz, dat fiind că este nedemn pentru un bărbat să se teamă de ceva acolo unde frica nu-şi are locul - sau să vrea să se dea drept mai mult decât este în realitate.

5.După cum vezi, eu sunt o chinezoaică foarte severă, şi nu te iert pentru nici o aluzie pe care am putut-o desluşi în cuvintele tale. Căci la noi, dacă cineva ne face să-i punem întrebări - prin modul său de a vorbi -atunci respectivul trebuie neapărat să răspundă la întrebările care-i sunt puse. Dacă nu, acela este considerat fie un palavragiu - ceea ce este comparabil cu un mincinos - fie un laş şi un incapabil care nu ştie nici el despre ce vorbeşte. Dacă nu vrei să te consider drept aşa ceva, răspunde-mi cinstit la întrebare, şi asta fără nici o rezervă!"

6.Episcopul Martin este atât de încurcat încât nu mai ştie ce să facă. Dacă îi răspunde aşa cum doreşte ea, atunci îi revelează prematur identitatea Mea. Dacă nu o face, ştie că Cian-Şa îl va face mincinos, laş sau prost în fața tuturor celorlalți, ceea ce ar fi foarte neplăcut, căci aceasta i-ar ştirbi demnitatea sa de proprietar al locurilor.

Cap.100 - Mustrările Domnului pentru episcopul Martin şi sfaturile Sale referitoare la modul de comportare

1.Eu spun: "Nu ți l-am dat pe Borem ca exemplu? De ce vorbeşti neîncetat fără să spui nimic? Acum că te-ai pus singur în încurcătură, ai vrea să scapi basma curată. Dar vezi, acest lucru nu este la fel de uşor pe cât îți închipuim!

2.Miracolul pe care l-am săvârşit pentru binele ei, la fel ca şi Cuvintele Mele, au scufundat-o pe chinezoaică într-o stare de excitație tară limite. Inima sa a avut deja impresia fugitivă a Prezenței Mele şi spiritul său se trezeşte din ce în ce mai mult. Tu i-ai pus capul şi inima pe jăratic vorbindu-i despre semnele pe care ți le face Lama şi pe care tu le înțelegi la cea mai mică aluzie. Atunci nu te mai întreba de ce te bate la cap în asemenea hal, acum. Căci trebuie să suporți ceea ce tu însuți ai provocat!

3.Ți-am spus de mai multe ori că chinezii îți vor mai da mult de furcă, dar ție nici nu ți-a păsat. Dat fiind că, din cauza lăudăroşeniei tale, starea a devenit atât de critică înainte de termen, acum trebuie să te lupți ca un bărbat. Urmăreşte să restabileşti ordinea firească a lucrurilor cu Cian-Şa în timp ce Eu discut cu ceilalți chinezi; după ce voi termina cu ei, Mă voi ocupa de ea! - Du-te acum şi fă ce ți-am spus!"

4.Martin se scarpină după ureche şi spune după câteva clipe: "O, Tu, D - hm, hm - iar era să mă dau de gol! O, Tu, fratele meu, dacă nu Te deranjează dacă fac aşa cum mă taie pe mine capul - dacă însă mă ajuți în taină - o voi scoate repede la capăt - şi încă cu uşurință - cu această chinezoaică!"

5.Eu spun: "Fă ce vrei şi cum îţi convine; dar este absolut necesar ca armonia să domnească din nou între tine şi această chinezoaică!"

6.Episcopul Martin: "Bine, dacă aşa stau lucrurile, D - vreau să spun: frate, mă duc să rezolv această mică gâlceava. Sunt fericit că am mai prins puţin curaj, altminteri lucrurile ar fi putut căpăta o întorsătură foarte neplăcută pentru mine!"

7.Borem: "Frate, ia aminte ca până la urmă curajul să nu-ţi lipsească! Eu simt că nu vei ieşi învingător din această dispută! întotdeauna este delicat să ai de-a face cu chinezii, căci ei au o minte foarte bătăioasă: dacă tu foloseşti un argument, ei îl combat cu o sută de argumente contrare! înţelegi ce vreau să spun?

8.Această chinezoaică este, desigur, o fiinţă plină de puritate, de o graţie tipic orientală şi înfocată, ca esenţa de ambră. Dar ea rămâne înainte de toate o adevărată chinezoaică. Fii extrem de prudent în ceea ce vorbeşti, altminteri rişti să regreţi amarnic, şi-ţi va fi nespus de greu să mai scapi de ea!"

9.Episcopul Martin: "Dar cum să fac? Deocamdată, habar nu am! Ar trebui totuşi să facem ceva! Voi face o tentativă de a pune lucrurile din nou la punct, aşa cum (cu voce joasă) mi-a poruncit Domnul!"

Cap.101 - Noi întrebări ale iui Cian-Şa referitoare la Marele Lama. Incurcătura lui Martin şi cuvintele sale evazive. Răspunsul lui Cian-Şa: "O, biet magar!".

1.In aceeaşi clipă, Cian-Şa îl bate pe umăr şi-i spune: "Ei bine, servitor al lui Lama? Cât timp va mai trebui să aştepte biata Cian-Şa răspunsul pe care inima ei îl doreşte mai fierbinte decât aspiră sufletul ei la viaţă?

2.O, prietene, dacă o mie de inimi ar bate în pieptul meu şi dacă aş fi cea mai frumoasă femeie care-a trăit vreodată sub soare, toate aceste inimi ar fi ale tale şi ochii mei nu s-ar mai întoarce niciodată de la tine dacă mi-ai spune adevărul despre ceea ce te-am întrebat! Totuşi, eu nu posed decât o inimă, însă aceasta te-ar iubi mai mult decât ar putea-o face o mie de alte inimi, dacă te porţi cu mine ca un prieten cinstit şi mi-L descrii pe Lama sau mă laşi să-L văd în realitate. Dar bagă de seamă să nu-mi înşeli inima, când ea ar dori să te iubească din toate puterile sale!

3.Este adevărat că-1 iubesc pe minunatul tău frate cu o ardoare pe care tu n-o poţi înţelege. Dar toată această ardoare va fi pentru tine dacă vrei să fii prietenul meu adevărat! îţi dau cuvântul meu sfânt!"

4.La auzul acestor cuvinte, Martin îşi pierde cu totul cumpătul, încremenit, el o contemplă pe frumoasa chinezoaică şi se gândeşte cu febrilitate ce-i de făcut. După o lungă chibzuinţă, el spune:

5. (Episcopul Martin): "O, tu, sublimă şi splendidă creatură! Dacă nu ai fi atât de frumoasă, ţi-aş fi spus o mulţime de lucruri. Dar atunci când te privesc, devin mut de admiraţie şi de iubire. Trebuie să-ţi mărturisesc sincer că nu-ţi voi putea vorbi în mod inteligent până ce ochii mei nu se vor fi obişnuit cu chipul tău.

6.Ţie îţi este uşor să vorbeşti şi să mă ameninţi, căci înfăţişarea mea nu-ţi va diminua mijloacele de gândire şi de exprimare. Dar limba mea refuză să mă asculte când îţi contemplu frumuseţea. Ai puţină răbdare cu mine; mă voi obişnui încetul cu încetul cu frumuseţea ta şi apoi voi putea să-ţi vorbesc aşa cum doreşti tu."

7.Cian-Şa: "Dacă într-adevăr acesta este motivul tăcerii tale: ia spune-mi atunci cum de ai putut până acum să-mi vorbeşti atât de decent şi să găseşti o scuză cusută cu aţă albă, dacă zici că nu-mi poţi răspunde?

8.Vezi: cel pe care iubirea îl ameţeşte vorbeşte ca un om beat şi vorbele sale nu au nici un înţeles. Căci o limbă împleticită spune lucruri fără noimă care nu izvorăsc dintr-o minte plină de înţelepciune. Dimpotrivă, limba ta este foarte zburdalnică şi vorbeşte fără nici o greutate. De aceea, justifică-te în faţa mea ca un bărbat şi nu ca un pehlivan! Ceea ce-ţi spun eu este adevărul adevărat. Cum poţi lăsa să vorbească instinctele tale carnale în locul inimii?"

9.De data aceasta, încurcătura episcopului Martin în faţa frumoasei sale adversare devine atât de mare încât nu mai găseşte absolut nimic de replicat. El începe să bâiguie câteva cuvinte fără nici o semnificaţie. Cu cât se bâlbâie mai mult, cu atât Cian-Şa face ochii mai mari; într-un târziu, ea începe să zâmbească cu milă. După o vreme, enervată la culme de bâguielile lui Martin, ea spune:

10.Cian-Şa: "Prietene, îmi stârneşti mila; sau eşti viclean ca o vulpe sau eşti prost ca un măgar - amândoi sunt lamentabili! Eu însă aş opta mai degrabă pentru varianta măgarului! Iar asta explică modul tău lamentabil de a acţiona atunci când pretindeai că eşti un servitor al Marelui Lama. Dacă Lama ar avea servitori atât de jalnici, ar fi de compătimit, El şi toţi subordonaţii Săi!

11.Adineaori ai pronunţat într-adevăr câteva cuvinte înţelepte şi chiar credeam că eşti o fiinţă elevată. Trebuie să spun că m-am lăsat păcălită de pălăria ta strălucitoare, precum şi de faptul că-i spuneai "frate" acestui adevărat înţelept. Dar acum, m-am lămurit cu tine! Tu eşti unul dintre acei amărâţi care nu fac decât să vegeteze în împărăţia cerească, dat fiind că sunt prea proşti pentru a comite vreun păcat pe Pământ. De aceea, tu eşti un suflet blând de măgar care nu face rău nimănui şi care merită toată stima la care are dreptul orice creatură a lui Lama. Dar nu ţi se poate cere ceva ce nu ai primit. Sper că mă ierţi că ţi-am cerut ceea ce nu ai. Te scutesc acum de orice răspuns!

12.Imi pare sincer rău că te-am speriat în halul acesta! Ai aspectul unei fiinţe umane, înfăţişare pe care toate animalele o capătă aici, în împărăţia spiritelor. Dar cu toate acestea, tu rămâi ceea ce erai pe Pământ. De aceea, linişteşte-te, sărăcuţul meu măgar prost! Cât de rău îmi pare că ţi-am atribuit sentimente omeneşti şi chiar o oarecare înţelepciune celestă! Nu-i aşa, dragă măgăruşule, că nu te-ai supărat pe mine?"

13.Aici, episcopul Martin are nevoie de toate forţele sale pentru a nu sări în sus de mânie; ar avea chef să-i închidă pliscul chinezoaicei, după cum se obişnuieşte sa se spună pe Pământ. Dar întrucât este scutit să-i mai răspundă, el îşi înghite toate complimentele şi se îndepărtează, cu coada-ntre picioare, în timp ce Cian-Şa nu-l scapă din ochi.

Cap.102 - Înţeleptele sfaturi ale lui Borem referitoare la relatiile cu Domnul

1.Borem vine lângă Martin al nostru şi-i spune: "Frate, ce s-a întâmplat cu curajul tău? Oare l-ai pierdut de tot?"

2.Episcopul Martin: "Ah, taci din gură, simt că-mi pierd minţile! Se pare că chinezii aceştia au câteva reminiscenţe din lirismul străvechii Asii, dar asta-i toată cultura lor spirituală! Cred că este, negreşit, poporul cel mai prost din lume! Zău, hotentoţii, malgaşii, australienii şi zeelandezii sunt nişte Platon şi Socrate pe lângă aceste capete pătrate!

3.Inchipuie-ţi: cu ce crezi tu, frate dragă, că m-a asemuit această sublimă floare din Beijing? Nu, zău, asta-i prea de tot! Ascultă: ea crede cu tărie că sunt un măgar!

Nu un măgar alegoric, nu, ci un măgar adevărat! Ia spune-mi, frate dragă, nu fi se pare şi ţie că asta-i culmea?"

4.Borem: "Da, şi eu zic că a mers prea departe! Să-ţi consideri gazda - ba chiar, în acest caz, o gazdă cerească - drept un măgar adevărat! Dar nu pune la inimă: acesta era singurul mijloc de a pune capăt exigenţelor sale. Şi ai scăpat astfel numai prin Graţia Domnului, pentru binele tău şi cel al lui Cian-Şa. Stai cuminte acum şi acceptă cu răbdare tot ceea ce trebuie să înduri; după o vreme, totul va fi din nou în ordine.

5.Vezi, dragul meu frate, de acum înainte nu te mai umfla în pene cu calitatea ta de stăpân al casei; atunci vei putea progresa mult mai repede şi vei suporta mult mai uşor tot ce ţi se întâmplă."

6.Episcopul Martin: "Da, ai dreptate! Imi dau seama că nu ar trebui să mă joc de-a proprietarul într-o casă care oricum îi aparţine Domnului. Dar mi se mai întâmplă să mă roadă pofta de a fi cineva! Acum văd limpede că cel mai bine este să vrei să nu fii nimic!

7.In ceea ce priveşte insultele prosteşti ale acestei chinezoaice, deja am uitat de ele şi o iert pentru prostia sa. Dar poţi fi sigur că pe viitor nu mă voi mai ocupa atât de mult de ea. Dacă tot mă consideră un măgar, nu mă voi mai avânta încă o dată pe gheaţă!"

8.Borem: "Frate, ai dreptate, dar nu vorbi atât de tare. Căci Cian-Şa îţi observă toate mişcările cu ochi de vultur. Să ştii că nu există nimic rău în ea, ci mai degrabă o dorinţă mare de a elucida nenumăratele mistere ale ţării sale, aici, în împărăţia spiritelor. De aceea ea îşi concentrează toate forţele în căutarea unui răspuns la întrebările fundamentale ale credinţelor sale.

9.De altfel, toţi cei pentru care viaţa de după moarte, împreună cu tot ce ţine de ea, era plasată sub pecetea secretului în ţara lor, se comportă la fel ca această chinezoaică. Aceasta este, în sine, o calitate, chiar vrednică de laudă, a acestor fiinţe. Dar trebuie să fii cu băgare de seamă când ai de-a face cu ele. Ele sunt precum nişte oameni flămânzi cărora nu li se poate permite imediat să se sature aşa cum poftesc, ci care trebuie să se mulţumească deocamdată cu porţii mici, altminteri sănătatea lor ar avea de suferit.

10.Este adevărat şi lăudabil faptul că aceşti oameni, care pe Pământ trăiau în cea mai mare beznă spirituală, manifestă aici o sete nemăsurată de cunoaştere, vrând să străpungă toate misterele care le înconjurau. Dar aceste mistere, întreţinute de fantezia omenească şi de arta poeţilor, sunt întreţesute cu asemenea imagini şi idei, încât au devenit propria lor creaţie interioară şi se identifică cu sufletul lor

11.Dacă li s-ar vorbi imediat despre Iubirea divină, nu ar putea_înţelege acest lucru.De aceea, suntem nevoiţi să-i tratăm ca pe o casă veche şi părăginita care nu poate fi restaurată decât încetul cu încetul, deoarece o transformare prea radicală ar distruge-o. Dacă o asemenea casă ar fi distrusă, s-ar putea, desigur, construi o alta de aceeaşi formă, cu alte materiale. Dar lucrurile nu stau la fel şi cu o fiinţă umană: toate ingredientele sale rămân aceleaşi, altminteri ea ar înceta să fie ceea ce este.

12.Sper că m-ai înţeles: fii deci cu băgare de seamă. Nu le spune nimic acestor chinezi şi nu întreprinde nimic fără ca Domnul să ne fi dat poruncă, mie sau ţie. Nu trebuie nici să-I pui întrebări Domnului de faţă cu ei; fă asta în inima ta, şi tot acolo vei primii şi răspunsul, aşa cum mi se întâmplă şi mie. Şi eu îl întreb fără încetare pe Domnul şi El îmi arată imediat ce am de făcut, sau de rostit cu voce tare, dacă e cazul.

13.Fii atent, chinezoaica se apropie de noi. Nu te gândi la ce vei spune, ci cheamă-L pe Domnul în ajutor în inima ta si El îţi va dicta cuvintele cele mai potrivite! Acum, ştii tot ceea ce trebuia să ştii; acţionează în consecinţă, şi totul va fi bine. Dar nu te simţi jignit dacă Cian-Şa te mai salută uneori ca şi cum ai fi un adevărat măgar!"

Cap.103 - Binefacerile umilinţei lui Martin

1.Episcopul Martin spune în inima sa: "îţi mulţumesc cu toată iubirea pe care o poate cuprinde inima mea că m-ai învăţat nişte lucruri atât de importante într-un mod atât de limpede!

2.Da, frate, ochii mei se deschid către o nouă lumină. Acum sunt capabil să întrezăresc o realitate acolo unde altă dată nu vedeam decât miracole. Iţi mulţumesc, frate dragă, şi mai ales Ţie, Dumnezeule, Domnul şi Tatăl meu. Da, simt că totul va fi cum nu se poate mai bine! Sunt gata să înfrunt o mie de chinezoaice!"

3.Borem, în taină: "Da, este chiar aşa cum spui; dar trebuie neapărat să te stăpâneşti. Căci, la început, trebuie să ştii să te controlezi atunci când trebuie să taci, deşi uneori limba noastră aproape că nu ne dă ascultare, prin forţa obişnuinţei!

4.Se mai întâmplă uneori ca, Domnul, din motive foarte intelepte să nu ne sădeasca imediat răspunsul dorit în inima noastră. Atunci trebuie să aşteptăm cu iubire si smerenie Voia Sa!

5.Urmeaza aceste reguli de comportare, multiubitul meu frate, şi atunci totul va fi bine! Dar acum, înarmează-te cu toată tăria ta; uite, cea care te observă cu atâta insistenţă aproape că a ajuns aici!"

6.Episcopul Martin spune în inima sa: "Ia uite-o că vine; sigur aduce cu ea o întreagă legiune de măgari adevăraţi. Dar eu îi voi suporta pe toţi, la fel cum spaţiul infinit trebuie să suporte roiurile nenumărate de stele, de lumi şi de sori - fără a osteni. In numele Domnului, fie ce-o fi! Spinarea mea este în stare să mai poarte mai multe cruci, mici sau mari, cu iubire şi răbdare. Haidem, în Numele Domnului!"

Cap.104 - Impăcarea lui Martin cu chinezoaica.
Jignire şi iertare potrivit criteriilor chinezeşti.

1.Cian-Şa înaintează acum spre episcopul Martin, îi surâde prietenește şi spune cu o voce caldă şi uşor tremurătoare, cuprinsă de o adevărată emoţie feciorelnică: "Dragă prietene, te-ai îndepărtat de mine în tăcere, pe când îţi împărtăşeam bănuielile mele referitoare la persoana ta. Ele sunt însă scuzabile, dat fiind că nu-mi dăduseşi nici un răspuns la întrebarea mea. Am ajuns deci la concluzia că vorbele mele trebuie să te fi jignit foarte profund. Dacă aşa stau lucrurile, iartă-mă, după ce mă vei pedepsi cum vei dori. Nu mai fii supărat pe mine! Iţi promit solemn că nu-ţi voi mai pune nici o întrebare şi nu te voi mai jigni nici măcar cu o privire, darmite cu vreun cuvânt.

2.Potrivit datinilor şi credinţelor din ţara mea persoanele puţin mai simple sunt considerate drept animale. Mi s-a părut că descopăr că şi spiritul tău se numără printre ele, şi de aceea te-am luat drept un animal. Insă a trebuit să recunosc ceea ce este evident: tu nu eşti nicidecum cel drept care te luam, Intr-un mod atât de prostesc.

3.Mi-a părut imediat rău de greşeala mea şi am vrut să cad la picioarele tale. Dar când am văzut că aveai ceva important de discutat cu fratele tău, nu am vrut să te întrerup şi am aşteptat să te îndepărtezi de el.Intrucât acest moment atât de mult aşteptat a sosit în sfârşit, fac ceea ce ar fi trebuit să fac de mult: cad la picioarele tale şi te rog să mă pedepseşti aşa cum merit. Iartă-mi greşeala comisă faţă de tine, tu, sublim locuitor al Cerurilor!" Şi, pronunţând aceste cuvinte, ea cade la picioarele lui Martin.

4.Dar Martin, profund mişcat de graţioasa chinezoaică, îi răspunde: "O, tu, pură şi sublimă Cian-Şa, ridică-te repede, te rog! Ce tot spui? Eu -să te pedepsesc - pe tine,

divină creatură? Eu, care aş putea să te mănânc de iubire? Şi să rămân alături de tine întreaga mea viaţă? Tu crezi că eu sunt precum unul dintre acei chinezi fără milă? Oh, fie ca marele, sfântul, adevăratul Lama să mă aibă în pază! Ridică-te imediat, căci nu mai rabd să te văd nici o clipă astfel, sublima mea Cian-Şa!"

5.Atunci Cian-Şa se ridică repede şi spune: "O, dragă prietene, oamenii de la voi trebuie să fie mult mai buni decât cei din marea ţară în care m-am născut eu! Căci vezi tu, la noi, lucrurile nu se petrec la fel de uşor atunci când trebuie să ierţi o jignire.

6.La noi, dacă ai jignit pe cineva, trebuie să te arunci cu faţa la pământ în faţa persoanei respective şi s-o implori să-ţi acorde iertarea sa, cerându-i pedeapsa cuvenită, iar în caz de greşeală gravă - chiar moartea; numai atunci poţi spera să fii pe deplin absolvit de greşeala respectivă. Căci în ţara mea, oamenii cred că nu poţi şterge complet o ofensă decât printr-o pedeapsă corporală. Numai după aceea, cel care a produs jignirea îl poate ruga pe cel jignit să-1 ierte în inima sa.

7.Vezi, aşa stau lucrurile la noi! De aceea, nu trebuie să te miri dacă vei mai descoperi în mine multe alte lucruri care sunt diferite de datinile şi obiceiurile din ţara ta. La noi, legile sunt foarte vechi şi extrem de riguroase. Vai celui care ar vrea să le facă câtuşi de puţin mai blânde! Căci se spune că aceste legi sunt - neschimbate - cele pe care însuşi Lama le-a dat, din înaltul Cerului, primului cuplu de oameni de pe Pământ.

8.Dar la voi, prietene multiubit, legile sunt blânde şi pline de iubire. Dat fiind că nu voi mai fi, probabil, niciodată confruntată cu legile ţării mele, am să mă supun întru totul legilor voastre. Care este părerea ta?"

Cap.105 - Legea celesta a iubirii şi efectul sau binefăcător

1.Episcopul Martin: "O, draga mea Cian-Şa, cred că ai întru totul dreptate. Insă trebuie să-ţi spun cinstit că noi, locuitorii Cerului, nu avem la drept vorbind nici o lege. Noi trăim în Dumnezeu, Domnul nostru, complet liberi şi fără nici o lege. A trăi în Dumnezeu înseamnă a trăi de-a pururi în iubire. Iubirea te eliberează de orice si nu cunoaşte, în afară de ea însaşi, nici o lege. De aceea noi nu cunoaştem aici o altă lege decât cea a iubirii, care în fond nu este o lege în sine, ci înseamnă mai degrabă libertatea totală şi eternă a tuturor fiinţelor. Poţi oare să înţelegi aceste lucruri?"

2.Cian-Şa: "Da, şi sunt mai mult decât fericită că-mi este dat să înţeleg această lege perfectă. Dacă până şi o iubire tainică poate umple inima cu o fericire fără margini, ce încântare trebuie să resimtă cei care trăiesc deschis sub sceptrul ei şi nu cunosc nimic altceva! Ah, iubire, iubire...! Acolo unde tu eşti regină, toate fiinţele trebuie să fie cuprinse de cea mai pură beatitudine!

3.La ce poate fi bună toată strălucirea soarelui dacă, căldura sa lipseşte? Ce mai înseamnă tot aurul şi toate pietrele preţioase, dacă cei care le posedă au o inimă de gheaţă? O, prietene, cuvintele pe care le-ai rostit sunt sfinte. Incep să-mi dau seama la ce a vrut să facă aluzie prietenul tău - care-mi este mai drag decât orice pe lume - atunci când mi-a spus: "Iubirea pe care mi-o porţi este cea care îţi va revela totul!" Da, da, această iubire mi-a revelat deja multe lucruri şi inima mea îmi spune că nu se încheie totul aici.

4.Vă iubesc pe toţi, cu o ardoare comparabilă cu cea a soarelui arzător de amiază - şi îndeosebi pe cel care mi-a promis să-mi spună numele său. Iartă-mă dacă-ţi mărturisesc că-1 iubesc pe fratele şi prietenul tău cu mult mai mult decât pe tine. Zău că nu ştiu de ce, căci în definitiv nu este mai frumos decât tine sau decât fratele tău Borem. Nici măcar nu are un costum frumos. Dar există ceva, în ochii săi mari şi

albaştri, care este nespus de atrăgător, iar expresia gurii sale este în mod atât de misterios divină, încât ai fi tentat să iei înfăţişarea sa plină de iubire drept însăşi imaginea lui Lama!

5.Da, îţi repet, când îmi întreb inima învăpăiată-de iubirea pentru această fiinţă unică, totul în mine strigă: "O, pentru mine, el este marele, Sfântul Lama!" Cine altul decât El ar putea vorbi într-un mod atât de sublim, cine altul decât El ar putea face să apară un smochin încărcat cu fructe coapte pe care-l dăruieşte, în semn de iubire, lui Cian-Şa, care-L iubeşte mai presus de orice - de orice - de orice? Cine altcineva ar putea avea ochi atât de minunaţi şi o gură atât de sublimă - dacă nu multiubitul Lama al inimii mele?

6.Să ştii, dragă prietene, că numai inima este cea care vorbeşte astfel, şi nu mintea mea; deşi aceasta ar fi tentată să urmeze dulcea voce a inimii, dacă nu s-ar teme ca nu cumva să păcătuiască! Căci mintea nu este un judecător prea sever acolo unde inima domneşte.

7.Tocmai asta mi se întâmplă şi mie acum: inima mea o adoră pe această fiinţă admirabilă, iar mintea mea ar vrea să facă şi ea la fel; dar există argumente de care nu se poate descotorosi.

8.Cu toate acestea, chiar şi argumentele nu vor întârzia să-şi piardă valoarea pentru mine şi nu voi mai urma decât vocea inimii. Poate că astfel voi ajunge până la urmă, mai repede, la ţelul dorit! De vreme ce aici nu domneşte nici o altă lege decât cea a iubirii, voi putea cu uşurinţă să mă pun de acord cu mintea. Ce părere ai, dragă prietene?"

9.Episcopul Martin răspunde: "Iubita mea Cian-Şa, deocamdată, nu pot spune mare lucru în această privinţă. Urmează-ţi vocea inimii, şi astfel totul va fi cum nu se poate mai bine. Cu timpul, mintea ta va găsi şi ea ceea ce caută. Nu pot să-ţi spun mai multe despre acest subiect."

Cap.106 - Martin este pus în mare încurcătura din cauza lui Cian-Şa

1.Cian-Şa: "Dragă prietene, deşi te iubesc mult, m-am hotărât să nu te mai deranjez de fiecare dată cu întrebări pe care să nu le fi cântărit îndelung în prealabil. însă aş vrea să simţi şi tu, încă o dată, temeinicia următoarei constatări:

2.Vezi tu, eu remarc atât din cuvintele, cât şi după expresia feţei tale, că te pun în cea mai mare încurcătură ori de câte ori încep să vorbesc despre ceva ce ţine de prietenul şi fratele tău celest! Care să fie motivul tulburării tale?

3.Oare eşti gelos pe el pentru că inima mea îl preferă - de departe -pe el şi nu pe tine? Sau poate că nu îi eşti atât de prieten şi frate pe cât pretinzi? Poate te mânii în taină pentru că acest bărbat atât de minunat, al cărui nume încă nu-l cunosc, dă dovadă de o perfecţiune spirituală care îţi este de mii de ori superioară? Sau te deranjează divina sa frumuseţe masculină? Se poate oare să nu-ţi placă ochii sau gura sa, a cărei frumuseţe o întrece cu mult pe a ta, sau fiinţa sa a cărei măreţie sublimă nu poate fi comparată cu a ta, deşi înfăţişarea ta este mult mai strălucitoare decât a lui?

4.Vezi, dragă prietene, aceste întrebări sunt de cea mai mare importanţă pentru mine. Sunt la fel de nerăbdătoare să aflu răspunsurile ca un călător care tânjeşte după apă proaspătă în arşiţa deşertului. De aceea, dacă inima ta simte iubire pentru mine, nu pregeta să-mi răspunzi cinstit la aceste întrebări. Dacă nu o vei face, atunci Cian-Şa a ta se va îndepărta de tine şi nu-ţi va mai cere nimic niciodată!"

5.La auzul acestor cuvinte, episcopul Martin se simte foarte încurcat. El se preface că se gândeşte la observaţiile lui Cian-Şa, dar, în sinea lui, aşteaptă cu anxietate ca Eu să-i sădesc un răspuns perfect în inimă. Dar de data aceasta, Eu îl las puţin pe dragul nostru Martin pe tăciuni încinşi -după cum aveţi voi obiceiul să spuneţi - iar aceasta, din motive foarte înţelepte.

6.Intrucât Martin nu răspunde la întrebările sale decât prin aere promiţătoare, Cian-Şa începe să-şi piardă răbdarea. Ea îl măsoară din cap până-n picioare cu ochii ei mari, ceea ce nu face decât să-1 stinghereascâ pe Martin şi să-1 facă să se simtă şi mai stânjenit.

7.Ea îl mai lasă să se gândească încă vreo câteva clipe, sperând în continuare la un răspuns. Dar întrucât nu primeşte nimic altceva decât un joc de mimici nesemnificative, ea îşi pierde răbdarea şi spune:

8.(Cian-Şa): "Dragă prietene şi frate, văd că nu poţi sau nu vrei să-mi răspunzi; probabil că nu ai voie s-o faci! Dacă nu poţi să-mi răspunzi, atunci te pot ierta. Căci ar fi nedrept să forţezi pe cineva să-ţi dea ceea ce nu posedă. Cred că înţelegi ce vreau să spun, presupunând că mintea ta este în stare să priceapă înţelesul cuvintelor mele!

9.Dacă nu ai voie să-mi răspunzi, şi în acest caz eşti scuzabil. Căci rezultă clar că există aici cineva a cărui perfecţiune şi înţelepciune îţi dictează exact ceea ce ai de spus sau de ascuns. Ar fi o nebunie din partea mea să-ţi cer să încâlci legile sale; eu, care sunt chinezoaică, ştiu mai bine decât oricine cât respect trebuie acordat acestor legi.

10.In cazul în care nu vrei să-mi răspunzi, dacă ai putea s-o faci şi ai avea şi voie, atunci înseamnă că eşti gelos şi chiar rău. Iar haina ta strălucitoare este asemănătoare blăniţei unei blânde gazele care ascunde sub ea o hienă sălbatică. Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu ai nici o scuză şi nu meriţi nimic mai mult decât întregul meu dispreţ.

11.Dat fiind că încă nu mi-ai răspuns la primele întrebări, care sunt atât de importante pentru mine, ai putea cel puţin să-mi spui câte ceva despre unul sau altul dintre aceste trei aspecte, ca să ştiu cum să mă port în casa ta, eu, o novice în această lume necunoscută! Dar, din adâncul inimii, te rog: spune-mi adevărul şi răspunde-mi!"

12.Stinghereala lui Martin devine de zece ori mai mare. Dacă răspunde: "Nu pot să-ţi răspund", minte. Iar dacă spune: "Nu vreau să-ţi răspund" - iarăşi minte şi-şi atrage astfel dispreţul preaiubitei sale Cian Şa. Iar dacă afirmă că nu are voie să răspundă - atunci se expune altor întrebări referitoare la persoana care-i interzice să vorbească şi la motivele legate de această interdicţie. Ar trebui totuşi să răspundă la aceste ultime două întrebări, dacă nu vrea să fie nevoit să fugă din faţa lui Cian-Şa.

13.Chiar în momentul în care dragul nostru Martin se frământă astfel, Eu vin din nou spre Cian-Şa şi Mă ocup de răspunsurile la întrebările sale, fapt care-1 scoate pe fidelul nostru prieten din încurcătură.

Cap.107 - Lecţia Domnului pentru prea curioasa Cian-Şa,
noua locuitoare a Cerurilor.
Parabola sacului legat. Martin liniştit.

1.După ce-i părăsesc pe compatrioţii lui Cian-Şa, Eu mă întorc la aceasta din urmă, care se apropie imediat de Mine. Ea se plânge de purtarea episcopului Martin, care nu-i dă informaţiile solicitate.

2.Atunci, Eu îi spun: "Ascultă, draga Mea Cian-Şa, tu îl pui pe fratele Meu la grea încercare! Nu te-ai gândit niciodată că el ar fi putut primi în taină anumite porunci care-1 obligă să tacă, iar asta numai spre binele tău? De aceea va trebui ca, pe viitor, să fii mai circumspectă cu acest prieten care se numără printre cei mai nobili pe care îi am, altminteri îl vei pune în cea mai mare încurcătură şi-i vei crea mari necazuri.

3.Vezi: în ceea ce priveşte primele tale şase întrebări, toate relele de care l-ai bănuit pe prietenul şi fratele tău sunt neadevărate. Iar dacă el este încurcat de fiecare dată când vrei să afli ceva despre Mine, să ştii că există un motiv foarte înţelept care-1 împiedică să vorbească. Dar cauza stânjenelii sale este foarte diferită de ceea ce-ţi poţi tu închipui. De aici rezultă că el nu poate nici să-ţi răspundă la întrebări, întrucât nu acestea constituie motivul descumpănirii sale.

4.Cât despre ultimele tale trei întrebări, el nu poate să-ţi răspundă pentru că tu nu l-ai întrebat care este cauza stânjenelii sale imediat ce ai început sâ-1 descoşi; de altfel nici nu puteai s-o faci, căci nu puteai bănui despre ce este vorba. Dacă ţi-ar fi dat un răspuns, afirmativ sau nu, acesta nu ar fi corespuns adevărului. Or aici, în împărăţia Cerurilor, este cu neputinţă să minţi, chiar dacă ai vrea. De aceea, prietenul nostru Martin, care te iubeşte foarte mult, a tăcut şi a preferat să lase impresia unui vinovat mai degrabă decât să te mintă câtuşi de puţin! Oare nu este vrednică de laudă purtarea sa?"

5.Cian-Şa răspunde, oarecum încurcată: "Ah, minunatul meu prieten, dacă aşa stau lucrurile, regret nespus că l-am făcut să sufere. Oh, de-aş putea să-mi răscumpăr greşeala!

6.Da, da, mă simt într-adevăr foarte nefericită! Totuşi, trebuie să spun că n-am ce-i face. Căci şi tu, prietene atotputernic, vezi bine că eu sunt nouă aici şi nu ştiu ce întrebări se pot pune. Dar de vreme ce mi-ai dat un sfat despre modul de a pune întrebări, pe viitor am să-1 urmez. Dar spune-mi, aici de ce nu se poate obţine un răspuns la o întrebare prost pusă?"

7.Eu spun: "Dragă Cian-Şa, uite, este foarte simplu. Dacă tu Mi-ai da un sac legat cu grijă, spunând: "Prietene, deschide sacul acesta şi dă-mi o mie de pietre preţioase dintre cele mai faimoase care se găsesc înăuntru!" Eu aş putea să te întreb: "Eşti foarte sigură că există o mie de pietre preţioase în acest sac?" Atunci tu ai răspunde: "Nu, nu ştiu sigur, doar presupun!"

8.Vezi, dacă Eu aş şti foarte bine că sacul nu conţine nici o piatră preţioasă, ci numai nişte gunoaie, şi totuşi l-aş deschide aşa cum ceri tu, dându-ţi mizerabilul său conţinut în locul a ceea ce doreai tu, - ce-ai gândi tu despre Mine dacă ai afla că vroiam să te fac să te ruşinezi de ignoranţa ta, Eu care ştiam ce conţine sacul? Oare nu ai putea spune atunci: "Prietene, de vreme ce ştiai ce conţine sacul, de ce l-ai deschis, în loc să-mi spui adevărul?"

9.Vezi, şi aici - lucrurile stau la fel atunci când pui întrebări la care nu se poate răspunde decât cu greu. Aceste întrebări pot fi comparate cu sacul legat pe care Martin ar fi trebuit să-1 deschidă şi din care ar fi trebuit să scoată ceea ce pretindeai tu. Dar dacă acolo nu se află ceea ce ceri tu, trebuie oare să-1 deschidă sau nu? Trebuie să te acopere de ruşine, pe tine, pentru care simte o iubire atât de intensă şi care eşti obiectul tuturor gândurilor sale? Ce părere ai, dragă Cian-Şa?"

10.Cian-Şa răspunde: "Da, da, prietene multiubit, atunci când iei tu cuvântul, totul devine clar şi simt profundul adevăr al fiecăruia dintre cuvintele tale. Dar lucrurile nu stau la fel atunci când vorbeşte Martin. Cu cât vorbeşte mai mult, totul devine din ce în ce mai obscur şi de neînţeles, indiferent despre ce ar fi vorba. De aceea sunt nevoită să-l îmboldesc cu tot mai multe întrebări, la care nu am obţinut până acum nici un răspuns.

11.Dacă mi-ar fi dat măcar un singur răspuns, l-aş fi scutit de alte întrebări. Sau, cel puţin, dacă mi-ar fi arătat, aşa cum ai făcut-o tu, cum trebuie procedat pentru a obţine un răspuns, dacă este necesar, aici, să pui întrebări pentru a obţine vreunul, sau chiar dacă ai voie s-o faci! Dar vezi tu, minunatul meu prieten, lui Martin nici nu-i pasă de aşa ceva! De aceea, eu socot că tu şi Martin mă puteţi ierta dacă v-am deranjat cu întrebările mele.

12.Ah, prietene, trebuie să-ţi spun că mă simt ciudat aici! Oriunde îţi întorci privirea, nu întâlneşti decât miracole peste miracole. Iar ceea ce se petrece este atât de uimitor încât locuitorii Pământului nici nu şi-ar putea închipui toate acestea. De ce să nu le ceară noii veniţi mai multe informaţii despre aceste apariţii celor care sunt deja cât de cât iniţiaţi? In acest caz, cine se ocupă aici cu oferirea de explicaţii? Dacă aici ne aflăm în Cer, unde este Lama care 1-a creat? Ia spune-mi, iubite prietene, oare nu există scuze fireşti pentru toate aceste întrebări, dat fiind că suntem înconjuraţi de lucruri atât de surprinzătoare?"

Cap.108 - Parabola educaţiei înţelepte a copiilor

1.Eu spun: "Fără îndoială, draga Mea Cian-Şa, toate aceste întrebări sunt absolut scuzabile. Dar vezi tu, aici, ca şi pe Pământ,-fiecare lucru trebuie să se petreacă la timpul său.

2.Vezi, pe Pământ copiii sunt foarte lacomi şi avizi de cunoştinţe. Ei sunt aproape mereu însetaţi de cunoaştere, ar dori să înţeleagă totul până în esenţa lucrurilor şi pun neîncetat întrebări celor din jurul lor. Tu crezi că ar fi bine să le îngădui acestor micuţi să-şi umfle burta cu tot ceea ce reclamă pofta lor nesăţioasă? Şi să le satisfaci curiozitatea răspunzându-le la tot ceea ce vor ei să afle?

3.Părinţii înţelepţi cunosc limitele care le sunt necesare copiilor lor şi-i călăuzesc în mod firesc şi rezonabil pe calea maturităţii! Părinţii neghiobi, care le dau copiilor lor tot ceea ce le place, fac din ei maimuţe, nu fiinţe umane. Trupul lor, hrănit din belşug, cade pradă senzualităţii şi le face mintea leneşă şi închisă faţă de tot ceea ce este elevat, bun şi adevărat, aşa cum ai avut desigur ocazia să constaţi de mii de ori pe Pământ, şi mai ales în ţara ta.

4.Aici, lucrurile stau la fel ca şi pe Pământ. Nu ar fi bine pentru nimeni să afle imediat orice şi să se bucure de orice lucru; dimpotrivă, trebuie ca acest proces să aibă loc încetul cu încetul, în mod adecvat înzestrărilor fiecăruia. Dacă sunt ghidaţi astfel, copilaşii devin aici din ce în ce mai puternici şi, cu timpul, pot asimila mai multe cunoştinţe, până când devin capabili să fie nişte receptacole perfecte ale adevărurilor supreme.

5.Ca toţi cei pe care-i vezi aici, şi tu vei fi educată de noi trei. De aceea, supune-te cu răbdare la toate cele, şi astfel vei putea în curând afla în tine însăţi, cu uşurinţă, răspunsul la toate întrebările tale! Eşti mulţumită acum?"

Cap.109 - Răspuns la o întrebare capitala a chinezoaicei
printr-o alta întrebare, foarte critica.
Povestea florii de la rasarit şi a celei de la apus.

1.La auzul acestei lecţii pe care tocmai i-am dat-o dragii noastre chinezoaice, faţa lui Martin începe să radieze de bucurie şi el îmi mulţumeşte plin de fervoare în inima sa.

2.Dar Cian-Şa răspunde: "O tu, minunat prieten al inimii şi al vieţii mele! Desigur, tot ceea ce mi-ai spus adineaori este foarte adevărat. însă Cian-Şa n-are ce-i face dacă mintea sa este atât de lacomă de cunoştinţe. Cu toate acestea, eu, biata ta Cian-Şa, îmi voi stăpâni inima de acum înainte; voi fi ca o floare de câmp care se deschide la lumina şi căldura soarelui lui Lama, şi care, după ce s-a hrănit cu roua iubirii Sale, poate în sfârşit să-şi umple pistilul cu bogatele seminţe ale Vieţii.

3.Oh, cât de nespus de bun şi de puternic trebuie să fie marele şi sfântul Lama, dacă tot ceea ce a făcut este atât de perfect şi atât de bine organizat! Ooooh, dac-aş putea gusta măcar o singură dată fericirea infinită de a-L zări de departe, doar pentru câteva clipe! O tu, sublim prieten, voi fi eu oare vreodată vrednică de o asemenea fericire? Dacă asta s-ar putea întâmpla măcar o singură dată - nu contează când -, m-aş declara satisfăcută pe veci şi m-aş supune tuturor recomandărilor voastre, oricare ar fi acestea. Dar daţi-mi puţină speranţă!"

4.Eu răspund: "O, tu, fetiţă dragă! Văd bine că Lama al tău îţi ocupă toată inima! Şi acesta este un lucru vrednic de laudă, din partea ta. Dar întrucât repeţi într-una - şi asta am constatat-o chiar Eu - că Mă iubeşti mai presus de orice, aş vrea să-Mi spui dacă simţi mai multă iubire pentru Mine sau pentru Lama? întreabă-ţi inima şi răspunde-Mi!"

5.Cian-Şa devine atunci foarte stânjenită şi-şi pleacă privirile. Dar ea simte foarte clar că inima i se aprinde din ce în ce mai mult de iubire pentru Mine. Iar ea, de obicei atât de vorbăreaţă, nu găseşte nici un răspuns. După câteva clipe, Eu o întreb din nou dacă nu are nimic să-Mi spună. Atunci ea răspunde, foarte încurcată:

6.(Cian-Şa): "O tu, lumină a ochilor mei, rug al inimii mele! Vezi tu, pe Pământ, la vârsta de treisprezece ani solari, pe când trăiam acasă alături de mama mea, am întrebat-o cum să fac ca să-L iubesc pe Lama mai presus de orice.

7.Mama mea, care era foarte înţeleaptă, mi-a răspuns: "Ascultă, fetiţa mea: sădeşte în grădiniţa ta două flori asemănătoare, una la răsărit -pe care o vei consacra lui Lama - şi cealaltă la apus - pe care o vei dedica oamenilor. Dacă floarea de la apus o duce mai bine decât cea de la răsărit, înseamnă că iubeşti mai mult lumea decât pe sfântul Lama. Dar dacă remarci contrariul, atunci înseamnă că iubirea ta pentru Lama este mai mare decât cea pe care le-o porţi oamenilor."

8.Am urmat imediat înţeleptul sfat al mamei mele. Dar, întrucât mă temeam ca floarea lui Lama să nu se deschidă decât după cea a oamenilor, am îngrijit-o în taină de două ori mai mult decât pe cealaltă. Dar vezi: în ciuda zelului meu, ea nu a prosperat aşa cum sperasem!

9.I-am mărturisit totul mamei mele, care m-a liniştit prin cuvinte înţelepte: "Vezi tu, draga mea fetiţă: Lama, care locuieşte în lumina inaccesibilă, a vrut să-ţi arate că tu nu-L poţi iubi mai presus de orice fără a-i iubi pe oameni la fel cum te iubeşti pe tine însăţi. Căci, dacă nu-i poţi iubi pe cei pe care îi vezi, atunci cum ai putea să-L iubeşti pe Lama, care este invizibil?"

10.După aceea, am stropit floarea de la apus mai des decât cea de la răsărit, şi vezi, floarea de la răsărit a crescut mai mare decât cealaltă!

11.Şi exact acelaşi lucru îl voi face şi acum! Tu eşti floarea mea de la apus, iar inima mea închinată lui Lama este floarea de la răsărit. Eu te stropesc din răsputeri,

căci simt în tine spiritul omenesc cel mai desăvârşit din câte există, iar inima mea debordează de iubire - din păcate nu pentru Lama, ci pentru tine, pentru tine!

12.Tu ai devenit adevăratul Lama al inimii mele! Ce va spune adevăratul Lama atunci când mă voi afla în faţa Lui, numai El ştie! Pot chiar să-ţi mărturisesc că conştiinţa mea, de obicei atât de plină de scrupule, mă lasă în pace. Ce părere ai, prietene minunat?"

13.Eu îi răspund: "Iubita Mea Cian-Şa: deşi răspunsul tău s-a cam lăsat aşteptat, el îmi bucură foarte mult Inima. Va trebui să mai aştepţi şi tu încă puţin până când îţi voi da un răspuns bun. Dar bucură-te! Acest răspuns merită să fie aşteptat şi în curând îl vei obţine!"

Cap.110- Pregătiri pentru un ospăţ ceresc. O prima călătorie a lui Martin prin modalităţi cereşti.

1.Apoi, Eu mă întorc spre Martin şi Borem şi le spun în taină: "Prieteni şi fraţi, acum aveţi destule ajutoare. Mergeţi şi aşterneţi masa cea mare în mijlocul sălii şi puneţi pe ea pâine şi vin din belşug. Luaţi de asemenea şi fructe coapte din acest Smochin şi puneţi cât mai multe alături de pâine şi de vin! Căci, după ce voi schimba câteva cuvinte cu draga Mea Cian-Şa, vom veni cu toţii să prindem puteri şi să ne saturăm! Mergeţi, şi faceţi potrivit dorinţei şi voinţei Mele!"

2.Cei doi îmi mulţumesc în inima lor că le-am încredinţat această misiune şi se zoresc s-o execute fără a mai pierde vremea. Martin îi cheamă imediat pe călugării diferitelor Ordine, care acum sunt cu toţii purificaţi. Acelaşi lucru se petrece şi cu călugăriţele, care trebuie să aducă mâncărurile, adică pâinea şi vinul, şi cu maicile Sfintei Inimi a lui Iisus, care se ocupă în mod special de smochine, în timp ce călugării aştern masa cea mare - care a apărut fără contribuţia unui tâmplar - potrivit directivelor lui Martin şi Borem.

3.Cei o sută de chinezi observă tot acest du-te-vino cu o atenţie susţinută, căci ei nu-i bănuiesc încă rostul. Ei sunt foarte nedumeriţi de apariţia bruscă a marii mese, pe care nu o zăriseră defel până acum. Smochinul, care a apărut la fel de brusc, aproape că a încetat să-i mai uimească, deoarece s-au obişnuit deja cu prezenţa lui.

4.Numeroşii părinţi pământeşti, în special cei ai maicilor Sfintei Inimi a lui Iisus, sunt puţin neliniştiţi de activitatea bruscă ce domneşte în sală şi al cărei sens le scapă. Căci mulţimea considerabilă care trebăluieşte în jurul mesei îi împiedică să vadă că aceasta se umple treptat cu pâine, cu vin şi cu smochine.

5.După ce masa este pusă, toate ajutoarele se întorc la plăcutul lor loc de odihnă. Martin şi Borem, însoţiţi de o maică a Sfintei Inimi a lui Iisus - cea care s-a aruncat în mare, în spirit, sub formă de broască - vin la Mine arătându-Mi că totul este gata.

6.Eu le spun: Totul este în ordine. Dar mai mergeţi până la gardul grădinii să vedeţi dacă nu mai este cineva care ar vrea să împartă cu noi această masă! In acest timp, Gella, (maica Sfintei Inimi) rămâi aici, lângă Mine, şi ascultă lucrurile frumoase pe care i le voi spune multiubitei Mele Cian-Şa. Aşa să fie, fraţii Meii"

7.Cei doi ies imediat şi nu mică le este mirarea când găsesc grădina acoperită de o vegetaţie luxuriantă şi extinsă la nişte proporţii atât de mari încât aproape că se pierd cu firea. Martin, complet zăpăcit, exclamă:

8.(Episcopul Martin): "O, frate, vom avea cam mult de mers până să găsim gardul unei grădini atât de incredibil de vaste! Cu adevărat, trebuie să fie mai mare

decât cel mai mare regat de pe Pământ! O, Doamne, o, Doamne, este nesfârşită, este de neînţeles: da, într-adevăr, aşa ceva nu se poate întâmpla decât în Cer!

9.Dumnezeule, Dumnezeule! Ia priveşte într-acolo, spre răsărit: ce alee! Ce şiruri magnifice de copaci! Frate, îi vezi tu vreo limită? Eu unul, nu, şi nu văd nici urmă de gard! No, frate Borem, dacă ne folosim picioarele, o să avem mult de umblat până să-l descoperim, darmite să-l mai şi urmăm pe toată lungimea sa! O, Doamne, acesta va fi un nemaipomenit exemplu de locomoţie non plus ultra!

10.Dar nu contează: a face Voia lui Dumnezeu constituie întotdeauna cea mai mare plăcere şi cea mai desăvârşită fericire. De aceea, mă bucur să mă plimb prin această grădină! - Dar va trebui să escaladăm şi nişte munţi: acolo, spre miazăzi, văd mai multe culmi de o înălţime considerabilă. Şi oh, mii de trăznete, uite, acolo, înspre miazăzi şi înspre apus, sunt nişte lanţuri de munţi de neînchipuit pentru orice minte pământească! Ah, ah, ce culmi semeţe, ce culmi incredibil de frumoase! Frate, oare toate acestea se află chiar în grădina noastră?"

11.Borem: "Bineînţeles, căci grădina se măreşte proporţional cu iubirea noastră pentru Domnul şi pentru fraţii şi surorile noastre. Dar ştiai, frate, că există un mod ceresc de deplasare, care este legat de extinderea acestei grădini pe care Domnul ne-a pregătit-o într-un mod atât de minunat? Acest mod de deplasare cuprinde trei posibilităţi: în primul rând, mijlocul natural de deplasare folosind picioarele, ca şi pe Pământ. Apoi, modul de a pluti, adică modul care corespunde sufletului şi care are viteza vântului. Şi, în sfârşit, un al treilea mod, care este spiritual şi instantaneu, asemănător fulgerului şi gândului.

12.Acesta din urmă este folosit numai în cazurile de extremă urgenţă. De aceea, noi nu-l vom folosi acum, ci vom întrebuinţa al doilea mod de deplasare care se va dovedi cu siguranţă satisfăcător. Intrebuinţarea sa se bazează pur şi simplu pe voinţa noastră fermă. Noi nu avem decât să vrem în Numele Domnului şi ne vom pomeni imediat că plutim prin văzduh. Vom înainta cu viteza vântului în direcţia în care dorim s-o apucăm. - De aceea, nu ai decât să vrei să fie astfel, şi vei vedea că va funcţiona!"

13.Martin face ce l-a învăţat Borem, şi, imediat, cei doi plutesc liber prin văzduhul ceresc; primul lor zbor îi duce spre răsărit, fapt care trezeşte în Martin o stare de bucurie exuberantă.

Cap.111 - Replica Domnului: cele doua plante umane din gradina Iubirii lui Dumnezeu. Intruparea lui Dumnezeu

1.In acest timp, Eu încep să vorbesc cu Cian-Şa şi cu Gella, spunându-le: "Draga şi iubita Mea Cian-Şa, cuvintele pe care tocmai le-ai rostit sunt minunate, căci ele vin din străfundul inimii tale. Ţi-am promis să-ţi spun lucruri şi mai minunate şi uite, Mă aflu aici pentru a-Mi ţine promisiunea. Ascultă-Mă cu răbdare! Dar nu te aştepta la cuvântări lungi; căci vezi tu, Eu vorbesc întotdeauna puţin şi am obiceiul de a spune mult în puţine cuvinte.

2.Tu Mi-ai descris îngrijirile pe care le-ai acordat celor două flori ale tale de la răsărit şi de la apus, şi povestirea ta a fost cu adevărat fermecătoare. Dar Eu îţi voi oferi o altă imagine despre răsărit şi apus, şi anume:

3.Vezi: la fel cum tu ai sădit florile tale, Marele şi Bunul Lama a sădit două fiinţe umane în grădina nesfârşită a Iubirii Sale; una la răsărit -pentru Inima Sa, iar cealaltă la apus - pentru înţelepciunea Sa! El a hrănit-o pe prima cu toată Divinitatea Sa, pentru ca ea să devină la fel de glorioasă ca şi Lama Insuşi şi să-I fie pe plac! Dar

din această cauză, prima ființă a devenit arogantă şi, neputând prospera, s-a întors de la Lama şi L-a disprețuit la culme şi continuă s-o facă şi acum - deşi Lama ar fi încă gata s-o primească la pieptul Său, cu brațele larg deschise!

4.Dat fiind că această primă ființă o apucase pe căi greşite, în curând Lama a sădit-o pe a doua la apus, adică în lume, şi a îngrijit-o la fel de bine. Dar şi aceasta s-a încăpățânat să se ofilească. Atunci lui Lama I-a părut rău că a creat ființa umană; El a vrut să-şi distrugă opera, aşa cum face un olar cu un obiect care nu i-a ieşit bine.

5.Dar s-a întâmplat ca Lama să-şi întrebe Iubirea, şi aceasta a luat partea celor care cazusera în greşeală; El însuşi s-a făcut om, pentru a le da o pildă dreaptă şi vie oamenilor.

6.Dar oamenii care apucaseră pe căi greşite L-au prins şi au ucis Omul divin, deşi nu au putut ucide Divinitatea care Se afla în El. Foarte puțini L-au recunoscut şi au păstrat învățătura Sa în inimile lor. Nenumărați alții, deşi aud vorbindu-se despre El, nu cred în El şi refuză să urmeze legile Sale care urmăresc să facă din ei copiii Săi, El fiindu-le -de-a pururi - Tată!

7.Ce crezi că ar trebui să facă acum Lama cu asemenea ființe? Cât timp trebuie să le mai suporte?

8.Vezi: Iubirea Sa este atât de mare încât El ar muri încă de o mie de ori pentru ei, dacă ar fi posibil şi necesar! Şi totuşi, ei nu vor să-L iubească mai mult decât lumea trecătoare; ei preferă să-L uite de tot pentru a se ataşa cu atât mai mult de aceasta din urmă, fără nici un scrupul.

9.O, Cian-Şa, spune-Mi, ce merită asemenea ființe? Cât trebuie să mai rabde Lama sfidarea lor necontenită?"

10.Cian-Şa răspunde: "O, prietene, iubitul meu, aceste plante ale lui Lama sunt foarte dăunătoare şi ar merita o pedeapsă dintre cele mai severe! Dar de vreme ce Lama este atât de bun, oare chiar ar putea să taie aceste plante şi să le arunce în foc, aşa cum i-a amenințat pe strămoşii noştri? Eu zic că infinitul - pe care încep să-l cunosc cât de cât - este destul de mare pentru a lăsa asemenea buruieni aşa cum sunt. Dar dacă eu aş fi în locul lui Lama, nu aş distruge ceea ce a primit odată viață! - Nu eşti şi tu de aceeaşi părere, prietene multiubit?"

11.Eu răspund: "Da, draga Mea Cian-Şa, Eu îți împărtăşesc părerea şi acționez ca atare! - Dar aşteaptă puțin: în curând cei doi frați ne vor aduce nişte oaspeți foarte deosebiți şi Mă întreb ce părere vei avea despre ei. De aceea, pregăteşte-te; căci vei vedea ceva extrem de ciudat!"

Cap.112 - Monstrul Satana în sala. Masa datatoare de noi puteri. Gella il recunoaşte pe Domnul.

1.Câteva clipe mai târziu, uşa sălii se deschide. Martin şi Borem intră, trăgând fiecare câte un lanț greu cu care este legat un monstru de o urâțenie indescriptibilă. El este urmat de o mulțime de monştri mai mici a căror urâțenie nu este cu nimic mai prejos decât a primului.

2.Când Cian-Şa şi Gella zăresc aceşti oaspeți atât de înfiorători la înfățişare, ele fac un salt în spate, cuprinse de o teamă cumplită. Cian-Şa strigă ca şi cum şi-ar pierde mințile:

3.(Cian-Şa): "O, Lama, Lama, în Numele Tău preasfânt, ce Ți-am făcut noi de vrei să ne dai pieirii în ghearele lui Ahriman şi ale îngrozitorilor săi adepți? O, tu, minunatul meu prieten, dacă-ți stă în puteri, salvează-ne, salvează-te, şi distruge-i pe

toți! Oh, este îngrozitor, îngrozitor, ce creaturi oribile, cum scrâşnesc de mânie!"

4.Eu spun: "O, Cian-Şa, nu te teme! Aceşti monştri sunt în puterea noastră şi niciodată nu se va întâmpla contrariul! Iți poți da seama de aceasta văzând că frații tăi reuşesc să-i stăpânească, în ciuda aspectului lor atât de înfiorător.

5.De aceea, nu vă fie teamă şi veniți cu Mine în întâmpinarea lor. Veți vedea cum vor începe să urle din răsputeri când Mă voi apropia de ei. Ia priviți-i cum se smucesc şi cum se împotrivesc. Dar nu vă fie teamă de ei! Căci Eu sunt suficient de puternic pentru a nimici nenumărați alți monştri cu o singură privire a ochilor Mei, în acelaşi mod în care am făcut adineaori să apară smochinul, într-o clipită. - De aceea, urmați-Mă cu curaj! Alături de Mine, sunteți întotdeauna în siguranță, căci nici o putere nu se poate măsura cu a Mea!"

6.După aceea, Eu vin în întâmpinarea lui Martin şi a lui Borem, care se luptă din greu pentru a stăpâni monstrul.

7.Martin: "O, Doamne, ia uite ce oaspeți avem! Poți să te bucuri! Se potrivesc cu această casă ca vaca şi baletul! Din păcate, nu am găsit pe nimeni altcineva, de aceea am adus pe cine am putut găsi. Trebuie s-o spun: dacă ăsta nu este însuşi Satana, cu tot alaiul lui, să nu-mi spui mie pe nume!"

8.Eu spun: "Stai liniştit, Eu am prevăzut o asemenea întâlnire! Trebuie să se întâmple astfel pentru ca voi toți să primiți o lecție bogată în semnificații şi să puteți să vă aflați pacea. Cel care vrea să cunoască tot ceea ce este sus nu trebuie să ignore tot ceea ce este jos. Aduceți-Mi-1 pe Dragon mai aproape!"

9.Cei doi trag cu putere de lanțuri, dar nimic nu se mişcă.

10.Atunci Martín spune: "Doamne, nu putem clinti acest monstru nici cu un fir de păr!"

11.Eu spun: "Ei bine, lăsați-1 în picioare; dar legați-i lanțurile de coloanele din sală şi să-1 lăsăm să se zbată în zadar câteva clipe! In acest timp, vom lua masa care ne-a fost pregătită, pentru a prinde puteri în vederea luptei!"

12.Martin: "Ei bine, această masă pe care Tu ai binecuvântat-o nu este deloc de disprețuit după excursia pe care tocmai am facut-o! Este foarte bine că aceşti oaspeți fioroşi sunt legați în fundul sălii, altminteri priveliştea lor ar risca să ne taie pofta de mâncare. Iar efluviile pe care le emană nu te duc cu gândul tocmai la trandafirii raiului, ci au mai degrabă un gust de sulf, de păcură şi de gunoi, amestecate. Noroc că se află la bună depărtare!"

13.Eu spun: "Bine, bine, frate; acum, fa câțiva paşi înainte şi cheamă pe toată lumea la masa pe care v-am pregătit-o. Fie ca toți să fie întăriți în spirit întru Viața veşnică!"

14.Martin înaintează rapid şi-i cheamă pe toți la masă, unde-i aşteaptă pâinea, vinul şi o mare cantitate de smochine dintre cele mai gustoase.

15.Toți dau ascultare chemării lui Martin şi se ridică pentru a veni în linişte şi cu modestie la masa cea mare.

16.După ce se aşează cu toții, fiecare îşi îndreaptă privirea spre Mine. Căci toți - cu excepția lui Martin şi a lui Borem - Mă consideră în continuare un trimis al lui Dumnezeu şi nu ştiu că Mă aflu Eu însumi printre ei. Şi ei mai cred că, în calitate de mesager divin, am să le destăinuiesc lucruri mari şi importante.

17.Dar Eu nu le spun nimic mai mult decât: "Dragi copilaşi, mâncați şi beți cu toții, fiecare după nevoile sale. Ceea ce se află aici a fost de mult binecuvântat pentru toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu şi pe frații şi surorile lor la fel ca pe ei înşişi!"

18.După ce aud aceste cuvinte, ei strigă cu toții: "Fie ca Dumnezeul nostru să fie binecuvântat în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh; numai a Sa fie Slava şi Mărirea în vecii vecilor!"

19.Ei se servesc cu pâine şi vin, iar chinezii - cu smochine; totuşi, unii dintre ei gustă şi din pâine, care li se pare mai bună decât smochinele.

20.Cian-Şa şi Gella stau lângă Mine, neştiind dacă trebuie să guste numai din pâine şi din vin, sau numai din smochine.

21.Atunci Eu le spun: "Copilele Mele, mâncaţi ce vă place cel mai mult; totul vă va da puteri întru Viaţa veşnică!" Atunci cele două gustă din pâine, iar lui Cian-Şa aceasta i se pare nespus de bună. La fel stau lucrurile şi cu Gella, care însă remarcă:

22.(Gella): "Credeam că pâinea din Cer are gust de anafura!"

23.Eu îi răspund: "Gella, acum te afli în Cer, la masa Domnului, nu pe Pământ, la masa lui Babel! De aceea, nu te mai gândi decât la lucrurile cereşti şi nu la cele ale Babilonului lumesc, al cărui domn se află acolo, în fundul sălii!"

24.Auzind aceste cuvinte, Gella se sperie, şi dintr-o dată i se pare că Eu aş putea fi chiar Domnul.

25.Dar Eu o consolez şi o liniştesc, spunându-i: "Gella, dacă ar fi aşa cum presimţi tu, stai liniştită de dragul celorlalţi şi gândeşte-te: Domnul tău, care este Domnul tuturor, nu este un Dumnezeu inaccesibil, ci un Tată plin de Iubire, nespus de binevoitor cu copiii Săi şi care se poartă cu ei întocmai ca cel mai modest dintre fraţi! - înţelegi tu toate acestea, draga mea copilă?"

26.Gella răspunde: "O, Tu, Domnul meu, Doamne-Dumnezeule -Tată!"

27.Cian-Şa observă că s-a întâmplat ceva şi o întreabă imediat pe Gella: "Ah, soră dragă, cui îi adresai aceste cuvinte pline de-nţelesuri? Oare Lama o fi printre noi? Oh, vorbeşte, ca să fug şi eu la El şi să mor de iubire şi de respect la picioarele Sale!

28.Dar Eu o liniştesc pe Cian-Şa spunându-i că în curând Il va putea recunoaşte şi vedea pe Lama, ceea ce o mulţumeşte pe deplin.

Cap.113 - Prea zelosul Martin este pus într-o situaţie neplăcuta. "Cel care vrea sa fie primul, sa se faca servitorul tuturor!"

1.Purtarea lui Gella, şi apoi cea a lui Cian-Şa provoacă în mod firesc uimire în anturajul lor. Oamenii se întreabă cine aş putea fi Eu, căci Mă comport ca şi cum Eu aş fi proprietarul - deşi fiecare ştie că Martin este gazda lor. în plus, Martin şi Borem se poartă faţă de Mine ca nişte servitori credincioşi.

2.Atunci când Martin remarcă uimirea oaspeţilor săi, el se duce la ei şi le spune: "Ascultaţi cele ce am să vă spun, dragi fraţi şi surori! Oare nu cunoaşteţi aceste cuvinte ale Domnului: "Cel ce vrea să fie primul să se facă cel mai mic dintre voi şi servitorul vostru"? Credeţi voi că în Cer există altă ordine decât cea pe care însuşi Domnul a instaurat-o, a propovăduit-o şi a revelat-o pe Pământ?

3.Oh, vă spun, această casă este în esenţă un loc în care se realizează punct cu punct ordinea instaurată de Domnul însuşi! De aceea, nu vă mai întrebaţi atât "cine, ce şi cum" ci mai degrabă beţi şi mâncaţi după pofta inimii. Şi apoi mulţumiţi-I numai Domnului Iisus; tot restul îl veţi afla la timpul cuvenit!"

4.Ceilalţi răspund: "Prietene, ai vorbit, desigur, cu multă înţelepciune. Dar, slavă Domnului, noi ştiam deja toate aceste lucruri! De aceea, lecţia ta nu ne este de prea mare folos. Mai ştim şi că putem mânca atât cât poftim din aceste bucate binecuvântate. Nu trebuia, dragă prietene, să ne spui tu să continuăm să mâncăm! Căci noi suntem convinşi că aici, în împărăţia lui Dumnezeu, fiecare fiinţă spirituală posedă

un stomac şi că acesta ştie foarte bine ce cantitate îi este necesară ca să-i cadă bine. Vezi bine că ai fi putut, cu uşurinţă, să te abţii de la a face exces de zel pentru instruirea noastră!

5.Noi ştim bine că, în împărăţia Cerurilor, cel mai mare este numai cel care este servitorul tuturor. Dar spre deosebire de voi, noi atribuim cuvântului "servitor" sau "slugă" semnificaţia cea mai elevată, ceea ce înseamnă că noi vedem în faptul de a servi cea mai înaltă expresie a iubirii, a înţelepciunii şi, de asemenea, a puterii. Căci acolo unde iubirea lipseşte, voinţa de_„a acţiona este absentă - această voinţă care este, cu siguranţă, principala calitate a celui care vrea să fie servitorul tuturor! Rezulta deci că acesta din urmă trebuie să fie înzestrat şi cu o mare înţelepciune: căci dacă aceasta i-ar lipsi, i-ar fi greu să-şi îndeplinească misiunea. Prin urmare, noi toţi suntem ferm convinşi că cel care vrea săfie servitorul tuturor trebuie să fie plin de o forţă foarte mare şi de o putere infinita.

6.Prietene, tu chiar te consideri cel mai mic şi de pe urmă dintre servitori? Zău, dacă aşa ar sta lucrurile, ne-ar fî tare milă de tine! Căci noi suntem cu toţii de aceeaşi părere: o asemenea misiune nu poate fi încredinţată cuiva decât de către Domnul Insuşi! Tu ce părere ai?"

7.Aceste cuvinte au efectul unui trăznet asupra lui Martin. El nu ştie ce să răspundă la aceste cuvinte pline de înţelepciune şi rămâne complet încremenit în faţa interlocutorilor săi. Atunci unul dintre ei, remarcând stânjeneala sa, îi spune:

8.(Unul dintre interlocutori): "Frate, cel mai bine ar fi pentru tine să te întorci liniştit şi fără teamă la locul pe care-1 ocupai adineaori. Urmează cu strictețe sfaturile Celui care pare a fi adevăratul servitor al tuturor; astfel, nu te vei mai vârî niciodată în nici un fel încurcătură. Dar dacă iei din nou inițiative, aşa, de capul tău, s-ar putea să păţeşti ca în povestea muştei la arat, care necăjea calul înhămat la plug, bându-i sudoarea: până la urmă a ajuns să creadă că ea era cea care trăgea plugul. Dar atunci când calul s-a oprit ca să se odihnească, ea a trebuit să recunoască, spre marea ei ruşine, că propria sa forţă era derizorie, faţă de cea a animalului. De aceea, îţi repet: întoarce-te la Cel care posedă cea mai mare putere: împreună cu El, îţi vei putea trage plugul, dar fără El, amice, nu vei reuşi niciodată!"

9.Martin vine la Mine repejor, spunând: "Ah, Doamne, ce repede m-au pus la punct, pe mine care sunt un servitor ascultător! Nu, pe cuvântul meu, nimeni nu mi-a spus vreodată atât de direct ce avea pe suflet! - Insă, trebuie să recunosc că, din păcate, au dreptate!"

10.Eu îi răspund: "Uită-te la Borem! El nu ar face niciodată nimic fără ca Eu să-i fi dat poruncă; astfel, el nu şochează pe nimeni. Dar tu, uneori vrei să ieşi în evidenţă şi ţi se mai întâmplă să te umfli în pene ca un curcan. Da, dragul Meu Martin, aici trebuie să-ţi tratezi oaspeţii într-un cu totul alt mod decât pe Pământ. Altminteri, s-ar putea să nu fii vrednic nici măcar să dezlegi şireturile celor cărora ai vrea să le dai lecţii! De câte ori va mai trebui să-ţi frigi degetele până să devii mai înţelept?"

11.Martin: "O, Doamne, după cum zice proverbul, un măgar nu se avântă decât o singură dată pe gheaţă, căci o dată îi este de ajuns. Eu cred că în mine se află suma tuturor măgarilor, şi că fiecare dintre ei vrea sa facă această experienţă - altminteri aş fi devenit deja mult mai înţelept, în Numele Tău sfânt!"

12.Eu spun: "Să lăsăm asta, acum totul este bine. Ia mereu aminte la ceea ce vreau Eu, şi toate se vor petrece fără nici un fel de dificultăţi. Dar acum, mai ia nişte pâine şi nişte vin, pentru a prinde destule puteri pentri a-1 târî pe oaspetele nostru până aici, împreună cu Borem."

Cap.114 - Satana, fiinţa cu o mie de feţe.
Un aspect al caracterului lui Martin.
Noii sosiţi se îndoiesc de prezenţa Domnului.
Cian-Şa îşi recunoaşte cu umilinţa greşelile.

1.Puternic zdruncinată, Cian-Şa începe să vorbească: "O iubitul meu, oare aceşti oameni vor putea suporta priveliştea oribilului monstru? Oare nu ar putea să ne facă rău şi nouă? O, Lama, Lama, ce spectacol oribil va fi! Uite-*l* cum începe să se răsucească şi să se zbată! O, Lama, ce privelişte înfiorătoare! Privirea sa înspăimântătoare aruncă fulgere de mânie. Ce fiară turbată! O, tu, prietene, când monstrul va ajunge aici, în faţa noastră, cine va avea curajul de a-*l* privi?"

2.Eu îi răspund: "Linişteşte-te: acest oaspete nedorit poate lua toate formele pe care le crede de cuviinţă pentru a obţine pretinse avantaje. Dar noi îl vom îmblânzi imediat, cel puţin pentru un anumit timp! De aceea, nu-ţi fie frică, totul va fi bine."

3.Cian-Şa: "O, tu, prietenul meu cel mai drag, iubirea mea; întocmai ca şi Lama, tu îmi inspiri cea mai deplină încredere. Dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre fratele tău Martin, căci el vorbeşte prea des, fără să-i fi cerut cineva părerea. Insă atunci când conversaţia capătă o turnură serioasă, el dă imediat înapoi, ca şi cum s-ar teme să nu fie la înălţimea situaţiei. De aceea, eu cred că lucrurile se vor cam complica dacă el va fi cel care ne va aduce îngrozitorul monstru. Dimpotrivă, Borem este un om plin de înţelepciune şi de putere: te poţi, cu siguranţă, baza pe el. Dar Martin rămâne un om care se crede în stare de lucruri mari, dar pe care nu te poţi baza când ai nevoie de el!"

4.Eu răspund: "Draga Mea copilă, desigur, nu greşeşti întru totul; dar, deocamdată, purtarea sa nu are cum să fie diferită, legile lui Lama prevăd şi necesitatea acestor fiinţe care se aruncă fără a sta prea mult pe gânduri într-o acţiune, fie ca aceasta le este sau nu la îndemână! Rezultă ca si alte fiinţe sunt astfel antrenate să facă ceva, iar ele o fac adeseori într-un mod mult mai inteligent decât cel care, fără a chibzui, a declanşat îuceputul.Cei care sunt prea înţelepţi despică aproape întotdeauna firul în patru; profunzimea minţii lor ii impiedica uneori să întreprindă ceva atâta timp cât acest lucru li se pare incompatibil cu înţeleptele lor precepte. Şi de aceea este nevoie de Martini care sunt mai putini intelepti dar care, dimpotrivă, au mai multă iniţiativă, ceea ce este deseori preferabil unei prea mari cunoaşteri. Fii deci liniştită în privinţa lui Martin: el se va descurca foarte bine dacă va urma cu strictețe sfaturile Mele."

5.Cian-Şa: "Da, da, desigur! Inima mea ştie prea bine că tu eşti cel mai înţelept dintre noi! Dar singurul lucru pe care ţi-1 pot reproşa este faptul că nu ştiu încă cine eşti cu adevărat! Vezi tu, atunci, când te-am întrebat pur şi simplu cum te cheamă, mi-ai răspuns că iubirea mea pentru tine îmi va revela totul. Dar în ciuda iubirii de neînţeles pe care o nutresc pentru tine, nu pot reuşi să aflu de la nimeni - şi cu atât mai puţin prin propriile mele puteri - cum te cheamă şi cine eşti tu cu adevărat! O tu, prietene iubit mai presus decât orice, oh, spune-mi cum te cheamă!"

6.Eu spun: "Dragă şi gingaşă Cian-Şa! Vezi tu, deocamdată, nu este important să afli Numele Meu, căci tu încă nu eşti capabilă să-ţi dai seama de tot ce reprezintă El. Dar, dacă ai fi fost cu adevărat atentă Ia fiecare dintre cuvintele Mele, acum nu ţi-ai mai pune nici o întrebare referitoare la Mine! De acum înainte, concentrează-te asupra fiecărui cuvânt pe care-1 voi pronunţa şi observă cu atenţie cum îmi vorbesc şi Mă ascultă ceilalţi, precum şi ceea ce se va petrece apoi; astfel, nu vom întârzia să ne cunoaştem mai bine. Dar acum, fii tare şi fără de teamă. Căci le-am făcut semn lui Martin şi lui Borem să ne aducă monstrul. Priveşte, ei eliberează fiara turbată din lanţurile sale."

7.Cian-Şa tace chitic. Atunci Cella înaintează plină de curaj spre ea şi-i spune: "Cian-Şa, dacă ai cunoaşte la fel ca mine puterea nesfârşită a prietenului nostru, atunci nu te-ai mai teme de acest gen de monstru mai mult decât de cel mai prăpădit ţânţar!"

8.La aceste cuvinte, Cian-Şa se simte cuprinsă de spaimă şi spune pe nerăsuflate: "Sora mea, ce spui tu? Ah, continuă să vorbeşti, să vorbeşti despre cel pe care-1 iubesc atât de mult! Il cunoşti tu pe acest om minunat? Oh, te rog, spune-mi, spune-mi repede! Oare chiar nu m-a-nşelat intuiţia mea referitoare la el? O, Lama! Cian-Şa este sau creatura cea mai fericită care există în Ceruri, sau cea mai nefericită din tot necuprinsul!

9.Căci vezi tu, eu sunt o mare păcătoasă în faţa lui Lama: în ţara mea, eu i-am trădat pe aşa-zişii Săi reprezentanţi, care şi-au pierdut atunci viaţa într-un mod îngrozitor. In caz că ei chiar au fost mesagerii lui Lama, nenorocire mie dacă presupunerile mele se dovedesc a fi adevărate! Căci a fi respinsă de cel pe care-1 iubeşti mai presus de orice - oh, surioară, cunoşti tu vreo caznă mai cumplită? Numai dacă cei pe care i-am considerat drept impostori şi escroci se dovedesc a fi falşi trimişi ai lui Lama - lucru pe care nu am de unde să-1 ştiu - numai atunci aş putea suporta măcar cât de cât priveliştea Singurului Drept! De aceea, îţi repet, vorbeşte, vorbeşte! - Ba nu, surioară, mai bine taci, căci mă tem ca inima mea să nu fie străpunsă de forţa unei revelaţii prea grabnice! Oh, mai lasă-mă încă puţin să mă alin în dulcea mea incertitudine!"

10.După ce termină de vorbit, ea cade ca leşinată la picioarele Mele. Dar Eu o ridic şi o încurajez cu multă dragoste.

Cap.115 - Impăcare emoţionanta între iezuitul Chorel şi Cian-Şa. Bucuria Domnului în fata iubirii lui Cian-Şa.

1.Dar chiar în acea clipă soseşte tocmai iezuitul trădat de Cian-Şa însoţit de unii dintre tovarăşii săi. El cade la picioarele Mele şi spune:

2.(Un iezuit): "O, Doamne, o, Tată, acum, inimile noastre Te-au recunoscut! Oh, iartă-ne că am fost atât de mult timp orbi - că nu am fost în stare să Te recunoaştem, pe Tine care eşti atât de bun, de blând, de binevoitor şi nespus de milostiv!"

3.Eu îi răspund: "Ridică-te, ridicaţi-vă cu toţii, copilaşii Mei, şi nu atrageţi atenţia asupra voastră; căci există aici anumite suflete care nu trebuie să Mă recunoască încă, pentru a-şi păstra neştirbită libertatea. Ştiţi foarte bine că olarul îşi dă seama cel mai bine când a sosit timpul să scoată vasul de pe roata sa. Rămâneţi aici şi mărturisiţi despre răul pe care vi 1-a făcut Balaurul, care va apărea în faţa noastră, tras de Martin şi de Borem. Tu, Chorel, arată-te şi acestei Cian-Şa care te-a trădat mai demult în faţa împăratului. Datorită imensei iubiri pe care Mi-o poartă, ea se află aici, foarte aproape, şi nici o forţă nu o va mai despărţi de Mine în veci!"

4.Chorel se supune imediat şi se prezintă cu amabilitate în faţa lui Cian-Şa. Aceasta îl recunoaşte pe loc şi se sperie văzându-se faţă în faţă cu aşa-zisul său acuzator.

5.Chorel o întreabă: "Cian-Şa, de ce ţi-e frică de mine? Oare nu ţi-ai urmat tu vocea conştiinţei? Nu te-am învăţat chiar eu că este un păcat să nu acţionezi potrivit vocii tale interioare? Căci vocea conştiinţei este vocea lui Dumnezeu - sau cea a lui Lama - în noi. Tu aveai o părere foarte bună despre mine, la început, căci ne

considerai, cu adevărat, trimişi ai lui Dumnezeu. Dar mai târziu, grație intuiției tale feminine, ai descoperit că noi eram de fapt nişte trădători şi ai reuşit, prin viclenie, să afli planurile noastre. De aceea, era datoria ta de chinezoaică să le dai în vileag, evitând astfel multe nenorociri care s-ar fi abătut asupra țării tale.

6.Deşi am fost pedepsiți într-un mod cumplit, să ştii că nu este deloc vina ta, ci numai a noastră, de vreme ce noi am măsluit scopul sfânt al misiunii noastre într-un complot ruşinos. Căci dacă noi am fi rămas credincioşi primelor noastre intenții, tu ai fi devenit o creştină dintre cele mai zeloase, la fel ca şi mulți dintre compatrioții tăi. Dar întrucât, orbiți de bogățiile țării tale, ne-am îndepărtat foarte repede de scopul sfânt pe careni-1 propusesem, am pierdut totul, inclusiv mizerabilele noastre vieți.

7.Iți poți da cu uşurință seama că ne este imposibil să te acuzăm de ceva; ci trebuie, mai degrabă, să ne temem să nu fim noi înşine acuzați. De aceea, grațioasă Cian-Şa, nu ai nici un motiv să te nelinişteşti, din moment ce noi înşine, care ar trebui să avem un motiv de teamă, nu simțim nici urmă de aşa ceva. Ci iartă-ne, tu, cea iubită de Atotputernicul, pentru ca să ne putem apropia, neprihăniți, de Cel pe care nu suntem vrednici să-L numim!"

8.Cian-Şa se arată foarte mişcată de mărturia lui Chorel, şi spune: "O, dragii mei prieteni, aici, în aceste sfere, nu se mai pune problema greşelilor; iar dacă ar exista vreo greşeală, ea ar fi spălată de iubirea pe care o nutresc pentru Lama! Căci inima mea îmi spune: "Iubirea pe care o simți pentru Lama - este chiar Lama din tine!" Prieteni, în această sfântă iubire, nu mai există loc pentru păcate. Nu mai există decât dragi frați şi surori, chiar dacă aceştia se mai află încă în greşeală! Actul meu de acuzare se reduce deci la următorul lucru: vă iubesc pe toți şi vă respect întocmai ca pe propria mea viață! Aveți ceva de obiectat?"

9.Chorel şi tovarăşii săi varsă lacrimi de bucurie la auzul acestor minunate cuvinte, iar lacrimile Iui Cian-Şa se amestecă cu ale lor.

10.Atunci Eu mă întorc spre Cian-Şa şi-i spun: "Tu, floare a inimii Mele, vino la Mine ca să te îmbrățişez! Cu adevărat, o asemenea iubire este foarte rară şi nespus de pură!

11.O, tu, draga Mea Cian-Şa, bucură-te, căci tu M-ai cucerit. Iar Eu, Multiubitul tău, sunt preafericit, căci am găsit în tine, o păgână, o iubire ce nu-şi are perechea în toată creştinătatea, cu excepția Mariei-Magdalena şi a Mamei trupului Meu!

12.O, Cian-Şa, Cian-Şa, ai străbătut un drum foarte lung, şi încă nici nu-ți dai seama în ce măsură! Dar în curând, vei fi scufundată în abis -într-un mod pe care nu ți-1 poți închipui. Vederea ta spirituală va fi întrucâtva întunecată, dar numai pentru puțin timp, pentru ca fericirea ta să fie cu atât mai mare, ulterior. Dar acum, fiți cu băgare de seamă: Martin şi Borem trag Fiara spre noi şi deja au trecut de mijlocul sălii. In curând vor fi aici."

Cap.116 - Scena cu Satana în vederea instruirii copiilor lui Dumnezeu.
Martin discuta cu Satana. Martin în situaţie critica.
Sfatul Domnului.

1.Martin strigă de departe: "Doamne, ajută-ne, ajută-ne! Altminteri Fiara ne va răni! Noi doi, de-abia o putem struni!"

2.Eu spun: "Satana, dă-i ascultare Stăpânului tău!"

3.Balaurul urlă: "Niciodată nu Te voi asculta! Nu există alt Domn mai presus de mine!"

4.Eu îi spun cu glas puternic: "Dacă nu vrei să te supui cuvintelor Mele, te voi împiedica să reziști Atotputerniciei Mele - lucru pe care l-ai mai simțit deja, de mai multe ori! Iți repet încă o dată, ca Tată şi Domn: vino aici şi justifică-te!"

5.Balaurul urlă: "Nu, nu, nu! Niciodată nu Te voi asculta! Căci eu sunt domnul infinitului, iar Tu, Tu eşti ceea ce eşti numai prin mine!"

6.Eu răspund: "Satana, nu te mai ridica împotriva lui Dumnezeu, Creatorul tău veşnic, altminteri vei fi judecat aici în mod implacabil pentru întreaga veşnicie!"

7.Din nou, Balaurul răcneşte: "Eu, domnul Tău, îți voi rezista în veci, Ție şi mizerabilei Tale judecăți! Incearcă să mă alungi de aici dacă poți!"

8.Atunci Eu îl apuc pe Balaur cu forța Voinței Mele, îl arunc împreună cu tot alaiul său în fața mea şi-1 mențin astfel încât să zacă culcat ca şi cum ar fi mort!

9.Atunci Martin îl întreabă repede pe Balaur de ce nu s-a răzvrătit.

10.Dar Eu sunt Cel care-i răspund: "Lăsați-1 până când îşi va reveni în simțiri; vom vedea ce are de gând să facă".

11.Martin: "O, Doamne, aş vrea să-i pot vorbi, pentru un scurt răgaz, aşa cum îmi porunceşte inima, ca să-i servesc câteva adevăruri bine chibzuite acestei creaturi, cea mai stupidă din câte pot exista. Nici nu pot să-Ți spun cât de nerăbdător sunt să-1 pun la punct pe acest cap sec, a cărui prostie este incomensurabilă. Nu mă mai tem absolut deloc de înfățişarea sa ridicolă şi execrabilă; dimpotrivă, pot chiar spune că mă umflă râsul -însă, mai degrabă, de mânie!"

12.Eu îi răspund: "De vreme ce simți o asemenea ardoare în a-1 combate pe cel mai mare duşman al Meu, atunci încearcă-ți norocul! Dar ai grijă ca nu cumva să pierzi bătălia! In vederea acestei confruntări, el îşi va redobândi graiul, şi nimic mai mult. Căci dacă l-aş elibera pe deplin, s-ar amuza cu tine ca un leu cu un țânțar. Da, îți spun, fără Mine, forța pe care încă o mai posedă i-ar fi de ajuns pentru a supune întreaga Creație! Dar poți încerca fără nici un pericol să te lupți cu limba sa. Aşadar, hai, dă-i drumul, atacă-1 cu săgețile tale ascuțite!"

13.Martin se opreşte plin de curaj chiar în dreptul gurii Balaurului şi începe să-i pună întrebări arzătoare: "Ascultă-mă, tu, cel mai prost animal din întreg infinitul! Ce crezi tu că vei obține de la Dumnezeu lansându-ți necontenit veşnica sfidare, care este de un ridicol fără seamăn? Toate veşniciile trecute nu ți-au fost oare de ajuns pentru a-ți da seama că eşti mortăciunea cea mai imbecilă din toate timpurile? Oare nu se spune despre măgar că nu va face decât o singură dată tentativa de a merge pe gheață? Ce să mai spunem despre tine, balegă străveche, care înşeli mereu toate lumile, toate dobitoacele şi toți oamenii? Oare creierul tău de purcel nu s-a prăjit destul în focul iadului de-a lungul decilioanelor de ani, sau poate chiar de veşnicii, în caz că infinita ta prostie îți permite să înțelegi termenul de "decilion"? Răspunde, canalie imbecilă, dacă eşti în stare!"

14.Fiara răspunde: "Ascultă, măgar neobrăzat şi orb! Un leu nu vânează țânțari! Iar eu, unul dintre primele spirite care au fost create, aş fi incapabil, chiar şi ajuns într-o situație disperată, să mă înjosesc până la a mă certa cu un subdezvoltat ca tine. Dar

îți iert din toată inima atacurile căci, pe Pământ, ai fost un lucrător zelos al împărăției mele. Aşadar, rămânem prieteni, dragul meu Martin!"

15.Acest răspuns îl face pe Martin să-şi iasă din fire. De-abia reuşeşte să se stăpânească pentru a suporta puțina considerație acordată persoanei sale, precum şi acuzația care-1 vizează direct. Respirând profund, el spune:

16.(Martin): "O, tu, mizerabil spirit al Răului, cum de îndrăzneşti să mă înjoseşti în mod atât de îngrozitor în fața lui Dumnezeu, pe minei un locuitor al Cerului? Nu ştii oare că stă scris: "Nenorocire celui care-i va ataca pe aleşii Mei!" Eu, un locuitor al sferelor celeste, mă număr şi eu printre aleşii Săi! Crezi tu că Dumnezeu va lăsa nepedepsită o asemenea insultă?"

17.Balaurul răspunde: "Ascultă Martin: când erai pe Pământ şi lucrai pentru mine, mă tratai întotdeauna drept prinț al minciunii. Află că acum, ți-am răspuns la atacurile tale cu adevărat copilăreşti numai prin purul adevăr, şi cât se poate de liniştit. Şi iată că tu, devenit acum cetățean al Cerului, uns de Dumnezeu însuşi, te enervezi şi explodezi mai rău ca un butoi cu praf de puşcă, şi mă amenințI cu răzbunarea divină dacă mă ating de tine!

18.Tare aş vrea să ştiu cine ți-a dat dreptul să mă insulți în halul acesta în fața lui Dumnezeu? Oare nu sunt şi eu, la fel ca şi tine, de sorginte divină, cu singura deosebire că eu sunt o parte infinită a Divinității? Iar tu, tu nu eşti decât praf din praful prafului meu, adunat de Dumnezeu când se scutura de buruiana numită nulitate şi transformat apoi într-un spirit omenesc dintre cele mai neînsemnate!

19.Dacă îl venerezi cât de cât pe Dumnezeu, atunci venerează şi tot ce provine de la El, şi nu numai capul tău slinos care pare să-ți placă mai mult decât al Lui. Oare ai măsurat tu, la milimetru, străfundurile primordiale ale Divinității, de îndrăzneşti să vii în fața mea şi să-mi spui: "De ce eşti aşa cum nu ar trebui să fii?"

20.Crezi că-mi poți dovedi că ar trebui să fiu altfel, în vreme ce, din anumite motive insondabile ale creației, eu trebuie să fiu aşa cum sunt, pentru ca tu să poți fii micul nimic care eşti? Sau crezi că există vreun olar care să poată plăsmui un urcior fără roată? Orice lume este pentru Creator ceea ce este roata pentru olar. Dar eu sunt materia tuturor lumilor, prin urmare eu sunt temelia lor. Eu sunt deci antiteza solidificată prin care trebuie să treacă, mai întâi, tot ceea ce a fost adus în manifestare, pentru a se putea manifesta apoi în nemărginire!

21.Puteți deci concluziona, tu şi căpățâna ta slinoasă, că şi eu sunt, cu siguranță, necesar ordinii divine care se regăseşte pretutindeni. Şi că este absolut sigur că Dumnezeu nu mi-a încredințat fără un motiv bine întemeiat rolul de temelie a tot ceea ce există şi trebuie să evolueze. Dacă îți dai seama de aceasta, recunoaşte-o deschis, pentru a fi în stare să-I dovedeşti lui Dumnezeu tot respectul pe care 1-l datorezi. Cum de nu vezi că tu şi căpățâna ta slinoasă disprețuiți lucrările divine? Tu îl disprețuieşti chiar pe Dumnezeu însuşi, şi-L tratezi drept nici mai mult nici mai puțin decât un cârpacii[1]

22.De aceea, dragul meu Martin, taci din gură! Căci se vor mai scurge multe veşnicii până când să poți tu înțelege măcar o fracțiune de decilionime de atom din profunzimea infinită a relațiilor care există între mine şi Dumnezeu. De fapt, oare nu ți se pare ciudat că tu, un locuitor al sferelor cereşti, ai ajuns să înveți blândețea de la mine, de la Satana?

23.Dacă mai ai ceva să-mi spui, Martin, dă-i drumul! Dar vorbeşte ca un înțelept şi nu ca un puştan de pe Pământ, prost şi limitat. Gândeşte-te că te afli aici în fața lui Dumnezeu şi în fața celei mai mari ființe pe care El a creat-o la începutul timpurilor, o ființă a cărui aspect exterior şi a cărei încăpățânare - care va rămâne pe veci o enigmă pentru tine - nu te înfurie decât datorită neghiobiei tale."

24.Martim este cuprins de o uimire fără de margini şi nu ştie ce să răspundă. El se tot uită ba la Mine, ba la Fiară. Apoi Mă întreabă în taină: "Doamne, ce trebuie să cred despre toate acestea? Ce trebuie să-i răspund? Se pare ca în mod paradoxal, la urma urmei are dreptate, dacă privim lucrurile în profunzime.

25.Diavolul să aibă dreptate! Ce contradicţie! Dar ce pot să mai spun dacă, în definitiv, o fi chiar aşa? Ei bine, ce drăcov... ah! era s-o zic! Dracul.... are dreptate!"

26.Eu îi răspund: "Tu ai vrut să discuţi cu el, aşa că dă-i drumul acum! Căci nu trebuie să te laşi înfrânt de el! Incearcă să te lupţi cu el aşa cum vrei. Continuă deci să-i vorbeşti şi respinge argumentele sale!"

27Martin: "Vai de mine, în ce încurcătură m-am băgat! Aoleo! Eu -să mă măsor cu ăsta?"

Cap.117 -Ispitirea lui Martin de catre aparenţa seducătoare luata de Satana

1.Cu toate acestea, după câteva clipe, Martin i se adresează din nou Balaurului, spunând: "Ascultă, tu, distrugător incorigibil al oricărei vieţi, apostol al confuziei, trist erou al neantului spiritual şi ucigaş nemilos al bietelor suflete, tu vorbeşti, într-adevăr, ca înţelepciunea întruchipată; dar ceea ce te îndeamnă s-o faci este nu voinţa ta, ci, mai degrabă, totala ta incompetenţă, de care te simţi pătruns dintr-o parte în alta în prezenţa puterii infinite a Domnului. Dacă ai fi liber, - şi pun prinsoare pe o mie de vieţi că am dreptate - ai vorbi cu totul altfel.

2.Bineînţeles că tu ai fost primul şi cel mai mare dintre spiritele concepute de Dumnezeu, spirit plin de lumină şi de splendoare. Puterea ta se întindea asupra întregului spaţiu, iar strălucirea ta era asemănătoare celei a ochiului lui Dumnezeu. Dar mai ştiu şi că Dumnezeu nu te-a scos din Sine Insuşi pentru ca tu să cazi mereu, aşa cum de-o veşnicie te încăpăţânezi s-o faci, ci pentru ca să ajungi la învierea supremă întru Viaţa pe deplin liberă, precum şi la cea mai înaltă fericire.

3.Spune-mi - de ce nu te afli la nivelul la care ar trebui să fii potrivit Voinţei lui Dumnezeu? De ce I te opui neîncetat, in mod atât de primitiv? De ce preferi să te încăpăţânezi a îndura chinuri cumplite, în loc să beneficiezi de Iubirea veşnică a Tatălui şi, precum un fiu risipitor care se întoarce acasă, să guşti în deplină libertate Iubirea infinită şi eternă a acestui Tată în toată perfecţiunea puterii Sale? Vorbeşte, dacă înţelepciunea ta îţi îngăduie!"

4.Balaurul răspunde: "Vezi tu, Martin, întrebările pe care mi le pui sunt cu mult mai rezonabile decât cele anterioare şi ele fac cinste puterii tale de înţelegere. Ele conţin elemente care merită un răspuns mai bun! Dar să ştii că, înainte de a răspunde la nişte întrebări care răscolesc străfundurile fiinţei mele, eu îmi pun mai întâi la încercare interlocutorul, pentru a vedea dacă este capabil să înţeleagă ceea ce-i voi spune!

5.De aceea îl rog pe Domnul, dacă El vrea ca eu să-ţi răspund, să-mi acorde libertate deplină - numai pentru un scurt răgaz. Stau chezaş că nu voi face nici un rău nimănui, nici ţie, nici altcuiva! Dacă ieşi victorios din această încercare, voi răspunde la fiecare dintre întrebările tale. Dacă nu, asta va însemna că nu eşti nici pe departe suficient de matur pentru a fi confruntat cu o înţelepciune atât de profundă, ca a mea. Voi mai adăuga că nu te voi pune la încercare decât dacă te încăpăţânezi să obţii un răspuns din partea mea. Hotărăşte-te acum!"

6.Martin Mi se adresează din nou şi Mă întreabă ce trebuie să facă.

7.Eu îi spun: "Cel care începe o treabă trebuie s-o şi ducă la bun sfârşit; aceasta este prima regulă a ordinii care guvernează adevărata Viaţă. Dar, îţi spun: fii tare! Căci acest spirit este nespus de viclean, iar capcanele sale sunt neînchipuit de rafinate!"

8.Întorcându-Mă către Balaur, Eu îi spun: "Eşti liber pentru câteva clipe; nu abuza de această graţie!"

9.In aceeaşi clipă, înfiorătoarea platoşă a Balaurului cade şi se face una cu pământul, din ea răsărind cea mai perfectă creatură feminină văzută vreodată - de o frumuseţe incomparabilă, astfel că toate frumuseţile de pe Soare nu mai înseamnă nimic pe lângă ea! Trăsăturile sale sunt de o gingăşie inimaginabilă, iar rotunjimea formelor este perfectă; din toate membrele sale emană noblețe, iar delicateţea şi albeaţa pielii sale nu şi-ar putea afla perechea în tot universul nesfârşit. Corpul, de o perfecţiune neînchipuită, este desăvârşit de un cap a cărui frumuseţe semeaţă întrece orice închipuire!

10.La vederea acestei fiinţe atât de minunate, care pe deasupra îl mai şi priveşte în modul cel mai îmbietor, Martin îşi pierde complet capul. El o aude cum îl întreabă, cu vocea cea mai blândă şi armonioasă din câte există:

11.Satana: "Ei bine, dragă Martin, dacă doreşti, îţi voi răspunde la întrebări. Dar spune-mi, mai întâi: ai putea tu să mă iubeşti, dacă eu aş vrea să te iubesc mai mult decât propria mea viaţă? Ai putea oare să mă iubeşti, şi prin această iubire să mă salvezi din cumplitele chinuri pe care le cunoşti atât de bine? Oh, Martin, vorbeşte, vorbeşte!"

12.De data aceasta, Martin al nostru îşi pierde complet controlul. Uimirea care l-a cuprins este atât de mare încât el nu reuşeşte decât cu greu să mai respire. Nurii nemaipomeniţi ai acestei făpturi au un asemenea efect asupra lui încât se simte cuprins de o adevarată febră. Deocamdată, îi este cu neputinţă să vorbească. De-abia poate să scoată câteva sunete nearticulate, iar gura sa se cască tot mai mult de mirare, fiecare fibră a fiinţei sale se aprinde pentru această frumuseţe pe care nici nu suportă s-o privească.

13.După o bună bucată de timp de înteţire neîncetată a dorinţei sale, Martin strigă în sfârşit din toate puterile: "O, Cerule, o, Cerule, o, Cerule! Dacă tu eşti nefericită, tu, fiinţa cea mai desăvârşită dintre toate fiinţele ce pot exista, dacă tu trebuie să suferi: cine oare ar mai putea fi fericit după ce te-a văzut şi a aflat că suferi?

14.Dacă nu te pot salva, oh, atunci mai bine cad pradă chinurilor veşnice, decât să trăiesc fericirea tuturor cerurilor fără tine! Aş vrea să-ţi ofer ceva infinit, dac-aş avea! Aş da mii de vieţi pentru un atom din fiinţa ta! O, tu, cea mai minunată dintre creaturi, vorbeşte, oh, vorbeşte, ce trebuie să fac pentru a te salva - şi a te face să fii pe veci a mea?"

15.Balaurul metamorfozat spune: "O, tu, sublime Martin, dacă mă iubeşti aşa cum spui, atunci dă-mi un sărut fierbinte! Acest sărut mă va salva pe veci şi astfel voi deveni tovarăşa ta preaiubită pentru viaţa veşnică!"

16.Martin, cuprins de extaz: "O, Cerule suprem! Nu numai unul, ci un trilion de săruturi!"

17.Imediat, Martin vrea să-i dea ascultare şi se năpusteşte spre ea. Dar, nespusă îi este uimirea când Satana îl respinge cu dispreţ strigând:

18.(Satana): "Inapoi, ţap dezgustător, ai dat greş la încercare şi nu vei obţine nici un răspuns din partea mea! Nevrednicule, cum de L-ai putut uita pe Dumnezeu aruncându-te în braţele mele - ale mele, duşmanul oricărei vieţi care nu este a mea? O, tu, creatură nevolnică, plod al urâciunii!"

19.Martin se prăbuşeşte dând înapoi, iar Balaurul îşi reia vechea sa înfăţişare.

Cap.118 - Borem îl ajuta pe Martin sa se ridice şi-l instruieşte.
Avertisment al Domnului pentru Martin.

1.Borem se duce la Martin, îl ridică şi-i spune: "Dragă frate, vezi, eşti prea plin de zel! De acum înainte lasă-L numai pe Domnul să acţioneze. Căci noi nu vrem să facem decât ceea ce ne porunceşte El; aşa este cel mai bine.

2.Pentru a putea face faţă unor asemenea fiinţe, este nevoie de mai mult decât suntem noi în stare să înţelegem. Nici un înger nu-i poate ţine piept de unul singur; el nu ar reuşi aceasta decât dacă Domnul i-ar veni în ajutor. Căci acest Balaur din vremurile de început dispune de mii de mijloace dintre cele mai rafinate cu ajutorul cărora ar putea înşela toate cerurile, dacă Domnul i-ar îngădui! Aşadar, dacă toţi locuitorii cerurilor ar putea fi biruiţi de el, oare cum am putea noi, care suntem neofiţi ai acestei împărăţii, să-i facem faţă?

3.Vezi, atunci când Mihail, îngerul cel mai puternic din toate cerurile, s-a luptat cu Balaurul pentru a-i smulge corpul lui Moise, el a fost biruit. Şi biruit fiind, el nu a putut face nimic altceva decât să ceară judecata Domnului faţă de această fiinţă de o răutate îngrozitoare, dat fiind că acesta era singurul mijloc de a-i smulge prada.

4.Dacă până şi un Mihail poate fi biruit, oare ce-am putea noi obţine de la el? De aceea, pe viitor, fii extrem de prudent în decursul unei confruntări hotărâte de Domnul cu asemenea fiinţe; căci ele nu sunt decât răutate şi înşelătorie!

5.Dar acum, ridică-te şi mulţumeşte-I Domnului, căci numai El te-a scăpat de un necaz nespus de mare! Căci dacă ar fi fost numai după Satana, el ar fi acceptat în mod sigur sărutul tău. Dar atunci, el ar fi transformat toată iubirea ta divină într-o iubire satanică şi te-ar fi înlănţuit - prin aparenţa sa feminină, pe care n-ar fi abandonat-o aşa de repede - cu legături de oţel.

6.Dar în clipa în care ai vrut să-l săruţi, Domnul l-a pus din nou în starea corespunzătoare adevăratei sale naturi, care este pură răutate. Orgoliul său incomensurabil a ieşit din nou la iveală, şi tu ai fost respins în mod ruşinos, ceea ce a făcut ca el să-şi recapete imediat forma sa de monstru. Aşadar, Domnul este cel care te-a salvat! De aceea, ridică-te imediat şi mulţumeşte-I că te-a eliberat de marea ta slăbiciune!"

7.La auzul acestor cuvinte, Martin se ridică iute şi se repede spre Mine. El îmi cere iertare pentru nebunia sa şi îmi mulţumeşte plin de fervoare că l-am salvat şi că l-am avertizat prin intermediul lui Borem.

8.Atunci Eu îi spun: "Cât timp va trebui să-ţi mai rabd nebunia care te cuprinde atât de des? Oare când vei începe să respecţi cu adevărat lăudabilele hotărâri pe care le-ai luat de atâtea ori? Câte bete pe spinare va trebui să mai încasezi până să devii cu adevărat înţelept? Spirit sucit, - de câtă răbdare va mai trebui să dau dovadă pentru a te pune pe drumul cel drept?

9.Ridică-te acum; dar bagă-ţi odată minţile în cap! Nu-i de-ajuns că te laşi imediat păcălit de orice aparenţă? Dar să te laşi păcălit atât de uşor de o nălucire atât de deşartă: spune-mi, îţi dai seama de slăbiciunea ta?"

10.Martin plânge de căinţă şi-Mi cere necontenit iertare.

11.Atunci, Eu Mă aplec spre el, îl ridic şi-i spun: "Uite, eşti din nou liber în faţa Mea, de vreme ce te-am ridicat; dar cât timp va dura această libertate?

12.Trebuie să ştii că este necesar ca fiecare locuitor al Cerurilor să fie în stare de a se bucura de libertatea sa fără a cădea, chiar dacă trebuie să meargă un anumit timp pe un teren alunecos! Vei putea tu să-ţi păstrezi echilibrul şi să nu cazi, dacă paşii te vor mai purta vreodată pe un asemenea drum?"

13.Plin de regret, Martin răspunde: "O, Doamne, nu mă părăsi niciodată! Nu mă lăsa niciodată pe deplin liber, altminteri sunt pierdut! Oh, n-am deloc nevoie să fiu pe deplin liber! Dac-aş putea fi ultimul dintre toţi, aş fi mulţumit în vecii vecilor! De aceea, dă-i şi casa aceasta dragului meu frate Borem, căci eu nu sunt bun de nimic ca proprietar al unor bunuri atât de minunate!"

14.Eu răspund: "Taci şi sprijină-te de Mine în inima ta; astfel, totul va fi cum nu se poate mai bine. Nu pot să-ţi iau această proprietate şi să i-o dau lui Borem, căci dacă aş face acest lucru, ar fi ca şi cum ţi-aş lua viaţa şi aş da-o altcuiva! Aici, nimeni nu poate poseda altceva decât ceea ce decurge din ei înşuşi. O posesiune atât de vie trebuie să rămână asemănătoare proprietarului ei, pentru că, aici, posesiunea şi proprietarul sunt inseparabili.

15.Dar nu trebuie niciodată să te simţi stăpânul a ceea ce posezi; astfel, bunurile tale vor deveni din ce în ce mai minunate! Fiecare locuitor al cerurilor intră în mod liber în posesia operelor spiritului său şi ale iubirii sale faţă de Mine; dar Eu sunt singurul stăpân al oricărui bun, precum şi al oricărui spirit!

16.Ştii acum cum stau lucrurile aici. Dacă prinzi rădăcini adânci în Iubirea Mea, bunurile celeste nu te vor împovăra!

17.Nu-ţi face griji nici pentru Borem, căci el este deja suficient de înzestrat cu de toate. Iar când vei atinge maturitatea deplină, te va invita şi în domeniile sale. Du-te acum spre el şi fă ceea ce face şi el. Iar Eu, îi voi spune câteva cuvinte oaspetelui nostru."

18.Martin face ceea ce l-am sfătuit.

Cap.119 - Dialogul Domnului cu Satana. Incăpăţânarea plina de răutate a acestuia. Parabola Domnului despre topitorul de minereu. Adepţii lui Satana sunt salvaţi.

1.Eu mă întorc apoi către Balaur şi-i spun: "Satana, cât timp vrei să-L mai ispiteşti pe Dumnezeu, Domnul tău din toată veşnicia? Cât timp îţi vei mai păstra incomensurabilul tău orgoliu? Ce vrei să obţii, în faţa Atotputerniciei Mele care te-ar putea dizolva şi distruge oricând? Iar dacă nu ar face-o, Ea te-ar putea pedepsi pe veci în modul cel mai aspru!

2.Ştii că este ultimul tău răgaz; te mai poţi încă ridica - sau cădea pe veci! Ce vrei să faci? Cunoşti suficient de bine Voia Mea; dacă nu ar fi aşa, nu ai fi comis niciodată vreun păcat. Dat fiind că Voia Mea îţi este cunoscută, la fel ca recompensa şi pedeapsa legate de ea, spune-Mi: ce vei face?

3.Vezi, totul se ridică acum împotriva ta! Toţi munţii sunt dărâmaţi şi văile sunt umplute. Toate coroanele şi tronurile pe care le-ai edificat pe Pământ vor fi prăbuşite în noroi! Ce vei face? Nu vei mai putea sfida niciodată Puterea Mea şi nimic nu-ţi va mai fi îngăduit. Atunci, vorbeşte, ce vrei să faci? Te vei răscula sau vei cădea?

4.Uite, acolo, la picioarele tale, hăul fără fund - şi priveşte: Eu sunt aici, Tată al tuturor celor ce Mă iubesc, şi iată Masa Mea! - Alege acum şi hotaraste-te repede! Aşa să fie!"

5.Satana răspunde: "Doamne, eu Te cunosc, pe Tine şi Atotputernicia Ta - infinită şi eternă - la fel cum îmi cunosc şi îngrozitoarea neputinta. Dar tocmai pentru că văd în profunzime toate acestea, resimţind din plin propria mea neputinţă, consider drept un triumf al orgoliului meu faptul că Te pot sfida, da, că Te pot sfida în veci! Şi mai văd şi că Atotputerniciei Tale nu-i rămâne nici un mijloc de a mă supune şi a mă

învinge împotriva voinței mele - în afară de distrugerea totală, ceea ce nu vei putea niciodată considera drept o victorie asupra mea! Căci o izbândă spirituală nu se bazează niciodată pe totala distrugere a unui potrivnic infinit mai slab, ci, dimpotrivă, pe o înțeleaptă persuasiune, ceea ce necesită deplina libertate a celor două părți.

6.Această persuasiune se bazează întotdeauna pe libera acceptare a părții contrare. Iar această parte contrară, sunt eu, care nu voi accepta niciodată ceea ce vrei Tu, chiar dacă ai avea cele mai juste motive de partea Ta. Şi chiar dacă-mi dau seama de aceasta, tot nu voi face aşa cum vrei Tu, pentru a-Ți arăta că mai există şi o altă voință în afară de a Ta, care nu se va supune niciodată Atotputerniciei Tale, atâta timp cât mă vei lăsa să exist!

7.Căci, vezi Tu, este uşor să fii liber potrivit Voinței Tale! Dar cunoscând veşnica Ta Atotputernicie şi mânia Ta şi, în propria mea slăbiciune, renunțând la toate deliciile beatitudinii, a Te sfida, pe Tine, cel mai puternic dintre spirite, căzând în acelaşi timp pradă unor chinuri de neînchipuit - vezi, acest lucru este mai măreț decât toate măratiile pe care ochiul Tău atotpătrunzător va fi în stare să le zărească vreodată!

8.Vezi, acesta este motivul veşnicei mele nesupuneri față de Tine. Dacă eu văd în această nesupunere cel mai mare triumf al neputinței mele, înseamnă că, în această neputință, eu rămân biruitor al Atotputerniciei, înțelepciunii şi Iubirii Tale, precum şi al mâniei Tale, şi că nu poți reuşi să mă convingi să mă închin Ție, în ciuda Atotputerniciei, a Forței, a Iubirii, a înțelepciunii, a Judecății şi a Mâniei Tale!

9.A fi un Mihail nu este o artă, a fi un Gabriel nu este mare scofală, un Uriel - şi mai puțin, a fi un serafim sau un heruvim este o joacă de copil. Dar a fi un Lucifer, primul dintre marile spirite de după Tine, care cunoaşte întreaga fericire pe care o dăruieşte Iubirea Ta infinită, şi care cunoaşte, de asemenea, chinurile din ce în ce mai mari legate de judecata Ta şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, disprețuind atât această fericire cât şi chinurile -veşnice, opunându-Ți astfel o sfidare implacabilă şi fără de sfârşit, fiind totodată pe deplin conştient de propria mea neputință, fără nici cea mai mică speranță de a câştiga vreodată ceva, ci dimpotrivă, ştiind că pierd totul: vezi, această măreție a voinței neputincioase este infinit mai elevată decât toată slava Divinității Tale! Iar conştiința tuturor acestor lucruri mă face, chiar în miezul marilor mele suferințe, mai fericit decât ai fost Tu vreodată, împreună cu toate spiritele şi cu toți îngerii Tăi! De aceea, nu mă mai întreba niciodată cât timp te voi mai sfida de acum încolo. Răspunsul meu va rămâne mereu acelaşi: veşnic, veşnic, veşnic! Dumnezeu nu mă va face niciodată să mă închin în fața Lui!"

10.Eu spun: "O tu, spirit orb şi întunecat, cât de mare este moartea pe care o porți în tine! Tu te complaci în nebunia ta şi nu te gândeşti că orice libertate, fie ea adevărată sau falsă, cum este cea care pare a-ți aparține, trebuie să se supună în cele din urmă Voinței Mele. Cine Mi-a dat vreodată sfaturi şi cine Mi-a dat în vileag planurile? De unde ştii că nu Voința Mea secretă este cea care te face să fii aşa cum eşti? Eşti sigur că nu te-am hărăzit căderii încă de la începutul timpurilor? Opera meşterului poate oare să-i dicteze acestuia cum şi pentru ce scop ar trebui el s-o plăsmuiască?

11.Un topitor de metal îşi făureşte marile sale creuzete dintr-un material rezistent la foc. Creuzetele sunt apoi scufundate într-un foc puternic şi metalul devine incandescent. Şi atunci când ajunge la o temperatură suficient de ridicată, el devine lichid, iar meşterul îl toarnă în diferite forme utile. După ce metalul s-a scurs, focul este stins pentru ca formele să se răcească. Creuzetul rămâne atunci pe jar, pentru ca să se poată topi în el şi alte metale. El nu este răcit până când nu devine inutilizabil, şi atunci este aruncat pentru totdeauna, ca o materie arsă care nu mai poate folosi la nimic.

12.Oare nu sunt Eu meşterul tuturor operelor care există? Dacă aşa este şi dacă Eu îmi fac unelte după cum am nevoie şi aşa cum le vreau Eu - spune-Mi, mai poţi tu să Mă sfidezi? Poţi tu numi aceasta o sfidare, dacă eşti aşa cum eşti şi nu poţi fi diferit de ceea ce, la urma urmei, vreau Eu să fii?

13.Eu nu sunt un topitor neînduplecat de metal, ci un Meşter plin de Iubire, şi vreau chiar să-Mi scot creuzetele de pe jarul lor încins dacă ele doresc aceasta şi vor să se supună ordinii Mele; căci singurul scop al acesteia este eliberarea creaturilor Mele. Dacă ele nu vor şi dacă le place mai mult să rămână pe veci creuzetele Mele, Mie îmi convine şi aşa; astfel, nu sunt nevoit să-mi confecţionez altele. Dacă ele rămân creuzete, atunci sunt ceea ce trebuie să fie şi nu pot fi ceea ce le-ar place să fie. Căci un instrument nu poate fi diferit de ceea ce vreau Eu să fie.

14.De aceea, în ceea ce priveşte pretinsa ta sfidare care te bucură atât de mult, ea nu este decât o himeră provocată de imensa ta orbire. Căci la fel cum o oală nu-i poate spune olarului care-o plăsmuieşte: "Eu sunt aşa cum vreau" - tot astfel, nici tu nu-Mi poţi spune că eşti aşa cum vrei tu -când, de fapt, tu poţi să fii numai aşa cum vreau Eu să fii! Eu, Iubirea eternă însăşi, îţi dau, punând deoparte judecata ta, toată libertatea necesară pentru a-ţi permite să resimţi mizeria stării tale, să o înţelegi şi să o modifici dacă doreşti. Dacă nu vrei, rămâi ceea ce eşti - însă nu pentru că aşa vrei tu, ci pentru că aşa vreau Eu.

15.Dacă vrei să-ţi îmbunătăţeşti soarta, voi pune în locul tău un alt instrument care va îndeplini funcţiile tale, şi anume cele de a Mă servi. -Vorbeşte acum aşa cum vrei! Imi este absolut egal dacă rămâi ceea ce eşti - sau dacă, aşa cum ţi-am zis, Te înlocuiesc cu un alt instrument."

16.La auzul acestor cuvinte, Satana se simte cuprins de o profundă năuceală şi nu mai ştie ce să spună.

17.Dar numeroşii săi adepţi strigă: "O, Doamne, dacă aşa stau lucrurile, oh, eliberează-ne de vechile noastre chinuri şi înlocuieşte-ne cu instrumente noi şi utilizabile! Căci am gustat destul suferinţa şi am devenit tare şubreziţi de foc. De aceea, ai milă de noi şi plăsmuieşte-ne, o Doamne, potrivit bunătăţii şi Iubirii Tale!"

18.Când Satana îi aude pe adepţii săi vorbind astfel, se înfurie şi zbiară: "Nu vreţi să-mi împărtăşiţi măreţia? Să ştiţi că eu nu voi rămâne ceea ce vrea Dumnezeu să fiu, ci ceea ce vreau eu însumi să fiu. Spuneţi că mă aprobaţi!"

19.Adepţii săi strigă: "Smintitule, cum vrei să vrei ceea ce Dumnezeu nu vrea? Libera ta voinţă nu este oare cea a lui Dumnezeu? Tu poţi să vrei ce vrei tu: ceea ce vrei tu nu provine de la tine, ci de la voinţa lui Dumnezeu din tine, iar El va rămâne de-a pururi şi mereu judecătorul tău invincibil! Acţionează potrivit judecăţii tale; însă noi, noi ne-am abandonat în faţa milostivirii lui Dumnezeu şi rămânem prizonierii Săi pe veci. De aceea, noi suntem acum supuşi unei judecăţi mai blânde."

20.Eu spun: "Ridicaţi-vă, bieţi năpăstuiţi, şi fiţi liberi! Dar tu, acolo, rămâi ceea ce vrei să fii! Faptul că faci cutare sau cutare lucru nu depinde de voinţa ta, ci de a Mea, care sunt Dumnezeu. - Fie ca voinţa pe care o ai în tine să fie supusă judecăţii Mele!

21.Iţi mai acord, pe lângă marea lecţie pe care tocmai ai primit-o, un scurt răgaz în care vei avea ocazia să reflectezi asupra a ceea ce eşti şi asupra purtării tale. Dacă vrei să-ţi îmbunătăţeşti soarta, se va face potrivit dorinţei tale. Dacă nu vrei, vei rămâne ceea ce eşti atâta timp cât ultimul prizonier al oricărei creaţii care există la ora actuală nu va fi suferit încă metamorfoza trupească! - Ceea ce ţi se va întâmpla atunci, ştiu numai Eu şi nimeni altcineva în întregul infinit!"

22.La aceste cuvinte, Satana scoate un strigăt puternic şi iese grabnic pe uşă. Atunci adepţii săi îşi smulg carapacea lor de balaur şi o mie de suflete mizerabile la înfăţişare apar despuiate în faţa noastră şi ne roagă să le vindecăm şi să le alinăm marile lor suferinţe.

23.Eu îl chem din nou pe Martin al nostru, precum şi pe Borem şi pe Chorel şi le spun să-i ducă pe aceşti nefericiţi în baia reîmprospătătoare. Ei îndeplinesc imediat ceea ce le-am poruncit şi aceşti nenorociţi îşi găsesc astfel alinarea chinurilor lor.

Cap.120 - Cian-Şa se trezeşte din starea sa de transa . Explicaţiile Domnului referitoare la marile evenimente care s-au produs între timp. Domnul vorbeşte despre propria Sa Persoana.

1.Intre timp, Cian-Şa se trezeşte alături de Mine dintr-un fel de somn şi ea îşi aminteşte de tot ce s-a întâmplat sub ochii săi ca şi cum ar fi vorba despre un vis viu. Ea începe imediat să-Mi povestească totul în cele mai mici detalii. După ce termină, ea Mă întreabă dacă există vreun sâmbure de adevăr în această viziune.

2.Eu îi răspund: "Cian-Şa, oare nu ai văzut adineaori cum acest Balaur, care ţi se pare atât de înspăimântător, şi pe care Martin şi Borem ar fi trebuit să-l târască de lanţuri până aici, s-a împotrivit strădaniilor lor? Şi cum, atunci când, după ce i-a cerut voie lui Borem, Martin a cerut ajutorul Meu, Eu l-am aruncat imediat pe Balaur la picioarele noastre prin forţa voinţei Mele? Doar ai văzut toate acestea cu proprii tăi ochi!"

3.Cian-Şa răspunde: "Da, minunatul meu prieten, am văzut într-adevăr toate acestea. Dar atunci când Balaurul a ajuns prea aproape de noi, am fost atât de îngrozită încât m-a cuprins un fel de somn şi nu am putut urmări desfăşurarea evenimentelor decât ca printr-un vis. Starea a fost destul de asemănătoare celei în care m-am aflat după sosirea mea în această lume, când l-am întâlnit pe Chorel şi a trebuit să susţin o luptă teribilă împotriva lui. Şi atunci când m-am trezit, după aceea, mi s-a părut că mă trezesc dintr-un vis penibil.

4.Pot să înţeleg bine ceea ce văd arunci când sunt pe deplin conştientă, atât cât mi-o permit modestele mele facultăţi mentale. Dar în ceea ce priveşte aceste viziuni nebuloase, ele întrec cu mult capacităţile mele de reamintire. Nu pot face nimic altceva decât să mă adresez ţie, căci sunt absolut convinsă că numai tu eşti cel mai înţelept printre înţelepţi şi cel mai puternic din această imensă casă! De aceea, oh, te rog, explică-mi această viziune!

5.In acest vis, tu acţionai şi vorbeai ca însuşi veşnicul şi sfântul Lama. Dar acum că sunt din nou trează, nu remarc nici cea mai mică schimbare în înfăţişarea ta exterioară, pe care o cunosc atât de bine. Ai putea să fii un trimis al lui Lama înzestrat cu o mare putere, dar la fel de bine ai putea fi Lama însuşi, ascuns sub o mască potrivită! Este tot ce-mi poate spune viziunea mea; dar aştept de la tine să-mi spui mai multe, tu, unica mea iubire! Oh, nu pregeta să-mi umpli inima cu prea-plinul intelepciunii Tale!

6.Eu spun: "Cian-Şa, unde se află acum Balaurul şi adepţii săi? Vezi, dintr-odată te miri şi spui în inima ta: "Vorbeşte, preasfinte Lama! Nu-l zăresc nicăieri pe monstru! Iar ajutoarele sale - şi Borem, Martin şi Chorel - ei unde sunt?"

7.Iar Eu îţi spun: "Vezi, pe primul, Puterea Mea l-a alungat pe uşă cu viteza gândului cel mai rapid. Şi Ea i-a poruncit să intre în porcii de pe Pământ, pentru ca ei să fie cuprinşi de turbare şi să o ia la goană, în setea lor de dominare, pe promontoriul celui mai profund egoism, pentru a se arunca şi a se îneca în cele din urmă în marea celei mai întunecate nebunii.

8.Dar Eu i-am luat foştii săi adepţi prin forţa Cuvântului Meu şi am pus să fie duşi la baia cunoaşterii de sine, a umilinţei şi a îndreptării care rezultă din acestea.

9.Tot ceea ce fac Eu, aici şi pretutindeni, fac prin propria Mea Putere. Nu există putere deasupra sau dedesubtul Meu care să-Mi poată porunci ceva spunând: "Acum, fă cutare sau cutare lucrul" Ceea ce fac, fac prin Mine însumi - fără ca nimeni să-Mi dea vreo poruncă oarecare. Iar dacă Eu îi spun cuiva: "Fă cutare sau cutare lucru", ființa respectivă nu se va putea niciodată împotrivi Voinței Mele!

10.Cian-Şa, de vreme ce ai putut să-ți dai seama cu uşurință, şi încă de mult timp, că aşa stau lucrurile în privința faptelor Mele, cum mai poți întreba dacă Eu sunt un trimis al lui Lama sau însuşi Lama?

11.Nu te lăsa înşelată de simplitatea înfățişării Mele căci, vezi tu, Lama nu are nevoie să strălucească în exterior la fel ca prinții Pământului. El trebuie să strălucească numai prin Iubirea Sa de Tată, prin înțelepciunea şi Puterea Sa, în inima copiilor Săi! De mult timp, Eu strălucesc foarte puternic în inima ta; cum ai putut să nu Mă recunoşti?

12.Vezi tu, dragă Cian-Şa, fetița Mea, Eu sunt Tatăl tău, Lama al tău, şi în afară de Mine, nu există un altul în toată veşnicia! Dar nu te speria din această cauză; căci vezi, Eu sunt neclintit acelaşi în toate timpurile. Şi toți copiii Mei nu trebuie să vadă în Mine numai pe Dumnezeul lor, ci şi un Tată nespus de iubitor pe care să-L recunoască, să-L îndrăgească şi să-L iubească!

13.Fii fară nici o teamă în fața Mea, de vreme ce acum M-ai recunoscut! Căci niciodată nu vei constata nici o schimbare între tine şi Mine, cu excepția faptului că, de acum înainte, te vei putea bucura de toate comorile nesfârşite ale Iubirii Mele de Tată şi ale înțelepciunii Mele, şi aceasta într-o abundență care va spori neîncetat. - Eşti mulțumită de aceste explicații?"

Cap.121 - Nesfârşita fericire a iui Cian-Şa. Iubirea sa pentru Lama, acum recunoscut. Iubire şi înțelepciune. Domnul ca Tata şi Frate.

1.Cian-Şa se prăbuşeşte la picioarele Mele, plânge şi suspină de atâta fericire şi nesfârşită bucurie. Eu o îmbărbătez şi ea se ridică pentru a Mă contempla din cap până-n picioare, cu ochii mari, plini de seninătate, şi nu se mai satură privindu-Mă. turnai inima sa vorbeşte:

2.Cian-Şa: "Tu, Tu, aşadar eşti chiar Tu eşti sfântul Lama Cel Atotputernic! Tu eşti Cel Veşnic! - Tu ai creat Luna, Soarele, miriadele de stele, necuprinsele mări, o mulțime nesfârşită de tot felul de animale care trăiesc în apă, pe pământ şi în aer, şi în sfârşit pe noi, ființele umane. O, Lama,'Lama, Tu care eşti atât de mare, Sfinte Lama! Cine Te va putea slăvi, lăuda şi adora îndeajuns vreodată?! Ce inimă poate merita să Te iubească, pe Tine, Cel mai Sfant printre Sfinți?!

3.Dar, o Lama, fie că merită sau nu, ce inimă ar putea să nu Te iubească atunci când Te zăreşte şi Te recunoaşte? De aceea, Te rog să Mă ierți, pe mine care sunt o creatură nevrednică, că am îndrăznit să Te iubesc, pe Tine care eşti prea sfânt! Dar ce vină are biata Cian-Şa dacă inima sa este mai puternică decât propria-i rațiune?

4.O, Lama, Lama! Vezi, îmi recunosc acum nimicnicia față de măreția Ta infinită, dar inima mea nu poate decât să Te iubească şi mai mult! Nu Te vei supăra dacă sunt nevoită să continuu să Te iubesc, din ce în ce mai mult? O Lama, întăreşte-mi inima, altminteri ea nu va mai putea suporta prea mult o iubire de o asemenea intensitate! O Lama, Laiția, mor de iubire!"

5.Spunând acestea, Cian-Şa se prăbuşeşte din nou în faţa Mea, plângând şi suspinând de iubire.

6.Eu spun: "O Cian-Şa, mare îţi este iubirea, iar inima ta este o perlă rară. Dar vezi tu, trebuie să te stăpâneşti pentru a nu te mistui în prea marea ta ardoare, altminteri s-ar putea să nu mai poţi suporta prezenţa Mea - ceea ce ar putea dăuna fericirii tale.

7.Uită-te la Gella, care stă lângă Mine, precum şi la Martin, la Borem şi la Chorel: ei Mă cunosc deja de mult timp şi sunt plini de iubire pentru Mine. Insă ei sunt capabili să suporte prezenţa Mea, pot face tot ceea ce le poruncesc şi se pot bucura de tot ce le dăruiesc; lucru care le-ar fi cu neputinţă dacă s-ar afla în aceeaşi stare ca tine, căci iubirea ta prea violentă îţi consumă toate puterile!

8.Dacă îţi spun toate acestea, draga Mea Cian-Şa, o fac nu pentru că nu Mi-ar place marea ta iubire, căci ţi-am zis de nenumărate ori cât de mult te iubesc, şi în plus îţi mai spun: nimeni nu Mă poate iubi îndeajuns! -Dar trebuie să ştii că cea mai intensă iubire trebuie să meargă mână în mână cu înţelepciunea, daca vrei să obţii fericirea cea mai pură!

9.Caci iubirea este în ea însăşi un foc mistuitor! Ea stă la temelia a tot ce există, singurul lucru care o poate stăpâni este o înţelepciune adecvată. De aceea, trebuie ca şi tu să-ţi moderezi iubirea faţă de Mine printr-o înţelepciune cumpătată, dacă vrei sa te bucuri de beatitudinea adevăratei Iubiri.

10.N u M a mai considera mereu drept fiinţa Divina Supremă şi Atotputernică de care nimeni nu se poate apropia fără a-şi pierde viaţa. Dimpotrivă, priveste-Mă ca pe Tatăl tău cel adevărat şi desăvârşit, ba chiar, în ceea ce este uman în Mine, ca pe fratele tău! Astfel vei putea suporta prezenţa Mea, la fel cum poate s-o facă fiecare spirit preafericit. Iţi va fi astfel cu putinţă să fii mereu alături de Mine şi să împărtăşeşti întreaga fericire a Celui care o dăruieşte tuturor celor ce-L înconjoară. In acelaşi timp, Eu le încredinţez acestor fiinţe preafericite multă treabă în toate spaţiile Creaţiei Mele infinite, deşi ei sunt, în ciuda acestei depărtări, la fel de aproape de Mine cum eşti tu acum şi cum vei fi de-a pururi! - înţelegi tu acum, iubita Mea Cian-Şa, ce înseamnă cuvintele Mele?"

Cap.122 – Odeclaratie de iubire celesta.Victoria iubirii. Gella se bucura pentru Cian -Sa

1.Cian-Sa:’ O Lama, O Lama! Cum ar putea o inima careTe-a recunoscut să-şi domolească iubirea pentru Tine, Tu - cel mai Sfânt din toată veşnicia! Vezi, dacă aş avea tot atâtea inimi câte stele sunt pe cer, câte grăunţe de nisip sunt pe fundul mării şi câte fire de iarbă sunt pe Pământ, şi dacă fiecare dintre aceste inimi ar fi un soare arzător - atunci, toate rugurile aprinse pe care le-ar reprezenta aceste inimi fără de număr, o Tu, Preasfântul meu Lama, n-ar fi decât ca un strop de rouă rece faţă de o mare clocotită! Căci niciodată nu vei putea fi iubit îndeajuns, de vreme ce *Tu* eşti Iubirea supremă şi atotputernică!

2.Ştiu prea bine, o Lama, că Tu eşti un Tată şi chiar un frate pentru creaturile tale, pentru că aşa vrei Tu să fii. Dar oare cum ar putea vreo inimă să Te considere astfel fără a-şi aminti mereu că acest Tată, acest frate, este de asemenea - ah, Sfântul, Marele, Atotputernicul Lama (Dumnezeu)? De aceea, trebuie să Te iubesc, căci nu pot face altceva decât să Te iubesc, numai pe Tine, mai presus de orice! Şi nici o înţelepciune nu va putea stăpâni vreodată iubirea din inima mea!

3. Ah, de-aş avea o mie de vieţi la dispoziţie, şi dacă Înţelepciunea mi-ar spune: "Cian-Şa, vei pierde toate aceste o mie de vieţi dacă nu reuşeşti să-ţi potoleşti cu înţelepciune iubirea ta pentru Lama" - atunci inima mea i-ar spune înţelepciunii: "Oh, ce fericire ar fi să-ţi pierzi o mie de vieţi în Iubirea Ta, o, Lama!" - ceea ce ar fi, totuşi, cu neputinţă. Căci cum aş putea oare să-mi pierd viaţa iubindu-Te pe Tine, care eşti Viaţa supremă a tuturor vieţilor?

4.De aceea, Te voi iubi şi mai mult, şi nici o înţelepciune nu va putea vreodată să-mi potolească iubirea pentru Tine, o Lama! Insă dacă Tu, cel mai Sfânt dintre Sfinţi, vrei să-mi interzici să Te iubesc şi să-mi distrugi această iubire, atunci, bineînţeles, biata Cian-Şa n-ar mai putea să Te iubeaseă. Dar, o Lama. o Tată, doar n-o să-mi faci una ca asta?"

5.Eu răspund: "Fiica Mea multiubită! Cu adevărat, îţi spun: cel care Mă iubeşte astfel este una cu Mine şi nu are numai o singură viaţă, ci nenumărate vieţi în el! Cum ar putea oare să fie distrus? De aceea, iubeşte-Mă din toate puterile tale şi nu te teme de nimic. Iubirea ta pentru Mine îţi va dărui şi înţelepciunea, iar aceasta îţi va lărgi inima, pentru ca să Mă poţi iubi din ce în ce mai mult. Dar acum, vino la pieptul Meu şi alină-ţi inima!"

6.La aceste cuvinte, Cian-Şa scoate un strigăt de încântare şi se aruncă la pieptul Meu, aproape pierzându-şi cunoştinţa.

7.Gella plânge şi ea de bucurie că Cian-Şa M-a recunoscut şi spune, hohotind: "O tu, preafericită Cian-Şa! Cât de fericită trebuie să fii să respiri astfel fluxurile infinite ale Iubirii divine şi eterne, lipită de pieptul acesta! Ah ce încântare delicioasă trebuie să simţi tu acolo - în acel loc, izvorul vieţii Totului, al tuturor nenumăratelor fiinţe, îngeri, sori, lumi, oameni, animale şi plante! Ce bucurie, ce fericire supremă!

8.O, Cian-Şa, câtă fericire trebuie să simţi tu! Oare ce înger ar putea-o măsura?

9.Dar la ce te gândeşti tu, inima mea - te afli foarte aproape de Cel care este Sfânt, suprem de Sfânt! De aceea, taci! Domnul îi dăruieşte fiecăruia din Iubirea şi din înţelepciunea Sa aşa cum i se cuvine. Nu te mai gândi la partea de fericire dăruită acestei nobile chinezoaice, ci gândeşte-te cât eşti de fericită tu însăţi!"

Cap.123 - Trezirea spirituala a celorlalţi chinezi şi a călugărilor. Gelozia maicilor şi umilirea lor.

1.In timp ce Gella este cufundată în gânduri atât de lăudabile, toţi chinezii vin alături de noi. Unul dintre ei spune:

2.(Un chinez): "Tu, care eşti în mod sigur un trimis al lui Dumnezeu, dă glas înţelepciunii tale şi explică-ne: la urma urmei, de ce ţine Cian-Şa a noastră atât de mult la tine? Ea nutreşte pentru tine o iubire atât de mare, încât este greu să-ţi închipui că cineva L-ar putea iubi mai mult chiar şi pe Lama în persoană!"

3.Eu spun: "Aveţi puţină răbdare; în scurt timp, veţi afla de la Cian-Şa tot ce vă este necesar să ştiţi! Deocamdată, nu vă mai bateţi capul degeaba, ci lăsaţi ca inima voastră să vă călăuzească raţiunea. Astfel veţi urma calea cea mai sigura şi mai scurtă!"

4.Atunci, unul dintre e reia: "Aşa va fi bine şi cinstit - exact la asta ne aşteptăm şi noi din partea ei. Dar va putea oare să ne explice şi semnificaţia acestui monstru pe care tu l-ai alungat adineauri, fulgerător, după ce i-a făcut vrăji bunului nostru Martin şi chiar s-a transformat într-o femeie extrem de atrăgătoare pentru a-l prinde în mrejele

sale? O fi fost un trimis al lui Ahriman , sau poate chiar Ahriman însuşi?"

5.Eu spun: "Nici în această privinţă, Cian-Şa nu vă va ascunde nimic. De aceea, întoarceţi-vă la locurile voastre şi aşteptaţi cu bucurie să vi se răspundă la întrebări. Aşa să fie!"

6.La auzul acestor cuvinte, chinezii se retrag şi fac aşa cum le-am poruncit.

7.Atunci, mai mulţi călugări înaintează la rândul lor şi îmi cer aceleaşi lămuriri. Şi ei primesc indicaţia de a se odihni încă puţin, pentru a deveni suficient de puternici pentru a suporta revelaţia care urmează să li se facă. Aşadar, ei se retrag şi aşteaptă cu răbdare şi seninătate.

8.Dar câteva măicuţe formează un grup separat şi murmură între ele: "De când cu aluziile surorii noastre - numită acum Gella - aproape că începusem să credem că acest prieten al chinezilor, a cărui putere este atât de mare încât îi poate ţine piept Balaurului şi alaiului său, ar putea fi arhanghelul Mihail sau poate chiar Domnul Iisus. Dar, judecând după purtarea sa faţă de chinezoaică - desigur, mult mai frumoasă decât noi -, da, după cum o mângâie şi o dezmiardă, întrecând orice măsură, este cu neputinţă să fie Mihail şi cu atât mai puţin Domnul Iisus!

9.După părerea mea, ar fi un păcat foarte grav să ne lăsăm atinse fie şi în treacăt de ideea că Mihail sau chiar Iisus ar putea să se dedea unor asemenea manifestări amoroase - şi, pe deasupra, cu o păgână! Iar această biată prostuţă nici măcar nu se jeneză faţă de noi! Ia uitaţi-vă la ea cum îşi cuibăreşte faţa la pieptul lui, ca o mâţă îndrăgostită!

10.Dacă ar fi fost Mihail sau Domnul Iisus, ar fi venit şi la noi, care suntem creştine şi avem totuşi, faţă de păgâne, anumite prerogative indiscutabile asupra Lui. Dar, dat fiind că el nu se preocupă in continuu decât de această chinezoaică, nouă neacordându-ne practic nici o atenţie, zău că există ceva putred în legătură cu identitatea sa de Iisus! - Şi sora noastră Gella stă ca o neghioabă acolo, ca şi cum ar vrea să se arunce şi ea la pieptul lui. Cel puţin, aşa dă impresia!"

11.Eu îi spun lui Gella: "Fetiţa Mea, uite, aici, lângă Cian-Şa, este loc destul şi pentru tine! Vino şi tu şi alină-ţi inima!"

12.Gella se aruncă imediat la pieptul Meu şi se simte cuprinsă de o fericire nesfârşită.

13.Dar cârcotaşele reiau: "Uite - gata! Ce spuneam noi? Nu, nu mai rămâne nimic de adăugat! Măcar de s-ar intoarce degrabă Martin, stăpânul casei, ca să ne putem plânge! Aha, ia uitaţi-1 că soseşte chiar acum, insotit de Borem şi de Chorel! Hai să ieşim repede în întâmpinarea lui!"

13.La vederea întregului alai de femei care vine spre el, Martin simte imediat ce le frământă. El se apropie de ele cu bunăvoinţă şi spune:

15.(Episcopul Martin): "Da, da, ştiu, ştiu bine ce vă frământă! Intoarceţi-vă liniştite la locuirile voastre, căci eu rămân surd la asemenea plângeri! Insă luaţi bine aminte: cine doreşte iubirea trebuie mai întâi să iubească, căci iubirea nu se obţine niciodată altfel decât prin iubire! De aceea, şi voi, la rândul vostru, iubiţi-L pe Domnul la fel ca Gella şi Cian-Şa, şi astfel veţi putea afla şi voi un loc la pieptul Său! Înţelegeţi aceste lucruri?"

16.Numeroasele călugăriţe: "Ah, dragă stăpâne al acestei case, cum am putea noi să facem aşa ceva? Nu vezi că noi suntem creştinele cele mai pure? Dar această favorită este o păgână. Cât despre Gella, ea era oricum mai demult, o femeie foarte frivolă. Da, încă de pe Pământ, era atacată de tot feluri de spirite diabolice. De aceea, aici, în casa ta cerească, ea nu scapă nici o ocazie de a ceda cu simţurile şi cu inima sa acestor ispite, ori de câte ori are ocazia.

17.Iar acest bărbat, pe care era să-1 luăm drept Domnul Iisus sau cel puţin drept Mihail, este şi el, cu siguranţă, un spirit dintre cele mai josnice. Altminteri nu s-ar comporta în mod atât de intim cu aceste două femei de moravuri atât de uşoare! De

aceea..."

18.Aici, Martín le întrerupe: "Bine, bjpe, ajunge, dragele mele! Vă consideram pe toate ca fiind deja pure, dat fiind că aţi fost suficient trecute prin foc, fiind astfel bine spălate. Dar acum, văd că la suprafaţa sufletului vostru apare un zaţ îmbâcsit cu mizerii care până acum erau bine ascunse. De aceea, trebuie să mai treceţi încă o dată printr-o baie foarte corozivă, pentru a deveni vrednice de a vă apropia de acest Sfânt!"

19.Călugăriţele exclamă: "Ce tot spui? Noi, să facem o baie?! Păi şi tu eşti un impur, şi porţi diavolul în tine până în vârful degetelor! Oare n-am văzut noi cu ochii noştri, adineaori, cum era să-i dai un sărut frumoasei drăcoaice, dacă ea nu te-ar fi respins?! Dacă lucrurile mai continuă tot aşa, în curând va fi foarte evident că, în această casă, am nimerit într-o companie foarte depravată!"

20.Martin spune pe ,un ton imperturbabil: "Da, da - aveţi nevoie de o baie! O baie şi nimic altceva! Acolo, în spatele acestui perete alb, înoată mii de peştişori rari într-un bazin; mai este destul loc şi pentru voi! Ia haideţi frumuşel până acolo şi fiţi cuminţi şi înţelegeţi-vă bine cu celelalte persoane din cadă, dacă nu...!"

21.Călugăriţele scot strigăte de mânie şi se întorc la vechiul lor loc.

Cap.124 - Sfaturi pentru vindecarea sufletelor. Chinezii în plina criza. Despre esenţa geloziei.

1.Apoi, Martin se întoarce alături de Domnul - adică alături de Mine - împreună cu Borem şi cu Chorel. El vine să Mă anunţe că cele o mie de suflete din suita Balaurului, care se scaldă în bazin, încep să se simtă mai bine şi capătă tot felul de forme, agitându-se într-un asemenea hal încât până şi Borem se întreabă ce-o să se facă cu ele.

2.Eu le spun celor trei fraţi: "Această baie le face bine. Căci ei nu văd acest lăcaş, ci numai lumea răutăţii lor interioare. Acum, aceasta se eliberează din ce în ce mai mult şi astfel, devine vădită în înfăţişarea lor. Acesta este un semn bun! Să lăsăm aşadar aceste suflete, în curând ele vor fi din nou aduse pe calea cea bună!

3.Dar acolo se află trei sute de femei care sunt cuprinse de o mare gelozie şi care suferă atât de mult în inima lor încât îmi stârnesc milă. Mergeţi la ele şi învăţaţi-le cu multă grijă! Insă, frate Martin, nu trebuie să le mai ameninţi pe aceste biete suflete că le vei arunca in baie, dacă vrei să le aduci la Mine!

4.Vezi: gelozia este o planta parazita a iubirii, pe care o submineaza. Dacă acest parazit devine prea puternic pe arborele dătător de viaţă al iubirii, cu timpul, el ajunge să distrugă în întregime acest arbore. De aceea, daca vrei să-1 îngrijeşti şi să-1 întăreşti, trebuie să urmăreşti, prin mijloace adecvate, să-1 cureţi în întregime de mlădiţele străine.

5.Dar dacă, prin ameninţări, ataţi şi mai mult gelozia acestor suflete, atunci sădeşti tu însuţi planta parazită în jurul arborelui vieţii, astfel încât aceasta se va înmulţi şi va ajunge să-1 sufoce de tot.

6.De aceea, dacă, pe viitor, vei mai avea de-a face cu spirite geloase, va trebui să acţionezi astfel: consideră întotdeauna gelozia drept un vlăstar al iubirii şi gândeşte că acolo unde ea domneşte, exista si iubire!Imblanzeste gelozia prin iubire şi astfel vei vedea în curând luând naştere cea mai fierbinte iubire.

7.Vă spun acolo unde nu există nici urmă de gelozie, nu există nici iubire! Astfel, aţi văzut vreodată, în lume, sălcii, molizi, brazi, pini şi mii de alţi copaci care nu poartă fructe - atinşi de plante parazite? Cu siguranţă, nu i aţi văzut niciodată atinşi

de o asemenea boală, care, dimpotrivă, este foarte frecventă la nobilii pomi fructiferi.

6.Aici, lucrurile stau la fel, în special în privința acestor femei. Ele au multă iubire în ele, precum un nobil pom fructifer care ascunde în el însuşi cea mal bună sevă. Aşadar, trebuie ca, prin iubire, sa urmăriți să le curatati inima de vlăstarele rele şl, astfel veti recolta minunile cele mai fructuoase iubiri.Acum, mergeti , face-ti asca um v-am sfatuit, si veti aduce astfel un minunat prinos Ininmii Mele.

Cap.125 - Borem şi maicile cu inima ranita.

1.Atunci, cei trei frați se îndreaptă cu fețe zâmbitoare către bietele femei. Odată ajunşi lângă ele, Borem ia cuvântul:

2.(Borem): "Dragi surori, ascultați-mă cu multă răbdare! Am să pun lucrurile din nou la punct, pentru binele vostru al tuturor, căci ştiu că inima voastră suferă. Şi mai ştiu şi că acest frate, pe care l-ați rugat adineaori să vă facă dreptate, v-a respins cu duritate. Ca oaspete, eu nu puteam să-1 întrerup, căci fiecare este stăpân în casa sa.

3.Dar acum, Stăpânul tuturor stăpânilor mi-a dat voie, chiar şi în calitatea mea de oaspete, să fac să domnească dreptul Iubirii. Aşadar, în măsura propriilor mele puteri, voi încerca prin toate mijloacele să restabilesc ordinea firească a lucrurilor pentru voi şi, în numele Domnului, să vă alin de tot ce vă întristează şi vă răneşte inima. Dragele mele surori, sunteți de acord?"

4.Femeile răspund într-un singur glas! "Oh, da, prietene drag şi bun! într-adevăr, tu eşti cu siguranță un adevărat prieten al lui Dumnezeu şi vom accepta, cu dragă mimă, orice din partea ta! Căci tu eşti bun şi cinstit şi înțelegi suferința din inimile noastre. Dar nu vrem să mai avem de-a face cu acest Martin. In loc să-şi dea seama de suferința noastră, să ne consoleze şi să ne arate adevărul în caz că am fi apucat pe o cale greşită, da, în loc să facă aşa ceva, el ne-a trimis în iad, în baia diavolilor. Zău, asta este o dovadă de purtare câtuşi de puțin cerească din partea cuiva care este, sau cel puțin aşa se laudă, un înalt locuitor al Cerului. De aceea, am prefera să nu mai vină pe aici, ca să nu ne înfuriem când îl vedem."

5.Borem: "Dragi surori, nu vă mai gândiți la aceasta şi aveți încredere în mine! Am să pun totul în ordine! Vedeți: fratele nostru Martin nu este un spirit rău; el este chiar bun, prin Grația Domnului, la fel ca şi mine.

6.Noi am avut mult de furcă cu aceşti oaspeți care încă mai sunt foarte răi şi care se află în momentul de față în baie, şi din păcate eram, ce-i drept, destul de contrariați. Atunci când, nemaiputând continua aceste eforturi prea penibile pentru noi, ne-am întors să-i cerem sfatul Prietenului nostru atotputernic, voi ați venit la noi în momentul cel mai puțin favorabil. Iar Martin, care este cam iute la mânie, v-a primit, desigur, într-un mod cam dur şi rece, aceasta însă din motive pe care şi voi le puteți înțelege şi ierta.

7.De aceea, cred că nu vă va fi greu să nu-i mai purtați pică, dat fiind că, de fapt, el este plin de iubire pentru voi şi se bucură nespus de mult să vă salute pe toate ca oaspeți ai săi. Eu cred că aşa veți proceda, la fel cum aş face şi eu dacă voi m-ați fi jignit pe mine."

8.Femeile răspund: "Să ştii, dragă prietene, că noi toate dorim din toată inima să facem aşa cum ne-ai spus. Dar vom mai adăuga încă ceva, spre ruşinea lui Martin: nu facem aceasta decât din dragoste pentru tine, şi-i trecem cu vederea lipsa de politețe. Dar dacă, mai târziu, se va purta din nou la fel de grosolan, s-ar putea să uu-1 mai iertăm la fel de uşor.

9.E adevărat că este un om bun şi că este o adevărată bucurie să-i admiri înfăţişarea semeaţă. Dar la ce bun să ai o înfăţişare exterioară frumoasă, dacă inima îţi este la fel de lipsită de dulceaţă ca un măr necopt? Dacă Martin se va apropia de noi în acelaşi fel ca şi tine, va recunoaşte în noi nişte inimi care nu sunt lipsite de iubire. Dar dacă mai face pe stăpânul cel tiranic al casei, va găsi cu totul altceva.

10.Doar şi noi suntem acum de o frumuseţe cerească, slavă Domnului. Bărbaţii, care se află aici în număr mare, ne-au privit deja cu mare plăcere, deşi noi nu ne mândrim deloc cu asta - căci ştim bine că întreaga frumuseţe exterioară este un dar al Domnului. Dar ne simţim totuşi jignite de faptul că tocmai Martin şi acest puternic prieten al vostru nu găsesc nimic plăcut în făpturile noastre.

11.In definitiv, aceste două surori nu sunt mai frumoase decât noi, însă acest prieten le iubeşte mai presus de orice şi se ocupă, aproape exclusiv, numai de ele. Noi stăm aici ca nişte biete păcătoase pe care nu le bagă nimeni în seamă, căci toate privirile sunt aţintite numai asupra celor trei. Şi-apoi să nu ne supărăm? Iar dacă o vreme, inimile noastre au făcut cele mai înalte presupuneri referitoare la acest bărbat, oare nu se vor risipi acestea dacă nu ni se oferă nimic pentru a le întreţine?

12.Vezi, şi inima are nevoie de hrană pentru a deveni puternică în iubire. Dar cum ne-am putea oare întări inimile dacă, în loc să fie hrănite, li se impun posturi după posturi?"

13.Borem răspunde: "Da, dragi surori foarte vrednice de a fi iubite, dorinţa voastră este întemeiată. Aveţi numai puţină răbdare şi în curând inimile voastre vor fi pe deplin săturate! - Ştiţi bine că un medic bun îi îngrijeşte mai întâi pe cei bolnavi, şi nu-i vizitează decât după aceea pe cei care se simt bine.

14.La fel stau lucrurile şi aici. Acest medic va veni şi la voi numai atunci când cele două paciente vor fi pe deplin însănătoşite. De aceea, mai aveţi încă puţină răbdare şi urmaţi-mă: am să vă arăt tuturor ceva cu adevărat extraordinar!"

15.Femeile reiau: "Dragă prietene, zău, nu este nevoie de aşa ceva. Căci în această sală enormă există atâtea minuni nemaipomenite încât nu ne-am putea sătura vreodată privindu-le!

16 Astfel, această podea magnifică pare a fi făcută din cele mai nobile pietre preţioase, cu culori infinit de variate şi de o strălucire scânteietoare!

17. Ce coloane mari şi somptuoase, care susţin galerii negrăit de frumoase! Ele strălucesc învăpăiate, de parcă ar fi incrustate cu cele mai splendide rubine, în care mii de stele se rotesc ca nişte peştişori aurii, creând neîncetat noi şi minunate forme luminoase.

18.Există aici mii şi mii de minuni de tot felul, cărora nu le putem nici măcar spune pe nume. Aşadar, nu avem deloc nevoie să mai vedem şi altele.

19.Ochii noştri sunt sătui şi nu cer nimic mai mult. Dar lucrurile stau cu totul altfel în privinţa inimilor noastre! Vezi, acestea sunt încă foarte neglijate! La ce bun să-ţi bucuri privirea dacă inima suferă? De aceea, ocupă-te mai întâi de inimile noastre şi atunci ochii noştri se vor mulţumi cu puţin!"

20.Borem: "Dragi surori, cererea voastră este dreaptă şi întemeiată! Dar voi mi-o prezentaţi înainte de a fi profitat de experienţa pe care vreau să v-o ofer! De unde ştiţi că nu va fi exact ceea ce-şi doresc inimile voastre? Oare ştiţi dinainte în ce constă minunăţia pe care v-o voi arăta? Oare nu există minuni decât pentru ochi? Oare nu poate să existe ceva care să fie suprem numai pentru inimă?

21.Ce contează dar mai mult: ochiul sau inima? Oare ochiul nu poate fi orb, deşi inima se scaldă în plenitudinea Iubirii celei vii? Ce ochi omenesc de pe Pământ poate să-L vadă pe Dumnezeu? Vedeţi, în acest caz, orice ochi carnal este orb; dar inima şi-L poate închipui pe Dumnezeu şi II poate iubi. Da, ea poate chiar să devină pentru El, pentru Domnul, un templu viu în care El îşi face sălaşul! Ce este deci mai important, ochiul sau inima?

22.Dar dacă lucrurile stau aşa, atunci cum vă puteţi voi închipui, dragele mele surori, că eu aş vrea să vă conduc, aici, în împărăţia lui Dumnezeu, undeva unde nu există minunăţii decât pentru ochi?

23.Vă spun: aici, totul nu are valoare decât dacă trece prin inimă! Ochiul nu este decât o lampă pentru a lumina ceea ce se petrece în inimă, ceea ce provine din ea şi ceea ce se îndreaptă spre ea. Tot astfel, minunăţia pe care vreau să v-o arăt nu a fost pregătită pentru ochii voştri, ci numai pentru inimile voastre.

24.Insă, întrucât aici, în împărăţia lui Dumnezeu, nimeni nu este orb, ci fiecare se bucură de propria sa vedere - care este la fel de puternică precum este şi inima - ochiul este neîncetat martorul a tot ceea ce se i petrece pentru inimă şi a tot ceea ce provine din ea. Aşadar, veţi vedea şi cu ochii ceea ce se va petrece pentru inima voastră. Acum, urmaţi-mă!"

25.La aceste cuvinte ale lui Borem, toate femeile îi urmează pe cei trei fraţi până la uşa care duce spre sfera Soarelui.

Cap.126 - Blasfemiile adepţilor Balaurului care se afla în baie. Cuvinte liniştitoare şi instructive ale Domnului.

1.In timp ce Borem, Martin şi Chorel se îndreaptă spre uşa Soarelui, însotiti de numeroasele femei, cele o mie de suflete salvate devin extrem de agitate în baia lor. Ele încep să urle teribile blasfemii, astfel că toţi călugării prezenţi, care au fost deja purificaţi, precum şi Cian-Şa şi Gella, îi aud foarte clar.

2.Acestea din urmă îşi revin atunci din extazul în care le scufundase iubirea lor şi ascultă cu atenţie. In clipa în care Cian-Şa vine să Mă întrebe ce înseamnă toate acestea, vreo sută de călugări se grăbesc spre Mine şi Mă roagă stăruitor să le fac să tacă pe aceste suflete, altminteri cei mai slabi dintre ei s-ar putea înfuria la rândul lor.

3.De-abia îmi împărtăşesc aceşti călugări dorinţa lor, că iată că sosesc şi chinezii, însoţiţi de numeroasele lor femei şi de părinţii măicuţelor, spunând: "O tu, puternic trimis al lui Dumnezeu, oare tu nu auzi cum aceşti slujitori ai Balaurului vor să îl atace pe Dumnezeu, pe tine şi pe noi, ca să ne distrugă pe toţi? Nu vom mai putea rămâne aici dacă nu se pune imediat capăt agitaţiei acestor nemernici infernali.

4. Ia ascultă ce oribile blasfemii le ies pe gură! Aceşti monştri sunt chiar mai răi decât însuşi Balaurul, căci, la urma urmei, acesta a vorbit în mod aparent rezonabil cu Martin şi chiar cu tine, adineaori. Te rugăm să-i faci să tacă, sau, dacă nu, lasă-ne să ieşim cu toţii de aici, ca să nu mai auzim niciodată asemenea blesteme la adresa lui Dumnezeu!"

5. Eu spun: "Desigur, se cuvine întru totul ca inimile voastre să se umple de dezgust în faţa unei asemenea dezlănţuiri .Trebuie însă să vă întoarceţi privirile către Mine, în loc să vă gândiţi la voi înşivă, altminteri vă veţi atribui rolul de judecători. Iar acest lucru ar fi mai rău decat toate zadarnicele blasfemii ale acestor fiinţe care, desigur, sunt încă foarte rele!

6.Cel care nu face decât să blasfemieze nu face decât să-şi arate, astfel, neputinţa. Dacă ar avea o oarecare putere, el ar acţiona imediat şi nu ar folosi deloc cuvinte zadarnice, care nu sunt decât precum o coajă goală, fără miez. Cel care nu are putere şi vrea totuşi să se comporte ca şi cum ar avea îşi atribuie rolul de fals judecator si incalca astfel in mod conştient şi plin de rea credinţă legile exclusive ale lui

Dumnezeu. El le încalcă pe acestea, deşi toata puterea şi tăria, precum şi dreptul exclusiv de a judeca, nu-I aparţin şi nu trebuie să-1 aparţină decat lui Dumnezeu, pentru a păstra ordinea indispensabilă a lucrurilor.

7.Văd, dragi prieteni şi fraţi, că blasfemiile si sudalmele neintrerupte ale acestor oaspeţi vă irită. Şi este drept să simţiţi o mare supărare in inima voastră. Dar, în plus, mai văd în voi şi o mânie care, dacă ar fi suficient de puternică, le-ar face definitiv de petrecanie acestor oaspeţi. Vedeţi, această mânie este mai rea decât zadarnicele lor blasfemii.

8. Aceste fiinţe ne insultă pentru că ştiu bine că nu ne vor putea face nimic niciodată. Ele cunosc de asemenea, întreaga răbdare şi mărinimie a lui Dumnezeu. Le vom nimici oare, sau le vom abandona pe veci, pur şi simplu pentru că ne stă în puteri s-o facem? Ar fi oare aceasta o dovadă de înţelepciune? Ar însemna oare să respectăm legile lui Dumnezeu, care nu urmăresc şi nici nu trebuie să distrugă nimic, ci dimpotrivă - să menţină totul în viaţă pe veci, căci Insăşi Divinitatea ar suferi dacă fie şi cea mai mică creatură - care, şi ea, a fost creată tot de Ea - ar fi distrusă?

9. Liniştiţi-vă şi lăsaţi-le pe aceste fiinţe să-şi strige sudalmele şi blestemele. Până la urmă, le vor epuiza pe toate şi vor fi cuprinse de o mare căinţă. Atunci ele vor deveni pentru noi nişte fraţi buni şi credincioşi, şi mai ales nişte surori, care se află în număr mai mare printre ele!

10. Puteţi să vă daţi cu uşurinţă seama că ele nu au nici o putere, căci nu pot face nici cel mai mic gest pentru a ieşi din baia lor. Ce glorie am putea noi obţine dacă ne-am răzbuna pe ele numai pentru că suntem mai puternici, în timp ce ele nu au absolut nici o putere? Părerea Mea este că acest triumf ar semăna cu cel al unui leu care se laudă că prinde ţânţari.

11.Dar vă îndemn pe toţi să vă îndreptaţi neîncetat privirea spre Mine şi să observaţi ceea ce fac Eu; astfel, nu veţi mai simţi nici mânie, nici poftă de a judeca în inimile voastre! Eu ar trebui să fiu cel mai afectat în toată această poveste, şi totuşi rămân calm! Fiţi dar cu atât mai liniştiţi cu cât toate aceste insulte nu vi se adresează nicidecum vouă!

12.Ele au drept ţintă Dreptatea lui Dumnezeu, care face ca aceste fiinţe să fie obligate să treacă prin această baie care, desigur, nu este lipsită de durere pentru ele, de vreme ce are menirea de a le ajuta. Căci, orice transformare este legată de suferinţă, atâta timp cât fiinţa in totalitatea sa nu trece la alte legi, superioare. Suferinţa este indispensabia. Daca ea nu ar exista, nu ar exista nici fericire, dat fiind_că o fiinţa insensibilă la durere ar fi deasemenea insensibilă faţă de fericire.

13.Această baie semnifică pentru ele un proces de transformare foarte violent, legat de numeroase suferinţe, care le îndeamnă limba să le arunce în afară sub formă de blasfemii. Dacă, cu timpul, ele se vor apropia de legi noi şi statornice, atunci durerile lor vor scădea simţitor. Iar limba lor va fi complet dezlegată de nevoia de a sudui şi va începe să rostească cuvinte elevate, pline de căinţă, care vor deveni o punte înspre Iubire şi înspre Viaţă.

14.Dar pentru ca să nu mai fiţi iritaţi de aceste zadarnice blasfemii, însoţiţi-Mă acum la această uşă în faţa căreia se află deja Borem, Martin şi Chorel, împreună cu numeroasele femei. Voi deschide această uşă care deocamdată este închisă pentru ochii voştri. Acolo veţi avea o bună ocazie de a vă smeri în toată fiinţa voastră, până în străfundul cel mai adânc al inimilor voastre care sunt încă foarte pline de orgoliu, ceea ce reprezintă o necesitate de prim ordin pentru voi! De aceea, urmaţi-Mă acum; asa să fie!

Cap.127- In fata uşii închise a Soarelui.
Legătura dintre lumina şi activitate.
Comportamentul în sfera înţelepciunii.

1.Ei mă urmează acum cu toţii, în număr mare, înspre locul unde Mă aşteaptă episcopul Martin, Chorel şi femeile, ca să le deschid uşa luminii. Sunt deja aproape trei mii, astfel că se creează o oarecare învălmăşeală. Insă, deoarece uşa a devenit foarte largă, toţi oaspeţii au destul loc pentru a ajunge fără dificultăţi pe suprafaţa Soarelui, pentru a contempla acolo miracolele luminii şi ale Iubirii.

2.Când ajung în faţa uşii, Martin vine imediat la Mine pentru a Mă întreba de ce uşa este închisă, în timp ce toate celelalte usi rămân deschise.

3.Atunci Eu îi spun: "Prietene, frate, nu ai auzit niciodată pe Pământ despre naşterea fiinţelor umane şi a animalelor? Vezi, în afară de vedere, fiecare fiinţă se află deja, încă din pântecele mamei, în posesia tuturor simţurilor sale: simţul atingerii, al gustului, al mirosului şi chiar al auzului. Dar ochiul nu se deschide decât după naştere. Astfel, pentru renaşterea spirituală, deschiderea uşii Luminii, sau deschiderea ochiului spiritual, se face în mod asemănător, la urmă. Căci înainte de a vrea să vezi, trebuie mai întâi să fii bine pregătit pentru aceasta.

4.Dacă, pe timpul nopţii, cineva vrea să vadă limpede în casa sa, este obligat ca, mai întâi, să facă cele necesare pentru a obţine lumină: oare nu trebuie să aibă la îndemână o lampă plină cu ulei şi un amnar bun şi uscat? Ce trebuie să facă cu amnarul şi cât timp va dura până va reuşi să aprindă lampa? Vezi, trebuie deci un anumit răstimp până când să se facă lumină! Diferite acţiuni au fost în prealabil necesare şi scopul fiecăreia dintre ele este obţinerea luminii. Această lumină odată dobândită, numai după aceea se poate trece la o altă activitate creatoare; dar înainte de aceasta, nici nu poate fi vorba de aşa ceva!

5.Dacă vei chibzui la toate acestea, vei înţelege cu uşurinţă de ce toate celelalte uşi ale acestei case sunt deschise şi numai cea a Soarelui a rămas închisă până acum.

6.Văd bine că ai dori să Mă întrebi de ce oare, dacă lucrurile stau aşa, această uşă a mai fost câteodată deschisă pentru tine; şi de ce, atunci când i-ai trecut pragul în primele doua dati, ea nu a fost cea din urmă uşă.Iti răspund următoarele: în primul rând, tu nu mai faci parte din categoria acestor oaspeţi, care trebuie mai întâi să treacă prin renaşterea spirituală. In al doilea rând, în ceea ce priveşte celelalte uşi cărora le-ai trecut pragul după cea a Soarelui, este de la sine înţeles că fiecare spirit nou născut trebuie să consimtă la o activitate în lumină, adică în deplină înţelegere şi cunoaştere.

7.Sau poate crezi că, după ce ai primit Lumina, urmează să te lăfăi veşnic într-o trândăvie voluptoasă? O nu, îţi spun, adevărata activitate incepe de-abia în Lumină. Inainte de a o fi primit, fiecare acţiune nu tinde decât spre obţinerea ei iar după obţinerea acestei Lumini, după deschiderea templului Soarelui, numai atunci începe marea activitate a spiritului nou născut!

8.Sau ai văzut tu vreodată pe Pământ ca un post administrativ să-i fie dat unui şcolar? Acesta trebuie mai întâi să dobândească, prin studiu laborios, cunoaşterea deplină şi limpede care-i va fi indispensabilă pentru a primi un post potrivit cunoaşterii sale. Dacă el şi-a terminat studiile şi a atins un grad suficient de cunoaştere, urmează oare să se întindă într-un pat moale şi să înceapă să doarmă liniştit, în loc să muncească potrivit luminii dobândite? O, nu, de-abia atunci începe el să muncească cu adevărat, căci toată fosta sa muncă de student nu avea alt scop decât cel de a-1 lumina, în noaptea fiinţei sale.

9.Vezi, acesta este încă un motiv plin de înțelepciune pentru care există şi alte uşi după cea a Soarelui, în special cea care dă spre universul nesfârşit! Mai ai vreo întrebare?"

10.Martin răspunde: "O, Doamne, Tu vezi în inima mea ca printr-o picătură de apă. Acum nu mai simt în mine însumi decât cea mai fierbinte iubire pentru Tine, o, Tată nespus de Bun şi de Sfânt! *Tu* ştii că o activitate adaptată puterilor mele îmi este mai dragă decât orice; de aceea, un grad superior de lumină îmi va prinde foarte bine! Căci *Tu* ştii că voința de a face bine nu mi-a lipsit încă niciodată, ci, dimpotrivă, mi-a lipsit mai degrabă lumina şi, aproape întotdeauna, adevărata înțelepciune. Aşadar, eu cred că redeschiderea completă a acestui templu va fi, în special pentru mine, de cea mai mare utilitate! Spun asta deşi eu văd în Tine adevăratul Soare al tuturor sorilor şi Lumina oricărei lumini care se află, acum, în mine în toată plenitudinea lor, şi deşi eu n-aş avea în fond nevoie de nici o altă lumină pentru toată veşnicia!"

11.Eu spun: "Ei bine, dragul Meu frate Martin, aceste cuvinte ***îmi*** plac mult mai mult decât întrebările tale precedente.

12.Este foarte adevărat că Eu sunt Soarele tuturor sorilor, Lumina oricărei lumini. Cel care Mă poartă în inima sa se mişcă şi acționează în cea mai mare lumină. Totuşi, întrucat fiecare ființă umană izvorâtă din Mine este o creatură individuala şi liberă, îşi are si ea propria sa lumină. Aceasta trebuie să strălucească la fel de liber în sinea ei precum străluceşte Soarele în marele spațiu al planetelor sale, la fel de liber precum strălucesc ochii fiecărei ființe umane şi precum fiecare inimă bate neîncetat întru noi şi noi gânduri. Din acestea izvorăsc apoi idei libere, iar după aceea, din aceste idei, apare cunoaşterea a ceea ce sunt ele, şi în sfârşit din aceasta din urmă ia naştere conştiința supremă a Ființei Mele Divine, a Iubirii şi a înțelepciunii Mele. De aceea, acum, vom deschide uşa pentru aceşti oaspeți, pentru ca ei să se recunoască pe ei înşişi şi să Mă recunoască apoi în lumina deplinului adevăr. Vom deschide deci şi această uşă."

13.Martin răspunde: "O, Doamne, Tu Tată Preasfânt, totul va fi cu siguranță desăvârşit! Dar permite-mi cel puțin că, odată ce aceste spirite vor fi obținut cunoaşterea şi deplinul adevăr referitor la Tine, nu Te vei mai ascunde pe undeva şi nu va mai trebui să Te căutăm şi să Te strigăm pretutindeni atât de mult timp până când să apari din nou! O, Doamne, nu ne face una ca asta!"

14.Eu răspund: "Dragul Meu fiu, îți spun: îngrijeşte-te de orice, mai puțin de aceasta! Căci acolo unde se află copilaşii se află şi Tatăl - iar acolo unde este Tatăl se şi copilaşii! Dar tu ştii bine că mare este familia Mea, şi imensă este turma oilor Mele. Le vom conduce pe toate acestea într-o casă şi va fi o singură turmă şi un singur păstor! Dar mai este necesară încă multă muncă pentru a izbuti!

15.Ia bine aminte: pe planeta Pământ, mulți secerători sunt la lucru în acest moment, şi va avea loc o mare cernere! Voi cere multe jertfe, şi mult sânge va trebui să curgă pentru a stârpi toată putreziciunea. Am trezit martori pe Pământ şi ceea ce-ți spun acum, ceea ce ți-am spus deja şi ceea ce-ți voi mai spune, precum şi ceea ce voi săvârşi, vezi, toate acestea sunt aşternute în acelaşi timp pe hârtie, pe fosta ta planetă, şi este transmis trupului! De aceea, fii fără de teamă, Eu nu vă voi abandona în nici un fel după deschiderea acestei uşi, ci să ştii că începând de acum, Eu voi rămâne de-a pururi şi neclintit alături de voi! -

16.Dar mai ascultă şi următoarele lucruri, dragul Meu Martin! De data aceasta, vom merge mult mai departe decât prima dată în vasta sferă a Soarelui. Acolo, femei de o frumusețe pe care tu nu poți nicidecum să ți-o închipui vor veni la tine, cu o indescriptibilă gingăşie, o iubire şi o tandrețe nesfârşită; de asemenea, vei întâlni şi bărbați. Dar va trebui să te comporți cu toate aceste ființe cu o adevărată seriozitate cerească; astfel le vei putea câştiga cel mai bine inimile! Nu va trebui să iubeşti decât în cea mai mare taină, astfel încât iubirea ta să treacă neobservată; aşa vei putea umbla

în deplină siguranță în mijlocul lor.

17.Căci, în această mare lume de lumină, înțelepciunea este prețuită mai mult decât orice. In interiorul acesteia se ascunde, tainică, Iubirea, la fel cum, în lumina Soarelui, căldura este prezentă în mod invizibil şi se manifestă numai prin efecte diversificate la nesfârşit. De aceea, pe Soare, va trebui să radiezi pur şi simplu, aşa cum vei vedea că voi face şi Eu! Dacă respecți cu străşnicie această regulă, te vei bucura de o mare fericire în decursul acestei prime expediții! Şi acum, du-te şi deschide uşa în Numele Meu! Aşa să fie!"

Cap.128 - Pe Soarele datator de lumina. Domnul este Ultimul. Martin este desemnat ghidul calatorilor.

1.Martin îmi mulțumeşte din toată inima pentru această misiune, se apropie de uşă si o deschide cu o extremă uşurință, deşi ea are o înălțime de douăsprezece staturi de om, şi o lățime de şase.

2.Când se deschide uşa, un strigăt de uimire şi de încântare țâşneşte din mai multe mii de piepturi. Toate mâinile sunt duse la ochi, căci o lumină extrem de intensă îi orbeşte dintr-odată pe toți aceşti oaspeți. Aproape nimeni nu îndrăzneşte să facă nici măcar un pas, nici înainte, nici înapoi. Căci aproape toți sunt convinşi că într-o asemenea lumină extraordinar de puternică, sălăşluieşte cu adevărat Divinitatea, în toată plenitudinea originară a Puterii, a Forței şi a înțelepciunii Sale.

3.Chiar şi Martin rămâne încremenit de uimire, căci această lumină strălucitoare îl orbeşte cu mult mai tare decât cu primele două ocazii. Dar acest lucru nu-1 deranjează decât puțin, şi el ia imediat cuvântul, spunând:

4.(Martin): "Dragi frați şi surori, nu vă temeți de ceea ce ne este oferit de Domnul numai pentru a ne conduce către o fericire care întrece orice măsură! Insoțiți-mă cu toții afară, căci această lumină este un pământ tare ca oțelul, pe care puteți păşi liniştiți!"

5.Borem şi Chorel le conduc atunci pe femei în exterior. Ele sunt foarte temătoare, dar până la urmă sfârşesc prin a păşi dincolo de pragul uşii, împinse de o mare curiozitate. Ele sunt imediat urmate de călugări şi de ceilalți oaspeți, adică de părinții călugărițelor şi de unii dintre colegii lor masculini. In sfârşit, trec şi chinezii, care înaintează cu un pas plin de precauție.

6.După ce ies cu toții afară, îi urmez şi Eu, împreună cu Cian-Şa şi cu Gella, care, la început, se tem foarte tare de această lumină atât de puternică. Dar, alături de Mine, temerile lor se risipesc şi ele pătrund foarte liniştite în aceste noi tărâmuri de lumină,

7.De acum înainte, totul se petrece pe solul luminos al Soarelui, nu numai la modul spiritual, ci şi fizic. Căci toate spiritele din Cerul Meu cel mai înalt percep constituția fiecărui corp fizic atât din exterior cât şi din interior. Dat fiind că ele se află alături de Mine, ele văd, datorită Mie, orice lucru din lumea spirituală şi din lumea naturală, exact aşa cum îl văd Eu Insumi.

8.Desigur, la început, ele întâmpină anumite dificultăți în a vedea, căci ochii lor sunt orbiți de lumina prea puternică. Dar, încetul cu încetul, este din ce în ce mai bine. într-adevăr, mai mulți oaspeți pot deja să desluşească diverse obiecte de pe sol, precum şi mai multe culori.

9.Femeile chiar descoperă nişte flori minunate, şi ar vrea să se oprească pentru a culege câteva. Dar Borem şi Chorel le sfătuiesc să nu facă asta, deoarece, pe Soare, faptul de a rupe o plantă într-un moment nepotrivit este considerat drept un semn rău; căci aici, totul trebuie să se petreacă potrivit ordinii celei mai stricte.

10.Când numeroşii oaspeţi ajung deja la o depărtare destul de mare, sub conducerea lui Martin, acesta începe şi el să se simtă puţin neliniştit; prin urmare, el face un scurt popas şi vine la Mine, spunând:

11.(Martin): "O, Doamne, O, Tată, din câte îmi pot da seama, am străbătut vreo mie de leghe de la casa mea, potrivit modului pământesc de a măsura, fără să fi văzut nimic altceva decât nişte tufe de flori. Până unde şi cât timp va mai trebui să mergem înainte de a atinge un scop precis?

12.Trebuie să-Ţi mărturisesc cinstit că nu prea mi-ar place să mai rămân în această lume, care este, zău, prea luminoasă, dacă nu avem nimic altceva de văzut decât lumină şi câteva pâlcuri de flori! Bine măcar că această lumină nu ne arde şi că ochii noştri spirituali, spre deosebire de ochii pământeşti, nu riscă nici o inflamaţie, altminteri s-ar fi zis cu ei! Voi continua să înaintez; dar la ce serveşte asta, dacă nu ştim unde mergem? De aceea, ar fi mai bine să mergi Tu în faţă, astfel vom ajunge cu toţii mult mai repede la destinaţie!"

13.Eu spun: "Dragul Meu fiu Martin, mergi tu în faţă pe tărâmul luminii, cu multă răbdare şi fără a bombăni; scopul pelerinajului nostru va apărea curând! Tu nu ştii că Soarele este de milioane de ori mai mare decât Pământul? Astfel, dacă chiar şi pe Pământ este nevoie de multă răbdare şi de multe sacrificii pentru a face călătorii lungi, aici, pe Soare, a cărui suprafaţă este mult mai mare - cu atât mai mult! De aceea, mergi din nou în faţă, ca ghid, şi noi te vom urma cu toţii în acelaşi ritm!

14.Nu vreau să merg Eu primul pentru că, în primul rând, nici unul dintre voi nu trebuie să fie îngrădit în libertatea sa; şi apoi, dacă v-aş preceda şi dacă locuitorii acestei lumi ar veni în întâmpinarea noastră, spiritul lor foarte lucid M-ar recunoaşte imediat, iar ei ar muri îndată, din prea mult respect pentru Mine! Dimpotrivă, dacă merg ca Ultimul dintre voi, atunci acest lucru nu are importanţă. Căci, la aceşti locuitori ai Soarelui, primul este întotdeauna cel mai important. Dar ceea ce se află la coadă nu-i preocupă decât foarte puţin sau chiar deloc! Vezi, astfel, cel mai bun loc pentru Mine este la sfârşit de tot!

15.Deocamdată, ne aflăm încă pe un lanţ de munţi extrem de înalţi. Dar în curând vom coborî într-o vale, şi lumina va deveni ceva mai blândă. Acolo, vei vedea mari mulţimi de fiinţe umane şi vei avea de lucru din plin la fel ca şi toţi cei care călătoresc împreună cu noi. Numai atunci vei intelege adevaratul scop al expediţiei noastre. Acum, întoarce-te la postul tau si indeplineste-ti misiunea de călăuză!"

16.Martin îmi mulţumeşte că i-am încredinţat această misiune şi se întoarce imediat în fruntea adunării, facându-le celorlalţi semn să-1 urmeze. Atunci toţi se ridică şi înaintează pe urmele lui.

Cap.129 - Intâlnirea lui Martin cu Petru şi loan.
Despre esența Iubirii şi a înțelepciunii
la ființele solare.

1.Când Martin, după ce a continuat să meargă destul de mult timp, se întreabă în forul său interior când o să apară odată valea promisă, Petru şi Ioan Evanghelistul vin în întâmpinarea sa şi-1 salută cu multă amabilitate. El îi recunoaşte imediat, în special pe Petru, care a fost primul său ghid în lumea spirituală. El se bucură atât de mult să-1 revadă pe dragul său Petru, căruia i-a dus dorul atâta timp, încât cu greu mai poate rosti vreun cuvânt. Dar, după primele clipe ale regăsirii, Martin spune:

2.(Episcopul Martin): "Dar, prietene, frate, tu, piatra de temelie a Cuvântului lui Dumnezeu, unde-ai fost atâta timp? De ce n-ai venit la mine, în casa pe care mi-a dat-o Domnul? Oh, dac-ai fi venit acolo, ai fi fost foarte uimit să vezi toate minunile de neînchipuit pe care Domnul le-a săvârşit! Dar sunt nespus de fericit că eşti din nou alături de mine! Vei rămâne mai mult timp cu mine, nu-i aşa?"

3.Petru spune: "Dragă frate, ştii bine că noi toți avem o singură voință, iar aceasta este cea a Domnului. Ceea ce vrea şi porunceşte El este întotdeauna cel mai bine! In toată nemărginirea sa, infinitul este plin de lucrările Sale; noi suntem copiii Săi şi, într-un anumit fel, Brațul Său. De aceea, noi ne aflăm ba aici, ba dincolo. In funcție de cum vrea Domnul să ne folosească, noi suntem instantaneu acolo unde vrea El, chiar şi la miliarde de distanțe intersolare, în sus sau în jos, nu contează, căci pentru noi nu există depărtare.

4.Şi vezi, am avut mult de lucru după ce te-am părăsit şi nu puteam veni in mod vizibil alături de tine. Dar acum, am din nou puțin mai mult timp liber, la fel ca şi foarte dragul nostru frate loan, şi voi rămâne deci destul de mult timp în tovărăşia ta! Insă motivul principal pentru aceasta este - ca întotdeauna - Domnul şi Tatăl Iisus. Fără prezența Sa vizibilă, noi n-am putea niciodata să ne oprim pentru prea mult timp, mai ales în asemenea momente in care devine El însuşi din nou foarte activ şi când Răbdarea Sa Il părăseşte!

5.O, prietene, pe corpurile cereşti, şi în special pe Pământ, situația a ajuns de nedescris. De aceea, Domnul începe să intervină şi vom vedea din nou lucruri pe care nici nu ți le poți închipui. Dar când vom coborî în marile văi ale Soarelui, te vei convinge tu însuți cât de extraordinar este totul, în aceste vaste ținuturi ale tărâmului luminii. Dat fiind că ne deplasăm 1)1 modul natural, ne va mai trebui încă destul de mult timp până să ajungem în prima vale. Iar acolo, vei vedea minuni pe care nici măcar nu ți le poți închipui, deşi tu eşti acum, ca şi mine, un locuitor al celui de-al treilea Cer!

6.Dar bagă de seamă să nu uiți niciodată să rămai "serios", căci locuitorii Soarelui sunt ființe cu totul şi cu totul ciudate. In exterior, ei sunt oglindirea Cerului, dar în interior, sunt mai vicleni decât vulpile. Ei ne prețuiesc deosebit de mult, pe noi care suntem adevărați copii ai lui Dumnezeu. Dar dacă manifeşti cea mai mică slăbiciune senzuală în fața lor, atunci nu o vei scoate la capăt prea uşor cu ei! Ei ți se vor împotrivi cu o înțelepciune pe care nici măcar n-o bănuieşti. Fratele nostru aici de față ți-ar putea povesti multe lucruri despre acest subiect, dat fiind că el se ocupă în special de ei."

7.Martin reia: "Ascultă, dragul meu frate, relatarea ta este, desigur, promițătoare; dar nu prea am chef să întâlnesc aşa curând locuitorii acestei lumi de lumină, dacă sunt nişte indivizi atât de ciudați! Ştiu deja că sunt nespus de frumoşi, de vreme ce am avut odată şansa de a zări câțiva dintre ei din casa mea. Dar că în spatele frumuseții lor se ascunde un fel de înțelepciune vicleană, asta n-o prea ştiam.

8.Este adevărat că Domnul mi-a dat anumite indicații referitoare la modul de comportare față de ei, care confirmă întru totul observațiile tale. Dar nu mi s-a pomenit nimic despre acest gen de viclenie ascunsă. Fie ca Domnul să-mi dea putere, şi vouă de asemenea, dragii mei frați; cu ajutorul vostru, mă voi descurca eu cu şmecheriile lor! Frumos ne-ar şade să ne lăsăm duşi de nas de către aceste strălucitoare frumuseți de pe Soare!"

9.Ioan spune :"Frate, iubirea le este unită cu înțelepciunea şi ei sunt total deschişi față de iubire! Iubirea se recunoaşte repede pe ea însăşi! Dar căile înțelepciunii sunt nesfârşite; pentru oricine în afară de Domnul, ele rămân veşnic de nepătruns. De aceea, nu trebuie absolut deloc să te arunci de capul tău într-o discuție cu aceşti corifei ai înțelepciunii, ci trebuie să faci aceasta numai cu ajutorul Domnului. Numai El cunoaşte pe deplin toate căile înțelepciunii; căci toată înțelepciunea infinită provine de la El -şi tot din această cauză, numai El este Calea, Adevărul şi Viața!

10.Tu ştii că Domnul mi-a dăruit o profundă înțelepciune. El mi-a făcut mari revelații, mi-a dat în grijă popoarele tuturor sorilor şi m-a pus în fruntea unei mulțimi de spirite pline de înțelepciune, care însă toate se hrănesc din prea-plinul belşugului meu. Insă uite, ei au ajuns chiar - şi mă refer în special la locuitorii acestui Soare - să mă pună într-o penibilă încurcătură! Dacă Domnul nu mi-ar fi venit tn ajutor, aş fi fost acoperit de ruşine!

11.Şi dacă chiar şi eu, care mă aflu deja de aproape două mii de ani pământeşti în contact cu popoarele Soarelui, pot avea uneori mari necazuri, oare ce vei face tu, care le vei întâlni pentru prima data?

12.Vezi cât de splendidă este această regiune muntoasă, cât de semeț despică aceste stânci scânteietoare văzduhul luminos, ca nişte imense cristale de diamant; uite ce flori minunate, de o frumusețe indescriptibilă pentru tine, împodobesc aceste podişuri înalte, ce drum care coboară blând ca un curcubeu strălucitor! - Totuşi, toate aceste minunății sunt o nimica toată față de armonia care te va încânta atunci când, mai jos, în vale, vei arunca o privire asupra unei ființe solare!

13.Va trebui să fii atent, mai întâi, la armonia plină de puritate care se degajă din vocea minunaților oratori şi a cântăreților din această lume de lumină! Iți spun, vei rămâne încremenit de uimire, de minunare şi de încântare, de-abia îndrăznind să gândeşti, necum să mai vorbeşti sau să le înveți ceva pe aceste ființe, care sunt capabile să-ți închidă pliscul cu o singură privire.

14.Dacă chiar vrei să te înțelegi cu aceşti bărbați şi femei de pe Soare, de o nespusă frumusețe, cumințenie şi înțelepciune, va trebui ca, în exterior, să afişezi un aer complet indiferent. Dar în interior, trebuie să simți o imensă bunăvoință față de ei; atunci, vor recunoaşte foarte curând în tine un locuitor al marelui Cer, învestit cu o mare putere, şi atunci te vor respecta şi te vor iubi!

15.Insă la ei, iubirea este diferită de a noastră, care suntem copiii Domnului. Ea este, într-adevăr, un fel de înclinație a inimii, dar numai în măsura în care înțelepciunea nu o distruge. Căci de îndată ce iubirea îi întrece câtuşi de puțin lumina, partea predominantă a acestei iubiri urcă imediat într-o văpaie foarte violentă, ca o străfulgerare. Aceste flăcări ale iubirii se unesc imediat cu lumina interioară a înțelepciunii şi, în loc de iubire, apare atunci o înțelepciune potențială care este adeseori mai rece decât polul sud al Pământului!

16.De aceea, să nu-ți faci iluzii despre iubirea femeilor, care a însemnat atât de mult pentru tine: pe Soare, femeile, mai ales, nu sunt deloc receptive față de ea.

17. Vezi tu, frate, dacă vei respecta cu străşnicie aceste reguli, vei trăi o mare fericire alături de aceste popoare. Dar în caz contrar, vei fi pus într-o teribilă încurcătură, asemănătoare celei în care te-a pus Satana atunci când ai vrut să-1 săruți sub înfățişarea sa deghizată, în prezența Domnului!"

18.Martin: "Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi, erai şi tu acolo?"

19.Ioan: "Bineînțeles! Vezi, în casa ta există mari galerii pe care nu le cunoşti încă deloc. Iți spun, acestea pot adăposti mulți spectatori atunci când Domnul este prezent şi se manifestă atât de puternic! Nu numai eu, ci şi nenumărați alți locuitori ai Cerului au asistat la această scenă! Vei întâlni chiar numeroase ființe solare care ți-o vor reproşa imediat, dacă vei uita de tine într-un fel sau altul!"

20.Acum, Martin face o figură complet aiurită şi spune, după o vreme: "Ah, ce poveste îngrozitoare! Oh, ce lucruri minunate se întrezăresc! Aoleo, când mă gândesc că ați văzut cu toții acea scenă, şi locuitorii Soarelui, cei atât de rafinați, de asemenea! Ei bine, este foarte promițător! In fine, mi-e totuna! Pe Pământ, Soarele m-a făcut deja să transpir destul, iar acum când am onoarea să păşesc pe el in corpore spiritoso o să se îndure cu atât mai puțin de mine! Ei bine, înainte, fie ce o fi; până la urmă, simt că totul va fi bine!"

Cap.130 - loan îi pune întrebări lui Martin pentru a-l încerca. Despre rugăciunea către sfinți şi despre grijile pentru rude.

1.Ioan spune: "Prietene şi frate Martin, ascultă: din câte ştiu eu, pe Pământ tu erai un mare prieten al Mariei şi al lui Iosif, precum şi al altor sfinți. Cum se face că aici pare să nici nu-ți pese de ei? La fel stau lucrurile şi cu toate rudele tale, tatăl, mama, frații şi surorile care au ajuns aici înaintea ta, şi o mulțime de alte rude şi prieteni de care nici nu-ti pasă? Ia spune-mi, care este motivul purtării tale?

2.S-ar putea să fie nefericiți, pe undeva! Tu eşti acum un mare prieten al Domnului. Oare n-ai putea sau n-ai vrea să-i ajuți, dacă ai afla că sunt trişti şi nefericiți? Pe când trăiai în lume, tu acordai totuşi o mare importanță rugăciunii de mijlocire către sfinți; dar aici, când ai devenit tu însuți un sfânt şi un prieten al Domiiitui, nu te-ai mai gândit nici măcar o dată la asta! Ia spune-mi, cum este cu putință?"

3.Martin răspunde: Foarte dragul meu prieten şi frate, un bou mănâncă fân şi paie, un măgar se mulțumeşte cu cele mai proaste nutrețuri; or eu am fost, pe Pământ, un măgar, apoi un bou! Deci, care era hrana mea? Vezi, mai întâi: fân amestecat cu balegă şi iarbă, apoi nişte paie ceva mai bune şi fân! Intrebare: te poți oare îmbogăti spiritual cu un asemenea regim?

4.Dar acum, numai prin Iubirea, Milostivirea şi Grația Domnului, am devenit o adevărată ființă umană şi am gustat deja, de multe ori, din Pâinea Sa a Vieții şi am băut Vinul Său al purei cunoaşteri. Ar fi oare înțelept din partea mea să mai poftesc la această straşnică hrană pământească rezervată boilor şi măgarilor? Ar trebui oare să mai cred ca un smintit, aşa cum făceam pe Pământ, că sufletele preafericite din această împărăție spirituală cerească nesfârşit de mare ar putea fi mai milostive, mai pline de iubire şi de grație decât însuşi Domnul, şi că El ar trebui să se lase îndemnat de ele pentru a manifesta iubire, compasiune şi grație? O, prietene, nu voi mai fi niciodată - slavă Domnului - la fel de prost cum eram mai demult!

5.Ce înseamnă toții sfinții, ce sunt părinții mei pământeşti, frații şi surorile mele şi toți ceilalți prieteni ai mei, față de Domnul? Domnul are grijă de toți, la fel cum a avut grijă şi de mine. Ce-mi trebuie mai mult? Cred că fiecare adevărat locuitor al Cerului gândeşte la fel ca mine. Dacă ar fi de altă părere, ar însemna că este mai desăvârşit decât însuşi Domnul!

6.Domnul a spus foarte clar, odinioară, cine este cu adevărat mama Sa şi cine sunt fraţii şi surorile Sale, atunci când a fost anunţat că aceştia il aşteaptă afară!

7.Dar dacă El, care a fost atunci şi va fi veşnic învăţătorul şi Maestrul nostru al tuturor, ne-a dat această învăţătură, pe care din păcate n-am înţeles-o deloc pe vremea când trăiam în lume, oare chiar ar trebui ca aici, tn Cer, să căutăm o învăţătură mai bună în noi înşine? Eu cred că astfel am întrece în prostie starea mea pământească de bou şi de măgar! Nu gândeşti şi tu ca mine, frate dragă?

8. Ioan: "Desigur, cele spuse de tine se potrivesc pe deplin cu ceea ce simt şi eu în mintea şi în inima mea. Aşa este, aşa trebuie să fie şi, în vecii vecilor, nu va fi niciodată altfel! Dar dacă Maria, Iosif şi alte persoane însemnate ar veni acum la tine, nu te-ai bucura foarte mult să le vezi?"

9.Martin: "Bineînţeles, aş simţi o adevărată bucurie, dar, cu Siguranţă, nu mai mare decât cea pe care o simt când vine Domnul spre mine. Căci numai în El, am tot ceea ce-şi doreşte inima mea, şi de aceea numai El este totul pentru mine! Vezi, tu şi fratele tău Petru vă numărați, desigur, printre persoanele cele mai elevate pe care Pământul le-a purtat vreodată; dar am să vă acord oare acum vreo consideraţie specială? Vă Iubesc mult, dar îl stimez la fel de mult pe oricare alt locuitor al Cerului cfcre este bun şi înţelept. Căci noi toţi nu suntem decât fraţi şi unul singur este Domnul! Nu-i aşa?"

10.Ioan: "Frate, cu o asemenea înţelepciune, vei putea fi la înălţime chiar Şi pe Soare. Da, văd bine că, acum, posezi adevărata înţelepciune! Dar priveşte! Cărarea coboară deja în vale; acum vom avea de-a face cu înţelepţii Soarelui!"

Cap.131 - Coborârea în valea Soarelui. Cum vad spiritele. Calatorii lente sau rapide în împărăţia spirituala.

1.Acum Martin vede într-adevăr drumul care şerpuieşte, formând mii de meandre pe deasupra vastelor întinderi muntoase, până în fundul unei văi imense. Dar el nu poate desluşi încă nimic în valea respectivă.

2.Căci ceea ce spiritele nu cunosc încă, le apare ca într-o mare depărtare. Pe măsură ce înţelepciunea lor referitoare la aspectul aflat sub ochii lor creşte, şi ele se apropie de acesta. Astfel, coborârea din munţii cei înalţi în valea cea largă şi adâncă semnifică pătrunderea în starea de totală umilinţă şi, prin aceasta, obţinerea celei mai mari iubiri, fără de care nici un spirit nu poate dobândi deplina forţă a Vieţii.

3.Numeroşii oaspeţi, împreună cu Martin, zăresc acum şi ei fundul văii, dar încă nu pot desluşi nimic din ceea ce se află în ea. De aceea, mulţi dintre ei îi întreabă pe ghizii lor pentru a afla ce vor întâlni acolo. Borem ştie foarte bine răspunsul, dar ştie şi ce trebuie să spună. Chinezii Mi se adresează atunci Mie, dar fără măi mult succes, căci se înţelege de la sine că şi Eu ştiu ce trebuie să le răspund.

4.Atunci Martin îl întreabă pe Ioan: "Dragul meu frate, eu văd foarte clar valea. Dar la ce bun să privim în depărtări atât de mari, dacă nu putem desluşi nimic din ceea ce se află acolo? O, frate, tare departe trebuie să fie! Desigur, drumul nu este deloc greu - înaintăm chiar foarte uşor; mai degrabă plutim decât umblăm. Dar cu toate acestea, valea nu vrea să se apropie! Cât timp ne va mai trebui până să ajungem în ea?"

5.Ioan spune: "Prietene, răbdarea este piatra de temelie a înţelepciunii. Aşadar, păstrează bine această primă piatră în inima ta, şi vei ajunge cu atât mai repede şi mai uşor în această vale a Soarelui care se aşterne larg în faţa noastră!"

6.Martin reia: "Prietene şi frate, mie nu-mi lipseşte şi nici nu mi-a lipsit vreodată răbdarea. Dar ştiu că, pentru spirite, sunt posibile două sau trei moduri de deplasare: deplasarea naturală, cea a sufletului şi, în sfârşit, cea a spiritului - la fel de rapidă ca gândul. De ce folosim aici numai mişcarea naturală, care este, totuşi, cea mai lentă? Oare n-ar fi mai bine dacă am ajunge mai repede la destinaţie, printr-un mijloc de deplasare puţin mai rapid?"

7.Ioan răspunde: "Ei, frate dragă, uite că începi să vorbeşti cu mult mai puţină înţelepciune acum! Cu ce te deranjează dacă ajungem mai repede sau mai târziu în vale? Aici, orele de viaţă nu ne sunt numărate, ca pe Pământ! Ce contează deci duratele şi distanţele mai mult sau mai puţin lungi, pentru noi, care suntem veşnic vii? Vezi, nimic nu ne mai grăbeşte de acum înainte, în toată veşnicia: acolo unde ne aflăm noi, şi mai ales unde Se află Domnul, acolo este casa noastră!

8.De altfel, aici, în împărăţia perfectă a spiritelor, rapiditatea deplasării nu depinde de picioarele noastre, ci numai de perfecţiunea cunoştinţelor pe care le-am dobândit. Cel care doreşte să meargă mai repede dintr-un loc într-altul trebuie să-şi dezvolte mai întâi răbdarea şi, prin aceasta, umilinţa, din care iau naştere iubirea şi înţelepciunea. Dacă poţi gusta înţelepciunea în toată plenitudinea sa, vei dobândi, de asemenea, cea mai desăvârşită cunoaştere a oricărui lucru; or, aceasta condiţionează deplasarea spiritului!

9.Dar, de vreme ce aşa stau lucrurile şi altfel nu se poate, nu ai nevoie sa te uiţi dacă picioarele tale merg repede sau încet. Ocupă-te numai de sentimentele tale şi de ceea ce trebuie să înveţi, şi atunci viteza de deplasare ţi se va părea perfectă! Mă înţelegi?"

Cap.132 - Despre starea de atotputernicie şi despre posibilitatea acţiunilor simultane ale fiinţelor cereşti desăvârşite. Obiecţii ale lui Martin şi respingerea lor.

1.Martin răspunde: "Da, da, am impresia că te înţeleg - dar, în fond, nu sunt întru totul sigur de asta. Ştiu că Domnul, tu, fratele Petru, precum şi Borem, posedaţi, cu siguranţă, cea mai deplină cunoaştere a acestor lucruri, însă cu toate acestea voi nu vă deplasaţi mai repede decât mine şi decât toţi ceilalţi! Cum trebuie să înţeleg asta?"

2.Ioan: "Prietene, ceea ce tu iei drept o deplasare nu este decât o nălucire în faţa ochilor tai, - şi ea se produce numai din iubire pentru tine şi pentru ţoală această adunare. Dar de fapt, noi suntem deja, de mult timp, pretutindeni unde trebuie şi vrem să fim!

3.Vezi, în timp ce-ţi vorbesc, eu nu sunt numai pe acest Soare, ci şi pe nenumăraţi alţi sori şi lumi; şi acţionez acolo, ca şi aici, în Numele Domnului, îndeplinind Voia Sa Sfântă din toate puterile mele! Iar ceea ce fac eu, Domnul face cu atât mai mult, precum şi Petru şi toţi ceilalţi locuitori desăvârşiţi ai cerurilor! Prietene, înţelegi sensul cuvintelor mele?"

4.Martin: "Dragul meu frate, trebuie să-ţi mărturisesc cinstit că este cam prea de tot pentru mine! Explicaţia ta seamănă mai mult cu o mică păcăleală cerească! Prietene: din tine, care la început nu erai, acum vreo două mii de ani pământeşti, decât un singur şi unic Ioan, au izvorât oare vreo câteva milioane de alţi Ioan absolut identici?! Nu, este un lucru absolut imposibil, în toate cerurile şi în toate lumile!

5.Acum, sunt şi eu, totuşi, un spirit, şi sunt sigur că nu sunt cel mai departe de starea de desăvârşire, de vreme ce mă aflu alături de Domnul. Dar, până acum, am fost mereu unic, şi acolo unde mă aflu, mă aflu cu adevărat şi nu pot nici în ruptul capului să fiu în altă parte, rămânând în acelaşi timp aceeaşi persoană! Căci atâta timp cât unitatea este unitate, este imposibil să fie divizată. Dacă ea ar fi divizată, sau dacă forma sa de aceeaşi calitate şi de acelaşi caracter ar fi multiplă, atunci unitatea n-ar mai fi unitate, ci o împărțire a unei singure şi unice ființe. Şi atunci, fiecare formă izolată a ceea ce fusese înainte o unitate perfectă nu poate avea decât valoarea unei părți din unitatea precedentă.

6.Dacă lucrurile stau aşa în privința ta şi chiar a Domnului, după cum mi-ai spus adineaori, atunci tu nu eşti în întregime Ioan, iar Domnul nu este în întregime Domnul, aşa cum se află acum aici cu noi! Eu nu pot considera că tu eşti în întregime Ioan decât dacă eşti din nou total aici! Sau, explică-mi logic dacă există şi o altă modalitate posibilă de a pricepe asta!"

7.Ioan: "O, prietene, nu ți s-a dat să ronțăi decât un mic sâmbure de înțelepciune interioară, şi deja strâmbi din nas! Ce te vei face atunci când locuitorii Soarelui îți vor da să macini bucăți de diamant mari cât o lume întreagă?

8.Vezi, până acum tu nu ai văzut niciodată mai mult de un Soare o dată. Dacă una singură sau o mie de oglinzi îți reflectă întreaga sa imagine, şi dacă aceste oglinzi îți înfățişează imaginea sa acționând în mod identic, înseamnă oare că, din această cauză, Soarele este împărțit şi că efectul său este diminuat?

9.Fiecare picătură de rouă şi fiecare ochi nu absorb oare în mod activ imaginea Soarelui? Oare Soarele nu rămâne aceeaşi unitate, iar acțiunea sa nu este mereu aceeaşi?

10.Prietene, gândeşte-te puțin la aceste lucruri, şi apoi vom continua să înaintăm în această sferă. Altminteri, va trebui să mai aşteptăm mult şi bine până să putem ajunge pe deplin în vale!"

Cap.133 - Reflecții ale lui Martin asupra omniprezenței lui Dumnezeu

1.După această explicație. Martin casca ochii mari, apoi se retrage cu totul în interiorul profund al ființei sale. După un răstimp, el începe să mormăie şi spune cu voce joasă: "Hmm, - ce departe sunt de toată această înțelepciune! O. profunzime, profunzime - insondabilă şi negrăită profunzime, oare când te voi putea cunoaşte pe deplin? Da, da, aşa este: Dumnezeu este omniprezent! Dar cum poate El să fie astfel? Cum de este posibilă omniprezența Sa dacă El este aici pe de-a-nlregul. identic cu El însuşi, acționând, vorbind, şi dacă eu II văd sub forma unei ființe umane?!

2.Da, da. Soarele reflectat în milioane de oglinzi este într-adevăr un singur şi acelaşi Soare, fără de al doilea. El este reprodus de toate aceste oglinzi şi de trilioanele de picături de rouă. Un singur Soare străluceşte în aceste trilioane de ochi şi acționează potrivit mărimii oglinzii, a picăturii sau a ochiului care-1 reflectă. Este minunat, este misterios, şi totuşi aşa este - şi nu poate fi altfel!

3.Dar cum poate fi Domnul prezent pretutindeni în mod asemănător - asta este, desigur, mult mai greu de conceput! Oare o fi şi El un Soare? Dar unde se află acest Soare? Nu L-am văzut decât pe Domnul, pe Omul-Dumnezeu Iisus, şi l-am vorbit. Dar încă nu am văzut nici un Soare pe aici, în afară de cel pe care păşesc chiar acum!

4.Este adevărat că, aici, totul nu este decât lumină - dar nu ştiu de unde

provine. Desigur, ea vine de la Domnul, dar Domnul Insuşi nu străluceşte! El se află aici lipsit de strălucire, mai simplu decât noi! Desigur, aceasta trebuie să fie Voia Sa atotputernică, care exprimă veşnicul Său: "Să fie lumină!" şi care se manifestă neîntrerupt în plan spiritual şi natural! O Dumnezeule, o Dumnezeule, cine poate înţelege profunzimea Ta infinită?

5.Da. acum. pentru prima dată, văd limpede că toata înţelepciunea mea se rezumă la un zero pur şi simplu, un cerc vag şi neregulat, gol şi lipsit de centru! O. Doamne, oare când voi înţelege şi cu ce eşti Tu?!"

6.Ajuns în acest punct Martin tace şi se adânceşte într-o profundă meditaţie.

Cap.134 - Răspunsul lui Ioan la întrebarea lui Chorel care vrea sa ştie daca locuitorii Cerului pot vedea Pământul

1.In timp ce Martin este preocupat cu reflecţiile sale, Chorel se apropie de loan şi de Petru şi spune: "O, voi, dragi prieteni ai Domnului, care sunteti de mult timp fraţii şi tovarăşii Săi cei mai iniţiaţi în înţelepciunea şi Iubirea divină, iertaţi-mă daca-mi permit şi eu să vă deranjez cu o întrebare! Este adevărat ca i-am mai pus-o deja lui Borem, dar el mi-a răspuns mereu în mod evaziv şi nu am putut înţelege ceea ce-mi spunea. De aceea, mă adresez acum vouă, sperând să găsesc mai multă profunzime şi claritate decât la Borem."

2.Ioan spune: "Frate, nu este deloc necesar să ne pui întrebări despre ceea ce ai dori să afli şi să înţelegi mai în profunzime. Noi ne-am dat seama foarte clar de acest lucru, încă de mult timp, şi de aceea vei obţine imediat un răspuns mulţumitor.

3.Ai vrea să ştii dacă preafericiţii din Ceruri vor revedea vreodată Pământul aşa cum este el şi dacă vor mai putea urmări evenimentele care vor avea loc pe el. Căci adeseori, pe Pământ, tu ţi-ai pus următoarele întrebări:

4."După ce-mi voi lepăda învelişul trupesc, oare voi putea contempla acest Pământ nespus de frumos, cu lacurile, mările, munţii, văile, şi toate celelalte nenumărate minunăţii ale sale? Oare voi afla şi eu despre descoperirile care se vor face, şi voi putea oare urmări cursul evenimentelor, exercitând chiar o oarecare influenţă asupra lor?"

5.Iată răspunsul meu: frate, totul le este cu putinţă celor preafericiţi întru Domnul! Noi suntem cu toţii ai Lui, iar Pământul este al Său. Tot ce se găseşte pe el, atât la suprafaţă cât şi în interiorul lui, este proprietatea Sa. Dar, de vreme ce noi suntem copiii Săi şi El este Tatăl care ne dăruieşte atâtea lucruri mari, va refuza El oare să ne îndeplinească dorinţele cele mai modeste? El care ne adapă din oceanele Iubirii şi Graţiei Sale, ne va refuza oare o picătură de rouă?

6.Vezi, tu păşeşti în această clipă pe adevăratul Soare natural şi-i-contempli splendoarea; dar există şi alte minuni, cu mult mai mari, pe care nu le vei vedea decât mai târziu. Dacă ţi se îngăduie să le admiri pe acestea, cu atât mai mult le vei putea contempla pe cele de pe Pământ, care este cu mult mai mic! Spune-mi: dacă cineva posedă un palat domnesc în care se poate bucura de cea mai mare libertate, de tot confortul şi plăcerea care decurg din aceasta, şi asta absolut după bunul său plac, va mai pofti oare la un locşor dintr-o casă de tâlhari, sau dintr-o temniţă plină de murdărie şi de moarte? Sau ar mai avea oare vreo plăcere în a observa nişte obiecte zămislite de necurăţie? Sau poate că ai dori, acum, să te întorci pe Pământ şi să părăseşti acest Soare?"

7.Chorel răspunde: "O, frate, nicidecum! Decât să abandonez aceste sfere cereşti atât de elevate şi preasfânta tovărăşie a Domnului, care este atât de bun, de binevoitor, de blând şi de iubitor, mai degrabă aş renunța pe veci la un trilion de Pământuri! Mi-e de-ajuns să pot privi Pământul dacă voi dori vreodată aceasta. Iar de acum înainte, nu mă voi mai preocupa deloc de fructificarea acestei posibilități. Dar îți mulțumesc din inimă, dragă frate, că m-ai lămurit într-un mod atât de minunat în privința acestor lucruri; fie ca Domnul să-ți răsplătească facerea de bine!"

8.Ioan: "Frate, numai a Domnului este toată recunoştința, slava şi mărirea! Acum, întoarce-te la Borem, căci eu trebuie să preiau din nou frâiele purtării lui Martin, dat fiind că vom ajunge îndată în valea de colo, precum şi la frumoşii săi locuitori!"

Cap.135 - Splendoarea lumii Soarelui şi a locuitorilor sai. Neliniştea lui Martin, în fata înfelepciunii fiinţelor solare. Sfaturile lui loan.

1.In timp ce Chorel se întoarce la prietenul său Borem, Martin, care până acum a rămas profund adâncit în gândurile sale, zăreşte, pe vastele câmpii ale imensei văi, grădini minunate, palate şi temple somptuoase. El vede, de asemenea, o mulțime de ființe umane, cu siluete perfecte, venind dinspre un templu foarte apropiat. Această privelişte are darul de a-1 trezi complet din năuceala gândurilor sale, drept pentru care el se întoarce de îndată spre Ioan şi Petru:

2.(Martin): "Ah, în sfârşit, din câte văd, ajungem la destinație. O, dragii mei frați, ce lume sublimă! Zău, frumusețea extraordinară, minunățiile şi splendorile acestui ținut îmi taie răsuflarea!

3.Şi, mii de trăznete, iată un întreg alai de ființe solare care vin în întâmpinarea noastră! Pot deja să deslușesc chipurile primilor sosiți! Ah, cât sunt de frumoşi şi ce haine minunate poartă! Ah, ah, cu cât se apropie mai mult, cu atât îți poți da seama cât de frumoşi şi de minunați sunt! Dacă mai continuă tot aşa, pot să vă spun încă de pe acum că, fară ajutorul special al Domnului, îmi va fi cu neputință să suport să stau în preajma lor!

4.Sunt foarte curios să văd cum se va desfăşura această întrecere de înțelepciune pe care trebuie s-o port cu ei! Oh, ce mai încleştare mă aşteaptă!... Pot să-mi dau seama de asta după bietele mele picioare, care-au început deja să tremure, ca frunza-n vânt!

5.Dacă aceste ființe au ochi cât de cât buni, trebuie să fi recunoscut deja în mine, şi încă de departe, un individ senzual şi complet idiot. Oh, ce bine se vor mai amuza pe socoteala mea! Oho, chiar şi numai din ochii lor se degajă o imensă înțelepciune - dimpotrivă, sunt sigur că vor găsi în mine o cantitate mult mai mare de cea mai rară prostie! Ah, ce mai turnir în perspectivă!

6. Oh, fraților, stați în fața mea, pentru ca aceste ființe minunate să nu mă vadă prea brusc şi să nu-şi dea seama de la prima vedere de enormitatea tâmpeniei mele!"

7. Ioan spune: "Nu te speria dacă, la început, ceea ce ți se va întâmpla îți va părea oarecum ciudat. Cu timpul, când vei ajunge să cunoşti mai bine aceste ființe, totul îți va părea mult mai uşor de suportat. Dar rămâi mereu serios, însă, totuşi - blând şi iubitor! Astfel vei putea să te înțelegi cu ei mult mai bine decât îți închipui tu acum. Trebuie să recunoaştem că înțelepciunea lor este foarte mare; dar, ca tot ceea ce este

creat, are şi ea limitele ei. De aceea, fii curajos, frate! Trebuie să înveți, odată pentru totdeauna, să suporți splendoarea, şi vei reuşi aceasta cu atât mai mult cu cât Domnul ne însoțeşte şi ne întăreşte pe toți!"

8.Martin reia: "Da, da, este adevărat, ai perfectă dreptate. Dar totuşi, această treabă nu este un fleac, ci ceva atât de serios încât mă cuprinde disperarea. încă vreo zece paşi şi am ajuns la ei. Să sperăm, în Numele Domnului, că problema nu este atât de primejdioasă pe cât pare de la această depărtare, care acum este foarte mică!

9.Dar ce aduc aceste fecioare atât de minunate - sau cum să le mai spun - care se zoresc în întâmpinarea noastră? De ce şi-au împodobit capetele cu nişte pălării atât de strălucitoare şi cu coroane? Ce vor să facă cu ele?"

10.Ioan: "Acestea sunt recompense pentru cei mai înțelepți dintre noi, pe care ni le vor oferi după ce ne vor pune mai întâi la încercare. Desigur, tu porți deja o pălărie, pe care ai primit-o de la Domnul, dar nu face nimic! Dacă te consideră vrednic de răsplată, ele îți vor uni pălăria cu a lor într-un mod atât de intim încât din cele două nu va mai rămâne decât una singură, de o strălucire mult mai mare. Dar, în caz contrar, ele te vor lăsa aşa cum eşti. Aşadar, revino-ți în simțiri şi fii ferm, pentru a nu lăsa să-ți scape o asemenea recompensă!"

11.Martin: "O, frate, nu trebuie să te îngrijorezi pentru atâta lucru! încă n-am primit nicăieri nici un premiu şi sunt sigur că nici aici nu voi fi un cap încoronat - lucru de care, de altfel, nici nu-mi pasă. Dar natura mea fiind ceea ce este... şi ce mai frumuseți fermecătoare! O frate, asta va fi cea mai mare bătălie! Dar acum, să fim cât se poate de serioşi şi cât mai cumpătați la vorbă! Uite-le că au ajuns deja foarte aproape, da -iată-le!"

Cap.136 - Episcopul Martin sub vraja celor trei fete frumoase de pe Soare

1.Acum, trei fete de o frumusețe extraordinară vin în întâmpinarea ii Martin, îşi deschid larg brațele şi spun: "O, tu, eminent ghid al acestei nobile adunări, tu care vii din înălțimile supreme, ce lucruri sublime ne iduci tu oare? Oh, vorbeşte, tu, cel de atâta timp aşteptat!"

2.La auzul acestei încântătoare introduceri, Martin îşi muşcă în taina limba şi se pişcă pe furiş de şale, pentru a nu-şi pierde prea repede seriozitatea şi a nu deveni excesiv de amabil. Aşadar, el nu răspunde nimic. Cele trei fete îşi reînnoiesc atunci, într-un mod şi mai blând şi mai fermecător, întrebarea. Martin îşi muşcă literalmente limba, însă continuă să nu răspundă nimic.

3.Cele trei fete se miră în sinea lor de această stranie tăcere şi spun: O, tu, nobil personaj, oare vezi la noi vreun cusur, de nu vrei să ne onorezi nici măcar cu un singur cuvânt? Oare nu-ți place de noi deloc? Totuşi, am văzut cum vroiai să-1 săruți pe Balaurul metamorfozat, în reşedința ta din înălțimile supreme!

4.Ințelepții noştri cu priviri pătrunzătoare au remarcat de asemenea cum te-ai topit de iubire în fața unei frumoase mercuriene. Şi mai înainte, te-au văzut în compania acelei straşnice turme de mioare, față de care te-ai dovedit foarte sfătos. în sfârşit, ei au fost martorii faptelor tale, adeseori foarte stranii, de pe vremea când trăiai pe Pământ în trupul tău de carne. Şi acolo, erai foarte elocvent. Dar nouă, fiicele Soarelui, nu ne acorzi nici măcar un răspuns! Oh, spune-ne o dată, de ce

taci în continuare?

5.Ştim prea bine că este înţelept să taci atunci când se cuvine; dar nu ni se pare că ar fi cazul şi de data aceasta. Spune-ne cel puţin de ce nu vrei să vorbeşti, te rugăm, căci inimile noastre ard de dorinţa de a afla acest lucru!"

6.Martin aproape că moare deja de iubire pentru aceste trei frumuseţi şi se întreabă ce-ar trebui să le răspundă. El a remarcat, bineînţeles, că ele îl cunosc foarte bine, atât pe el însuşi cât şi toate păţaniile sale din trecut. De aceea, el se întreabă în taină:

7.(Martin): "Mă cuprinde o disperare care întrece orice şi-ar putea închipui vreun om - sau chiar un înger! Povestea asta va deveni mai penibilă decât tot ce mi s-a întâmplat până acum! Trebuie oare să vorbesc? Tare-aş vrea să ştiu cum!

8.In primul rând, frumuseţea lor, neînchipuit de atrăgătoare, mă vrăjeşte din ce în ce mai mult, astfel că rămân complet fără grai. In al doilea rând, ele mă cunosc aproape mai bine decât mă cunosc eu însumi!

9.Deci, ce trebuie să le răspund? O, Doamne, Te rog, să hu cumva să mă părăseşti chiar acum! Iar tu, seriozitatea mea, nu mă părăsi nici tu, altminteri sunt pierdut!

10.Oh, vai de mine şi de mine! - ah, ce frumuseţe! Ce ochi, mai luminoşi decât Soarele, ce păr strălucitor, ca aurul cel mai pur! Ce gât şi ce căpşor - câtă gingăşie, ce rotunjimi, ce graţie inexprimabilă!

11.Oh - oh - ce piept! Ah, ah, nu - nu mai rezist! Nu există pe Pământ nimic comparabil cu această gingăşie fără seamăn - nu, nici pe departe!

12.Faţă de ea, ce mai înseamnă delicateţea celei mai pure picături de rouă, strălucirea celui mai transparent diamant, cel mai suav norişor colorat de soarele care apune, mânat de boarea cea blândă a amurgului? Oare cine a mai văzut pe Pământ o asemenea piele atât de albă? Pe lângă ea, nici zăpada cea mai pură, luminată de soarele de amiază, n-ar fi decât un aşternut murdar!

13.Nu, în veci nu m-aş mai sătura privind-o! Şi ce braţe, ce mâini, ce picioruşe! - Martin, dragul meu, întoarce-ţi privirile de la aceste frumuseţi prea mari, prea fermecătoare şi prea graţioase, altminteri vei fi pe spate, da, complet pe spate!"

Cap.137 - Martin este pus la încercare de cele trei fiice ale Soarelui. Intre înţelepciune şi iubire.

1.In timp ce Martin dă astfel frâu liber gândurilor sale, cele trei fete încep să zâmbească. Ele au citit cu precizie, pe buzele şi în ochii lui Martin, cuvântarea pe care şi-a ţinut-o lui însuşi, şi de aceea îi spun: "Prietene, cunoaştem acum motivul tăcerii tale. Vezi, tu eşti slab - da, încă foarte slab, iar slăbiciunea inerentă naturii tale îţi paralizează limba şi înţelepciunea! Chiar ne găseşti atât de încântătoare şi de seducătoare? Oh, răspunde-ne cel puţin la această întrebare!"

2.Martin, aflat pe punctul de a se năpusti asupra primei fete, se stăpâneşte şi spune: "Da, da, minunate şi splendide creaturi, sunteţi de o frumuseţe desăvârşită. Dar mai sunteţi şi mult prea înţelepte, ceea ce vă mai diminuează farmecele, exact atât cât să le pot suporta. Căci pe mine nu mă atrage o prea mare înţelepciune. Dacă vreţi să faceţi din mine prietenul vostru, va trebui să-mi vorbiţi graiul iubirii, nu al înţelepciunii!

3.Aţi adus cu voi o recompensă, pentru a mi-o oferi în cazul în care ati recunoaşte în mine un înţelept desăvârşit. Dar vă spun, v-aţi făcut o socoteală greşită, în ciuda întregii voastre înţelepciuni. Căci vedeţi, eu nu accept asemenea recompense. Eu nu cunosc decât o singură răsplată, iar aceasta este numai Iubirea, adică pe Domnul Dumnezeu Insuşi, pe care-L cunoaşteţi ca fiind Spiritul Originar din care purced toate lucrurile. Numai El este răsplata mea, care-mi este rezervată pe veci. Iar premiul vostru de înţelepciune, oricum nu mi-ar folosi la nimic. De aceea, oferiţi-1 altcuiva, pe care-1 veţi socoti vrednic de el, dar scutiţi-mă de aşa ceva!"

4.Cele trei fete răspund: "Oh, ascultă, eminentul nostru prieten! Până aici, nu te-am supus nici unui test de înţelepciune; ceea ce ar fi de altfel inutil, căci vedem bine ce fel de spirit sălăşluieşte în tine. Am da dovadă de o foarte mare lipsă de discernământ dacă ţi-am cere să vorbeşti într-un mod care să nu fie conform cu ceea ce se află în tine. Tu ne-ai vorbit despre răsplata pe care ai primit-o deja, şi pe care, pe bună dreptate, o preţuieşti mai mult decât orice. Dar potrivit înţelepciunii noastre, noi îţi spunem următorul lucru:

5.Spiritul Originar şi Etern care a creat totul nu este divizibil. Este adevărat că Iubirea constituie temelia Sa; cu toate acestea, Iubirea aceasta nu conţine, în sine însăşi, numai Iubirea, ci şi înţelepciunea primordială şi eternă. Deci, dacă tu slăveşti această Iubire, poţi oare să laşi deoparte înţelepciunea, lumina oricărei lumini? Prietene, nu ţi se pare că poate tu eşti cel care ai făcut o socoteală greşită, trăgând concluzii prea pripite? Cum poţi să vrei numai corpul şi să arunci capul? Oh, vorbeşte, explică-ne acest lucru!"

6.In acest punct, Martin, complet descumpănit, îşi spune în sinea lui: "Ah, asta este! Deja m-au prins! Dar acum, să fim din nou serioşi, da, foarte serioşi! Măcar de n-ar fi atât de fermecătoare, ai putea discuta mai serios cu ele. Dar pentru a te apăra de un asemenea farmec, ai avea nevoie de o seriozitate monumentală, care-şi pierde trei sferturi din forţă atunci când le adresezi cuvântul.

7.Ele aşteaptă un răspuns cu o aviditate înduioşătoare şi cu cea mai fermecătoare nerăbdare. Ah, ce să le spun? Cum va putea oare limba mea să le aducă adevărul, însă fără a le răni urechile obişnuite cu armoniile cereşti?! Să ne calmăm! Da, să ne calmăm, cred că mi-a venit o idee straşnică! Am să le răspund asta - firește, cu cât mai multe menajamente: sunt sigur că am să le las cu gura căscată! Hai, curaj, în Numele Domnului!"

Cap.138 - Motivele lui Martin pentru a refuza premiul de înţelepciune. Răspunsul plin de înţelepciune al fiicelor Soarelui.

1.După acest monolog, Martin se întoarce către cele trei fete şi spune: "O voi, minunate fiice ale marelui Soare! Ceea ce mi-aţi spus este, desigur, plin de înţelepciune. Dar există totuşi un aspect asupra căruia mi se pare că v-aţi înşelat.

2.Ascultaţi: desigur, aveţi dreptate atunci când înţelepciunea voastră vă spune că Marele Spirit Originar şi Etern este absolut indivizibil în Iubirea şi înţelepciunea Sa. Iar acolo unde există un corp, trebuie să existe şi un cap, ceea ce revine la a spune că cel care a primit o recompensă pentru iubirea sa nu trebuie să neglijeze premiul pe care i-1 oferă înţelepciunea, dacă vrea să fie desăvârşit. Dar ochii voştri plini de lumină şi de o frumuseţe cerească vad foarte bine că eu am deja capul împodobit cu o distincţie care seamănă întru totul cu a

voastră. Şi, dat fiind că voi cunoaşteţi în amănunţime experienţele mele trecute, trebuie desigur să ştiţi şi faptul că am primit această podoabă Chiar din mâna Domnului însuşi!

3.Şi cum nu puteţi absolut deloc să tăgăduiţi acest fapt, dragele mele copile, eu cred aşadar că Domnul mi-a dat într-adevăr o parte a premiului, adică partea care este numai cea a Iubirii, care deja conţine, totuşi, în ea insăşi, gradul necesar şi bine dozat de înţelepciune! Dacă acest premiu, care este un dar perfect al Marelui Spirit, nu reprezintă aşadar nicidecum o jumătate - deci o parte - ci un dar întreg şi perfect măsurat, în ciuda *foa*rte înţeleptului vostru răspuns, zău că nu văd la ce mi-ar folosi premiul vostru care se referă numai la înţelepciune.

4.Intrucât eu am deja un cap, după cum vă puteţi da seama, la ce mi-ar mai folosi un al doilea? Dacă chiar aş avea nevoie de un cap suplimentar, ei bine, dacă aceasta ar fi Voia Domnului, l-aş accepta cu draga inimă din partea voastră, minunate fiice ale Soarelui. Insă dacă nu este necesar să am două capete, şi dacă unul singur, desăvârşit, este de ajuns, atunci trebuie să înţelegeţi că nu pot accepta premiul vostru! Vorbiţi, 'vorbiţi, sunt numai ochi şi urechi!"

5.Cele trei fete: "O tu, fiinţă sublimă, noi ştim bine că ceea ce ai primit ca răsplată reprezintă mult mai mult decât ceea ce vom putea noi concepe vreodată. Este de asemenea clar că premiul tău reprezintă o valoare totală şi nu parţială. Dar vezi, noi mai ştim, graţie unor experienţe fără de număr, şi faptul că Domnul Dumnezeu îi dăruieşte fiecărei fiinţe viaţa care i se potriveşte cel mai bine.

6.Este evident că nici o fiinţă umană nu vine pe lume fără cap. Ea are ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi, un nas pentru a mirosi, o limbă pentru a gusta şi tot felul de nervi care-i îngăduie să perceapă diferite senzaţii. Un nou-născut posedă toate aceste lucruri şi este absolut sigur că ele provin atât din Iubirea, cât şi din cea mai înaltă înţelepciune a Spiritului Suprem - de asta îţi poţi da seama dintr-o privire.

7.Dar cum se face oare că un nou-născut - creaţie a Iubirii şi înţelepciunii Domnului Dumnezeu - ajunge întotdeauna la înţelepciune mult mai târziu decât la iubire, care este totuşi adevărata viaţă? Tu însuţi trăieşti deja de multă vreme şi ai iubire din belşug. Dar când te vei întreba dacă eventuala ta înţelepciune este la fel de veche ca şi viaţa ta, atunci, în mod clar, vei găsi în tine însuţi un răspuns dintre cele mai contradictorii!

8.Vezi, noi ştim de la venerabilii noştri înţelepţi că, pe Pământul tău, Dumnezeu i-a vorbit astfel unui anumit înţelept evreu: "Nimeni nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu dacă nu se naşte din nou în spirit!" Ia spune-ne: cum se poate ca Dumnezeu să-i ceară renaşterea în spirit unui înţelept deja bătrân, dacă într-adevăr El i-a dat încă din pântecele mamei sale tot ce-i este necesar pentru a intra pe deplin în posesia împărăţiei veşnice a lui Dumnezeu?!

9.Se constată, pretutindeni şi întotdeauna, că maturitatea nu apare decât la mult timp după naştere. Poţi oare să ne dovedeşti, pe baza istoriei planetei tale, că o fiinţă umană poate ieşi pe deplin dezvoltată din pârtecele mamei sale? Sau poate ştii deja cu certitudine de ce Marele Spirit te-a trimis numai acum - după ce ai suferit nenumărate transformări - aici, în această mare lume de lumină, intre aceste două înţelepte spirite ale timpurilor primordiale? Oh, vorbeşte, tu, prieten minunat, şi învaţă-ne, căci am dori să ne faci să înţelegem mai bine esenţa lucrurilor."

Cap.139 - Martin prins în capcana înțelepciunii.
Incurajarea lui Petru.
Răspunsul bun al lui Martin.

1.In fața unor asemenea argumente, Martin se simte într-adevăr foarte încurcat şi nu mai ştie ce să spună. El începe să mormăie cu voce joasă, doar pentru sine: "Ei bine, gata! Ah, acum, chiar că am dat de belea! Ce să le răspund? Au dreptate în toate privințele, iar eu arăt ca un măgar în fața lor - şi pe deasupra, un măgar împopoțonat cu fesul înțelepciunii! Oh, ce bine-mi şade! Şi uite-le că-mi aduc o a doua pălărie! Din ce în ce mai bine! - Fraților, dragii mei frați, dacă nu mă scoateți din această belea, să ştiți că am de gând s-o iau la sănătoasa!"

2.Petru: "Frate, ai răbdare şi acceptă această punere la încercare a înțelepciunii tale; în curând, totul va fi bine! Mai gândeşte-te, până Ia urmă vei găsi un răspuns bun. Bagă însă de seamă să rămâi mereu serios; nu te târgui prea mult şi justifică-ți afirmațiile cu argumente temeinice. Vorbeşte ca un maestru, şi astfel vei ajunge să treci de primele dificultăți ale acestei încercări. Desigur, desfăşurarea ulterioară a evenimentelor nu va fi la fel de paşnică, dar noi îți vom veni în ajutor dacă va fi necesar. Aşadar, fii curajos şi nu te da bătut; totul va fi bine!"

3.Martin: "Frate, tare mă tem că nu trebuie să vă mai aşteptați la mare lucru din partea mea, căci mi-am epuizat deja toate proviziile de înțelepciune. Pentru mine a devenit cât se poate de clar că înțelepciunea trebuie în mod necesar să-i urmeze iubirii! Aceste trei minunate creaturi au demonstrat-o în mod atât de evident încât nu mai rămâne nimic de contestat, în nici o privință. Aşadar, nu mai pot face nimic altceva decât să le dau întru totul dreptate. Sau poate ai tu o altă propunere?"

4.Petru: Ah, asta aşa este: adevărul rămâne adevăr, atât în Cer cât şi pe Pământ. Cu toate acestea, nu trebuie să te dai deja bătut după numai unul sau două cuvinte înțelepte care ți-au fost adresate, căci şi argumentele tale stau în picioare! De aceea, aşa cum ți-am zis, mai gândeşte-te încă puțin, şi în curând îți va veni în minte un răspuns foarte bun!"

5.Acum, Martin îşi scormoneşte cu febrilitate creierii. După un anumit timp de gândire, el sfârşeşte prin a găsi o frază care i se pare a fi suficient de înțeleaptă, aşa că reia de îndată cuvântul: "O voi, minunate fiice ale marelui Soare! Cuvântarea voastră este, fără îndoială, foarte înțeleaptă şi fără de cusur. Cu toate acestea, îi lipseşte un element care poate să vă pară neînsemnat, dar care pentru mine este de cea mai mare importanță.

6.De vreme ce înțelepții voştri v-au învățat despre ceea ce Marele Spirit al lui Dumnezeu a propovăduit pe micul meu Pământ, şi întrucât voi cunoaşteți modul în care este constituită natura fiecărei creaturi, un lucru mă uimeşte peste măsură: faptul că nu ştiți ceea ce Domnul Iisus - care este al vostru Mare Spirit Originar şi Etern - ne-a spus nouă, copiilor Săi, în alte ocazii decât cea pe care ați menționat-o!

7.Vedeți: într-o zi, nişte femei I-au adus copilaşii lor. Intrucât se strânsese deja o mulțime sufocantă de oameni, ucenicii, care se considerau deja foarte înțelepți, le-au oprit şi le-au interzis să se apropie de El. Dar, văzând aceasta, Domnul le-a spus ucenicilor: "Lăsați copiii să vină la Mine, căci a lor este împărăția Cerurilor! Cu adevărat, vă spun, dacă nu veți deveni la fel ca aceşti micuți, nu veți intra în împărăția Mea!"

8.Prin aceste cuvinte, Domnul le-a arătat astfel celor care posedă deja o oarecare înțelepciune că trebuie să ajungă la starea de copil, pentru a intra în împărăția Cerurilor. Zău că nu înțeleg de ce prețuiți atât de mult înțelepciunea, şi de ce păreți atât de convinse că nu se poate intra în împărăția Cerurilor decât după primirea distincției voastre onorifice! Oare învățătura lui Dumnezeu nu este, totuşi, superioară învățăturii

voastre, şi cât se poate de adevărată?

9.Este adevărat că Domnul i-a spus înţeleptului Nicodim că va trebui mai întâi să renască în spirit, dacă vrea să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Dar Domnul nu făcea aluzie la înţelepciune - cu care acel evreu era înzestrat din belşug - ci la starea de copil, plină de inocenţă, pe care o reprezintă iubirea pură! Aşa înţeleg eu Cuvântul Domnului; eu urmăresc întotdeauna numai iubirea, abandonându-I toată înţelepciunea numai lui Dumnezeu. Vedeţi, de altfel acesta este şi motivul pentru care mă aflu alături de El - pe când, cine ştie unde m-aş afla dacă Domnul m-ar judeca după înţelepciunea mea, care este pur şi simplu inexistentă!

10.In plus, sunt convins că cel care ar vrea să se laude în faţa lui Dumnezeu cu înţelepciunea sa ar comite un păcat. Dar inima simplă, plină numai de iubire pentru El, poartă deja în ea însăşi suprema răsplată a vieţii pe care i-o dăruieşte starea de copil al lui Dumnezeu. Şi dacă ea poseda această răsplată, la ce i-ar mai servi răsplata voastră? De aceea, v-o spun pentru ultima dată, nu am nevoie de premiul vostru de înţelepciune de vreme ce am deja, de mult timp, tot ce-mi trebuie!

11.Dar faceţi şi voi astfel încât să vi se acorde răsplata mea! Atunci veţi fi cu mult mai fericite decât sunteţi acum, în toată strălucirea pe care v-o conferă numai înţelepciunea voastră, şi din care nu transpare decat puţină iubire, în ciudă nespusei voastre frumuseţi! Acum, vorbiţi, dacă mai aveţi ceva de spus; dar nu mai aşteptaţi un alt răspuns din partea mea! Căci singurul lucru care contează este iubirea; Domnul îmi dăruieşte tot restul atunci când am nevoie!"

Cap.140 - Cele trei fiice ale Soarelui îl roagâ pe Martin sa le învete sa-L iubească pe Dumnezeu. Intrebarea incomoda a lui Martin. Iubirea înflăcărată a fiicelor Soarelui.

1.Auzind acest răspuns bun al lui Martin, cele trei fete se înclină până la pământ şi spun: "O tu, minunat fiu al Marelui Spirit! Acum, recunoaştem că eşti un adevărat fiu al Celui care nu are Nume pentru noi. Tu ne-ai învins; de acum înainte, suntem ale tale, atât noi cât şi acest premiu! Oh, lasă-ne să fim ultimele servitoare ale casei tale şi învaţă-ne să-L iubim pe Dumnezeu cel veşnic!"

2.Martin, foarte mirat de această schimbare, spune: "Mai este încă destul loc în casa mea pentru mii de fiinţe; se va găsi deci un loc şi pentru voi! Căci locuinţa pe care Domnul, Tatăl meu Cel Sfânt şi Veşnic, mi-a clădit-o pentru veşnicie, este mai mare decât lumea voastră. De aceea, dacă vreţi să locuiţi şi voi în ea, descotorosiţi-vă de premiul vostru de înţelepciune, primiţi-1 pe al meu - care este cel al iubirii - şi urmaţi-mă! Dar, dacă se poate, mai ascundeţi-vă puţin neînchipuita voastră frumuseţe! Căci aceasta are mai multă putere asupra mea decât cuvintele voastre, deoarece eu trăiesc în iubire şi nu doar în înţelepciune!"

3.La aceste cuvinte, cei care se află în spatele celor trei fete le aduc imediat nişte minunate veşminte albastre cu falduri, cu care le şi îmbracă într-o clipită. Atunci ele îi spun lui Martin: "O, nobil şi sublim fiu al Celui Preaînalt! Oare acum, îmbrăcate astfel, suntem plăcute privirii tale? Nu mai găseşti în noi nimic care să te deranjeze? Suntem oare acum aşa cum doreşti?"

4.Martin răspunde: "Da, este bine. Astfel, vă conformaţi obiceiurilor din casa mea, care-I aparţine Tatălui Preaînalt şi Preasfânt! Nici El nu se plimbă aproape gol,

aşa cum eraţi voi adineaori, ci complet îmbrăcat. Astfel, rămâneţi nespus de frumoase, însă eu pot suporta să vă privesc. Aşa, puteţi rămâne alături de mine!

5.Dar, încă ceva: ia spuneţi-mi, voi îl cunoaşteţi pe Marele Spirit? Cum vi-L închipuiţi voi? Ce-aţi face dacă v-aţi afla în prezenţa Sa?"

6.Cele trei fete: "O, tu, fiinţă sublimă! Noi ştim bine că există un Spirit Suprem, Etern şi Primordial, care a creat tot ceea ce există, prin Înţelepciunea şi Atotputernicia Sa. Dar acest Spirit este pentru noi nespus de sfânt, astfel încât nu vom avea niciodată îndrăzneala de a ne făuri vreo reprezentare a Lui! Numai cei mai mari înţelepţi au dreptul s-o facă. Aşadar, îţi poţi da cu uşurinţă seama cum ne-am simţi dacă ar trebui să apărem în faţa Lui, în cazul în care El ar avea o înfăţişare vizibilă, ştiind foarte bine în prezenţa Cui ne-am afla! Oh, ar fi teribil, da, ar fi lucrul cel mai înspăimântător care ni s-ar putea întâmpla!"

7.Martin: "Ah, daca aşa stau lucrurile, atunci cum se face că noi nu vă speriem - noi care suntem copiii Săi? Oare nu vă puteţi gândi că Tatăl ar putea avea aceeaşi înfăţişare ca şi copiii Săi? Iată la ce duce înţelepciunea atunci când este singură: ceea ce constituie nevoia supremă a inimilor noastre vă este complet interzis. Cea mai mare bucurie a noastră este cel mai mare chin pentru voi!

8.Ce deosebire între noi şi voi! Ia, spuneţi-mi, n-aţi simţit niciodată iubire în inima voastră? Nu simţiţi ceva asemănător, nici măcar pentru mine sau pentru vreunul din cei doi fraţi ai mei?"

9.Cele trei fete: "Ce vrei să spui cu asta? Noi ştim bine că iubirea este un fel de zgârcenie a inimii, o forţă de atracţie care percepe uneori lucrurile care au o afinitate cu ea şi le atrage, căutând să se unească cu ele. Dar în afară de asta, noi habar nu avem ce-ar putea fi iubirea! Oricum, această forţă a inimii nu poate cuprinde decât lucruri mărunte, căci ea însăşi este foarte mică. Cum ar putea dar să cuprindă nişte obiecte la fel de mari ca tine? Desigur, noi putem simţi o foarte mare stimă faţă de tine, dar despre iubire... Eşti mult prea mare pentru ca noi să te putem cuprinde."

10.Martin: "Aoleo, văd că înţelepciunea voastră începe deja să piardă teren! Nu vă mai bateţi capul cu mărimea inimii voastre; vă garantez că ea este destul de mare pentru a cuprinde o mare cantitate de iubire! Care dintre voi ar putea să mă îmbrăţişeze şi să mă strângă tare la pieptul său?"

11.Toate trei răspund, pline de bucurie: "Oh, nimic mai simplu! Dacă ne îngădui, o, fiinţă sublimă, ţi-o vom dovedi imediat şi cu prisosinţă!"

12.Martin: "Haideţi! Vă dau voie cu dragă inimă!"

13.La aceste cuvinte, toate trei se reped la Martin şi se cuibăresc la pieptul lui, strângându-1 din toate puterile. Apoi, fiecare dintre ele spune: "Aah, ce bine este! Oh, lasă-ne să mai stăm încă foarte mult timp aşa, la pieptul tău!"

14.Martin: "Ştiam eu că aveţi iubire în voi - ba chiar o iubire ciudat de fierbinte! Staţi liniştite la pieptul meu; el vă va învăţa cel mai bine să iubiţi! Oh, simt că iubirea voastră începe deja să se trezească!"

de pe Soare.
Puternica riposta a Iui Martin.
Supunerea celor trei fiinţe solare, conform
sfaturilor spiritelor lor.

1.Dar celelalte fiinţe solare înrudite cu cele trei fete au remarcat cum se agaţă ele de Martin şi cum nu mai vor absolut deloc să plece de lângă el. Situaţia li se pare critică şi de aceea trei dintre ele, de această dată - de sex masculin, se apropie de prietenul nostru.

2.Aceşti trei bărbaţi îl întreabă pe Martin: "Nobile domn! Ochii noştri văd aici un spectacol cu care nu sunt deloc obişnuiţi; asemenea lucruri nu sunt cunoscute aici, căci ele nu sunt conforme cu legile noastre. Prin urmare, te întrebăm: ce înseamnă asta? Vrei să ne iei fetele? Oh, spune-ne, cu ce drept? Vrei oare să le iei de soţii? Vrei să le fecundezi? Vezi, asta nu este cu putinţă, căci tu nu aparţii lumii noastre, şi pe deasupra eşti un spirit, care nu poate fecunda o femeie. Ce intenţionezi să faci cu fetele noastre?"

3.Martin le răspunde acestor trei bărbaţi, care sunt, şi ei, de o frumuseţe care întrece orice închipuire: "Dragi şi minunaţi prieteni, nu vă faceţi griji pentru aceste trei fete! Căci ele sunt pe mâini mult mai bune în tovărăşia mea decât a voastră, care nu cunoaşteţi decât înţelepciunea şi nu posedaţi aproape nici un pic de iubire! Eu sunt pe cale de a le învăţa să iubească şi ele intră în posesia a ceea ce le dăruiesc. Aceasta este Voia Domnului Dumnezeu care este El însuşi Iubirea cea mai pură, infinită şi supremă. Vă spun: ar trebui să învăţaţi şi voi acest lucru, astfel, veţi putea să vă elevaţi şi să vă eliberaţi corpul şi mintea de ceea ce le obligă sa ramana de-a pururi în lumea voastră. Eu am să primesc aceste trei fete în casa mea. Dar pe voi, n-am să vă primesc dacă nu veţi putea iubi. Insă dacă va veţi strădui să reuşiţi să iubiţi, se va găsi un locşor şi pentru voi!"

4.Cei trei bărbaţi răspund: "Cuvintele tale sunt dezordonate, prin urmare - lipsite de înţelepciune - deci, de neînţeles! Aşadar, vorbeşte cu înţelepciune, dacă vrei să te ascultăm! Ştim bine că tu aparţii comunităţii copiilor Marelui Spirit Originar. Iar cei mai înalţi înţelepţi ai noştri te cunosc deja încă de pe când trăiai pe planeta ta. Dar pentru noi, toate acestea sunt lipsite de valoare până când nu vei fi îmbrăcat haina înţelepciunii. De aceea, îţi poruncim, în numele înţelepciunii supreme a acestei mari lumi de lumină, să le dai imediat drumul acestor trei fete, altminteri o mare nenorocire se va abate asupra ta şi asupra acestei mari adunări. Supune-te, sau vom invoca prea puternicele noastre spirite ca să pună mâna pe voi!"

5.Martin: "Oho, nu vă înfuriaţi aşa de repede, dragii şi minunaţii mei prieteni! Uitaţi-vă la mine: dintre toţi aceşti numeroşi fraţi şi surori care mă însoţesc aici şi care locuiesc împreună cu mine în casa mea, eu sunt cu siguranţă cel mai slab. Totuşi, faţă de voi, am atât de multă forţă încât aş putea să vă fac bucăţele chiar şi cu cel mai mic efort de voinţă, la fel cum face un uragan cu praful de pe drum! Aşadar, scutiţi-mă de ameninţările voastre ridicole; altminteri, până la urmă, eu voi fi cel care voi pune mâna pe voi şi pe înţeleptele voastre spirite, aşa-zis atotputernice! Şi o să vedeţi că pot fi atât de serios încât o să tremuraţi ca varga! De aceea, întoarceţi-vă binişor înapoi, altminteri am să încep să vă vorbesc pe un alt ton!"

6.Cei trei bărbaţi de pe Soare îşi înalţă braţele spre cer şi îşi invocă spiritele. Dar acestea le răspund din înaltul unui nor:

7.(Spiritele): "Nu putem întreprinde nimic împotriva membrilor acestei

adunări, căci simțim că spaima spaimelor se află printre ei! Faceți ce vi se cere şi fugiți cât puteți de repede, altminteri vi se va întâmpla o mare nenorocire. Căci aceste ființe sunt atotputernice, şi Spiritul Suprem se află printre ele! Aşadar, supuneți-vă sau fugiți! Dar cel mai bine pentru voi este să vă supuneți! Căci cum vreți să fugiți din fața celor ale căror picioare sunt mai iuți decât propriile voastre gânduri?"

8.La aceste cuvinte, Martin ia din nou cuvântul: "Ei bine, prietenii mei, la fel de frumoşi şi de vrednici de iubire, ce vreți să faceți, şi ce vă spune înțelepciunea voastră? Mai doriți să vă măsurați cu noi?"

9.Cei trei bărbați răspund: "Când lucrurile stau astfel, înțelepciunea noastră ne spune: "Dacă cel cu care ai vrea să te lupți este mai puternic decât tine, abandonează lupta. Şi dacă atunci el îți dă o poruncă, supune-i-te întru totul!" Vezi: întrucât tu şi toți ai tăi sunteți mai puternici decât noi, noi vrem să ne supunem. Porunceşte-ne ce vrei!"

10.Martin: "Ei bine, fugiți înainte, cu excepția celor trei fete care vor rămâne cu mine, şi pregătiți-vă casa, căci vom ajunge de îndată la voi! Ce se va întâmpla în continuare acolo, vă va spune un alt membru al acestui mare grup; căci, aşa cum v-am mai atras deja atenția, eu sunt cel mai mic dintre miile de tovarăşi ai mei! Aşa să fie!"

11.La aceste cuvinte ale lui Martin, cei trei bărbați se îndepărtează, şi, după ce străbat nişte pajişti scânteietoare, se îndreaptă către un mic deal din mijlocul văii, unde se înalță un templu care le serveşte drept locuință acestor ființe solare. De jur împrejurul acestuia se află nişte construcții de dimensiuni mai mici, care servesc la educația copiilor.

Cap.142 - Curiozitatea celor douăzeci de maici orgolioase. Umilirea lor de către frumusețea dezvăluita a celor trei fiice ale Soarelui.

1.In timp ce numerosul grup al ființelor de pe Soare se risipeşte în mare grabă, cele trei fete se ridică, cu mult mai frumoase decât înainte, într-adevăr, iubirea radiază deja din ochii lor incredibil de frumoşi. Vocea lor este blândă şi melodioasă ca un cânt de heruvim, căci vorbele lor nu mai sunt inspirate decât de iubire.

2.Dar noi ne reluăm mersul. Numeroasele femei, ghidate de Borem şi de Chorel, avându-i de asemenea pe călugări alături de ele, încep să se grăbească să ajungă în față, pentru a vedea frumusețea extraordinară a fiicelor Soarelui. Până acum, nu avuseseră timpul necesar pentru a le admira, tot minunându-se în fața tuturor splendorilor şi curiozităților naturale ale acestei lumi noi. Dar, întrucât acum ochii lor sunt satui de toate aceste splendori, şi cum Borem le atrage în mod special atenția asupra frumuseții acestor ființe solare, ele vor să-şi dea seama cu proprii lor ochi dacă aceste fete sunt într-adevăr mai frumoase decât ele.

3.La un semn al meu pe care-l primeşte în taină, Martin remarcă imediat ce fel de gânduri le trec prin cap. Dar el mai ştie foarte bine şi că aceste maici, care se făIesc prea mult cu frumusețea lor, ar fi de-a dreptul nimicite de strălucirea celor trei fete. De aceea, el le spune acestora din urmă:

4.(Martin): "O, voi, sublime fiice ale Soarelui, ascultați-mă! Vedeți, un mare număr de femei de pe planeta mea se grăbesc deja spre noi pentru a-şi compara frumusețea cu a voastră. Dar voi sunteți atât de extraordinar de frumoase pe lângă ele, încât splendoarea voastră ar putea de-a dreptul să le ucidă pe aceste femei, care sunt cam îngâmfate. Aşadar, acoperiți-vă pentru câteva clipe fața cu părul vostru bogat. Apoi, atunci când vă voi face semn, descoperiți-o încetul cu încetul! Oh, acordați-mi

această favoare!"

5.Cele trei fete: "O, tu, care eşti acum iubirea noastră! Infăţişarea noastră este oare chiar aşa de frumoasă? Vezi, în lumea noastră, nimeni nu ne-a spus niciodată asta. Căci aici, nu se cunoaşte frumuseţea înfăţişării fizice, ci doar ordinea bine stabilită şi înţelepciunea care decurge din ea. Tu ai fost primul care ne-ai lăudat frumuseţea, iar noi am crezut că omagiile tale erau mai degrabă adresate ordinii şi înţelepciunii noastre. Dar acum, remarcăm că într-adevăr vorbeşti în principal despre aspectul nostru fizic! Dacă într-adevăr înfăţişarea noastră este pentru tine atât de negrăit de frumoasă, aşa cum susţii, atunci, spune-ne, în ce constă atât de marea noastră frumuseţe?"

6.Martin: "îndepliniţi-mi mai întâi dorinţa, şi apoi, la timpul potrivit, am să vă explic toate acestea!"

7.Cele trei fete: "Oh, în acest caz, acoperă-ne chiar tu faţa cu părul. Căci tu ştii mai bine ce trebuie făcut pentru a nu le pune în primejdie pe cele care vor veni în faţa noastră!"

8.Martin nu aşteaptă să i se spună de două ori şi îndeplineşte imediat ceea ce i se cere. De-abia termină cu cea de-a treia fată că Borem şi soseşte şi-i spune:

9."Frate, până acum ţi-ai îndeplinit în mod magistral misiunea! Desigur, ai alături de tine doi prieteni care cunosc toate căile acestei lumi, precum şi ale nenumărator altora. Cu toate acestea, ai făcut minuni. Insă acum trebuie să fii foarte prudent cu aceste trei fete care au devenit ale tale, atunci când ele se vor afla în faţa maicilor care se apropie - altminteri, vei asista la un adevărat măcel!

10.Deocamdată, trebuie ca în nici un caz feţele lor să nu fie vizibile, cu excepţia situaţiei în care acest lucru ar fi cerut cu stăruinţă. Dar dacă poţi evita această situaţie, va fi cu atât mai bine. într-adevăr, la vederea feţelor acestor trei fete, maicile noastre vor cădea pe jos, ca lovite de trăznet, şi vor începe să se sfâşie literalmente de ciudă şi de ruşine. De aceea, fii cu cât mai multă băgare de seamă, altminteri nu va fi bine de noi!"

11.Martin, destul de încurcat, răspunde: "Aşadar, iată încă un necaz în perspectivă! Nu, zău, aceste maici mi-au creat întotdeauna cele mai multe probleme şi nici aici, în Cer, aceste gâşte nu mă mai lasă în pace! Tare-mi vine să le prezint aceste trei frumuseţi fără nici un voal, în cea mai mare splendoare a lor! Să vină să le privească, dacă ţin neapărat, şi astfel îşi vor da singure pedeapsa! Poate că după aceea, le va fi mai bine!"

12.Petru: "Da, ai dreptate, frate, nu trebuie să te porţi prea delicat cu cele care-şi cultivă mai mult decât se cuvine deşartă înfăţişare fizică. Este bine să foloseşti mijloace destul de blânde la început, pentru a izgoni din suflet asemenea zaţuri care ţin de lumea trecătoare. Dar dacă ele nu sunt suficiente, atunci, fără a mai aştepta, trebuie să treci la mijloace mai puternice. Frate Borem, tu ai dreptate să gândeşti astfel, dar şi Marti re dreptate! Aşadar, să-i lăsăm deplina libertate de acţiune!"

13.Ioan încuviinţează şi el şi mai adaugă, adresându-se lui Borem "Amândoi aveţi dreptate. Căci vezi, pe Soare, nu există defel noapte, polul Nord străluceşte la fel de puternic ca şi polul Sud. întoarce-te deci spate şi adu încoace grupul tău de credincioase; aici îşi vor primi cea i bună lecţie!"

14.Borem pleacă şi aduce, împreună cu Chorel, douăzeci dintre cele mai orgolioase maici, care se consideră deosebit de frumoase. Ele înconjoară imediat pe Martin, precum şi pe Petru, pe Borem şi pe Chorel, şi-i spun lui Martin: "Ei bine, unde se află aceste frumuseţi solare atât de desăvârşite, pe lângă care ni s-a spus că noi nu am fi nimic? Arată-ni-le şi convinge-ne despre adevărul spuselor tale!"

15.Martin: "Veniţi, suflete orgolioase! Veţi fi imediat satisfăcute! Uite, iată deja trei dintre ele! Ce părere aveţi?"

16.Maicile: "Nu vedem nimic altceva decât plete şi nişte veşminte albastre cu

falduri care sunt la fel ca ale noastre! Dar noi vrem să vedem feţele descoperite, precum şi pieptul şi braţele!"

17.Martin: "Dacă vreţi să muriţi de ciudă şi de ruşine, dorinţa voastră va fi imediat îndeplinită! Aşadar, răspundeţi: da sau nu?"

18.La această somaţie a lui Martin, maicile devin foarte încurcate şi se întreabă reciproc ce-i de făcut, dar nici una nu poate da un răspuns bun. Una dintre ele se întoarce atunci spre Chorel şi-i cere sfatul. Dar acesta nu face decât să ridice din umeri şi spune, după ce chibzuieşte o clipă:

19.(Chorel): "Da, dragele mele surori, problema este într-adevăr foarte spinoasă! Dacă spuneţi da, gândiţi-vă la ce vi se va întâmpla, potrivit avertismentului foarte precis al lui Martin. Dar dacă spuneţi nu, aproape că veţi muri de curiozitate. Vedeţi cât de greu este să vă dau un sfat. Ar fi totuşi un mijloc de a ieşi din încurcătură, dar veţi avea oare curajul să-l folosiţi?"

20.Maicile: "Suntem de acord să facem orice, numai să fie un lucru bun! Oh, spune-ne despre ce este vorba şi sfătuieşte-ne!"

21.Chorel: "Bun, ascultaţi cu atenţie: imediat după noi urmează chinezii, iar după ei vine Domnul, însoţit de două femei care-L iubesc mai presus decât orice pe lume! Intrebaţi-L pe El! El vă va da cel mai bun sfat referitor la ce aveţi de făcut. Dacă-I veţi urma sfatul, atunci veţi ieşi cât se poate de bine din această încurcătură. Dacă însă, dimpotrivă, nu-I veţi da ascultare, numai voi veţi fi de vină dacă vi se va întâmpla vreo nenorocire, într-un fel sau altul. Căci eu îmi dau deja seama, cât se poate de clar, că aici, nici nu se pune problema să te ţii de glume, în nici o privinţă. Iată care este sfatul meu; cu toate acestea, sunteţi libere să faceţi ce vreţi!"

22.La aceste cuvinte, călugăriţele reiau: "Prietene, noi ştim de mult timp toate acestea! Dar dacă am urma sfatul tău, ne-am afla într-o poziţie şi mai rea. într-adevăr, noi ne temem de Domnul de mii de ori mai mult decât de aceste trei fete! Căci, ce sunt ele pe lângă El? Domnul este Domnul, dar acestea nu sunt decât creaturile Sale, la fel ca noi. Fie că sunt nespus de frumoase sau îngrozitor de urâte, Domnului Ii e totuna. Aşadar noi credem că ar fi preferabil pentru noi să vedem totuşi aceste trei frumuseţi, mai degrabă decât să mergem la Domnul şi să arătăm astfel că ne temem de El mai puţin decât de creaturile Sale!"

23.Chorel: "Bine, bine; dacă preferaţi să faceţi cum vă taie capul, faceţi ce vreţi! Dar pe viitor, scutiţi-vă de osteneala de a mă mai întreba ceva!"

24.Atunci, maicile se întorc spre Martin şi spun: "Fie ce-o fi, vrem să le vedem pe cele trei fete în toată frumuseţea lor!"

25.Martin: "Foarte bine, veniţi atunci aici şi deschideţi-vă bine ochii; astfel, stupidul vostru orgoliu se va risipi imediat!" Intorcându-se apoi către cele trei fete, el le spune: "Ei bine, iubitele mele copile, descoperiţi-vă faţa şi arătaţi-le-o acestor înfumurate!"

26.Cele trei fete: "Dar dacă acest lucru le va face rău, preferăm să rămânem acoperite, căci nimeni nu trebuie să pătească nimic din cauza noastră!"

27.Martin: "Copilele mele sublime şi preaiubite, acum, nu mai contează! Nu i se face nici o nedreptate celui care cere chiar el ceva, cu orice preţ, fie că lucrul respectiv este bun sau rău! Dar aceste femei ţin morţiş să vă vadă, deşi le-am spus de mai multe ori să nu facă asta, atât eu cât şi un alt frate de-al meu. De aceea, trebuie ca ele să vă vadă, chiar dacă vor înnebuni şi aproape că vor muri. Aşadar, descoperiţi-vă şi arătaţi-vă acestor smintite îngâmfate!"

28.Atunci fetele răspund: "O nobile prieten, într-adevăr, eşti un mare înţelept; căci vorbele tale se bazează pe argumente foarte solide! De aceea, vom îndeplini imediat porunca ta. Indiferent de urmări, noi ne descoperim!"

29.Pronunţând aceste cuvinte, toate cele trei fete îşi dau în acelaşi timp părul la

o parte. Efectul strălucirii orbitoare a copleşitoarei lor frumuseți asupra călugărițelor orgolioase este aproximativ asemănător celui produs de zece trăznete lovind simultan în acelaşi loc. Ele se prăbuşesc toate, unele peste celelalte, şi numai câteva reuşesc să mai îngaime cu o voce stinsă:

30.Câteva maici: "Nenorocire nouă, pocitanii ce suntem! Crocodilii, broaştele şi alte dihănii sunt mai puțin oribile decât noi față de aceste fete! O, Doamne, fă-ne oarbe! Căci e mai bine să nu mai vezi nimic niciodată decât să zăreşti fie şi o singură dată o frumusețe atât de copleşitoare!"

Cap.143 - Mila celor trei fiice ale Soarelui pentru călugărițele ramase fara cunoştinta. Domnul le cheamă din nou la viața. Discuție între Martin, loan şi fiicele Soarelui despre Domnul.

1.După aceea, călugărițele nu mai scot nici un cuvânt, iar cele trei fete le spun lui Martin, Petru şi Ioan: "Ah, vedeți acum! Dacă ştiați dinainte, de ce ne-ați poruncit să le arătăm fețele noastre? Nefericitele zac neînsuflețite în fața noastră! Cine le va reda viața? Oare puteți voi să faceți asta? Oh, dacă sunteți în stare, treziți-le pe bietele femei, căci ne e tare milă de ele! Ah, ce bine-ar fi fost dacă nu ne-am fi descoperit în fața lor!"

2.Ioan spune: "Nu vă faceți griji! Efectul provocat în ele de frumusețea voastră, cea atât de copleşitoare - care a fost sporită şi mai mult de către Domnul Dumnezeu - le-a fost deosebit de folositor. Tocmai prin aceasta, ele au fost eliberate de o ultimă povară materială nespus de grea, care le-ar mai fi chinuit încă multă vreme, făcându-le incapabile să se bucure de bucuriile divine cele mai elevate şi chiar supreme. Dar acum, ele au fost eliberate, dintr-o dată şi pentru veşnicie, de această povară care le apăsa atât de mult. Astfel, ele vor renaşte în curând întru o viață mai bună şi mai pură, şi atunci ele vă vor privi aşa cum o facem şi noi, fără ciudă, fără ruşine şi fără nici o primejdie. Ele vă vor putea fi de mare ajutor, deoarece şi ele sunt fiicele Ființei Supreme, ale Tatălui Preasfânt!

3.Desigur, acum ele sunt ca şi moarte. Căci iubirea greşit orientată care le însuflețea, până acum, cu mult mai mult decât iubirea de Dumnezeu - Domnul Cel veşnic al întregii splendori şi al oricărei vieți -le-a fost luată. Dar uitați, acolo, din ultimele rânduri ale acestei mari adunări soseşte un Bărbat, un Tată, însoțit de cele două fiice ale Sale. El le va readuce la viață, la timpul potrivit, pe aceste ființe aparent moarte; şi astfel, în fața ochilor voştri, se va manifesta Gloria lui Dumnezeu. De aceea, nu vă faceți griji; căci ceea ce li s-a întâmplat acestor femei este deosebit de benefic pentru inimile lor, care încă mai erau foarte pline de orgoliu."

4.Cele trei fete: "O, tu, prietene sublim! De vreme ce ne-ai adresat deja atâtea cuvinte de alinare, mai spune-ne şi cine este acest bărbat care vine spre noi, înconjurat de cele două fiice ale Sale. Oare este vreunul dintre frații voştri şi vine şi el, ca şi voi, de pe sfânta planetă?"

5.Ioan: "Aşa cum îl vedeți umblând aici, el este într-adevăr fratele nostru al tuturor. în ceea ce priveşte Ființa Sa exterioară vizibilă, el vine, ca şi noi, de pe Pământ, adică de pe acea lume minusculă pe care înțelepții voştri o numesc, în general, "sfânta planetă". Dar, cu toate acestea, El este Stăpânul nostru al tuturor şi astfel El este, de asemenea, Domnul! Căci cel care este un stăpân este şi un domnitor. Dar El este Stăpânul nostru întru toate; El este deci un Domn care domneşte asupra a tot ceea

ce există, după cum vrea Dumnezeu.

6.Cele trei fete: "Oh, dacă este aşa, înseamnă că trebuie să vă fie cu mult superior? Poate la fel ca cel mai mare înţelept al nostru, căruia nu numai toate fiinţele umane din această vastă lume, ci şi munţii şi apele, precum şi toate animalele şi plantele trebuie să-i dea ascultare?"

7.Ioan răspunde: "Da, da, cam aşa, dar ceva mai mult, aşa cum vă veţi da de îndată seama!"

8.Cele trei fete: "Trebuie să ne acoperim şi în faţa lui?"

9.Ioan. "Nu are rost! El vă cunoaşte deja de mult timp, pe voi şi pe toată lumea voastră, şi asta chiar înainte ca aceasta, precum şi voi şi toţi înţelepţii voştri, să fi existat!"

10.Cele trei fete ale Soarelui, extrem de mirate de acest răspuns: "Ce tot spui acolo? Aşa ceva n-am mai auzit, nici măcar din gura celor mai mari înţelepţi ai noştri. Căci ei spun că lumea noastră de lumină este ca o mamă a tuturor celorlalte lumi, şi că, prin urmare, ea este cea mai bătrână dintre toate. Dar dacă pământul nostru imens şi practic infinit este cel mai bătrân - lucru care este absolut sigur, căci noi am văzut adeseori cum dinsânul lui au luat naştere noi planete care erau mai mici - atunci cum ar putea oare un înţelept dintr-o altă lume, care este cu siguranţă mai mică şi care a apărut din propriul nostru pământ, să fie mai bătrân decât înţelepţii noştri, da, mai bătrân decât vasta noastră lume, care este aproape infinită?

11.O tu, care ai fost atât de sublim până acum, cu siguranţă că te-ai înşelat un pic. S-ar putea chiar ca acest maestru să fie unul dintre primele spirite angelice; atunci, desigur, ar fi ceva diferit, şi s-ar putea să ai dreptate. Dar cum sunt puţine şanse ca lucrurile să stea aşa - dat fiind că el nu are aureolă luminoasă, în timp ce toate celelalte spirite angelice au, întotdeauna, aureole atât de intense încât noi părem aproape întunecate pe lângă ele - trebuie aşadar să ne îngădui să-ţi imputăm o mică greşeală de calcul în această privinţă."

12.Ioan: "Respectabilele mele fete! Înţelepţii voştri socotesc bine, dar noi socotim şi mai bine decât ei. Căci vedeţi, există o mare diferenţă între noi şi voi: noi suntem cei mai autentici copii ai Celui Preaînalt, în timp ce voi nu sunteţi decât creaturile Sale şi nu puteţi deveni copiii copiilor Săi decât prin noi. De altfel, voi aţi aflat deja acest lucru din gura înţelepţilor voştri. De vreme ce lucrurile stau astfel, ia spuneţi-mi, cine sunt cei mai bătrâni: copiii sau copiii copiilor, cum sunteţi voi?"

13.Cele trei fete rămân surprinse şi, după o clipă, iau din nou cuvântul: "Oh, întrebarea ta necesită o înţelepciune mult prea adâncă pentru ca noi să-i putem da un răspuns! Poate că înţelepţii noştri ar putea s-o facă, dar nu putem să garantăm acest lucru, căci nu ştim până unde se întinde înţelepciunea lor. Dar să lăsăm asta, căci Stăpânul şi Domnul vostru - aşa cum ne-ai spus - soseşte deja lângă noi. Vrem să-l primim cum se cuvine! Dar mai spune-ne doar cum preferă să fie primit, ca să ne putem pregăti, exterior şi interior!"

14.Ioan: "Asupra acestui aspect, întrebaţi-l pur şi simplu pe al doilea vostru tată, Martin, care adineaori v-a învăţat să iubiţi. El o să vă dea explicaţii precise!"

15.Imediat, cele trei fete se întorc spre Martin, iar acesta le spune:

16.(Martin): "Iubitele mele copile! Pentru acest Stăpân şi Domn, nu contează nimic altceva decât iubirea cea mai pură! De aceea, îndreptaţi-vă spre El cu cea mai mare iubire, şi astfel Îl veţi câştiga. Iar dacă-L veţi câştiga, atunci veţi fi câştigat totul, căci totul Îi este cu putinţă. El ar putea chiar să facă din voi adevăraţi copii ai lui Dumnezeu, sunt feram convins de asta!"

17.Cele trei fete: "Am putea oare să-I dovedim iubirea noastră la fel cum am făcut-o cu tine, adineaori? Să îndrăznim oare să-L îmbrăţişăm şi să ne cuibărim la pieptul Lui, aşa cum şi-ar dori inima noastră proaspăt trezită?"

18.Martin: "Bineînţeles! Iubirea nu poate fi niciodată vinovată în faţa Lui. Iar

în cazul - foarte puțin probabil - în care vă va spune: "Nu mă atingeți!", nu vă lăsați descurajate, ci lăsați-vă cu atât mai mult cuprinse de văpaia iubirii pentru El.Apucati-L si mai strans cu aceasta iubire - astfel, va veni El însuşi, din proprie inițiativă, şi vă va îngădui să vă alinați pe deplin nevoile inimii! Dacă vă va strânge o singură dată la pieptul Său, atunci veți simți o fericire despre care nici unul dintre înțelepții voştri nu a avut vreodată habar!"

19.Cele trei fete: "Ah, aceste două ființe sublime care-L însoțesc se bucură de o asemenea fericire, nu-i aşa? El trebuie să fie un spirit celest dintre cete mai puternice, dacă voi, care sunteți adevărați copii ai Celui Preaînalt, îl recunoaşteți drept Domnul şi Stăpânul vostru! O fi, desigur, primul fiu al Ființei Supreme şi, prin urmare, Cel mai iubit şi Cel mai apropiat de Inima Sa?!"

20.Martin: "Da, aproape că ați nimerit-o, cam aşa este. Dar acum, stați cuminți, într-o clipă va fi aici! Vedeți, "moartele" încep deja să se mişte la apropie la Lui; de aceea, stați liniştite acum! Nu-i aşa, iubitele mele copile, că El este întru totul vrednic de iubire?"

21.Cele trei fete, în culmea încântării: "O cerule, o cerule! Oare mai poate exista în toate cerurile o bunătate mai radioasă decât a sa?! Ah, ce indescriptibilă blândețe răzbate din toată ființa sa! Cu cât se apropie mai mult, cu atât pare mai vrednic de a fi iubit! Oh, iartă-ne că ți-o spunem, dar chiar şi voi, deşi sunteți copiii Ființei Supreme, pe lângă El, păreți ca nişte umbre fără consistență. Acum că a venit mai aproape de noi, inimile noastre văd limpede că în afară de el, nici o ființă nu mai poate fi iubită atât de mult!

22.O prietene, tu care eşti noul nostru tată spiritual, nu mai putem pune frâu elanului inimilor noastre care ne împinge spre el! Acum, este la vreo zece paşi de noi şi - ah, priveşte! Face un semn cu mâna! Oh, spune-ne, cui îi este adresat acest semn sfint? Vezi, munții care ne înconjoară se înclină de fiecare dată când face acest semn! Iar acolo, pe fundul văii, priveşte cum se ridică şi freamătă apele! - Oh, spune-ne, cui îi este adresat acest semn sfânt?"

23.Martin, el însuşi profund emoționat: "Vouă, vouă, multiubitele mele copile, iar apoi, cu siguranță, nesfârşitei voastre lumi! Mergeți dar repede la El şi faceți aşa cum v-am învățat adineaori!"

24.Cele trei fete: "Oh, condu-ne la el! Nu avem destulă forță şi curaj, căci prea puternica noastră iubire ne paralizează membrele!"

25.De îndată, Martin, Ioan şi Petru le iau de braț pe cele trei fete şi le aduc încet spre Mine.

celor trei fiice ale Soarelui.
Laude ale Domnului adresate lui Martin
ca pescar de oameni.
Despre Gratia Divina şi despre capacitatea
de a o sesiza.

1.Când cele trei fete ajung lângă Mine, împreună cu ghizii lor, Cian-Şa şi Gella tresar literalmente la vederea extraordinarei lor frumuseți. Cian-Şa spune:

2."O, Tu, Tată Atotputernic, cine sunt aceste ființe? Chiar şi în visele lor cele mai îndrăznețe, oamenii nu şi-ar putea închipui vreodată o frumusețe atât de extraordinară! O Tată, oare acestea sunt ființe create sau mai degrabă spirite originare, ale căror simțuri s-au păstrat, în decursul veşniciilor, mai bine decât lumina stelei celei mai pure?

3.Ah, ce groaznic trebuie că arăt față de ele! Da, uitându-mă la ele, am impresia - oh, iartă-mi un asemenea gând! - că ar trebui să-Ți fie aproape imposibil, o Tată, să creezi forme umane atât de frumoase. Cu siguranță, asemenea idei sunt la fel de stupide ca felul în care mă simt eu acum! Oh - într-adevăr, simt că nu mai pot suporta atâta negrăită frumusețe!"

4.După aceea, Cian-Şa tace; cât despre Gella, ea a rămas tăcută încă din primele clipe şi nu mai ştie ce să gândească; ea se mulțumeşte să suspine în taină, gândindu-se la aşa-zisa sa teribilă urâțenie.

5.Din motive bine întemeiate, Eu le mai las încă un timp în această stare de întristare, şi-i spun lui Martin: "Ei bine, dragul Meu Martin, se pare că pescuitul merge destul de bine! Ai prins pentru Mine, în apele profunde ale Soarelui, trei peştişori frumoşi, iar asta îmi provoacă o foarte mare bucurie! Văd că aici ai mai mult succes la pescuit decât pe Pământ. De aceea, va trebui să fac din tine un adevărat pescar pentru apele Soarelui. Tu devii acum absolut ferm şi te potriveşti foarte bine cu frații Mei Petru şi Ioan, care sunt principalii Mei pescari, în permanență, în tot infinitul.

6.Cu adevărat, de data aceasta, te-ai întrecut pe tine însuți, şi asta în modul cel mai remarcabil! Vezi, aceasta este prima bucurie adevărată pe care Mi-ai făcut-o! Căci până acum, aproape nici un pescar trimis în această lume de lumină n-a reuşit încă să prindă în mrejele iubirii oamenii din această lume. Înțelepciunea lor este mare, iar frumusețea lor le-a răpit adeseori forțele multor pescari. Însă tu te-ai descurcat în mod magistral! De aceea, va trebui să-ți dau sarcini mai importante, de vreme ce le-ai îndeplinit atât de bine pe cele mai mărunte!"

7.Martin: "O, Doamne, o Tată, este prea mult, prea multă Grație! Tu ştii bine că dintr-un bou nu poți obține decât o bucățică de carne! Şi ce sunt eu în fața Ta, dacă nu un bou şi uneori şi un alt animal! Ştii bine despre ce fel de animal vorbesc!

8.Fără Grația Ta deosebită, ar fi fost vai şi amar de mine, în compania acestor fete atât de fermecătoare, asta e sigur. Prin înțelepciunea lor, ele îmi dăduseră deja o lovitură zdravănă; dar prin frumusețea lor nespus de atrăgătoare, mă scoseseră complet din luptă!

9.Oh, ce frumusețe sublimă, din cap şi până-n vârful celui mai mic degețel de la picioare! Dar, prin intermediul a doi frați puternici, Tu ai venit să mă iei de mână, şi astfel, desigur, totul s-a terminat cu bine! Dar dacă m-ai fi lăsat liber, chiar şi numai un pic, atunci toate forțele mele s-ar fi risipit imediat! Şi numai Tb ştii, o Doamne, ce s-ar fi întamplat atunci cu mine!"

10.Eu spun: "Dragul Meu frate, ai răspuns bine astfel; căci fără Mine, nimeni nu poate să facă nimic. Dar vezi, lucrurile stau de fapt în felul următor:

11.Gratia Mea este desigur opera Mea, iar Eu nu vaduvesc pe nimeni de ea. Dar faptul de a sesiza aceasta Gratie si de a actiona in functie de ea constituie munca

proprie a oricarui spirit liber – prin urmare, si a spiritului tau. Şi acesta este motivul pentru care te laud că ai sesizat-o într-un mod atât de desăvârşit şi că ai acționat potrivit ei!

12.Eu le dăruiesc Grația Mea multor ființe şi ele o recunosc şi Mă slăvesc pentru acest dar. Insă atunci când se pune problema de a acționa, ele nu se mai sinchisesc de ea şi rămân în continuare neschimbate, ancorate în relele lor obiceiuri pământeşti. Atâta timp cât se află în trupul lor de came, ele îi fac pe plac acestuia şi rămân senzuale până în ultima clipă. Iar când ajung în împărăția spiritelor, sunt de zece ori mai rele decât în lumea terestră, căci aici pot obține tot ceea ce vor. Totuşi, ele beneficiază şi aici, din plin, de Grația Mea, însă nu o iau în considerare, ceea ce este grav pentru ele.

13.Dar tu ai ținut cont de Grația Mea acționând, şi de aceea eşti vrednic de laudă, mai ales pentru că ai făcut acest lucru aici, unde este de o mie de ori mai greu decât pe Pământ să acționezi potrivit ei. Continuă tot aşa, şi în curând spiritul tău se va bucura de o forță a libertății fără egal!"

14.Petru şi Ioan aduc şi ei mărturie, adăugând: "Cu adevărat, noi n-am fi avut curajul, amândoi, să ne apropiem cu Iubire de fiicele Soarelui, căci ştim de ce sunt ele în stare dacă decelează fie şi cea mai mică slăbiciune într-un spirit! Dar Martin a reuşit. Numai Ție, Doamne, îți revine toată gloria, iar lui Martin - o splendidă cunună de învingător!"

15.Eu spun: "Da, aşa să fie! Dar acum, dragul Meu frate Martin, prezintă-Mi cei trei peştişori ai tăi, pentru ca ei să-Mi povestească în ce fel Mi i-ai pregătit!"

Cap.145 - Domnul şi cele trei fiice ale Soarelui.

1.Primind acest îndemn, Martin se întoarce către cele trei fete şi le spune: "Ei bine, copilele mele dragi, iată-ne ajunşi! Da, aici, puteți da frâu liber inimilor voastre, aşa cum v-am învățat şi cum ele şi-o doresc!"

2.La aceste cuvinte, cele trei fete îşi deschid larg brațele lor nespus de frumoase şi se pregătesc să se arunce la pieptul Meu.

3.Dar Eu le spun: "Dragele Mele copile, nu Mă atingeți încă atâta timp cât vă mai aflați în învelişul vostru carnal, căci asta v-ar ucide trupul! Dar când veți fi părăsit învelişul vostru trupesc, Mă veți putea atinge fără nici un pericol! Eu sunt un spirit întru totul desăvârşit, şi de aceea nu pot fi atins decât de către spirite desăvârşite!"

4.Cele trei fete: "Totuşi, fratele tău care este aici de față este şi el un spirit! Şi vezi, noi ne-am odihnit la pieptul lui şi am învățat astfel să cunoaştem Iubirea, fără ca acest lucru să ne fi făcut vreun rău! Dacă tu eşti un spirit şi mai desăvârşit, tu care eşti domnul şi stăpânul sublim al fraților tăi, noi credem că faptul de a ne lăsa inimile să se aprindă de Iubire pentru tine ne va face cu atât mai puțin rău!

5.Şi ce importanță ar avea dacă trupul nostru de carne ar fi să moară? Este mai bine să iubeşti fără trupul tău decât să fii alungat din împărăția Iubirii împreună cu el! - Oh, priveşte-ne şi simte cât de mult suferim că nu putem să te iubim potrivit dorinței fierbinți a inimii noastre!"

6.Eu spun: "Dragele Mele copile! - Puteți, desigur, să Mă iubiți din toate puterile voastre - nici nu se pune problema să fiți văduvite de Iubire. Dar trebuie doar să evitați să Mă atingeți, căci acest lucru v-ar dăuna! Dar dacă Iubirea voastră este deja atat de puternică, de parcă simțiți că va dizolva tot trupul atunci puteți totuşi să-Mi

atingeți Picioarele; căci pieptul Meu ar fi totuşi prea fierbinte pentru voi!"

7.La aceste cuvinte, cele trei fete se reped la Picioarele Mele, le cuprind cu mâinile lor delicate şi spun, cu cel mai armonios şi suav glas: Ah, ah, ce minunată gingăşie! Oh, dacă fraţii noştri a căror vârstă se
măsoară în veşnicii, ar şti cât de nespus de dulce este iubirea, ar da toată înțelepciunea lor pe o singură picătură de rouă dintr-o asemenea Iubire!

8. O, sublim domn şi stăpân, de ce oare noi, oamenii de pe această mare şi sublimă lume, nu cunoaştem Iubirea? De ce trebuie să ne scufundăm numai în înțelepciunea celestă insondabilă a Spiritului originar şi etern, şi astfel nu putem simți niciodată ce este Iubirea cea negrăit de dulce?"

Cap.146 - Dificilele condiții pentru a ajunge la starea de copil al lui Dumnezeu pe Pământ

1.Eu spun: "Dragele Mele copile! Vedeți, corpul omenesc posedă diverse membre şi organe senzoriale. Dar urechea nu posedă aceleaşi senzații ca şi ochiul, nici gura ca şi nasul, nici capul ca şi inima şi, în sfârşit, nici inima ca mâinile şi picioarele. Dar dacă întregul trup este sănătos, atunci toate membrele sunt şi ele sănătoase. Iar ochiul nu suferă că nu aude, nici urechea că nu vede.

2.Tot astfel, capul nu s-a plâns încă niciodată că el se află la o mai mare depărtare de inimă decât plămânii. Căci toate membrele, oricare-ar fi rostul lor, îşi extrag energia şi vlaga dintr-o unică inimă, care este lăcaşul Iubirii şi al Vieții. Şi astfel, dragele Mele copile, fără a fi voi înşivă inima, în marea orânduire a aspectelor divine, totuşi, şi voi vă bucurați de tot ceea ce provine din Inima lui Dumnezeu. Dar dacă cineva ajunge să recunoască în mod special Iubirea, la fel cum ați făcut-o voi acum, el va fi cuprins şi vrăjit în întregime de ea!

3.Atâta timp cât sunteți sângele, puteți deveni o parte a fiecare membru. Dar dacă sângele a devenit partea nutritivă a unui membru oarecare şi deci s-a amestecat astfel cu el, pentru a forma o unitate nu mai poate fi vorba ca această parte a sângelui să-şi continue drumul.

4.Ştiu bine că înțelepții voştri se miră adeseori de marele privilegiu rezervat acestei lumi minuscule care locuieşte pe ceea ce ei numesc "sfânta planetă" - dat fiind că locuitorii ei sunt exclusiv copiii Ființei Supreme. Dar gândiți-vă cât de mizerabilă este viața terestră pe care trebuie s-o îndure ei!

5.Incă din copilărie, ei trebuie să rabde de foame, de sete, de geruri mari, şi adeseori de călduri şi mai mari, având în plus un corp foarte fragil. Acest corp este, pe deasupra, expus extrem de multor boli care provoacă suferințe cumplite şi, în final, este supus unei morți sigure şi dureroase! Acolo, ființa umană se naşte în mari dureri, apoi, din nou cuprinsă de suferință, ea trebuie să părăsească lumea.

6.Adeseori, până la vârsta de doisprezece ani, ea de-abia este capabilă de o gândire matură şi este de multe ori educată cu lovituri de nuia pentru a deveni o ființă rațională. Când ajunge, de bine de rău, la o stare mai mult sau mai puțin rațională, imediat îi este impus greul jug al unei mulțimi de reguli, nespus de dificil de respectat. Dacă le încalcă, o aşteaptă nu numai sancțiuni severe, dureroase şi trecătoare, ci şi pedepse teribile, inevitabile şi veşnice!

7.In plus, pentru a întreține viața trupului său infirm şi greoi, ea trebuie să-şi câştige hrana cu sudoarea frunții! Şi pentru a încununa totul, ea se întreabă adeseori, până în ultima clipă a vieții sale pământeşti, dacă mai există vreo viață după dureroasa moarte a trupului său. Şi dacă crede într-o supraviețuire, aceasta îi este prezentată

adeseori într-un mod şi mai teribil şi mai puțin atrăgător decât nimicirea veşnică. In pofida tuturor acestor amărăciuni, ea este totuşi însuflețită de o dragoste extraordinară pentru viață, ceea ce face ca moartea, în ciuda tuturor vicisitudinilor şi necazurilor pe care trebuie să le îndure, să-i apară drept lucrul cel mai îngrozitor din câte există!

8.Dacă acum vă gândiți la ce trebuie să îndure oamenii de pe "sfânta planetă", aşa cum o numiți voi, pentru a deveni capabili să-şi îndeplinească funcțiile care le erau rezervate odinioară şi care erau foarte elevate, atunci spuneți-Mi, oare chiar trebuie să-i invidiați dacă vă comparați cu ei? Sau poate ați vrea să suportați şi voi toate acestea, pentru a deveni ceea ce, din naştere, ei sunt încă departe de a fi - şi nu vor putea deveni niciodată, dacă nu vor îndeplini toate dificilele condiții impuse de legile stricte care le sunt date direct de către Spiritul Suprem al lui Dumnezeu, sub amenințarea unor pedepse foarte severe?!"

Cap.147 - Cele trei frumoase de pe Soare critica starea de privațiune a copiilor lui Dumnezeu de pe Pământ

1.După această descriere, cele trei fiice ale Soarelui se ridică şi declară: "O, tu, prieten sublim şi maestru atât de înțelept! Dacă Domnul Dumnezeu îi tratează astfel pe cei care trebuie să devină copiii Săi, atunci noi nu punem mare preț pe această stare! Căci chiar dacă, printr-o viață plină de renunțări, o ființă umană dintr-o mie ajunge la obținerea tuturor facultăților Celui Preaînalt pe care le procură starea de copil al lui Dumnezeu, cea atât de greu şi de trudnic câştigată, atunci asta nu va putea fi niciodată o despăgubire suficientă pentru asemenea suferințe! Nu, zău că nu! Căci aceste facultăți supreme nu-i revin decât celui care, de-a lungul întregii sale vieți, a suportat cu cea mai mare răbdare din lume toate nenorocirile imaginabile.

2.La ce-i poate folosi unui copil al lui Dumnezeu cea mai mare fericire pe care Spiritul divin atotputernic i-a pregătit-o, dacă amintirea suferințelor sale trecute rămâne în el? Toată fericirea sa va fi stricată pe veci. Şi acest lucru este cu atât mai adevărat dacă el este conştient de faptul că mii de frați ai săi se zbat în modul cel mai mizerabil în vreun loc al pedepsei veşnice, în timp ce el însuşi este poate singurul dintre o puzderie de ființe care a reuşit, din fericire, să-şi atingă scopul îngrozitoarei sale vieți.

3.Dar dacă nu-şi aminteşte de nenorocirile sale trecute şi nu-i mai pasă de frații săi care încă se mai zbat în suferință, pentru că numai el a avut şansa aproape nemaipomenită de a deveni un copil al lui Dumnezeu, atunci se păcăleşte singur în privința vieții sale preafericite. Căci, dacă nu-şi mai aminteşte de nimic, îi este cu neputință să ştie că a dobândit o asemenea fericire. Şi dacă nu-şi mai aminteşte de cei care, alături de el, *au* căzut în cea mai cruntă mizerie, atunci trebuie să spunem că, la noi, un copil aflat în pântecele mamei sale este deja cu mult mai înțelept şi *mai* luminat decât acest copil vrednic de milă al lui Dumnezeu, care, din *toată* starea sa, cu excepția unui fel de fericire pleoştită, nu posedă decât un titlu complet lipsit de semnificație!

4.Dacă aşa stau lucrurile - ascultă, tu, care eşti totuşi un fiu dintre cei mai însemnați ai lui Dumnezeu! - Noi nu acordăm nici o valoare stării de copil al lui Dumnezeu, chiar dacă am fi ridicate la acelaşi rang ca şi tine, presupunând că starea de copil al lui Dumnezeu te-a costat, în prealabil, atât de mari suferințe! Iar în această

privință, noi nu înțelegem cum de înțelepciunea lui Dumnezeu se poate bucura la vederea unor asemenea ființe martirizate! Cu adevărat, un asemenea Dumnezeu şi Dumnezeul nostru nu pot avea multe lucruri în comun!

5.Ah, inima noastră este plină de milă pentru voi! Veniți şi rămâneți la noi, o veți duce mai bine decât alături de Dumnezeul vostru căruia nu-i plac decât nefericiții!

6.Este adevărat că iubirea voastră este ceva plăcut şi constituie, în parte, temelia vieții. Dar la ce serveşte toată această viață trăită în desfătare, dacă spiritul rămâne veşnic prizonier şi practic nu poate să se mişte altfel decât în interiorul granițelor unui câmp de acțiune foarte restrâns, impuse de o ordine stabilită?

7.Noi, ființele acestei mari lumi, suntem cu adevărat libere. Insă cea care ne dă această libertate este înțelepciunea, şi prin ea toate lucrurile sunt supuse înțelepciunii spiritului nostru. Astfel, de vreme ce suntem liberi tocmai datorită înțelepciunii şi considerăm iubirea pur şi simplu drept o forță mută şi vegetativă, nu există în noi nici un defect, nici fizic şi nici moral.

8.Noi suntem perfecți în privința aspectului nostru fizic, perfecți în gândurile, în dorințele şi în acțiunile noastre. Nici în văi, nici în munți, la noi nu veți putea găsi nimic care să fie atins chiar şi de cea mai neînsemnată imperfecțiune.

9.Invidia, mânia, ambiția, zgârcenia, pofta sau despotismul îi sunt complet străine lumii noastre - aşa cum o cunoaştem noi; iar adevărata înțelepciune ne învață că pretutindeni se găsesc aceleaşi drepturi şi aceleaşi avantaje. Căci noi suntem, cu toții, copia perfectă a Spiritului Suprem, şi îl slăvim prin adevărata înțelepciune care ne vine de la El. Şi vezi, noi Ii aducem astfel omagiul care I se cuvine şi care este demn de El!

10.Şi voi credeți că-L veți putea câştiga şi că veți deveni copiii Săi atotputernici, numai prin iubire?! O, bieți nenorociți, biete ființe slabe ce sunteți, aşa-zişi copii ai lui Dumnezeu, voi chiar credeți la modul serios că ar fi de ajuns, pentru a-L câştiga, să vă apropiați de Spiritul Suprem cu inima bătând şi, ca unui nou-născut, să-i oferiți un biberon îndulcit?!

11.Oh, faceți o greşeală foarte regretabilă şi arătați astfel că noțiunea de "Spirit" vă este de fapt complet străină, vouă tuturor care vreți sau ar trebui să fiți spirite desăvârşite! Voi nu ştiți cine sunteți şi nu ați ştiut-o încă niciodată. - Atunci cum vreți să-L cunoaşteți pe Spiritul Etern Originar, Cel mai înalt dintre toate celelalte spirite, şi chiar să fiți copiii Săi cei mai însemnați? Veniți la noi la şcoală, aici veți învăța în primul rând să vă cunoaşteți pe voi înşivă şi de-abia apoi veți înțelege cine este Spiritul Suprem!"

Cap.148 - Urmarea discursului foarte critic al celor trei fiice ale Soarelui.

1.Cele trei fiice ale Soarelui: "Noi ne-am dat într-adevăr seama că acest frate pe care-1 numiți Martin posedă câteva scântei de înțelepciune mistică ce nu sunt de disprețuit, şi care pot fi comparate cu cele ale înțelepților noştri din munții cei mai înalți, atunci când ne vorbesc, uneori, despre lucruri care, ca şi locuințele lor, se află deasupra câmpului nostru de viziune şi de cunoaştere. Dar la ce vă poate fi de folos o mistică atât de elevată, dacă vă lipsesc cu desăvârşire chiar şi cele mai elementare principii de înțelepciune a vieții practice?

2.Acestea constau în respectul cinstit pentru slăbiciune. Căci atunci când cel puternic vrea să-şi arate forța împotriva celui nevolnic şi să-1 învingă, întreaga ordine inerentă înțelepciunii este distrusă. Orice forță trebuie să-şi afle izbânda în starea sa

limpede de conştiinţă, şi niciodată în mişeleasca asuprire a celui care este în mod vădit mai slab.

3.Şi tocmai aşa am acţionat şi noi atunci când am simţit slăbiciunea voastră, prima dată când aţi apărut pe pământul nostru; am făcut ceea ce aţi vrut voi pentru a vă putea cerceta cât mai amănunţit. Iar acum, ştim cu certitudine că sunteţi nişte fiinţe vrednice de toată mila. De aceea, deşi sunteţi nişte spirite, vă invităm să învăţaţi aici, la noi, adevărata înţelepciune care vă lipseşte înainte de toate, dacă vreţi să dobândiţi mai târziu noţiuni mai corecte referitoare la Spiritul Suprem.

4.Purele noastre spirite ale apelor şi ale luminii ne-au prevenit, într-adevăr, că nu trebuie să ne împotrivim vouă, căci printre voi se află spaima spaimelor. Pe atunci nu înţelegeam pe deplin acest avertisment! Dar acum, vedem limpede că ele se refereau la tine. Această teroare supremă constă cu siguranţă în faptul că ai căzut în greşeala cea mai cumplită, de vreme ce tu chiar te consideri, după cum vedem, drept fiul cel dintâi al Fiinţei supreme şi cauţi să le menţii fraţilor tăi credinţa într-o asemenea aberaţie. Acesta este tocmai lucrul pe care noi îl considerăm cel mai cumplit: cineva care se lasă adulat înşelându-i pe fraţii săi mai slabi!

5.Cel care este puternic nu trebuie să-şi ascundă forţa, dar nu trebuie nici s-o folosească împotriva celui mai slab! Cât despre cel nevolnic, el nu trebuie să se dea drept puternic, ci să-şi arate slăbiciunea! Astfel, forţa celui puternic şi slăbiciunea celui slab devin o singură forţă!

6.Puneţi la inimă aceste cuvinte! Ele nu provin decât din gura unor copii care încă sunt minori în această lume splendidă. Dar veniţi în locuinţele pe care bătrânii noştri le rezervă oaspeţilor; acolo, veţi primi şi mai multe lămuriri. Asta nu vă va împiedica să vă închipuiţi că sunteţi deja perfecţi şi să credeţi că ne-ar face rău dacă v-am atinge piepturile! Oh, nu vă faceţi nici o grijă în această privinţă!

7.Căci vedeţi, tocmai datorită adevăratei înţelepciuni, spiritul nostru este deja cu mult mai pur decât va fi vreodată al vostru, deşi noi nu suntem, deocamdată, decât nişte copii care se află în trupul lor de carne. Căci nivelul spiritual nu ţine de trup, ci numai de adevăratul spirit, care este şi rămâne veşnic acelaşi, fie într-un corp grosier, fie într-unui subtil, eteric.

8.Tot astfel, nu trebuie să comparaţi trupurile noastre cu cele pe care le-aţi purtat pe pământul vostru numit "sfânta planetă", care erau mai materiale, mai grele şi mai obscure decât cei mai grosieri bolovani din această lume. Chiar şi voi vedeţi bine că trupurile noastre sunt, de departe, mai eterate şi mai apropiate de lumină decât spiritele voastre, aşa cum ne sunt ele vizibile. Ele îmbină o puritate nespus de mare cu o armonie desăvârşită, pentru că sunt neîncetat pătrunse de spiritul care sălăşluieşte în ele.

9.De aceea, urmaţi-ne de bună voie! In casele noastre, veţi deveni cu siguranţă mai puri decât sunteţi acum. Totuşi, fie ca slăbiciunea voastră să nu fie supusă nici celei mai mici constrângeri din partea forţei noastre preponderente, pe care noi n-o fluturăm ca pe un stindard aşa cum ai facut-o tu, prietene Martin, adineaori, atunci când evocai într-un mod ridicol, tu, cel mai nevolnic, o forţă cu care chipurile ai fi putut zdrobi imensa noastră lume între degete, ca pe petala delicata a unei diafane flori de lumină!

10.Nu ţi se pare că te-ai încrezut puţin prea mult în forţele tale? Totuşi, noi nu-ţi reproşăm acest lucru, căci ai vorbit cuprins de zelul tău orbesc, fără să ne cunoşti. Dar acum, când putem spera că ai aflat mai multe despre noi, nu trebuie să mai gândeşti - şi, cu atât mai puţin, să afirmi - asemenea lucruri despre noi.

11.Acum, noi o luăm înainte şi, dacă vreţi, urmaţi-ne! Fiţi siguri că veţi fi primiţi în modul cel mai prietenesc la noi, în trainicele noastre case, care nu constau, la fel ca locuinţa ta cerească, dintr-o reprezentare solidificată, ci dintr-o realitate extrem de tangibilă, concretă, provenită din voinţa şi din mâinile noastre!

12.Dar pentru ca tu, Martin, să poți vedea că înțelepciunea noastră merge totuşi destul de departe şi că noi vă cunoaştem pe toți mai bine decât crezi tu, vei găsi în casa bătrânilor noştri un spectacol de teatru în care te vei regăsi în întregime, de la începuturi şi până în clipa prezentă!

13.Da, îți închipui că te afli acum foarte departe în afara casei tale cereşti? Vezi, noi suntem chiar acum acolo şi vedem ce se întâmplă în ea. Astfel, am asistat la acea scenă în care ai vrut să-i dai un sărut Balaurului deghizat! Dar nu te gândi prea mult la capacitatea noastră de viziune, căci, la timpul potrivit, vei afla că explicația îți poate fi oferită de adevărata înțelepciune! Fie ca liberul vostru arbitru, al tuturor, să vă fie călăuză! Cât despre noi, vă deschidem calea!"

14.După această lungă cuvântare, cele trei fete se îndepărtează.

Cap.149 - Efectul copleşitor al înțelepciunii celor trei fiice ale Soarelui asupra lui Martin, care se considera deja învingător

1.Martin, care de multă vreme stătea ca pe tăciuni încinşi, se întoarce spre Mine şi spune: "O, Doamne, o, Tată, în ce mai viespar am nimerit! Zău, asta întrece tot ce am trăit până acum!

2.Voi, frații mei Petru şi Ioan, mi-ați lăudat mult prea devreme curajul şi izbânda, şi mi-ați atribuit în mod prematur cununa învingătorului! Iată acum, etalată în amiaza mare, ce fel de izbândă am obținut, şi cum ne-am lăsat cu toții păcăliți de aceste trei mesagere ale înțelepciunii solare!

3.O, Doamne, când mă gândesc din nou la mizerabilul meu pescuit -ştii Tu bine care! - pe cât este de adevărat că Te iubesc mai presus de orice, trebuie să recunosc că pentru mine acela a fost mai glorios decât acesta! Bunătatea şi Grația Ta m-au citat adineaori drept un adevărat maestru al pescuitului în apele vii ale Soarelui. Dar acum, trebuie să Te rog să-mi retragi imediat acest titlu elogios! Căci înainte chiar ca să apuc să plec la pescuit, aceşti peşti mă vor şi devora - prăjit la proțap şi bine condimentat!

4.Oh, mii de trăznete! Nu, zău, aceste trei copile ne-au dat dintr-o singură lovitură - nu una, ci mii de lecții! Iar cel mai teribil este faptul că, în fond, practic nu le putem reproşa nimic. Ele sunt bune, nobile, blânde, împăciuitoare, şi pe deasupra nespus de grațioase şi de frumoase. Cu toate acestea, sunt foarte supărat că aceste trei fetişcane m-au tratat într-un mod atât de ruşinos!

5.Şi încă mai au pretenția să le urmăm? Eu unul, nu, în orice caz! Atâta ne-ar mai lipsi, să ne ducem la ele la şcoală! Poate că ar trebui să vii şi Tu, o, Doamne? Şi de asemenea, Petru şi Ioan? Ce spui de **toate** acestea, o, Doamne, Tu, comoara mea?"

6.Eu răspund: "Liniştește-te! Vom face cu toții ceea ce doresc aceste fete, adică le vom urma, şi vom vedea ce va ieşi din asta. Cu cât intriga este mai complicată, cu atât deznodământul ei va fi mai fericit! Căci vezi, voi, ca prieteni şi frați ai Mei, voi, copiii Mei dintâi, trebuie să învățați să cunoaşteți totul, altminteri nu veți fi în stare să Mă slujiți! De aceea, haideți să le urmăm acum cu răbdare!"

7.Martin reia: "Doamne, Tu ştii cum spun eu întotdeauna: "Facă-se numai Voia Ta cea sfântă!" Căci ştiu bine că numai Tu cunoşti toate căile pecare trebuiesă le urmăm pentru a ajunge la scopul pe care ni l-ai stabilit pentru veşnicie, Tu Dumnezeul, Tatăl şi Domnul nostru, Iubirea şi Ințelepciunea Supremă. Cu toate acestea, ma regăsesc aici, prost ca un măgar şi, deocamdată, incapabil să recapitulez avalanşa de contradicții care s-au prăvălit asupra noastră din gura acestor trei zeițe!

8.Căci îmi dau seama, din ce în ce mai clar, că ceea ce au spus ele trebuie să

fie, pe undeva, contradictoriu. Cu toate acestea, nu pot aduce nici o obiecție, căci, teoretic era adevărat.

9.Dar sunt convins că Tu ai remarcat mai bine decât noi toți cât erau de fericite la pieptul meu şi cum vroiau să învețe să recunoască Iubirea. Atât de mult i-au lăudat dulceața, încât tovarăşii lor erau să sară la mine şi chiar şi-au invocat spiritele care, desigur, le-au dat un cu totul alt răspuns decât se aşteptau. In acea clipă, Iubirea era totul pentru ele. Şi acum, tocmai ele o definesc ca o forță vegetativă mută: ca un lucru absurd, care în fond nu înseamnă nimic, şi care le este de folos numai ființelor care se bucură de o mai mare libertate, în vederea reproducerii lor; de asemenea, ca un mobil inconştient care constă într-un fluid electromagnetic absolut imponderabil!

10.Ah, ce vorbe minunate rosteau atunci când le-ai făcut semn să vină la Tine! Cât de poetic îşi exprimau iubirea, cu gurița lor minunată! Mă gândeam: gata, acum L-au recunoscut, sau cel puțin au presimțit în mare măsură cu Cine stau de vorbă! Dar m-am înşelat în privința lor! Ce diferență între ultimele lor cuvinte şi cele pronunțate pe când Iți strângeau în brațe picioarele! Da, şi-au schimbat brusc atitudinea atunci când le-ai prezentat amarele condiții cărora o ființă umană trebuie neapărat să li se supună, dacă vrea să ajungă să devină copilul Tău - aceasta, în timp ce nu lăsai să transpară decât foarte puțin din Iubirea Ta infinită, din Grația şi din Milostivirea Ta!

11.Iți spun, o Doamne şi Tată, dacă lucrurile mai continuă tot aşa cu aceşti locuitori ai Soarelui, secerişul nostru va fi atât de sărac încât ne va cuprinde disperarea. Mai bine aş avea de-a face cu Satana decât cu aceste trei zeițe, din nefericire atât de frumoase!

12.Zău, sunt mai frumoase decât tot ce-şi poate închipui o ființă umană, dar pe lângă asta, mai viclene decât toți straşnicii noştri oaspeți pe care i-am lăsat acasă în baia lor şi care, înainte, făceau parte din respectabilul alai al lui Lucifer! Eu susțin sus şi tare că până şi diavolul cel mai îngrozitor este de o mie de ori mai puțin periculos decât aceste ființe dumnezeiesc de frumoase, dar înzestrate cu tot felul de viclenii satanice!

13.In sfârşit, fie ce-o fi! La fel ca toți ceilalți, voi acționa potrivit Voinței Tale şi deci voi merge în casa lor. Dar, o Doamne, sper că-mi vei îngădui, cu un prilej favorabil, să-mi dau frâu liber limbii. Nu mă voi mai lăsa înşelat de nemaipomenita lor frumusețe. Aşadar, fiți pregătiți, cuvioşi locuitori ai Soarelui! Veți da acum ochii cu un Martin care va face ca marea voastră înțelepciune să pară ca o molie pe lângă un munte! Căci în onoarea Ta şi în numele Tău, voi fi ca un leu şi voi lupta cu o mie de săbii învăpăiate deodată! însă, Te rog să nu cumva să mă părăseşti, o, Doamne, Tu care domneşti peste toate cele! Căci dacă ai face asta, în ciuda marelui meu curaj, aş da de o mare belea!"

înţelepciune date de Domnul.
Lămuriri referitoare la starea sufleteasca
a celor trei frumoase.
Iritarea lui Martin împotriva lui însuşi
şi cuvintele de alinare ale Domnului.

1. Eu spun: "Dragul Meu Martin, voinţa şi curajul tău sunt demne de laudă. Dar, cu toate acestea, nu trebuie niciodată să iei o hotărâre în focul mâniei - chiar şi întemeiată" înainte de a fi adus la lumină adevăratul motiv care te îndeamnă să te lupţi ca un leu cu mii de săbii!

2. Vezi, Te-am dat exemplu ca pe un maestru al pescuitului în această lume şi aşa rămâne. Poţi de asemenea să păstrezi cununa de învingător pe care ţi-a oferit-o Petru, căci aici te-ai purtat în mod magistral. Aşa cum a remarcat fratele Meu Petru, este extrem de dificil să le aduci pe aceste fiinţe acolo unde ai reuşit tu - chiar având Forţa Mea în tine.

3.Să nu crezi că dacă, în mod necesar, le-am respins într-o oarecare măsură, aceste trei fete au renunţat la Iubirea din inima lor, aşa cum ar lăsa să se înţeleagă lunga lor cuvântare! Dacă aşa ar sta lucrurile, ele nu ne-ar fi spus niciodată să le urmăm şi nu ne-ar fi vorbit atât de mult timp; căci, de obicei, înţelepciunea lor este foarte laconică.

4.Dar deoarece, în cămăruţa tainică a inimii lor, ele rămân foarte puternic legate de noi, tocmai de aceea ne-au vorbit atât de mult, şi n-ar fi terminat nici acum, dacă noi le-am fi dat vreun răspuns. Dar cum noi le-am lăsat să se exprime în deplină libertate, până ia urmă trebuia să se mai şi oprească. Iţi spun, de fapt, ele ne-au părăsit cu inima nespus de grea şi de-abia aşteaptă să venim din nou la ele. Vei vedea, în curând vor veni până aici ca să ne întâmpine; de aceea, le vom aştepta puţin!

5.Nu ar fi drept să vrei să le judeci după cuvântarea lor precedentă, care le era dictată numai de gelozie, - gelozie zămislită chiar de noua iubire care tocmai a luat naştere în ele! Ele au văzut că frumuseţea lor ne lasă, ca să zicem aşa, reci, şi că nu se pot face îndeajuns de iubite de către noi, nici cu ajutorul ei, nici cu cel al violentei lor iubiri. De aceea, au apelat la o înţelepciune împăciuitoare şi vor, pe cât se poate, să se dovedească utile.

6.Spune-Mi: ar fi oare lăudabil din partea ta să vrei să te lupţi cu ele ca un leu cu mii de săbii învăpăiate? Chibzuieşte puţin şi spune ce gândeşti!"

7.Aici, Martin cască ochii mari, se gândeşte foarte serios şi spune, după o clipă: "Da, da, ai absolută dreptate! Chiar aşa este! Oh, dobitoc ce sunt, măgar şi bou în acelaşi timp, fără îndoială unica fiinţă de acest gen din această mare lume de lumină!

8.In Preasfântul Tău Nume, dar unde-mi erau ochii, urechile cele lungi şi tărtăcuţa? Ah, de-aş avea un retevei zdravăn ca să-mi scutur niţel căpăţâna, sigur m-aş simţi mai bine!

9.Când mă gândesc la aceste inimioare atât de iubitoare, atât de drăguţe, pe care vroiam - nu, nu pot s-o spun, este prea stupid! Ah, dar iată-le că tocmai coboară de pe un mic deluşor! O voi, dragi şi iubite copile, veniţi, veniţi dar! De data aceasta, veţi fi mai bine primite!

10.Dar ce trebuie oare să fac pentru ca să-mi uite stupiditatea? Probabil că ştiu deja în cele mai mici detalii tot ce Ţi-am spus despre ele! Oh, se întrevede o altă serie de necazuri!"

11.Eu spun: "Martin, nu fii prea repezit nici într-o parte, nici în alta, si totul va fi bine! Gândeşte-te la învăţătura pe care ai primit-o, referitoare la modul în care trebuie să te comporţi aici - adică să fii plin de iubire, dând în acelaşi timp dovadă de o extremă seriozitate -, şi vei rămane întotdeauna acelaşi învingător şi un maestru al

pescuitului în apele Soarelui! Fii deci serios, căci ele se află deja foarte aproape de noi!"

12.Martin: "O, Doamne, dă-mi Te rog o vedere interioară mai pătrunzătoare, pentru ca, pe viitor, să am o judecată mai bună, dacă cumva aceste trei fete vor reveni la atac cu înțelepciunea lor! Altminteri, nu pot garanta că nu voi face, din nou, alte măgării!"

13.Eu spun: "Să nu-ți faci griji pentru asta, căci tocmai, aşa cum eşti, Mă poți sluji chiar mai bine decât Petru şi Ioan, a căror vedere cuprinde toate misterele acestei lumi! într-adevăr, cel care cunoaşte dinainte roadele pe care le vor produce eforturile sale, deoarece cunoaşte legile acestei lumi, nu indrajneste sa intreprinda la fel de multe ca şi cel care, neavând o viziune la fel de clară a lucrurilor, le tratează pe aceste ființe potrivit legilor propriei sale lumi. De aceea, rămâi aşa cum eşti, astfel vei putea acționa cel mai bine!

14.Pe de altă parte, aceste ființe îşi pierd rapid interesul față de un spirit atunci când observă că acesta le egalează în înțelepciune, sau, aşa cum este cazul lui Petru şi Ioan, că le este cu mult superior. Ele devin atunci extrem de cicălitoare, găsind mereu câte un nod în papura, şi se retrag, practic, în carapacea lor. Dar, dacă au de-a face cu unul ca tine, devin cele mai îndatoritoare ființe din lume, şi poți, ca să zic aşa, să faci ce vrei cu ele. De aceea, rămâi aşa cum eşti. Astfel vei putea să Mă slujeşti cel mai bine! Dar, tăcere acum, căci sosesc!"

Cap.151 - Cele trei frumoase il intreaba pe Domnul de ce nu a venit in locuintele lor impreuna cu ai Sai

1.Imbracate la fel ca atunci cand s-au acoperit in fata lui Martin, cele trei fiice ale Soarelui Imi spun: "O, Tu, Fiinta cea mai sublima, cat timp ne vei mai lasa sa te asteptam, la fel ca si pe tovarasii tai, inainte de a ne face cinstea de a intra in casele noastre pregatite sa va primeasca asa cum se cuvine?

2.Vezi, noi stim de la inteleptii si de la spiritele marii noastre planete si ale multor altor lumi, care ne viziteaza adeseori, precum si din gura ingerilor Spiritului Suprem, care vin si ei de multe ori la noi, ca suntem fiinte nu numai extrem de frumoase, ci si de o atat de mare puritate morala incat nici chiar fiintele cele mai neprihanite nu pot descoperi in noi nici cea mai mica pata. Ele considera, intotdeauna, ca meritam a fi vizitate, si se bucura in deplin puritate de tovarasia noastra; ele ne vorbesc despre toate minunatiile Imparatiei infinite a sferelor si a ingerilor Spiritului Suprem, pe care voi il numiti Dumnezeul si Tatal vostru, si despre noile miracole, tot mai mari si mai extraordinare, care iau nastere acolo, clipa de clipa.

3.Daca toate spiritele si ingerii ne arata un asemenea interes si nu manifesta nici o rezerva fata de noi, atunci nu intelegem ce va face sa simtiti atat de putina atractie fata de fapturile noastre! Noi nu le rugam niciodata pe celelalte spirite sa vina sa ne vada. Cu toate acestea, ele ne viziteaza adeseori, pentru ca ele afla intotdeauna in noi un prilej de bucurie si de desfatare. Pe voi, dimpotriva, v-am rugat staruitor, in modul cel mai frumos, sa apucati pe purele cai ale intelepciunii, pe care le urmeaza inteleptii nostri supremi. Dar se pare ca aceasta invitatie nu a avut decat un efect foarte neinsemnat, ba chiar inexistent, asupra voastra! Oh, spune-ne, tu, fiinta sublima, care poate fi motivul retinerii de care dati dovada? Spune-ne, de ce nu ati venit in casele noastre, in care mii de fiinte va asteapta?"

4.Eu spun: "Nu se pune nicidecum problema vreunei greseli morale din partea

voastra. Mai bine decat oricine, Eu stiu cum va purtati in toate privintele va cunosc infatisarea frumoasa, obiceiurile pure si locuintele. Dar, la fel ca voi, si noi suntem liberi sa facem ceea ce vrem. Nimeni nu are dreptul sa ne ceara socoteala si sa ne spuna: "De ce faceti cutare sau cutare lucru?", caci noi suntem perfect liberi sa actionam dupa cum dorim.

5. Cu toata stiinta voastra, ar trebui totusi sa stiti ca noi nu ne lasam absolut deloc atrasi de intelepciune, atunci cand este singura, ci numai de Iubirea cea vie si adevarata! Cand ne vom simti cu adevarat iubiti, atunci vom indeplini dorinta inimilor voastre. Dar intelepciunea voastra, pe care o considerati atat de mare, nuneva face niciodata sa inaintam nici macar cu un deget in directia voastra!

6.Am remarcat foarte clar, adineaori, ca inteleapta cuvantare pe care Mi-ati adresat-o nu era decat un pretext pentru a va ascunde adevarata iubire in fata Mea. Insa eu nu sunt adeptul unor asemenea ascunzisuri, ci numai al deplinei sinceritati a inimii! Asadar, daca vreti sa vin la voi. atat Eu cat si toti ai Mei, nu cautati sa pareti in exterior altfel de cum sunteti cu adevarat, caci Eu vad prin fibrele cele mai intime ale fiintei voastre! Or, ceea ce vad Eu, vad si toti tovarasii Mei aici de fata, precum si nenumarati altii care, ca si ei, Imi apartin pe veci!"

Cap.152 - Efectul umilitor al frumusetii celor trei fiice ale Soarelui asupra celorlalte femei. Cuvantarea lui Martin si sfaturile Domnului pentru femeile iritate.

1.La aceste cuvinte, cele trei fete isi dau imediat jos hainele si spun: "O, tu, fiinta sublima, - daca asa stau lucrurile, aceste vesminte nu trebuie sa ne mai acopere niciodata corpul. Caci si ele sunt o masca a adevarului si contribuie la tainuirea inimii noastre si a iubirii din ea, ceea ce nu este cinstit!"

2.Cand ajung din nou sa fie imbracate numai cu o Centura in jurul salelor si a coapselor, frumusetea lor fiind acum perfect vizibila, toate femeile cad pe jos strigand: "Oh, nenorocire, nenorocire noua care suntem atat de urate!"

3.Vazand comportamentul acestor femei, Martin se lasa inca o data cuprins de indignare, si spune cu o voce puternics: "Uite, iar incep! Au cszut pe jos ca niste broaste pe jumstate moarte! Pe Pamant, tocmai caracterul trecator a tot ceea ce exista face ca fiintele umane sa se indobitoceasca complet, din prea marea lor grija pentru nevoile zilnice. De aceea, ele uita adeseori de viata insasi si de caracterul ei efemer si predestinat, intr-atat de mult sunt scufundati in prostia lor, si ajung astfel sa nici nu mai stie ce inseamna ea si daca mai traiesc inca. Iar lucrul cel mai important pe care-1 ignora, este faptul ca vor continua sa traiasca, si dupa moartea trupului lor.

4.Aici, in Cer, grijile vietii trecatoare nu mai sunt la ordinea zilei. lnsa, in locul lor, apar mii de alte preocupari mizerabile, care intrec cu mult funestele necazuri pamantesti. Ba una, ba alta, ba cu totul altceva... Ce mai, asta nu ne ajuta absolut deloc sa devenim fiinte desavarsite!

5.Si csnd ma gandesc cate necazuri mi-au pricinuit deja aceste femei, simt ca m-am saturat pana peste cap! Iti spui: "Slava Domnului, acum, totul e bine!" Si chiar atunci, fulgerator, se intampla cate ceva de-ti vine sa-ti acoperi fata cu pielea corpului spiritual!

6.O voi, produse rusinoase ale omenirii: voi credeti ca Domnul v-a creat pentru

a va gadila orgoliul sau pentru a spori stralucirea Cerului? Credeti ca aveti dreptul sa ne puneti in carca, noua, fiintelor masculine, povara aproape insuportabila a prostiei voastre? Ridicati-va si, pe viitor, purtati-va cu mai multa intelepciune, altminteri va vom abandona in voia soartei si va vom lasa sa va bucurati singure de fructele neghiobiei voastre!

7.Da, numai din pizma, pentru ca aceste fiice ale Soarelui sunt infinit mai frumoase si mai intelepte decat ele, iata ca aceste nebune se prabusesc ca niste scanduri si zbiara, ranite in insuportabila lor trufie: "Oh, nenorocire, nenorocire nou care suntem atat de urite!" Ati vrea oare, in prostia voastra, sa fiti si mai frumoase decat aceste fiice ale intelepciunii celeste, care este atat de elevata incat ne starneste cea mai indreptatita admiratie, noua, spiritelor masculine? Va spun, daca vreti sa le semanati, puteti sa mai asteptati inca mult si bine!

8.Daca veti continua sa faceti progrese la fel de mari in neghiobia voastra, cu timpul veti deveni si mai oribile decat oaspetele pe care 1-am tarat de doua lanturi in casa mea, eu si cu fratele Borem! De aceea, ridicati-va, daca vreti sa mai ramaneti printre noi!"

9.La aceste cuvinte ale lui Martin, toate femeile se ridica si, intorcandu-se spre Mine, Ma roaga Sa-1 cert pe Martin ca le-a umilit in halul acesta.

10.Eu spun: "Voi nu aveti limba pentru a-i spune ce nu va convine? Martin nu M-a ofensat, si v-a prins bine sa fiti putin zgaltaite de un mic traznet!"

11.Femeile:" Asadar si Tu, o Doamne, care esti Totul pentru noi, esti impotriva noastra? Unde vom gasi atunci alinare?"

12.Eu spun: "In adevarata umilinta, in supunerea si in iubirea pentru Mine! Dar prin orgoliul vostru, va va fi foarte greu sa obtineti vreo gratie din partea Mea. De aceea, faceti ce v-a sfatuit Martin si totul va fi bine! Imprieteniti-va cu aceste trei fete si iubiti-le; atunci, frumusetea lor nu va va mai deranja atat de mult!"

13.La aceste cuvinte, femeile incep imediat sa se simta mai in largul lor. Mai multe dintre ele pot deja suporta marea frumusete a acestor fiice ale Soarelui si se apropie fara teama de ele.

Cap.153 - Cuvintele linistitoare ale celor trei fete. Noua tentatie a lui Martin. Armonie intre femeile de pe Pamant si cele de pe Soare. Domnul stabileste procesiunea care va intra in locuintele fiicelor Soarelui.

1.Dar fiicele Soarelui au remarcat foarte clar ce stare sufleteasca le-a cuprins pe toate aceste femei atunci cand ele s-au dezvaluit. De aceea, se apropie de acestea si le spun: "O, voi, fiinte venerabile care sunteti surorile noastre, lepadati-va de tot ceea ce nu este vrednic de voi! Infatisarea noastra fizica va putea, astfel, sa nu va mai creeze nici un necaz!

2.Nu este vina noastrii daca Atotputernicului I-a placut sa ne daruiasca o frumusete atat de stralucitoare, dupa cum vi se pare voua. Noi nu ne impaunam cu ea si nu ne falim - potrivit prostului obicei pe care 1-ati capatat voi pe Pamant - caci vedem foarte limpede ca ea nu este opera noastra, ci numai a lui Dumnezeu. Ar fi nespus de rau, ba chiar - o nebunie din partea noastra - sa va privim cu dispret din acest motiv, sub pretext ca voi nu sunteti la fel de frumoase ca si noi!

3.Desigur, nu noi, ci forta Spiritului Suprem este cea care ne-a plamadit astfel,

potrivit Intelepciunii nesfarsite! Dar daca noi toate suntem opera unui singur si unic Creator vesnic, cum am putea oare sa va privim cu dispret si, datorita anumitor calitati pe care nu noi ni le-am atribuit, ci pe care numai Dumnezeu ni le-a dat, sa ne consideram mai presus decat voi?

4.Asadar, dragi surori, fiti multumite! Nu ne mai priviti niciodata cu pizma, si astfel veti accepta atat infatisarea noastra, cat si pe a voastra. Vedeti, chiar si barbatii vostri, pentru care suntem, cu siguranta, mult mai atragatoare, ne suporta fara dificultati. Credem deci ca voua va va fi cu atat mai usor s-o faceti, caci voi sunteti, ca si noi, fiinte feminine!"

5.Martin (pentru sine): "Da, dar suntem la limita! Caci in acest moment, sunteti teribil de atragatoare. Cea mai mica atingere a unuia dintre bratele voastre ne-ar scufunda instantaneu intr-un asemenea extaz incat s-ar putea sa pleznim de voluptate, ca o broasca umflata la maximum!

6.Pe legea mea, ce sani, ce brate - si ce picioare! Nu, nu mai rezist! Daca acum cad, asa, la pieptul meu, aoleo! s-a zis cu mine, totul se va termina, definitiv! Totusi, ar trebui sa se imbrace ceva mai mult, caci asa cum arata acum, sunt insuportabil de frumoase, chiar si pentru niste statui de piatra!"

7.Femeile: "O, voi, sublime fiice ale acestui mare si minunat taram! Este foarte adevarat ca, la inceput, am fost putin orgolioase si v-am pizmuit foarte tare pentru frumusetea voastra. Dar acum, trebuie sa va marturisim, aceasta frumusete - de neinchipuit pentru noi - este cea care ne nimiceste cu adevarat. Caci ochii nostri nu sunt deloc obisnuiti sa suporte o asemenea priveliste. De aceea, va rugam, o, fiice ale ingerilor, sa va acoperiti cu niscaiva vesminte, altminteri vom pieri de tot privindu-va, desi noi, practic, suntem deja spirite preafericite, iar voi inca mai sunteti niste fiinte care traiti in corpul fizic!"

8.Fiicele Soarelui: "Implinirea dorintei voastre nu depinde de noi, desi suntem gata sa va facem pe plac, ci de conducatorii vostri. Vom face ceea ce vor ei! Asadar, adresati-va lor!"

9.Eu spun: "Ramaneti asa cum sunteti, asa trebuie sa Ma slujiti si Eu stiu bine din ce cauza! Caci vedeti, multiubitele mele copile, nimeni nu stie mai bine decat Tatal de ce au nevoie copiii Sai. Eu sunt cel mai bun si cel mai veritabil Tata pentru acesti copilasi si pentru multi, nenumarati altii. Iata de ce, Eu stiu mai bine decit oricine ce le este de folos si, prin urmare, nu vreau sa fiti imbracate altfel decit sunteti acum, potrivit legilor lumii voastre!"

10.Cele trei fete: "Doamne, stapane si tata al copiilor tai, fie ca voia ta sa fie pentru noi o porunca sfanta! Dar acum, veniti dar, in sfarsit, in casa noastra si acolo, lasati-ne sa va cinstim, si - daca vreti - sa va iubim cu toata ardoarea inimilor noastre!"

11.Eu spun: "Da, dragele Mele noi copile, acum vrem sa intram in casele voastre si sa le admiram. Martin, ia-o inainte impreuna cu Ioan si cu Petru! Tu, Borem si tu, Chorel, urmati-i, insotiti de femei si de ceilalti frati; in spatele Meu vor veni chinezii impreuna cu femeile lor! Cat despre voi, fiice ale Soarelui, care de acum inainte sunteti fiicele Mele, mergeti alaturi de cele doua surori ale Mele, care se numesc Cian-Sa si Gella. Astfel, in aceasta buna randuiala, vrem sa intram cu totii impreuna in casa voastra!"

12.Cele trei fete: "Doamne si stapane, oare cei trei care deschid drumul vor sti unde trebuie sa conduca aceasta numeroasa adunare?"

13.Eu spun: "Nu va faceti griji pentru asta! Cei doi frati intre care merge Martin cunosc la perfectie locuintele voastre. Caci nimic nu le este
strain sau necunoscut copiilor Mei. Ceea ce am Eu, care sunt Tatal lor, au si ei in toata plenitudinea; asadar, nu va faceti griji!"

Cap.154 – Despre adevarata si falsa intelepciune

a fiintelor de pe Soare.
Legea incestului printre locuitorii
Soarelui, o pacaleala a lui Satan
Scopul venirii Domnului.

1.Adunarea se pune din nou in miscare si inaintam fara graba.

2.Dar, pe drum, cele trei fiice ale Soarelui Ma intreaba: "Bunule si preainteleptule domn, stapan si tata al copiilor tai, de ce oare cele doua fermecatoare fiice ale tale sunt atat de tacute si nu ne adreseaza nici o vorba? Oare din cauza ca stiu deja atatea lucruri or fi atat de intelepte? Vezi, si marii nostri intelepti vorbesc foarte putin. Dar cand incep sa vorbeasca, atunci, desigur, un singur cuviant iesit din gura lor este mai important decat zece mii de-ale noastre! Probabil ca la fel stau lucrurile si cu aceste fiice sublime?!"

3.Eu spun: "Da, fara indoiala, cam asa este, insa cu singura diferenta ca aceste doua fiice poseda deja in toata plenitudinea ceva despre care nici cei mai mari intelepti ai vostri nu au decat o vaga idee, pe care de-abia indraznesc s-o exprime, in ciuda celei mai profunde mistici a lor!

4.Caci vedeti, o intelepciune precum cea a inteleptilor vostri nu este, in fond, cu adevarat autentica. Ea este mai degraba o targuiala cu asa-zise taine ieftine care nu duc nicaieri, iar Eu nu pot aproba cu adevarat asa ceva. Da, va spun, legile inteleptilor vostri degenereaza uneori intr-un asemenea hal incat va fac inapti sa intrati in Imparatia Mea.

5.Desigur, voi nu comiteti un pacat urmand cu strictte ceea ce prescriu legile voastre. Dar acestea sunt la fel de indepartate de legile originare, ca Cerul de aceasta lume. Va spun, voi v-ati pastrat, intr-adevar, forma originara in toate cele, iar vointa voastra este puternica. Dar asa-zisii vostri reprezentanti ai intelepciunii originare nu fac in general doi bani, desi inca mai exista, pe ici pe colo, cateva comunitati care si-au pastrat cu sfintenie vechile lor legi! Si acesta este motivul pentru care aceste doua surori sunt mult mai intelepte decat cei mai mari intelepti ai acestei lumi!

6.Caci vedeti, ele sunt pline de iubire, iar pe vremea cand traiau pe Pamant, ele n-ar fi intretinut niciodata relatii intime cu fratii si cu tatal lor, ceea ce reprezinta un pacat deosebit de grav pe care Eu il pedepsesc vesnic in modul cel mai sever si neindurator. Locuitorii Pamantului au obiceiul de a spune: "Blestemat fie actul incestuos!" Dar la voi, incestul este o lege a inteleptilor vostri! Vedeti deci cat de mult se inseala ei! De aceea, ei nu sunt atat de intelepti pe cat credeti - iar Eu am venit tocmai pentru a va arata cat sunt de lipsiti de intelepciune!"

7.Cele trei fete: "O, tu, domn suprem si stapan al.copiilor tai! Oare esti tu un domn mai presus de inteleptii nostri si de marea si splendida noastra lume, de vrei sa ne dai alte legi?"

8.Eu spun: "Da, dragele Mele fiice, care nu sunteti inca manjite de incest! Chiar si in aceasta lume de lumina, Satana si-a croit drum si a corupt deja numeroase comunitati. De aceea, Eu, care sunt si Domnul acestui taram, trebuie sa vin Eu Insumi sa curat lumea impura. Altminteri, voi v-ati pierde in curand toata nobletea cea dintai, precum si viata vesnica a spiritului care, in multe comunitati, nu mai atarna decat de un fir! Caci, daca Satana ravneste sa inrobeasca pe cineva, el il prinde in capcana printr-un anumit orgoliu care se ascunde sub faldurile intelepciunii, iar apoi prin desfranare. La voi el s-a infiltrat intr-un mod rafinat, dar va spun, nicidecum destul de rafinat pentru a scapa Ochilor Mei!

9.Voi toti, precum si inteleptii vostri, ati devenit foarte bolnavi, iar asta - in

foarte multe comunitati! Procrearea rasei voastre, care la inceputuri era pur spirituala, a devenit in mod grosolan materiala; da, pana cand a devenit o marsava ticalosie!

10.Va spun: la copiii Mei de pe Pamantul pe care voi il numiti "sfanta planeta", incestul este crima cea mai de neiertat si cea mai marsava in Ochii Mei!

11.Voi chiar credeti ca Eu as putea sa-1 aprob, Eu care sunt Originea a tot ceea ce exista, Ordinea intregii ordini?! De aceea vin astazi pentru a va salva sau pentru a va judeca pe veci. Nu degeaba le-au strigat spiritele barbatilor vostri ca "Spaima spaimelor" se gaseste in aceasta adunare; insa acestea nu erau spirite bune, ci spirite ratacite de adevaratul Satana! Eu nu sunt Spaima, ci dimpotriva - pura Iubire a fiintelor neprihanite.

Cap.155 - Inteleapta cuvantare a lui Cian-Sa. Legi rele si legi adevarate. Fara lupta nu exista nici izbanda. Motivele absentei Domnului din locuinta fiicelor Soareilui.

1.Cuvintele Mele le surprind foarte tare pe fiicele Soarelui. Dar efectul lor asupra frumoasei Cian-Sa este de a o face sa spuna cu o mare blandete:

2.(Cian-Sa): "O voi, sublime fiice ale acestui minunat taram care nu cunoaste nici noaptea si nici aspra schimbare a anotimpurilor! O, preafericite ce sunteti in corpul vostru care nu cunoaste nici boala si nici moartea! Legile voastre, mai rele decat cele mai mari vicii ale noastre, va lasa totusi deplina libertate si v-au pastrat pana acum nemurirea! Astfel, sunteti libere, incat nu puteti pacatui niciodata, chiar daca ati vrea. Legile voastre fac sa nu poata exista nici o greseala; dar cum este oare cu putinta? Din ce-or fi facute aceste legi, de sunt imposibil de incalcat?

3.Vedeti, am sa va explic eu aceste lucruri, prin Gratia si Iubirea Tatalui meu Preasfant: raul Ahriman (Satana), sub forma unui spirit de lumina, le-a aratat inteleptilor vostri toate atributele si nevoile inerente naturii voastre. Si, in plus, el le-a recomandat sa faca cate o lege din orice lucru care poate starni dorinta vreunei fibre oarecare a fiintei voastre, adaugand: "Fiecare sa faca ce pofteste!"

4.Voi care sunteti intelepte, ganditi-va la valoarea si la utilitatea unor asemenea legi! Oare n-ati auzit niciodata vorbindu-se despre o pedeapsa ce rezulta din incalcarea unei legi aflate in vigoare?

5.Vedeti, niste legi adevarate trebuie sa fie concepute astfel incat sa-i ceara fiintei umane o mare renuntare de sine, pana cand va reusi se conformeze ei, tocmai opunandu-se violentelor sale instincte naturale. Daca ea face aceasta in mod liber, lasand deoparte toate avantajele naturale, numai atunci, ca un spirit liber, se va ridica deasupra mortii si a materiei efemere. Astfel, ea isi va invinge propria sa moarte, care este inerenta naturii sale. Si atunci, va putea sa intre in stadiul superior al vietii vesnice a Spiritului si sa traiasca starea de copil al Spiritului Suprem, prin Gratia Acestuia!

6.Dar ce izbanda se poate obtine cu neinsemnatele legi ale intelepciunii voastre, cea atat de elevata? Va spun eu: nici una! Caci acolo unde nu exista lupta, nu poate exista nici izbanda. Si daca nu exista izbanda, nu exista nici rasplata! Si ce este un om care nu a obtinut nici o rasplata? Vedeti, el are mai putina valoare decat cea mai vulgara buruiana pe care o calca in picioare; intr-adevar, aceasta si-a atins scopul pe marea scara a evolutiei fiintelor. Insa omul fara rasplata traieste fara nici un scop. Da, viata sa nu are nici un rost, si de aceea el nu ajunge la nici o destinatie - asa cum este tocmai cazul vostru.

7.Este adevarat ca dupa ce va lepadati invelisul trupesc, voi continuati sa traiti ca niste spirite aeriene ale luminii. Dar si in aceasta situatie, scopul va lipseste, la fel ca acum, cand inca va mai aflati in trupurile voastre, al caror aspect exterior corespunde intru totul lumii voastre. Sfera sa exterioara este, de asemenea, pura lumina, de o mare splendoare si de o puternica intensitate, dar in interior, ea este mai intunecata decat oricare alta planeta. Va spun: intelepciunea voastra nu este decat o nalucire, iar frumusetea voastra – desarta inchipuire!

8.Dar acum, Insusi Domnul vine sa va aduca, voua, copiilor datatorului de lumina (Soarele), o adevarata Lumina, si sa va arate o noua cale cu ajutorul careia este cat se poate de adevarat ca veti putea sa atingeti aceeasi stare ca si noi. Vedeti, aceasta este adevarata noastra Infelepciune! Dar daca vreti sa deveniti desavarsite, aceasta intelepciune trebuie sa devina foarte activa si in voi; altminteri, in ciuda intregii voastre frumuseti, veti ramane fiintele cele mai nefericite din tot spatiul Creatiei lui Dumnezeu Tatal meu!"

9.In fata inteiepciunii lui Cian-Sa, cele trei fiice ale Soarelui incep literalmente sa tremure si spun, dupa un rastimp: "O, tu, fiinta sublima, daca este absolut sigur ca lucrurile stau chiar asa si ca legile noastre sunt intocmai asa cum ni le-ai descris, atunci de ce oare Domnul si Stapanul vostru, care trebuie sa fie cel mai mare emisar al Fiintei Supreme, ne-a lasat atat de mult timp intr-o asemenea confuzie si n-a venit mai devreme ca sa ne ajute?"

10.Cian-Sa: "Dragele mele surori, Domnul stie mai bine decat oricine cand este fructul copt de tot! Caci El este Cel care a facut samanta, a pus in ea germenele cel viu, iar in acest germen, a pus fructul, precum si vremea coacerii sale si, in sfarsit, starea sa finala de maturitate! La fel stau lucrurile, acum, si pentru voi. Voi ati devenit copti, insa nu in ceea ce este adevarat, ci in ceea ce este fals. Si pentru ca sa nu cadeti din fals in
malefic, a venit El Insusi sa va mantuiasca!"

Cap.156 - Fiicele Soarelui presimt Cine este cu adevarat Domnul. Sosirea in palatul locuitorilor Soarelui . Cuvintele pline de admiratie ale lui Cian-Sa si ale lui Gella.

1.Nu departe de locuinta lor, cele trei fiice ale Soarelui spun din nou: "O, sora noastra cea nespus de gratioasa, tu vorbesti despre domnul, stapanul si parintele tau ca si cum ar fi nu un trimis al Fiintei Supreme, ci Fiinta Suprema Insasi. Oh, te rugam, de vreme ce posezi o intelepciune atat de mare, lumineaza-ne mai in profunzime aceste lucruri!"

2.Cian-Sa: "Dragi surori, nu se cade sa vorbesc eu despre asta, ci numai Domnul si Tatal meu poate s-o faca. Oricum, nu mai suntem prea departe de locuinta voastra; acolo, vi se va spune tot ce doriti sa aflati! Aveti deci rabdare pana acolo!"

3.Cele trei fete sunt multumite cu acest raspuns si, impreuna cu noi, isi continua drumul care duce la casa lor. Ajungem la incinta primei curti de intrare unde incepe o prima gradina, urmata de o a doua, care este amenajata in terase; in sfarsit, urmeaza o a treia, care le domina pe celelalte doua si care arata cat se poate de incantator.

4.La vederea acestor minunatii, si, in final, a enormei cladiri care seamana cu un templu, Cian-Sa si Gella sunt cuprinse de spaima, si, dupa ce trag adanc aer in piept, le spun celor trei fete:

5.(Cian-Sa si Gella): "Pentru Dumnezeu, in asemenea case locuiti voi? Aici, totul este poleit cu aur si cu pietre pretioase dintre cele mai mari si mai fine! Ce constructie indrazneata, ce arhitectura artistica! Ah, sa traiesti in asemenea locuinte fiind pe deplin constient ca nu va trebui sa mori atata timp cat esti multumit cu aceasta viata, asta da fericire!

6.Totusi, remarcam ca aici trebuie sa fie foarte dificil sa duci o viata conforma cu Voia lui Dumnezeu. Caci acolo unde oamenii se preocupa atat de mult de stralucirea exterioara, nimeni nu se mai gandeste la renuntare si cu atat mai putin la abnegatie, care sunt singurele mijloace prin care spiritual nemuritor poate fi trezit si unit din nou cu Creatorul sau

7.O, Doamne, o, Tata infinit de lubitor, oare Tu simti vreo bucurie la vederea acestui fast exterior? Vezi, locuinta celesta a lui Martin este si ea extrem de frumoasa, dar, fata de aceasta, zau, nu mai este decat un bordei mizerabil! Si ce gradini, ce splendide si imense gradini! Ce multime de opere de arta, dintre cele mai incredibile! Nu, asta nu poate fi o lume, ci trebuie sa fie un Cer!"

Cap.157 - Serioase indoieli ale lui Cian-Sa la vederea stralucirii Locurilor. Despre splendoarea inimii invapaiate de iubire. Tot felul de contradictii.

1.Cele trei fiice ale Soarelui: "O, dragi surori, daca aceasta simplitate **a** exteriorului va scufunda deja intr-o asemenea stare de incantare, oare ce veti mai spune cind veti vedea interiorul locuintei noastre? Caci noi ne unim toate eforturile si ne concentram toata atentia numai asupra interiorului locuintelor noastre. Noi consideram ca-L slavim astfel cel mai mult pe Spiritul Originar Suprem, utilizand cu adevarat talentele care ne-au fost daruite in tot ceea ce ni se pare a fi demn de spiritul nostru.

2.Pentru noi, fiinte rationale, orice splendoare realizata in onoarea Spiritului Suprem isi afla deplina justificare chiar in ea insasi. Caci iata ce ne-a insuflat Marele Spirit, si care are valoare de lege pentru noi: de ce sa creezi in mod mediocru ceea ce poti face intr-un mod sublim? Oare asta nu inseamna sa vrei sa-ti dezvolti spiritul in mod diferit de felul in care a fost el conceput de catre Creator? De aceea, nu fiti socate de fastul locuintelor noastre, caci noi le construim astfel nu din vanitate, ci numai potrivit inteleptelor necesitati ale spiritului nostru!"

4.O asemenea locuinta este mai stralucitoare decat un intreg domeniu imperial din tara mea. O, bietii de voi, care traiti intr-un asemenea fast, priviti-L pe Domnul! Vesmantul Sau va va arata care splendoare este cea mai apropiata de inima Sa! Astfel, va veti putea da cu usurinta seama daca un asemenea lux exterior Ii este sau nu pe plac! Da, stralucirea orbitoare a iubirii din inima, aceea, desigur, Ii place mai presus de orice, dar cea a materiei ii este nesuferita!

5.Daca nu ar fi asa, El ar fi venit deja la voi, adeseori, asa cum vine, pe planeta mea, la cei mai saraci si mai napastuiti, pe care-i ridica la rangul de copii ai Sai, ca un Tata nespus de iubitor, acordandu-le plenitudinea Gratiei Sale! Dar El nu vine la cei mari si puternici care traiesc in palate somptuoase, si nu le da invatatura si nici nu-i

ajuta sa se eleveze pentru a deveni copiii Sai!"

6.Cele trei fiice ale Soarelui: "Draga surioara, tu ai desigur dreptate. Dar cum de ai devenit atat de placuta Domnului - in cazul in care Spiritul Suprem salasluieste cu adevarat in El - cand pe planeta ta tu nu traiai deloc in saracie, asa cum percepem noi prin intelepciunea noastra interioara?"

7.Cian-Sa: "Tocmai acesta este motivul pentru care o asemenea Gratie nu mi-a fost data niciodata pe Pamant! Daca acum sunt atat de apropiata de El, este numai datorita iubirii mele pentru El. Caci inainte de a-L cunoaste si de a afla ca si creaturile pot sa-L iubeasca pe Preasfantul lor Creator, eu Il iubeam deja cu toata inflacararea de care eram capabila! Si vedeti, aceasta iubire, si nu splendoarea locuintei mele pamantesti, este cea care m-a dus la El!"

8.Cele trei fiice ale Soarelui: "Dar totusi, si noi suntem aproape de El, desi casa noastra este de o splendoare extrem de mare. Cum se poate una ca asta, daca El este chiar Cel pe care ni-L prezinti?"

9. Cian-Sa: "Dragi surioare, in aparenta, si la modul exterior, desigur, voi sunteti apropiate de El! Insa aceasta apropiere nu este nici reala si nici adevarata; va veti da foarte repede seama de asta atunci cand El va lua cuvantul in fata inteleptilor vostri! - Dar iata-ne practic ajunsi in pragul casei voastre. Martin s-a oprit si se intoarce deja spre noi pentru a cere sfaturi. Sa ne incetam deci discutiile si sa fim foarte atente la tot ce va urma!"

Cap.158 - Zelul orbesc al lui Martin in lupta sa impotriva ceremonialului locuitorilor Soarelui. Intelepte cuvinte de toleranta ale Domnului Dialog intre Martin si Petru referitor la mustrarile Domnului.

1.De-abia termina Cian-Sa de pronuntat aceste cuvinte, ca Martin si ajunge in fata Mea si spune: "O, Doamne, o Tata, ceea ce vezi aici te poate face sa cazi pe spate de admiratie! Ce splendoare! Nici un spirit dintr-o alta lume n-ar putea nici macar visa o asemenea somptuozitate! Chiar si cei doi ilustri frati ai Tai se freaca la ochi si par a suporta cu mare greutate o asemenea stralucire! Dar este ciudat, nici macar o musca, darmite vreo fiinta umana, nu vine in intampinarea noastra!

2.Petru este de parere sa mai asteptam in fata pragului pana cand stapanii casei ne vor primi cu ceremonialul lor, potrivit datinilor acestei lumi. Dar eu, care pe Pamant simteam un adevarat dezgust fata de toate ceremoniile, dat fiind ca eram scufundat in ele pana-n gat, cred ca n-ar trebui sa mai asteptam toate aceste stupiditati zornaitoare, ci dimpotriva, si intram in casa fara a mai bate la usa. Sunt sigur ca Puterea Ta iti permite sa faci asta!"

3.Eu spun: "Oho, dragul Meu Martin! Noi nu am venit aici ca dusmani, ci ca adevarati prieteni! Noi vrem sa dam o mana de ajutor si sa construim, nicidecum sa daramam si sa distrugem!

4.Ar fi oare glorios din partea noastra sa distrugem aceste locuri intr-o clipita? Sau, ar fi oare onorabil pentru un brat puternic sa-i smulga capul unui tantar? Vezi, este mai bine sa intorci o gaza care a cazut pe spate decat. sa-i zdrobesti capul. De aceea, si aici, vrem sa ne folosim in mod intelept nu forta, ci rabdarea si iubirea!

5.De asemenea, ar fi fost oare bine pentru tine daca - in loc sa-ti acord toata Rabdarea si Iubirea Mea, pe care cu siguranta ca nu le-ai meritat niciodata - te-as fi

apucat imediat cu Atotputernicia Mea si te-as fi aruncat in infern? Cum ai fi putut sa Ma impiedici s-o fac? Dar vezi, Eu nu te-am tratat astfel pentru ci nu Mi s-a parut glorios ca Eu, Atotputernicul, si te distrug pe tine, cel nevolnic, si pentru ca am considerat ca este preferabil sa-ti pastrez viata si sa te ridic! Asadar, acum, ar fi oare inteligent din partea noastra sa ne purtam ca niste dusmani?"

6.Martin se bate cu pumnul in piept si spune: "Oh, mea culpa, mea maxima culpa! O Doamne, iarta-mi, Tu stii bine ca nu sunt decat un animal!"

7.Eu spun: "Da, da, esti deja iertat de mult. Dar pe viitor, pastreaza mereu in minte adevaratul motiv care ne face sa actionam, acum si de-a pururi, si astfel nu vei mai fi tentat sa te porti intr-un mod atat de prostesc! Vezi, noi vrem sa mentinem totul in viata, pe veci, sis a nu distrugem nimic, nici macar pt o secunda; caci numai infernul este insetat de distrugere!Intelege aceste lucruri si intoarcete la postul tau!"

8.Martin Imi imbratiseaza Picioarele si se intoarce de indata alaturi de cei doi frati ai sai.

9.Acestia il intreaba: (Petru si loan): "Ei bine, ce trebuie sa facem? Trebuie sa mai asteptam sau sa intram?"

10.Martin: "Dupa cum stiti, dintotdeauna, nebunii au fost mereu cei mai nerabdatori, caci lor le lipseste judecata! Dar atunci cand devin prea stupizi, o zgaltaiala zdravana pentru a-i readuce la realitate le este cum nu se poate mai prielnica! Exact asta mi s-a intamplat si mie: Domnul mi-a tras o mica sapuneala si acum, iata-ma din nou in plina forma! El a facut din nou o fiinta umana dintr-un animal si totul a revenit la normal!"

11.Petru: "Da, da, ai vorbit bine. si eu, pe Pamant, am primit de la Domnul cateva corectii, care mi-au prins foarte bine. Chiar si fratele meu Pavel, intr-o zi, mi-a tras un ghiont spiritual in coaste, si chiar si acela s-a dovedit salutar! Dar acum, amandoi, tot nu stim daca trebuie sa asteptam aici si sa mai avem inca putina rabdare, sau daca trebuie si intram imediat in aceasta somptuoasa cladire. Spune-ne numai acest lucru, draga frate Martin!"

12.Martin: "Se pare ca din nou vreti sa ma tachinati putintel! Se intelege de la sine ca trebuie sa asteptam, potrivit Vointei Domnului, ca aceste fiinte care doresc sa ne primeasca aici sa-si termine toate ceremoniile lor! Banuiesc ca voi stiti foarte bine care ceremonii, nu-i asa?"

13. Petru: "Ei, frate draga, nu trebuie sa te enervezi una-doua in halul asta! Vezi, mai bine decat oricine, eu stiu ca primirea unei mustrari din partea Domnului nu este la fel de placuta ca o dovada de afectiune; insa_sa_stii ca si ea este inspirata tot de iubire, *in* aceeasi masura ca gesturile Sale de iubire! Iti mai amintesti, atunci cand Domnul tocmai evocase in fata mea si a fratilor mei Patimile Sale care urmau sa vina, cum L-am avertizat impotriva Ierusalimului? *In* imensa mea iubire pentru El, I-am spus: "Doamne, vezi sa nu ti se intample una ca asta!" - Ce mi-a raspuns atunci Domnul?"

14.Martin: "O, frate, nu-mi repeta acea teribila sentinta! Caci, cu adevarat, dintotdeauna, niciodata n-am putut sa inteleg cum de Domnul, care cu o clipa inainte te investea drept stalpul Bisericii Sale, menite sa dainuie vesnic in fata tuturor puterilor infernale, te numea, imediat dupa aceea, Satana, stapanul suprem al infernului! Zau, acest aspect ramane si in ziua de azi cel mai mare mister pentru mine! Dar tu, spune-mi, cum intelegi tu acest lucru?"

15.Petru: "Vezi, in momentul in care Domnul m-a numit stalpul Bisericii Sale, El dadea grai Intelepciunii Sale. Dar atunci cand m-a numit Satana, mi se adresa prin imensa Sa Iubire, caci astfel El alunga dintr-o data si cu putere acea parte din inima mea care inca mai apartinea lumii, si care era adevaratul Satana din mine, intelegi acum acea sentinta si efectul cutremurator pe care 1-a avut ea asupra mea?"

16.Martin: "Nu intra totul, ca sa fiu sincer, dar simt foarte clar unde ar trebui sa ajung! Da, da, Domnul este pura Iubire!"

Cap.159 - Muzica in lumea Soarelui. Severul indemn al lui Petru catre Martin pentru a-si depasi senzualitatea.

1.Martin: "Dar iata ca aud niste sunete ca de clopote! Ce inseamna asta? Ah, este minunat! Asadar, exista si muzica pe aici!? Este adevarat ca nu se distinge nici un ritm, dar amestecul sunetelor este totusi sublim!Tare-as fi curios sa stiu cu ce fel de instrumente sunt produse!"

2.Petru: "Draga frate, este vorba despre un fel de clopote, aproximativ asemanatoare celor care erau utilizate la vechii egipteni si care mai exista si azi la persi si la hindusi; numai ca, aici, sunetul lor este mult mai pur decat pe Pamant. Aceste clopote sunt constituite dintr-un fel de discuri care sunt lovite cu ciocanele elastice, cu ocazia marilor sarbatori sau, de asemenea, a unor evenimente naturale - care sunt destul de frecvente pe aici.

3.Cu ocazia evenimentelor mai putin importante, ei folosesc un fel de clopotele cu care isi dau tot felul de semnale. Mai au, de asemenea, si un fel de harpe la care canta in mod desavarsit. Dar nu le vei auzi decat atunci cand vei intra in interiorul templului care serveste drept locuinta Acum, stii tot ce te rodea atat de tare sa afli! Dar, cum vor iesi dintr-o clipa intr-alta, sa stam linistiti si sa-i asteptam!"

4.Martin mai intreaba pe nerasuflate: "Prietene, oare tinuta noastra este potrivita pentru aceasta intalnire?"

5.Petru raspunde: "Nu suntem soldati si cu atat mai putin - comedianti! Ce te apuca din nou?"

6.Martin: "Te rog, frate draga, nu te supara pe mine, sau am sa cad prada disperarii! Da, de fiecare data cand deschid gura, imi mai scapa cate o prostie!"

7.Petru: "Da, cam asa este aproape intotdeauna! Dar adevaratul motiv este acela ca, fara a fi poftit de Domnul, vorbesti intr-una si pui mereu intrebari. In plus, mai porti inca in tine o mare parte de senzualitate carnala care misuna prin sufletul tau ca niste serpisori. Iar asta iti tulbura mereu simturile spirituale, astfel incat nu mai poti vorbi cu intelepciune decat atunci cand senzualitatea care salasluieste in tine nu mai este excitata de noi farmece exterioare.

8.Dar, in numele Domnului, te rog, o data pentru totdeauna, fa un legamant cu tine insuti si nu te mai lasa niciodata ispitit de lucruri nevrednice de spiritul tau! Atunci viziunea ta va deveni din ce in ce mai clara si nu vei mai rosti decat cuvinte inspirate de adevarata intelepciune. Dar daca nu vei face in mod serios acest efort, nu vei scapa niciodata de nerozia ta. Si in loc sa te conduca spre mai inalt, Domnul te va trimite pe Luna Pamantului pentru o mie de ani, potrivit masurii pamantesti!

9.Peste o clipa, vor aparea o multime de femei si de fiice ale Soarelui, de o frumusete si un farmec negrait. In Numele Domnului, ti-o spun cu toata seriozitatea: Domnul a prevazut sa te ghideze pana aici si nu mai departe, pentru a te elibera de senzualitatea ta! Daca treci de aceasta incercare fara a da gres, va fi bine de tine. Dar daca nu te stapanesti, atunci vei fi brusc abandonat de noi toti, si, in loc sa te afli pe Soare, te vei pomeni pe solul pustiu al Lunii, locuita de fiinte a caror intelepciune ai putut-o deja aprecia!

10.Caci vezi, tot ce ti s-a intamplat si a avut loc in jural tau, de la sosirea ta in lumea noastra spirituala, s-a petrecut in principal din cauza ta; da, toate acestea

urmareau sa faca din tine un bun lucrator al Viei celei mari a Domnului. Si, asa cum ti-a spus-o chiar Domnul, ai putea deveni un bun slujitor al Lui, mai ales in aceasta lume; de aceea El pune in miscare lucruri atat de mari, pentru a face din tine un inger desavarsit. Dar daca Domnul actioneaza astfel, trebuie ca si tu sa faci eforturi asupra propriei tale fiinte, altminteri iti pregatesti singur o soarta dintre cele mai vitrege. In adevarata Imparatie a lui Dumnezeu, pe care deocamdata tu nu o cunosti, nu ai fi nimic mai mult decat un vagabond negustor de zdrente, in cel mai bun caz!

11.Acum stii ce inseamna toate acestea. Asadar, o data pentru totdeauna, stapaneste-te cu fermitate; fii serios si plin de bunavointa, iar daca o frumusete prea mare incearca sa te seduca, indreapta-ti privirea spre Domnul si-ti vei afla imediat pacea! Caci trebuie sa ajungi la stadiul in care sa poti rezista la frumuseti si mai mari, iar aceasta din simplul motiv ca tu esti si vrei sa fii de-a pururi numai al Domnului. Numai atunci, vei putea fi primit in adevaratul Cer unde te asteapta fericiri de nedescris, nenumarate, despre care deocamdata nu ai nici o idee.

12.Caci pana acum, ochiul tau nu a vazut ceea ce le-a pregatit Domnul celor care Il iubesc statornic si cu adevarat, dar in nici un caz celor care, la fel ca tine, Il uita aproape de tot la vederea unei femei cu pielea neteda, moale si lucioasa, atata timp cat acest lucru nu le este fatal, iar apoi Il striga din nou atunci cand nemarginita lor nebunie ii vara in mocirla pana-n gat!

13.Vezi, Martin, cam asa erai si tu pana acum, in mare masura, si dupa cum recunosteai chiar tu - adeseori, mai degraba un animal decat o fiinta umana. Dar acum, cand ne apropiem de telul final, in Numele Domnului, descotoroseste-te odata de toate instinctele tale animalice! Desprinde-te complet de vechiul Adam si imbraca in toata plenitudinea vesmantul Iubirii lui Christos; astfel, vei fi imediat primit in Cerul cel adevarat si statornic, in Noul Ierusalim in care eu, Ioan si nenumarati altii, locuim de foarte mult timp deja! Martin, m-ai inteles acum?"

Cap.160 - Tristetea si disperarea lui Martin. Indemnul lui Petru.

1.Martin, dus pe ganduri, spune: "Asadar - iata inca o incercare; mereu se gasesc incercari pentru mine! Si toate acestea sunt din cauza mea! O, Doamne Dumnezeule, oare cand vor lua sfarsit aceste incercari?

2.Poate ca va trebui sa mai trec prin multe altele pana cand voi fi destul de copt nu pentru Cer, ci pentru infern! Fara indoiala, trebuie sa gust din toate aceste minunatii celeste numai pentru ca, dupa aceea, infernul sa mi se para cu atat mai infricosator!

3.De cate ori nu mi s-a spus: "Draga frate Martin, acum esti perfect!" Dar daca sunt perfect, atunci cum as putea sa fiu si mai perfect pentru adevaratul Cer?

4.O, Dumnezeule, mai bine nu m-ai fi creat deloc! As fi fost mai fericit in inexistenta mea decat in fiinta mea supusa mereu atator incercari, intre Cer si infern!

5.Acum stiu la ce sa ma astept in privinta mea, si-ti multumesc pentru asta, dragul meu frate! Dar iti spun: cu aceasta revelatie ai pus deja capat, dintr-o data, tuturor incercarilor mele! De acum inainte, poti sa-mi aduci o legiune de ingeri sau de diavoli - imi va fi la fel de indiferent ca viirorul meu intru existenta sau non-existenta, sau ca Cerul si infernul! Caci daca ma asteapta noi incercari, care nu se mai termina odata, nu tin deloc sa mai traiesc, in nici un fel!

6.Si, in numele Domnului, vorbeai adineaori despre Luna cea goala si pustie. Oh, du-ma repede acolo, pe veci! Voi fi mai fericit pe ea decat aici, fara aceste

interminabile incercari, caci vad bine ca, desi voi, primii printi ai Cerului, impreuna cu Domnul, sunteti alaturi de mine, ele ma vor duce mai degraba in infern decat in Cer!

7.Dar fie ce-o fi! Asa cum am mai spus, aduceti-mi ingeri sau diavoli, nu conteaza! De acum inainte, voi ramane mut ca pamantul!

8.Petru: "Frate, arunca departe aceasta tepusa! Caci ea este moartea, care decurge din desfranarea carnii. Numele sau este "manie" si de aceea copiii carnii sunt numiti "copiii maniei"! - Dar acum, uite ca ies cu totii din templu! Linisteste-te, seriozitatea ta iti va fi in curand foarte utila!"

Cap.161 - Victorie lejera a lui Martin in cursul dialogului sau cu cel mai batran intelept al Templului.

1.De-abia ce termina el de vorbit, ca cel mai batran dintre inteleptii de gradul al treilea iese din marele hol al Templului, imbracat intr-o haina gri cu falduri si inconjurat de tineri de ambele sexe. In mana sa dreapta, el poarta un baston asemanator celui al lui Aaron, iar in mana stanga - un fel de panglica magica pe care sunt inscrise diferite semne mistice. - Cand ajunge la cinci pasi de cei din fruntea grupului nostru, el deruleaza complet panglica si o intinde in fata lui pe solul acoperit cu un fel de catifea albastra. Apoi el isi apleaca bastonul deasupra panglicii si spune, dupa cateva clipe:

2.(Batranul): "Prin forta si puterea nesfarsita pe care mi-o confera infinita mea intelepcine va poruncesc, eu, prima si cea mai varstnica fiinta umana din aceasta lume, care nu are si nu va avea niciodata limite, daca acest lucru ar depinde numai de mine -

3.Martin (pentru sine): "Si mai ce? Ce simandicos este! Hai, da-i drumul, continua numai tot asa!"

4.(Batrinul): "Sa-mi spuneti, respectand adevarul cel mai pur, ce vreti si ce v-a adus aici! La cel mai mic semn de minciuna, veti fi cu totii pulverizati de invincibila mea putere! Acum, vorbiti!"

5.Martin: "Toti deodata sau rand pe rand? Ar trebui ca Onorabila Dumneavoastra Intelepciune sa se hotarasca; pentru ca noi nu suntem la fel de inteligenti ca Domnia Voastra! Va rugam sa ne dati mai multe detalii! (Pentru sine) Asta-i exact ceea ce-mi trebuie! Caci prostia lui acopera cu un val gros frumusetea acestor fecioare, ceea ce este cat se poate de bine venit. Acum, m-am impacat cu Petru, Ioan si cu toti ceilalti!"

6.Inteleptul: "Daca nu vorbeste decat unul singur, nu se poate sti ce gandesc ceilalti. De aceea, trebuie ca toti sa vorbesca deodata" si cu voce cat mai tare!"

7.Martin (pentru sine): "Desigur, eu sunt unul dintre cei mai mari prosti, mai ales in comparatie cu stravechii printi ai Cerului, dar nimic nu intrece stupiditatea acestui intelept! Am sa-i arat eu cum vine treaba cu intelepciunea lui, pana cand n-o sa se mai poata descalci din prostia si imbacseala lui! Dar trebuie totusi sa-i cer sfatul lui Petru!" - Apoi, Martin ii cere parerea lui Petru, care-i raspunde:

8.(Petru): "Draga" frate, este randul tau sa vorbesti; fa-o asa cum ti se pare de cuviinta si spune adevarul!"

9.Atunci, Martin ii spune inteleptului: "Ei bine, tu, a carui intelepciune este nesfarsita, nu inteleg de ce ne intrebi ce vrem si ce ne aduce aici? Caci vezi, noi ceilalti, care iti suntem infinit inferiori, putem vedea prin tine pana in cel mai mic detaliu si stim exact la ce sa ne asteptam in privinta asa-zisei tale intelepciuni supreme! Oare nu esti si tu in stare sa ne ghicesti intentiile, daca este adevarat ca esti atat de intelept pe cat pretinzi? Ce parere ai?"

10.Inteleptul: "Da, bineinteles ca sunt in stare, daca-mi desfasor lunga mea

panglica magica si daca-mi folosesc dublul sceptru. Dar, dat fiind ca, pentru oaspeti atat de neinsemnati, mi-am luat numai instrumentele cele mai ordinare, sunt obligat sa va pun intrebari pentru a ma informa! - De aceea, vorbiti acum!"

11.Martin: "Daca asa stau lucrurile, atunci cum vei putea sti daca spunem sau nu adevarul?"

12.Inteleptul: "Nu v-am amenintat ca va voi pedepsi cu severitate daca" mintiti? De aceea, graiti numai purul adevar, altminteri -

13.Martin: "Altminteri ce? - Esti si ramai un magar!"

14.Inteleptul: "Ce-i aia: un magar?"

15.Martin: "La noi, este o faptura inofensiva, care are aceeasi culoare ca si tine. Urechile sale sunt foarte lungi, dar inteligenta sa nu este deloc stralucita!"

16.Inteleptul: "Cine-ti da dreptul sa ma compari cu un magar?"

17.Martin: "Imi permite Sublima Voastra Intelepciune sa ma concentrez putin? Caci o intrebare atlt de importanta necesita un studiu aprofundat!"

18.Inteleptul: "Ce inseamna: "un studiu"? La noi, nu exista asa ceva!"

19.Martin: "Asculta, tu, inteleptul inteleptilor, intelepciunea ta nu valoreaza mare lucru daca nu stii ce este necesar in vederea obtinerii sale! "Studiu" inseamna: a reflecta adinc asupra conceptelor si elementelor care duce la intelepciune. Intelegi acum ce inseamna acest cuvant?"

20.Inteleptul: "Nu, deloc. Caci intelepciunea mea este prea mare pentru a-mi permite sa inteleg lucruri atat de marunte. De aceea, trebuie sa vorbesti intr-un mod mai sublim, altminteri nu te pot urmari".

21.Martin; "Ia te uita, se pare ca nu esti chiar atat de prost pe cat s-ar crede! Deci nu poti pricepe aceste lucruri marunte din cauza imensitatii intelepciunii tale? Frumos, n-am ce spune! - Daca asa stau lucrurile, atunci eu sunt cel care nu pot intelege cum de ai putut pricepe sensul cuvantului "magar" dupa scurta mea explicatie?"

22.Inteleptul: "Un magar este o fiinta, iar "studiu" - numai un concept. Este mai usor de inteles ceva care se refera la o fiinta decat un pur concept. De aceea, iti repet, vorbeste intr-un mod mai elevat, pentru ca limbajul tau sa-mi fie pe inteles!"

23.Martin: "Prietene, cred ca noi doi n-o sa ne intelegem prea bine -ba poate chiar deloc. Caci, desi te crezi intelept, nu se vede la tine nici cea mai mica urma de intelepciune, de nici un fel!

24.Te sfatuiesc sa te retragi fara a mai crea probleme si sa lasi pe altcineva sa vorbeasca in locul tau - dar fara panglica magica si fara nuielusa de vrajitor! Poate ca acel altcineva va ajunge la un rezultat mai bun decat tine, daca se aseamana celor trei fete care locu iesc in aceasta casa si care au iesit prima data in intampinarea noastra; caci ele au vorbit cu atata intelepciune incat ma asteptam ca voi sa le fiti net superiori!

25.Dar m-am inselat foarte tare, caci, pe tot pamantul pe care locuiesti, sunt sigur ca nu mai exista nici o fiinta a carei prostie s-o intreaca pe a ta! Nu mai avem nimic sa ne spunem; de aceea, retrage-te si lasa pe altcineva sa vorbeasca in locul tau!"

26.Inteleptul: In nici un caz! Daca ma injosesc, coborandu-ma pana la nivelul vostru, de mizerabili viermisori, atunci numai eu am dreptul sa vorbesc, fiind cel mai sus-pus, cel mai intelept si cel mai puternic, care traiesc vesnic si nu am sfarsit!"

27.Martin: "Asta e tot? Pe cuvantul meu - oare esti chiar Fiinta divina suprema, la urma urmei?"

28.Inteleptul: "Nu tocmai, dar nu sunt foarte departe de ea; Ea este doar putin mai in varsta decat mine, care sunt fiul sau!"

29.Martin: "Ce tot spui acolo!! Esti sigur ca n-ai uitat nimic? Oare nu mai exista nimic, nici un lucru, oricat de marunt, pe care 1-ai putea adauga?"

30.Inteleptul :Bineinteles ca am sarit peste multe! Dar tu nu esti in stare sa intelegi. De aceea nu-ti vorbesc despre asta, caci tu esti o nulitate pe langa mine."

31.Martin: "Da, da, cred absolut tot ce-mi spui! Oh, cat esti de mare, teribil de mare in genul tau! Niciodata nu se va mai gasi unul ca tine in aceasta lume! O tu, tu, tu...!"

32.Inteleptul: "Da, nu exista nimeni mai presus de mine. Cand ating pamantul cu bastonul meu, lumea intreaga incepe sa tremure, si toate fiintele freamata de frica daca ma apropii de ele! Nu inteleg absolut deloc de ce voi nu tremurati in fata mea, tu si nevolnicii tai tovarasi, cand v-as putea distruge pe toti dintr-o clipa intr-alta!"

33.Martin: "Sper ca vei intelege in curand ceea ce nu-ti este clar deocamdata! Nu eu sunt cel care te voi lamuri; ci printre noi se afla cineva care-ti va explica de ce nu tremuram si nu vom tremura niciodata in fata ta!

34.Caci vezi, tu ai fost inselat in mod cumplit de catre un spirit malefic care ti-a aparut sub forma unui inger de lumina. Dupa aceea, tu ai inselat la randul tau aceasta mare comunitate, dandu-i legi potrivit carora fiecare poate face ce vrea fara a gresi vreodata - ceea ce este ca si cand nu le-ai fi dat nici una!

35.Stiu totusi ca, odinioara, tu erai un intelept foarte umil si ca te ocupai cat se poate de bine de comunitatea ta. Dar, dupa ce ai fost inselat de acest fals inger de lumina, care ti-a inlocuit vechea ta intelepciune divina cu o prostie fara margini, ai devenit ceea ce esti acum: o fiinta smintita cum nu s-a mai pomenit!"

36.Inteleptul: "Ceea ce spui tu s-ar putea sa fie adevarat. Dar nu este sigur ca sunt un smintit, caci nu am aceasta impresie; trebuie mai intai s-o dovedesti! Iti poruncesc sa continui sa vorbesti, dar foloseste mereu un limbaj plin de maretie!"

37.Martin: "Ia spune-mi, iti poti aminti ce varsta ai? Ai fost intotdeauna ceea ce esti acum, sau exista altcineva, inaintea ta, care indeplinea functiile tale? Poate, tatal tau? Oare n-ai fost, mai demult, mai tanar, eventual chiar un baietel? Dac-ai putea sa-mi spui aceste lucruri, ti-as putea raspunde mult mai usor!"

38.Inteleptul: "Nu-ti pot raspunde la prima intrebare, caci marele cronometru a fost distrus acum foarte mult timp, in cursul unei furtuni violente care a smuls cordonul pendulei, iar noi n-am mai reusit sa-1 reparam. De aceea, aici nimeni nu reuseste sa-si determine varsta.

39.Nu-mi pot aminti decat foarte vag daca am existat dintotdeauna sau daca m-am nascut candva, si nici daca am mai fost si altceva decat ceea ce sunt acum. Mi se pare ca am avut un tata care indeplinea functiile mele pe vremea cand eram copil, insa intelepciunea sa nu o egala pe a mea! - Ti-am raspuns la intrebari, acum, e randul tau sa vorbesti!"

40.Martin: "Vezi, stiam eu ca nu esti nici Dumnezeu, nici Fiul lui Dumnezeu, ci un simplu muritor ca si noi. Si este bine ca este asa, pentru tine si pentru toata comunitatea ta; caci astfel, puteti fi cu totii salvati. Daca ai fi perseverat in marea ta prostie, iti spun cu toata seriozitatea ca lucrurile ar fi putut lua o intorsatura deosebit de nefasta pentru voi. Motivul il vei afla in decursul evenimentelor care vor urma. Daca vrei sa gusti adevarata fericire, atunci arunca-ti imediat panglica magica si nuiaua de vrajitor, altminteri nu vom putea discuta rational."

41.Inteleptul: "Imi ceri prea mult! Daca ma despart de aceste atribute necesare fortei, puterii si intelepciunii mele, atunci facultatile mele vor secatui. Cine mi se va mai supune daca nu mai am putere, si cine va mai avea incredere in mine daca nu mai am forta? si cine ma va mai asculta daca-mi pierd intelepciunea? Nu-mi cere lucruri incompatibile cu infinita mea delimitate!"

42.Martin: "Prietene, noi, locuitorii Pamantului, cunoastem cuvintele care ne vin chiar de la Dumnezeu Insusi, si care spun asa: "Ceea ce veti lasa in Numele Meu, veti primi inapoi insutit!"

43.Vezi: asa va fi si pentru tine! Ceea ce vei face sau vei lepada in Numele

Domnului nostru, cu adevarat, vei primi inapoi inmiit. Vei parasi o stare mizerabila pentru a obtine o alta, dintre cele mai elevate. In locul unei existente fictive, vei cunoaste adevarata viata. In schimbul a ceea ce este fals, vei primi ceea ce este adevarat, si intelepciunea, forta si puterea vor inlocui prostia, slabiciunea si neputinta ta. In schimbul renuntarii la vanitatea ta, vei putea primi, din belsug, mangaierea harurilor Divine!

44.De aceea, fa de buna voie ceea ce-ti cer. Accept sa devin ostatecul tau, de care vei putea dispune dupa plac, daca nu ti-am spus intregul adevar!"

45.Inteleptul: "Bun, vad limpede ca esti un spirit iubitor de adevar si voi face ceea ce-mi ceri. Dar raspunde-mi mai intai la prima intrebare, cand vroiam sa aflu cine sunteti si de unde veniti, pentru ca sa va pot conduce in aceasta casa!"

Cap.162 - Despre adevarata credinta si despre libertatea spiritului. Trezirea spirituala a batranului intelept.

1.Atunci, inteleptul se descotoroseste de toate accesoriile sale. Dupa ce-si arunca departe panglica si nuielusa, Petru inainteaza spre el si-i spune:

2.(Petru) "Foarte bine! Ai facut ceea ce ti-a cerut fratele nostru Martin, in numele nostru al tuturor, si astfel ai devenit noul nostru frate. Se cuvine acum sa-ti indeplinim si noi dorinta, spunandu-ti cine suntem si de unde venim.

3.Vezi, nimic nu este mai usor decat sa exprimam prin cuvinte ceea ce ai dori sa afli. Dar astfel, nu ai fi mai luminat decat inainte, si asta nu ti-ar fi de prea mare folos. Caci, pentru ca spusele noastre sa-ti fie utile, trebuie sa le crezi pe deplin si sa le primesti plin de bunavointa si fara nici o umbra de indoiala. Daca-ti lipseste credinta in afirmatiile mele, ar fi o pierdere de timp sa mai incercam sa-ti vorbim!

4.Intr-adevar, tu spui in sinea ta: "Daca mi se dau dovezi, sunt de acord sa cred tot ce mi se spune!" Totusi, iti atrag atentia ca atunci n-ar mai fi vorba despre credinta, ci numai despre o veritabila cunoastere, care nu i-ar fi decat in foarte mica masura - ba chiar deloc - utila fiintei tale spirituale.

.5Caci cunoasterea bazata pe dovezi nu este libera, ci judecata.Ea nu elibereaza spiritual ci dimpotriva, il tine prizonier, in masura in care a fost nevoie sa I se aduca dovezi pt a-l convinge!

6.Adevarata este numai credinta care decurge dintr-o libera supunere a inimii, care nu intreaba " de ce, cand si cum ".Numai ea poate elibera spiritual, caci o asemenea credinta reprezinta o libera si totala acceptare a ceea ce-ti este vestit de un mesager celest, pe care numai iubirea din inima ta este in stare sa-l recunoasca.

7.Daca simti iubire fata de acest trimis ceresc, primeste-l; daca nu simti iubire lasa-l sa plece.Acest mesager a primit acelasi sfat din partea lui Dumnezeu, caci El a spus si inca mai repeat: " Ramaneti acolo unde veti fi primiti; dar scuturati praful de pe incaltarile voastre asupra celor care nu vor sa va primeasca, si urmati-va drumul!"

8.Poti sa tragic concluzia ca nici cel caruia ii este adresat mesajul, nici mesagerul insusi, nu sunt obligate sa actioneze, ci ca amandoi trebuie sa fie pe deplin liberi.Liber sa vesteasca, liber sa primeasca!Daca ceri mai mult, totul devine o judecata care subjuga total spiritele.

9.Daca Dumnezeu, Domnul Cel Vesnic, ar vrea sa le anunte pe creaturile Sale, prin dovezi zdrobitoare, ca El exista, si cum si prin ce mijloace, I-ar fi nespus de usor sa faca asta. N-ar avea decat sa le ia oamenilor liberul lor arbitru, ceea ce ar insemna ca ei sa fie supusi unei judecati care i-ar face incapabili sa aleaga intre bine si rau. Aceasta stare ar putea fi comparata cu cea a animalului care este supus instinctelor sale

si trebuie sa actioneze potrivit lor. Insa Domnul nu doreste automate, ci creaturi libere. Iar inimile noastre trebuie sa fie si ele libere, indeosebi in ceea ce priveste Invatatura Sa, altminteri ele n-ar putea niciodata sa ajunga la libertatea spiritului.

10.Atata timp cat ratiunea ta cere o dovada inainte de a accepta o invatatura sau o revelatie, spiritul tau se afla inchis intr-o temnita grea. Si intrucat iti este foame si sete, el striga cu glas tare dupa hrana, care nu-i este data decat cu zgarcenie prin intermediul dovezilor pe care le solicita. In acest fel, el nu va reusi niciodata sa dobandeasca forta necesara pentru a-si rupe lanturile.

11.Dimpotriva, daca intelepcinnea inimii accepta ceva in mod liber si fara dovezi, atunci avem o marturie despre forta sa autonoma, care se transmite spiritului si-l elibereaza. De indata ce spiritul devine liber, totul devine liber in fiinta umana:iubirea, lumina si modul de a privi tot ce exista. Nici o dovada nu mai este necesara pentru cunoasterea adevarului, -caci spiritual liber a devenit el Insusi purul adevar.

12.Intreaba-ti inima daca poate crede fara reserve ceea ce-ti voi spune, si atunci iti voi raspunde la intrebari! Daca nu, cuvintele mele ar fi in zadar. Caci noi nu am venit pentru a va judeca, ci dimpotriva, pentru a va elibera din greul jug al fostei voastre stari de robie."

13.Inteleptul; "Onorabile prieten, tu esti mai mare decat mine! Vorbeste, si te voi crede in mod liber, caci vreau sa te cred!"

Cap.163 - Lamuririle lui Petru referitoare la noii sositi si la scopul vizitei lor. Inteleptul se indoieste ca Dumnezeu ar putea fi vazut.

1.Petru: "Ei bine, asculta! Noi toti, asa cum ne vezi aici, suntem mai intai de toate copiii lui Dumnezeu, adica, pentru voi, copiii Spiritului Suprem. Apoi, unii dintre noi mai sunt si primii si cei mai inalti slujitori ai Celui Preainalt, si asta deoarece El a facut din ei stalpii Bisericii Sale care se intinde in toata nemarginirea. La inceput, ei nu au indeplinit aceste functii decat pe Pamant, adica pe sfanta planeta, asa cum o numiti voi. Dupa ce si-au indeplinit, cu devotament si bucurie, misiunea incredintata, ei au fost imediat inaltati la El, in Cerul cel mai inalt, dupa ce, printr-un proces dureros, si-au lepadat invelisul trupesc; astfel, li s-a permis sa ia parte la tot ceea ce Cel Preainalt poseda, si sa se bucure pe veci si fara nici o constrangere de cea mai inalta dintre toate fericirile. Ei au ocupat atunci, in aceasta stare preafericita, aceleasi functii pe care le indeplinisera si pe Pamant, dar, bineinteles, pe un plan mult mai vast. Afla ca eu, Petru, si fratele meu Ioan care se afla aici, suntem astfel de servitori. Toti ceilalti sunt mai mult sau mai putin niste incepatori aici si in functiile despre care ti-am vorbit.

2.Scopul care ne aduce la voi este, in primul rand, de a-i introduce pe noii sositi in aceasta lume si de a-i pregati sa-si asume cele mai inalte sarcini cerute de Iubire. Apoi, vrem sa va ajutam, pe voi, locuitorii acestei lumi de lumina - sau, mai exact, pe cele cateva comunitati care s-au abatut de pe calea cea dreapta - sa apuce din nou pe calea cea buna.

3.Intrucat ultimul obiectiv pe care 1-am mentionat constituie o treaba deloc usoara, care risca sa se dovedeasca mai presus de puterile noastre, Domnul Dumnezeu Insusi, in plenitudinea Puterii Sale, ne-a insotit! El se_ afla aici sub o forma umana perfect vizibila, care aste_tocmai Forma Sa Divina, caci Dumnezeu ne-a plasmuit pe noi, fiintele umane exterior si interior, dupa Chipul si Asemanarea Sa. In acest_scop pentru copiii Sai multiubiti, El nu a luat nici o alta forma decat forma onginara a Iubirii

Sale eterne.

4.De aceea, nu exista nicaieri, in toata nemarginirea, nici o lume in care oamenii sa aiba o forma diferita de a noastra. Singurul lucru care mai difera pe ici pe colo este marimea si culoarea lor, si uneori inca vreo cateva mici detalii. Dar forma de baza ramane mereu forma divina.

5.Prin urmare, nu trebuie sa te miri daca Il vei vedea in curand pe Dumnezeu, Spiritul Suprem, sub aceeasi infatisare si de aceeass marime ca si mine. Puterea Sa infinita si imensitatea Sa nu depind de aspectul sau exterior, ci de marimea interioara a Spiritului Sau, care ramane de-a pururi in Lumina Sfanta si inaccesibila si nu poate fi vazut si - cu atat mai putin - inteles de un spirit creat.

6.Acum, stii totul; nu am omis nimic din ceea ce putea fi util pentru raspunsul pe care-1 doreai. Spune-mi sincer si fara ascunzisuri - lucru foarte curent aici, in aceasta comunitate - daca crezi tot ce ti-am spus!"

7.Inteleptul: "Sublimul meu prieten, ca sa fiu cinstit: cred tot ce mi-ai spus - in afara de ultimele tale cuvinte. Caci imi ceri prea mult daca vrei sa cred ca Dumnezeu, Fiinta Divina cea mai elevata, infinita si eterna, s-ar putea afla aici, printre noi, sa inca sub infatisarea ta, avand aceleasi proportii ca si tine! Cunosti si tu, fie si numai in linii mari, stravechile noastre profetii! Este foarte posibil sa devin capabil de a accepta acest lucru, mai tarziu. Dar deocamdata, ma simt incapabil sa-mi schimb conceptiile despre Dumnezeu, Fiinta cea mai elevata din cate exista!

8.Tu stii bine ca Dumnezeu nu trimite decat extrem de rar ingerii Sai in lumea noastra, la noi, cei mai mari intelepti, pentru ca ei sa poata marturisi despre Cel Preainalt, si acestia spun de fiecare data: Nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu fara a-si pierde viata!" De aceea, El ramane intr-o profunzime insondabila, pentru ca nici o fiinta sa nu pateasca nimic rau zarindu-L. Ce s-ar intampla cu noi daca lucrurile ar sta asa cum ai spus tu si daca Dumnezeu ar veni la noi?

9.Nu pot nega ca un asemenea lucru I-ar fi cu putinta. Dar ce s-ar intampla atunci cu ordinea Sa imuabila, cea atat de des propovaduita?"

10.Petru: "Prietene, ai inca putina rabdare si ceea ce-ti pare acum imposibil ti se va parea foarte usor de acceptat! Rabdare! - Va veni El Insusi aici; El va sti sa-fi explice cel mai bine aceste lucruri!"

Cap.164 - Explicatiile logice ale lui Petru risipesc indoielile batranului intelept referitoare la prezenta vizibila a Domnului

1.Inteleptul: "Draga prietene, doar nu vrei sa vorbesti despre cel care inainteaza incadrat de cele doua femei? Cele trei fete care vin inaintea lor apartin tocmai acestei case, si noi le-am trimis in intampinarea voastra acolo unde v-ati oprit, de vreme ce nu mai vroiati sau nu mai puteati sa va continuati drumul!

2.Vezi tu, la noi, ar fi foarte nepotrivit ca un intelept, fie el si de al treilea rang, sa se lase condus de femei! Ce-ar trebui sa credem despre un Dumnezeu Preainalt, de la care trebuie sa purceada toate legile referitoare la ordinea lucrurilor, care se lasa condus de niste femei? Presupunand, bineinteles, ca acest spirit sau mai degraba aceasta fiinta umana cu infatisare destul de stearsa este un asemenea Dumnezeu!"

3.Petru: "Prietene: daca am examina diferitele lucruri pe care le-ai confectionat in decursul vietii tale, ia spune-mi: le-ai facut in vederea unei intrebuintari folositoare sau numai pentru placerea ta?"

4.Tu spui: "Oh, cele mai multe erau sortite ambelor aspecte!"

5.Bine; de vreme ce tu ai facut lucruri rezervate unor scopuri diferite, exista oare vreunul despre care sa poti afirma: "Aceasta opera nu este demna de mine! Mi-e rusine de ea si ar insemna sa incalc ordinea si buna cuviinta daca as contempla-o sau chiar as atinge-o cu mainile mele?!"

6.Raspunzi: "Nu! Caci cum as fi putut crea ceva care sa-mi tulbure privirea si sa se dovedeasca respingator atingerii mainilor mele?" Raspunsul tau este plin de intelepciune si ai intru totul dreptate. Dar asculta:

7.Daca tu insuti nu dispretuiesti operele tale, socotindu-le nevrednice de tine, in vreme ce tu, in comparatie cu Dumnezeu, nu esti decat un mester neindemanatic: atunci cum poti sa aduci cea mai mica obiectie referitoare la ordinea Sa?

8.Spune-mi, care opera a lui Dumnezeu ti se pare atat de rea incat sa-L faca de rusine? Sau poate ca El, Domnul intregii vesnicii, Creatorul tuturor operelor Sale infinite, ar trebui sa ne ceara voie, noua, care suntem tot creaturile Sale, sa Se ocupe de aceste opere cand si cum ne convine noua? Ce parere ai?"

9.Inteleptul: "O prietene, vad limpede ca esti un spirit de o profunda intelepciune. Fiecare din frazele tale are o temelie solida si nu i se poate aduce nici o obiectie! In mod serios, incep sa-ti impartasesc convingerile poirivit carora Fiinta Divina Suprema ar putea foarte bine sa salasluiasca in acest om cu infatisare atat de simpla. Caci daca El a putut face acest lucru pe sfanta planeta - dupa cum ne-au invatat ingerii - de ce I-ar fi cu neputinta sa faca acelasi lucru si pe acest mare taram de lumina?

10.Vezi dar ca eu sunt cat se poate de capabil sa accept aceasta probabilitate - si chiar o accept. Insa atunci apare o alta intrebare, de o importanta covarsitoare: prietene, daca este intr-adevar El, Atotputernicul, Cel mai Sfant dintre Sfinti si cel mai Intelept - El care este prea mare si prea inaccesibil pentru ca gandurile noastre cele mai pure si mai elevate sa-L poata atinge, El pe care nici cel mai mare intelept n-ar indrazni vreodata sa-L cheme pe Nume - oare cum sa-L primim si cum sa ne purtam in fata Lui?"

11.Petru: "Prietene, vezi, El este foarte aproape de noi. Observa-L cu privirea ta cea mai patrunzatoare si spune-mi daca ti se pare chiar atat de redutabil, teribil si inspaimantator. Mai spune-mi si daca cele trei fete ale acestei case, care nu-L slabesc din priviri si care par a fi in cea mai vesela stare de spirit, lasa impresia de a-ti impartasi imensa spaima?!"

12.Inteleptul: "O prietene, nu vad nimic din toate acestea! Fata sa este nespus de placuta si de blanda, si niciodata nu le-am mai vazut pe aceste fete atat de vesele si pline de voie buna!"

13.Petru: "Ei bine, de vreme ce ai remarcat aceste lucruri, cum de mai poti pune toate aceste intrebari?Iti spun: in nici un caz sa nu te inspaimanti in Prezenta Sa! Caci acolo unde se afla El, numai iubirea L-a adus – si niciodata mania sau dorinta de razbunare. Desi mania si razbunarea Ii apartin la fel ca si Iubirea, El nu le foloseste, ceea ce arata clar ca nimeni altcineva nu are dreptul de a le intrebuinta impotriva semenilor sai.

14.Caci mania Ii apartine numai lui Dumnezeu, iar razbunarea – Judecatorului.Dar Iubirea este a Tatalui. El o daruieste copiilor Sai si o cauta in inimile lor atunci cand vine la ei fara manie si fara spirit de razbunare, ci doar ca un Tata iubitor. Caci El i-a creat pe copiii Sai potrivit Chipului Sau si a sadit in inimile lor nevoia minunata de a dori sa devina intru totul asemanatori Lui.

15.Dar daca lucrurile stau astfel, potrivit adevarului cel vesnic, ar fi oare intelept sa te temi de Cel care este numai Iubire fata de noi?

16.Doar nu te temi de mine, care posed destula putere si forta pentru a distruge toata aceasta lume cu un singur gand si a pune alta in locul ei? De vreme ce nu te temi de mine, care posed o asemenea putere, care-mi vine de la Domnul, dar care nu voi

deveni niciodata la fel de bun ca El: cum de te si gandesti sa tremuri in fara Lui, Care este de o Bunatate nemarginita?

17.De aceea, nu te teme de nimic, ci bucura-te din toata inima ca o asemenea Gratie va este daruita, voua si intregii lumi in care locuiti! Si El se va bucura de tine si de toti semenii tai si va va ajuta, caci voi sunteti cei care aveti cea mai mare nevoie de ajutorul Sau! Dar acum, prietetene randuieste-ti inima: caci au ramas doar cativa pasi care ne mai despart de El!"

18.Inteleptul: "O prietene, nu stiu daca inima mea este randuita sau nu. Dar remarc pentru prima data ca simt o mare si vie iubire pentru El!

19.Si cred ca pot spune ca m-am cam descotorosit de teama mea, cu ajutorul unui rationament care nu-mi pare a fi lipsit de intelepciune: daca stau sa chibzuiesc pe indelete, eu nu pot absolut deloc, in calitate de creatura, sa fiu sau sa devin mai mult decat sunt, adica: o creatura. Si este, de asemenea, imposibil ca Dumnezeu sa poata sa fie sau sa devina mai putin decat este: Fiinta Originara cea mai desavarsita de care depinde fiecare creatura, oricare ar fi aceasta.

20. Fara Dumnezeu, nici o creatura nu poate exista; insa Creatorul, poate. Caci El este deja ceea ce este prin starea Sa de constiinta care a fost de-a pururi cea mai clara, si care-i permite sii creeze ce vrea si cand vrea. Creatura nu poate exista inainte ca Vointa Atotputernica a Creatorului sa o fi facut sa devina ceea ce este.

21. Constat doua necesitati la Creator si la creatura Sa, si a doua imi pare a depinde de prima; iar daca lucrurile nu pot fi vazute sub un alt aspect, nu vad de ce eu, care sunt necesitatea conditionata a celeilalte, ar trebui sa ma tem de prima, care este neconditionata.

22.Eu imi inchipui lucrurile in felul urmator - ceea ce are darul de a-mi linisti in mare masura sufletul: lumea imensa in care traim are pe suprafata sa o puzderie de lucruri marunte al caror volum, luat fiecare separat, nu se poate nicidecum compara cu cel al totalitatii acestei lumi - la fel cum ar aparea un fleac pe langa intregul infinit!

23.In ciuda acestui fapt, ceea ce este mic exista alaturi de ceea ce este mare si are aceleasi motive de a se bucura de existenta sa ca si ceea ce are proportii aproape infinite. Chiar daca el nu inseamna nimic comparativ cu ceea ce este mare, totusi, el este desavarsit fata de el insusi.Si imi urmez rationamentul: niciodata nu voi putea deveni ceea ce este Creatorul nostrum Atotputernic si Sublim. Si, tot astfel, niciodata Creatorul, in ciuda intregii Sale Puteri, nu va putea deveni ceea ce sunt eu, adica o fiinta creata.

24.Evident, acest avantaj nu prezinta nici o importanta. Dar el semnifica totusi o treapta pe care Creatorul nu se va putea gasi niciodata. De aceea, fiecare dintre aceste doua necesitati are cate un avantaj in ea insasi, avantaj care este foarte clar, dar care nu poate fi atins de contrapartea sa. Daca-mi imaginez aceste raporturi in mod foarte clar, ma simt eliberat de teama care ma tinea captiv pana acum!"

Cap.165 - Dialog intre Ioan si InTeleptul de pe Soare.
Raportul dintre Creator si creatura.

1.Aici, Ioan intervine: "Draga prietene, am cantarit bine cuvintele tale si le consider, in sine, corecte. Totusi, trebuie sa remarc ca tu descrii cele doua extreme in mod prea abrupt si le separi prin limite prea absolute.

2.Este adevarat ca Creatorul nu va putea deveni niciodata creatura, si vice-versa. Insa nu rezulta nicidecum ca El ar fi dezavantajat vizavi de creatura Sa.

3.In primul rand, El nu are la dispozitie, pentru a crea, nici o alta materie decat a Sa proprie. El trebuie sa plasmuiasca creatura din aceeasi substanta din care este alcatuit El Insusi, din toata vesnicia. Rezulta deci ca trebuie sa intretina El Insusi creaturile Sale, pe cand acestea nu au nimic altceva de facut decat sa existe.

4.Si atunci cand creatura devine asa cum doreste Creatorul sa fie -adica daca ea corespunde unei anumite ordini stabilite pentru ea - ea poate sa atinga starea de desavarsire a Creatorului sau si sa se intoarca in sanul Lui. Ea devine astfel un copil al lui Dumnezeu si ramane impreuna cu El in aceeasi Casa si devine capabila sa foloseasca si sa se bucure de aceleasi drepturi si privilegii ca toti ai Sai. Eu sunt de parere ca, in acest caz, Creatorul si creatura nu-si datoreaza reciproc mare lucru.

5.Atata timp cat Creatorul si creatura sunt confruntati unul cu celalalt, ca urmare a libertatii de vointa si de actiune care i-a fost daruita acesteia din urma, atunci axiomele pe care le-ai elaborat tu sunt corecte. Caci prioritatea Creatorului este mai presus de orice indoiala, dat fiind ca ea constituie o necesitate absoluta.

6.Dar daca creatura distruge ea insusi zidurile care o despart de Creator, recunoscand Voia Sa - care i-a fost revelata - si actionand potrivit acesteia, ea Il primeste pe Creator in ea insasi si se uneste pe deplin cu El, atunci ne putem intreba:

7.Unde este Creatorul care este de-a pururi Unul si identic cu Sine Insusi - mai Creator: in El Insusi sau in creatura? Cine este mai batran: creatura, care-I este identica si se gaseste in El, sau Creatorul care-i este si El identic si se gaseste in creatura? Caci El Insusi a spus: "Voi sunteti in Mine si Eu sunt in voi!"

8.In ceea ce priveste cazul de fata, care este adevarat si incontestabil, parerea mea, bazata pe modul meu cel mai clar de a vedea, este ca tu, draga prieten, ai cam intrecut masura si ar trebui sa te dovedesti mai impaciuitor. Ce parere ai?"

9.Inteleptul:" Vad ca intelepciunea ta este imensa. Nu se poate adduce nici o obiectie principiilor pe care le-ai demonstrat. Eu cred doar ca forta productiva a Creatorului ramane imuabila: fie ca este vorba despre El Insusi sau despre creaturile Sale carora le-o transmite, intocmai ca unui recipient pe care-1 umple din El Insusi - bineinteles, in masura ingaduita de capacitatea de cuprindere a acestuia.

10.Nu incape nici o indoiala ca creatura nu va fi niciodata capabila sa cuprinda in ea insasi infinita plenitudine a Divinitatii originare! Eu cred ca aceasta chestiune face parte din ceea ce tine de notiunea de "infinit", care nu poate fi din nou cuprins decat de el insusi, si niciodata - de catre ceva limitat care ar tinde spre el.

11.Vezi, noi zarim din lumea noastra un soare, a carui marime -potrivit calculelor noastre - trebuie sa o depaseasca de mai multe mii de mii de ori pe cea a taramului nostru. Am observat adeseori ca chiar si cele mai mici picaturi de roua pot absorbi imaginea acestui soare atat de mare, in tot volumul sau, in mod perfect; de aceea nu incape nici o indoiala ca noi, creaturile, putem sa-L primim in noi insine pe Creator, in mod analog, atat cat ne este cu putinta sa-L sesizam, in vederea desavarsirii noastre.

12.Dar ce mai ramane din adevaratul Soare in picatura de roua si, cu atat mai mult - din Creator, in imaginea pe care si-o faureste creatura despre El? Eu cred ca este imposibil sa evaluezi cantitatea de picaturi de roua care ar fi necesare numai pentru a

reprezenta adevaratul volum al acestui Soare, care se reflecta in ele de un numar incomensurabil de ori!

13.Si totusi, aici nu este vorba decat despre doua lucruri limitate asezate unul in fata celuilalt! Oare cum s-ar putea gasi o denumire care sa echilibreze totul, acolo unde infinitul etern intalneste o limitare, in timp si in spatiu, de-abia perceptibila ?

14.De altfel, nu se poate nega faptul ca Fiinta Creatoare care se gaseste in creatura este identica cu Creatorul si vice-versa. Dar atunci te intreb: in ce proportii? Caci trebuie totusi sa acordam cea mai mare atentie acestor proportii, dat fiind ca de aici reiese deosebit de clar ca trebuie sa existe de-a pururi un abis intre Creator si creatura Sa, in ciuda unei egalitati morale si naturale, abis care nu poate fi trecut pe deplin de catre nici una din parti.

15.Astfel, raman la principiile mele, potrivit carora cele doua contrarii nu pot ajunge sa coincida perfect. Totusi, nu ma impotrivesc sa ma conduci si mai departe. Dimpotriva, as fi incaitat s-o faci; de aceea, ma bucur sa ma las invatat si mai mult, mergand mai profund in miezul lucrurilor."

Cap.166 - Unirea fiintei umane cu Dumnezeu. Exemplul marii si al picaturilor de apa. Limitarile intelepciunii inrudite cu ratiunea fata de cea a inimii.

1.Ioan: "Draga prietene, tu ai un spirit foarte critic in ceea ce priveste acest aspect de cea mai mare importanta, desi ai adeseori dreptate. Insa cine priveste spusele tale in mod global remarca imediat ca, urmandu-le, ai putea sa ratacesti atat de mult cararea, incat n-ai mai ajunge niciodata, in vecii vecilor, la adevaratul scop al existentei tale! De aceea, voi spori lumina lampei tale, in Numele Domnului, care, in acest scop, Si-a intrerupt pentru cateva clipe inaintarea. Asadar, asculta, dragul meu prieten!

2.Tu ai recurs la o imagine naturala pentru a-mi dovedi mai clar justetea principiilor tale. Si eu pot utiliza o imagine asemanatoare, insa pentru a-ti oferi dovezi contrare, ceea ce va avea ca efect sa te lumineze mai mult decat imensitatea marii de lumina a Soarelui tau! Cu toate acestea, eu nu voi patrunde la fel de adanc ca si tine in spatiul creatiei; dar cred ca, cu ajutorul Domnului, voi putea atinge punctele esentiale.

3.Vezi: aproape pe fiecare lume - fie ca volumul sau este mare sau mic - marea este intotdeauna o masa de apa in care se varsa toate fluviile, raurile si nenumarate parauri in care cade cea mai mare parte a picaturilor de ploaie.

4.De aceasta mare, aproape fara exceptie, depind toate cursurile de apa precum si ploaia si roua. Daca o lume n-ar avea mare, ar fi precum o fiinta umana fara sange - si, in consecinta, fara umori corporale - care ar deveni, cu siguranta, o adevarata mumie sau o statuie neinsufletita. Rezulta deci ca marea este la fel de indispensabila unei lumi precum le este sangele fiintelor umane si oricarei alte fiinte vii.

5.Tot ce se poate numi "lichid" intr-o lume provine deci din mare si se intoarce in ea dupa ce si-a indeplinit functiile care-i sunt specifice. Marea isi daruieste neincetat enorma ei supra-abundenta nenumaratelor picaturi care ajung in spatiul aerian care este inrudit cu ea si care invaluie fiecare lume. Acolo sunt transportate cele mai mici particule de apa, in toate directiile, in lumea intreaga. Ele se gasesc, in mari cantitati, la inceput in aer, apoi devin vizibile sub forma de ceata si, daca starea lor de condensare creste, sub forma de nori desi. In acesti nori, ele se lipesc unele de altele, formand stropi mai mari si mai grei pentru a cadea apoi pe ici pe colo, in numar mare, sub

forma de ploaie, pe pamantul insetat pe care-l trezesc la viata si-l improspateaza.

6.Stii deci, acum, ce inseamna marea si tot ce decurge din ea.

7.Spui: "Bineinteles, toate acestea se bazeaza pe experiente vechi de cand lumea".

8.Bun, daca intelegi aceste aspecte, atunci spune-mi: cine a fost mai intai: diferitele picaturi ale marii sau marea insasi, in totalitatea sa? Se intelege de la sine ca marea a fost acolo inainte ca picaturile de ploaie sa fi urcat in atmosfera. Si cand acestea s-au separat de mare, erau ele altceva decat marea insasi? Si atunci cand vor cadea inapoi in mare, vei vedea tu vreo diferenta intre ele si mare?

9.Spui: "Nu, totul va fi identic: caci daca o parte din tot este asemanatoare acestui tot, atunci partea si totul sunt una!"

10.Bun; asadar, daca relatiile dintre Creator si creaturile Sale sunt asemanatoare aspectelor pe care tocmai ti le-am descris, atunci cum poti tu sa impui granite separatoare atat de riguroase intre ei?"

11.Inteleptul este profund impresionat de adevarul acestor argumente si nu este in stare sa raspunda decat dupa o buna bucata de vreme. "Prietene, - a carui intelepciune este infinita - vad limpede ca ai dreptate. Este imposibil sa gasesti vreun contra-argument la aceasta demonstratie de identitate a Creatorului cu creatura Sa! Asa este si nu poate fi altfel. Caci, de unde ar fi putut lua Creatorul materia necesara crearii fiintelor, de altundeva decat din El Insusi?

12.Si daca a luat-o din El Insusi, materia sau materialul trebuie sa fie identic cu El, desi timpul necesar separarii materiei si a Creatorului nu este, fireste, identic cu El. Caci timpul nu este decat o fractiune a eternitatii riguros limitata. de ambele parti, in vreme ce Creatorul este etern si indispensabil, caci fara El, nu ar exista devenire.

13.Acest aspect este acum lamurit si nu mai are nevoie de nici o dovada suplimentara. Dar pentru ca el sa fie stabilit la fel de ferm si neclintit ca stanca, s-ar cuveni sa recurgem la o ecuatie, mai ales daca ne adresam unei comunitati care calculeaza intotdeauna cu cea mai mare exactitate.

14.As dori sa prezint membrii acestei ecuatii dupa cum urmeaza: Creatorul, ca suma a tuturor diferitelor totalitati - de care este separat prin Voia Sa - Se gaseste in relatie cu acestea, la fel cum ele insele - care purced vesnic din El - se gasesc, in globalitatea lor, in relatie reciproca cu Creatorul. Rezulta ca acest raport trebuie in mod necesar sa arate ca reuniunea tuturor totalitatilor speciale este egala cu totalitatea Creatorului care a fost sadita in ele. Sau: unitatea totala a Creatorului este perfect continuta in unitatea creaturii, si vice-versa.

15.Daca unitatea totala care se gaseste in creatura este asemanatoare celei a Creatorului, atunci o unitate separata este si ea asemanatoare unitatii totale, caci si ea este continuta in tot in acelasi fel cum si totul este continut in totalitate, adica in proportii exact identice. Dupa parerea mea, n-ar fi de prisos sa demonstram astfel justetea acestor proportii?!"

16.Ioan: "Da, da, proportiile sunt desigur corecte. Dar trebuie sa-ti spun ca noi, copiii Domnului - care ramane de-a pururi Tatal nostru -avem obiceiul de a socoti intr-un cu totul alt mod.

17.Vezi: ceea ce tu calculezi cu capul, noi socotim cu inima. Iar rezultatul este intotdeauna perfect, chiar daca este vorba despre cazurile cele mai deosebite. Dar iata-L pe Marele Maestru de calcul care soseste. El te va invata sa socotesti intr-un cu totul alt mod!"

18.Inteleptul: "Asadar, este Domnul, sau poate Fiinta Divina autentica?"

19.Ioan: "Da, prietene, este Domnul!"

20.Inteleptul: "Cu adevarat, infatisarea sa exterioara nu pare deloc extraordindra; cu toate acestea, simt ca in mine se trezeste o iubire intensa pentru el.

21.Iti face o impresie buna, da, chiar foarte buna! Dar cia aceasta fiinta umana,

cu infatisare atat de fireasca - care poate totusi sa posede cea mai mare intelepciune - o fi Creatorul infinitului si al tuturor lucrurilor cuprinse in el - s-o creada cine poate! Mie, imi este absolut cu neputina.

22.Este la fel de limitat ca si noi doi! Cum ar putea oare sa patrunda in infinit si in acelasi timp sa-l si contina? Dar, asa cum am mai spus, intelepciunea ascunde in ea insasi profunzimi insondabile: totul este posibil. Prin asta vreau doar sa spun ca, in definitiv, lucrul mi se pare destul de ciudat. - Dar hai sa ne linistim: ne face semn sa tacem!"

Cap.167. - Domnul şi Uhron, înţeleptul de pe Soare. Convertirea lui Uhron şi răspunsul sau înţelept. Cuvintele lui Uhron se bucura de aprecierea lui Martin.

1.Acum, Eu mă îndrept spre ei şi spun: "Uhron, ia spune-Mi, uşa acestei case se deschide greu sau uşor? Dacă se deschide uşor, lasă-Mă s-o încerc, ca să Mă pot convinge!"

2.Înţeleptul: "O, prieten al îngerilor, şi dintre oameni - cel mai Sublim! Sunt de părere ca Tu nu eşti cineva care caută înţelepciunea în compania fiinţelor umane. Căci toată înţelepciunea noastră nu este, oricum, decât un dar din partea Ta şi toată organizarea noastră este opera Ta. Asta mă face să cred că nu este necesar să-Ţi demonstrez cum se poate deschide uşa acestei case! Porunceşte-mi ce-i de făcut şi se va îndeplini imediat!"

3.Eu spun: "Ai rostit cuvintele pe care vroiam să le rosteşti. Uşa se deschide uşor; atunci, condu-Mă în casă! Căci Eu nu am întrebat dacă uşa acestei locuinţe se deschide uşor sau nu. Ce importanţă ar fi putut avea acest lucru, când Eu pot face să răsară şi să dispară miriade de case asemănătoare acesteia?

4.Nu i-am adresat această întrebare decât inimii tale, care este adevărata uşă a casei vieţii tale. Vezi, această uşă se deschide uşor, şi acolo vreau Eu să Mă conduci! Tu M-ai primit deja înăuntru, şi este bine aşa. Dar acum, condu-ne pe toţi şi în această casă exterioară, ca să poţi aduce mărturie că Eu sunt Domnul, nu numai al vieţii tale, ci şi al acestei case, precum şi al acestei lumi întregi!"

5.Înţeleptul: "Tu eşti Domnul aici, la fel ca pretutindeni în întregul infinit. Ţie îţi aparţine şi această casă exterioară, în veci. In afară de Tine, nimeni nu are dreptul să facă aici ce pofteşte. De aceea, ar fi o necuviinţă fără margini din partea mea dacă eu aş fi cel care Te-aş conduce aici, pe Tine, adevăratul şi veşnicul proprietar al acestei case şi al acestui întreg tărâm!

6.O Doamne, Tu căruia necuprinsul îi aparţine dintotdeauna! De vreme ce în sfârşit ai venit în proprietatea Ta, condu-ne Tu, ca Tată al nostru, în acest lăcaş care nu-Ţi aparţine decât Ţie!"

7.Eu spun: "Ai vorbit bine, căci lucrurile stau întocmai aşa cum ai spus. Dar Eu te-am numit administrator al avuţiei Mele prin intermediul îngerilor Mei şi Mă aflu aici pentru ca tu să-Mi dai socoteală. De aceea, consider că mai degrabă tu eşti cel care ar trebui să Mă conduci în proprietatea pe care ţi-am încredinţat-o!?"

8.Înţeleptul: "O Doamne, dacă ai fi închiriat această proprietate, atunci da! Căci dacă cineva care nu posedă încă nimic închiriază o fermă, el trebuie în mod necesar să fie condus în ea de către administrator, care cunoaşte cel mai bine lucrurile. Dar Tu eşti Proprietarul Suprem; Tu cunoşti totul, până la cel mai mic atom al acestei case, precum şi modul meu cel atât de imperfect de a o îngriji. De aceea, nu vei avea multe

socoteli de făcut, căci sunt convins că Tu cunoşti greşelile mele de calcul, dintotdeauna.

9.De aceea, Te rog cu umilință încă o dată, pe Tine, unicul Domn şi Tată al acestei case, precum şi al tuturor celorlalte: ia în stăpânire ceea ce-Ți aparține. Fii milostiv şi îndurător cu mine, administrator nevrednic, şi nu mă pedepsi după cum desigur că aş merita-o!"

10.La aceste cuvinte, înțeleptul cade cu fața la pământ în fața Mea şi plânge pentru prima dată în viața sa; căci râsul, la fel ca şi suspinele, le sunt aproape necunoscute locuitorilor acestei lumi, cărora înțelepciunea le conferă adeseori o anumită asprime!

11.Eu îl chem pe Martin, spunând: "Martin, cum ți se par cuvintele acestui înțelept - acum, pe deplin convertit?"

12.Martin: "O, Doamne, ceea ce a spus el este purul adevăr, şi a facut-o într-un mod atât de desăvârşit încât nici că se poate grăi mai cu dreptate.

13.De Ți-ar fi vorbit şi evreii la fel atunci când Te-ai pogorât pe Pământ! Atunci Iuda nu te-ar fi trădat, iar Caiafa şi Pilat nu Te-ar fi răstignit! Căci şi acolo, ai venit să iei în stăpânire ceea ce era al Tău şi ai Tăi nu Te-au recunoscut, la fel cum nici acest străin nu Te-a recunoscut aici, în această lume!

14.Dar nu mai putem schimba nimic din cele petrecute! De aceea, iartă-i, o, Tu, cel mai bun Tată, pe toți cei care nu ştiu ce fac - căci şi eu am trista onoare de a mă număra printre ei!"

15.Eu spun: "E bine, dragul Meu Martin, şi tu ai vorbit cu dreptate! Dar acum, luați-1 pe acest înțelept şi duceți-l, înaintea Mea, în casă! Aşa să fie!"

Cap.168 - Domnul si Uhron, inteleptul de pe Soare. Convertirea lui Uhron si raspunsul sau intelept. Cuvintele lui Uhron se bucura de aprecierea lui Martin.

1.Acum, Eu ma indrept spre ei si spun: "Uhron, ia spune-Mi, usa acestei case se deschide greu sau usor? Daca se deschide usor, lasa-Ma s-o incerc, ca sa Ma pot convinge!"

2.Inteleptul: "O, prieten al ingerilor, si dintre oameni - cel mai Sublim! Sunt de parere ca Tu nu esti cineva care cauta intelepciunea in compania fiintelor umane. Caci toatii intelepciunea noastra nu este, oricum, decat un dar din partea Ta si toata organizarea noastra este opera Ta. Asta ma face sa cred ca nu este necesar sa-ti demonstrez cum se poate deschide usa acestei case! Porunceste-mi ce-i de facut si se va indeplini imediat!"

3.Eu spun: "Ai rostit cuvintele pe care vroiam sa le rostesti. Usa se deschide usor; atunci, condu-Ma in casa! Caci Eu nu am intrebat daca usa acestei locuinte se deschide usor sau nu. Ce importanta ar fi putut avea acest lucru, cand Eu pot face sa rasara si sa dispara miriade de case asemanatoare acesteia?

4.Nu i-am adresat aceasta intrebare decat inimii tale, care este adevarata usa a casei vietii tale. Vezi, aceasta usa se deschide usor, si acolo vreau Eu sa Ma conduci! Tu M-ai primit deja inauntru, si este bine asa. Dar acum, condu-ne pe toti si in aceasta casa exterioara, ca sa poti aduce marturie ca Eu sunt Domnul, nu numai al vietii tale, ci si al acestei case, precum si al acestei lumi intregi!"

5.Inteleptul: "Tu esti Domnul aici, la fel ca pretutindeni in intregul infinit. Tie iti apartine si aceasta casa exterioara, in veci. In afara de Tine, nimeni nu are dreptul sa

faca aici ce pofteste. De aceea, ar fi o necuviinta fara margini din partea mea daca eu as fi cel care Te-as conduce aici, pe Tine, adevaratul si vesnicul proprietar al acestei case si al acestui intreg taram!

6.O Doamne, Tu caruia necuprinsul Ii apartine dintotdeauna! De vreme ce in sfarsit ai venit in proprietatea Ta, condu-ne Tu, ca Tata al nostru, in acest lacas care nu-Ti apartine decat Tie!”

7.Eu spun: "Ai vorbit bine, caci lucrurile stau intocmai asa cum ai spus. Dar Eu te-am numit administrator al avutiei Mele prin intermediul ingerilor Mei si Ma aflu aici pentru ca tu sa-Mi dai socoteala. De aceea, consider ca mai degraba tu esti cel care ar trebui sa Ma conduci in proprietatea pe care ti-am incredintat-o!?"

8.Inteleptul: "O Doamne, daca ai fi inchiriat aceasta proprietate, atunci da! Caci daca cineva care nu poseda inca nimic inchiriaza o ferma, el trebuie in mod necesar sa fie condus in ea de catre administrator, care cunoaste cel mai bine lucrurile. Dar Tu esti Proprietarul Suprem; Tu cunosti totul, pana la cel mai mic atom al acestei case, precum si modul meu cel atat de imperfect de a o ingriji. De aceea, nu vei avea multe socoteli de facut, caci sunt convins ca Tu cunosti greselile mele de calcul, dintotdeauna.

9.De aceea, Te rog cu umilinta inca o data, pe Tine, unicul Domn si Tata al acestei case, precum si al tuturor celorlalte: ia in stapanire ceea ce-Ti apartine. Fii milostiv si indurator cu mine, administrator nevrednic, si nu ma pedepsi dupa cum desigur ca as merita-o!"

10.La aceste cuvinte, inteleptul cade cu fata la pamant in fata Mea si plange pentru prima data in viata sa; caci rasul, la fel ca si suspinele, le sunt aproape necunoscute locuitorilor acestei lumi, carora intelepciunea le confera adeseori o anumita asprime!

11.Eu il chem pe Martin, spunand; "Martin, cum ti se par cuvintele acestui intelept - acum, pe deplin convertit?"

12.Martin: "O, Doamne, ceea ce a spus el este purul adevar, si a facut-o intr-un mod atat de desavarsit incat nici ca se poate grai mai cu dreptate.

13.De Ti-ar fi vorbit si evreii la fel atunci cand Te-ai pogorat pe Pamant! Atunci Iuda nu te-ar fi tradat, iar Caiafa si Pilat nu Te-ar fi rastignit! Caci si acolo, ai venit sa iei in stapanire ceea ce era al Tau si ai Tai nu Te-au recunoscut, la fel cum nici acest strain nu Te-a recunoscut aici, in aceasta lume!

14.Dar nu mai putem schimba nimic din cele petrecute! De aceea, iarta-i, o, Tu, cel mai bun Tata, pe toti cei care nu stiu ce fac - caci si eu am trista onoare de a ma numara printre ei!"

15.Eu spun: "E bine, dragul Meu Martin, si tu ai vorbit cu dreptate! Dar acum, luati-1 pe acest intelept si duceti-1, inaintea Mea, in casa! Asa sa fie!"

Cap.168 - Efectul convertirii lui Uhron asupra locuitorilor casei. Intrarea Tn casa de pe Soare.

1.Petru, Ioan si Martin ll ridica de jos pe intelept si-1 duc in casa cea magnifica. Dar, cand locuitorii care se afla inlauntru ii zaresc, ei isi spun intre ei:

2.(Locuitorii casei): "Ce inseamna asta? Cel mai mare intelept nemuritor a cazut la pamant ca si mort si aceste trei spirite straine il poarta in casa noastra? Ce va mai urma? Cine este acest spirit care poseda o putere cum n-am mai intalnit niciodata, nici macar la ingeri?"

3.Cativa dintre ei, care i-au urmat pe cei care-1 transporta pe intelept: "Oare voi n-ati auzit ca este Spiritul Suprem al lui Dumnezeu? Noi suntem aproape siguri de asta; nu pricepem cum de v-a putut scapa acest lucru!'

4.Nu 1-ati auzit pe inteleptul nostra vorbindu-I si recunoscandu-L drept unicul Tata, drept Venerabilul acestei case, precum si al tuturor celorlalte?

5.Veniti-va dar in fire si cugetati la gratia care-i este acordata acestui lacas, da, intregii noastre lumi, cand Creatorul paseste pentru prima data pe ea in mod vizibil! Grabiti-va sa stergeti jiltul cel bogat al venerabilului casei, pentra ca adevaratul Proprietar sa poata ocupa locul care i se cuvine!"

6.Atunci, toti dau buzna in casa si incep sa trebaluiasca potrivit sfaturilor primite. Iar Eu ii urmez, inconjurat de Cian-Sa, de Gella si de cele trei fete ale casei. In urma Mea vin Borem si Chorel, ca ghizi ai tuturor membrilor adunarii, a caror uimire nu mai conteneste in fata nenumaratelor minuni pe care le descopera.

7.Cu totii sunt cuprinsi de cea mai profunda incantare si Ma slavesc necontenit. Caci acum, ei stiu deja cu certitudine ca Eu sunt unicul Domn, si se simt cu atat mai fericiti de a se afla in prezenta Celui care este Stapanul etern al tuturor minunatiilor si astfel, intram in prima casa a locuitorilor Soarelui.

Cap.169 - Cuvântarea de întâmpinare a lui Uhron. Domnul îşi revarsă Gratia Sa asupra lui Uhron. Chemarea adresata locuitorilor Soarelui de a deveni copii ai lui Dumnezeu. Trist bilanţ referitor la locuitorii Pământului.

*1.*După ce pătrund cu toţii în acest splendid templu, înţeleptul, care deja şi-a revenit complet, înaintează în faţa Mea şi spune, plin de respect şi umilinţă:

2.Înţeleptul: "O, Tu, căruia niciodată, pe acest tărâm, n-am îndrăznit să-I dăm vreun nume! Tu care ne-ai fost vestit de atâta timp de arhanghelii Tăi ca Spirit Etern Originar, Creatorul Atotputernic al tuturor fiinţelor care sunt nenumărate, fără început şi fară de sfârşit! Tu, Cel Dintâi, Sfântul Sfinţilor, Cel mai înţelept, Tu, Ordinea şi Legea a tot ceea ce există! Intrucât ne acorzi Graţia de a veni la noi, arată-ne, nouă, nevrednicele Tale creaturi, Voia Ta şi calea care ne va permite cu siguranţă să fim de-a pururi plăcuţi Ţie.

3.Ştim că noi beneficiem de mari avantaje pe acest tărâm. în ceea ce priveşte forma noastră exterioară, suntem foarte frumoşi şi, potrivit criteriilor noastre, destul de înţelepţi. Noi muncim mai mult folosindu-ne voinţa noastră mai mult decât cu mâinile. Niciodată nu am fost nevoiţi să ne preocupăm de probleme legate de hrană, lucru care se petrece foarte frecvent în alte lumi. Noi nu cunoaştem nici boala fizică, deşi trupul nostru este foarte sensibil. Şi, de asemenea, putem trăi cât timp dorim, în plus, transformarea pe care spiritele elevate ne-o cer (moartea) este pentru noi o plăcere supremă!

4.Pe scurt, pot afirma cu certitudine că nicăieri, în spaţiul tuturor creaţiilor Tale, nu se mai găseşte vreo altă lume în care fiinţele să fie mai fericite decât suntem noi, prin Graţia Ta infinită. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, ne dăm seama că distanţa care ne separă de starea de copii ai Tăi este la fel de mare ca depărtarea dintre polii necuprinsului!

5.O, Doamne! Întoarce-Ţi privirea spre noi care, ca şi ceilalţi copii ai Tăi, suntem creaţi tot de Tine! Dă-ne şi nouă o posibilitate de a ne apropia de sfinţii Tăi copii, în realitatea lor spirituală!

6.O, Tu, Tată Sublim şi Sfânt, dacă aceasta este şi Voia Ta, şi nu contravine

Ordinii tale desăvârşite, Te rog, îndeplineşte-mi ruga cea plină de umilinţă! Numai mizeria spirituală a acestui popor şi iubirea mea nespus de puternică pentru Tine mi-au dat tăria să Ţi-o adresez! Nu Te supăra, o Tată, nici pentru că am îndrăznit, eu, un străin, să bat la Sfânta Uşă a Inimii Tale!"

7.Eu îi răspund: "Fiul Meu Uhron, dacă Mă aflu aici, este tocmai pentru ceea ce mi-ai cerut. Căci vezi, fiinţele de pe micul Pământ M-au uitat complet şi au făcut din lumea lor un infern total! Nu mai există decât câţiva care, pe ici pe colo, cinstesc Numele Meu şi acţionează potrivit Legilor Mele! Majoritatea celorlalţi M-au uitat. Poţi să-ţi dai cu uşurinţă seama că Eu nu-Mi voi mai putea creşte copiii pe acest Pământ necredincios.

8.Căci nu cu Puterea Mea se poate face acest lucru - altminteri, ei ar fi judecaţi. Şi nu trebuie să fie aşa, căci ei trebuie să se bucure de cea mai deplină libertate, altminteri nu vor putea deveni niciodată Mana Mea dreaptă. Dar dacă Eu nu-i ating cu Puterea Mea şi-i las să facă ce vor, atunci devin nişte diavoli şi săvârşesc între ei nişte fapte atât de rele încât ar putea servi drept model în iadurile cele mai adânci.

9.Ei sunt complet lipsiţi de credinţă, de iubire, de umilinţă şi de supunere, şi prin aceasta, nu au deloc încredere în Mine. Cum ar putea ei să creadă în Mine când, potrivit încăpăţânării lor în necredinţă, Eu practic nici nu exist?

10.De aceea, nu-Mi rămâne nimic altceva de făcut decât să-i protejez şi să-i apăr pe cei câţiva drepţi şi pe cei mai buni dintre oamenii de pe Pământ. Cât despre ceilalţi, vreau să-i las în voia liberului lor arbitru şi să le iau înapoi legăturile care ne uneau, ceea ce va provoca, peste puţin timp, dispariţia lor de pe Pământ, ca şi cum n-ar fi fost decât nişte năluciri deşarte.

11.De vreme ce lucrurile stau astfel, aproape că nu mai pot obţine copii desăvârşiţi de pe acest Pământ. Cei mai buni sunt mai răi decât cei mai răi de aici, care, până acum, eraţi tocmai voi. De aceea, am să întemeiez aici o nouă şcoală unde vor fi îngrijite tinerele vlăstare care sunt viitori Mei copii; cât despre Pământ, am să-1 supun unei asemenea cerneri, încât cei buni care vor rămâne vor avea de mers cale de mai multe zile până să întâlnească un semen de-al lor!

12.Intrucât vreau să pun în aplicare toate acestea, am să vă descriu acum calea care vă va permite să ajungeţi la obţinerea stării binecuvântate de copil al lui Dumnezeu - dacă asta este voia voastră! Iar după ce Pământul va fi purificat, voi clădi un pod spiritual, pentru ca locuitorii Soarelui şi cei ai Pământului să poată urma aceeaşi cale, ca şi cum ar merge mână în mână.

13.Dar acum, trimite neîntârziat mesageri care să adune poporul, pentru ca cei care vor intra aici să fie cât mai numeroşi; căci vreau să deschid larg porţile Inimii Mele! Aşa să fie!"

Cap.170 - Sosirea popoarelor comunității solare.
Neliniştea lui Martin, care primeşte porunca
de a tine o predica.
Efectul unui cântec minunat asupra lui Martin.

1.La porunca neîntârziată a înțeleptului, mesagerii se grăbesc să cheme mii şi mii de localnici din toate vânturile, spunându-le că le va fi dată o nouă învățătură, care, până acum, era complet necunoscută pe acest tărâm.

2.Şi, precum norii mânați de un vânt năvalnic, trimişii aleargă de-a lungul şi de-a latul marii comunități. Cu sufletul la gură, ei le aduc vestea localnicilor şi-i îndeamnă să se grăbească să-i urmeze imediat în casa în care înțeleptul Uhron are obiceiul de a veni în ocaziile deosebite, atunci când le vesteşte oamenilor noile căi ale înțelepciunii, primite prin revelație din înaltul culmilor celor mai elevate.

3.Iar popoarele comunității se grăbesc să dea curs chemării care le este adresată, venind de îndată spre locuința înțeleptului. Setea lor de cunoaştere este atât de mare încât îi poartă literalmente prin văzduh, pe aripi de vultur, ceea ce provoacă un uriaş du-te-vino în direcția locului în care-i aşteaptă cunoaşterea supremă.

4.Martin aude acest vuiet de furtună, asemănător bubuitului unui tunet răsunând în interiorul unei case, şi Mă întreabă (Martin): "Doamne şi Tată, de unde provine toată această hărmălaie? Se apropie din ce în ce mai mult, iar intensitatea sa creşte clipă de clipă!"

5.Eu spun: "Oare tu nu ştii că atracția este maximă acolo unde se află magnetul principal? Vezi, acest vacarm provine de la oamenii de pe acest imens tărâm, care se apropie de noi în mare grabă, căci intuiesc ce-i aşteaptă aici. Ei au înconjurat deja casa; ia priveşte prin cele patru mari porți ce mulțime enormă se înghesuie! Cu toții, da, cu toții vin aici pentru a auzi Cuvintele Celui care este Domnul vieții şi al morții.

6. Vezi, munca noastră va fi mai amplă decât ceea ce ai făcut tu până acum! Dar nu te speria; chiar dacă treaba pe care o avem de făcut este considerabilă, noi avem destulă forță şi putere pentru a o duce la bun sfârşit! Sau poate crezi că nu va fi aşa, de priveşti atât de temător la masele de oameni care se apropie?"

7.Martin: "O, Doamne, ar fi o părere foarte greşită din partea mea! Mă întrebam doar cum ne vor putea auzi toate aceste nenumărate ființe? Deşi această casă este foarte mare, niciodată nu vor putea încăpea cu toții înăuntru. Căci eu văd, la fel ca pe Pământ, la depărtare de mai multe leghe, şi-mi dau seama că toate împrejurimile sunt deja ocupate! Chiar dacă vom ieşi din casă, nu vom putea fi auziți decât de către cei aflați în preajma noastră: toți ceilalți nici măcar nu ne vor zări. Cu adevărat, a oferi învățătură unei mulțimi atât de mari reprezintă o muncă enormă."

8.Eu spun: "Să nu crezi asta, dragul Meu Martin! Aici, lucrurile stau cu totul altfel. Vom discuta numai cu cei aflați foarte aproape de noi - în special cu Uhron -, iar el le va transmite celorlalți, imediat, tot ce va auzi, prin intermediul unor semne pe care le cunosc cu toții, ca un telegraf.

9.Dar acum, va trebui să intri tu în acțiune! Tu vei ține prima predică, apoi vor urma Petru şi Ioan, iar în final voi lua şi Eu cuvântul. Dar îți spun, stăpâneşte-te, căci va trebui să-ți păstrezi calmul; fă astfel încât să nu fii întrerupt! Ai încă puțină răbdare; când îți voi face semn, vei putea începe să vorbeşti! Aşa să fie!"

10.Martin (pentru sine): "Da, da, Doamne, Ți-e uşor să spui: "Aşa să fie!" Dar pentru mine, da, pentru mine, este cu totul altceva! Să le țin eu o cuvântare acestor milioane de ființe, care sunt - cu siguranță - la fel de înțelepte, ba chiar mult mai înțelepte decât mine? Şi asta în prezența Domnului, a lui Petru şi a lui Ioan - Ioan, al cărui spirit are o profunzime extraordinară? - Dar totul va fi minunat, dragă Martin! Va bate vântul furtună şi voi fi asaltat din toate părțile: cu atât mai bine!! Voi face prostie

peste prostie şi toți îşi vor bate joc de mine - ce-mi pasă mie? Totul este nemaipomenit de bine, nu-i aşa?

11.Este adevărat că mi s-a mai întâmplat să țin cuvântări mai mult sau mai puțin reuşite în prezența Domnului, precum şi a lui Petru şi Ioan. Dar nu în fața a milioane sau poate chiar trilioane de ființe care sunt, toate, mai deştepte decât mine. Aici, sala colcăie literalmente de auditori - este cu totul altceva!

12.S-a umplut casa de ei. Nici nu mai poți distinge dacă sunt bărbați sau femei! Mii de creaturi de o frumusețe nespusă îşi ațintesc asupra mea ochii lor mari, arzând de o curiozitate mistuitoare, şi par a se întreba ce le voi spune. Dar lasă, nu-ți face griji: totul va fi bine! - Eu nu cunosc nici măcar prima silabă a cuvântării mele, iar ei cască deja ochii mari, îşi ciulesc urechile şi stau cu gura căscată în fața mea, aşteptând să vadă ce le va aduce înțelepciunea mea - sau cine ştie ce altceva. Vai, săracii, să nu cumva să se înece cu ea!

13.Dacă Domnul mă părăseşte acum şi nu-mi aşează fiecare cuvințel pe vârful limbii, am să mă vâr în glod până-n gât! Aştept în continuu să-Mi facă un semn - dar în zadar! - Domnul fie lăudat! Oh, de-aş putea fi scutit de treaba aceasta! Dar sunt sigur că nu va fi aşa! Mi se pare deja că Domnul spune: "Martin, fii gata!"

14.Dar ascultă, ascultă! Mi se pare că aud nişte armonii în depărtare. Aud cânturi, cânturi minunate! Parc-ar fi nişte sunete de orgă şi nişte voci, cele mai pure voci de cântăreți! Oh, ce nespus de frumos, ce dumnezeiesc răsună aceste cânturi! O, tu, muzică divină şi pură, tu bucuri şi întăreşti sufletul nu numai pe Pământ, ci şi în Cer, tu delectezi spiritele preafericite! Aud acorduri din ce în ce mai puternice alternând cu sunete înalte şi sublime!

15.Ah, este incredibil de maiestuos! Ce başi viguroşi, ce note înalte cu tonalități melodioase şi ce sunete de o negrăită puritate! O, Doamne, această muzică este şi mai minunată decât toate celelalte minunății ale acestei lumi! Da, ea are darul de a-mi încânta fiecare fibră a sufletului. Simt acum ca voi fi totuşi în stare să spun ceva bun, atunci când va trebui să-mi încep cuvântarea! Cu adevărat, acesta este cel mai minunat cântec bisericesc pe care l-au auzit vreodată urechile unui spirit ca mine.

16.Oh, cât e de minunat, minunat, minunat! Doamne, îți mulțumesc pentru această bucurie fără pereche! Chiar dacă aceste cânturi n-au răsunat decât pentru Tine, ele mi-au provocat o fericire nemăsurată şi mă simt cuprins de un mare curaj. Tu dispui cu adevărat de mijloace infinite pentru a întări o inimă care ezită şi pentru a-i reda speranța celui care se îndoieşte, căci Tu cunoşti pe deplin sufletul fiecăruia. De aceea, acum Te voi vesti ca un adevărat herald şi voi demonstra Măreția Ta ascunsă, Iubirea, Puterea, Forța şi Sfințenia Ta! Lăudat fie Sfântul Tău Nume, în veci!"

Cap.171 - Domnul îi da instrucţiuni de conduita lui Martin.
Tratamentul mâniei.
Cum sa te porţi cu Satana.
Prudenţa lui Martin înaintea predicii sale.
Cuvinte liniştitoare ale lui Martin adresate
mulţimii înspăimântate.
Mesaj consolator al Domnului.

1.Eu spun: "Bine, bine, dragul Meu Martin! Cântecul care precede predica se apropie de sfârşit; acum, fii gata! Iţi spun, va fi ceva agitaţie aici, căci nu suntem la adăpost de duşmanul nostru!

2.De aceea, stăpâneşte-te şi nu te lăsa cuprins de mânie dacă va trebui să te confrunţi cu cineva aflat în ghearele ei; manifestă, mai degrabă, o seriozitate plină de blândeţe, şi astfel vei obţine o izbândă categorică asupra lui! Căci mânia caută să stârnească o altă mânie, pentru a o distruge apoi pe aceasta prin aşa-zisa sa supremaţie. Insă, dacă nu găseşte nici un punct de atac, mânia se întoarce asupra ei înşişi şi-şi află astfel, în cele din urmă, exterminarea. De aceea, fii gata de orice, străduieşte-te să rămâi serios şi blând, şi vei învinge!"

3.Martin: "O Doamne, dacă acest duşman, cu care am mai avut deja onoarea să am de-a face, in casa mea, îşi va face din nou apariţia, atunci Te rog, dăruieşte-mi ceva mai multă putere! Zău aşa, tare-aş vrea să-i dau o lecţie sănătoasă acestui monstru, ca să mă pomenească în veci, drept mulţumire pentru tot "binele" pe care mi 1-a făcut!..."

4.Eu spun: "Nu, dragul Meu Martin, doar ştii bine că faptul de a răspunde la rău cu rău nu a dat niciodată roade bune! Descotoroseşte-te de asemenea gânduri. Actionează aşa cum te-am sfătuit adineaori, şi astfel victoria deplină îţi este asigurată! Dar, dacă vei proceda in mod distructiv cu acest duşman, el o va lua cu siguranţă la sănătoasa; însă nu pentru a nu se mai întoarce niciodată, ci pentru a-şi aduna noi forţe cu scopul de a-ţi face, dacă se poate, cât mai mult rău.

5.Iţi spun: dacă ar putea fi distrus, ar fi nimicit cat ai clipi.Dar cum acest lucru nu este cu putinţă, potrivit legilor fundamentale şi eterne, trebuie prin urmare să procedezi într-un cu totul alt mod, şi să-1 capturezi păstrându-i viata, pentru a ocroti întreaga creatie materiala. Cea mai bună soluţie constă în a-i îngrădi cât mai mult influenţa; dar păzeşte-te de dorinţa de a-l distruge sau chiar al nimici!

6.Dar acum, cantecul care precede predica se încheie; aşadar, pregăteşte-te. Dacă vei face aşa cum te-am sfătuit, poţi conta pe ajutorul Meu!"

7.Chiar în clipa in care pronunţ aceste cuvinte, muzica încetează. Uhron, înţeleptul se apropie de Martin şi spune: "Prietene, din câte-am auzit, tu ne vei vorbi primul. Poti să începi chiar acum, totul este pregătit. Poporul este adunat, transmiţătorii se află la posturile lor**,** ochii şi urechile tuturor sunt îndreptate spre tine; aşadar, - daca vrei şi, mai presus de toate, dacă aceasta este voia Celui care este Spiritul Suprem - poţi începe!"

8.Martin: "Da, prietene, voi începe imediat. Dar spune-mi mai întâi dacă-i cunoşti suficient de bine pe toţi oaspeţii care s-au adunat aici, în mulţime compactă, în acest mare lăcaş, ca să-mi spui dacă nu cumva printre ei .se ascunde vreun străin care-ţi este complet necunoscut?

9.Dacă nu există nici un străin, am să fiu concis şi am să vă vorbesc în mod direct. Dar dacă s-a strecurat aici vreun intrus, ca un hoţ, un tâlhar şi un criminal, pentru a tulbura şi a aţâţa sufletele acestor numeroşi auditori, în timpul cuvântării mele, atunci arată-mi-1, ca să-1 aduc aici, în faţa noastră a tuturor!"

10.Inţeleptul examinează cu conştiinciozitate toată mulţimea oaspeţilor, care păstrează cea mai desăvârşită ordine. Dar, negăsind pe nimeni necunoscut, îi spune lui

Martin: "Prietene, atât cât văd cu ochii, nu zăresc nici un străin. Totuşi, am să adresez un semn legat de această problemă tuturor celor care se află afară. Astfel, ne vom lămuri imediat!"

11."Bine, spune Martin, fă-o, am să mai aştept încă puţin!"

12.Prin semne, înţeleptul transmite rapid întrebarea sa celor care aşteaptă în depărtare. Foarte rapid, răspunsul soseşte din toate părţile:

13.(Mulţimea): "Nu, nu, nu! Nu există nici un străin printre noi! Insă se întâmplă ceva ciudat pe marele ocean din apropierea noastră: suprafaţa apei devine foarte agitată şi teribil de învolburată! Asistăm cu îngrijorare la ridicarea unei mari mase de apă, asemănătoare unei umflături enorme, şi ne temem că va trebui s-o luăm la fugă înainte ca venerabilii noştri oaspeţi să fi terminat să ne adreseze sfintele lor cuvinte!

14.Chiar în timp ce-ţi vorbim, Uhron, la mică distanţă de noi, masa de apă se bombează ca un pântece gigantic! O, Mare .Spirit al lui Dumnezeu, când va ajunge la punctul său culminant, apele vor ţâşni până în locaşurile Tale cele mai elevate! Oh, roagă-1 pe Atotputernicul, care se pare că Se află în casa ta, să binevoiască să îndepărteze de noi această primejdie ameninţătoare şi să nu ne lase să pierim într-un mod atât de jalnic!"

15.Inţeleptul, foarte încurcat, îi repetă mesajul lui Martin şi-1 roagă să-I ceară Domnului să îndepărteze o asemenea primejdie de mulţime.

16.Martin răspunde: "Prietene, anunţă-i repede pe toţi aceşti oameni că nu trebuie să le fie absolut deloc frică de ceea ce se întâmplă şi că nu li se va face nici cel mai mic rău! Căci ceea ce se petrece acum este provocat de către acel spirit rău şi neputincios care a avut îndrăzneala, odinioară, sub înfăţişarea unui fals spirit de lumină, să vă prescrie noi legi divine. Dar acestea nu erau altele decât propriile sale legi, şi el vroia, astfel, să vă corupă pe toţi până la rădăcină. Dar, pentru a dejuca pe veci planul său mârşav, iată-ne aici, şi vă vom salva pe toţi, graţie Puterii şi Forţei Celui Care stă printre noi, ca un Tată Veşnic şi Sfânt în mijlocul copiilor Săi! Spune-le imediat, tuturor, aceste lucruri!"

17.De îndată, înţeleptul se supune şi apoi, după puţin timp, primeşte un nou răspuns:

18.Mulţimea: "Numai a Spiritului Suprem al lui Dumnezeu să fie toată slava şi mărirea, în veci! Aceasta este, cu adevărat, unica mângâiere! Totuşi, apa urcă cu o viteză incredibilă şi va ajunge la noi înainte ca pendula marelui cronometru să bată de zece ori. Roagă-L pe Domnul să facă ceva, altminteri va trece şi ultima ocazie de a o lua la fugă!"

19.Inţeleptul îi transmite imediat aceste lucruri lui Martin, care spune:

20.(Martin): "Spune-le repede că, în ciuda aparenţelor, nu trebuie să se teamă absolut deloc! Nici să nu o ia la goană, chiar dacă apa va ajunge să le ude picioarele. Căci Domnul nu-i va da frâu liber potrivnicului decât până în acel punct; apoi, El îl va apuca cu Dreptatea Sa Supremă şi-1 va pedepsi extrem de sever, sub privirile tuturor!"

21.Din nou, înţeleptul comunică rapid aceste cuvinte şi primeşte următorul răspuns:

22.Mulţimea: "Avem încredere în Cuvântul Fiinţei Sfinte şi vom lăsa deci primejdia să ajungă până la picioarele noastre; şi ne vom bucura, îl vom lăuda şi-L vom slăvi pe Spiritul Suprem dacă ne va acorda o graţie atât de mare! Dar apa urcă fără încetare şi masa de apă - cu un volum imens - care se umflă, creşte cu o viteză nemaipomenită. Dacă Atotputernicia lui Dumnezeu nu-i pune frâu, se va produce o ţâşnire dintre cele mai teribile şi devastatoare."

23.Inţeleptul îi transmite repede acest răspuns lui Martin care spune, cuprins de o puternică stare de agitaţie:

24.(Martin): "Ascultă prietene, acesta este un mizerabil pui de năpârcă fără nici

un respect pentru Dumnezeu, căci el ştie că Domnul este prea bun, da, mult prea bun! Dar deşi, în cazul Domnului, totul capătă mai mult sau mai puţin un caracter infinit, în această privinţă, Satana se înşeală foarte tare. Da, de data aceasta, Răbdarea Sa practic nemărginită va ajunge cu siguranţă la capăt, şi acest ticălos bătrân va fi încătuşat în modul cel mai drastic."

25.Eu spun: "Martin, nu te lăsa tulburat! In curând am să-i vin de hac acestui agitator. Dar tu poţi să-ţi începi cuvântarea, ca să ne atingem, odată pentru totdeauna, scopul pe care ni l-am propus! Lasă-1 pe Satana să-şi savureze bucuria. îţi spun, ea va fi de scurtă durată! Şi, pentru ca să fii cu atât mai liniştit, îţi mai spun următorul lucru: de data aceasta, duşmanul se înşeală foarte tare în privinţa Răbdării Mele!"

26.Martin: "O, Doamne, Tu, Cel mai Sfânt Tată! Acum, biata mea inimă se simte uşurată de o povară de o mie de tone! Oh, toată iubirea şi adoraţia mea cea mai profundă sunt numai pentru Tine!"

Cap.172 - Predica lui Martin în faţa adunării fiinţelor de pe Soare. Condiţia pentru a deveni un copil al lui Dumnezeu: a trai purtându-ti crucea.

1.După aceste cuvinte, Martin se întoarce către adunare şi spune: "Voi toţi care sunteţi adunaţi aici cu această extraordinară ocazie, pentru a asculta cuvintele Vieţii din gura mea şi apoi chiar din Cea a Domnului Insuşi: în primul rând, să ştiţi că nu trebuie să vă tulburaţi dacă evenimentele au căpătat o întorsătură foarte ameninţătoare pentru voi în aceste clipe. Căci vedeţi, Dumnezeu Insuşi, Spiritul Suprem şi Atotputernic, este prezent aici în mod clar perceptibil; este Cel cu care m-aţi văzut cu toţii discutând acum câteva clipe.

2.El, care este singurul şi adevăratul Domn şi Creator al întregului infinit, m-a asigurat în mod categoric că-1 va pedepsi cumplit pe acest spirit rău, în faţa ochilor voştri, dacă îndrăzneşte să-şi continue jocul său malefic. Aşadar, de vreme ce avem această certitudine absolută, să aşteptăm cu răbdare şi fără nici o teamă tot ceea ce ni se va întâmpla, prin graţia Domnului.

3.Chiar eu, care vă vorbesc în aceste clipe, nu sunt defel un înţelept prin mine însumi. Tot ce vă voi spune, va fi un mesaj pe care vi-1 voi transmite din partea Domnului, nicidecum prin vorbe alese, ci prin cuvinte simple, care vor fi cu atât mai adevărate şi mai potrivite. Am să vă ofer, aşadar, ceea ce am: ascultaţi-mă!

4.Dragi prieteni, care vă bucuraţi, la fel ca mine, de Graţia Dumnezeului nostru al tuturor, a Domnului şi Tatălui meu care acum este şi al vostru! De la început, Voia Atotputernică a acestui Tată unic v-a dăruit, tuturor, asemenea privilegii, în minunata voastră lume, încât cele ale locuitorilor planetei mele nici nu se pot compara cu ele!

5.In primul rând, aveţi frumuseţea trupului vostru fizic; da, sunteţi atât de frumoşi încât noi, locuitorii Pământului, n-am putea să ne închipuim nici măcar un înger neprihănit de lumină cu trăsături mai minunate decât ale voastre! Apoi, durata vieţii voastre pe acest astru depinde de bunul vostru plac, astfel încât fiecare dintre voi poate trăi oricât de mult doreşte. Diferenţa dintre viaţa voastră naturală şi cea de după moarte este, cu adevărat, atât de neînsemnată încât, pentru voi, este practic acelaşi lucru dacă trăiţi cu sau fără corp fizic. Voi îi puteţi vedea pe defuncţii voştri şi puteţi discuta cu ei oricând şi oricum doriţi, şi puteţi chiar să vorbiţi cu noi şi să acţionaţi asupra noastră - deşi noi suntem spirite devenite cu desăvârşire pure - ca şi cum aţi fi decorporalizaţi!

6.Oh, cât de diferite sunt toate acestea de ceea ce se petrece în aspra noastră lume, în care eu şi toate aceste fiinţe care mă însoţesc am trăit în învelişul nostru trupesc! Acolo, durata vieţii naturale este variabilă, dar cu toate acestea ea este foarte scurtă. Când unul dintre voi spune: "Sunt tânăr!" la noi, ar fi deja incredibil de bătrân. Căci ştiu că încă mai există chiar aici, în această adunare, fiinţe în vârstă de mai multe sute de ani, potrivit.propriului nostru mod de a calcula timpul. Pentru voi, ele sunt încă tinere, în vreme ce la noi, ar fi considerate extraordinar de bătrâne.

7.Tot astfel, există la voi fiinţe atât de bătrâne încât, potrivit calculelor noastre, ele sunt deja mai în vârstă decât întreaga rasă umană de pe micuţa mea planetă! Da, există cu siguranţă aici fiinţe încă întrupate, care sunt poate chiar de mii de ori mai în vârstă. Ce mari, ce profunde şi sfinte experienţe trebuie să fi trăit asemenea oameni! Ce dezvoltare fantastică trebuie să capete formarea voastră spirituală, alături de aceşti învăţători atât de experimentaţi, şi ce adânc trebuie să-şi dezvolte înţelepciunea voastră rădăcinile sale minunate!

8.In lumea noastră, pe cand de-abia începi să înţelegi ce este viaţa, moartea vine să te răpească, în chinuri extreme, şi să te smulgă din penibila stare a întrupării tale carnale. Că o fi întru viaţă sau moarte veşnică, nimeni nu prea ştie! Pe scurt, trebuie să renunţi la tot ceea ce-ai dobândit: onoare, glorie, ştiinţă sau înţelepciune; căci nimic din toate acestea nu contează în ochii Domnului! Iar atunci când îngerul morţii vine să-şi înfigă coasa în inima omului, atunci totul s-a sfârşit!

9.Trebuie să mori fără nici o perspectivă de răsplată! Căci, la noi, viaţa după moartea trupului există numai în credinţă şi în speranţă, potrivit învăţăturii care ne-a fost transmisă. Practic, nimeni nu are, întrupat fiind, o conştiinţă precisă a vieţii veşnice, aşa cum stau lucrurile în cazul vostru! Gândiţi-vă la avantajul pe care-l reprezintă pentru o fiinţă umană faptul de a fi stăpâna propriei sale vieţi, aşa cum sunteţi voi aici, şi de a se putea bucura în mod liber de tot ceea ce a dobândit, precum şi de numeroasele privilegii pe care i le aduce o asemenea viaţă!

10.Voi puteţi să vorbiţi cu sufletele răposaţilor voştri şi să-i vedeţi oricând, ca şi cum n-ar fi murit deloc. Dar la noi, de-abia un om din zece mii ştie dacă mai există viaţă după moartea trupului, şi în ce constă aceasta. Şi totuşi, ni se cere să sacrificăm totul pentru o viaţă de apoi pe care mulţi nici nu o cunosc şi a cărei existenţă n-au intuit-o niciodată! Pe de altă parte, cei care cred în ea nu au nici cea mai vagă reprezentare despre ce este sau va fi de fapt această viaţă - numai dacă nu se iau după anumite relatări cu totul fanteziste!

11.Da, gândiţi-vă la privilegiul - inimaginabil pentru o creatură - de a fi de la bun început stăpâna propriei sale vieţi!"

Cap.173 - Continuarea predicii episcopului Martin. Diferenţa dintre condiţiile de viaţa de pe Soare si de pe Pământ.

1.(Martin): "Pentru noi, lumea voastră este un soare fără de care n-ar exista deloc viaţă pe planeta noastră. El ne dă lumină şi căldură; iar voi locuiţi pe el şi nu cunoaşteţi nici noaptea, şi nici frigul.

2.Oare chiar ştiţi voi ce este un soare? - Da, în ciuda întregii voastre înţelepciuni, nu ştiţi aproape deloc acest lucru, dat fiind că voi locuiţi chiar pe el!

3.De -abia dacă sunteţi conştienţi de avantajele de a fi locuitorii unui asemenea soare. Nici eu, habar n-aveam de ele, mai demult, când mă târâm ca un vierme pe mizerabila mea planetă. Dar acum, ştiu şi vă pot spune, ca spirit care a atins starea de

înțelepciune, că-mi este cu neputință să găsesc cuvinte pentru a vă descrie avantajele de care vă bucurați. Cât de mizerabile sunt condițiile de viață ale locuitorilor de pe mica mea planetă, mai ales în comparație cu ale voastre! Pentru ei, nu există decât - cel mult - câteva rare clipe de fericire.

4.Duritatea şi extrema ariditate a solului le obligă pe nefericitele ființe umane să-şi producă pâinea cu sudoarea frunții. Şi, întrucât această muncă trudnică este peste puterile anumitor ființe mai slabe din naştere, acestea cerşesc. Sau, dacă sunt suficient de puternice, ele le răpesc cu forța hrana celor care sunt activi.

5.Apoi, asemenea oameni adună laolaltă o mulțime de alte ființe care li se aseamănă şi care nu mai muncesc, unica lor ocupație devenind furtul. Ei îi asupresc în mii de feluri pe lucrătorii harnici, sub acoperirea legii, le cer impozite şi-i tratează ca pe nişte ființe inferioare.

6.Cu timpul, aceşti leneşi se transformă în seniori puternici care-i domină pe muncitori şi pe cei care se ocupă de producerea hranei, şi fac ce vor cu aceştia. Astfel, ei le prescriu legi peste legi care, de cele mai multe ori, nu urmăresc decât interesul legislatorilor. Opoziția față de aceste legi antrenează pedepse extrem de severe, ceea ce sporeşte şi mai mult mizeria vieții - oricum, plină de necazuri - a celor ce muncesc. Dacă se întâmplă uneori ca muncitorii să fie prea asupriți, atunci ei se răscoală, împinşi de prea-plinul mâniei lor, şi pornesc în cete mari împotriva asupritorilor lor şi-i omoară cu sutele, plătind, de altfel, de cele mai multe ori, cu propria lor viață aceste fapte.

7.Asemenea mişcări provocate de mânie se numesc la noi războaie. Când încep, de obicei ele nu iau sfârşit decât după ce una din părți o nimiceşte complet pe cealaltă, sau atunci când cel mai slab recunoaşte ceea ce este evident, în timpul masacrului, şi anume faptul că nu este în stare să se măsoare cu cel mai puternic, şi se predă, cerând îndurarea sau moartea. Astfel, desigur, pacea este din nou restabilită.

8.Dar ce mai pace! Vă spun: o pace infernală şi nicidecum una divină! Căci atunci, învinsul devine sclav şi, datorită neputinței sale, trebuie să accepte să-i fie impuse legi care-i încătuşează, cu cele mai grele lanțuri, nu numai mizerabilul său corp - adeseori acoperit de răni - ci şi spiritul.

9.O asemenea situație se prelungeşte adeseori timp de mii de lungi ani pământeşti. Cu toate acestea, natura Pământului rămâne mereu aceeaşi, cu succesiunea zilelor şi a nopților de suferință, aducând curând o iarnă care îngheață totul, apoi din nou o vară atât de toridă încât face ca lanțurile să pară şi mai fierbinți şi mai insuportabile decât gerul mortal al iernii.

10.Lipsa de hrană provoacă o durere în stomac pe care noi o numim "foame" şi care, în anii neroditori, devine atât de cumplită încât mulți mor din cauza ei.

11.0, prieteni, comparați această viață cu a voastră şi recunoaşteți în forul vostru interior dacă înțelepciunea cu care ați fost înzestrați poate găsi cuvinte pentru a descrie cum se cuvine enormele privilegii ale vieții pe care o duceți! Răspundeți: "Asta nu se poate numi viață, ci cel mai cumplit chin! Oare cum pot îndura nişte ființe umane toate acestea, şi apoi să-I mai aducă şi laude Creatorului lor?"

12. Deşi această întrebare este legitimă, am să vă spun că, în ciuda tuturor acestor fapte, există acolo numeroase ființe care-L iubesc şi-L slăvesc pe Creatorul lor cu atât mai mult cu cât au *o* soartă nefericită! - Ce credeți despre asta?

13.Spuneți: "Prietene, este cu neputință! Cum poate un Creator plin de o Bunătate Supremă să le rezerve o soartă atât de mizerabilă creaturilor Sale şi apoi să le ceară, pe deasupra, să-L mai şi slăvească şi să-L iubească pentru asta? Cu adevărat, înseamnă că bieții locuitori ai Pământului nu-L cunosc cu adevărat pe Creatorul lor! Sau dacă-L cunosc, atunci sunt nebuni dacă-I mulțumesc şi chiar Il slăvesc pentru o asemenea viață!"

14.Şi această reacție din partea voastră este corectă, dacă privim *din* punctul de vedere al vieții voastre nespus de favorizate. Dar ce mai spuneți de următoarele

aspecte: Creatorul le dă cele mai dure şi veşnice pedepse, în focul iadului, oamenilor de pe planeta mea care nu-L iubesc mai presus de orice, în ciuda tuturor necazurilor vieţii lor pământeşti, care nu-şi binecuvântează duşmanii şi pe cei care-i chinuie, şi care nu se roagă pentru cei care-i blestemă! Şi, în sfârşit, la fel îi pedepseşte şi pe cei care nu-I sunt recunoscători lui Dumnezeu, Creatorul lor, pentru tot ce le dăruieşte, bun sau rău, şi nu-I mulţumesc din toate puterile, care le mai rămân după toate caznele la care sunt supuşi? - Ce ziceţi de toate acestea?

15.Ce credeti despre faptul că, pe această planetă, Domnul îi pedepseşte cel mai sever tocmai pe cei care-*L* iubesc cel mai mult? In vreme ce cei care-*L* disprețuiesc se bucură aproape întotdeauna de *o* bunăstare desăvârşită - sau cel puţin de ceea ce se consideră *a* fi bunăstare pe planeta mea, care cu siguranţă nu are nimic de-*a* face cu concepţia voastra despre bunăstare.

16.Oh, vorbiţi, prieteni, spuneti-mi părerea voastră, voi care sunteţi atât de fericiţi! - Dar rămâneţi, practic, muţi! Totuşi, trebuie să vă spun si mai multe, ca să vă puteţi face o părere şi mai clară. Aşadar,ascultaţi:

17.Cred că nu mai *e* nevoie să vă tot descriu superioritatea vieţii voastre, pentru a sublinia cât de mizerabilă este cea *a* fiinţelor de pe planeta mea. Ştiu *ca* oricum, voi vă cunoaşteţi starea cu mult mai bine decât mine. Dar, pentru *a* vă arăta si mai clar diferenţa dintre condiţiile celor două lumi ale noastre, vreau să intru şi mai mult în detalii. Cu profunda voastră intelepciune şi *cu* viziunea voastră pătrunzătoare *a* lucrurilor, vă va fi uşor să judecaţi situaţia în care se află locuitorii Pamantului faţă de voi întrucât ceea ce *v*-am împărtăşit până acum aproape că vă taie deja rasuflarea, sunt chiar curios sa vad cum veţi reacţiona la auzul *a* ceea ce am să va mai spun!

18.V-am atras deja atenţia viaţa pe planeta mea este foarte grea, atât în plan fizic, cât şi în plan spiritual sau moral. Hrana nu poate fi obţinută *din* sol decât cu preţul unei munci extrem de grele care ne consumă in intregime forţele. Şi, înainte de a reuşi, mai trebuie să ne confecţionăm mii de unelte necesare cultivării pământului, care este deosebit de tare.

19.In zilele noastre, datorită succesiunii foarte schimbătoare a vremurilor, raporturile dintre oamenii de pe planeta mea au ajuns în punctul în care numai o foarte mică minoritate posedă propria sa parte de pământ, în timp ce ceilalţi nu au nimic şi au devenit nişte adevăraţi sclavi pentru a obţine un salar de mizerie şi cea mai sărăcăcioasă hrană.

20.Foarte mulţi dintre aceşti proprietari îngrămădesc adeseori de mii de ori mai mult decât ar putea consuma, ei şi toţi urmaşii lor, într-o mie de ani.

21.Iar când vine iarna cea cumplită care îngheaţă totul, bogaţii proprietari au case bune şi încăperi confortabile pe care le pot încălzi după plac cu un foc artificial, şi au la dispoziţie paturi moi şi călduţe pentru a se odihni.

22.Dimpotrivă, nenumăraţii săraci care nu posedă nimic trebuie să-şi petreacă viaţa adeseori înfometaţi, bolnavi, trişti şi prost îmbrăcaţi, în cele mai groaznice bordeie. Şi dacă, aşa cum se întâmplă adeseori, situaţia devine atât de cumplită încât ajung să moară cu miile, de foame şi de disperare, cu toate acestea, bogaţii proprietari nu-şi fac nici o grijă în privinţa lor. Ei privesc lucrurile fără a se tulbura şi spun: "E bine ca toţi aceşti cerşetori, care nu sunt decât nişte golani, să fie în sfârşit exterminaţi şi sa nu ne mai bată la cap!"

23.Dar această sărăcie, provocată, cel mai adesea, de către bogătaşi, este exploatată tot de ei în avantajul şi pentru bunăstarea lor: ei practică, în modul cel mai inuman, camătă cu proviziile acumulate. Cel care nu le dă sau nu este în stare să le dea ceea ce-i cer poate să şi moară de foame la uşa lor - inima lor tot nu se va înduioşa.

24.Oricât de revoltătoare şi de nedreaptă ar fi situaţia, Creatorul nu schimbă, ca să zicem aşa, mai nimic! Zilele şi nopţile urmează una după alta. Ploaia cade şi-şi răspândeşte binecuvântarea asupra tuturor ţarinilor, atât ale celor bogaţi cât şi ale

săracilor, care nu dispun de mijloacele necesare pentru a-şi cultiva mizerabilul petec de pământ în funcţie de nevoile lor. Pomii fructiferi ai bogătaşilor dau rod bogat, în timp ce cei ai săracilor sunt adeseori piperniciţi, pe jumătate uscaţi şi fără rod. Bogătaşii cu inima de piatră au totul din belşug, pe când săracii pier adeseori într-o sărăcie de nedescris!

25.Aşa cum am mai spus, în faţa unor asemenea practici revoltătoare şi satanice, Creatorul rămâne impasibil timp de mulţi ani, ca şi cum asta n-ar avea nici o importanţă. Şi dacă uneori - înduioşat, fără îndoială, de rugăciunile amestecate cu lacrimi de sânge ale săracilor - El face să se pogoare o judecată asupra Pământului, judecată a cărei provenienţă divină nu este clar vădită, aceasta nu-i atinge în principal decât pe cei săraci şi nevolnici. De obicei, bogaţii scapă basma curată, şi mulţi dintre ei chiar se îmbogăţesc şi devin şi mai fericiţi - din punct de vedere pământesc - cu ocazia unei asemenea judecăţi.

26.Izbucneşte un război: săracii care nu au nimic trebuie să se bată în schimbul unei simbrii de mizerie şi, adeseori, să-şi dea chiar viaţa pentru cei bogaţi, pe câmpul de bătălie. Astfel, bunurile celor bogaţi sunt din nou în siguranţă. Iar dacă săracii se întorc totuşi din luptă - adeseori, complet infirmi, pierzându-şi o mână sau un picior, acoperiţi cu un mare număr de cicatrici atunci ei trebuie să cerşească pentru a obţine o mizerabilă bucată de pâine. Dacă ajung în faţa porţii unui bogătan, ei sunt adeseori alungaţi ca nişte animale periculoase, acoperiţi de cele mai umilitoare înjurături!

27.Vedeţi: în ciuda tuturor acestor lucruri, ei nu trebuie să le vrea răul unor asemenea răufăcători, ci dimpotrivă, să-i binecuvânteze şi să-i ierte din toată inima pe călăii lor, altminteri riscă să fie aruncaţi de Dumnezeu în chinurile veşnice ale iadului!

28.La fel cum războiul seamănă cu o judecată divină care întotdeauna îi atinge cel mai cumplit pe cei care deja sunt cei mai nefericiţi, la fel stau lucrurile şi cu toate celelalte judecăţi. Ele îi copleşesc în special pe cei săraci şi nefericiţi, în timp ce cei bogaţi şi fericiţi, care nu au nici inimă şi nici compasiune, scapă aproape întotdeauna fără să pătească nimic.

29.Cu toate acestea, cel mai adesea, cei săraci sunt cei care ţin la Domnul, care cred în El şi care se roagă Lui aşa cum pot. Cei bogaţi şi fericiţi, rareori au câte un dram de credinţă, şi cel mai adesea - deloc, în inima lor împietrită ca stânca, cu adevărat, există foarte puţină iubire de Dumnezeu! Ei nu se roagă practic deloc şi adeseori îşi permit să-şi bată joc de Domnul şi de legile Sale în modul cel mai ruşinos.

30.Un ban de aur, o fată tânără şi lascivă cu care se vor deda celui mai josnic desfrâu, le par de mii de ori preferabile unui Dumnezeu care nu are nici o semnificaţie pentru ei; şi cu atât mai puţin le va păsa de nefericiţii care îndeplinesc pentru ei cele mai penibile corvezi, cu sudoarea frunţii, şi le păzesc viaţa zi şi noapte, atât vara cât şi iarna, cu preţul propriei lor vieţi.

31.Dar, în completa lor uitare a lui Dumnezeu, ei se simt fericiţi pe Pământ şi nu sunt niciodată deranjaţi în viaţa lor luxoasă de către cei săraci - cel mult, din când în când, de către cei asemănători lor. Insă, chiar şi nefericiţi, bogaţii se găsesc cel mai adesea într-o situaţie de o mie de ori mai bună decât cei mai fericiţi dintre cei săraci, care n-au avut niciodată nimic altceva decât sărăcia lor.

32.Prieteni, ce spuneţi despre aceste lucruri? Cum vi se pare viaţa oamenilor de pe această planetă pe care voi o numiţi de obicei "sfântă"?"

Cap.174 -Supărarea fiinţelor solare, provocata de cuvântarea lui Martin.
Dialog între Uhron si Martin.

1.Acum, înţeleptul Uhron înaintează către Martin şi spune: "Prietene, văd bine că ceea ce ne-ai spus este adevărat; dar ce scop urmăreşti? Vrei să ataţi poporul acesta împotriva lui Dumnezeu? Zău, nu mai ştiu ce să cred şi nu te pot înţelege, iar pe Dumnezeu - şi mai puţin! Despre ce ordine este vorba aici?

2.Eu cunosc Cerurile şi de asemenea infernurile multor lumi, dar îţi spun: nici un infern nu este mai rău decât cel care domneşte pe planeta ta! Te rog, vorbeşte despre altceva, altrninteri tot poporul se va mânia împotriva lui Dumnezeu, Căruia, până acum, I-a adus întotdeauna numai laude şi măriri."

3Martin: "Fiecare fiinţă primeşte de la Domnul - în taină sau deschis - o anumită sarcină de îndeplinit, cu o singură diferenţă: ea este nevoită, însă noi, fiinţele libere şi independente, putem şi vrem s-o ducem la bun sfirşit! De aceea, puteţi face ce vreţi cu cuvintele mele: eu nu fac nimic altceva decât ce-mi cere Domnul! Binevoiţi deci să continuaţi a mă asculta, căci încă n-am terminat!"

4.Înţeleptul: "Poţi continua să vorbeşti, dar problema este de a şti la ce sunt bune cuvintele tale. Nu câştigi nimic dacă ne descrii, nouă, care suntem mai puri decât voi, condiţiile care domnesc pe planeta ta. Şi, de asemenea, nu obţinem nici un avantaj dacă suntem informaţi în privinţa lor. Căci, ce-am putea câştiga de pe urma faptului de a cunoaşte răutatea lumii tale mai bine decât ne permite înţelepciunea noastră s-o ştim? Am putea, mai degrabă, să păţim ceva nespus de rău ascultându-te cum vorbeşti despre cumplita stare judecată a Pământului, - atât de îngrozitoare, încât probabil că nu va mai putea fi compensată niciodată!

5.De aceea, sunt de părere că am ascultat destule despre grelele condiţii care domnesc pe Pământ, şi ne putem cu uşurinţă închipui că există lucruri şi mai rele! De aceea, cred că este inutil să ne chinui şi mai mult descriindu-ne o stare de lucruri pe care noi oricum n-o putem schimba! Iar noi nu credem şi nu vom crede niciodată că lumea noastră va dori să adopte această ordine a vieţii, care este nemaipomenit de rea. Prin urmare, credem că poţi să-1 laşi pe fratele tău Petru să vorbească în locul tău; poate că el are să ne spună ceva mai bun!

6.Dacă ai intenţia să-L acuzi pe Dumnezeu, Creatorul tău şi al nostru, şi să ne faci judecători ai faptelor Sale, mi-e tare milă de tine! Ce-am putea noi să întreprindem împotriva Atotputerniciei Sale, noi, biete creaturi, chiar dacă ne-am da seama că El îi tratează în mod nedrept pe locuitorii Pământului? Oare nu este El Unicul Domn, în Mâinile Căruia stă întregul necuprins?

7.Presupunând că, dintre miriadele de lumi, El chiar a ales una cu care a vrut să se joace, din pur capriciu, ia spune-mi, cine ar putea să-I ceară socoteală? Şi chiar dacă tu ai îndrăzni să faci aceasta, crezi că L-ai putea obliga să Se justifice? El este şi rămâne de-a pururi Domnul şi face ce vrea! Cel căruia El vrea să-i arate Bunătate, îi arată; dar dacă vrea să respingă pe cineva, El poate s-o facă, - fie că ni se pare nouă corect sau nu!

8.Cine ar putea să-L împiedice să distrugă imediat această lume? Sau să ne lase pradă unei puzderii de spirite care ne-ar supune celor mai îngrozitoare cazne timp de câteva veşnicii? Cum am putea sa-L împiedicăm?

9.Eu cred că Dumnezeu, care Se află aici, printre noi, în mod vizibil, este unicul Domn al tuturor lumilor, al tuturor Cerurilor şi de asemenea al tuturor infernurilor. Dar Atotputernicia Sa este şi garanţia înţelepciunii Sale infinite! Numai El ştie de ce îngăduie să se petreacă lucruri pe care înţelepciunea noastră omenească nu le va putea înţelege niciodată. De aceea, noi ne supunem întru totul Voinţei Sale, şi sunt convins că aceasta este calea cea mai bună. - Eşti de acord cu mine?"

10.Martin: "Bineînțeles! Dar tocmai pentru că este Voia lui Dumnezeu, şi eu am să continui să vorbesc; căci trebuie să o respecți şi în această privință!"

11.Înțeleptul: "Dacă-i aşa, atunci dă-i drumul; te ascultăm!"

Cap.175 - Sfârşitul predicii lui Martin şi indicație referitoare la scopul sau. Condiții pentru obținerea filiației divine. Cuvântare de mulțumire şi de apreciere a înțeleptului.

1.Martin: "In nici un caz, eu nu intenționez să-L fac pe Domnul să pară nedrept, atunci când subliniez tristele condiții de viață ale locuitorilor Pământului - deşi, nu am făcut acest lucru decât parțial. Nu trebuie nici să credeți că este imposibil să trăieşti pe Pământ într-un mod plăcut Domnului! Scopul meu este numai acela de a vă lămuri punctul de vedere. Pentru aceasta, trebuie să insist asupra imenselor avantaje ale condițiilor voastre actuale de viață. Căci, dat fiind că vă bucurați de ele încă din naştere, vă este cu neputință să vă dați cu adevărat seama de ele dacă nu le comparați cu condițiile de viață din celelalte lumi - în acest caz, din lumea mea - care îmi sunt cât se poate de bine cunoscute, întrucât am trăit eu însumi acolo şi am îndurat nenumărate necazuri din cauza lor.

2.Deci, nici nu se pune problema să-L acuz pe Domnul în fața voastră, în nici o privință - Doamne fereşte! - şi nu vreau nici să vă stârnesc indignarea împotriva Lui - ceea ce, desigur, ar fi curată nebunie! Dar, dat fiind că voi sunteți sortiți să deveniți copii ai lui Dumnezeu şi că înțelepciunea voastră v-a permis să aflați că adevărata filiație Divină nu se obține decât pe planeta mea, este cu atât mai necesar să cunoaşteți condițiile legate de obținerea acestui statut suprem şi inestimabil!

3.Până acum, se poate spune că viața voastră nu a fost, în realitate, decât o joacă de îngeri divini, printre care vă numărați şi voi. Dar o asemenea viață nu vă permite nicidecum să deveniți copii ai lui Dumnezeu. Căci starea de copil al lui Dumnezeu este un lucru foarte serios, şi nicidecum o joacă! De aceea, ea nu poate fi obținută decât printr-o angrenare totală şi plină de seriozitate a propriilor forțe, necesară unei vieți presărate, adeseori, cu multă amărăciune.

4.De aceea, veți primi legi asemănătoare legilor noastre. Şi pentru voi, vor fi valabile următoarele cuvinte: "Fiecare să-şi ia necazul pe umeri şi să Mă urmeze, pe Mine, care sunt Domnul; altminteri, nu veți putea ajunge acolo unde sunt, trăiesc şi acționez Eu, înconjurat de copiii Mei, care sunt şi rămân de-a pururi Mâna Mea dreaptă şi care fac ceea ce fac Eu şi trăiesc aşa cum trăiesc Eu!"

5.Pentru ca oamenii de pe Pământ să poată deveni dumnezei - în cazul în care doresc acest lucru - Domnul însuşi s-a făcut om, pe planeta mea, şi a trebuit să îndure toate chinurile posibile şi imaginabile ale vieții pământeşti; în cele din urmă, El S-a lăsat chiar răstignit în Trupul Său, în modul cel mai cumplit şi dureros.

6.Dar numai faptul de a te afla pe planeta pe care Domnul Insuşi S-a întrupat nu este suficient pentru obținerea Filiației Divine. Aceasta nu se întâmplă decât atunci când ființa umană îndeplineşte în mod liber toate condițiile necesare pe care Domnul le-a prescris în acest scop!

7.V-am descris starea mizerabilă a planetei mele - o stare de ai putea să te întrebi dacă Domnului îi mai pasă de ea; ea, pe care El însuşi a ridicat-o la rangul de cea mai importantă şi mai sfântă din întregul univers prin întruparea Sa, şi de care pare

a nu Se mai ocupa deloc acum! Dar lucrurile stau cu totul altfel!

8.Numai fiinţele de pe această planetă sunt complet libere şi pot face ce vor: să se îndrepte spre binele cerut de legea divină, sau spre rău, încălcând-o. Nimic nu-i îndeamnă să apuce pe una sau cealaltă dintre căi, în afară de liberul lor arbitru. Acesta este şi motivul pentru care condiţiile de viaţă din acea lume sunt atât de modeste, pentru ca libera voinţă să nu fie tentată să se supună unor influenţe nefaste evoluţiei-sale.

9.Iar aspectele celeste sunt atât de bine ascunse, încât fiinţa liberă nu este deloc obligată să se îndrepte spre bine din cauza viziunii fericirilor viitoare. Deşi cunoaşte, graţie legilor divine, consecinţele pe care le implică o viaţă bună sau rea, ea poate totuşi să acţioneze potrivit voinţei sale, căci nu posedă nici o certitudine, nici de o parte, nici de cealaltă.

10.Pe Pământ, totul este aranjat astfel încât voinţa omului să poată fi complet liberă. Căci altminteri, îi este imposibil să ajungă la starea de copil al lui Dumnezeu, care este absolut liberă şi de-a pururi nejudecată.

11.Cred că veţi înţelege că locuitorii de pe Pământul meu pot cădea pradă rătăcirilor de tot felul. Dar, în ceea ce priveşte schimbarea condiţiilor de viaţă - dacă vreţi în mod serios să obţineţi starea de copii ai lui Dumnezeu - lucrurile ar sta cu totul altfel pentru voi! In ce măsură, asta are să vă spună cel care va vorbi după mine! Ascultaţi-l!"

12.Înţeleptul: "îţi mulţumesc, atât eu cât şi toţi cei care sunt adunaţi aici, pentru învăţătura pe care ne-ai transmis-o prin Graţia Domnului şi Dumnezeului nostru. Sfârşitul discursului tău mi-a fost cu atât mai preţios cu cât am putut afla, graţie lui, de ce fiinţele de pe planeta ta trăiesc într-un mod atât de mizerabil, comparativ cu noi. Am putut astfel să-mi dau seama, în mai multe rânduri, că preceptele mele, potrivit cărora nici o fiinţă inteligentă nu trebuie să se lase cuprinsă de disperare vizavi de Creator şi de Bunătatea Sa, şi-au aflat confirmarea!

13.Căci infinita Sa Atotputernicie, care a creat nenumărate şi magnifice opere, potrivit legilor Sale, este o dovadă incontestabilă a înţelepciunii Sale. Iar o asemenea înţelepciune nu-şi poate avea izvorul decât în Ordinea perfectă în care trăieşte însuşi Creatorul!

14.Iar acolo unde viaţa se bazează pe o Ordine supremă, pură şi profundă, acolo trebuie să se afle şi o Bunătate despre care nici o fiinţă creată, chiar dacă se bucură de cea mai deplină libertate, nu va putea niciodată să-şi făurească o reprezentare clară!

15.Iţi mulţumesc încă o dată, dragă prietene, în numele meu şi al poporului adunat aici, şi aştept cu bucurie să-l ascult pe fratele tău Petru! Fie ca Domnul să-l călăuzească în cuvântarea sa!"

Cap.176- Sporirea continua a fluxurilor malefice.
Cuvintele hotărâte ale lui Petru. Intrebarea sa importanta adresata
locuitorilor Soarelui:
"Vreti sa deveniţi copii ai lui Dumnezeu, sau nu?".
Răspunsul lui Uhron.

1.După acest discurs, din exterior se transmite un semn, potrivit căruia apele marelui ocean au ajuns la o depărtare de numai un singur stat de om de cei care se află cel mai jos, şi pot ajunge din clipă în clipă la picioarele lor. Ei îl roagă pe Spiritul Atotputernic să-i ajute, altminteri ar fi obligaţi s-o ia imediat la goană.

2.Petru răspunde: "Prietene şi frate, spune poporului să nu-şi piardă curajul. Căci Domnul lasă intenţionat această primejdie să ia amploare, pentru ca toţi să aibă o dovadă cu atât mai zdrobitoare a Slavei lui Dumnezeu!

3.Desigur, şuvoaiele vor ajunge până la picioarele lor, dar fără a le uda. Iar împingerea subterană va atinge şi ea cea mai mare amplitudine, pentru a exploda apoi, proiectând mari mase de foc. Dar toate aceste mase vor fi distruse şi complet pulverizate, cu mult timp înainte de a apuca să atingă solul în cădere, iar scoarţa terestră se va reface imediat după explozie.

4.De aceea, nimeni nu trebuie să se teamă şi toţi trebuie să se comporte în faţa acestei primejdii - care nu este decât în aparenţă ameninţătoare - ca şi cum nici n-ar exista; astfel, nici un fir de păr din cap nu le va fi atins! Anunţă neîntârziat toate acestea mulţimii!"

5.Atunci, înţeleptul transmite mesajul, prin intermediul semnelor pe care le ştim. îndată sosesc semne de confirmare care arată că totul este bine înţeles, acceptat cu recunoştinţă şi bunăvoinţă, şi va fi respectat întocmai.

6.După ce toate acestea îi sunt aduse la cunoştinţă lui Petru, el spune:

7."Spune-le acum să ia bine aminte la cuvintele mele, căci ceea ce am să le comunic este de cea mai mare importanţă!"

8.Înţeleptul se supune de îndată şi toţi aşteaptă cu cea mai mare încordare.

9.Petru: "Prieteni şi fraţi! Cel care a vorbit înaintea mea v-a prezentat condiţiile de viaţă cărora le sunt supuse fiinţele umane de pe Pământ. Eu însumi am trăit acolo pe vremea când Domnul luase trup de carne şi îndura tot felul de cazne din partea propriilor Săi copii, la fel ca oricare altă fiinţă umană sărmană şi limitată.

10.Ascultând fidela descriere a condiţiilor de viaţă care domnesc acolo, sunt sigur că v-aţi dat seama de avantajele de care vă bucuraţi în marea voastră lume de lumină, dar şi de tot ceea ce este indispensabil pentru a face dintr-o creatură un copil liber al lui Dumnezeu.

11.De aceea, prima întrebare pe care v-o pun este următoarea: "Vreţi să deveniţi copii ai lui Dumnezeu ca şi noi, păstrându-vă totodată toate avantajele vieţii voastre cotidiene - în măsura în care ele nu vor fi diminuate de o lege pe care o veţi accepta în mod liber pentru a obţine împărăţia Cerurilor? Dar gândiţi-vă bine la ce vreţi să faceţi, şi nu-mi daţi răspunsul vostru decât după o matură chibzuinţă!

12.Gândiţi-vă la avantajele legate de starea de copil al lui Dumnezeu, sau cel puţin de posibilitatea de a o obţine! Gândiţi-vă la ce este necesar pentru obţinerea ei; dar gândiţi-vă şi la privilegiile de care v-aţi bucurat până acum şi la condiţiile voastre actuale de viaţă, care diferă foarte mult de cele de pe Pământ.

13.Desigur, nimeni nu va renunţa la nimic fără a primi însutit mai mult, şi pentru veşnicie, în împărăţia Cerurilor. însă ceea ce va primi drept răsplată nu va constitui doar meritul înţelepciunii, ci şi cel al puterii credinţei sale.

14.Acum, sunteţi capabili să vedeţi clar ce este material şi ce este spiritual! Dar lucrurile nu vor mai sta la fel şi pentru cei care vor alege la modul serios să devină

copiii lui Dumnezeu. De aceea, gândiți-vă bine la ce vreți să faceți în această privință. Vi se oferă lucruri mari, dar prețul care vi se cere nu este cu nimic mai prejos!"

15.Înțeleptul: Tu ştii că inteligența noastră ne permite să nu fim nevoiți să chibzuim prea mult la ce ni se spune pentru a şti ce vrem sau ce trebuie să facem. De aceea, eu cred că ştiu foarte clar, în calitatea mea de reprezentant al tuturor celor adunați aici, ce vrem şi, de asemenea, ce putem face.

16.Căci capacitatea de a face un lucru este o chestiune primordială, dat fiind că nici chiar Dumnezeu nu-i poate cere unei creaturi mai mult decât poate ea oferi, din zestrea sa de caracteristici şi forțe, care sălăşluiesc în ea! Prin urmare, sunt absolut convins că nici Domnul nu ne va cere mai mult decât ne îngăduie poziția noastră, naturală şi spirituală, de pe acest tărâm!

17.Reiese clar că noi nu vrem să facem decât ceea ce ne stă în puteri - fie că scopul de a deveni copii ai lui Dumnezeu este sau nu elevat! Dar noi vrem să ajungem la această stare numai dacă obținerea sa nu este mai presus de puterile noastre. Dacă eforturile necesare sunt supraomeneşti, atunci nu o dorim, căci atunci - în acest caz - ea ar fi de neatins!

18.Deci - dacă această filiație este în concordanță cu condițiile noastre de viață actuale, atunci vrem s-o obținem. In caz contrar, prietene, trebuie să-ți dai şi tu seama că nu putem dori să facem din ea țelul nostru! Cunoşti acum hotărârea noastră. Fă ce vrei; dar sunt de părere că voința noastră este şi ea liberă, şi aşa trebuie să rămână!"

Cap.177 - Petru tratează încă o data problema obținerii starii de copil al lui Dumnezeu. Critica sa referitoare la incest, lucru curent printre locuitorii Soarelui.

1.Petru: "Dragă prietene, cred că tu n-ai înțeles cu adevărat cuvântarea mea! Vezi: se punea problema să aflăm dacă vreți să deveniți copii ai lui Dumnezeu, aşa cum suntem noi, sau nu - aceasta, păstrând avantajele vieții voastre obişnuite; însă, numai în măsura în care ele nu vor fi diminuate de anumite legi pe care le veți accepta în mod liber şi care vor cere o anumită renunțare din partea voastră. Desigur, această renunțare nu se ya referi decât la anumite avantaje colaterale şi nicidecum indispensabile traiului vostru. De vreme ce eu vorbesc despre păstrarea acestor avantaje, cred că vei înțelege totuşi acest aspect aşa cum am intenționat eu să ți-l explic!

2.Crede-mă, dragă prietene! Noi, locuitorii împărății Cerurilor, suntem suficient de înțelepți pentru a ne da seama că un Soare nu se lasă transformat într-o planetă ordinara fara a strica ordinea bine stabilită a întregului univers! Şi mai ştim şi că ființele solare au o natură şi o constituție total diferită de cea a oamenilor de pe o planetă minusculă! Noi cunoaştem toate aceste lucruri la fel de bine ca şi tine, prietene!

3.Dar unele dintre legile voastre, pe care le-ați conceput voi înşivă, nu au nici o valoare, căci ele sunt pur arbitrare şi vă permit să acționați după bunul vostru plac şi nu întotdeauna în sensul bun. Ele vă spun că puteți nici mai mult nici mai puțin decât să aruncați vechile voastre legi originare şi pline de înțelepciune, şi să le înlocuiți cu cele noi, care nu valorează absolut nimic. Vă întreb: oare voi chiar considerați asemenea acțiuni arbitrare drept avantaje?

4.Ingerii veniți din Ceruri v-au poruncit să nu căsătoriți decât cu o singură

ființă, adică o uniune legală între un bărbat şi o femeie care se potrivesc. Ei v-au arătat modul spiritual de a concepe copiii, căruia v-ați conformat până în prezent. Cum se face că, acum, tații au raporturi cvasi-bestiale cu propriile lor fiice, deşi ei ştiu că legile lor interzic ca tații să-şi fecundeze fiicele, chiar şi în mod spiritual, sub amenințarea pedepsei?

5.Ia spune-mi, şi aceste lucruri se numără printre avantajele indispensabile traiului vostru pe acest Soare? Răspunde!"

6.Înțeleptul: "O, prietene, asemenea lucruri nu se numără printre avantajele vieții noastre, căci este cert faptul că ele ne-au adus mari neplăceri din punct de vedere natural şi spiritual! Acesta este motivul pentru care suntem gata să renunțăm la ele, fără nici o părere de rău. Dar ceea ce vroiam eu să spun prin "avantajele" vieții noastre se leagă numai de particularitatea noastră - una dintre cele mai străvechi, şi care îi este proprie ființei noastre naturale - care ne permite să dominăm, într-o mare măsură, lumea noastră.

7.Mă refer aici la avantajul dăruit nouă, de a putea extrage tot ce dorim din solul acestui tărâm, ceea ce reprezintă nenumărate minunății -precum şi toate cele necesare întreținerii trupului nostru.

8.Sunt de părere că cererea noastră de a ne păstra acest privilegiu nu este un păcat în ochii Domnului, nici un motiv ca El să ne refuze dreptul de primire în filiație!

9.Dacă lucrurile stau, totuşi, astfel, atunci ar trebui să insistăm să ni se permită să rămânem aşa cum suntem, în loc să acceptăm să schimbăm o stare pe care o ştim sigură cu o alta, care ni se pare foarte nesigură şi greu de obținut!

10.Iată ce cred eu, prietene! Dacă eşti de acord, atunci spunem cu toții "da" propunerii tale. Căci nici măcar Domnul nu ne poate cere imposibilul - numai dacă nu cumva vrea să ne transforme complet şi să ne atribuie calități care ne sunt încă necunoscute. Nimeni nu se poate împotrivi Atotputerniciei Domnului, şi nici noi!"

Cap.178 - Propunerea lui Petru referitoare la modul de a aduce mulțumire şi de a cere. Uhron are motive importante de a refuza sa ceara ceva lui Dumnezeu.

1.Petru: "Atotputernicia lui Dumnezeu este ordinea Sa eternă, din care purcedeți atât voi, cât şi întregul infinit. Dacă El ar dori să vă transforme într-un mod anume, ar trebui mai întâi să schimbe toată ordinea pe care a stabilit-o, lucru pe care El nu-î va face niciodată, dat fiind că este El însuşi această Ordine.

2.Despre viața voastră, se poate spune că este extraordinar de uşoară şi lipsită de griji. Niciodată nu trebuie să vă luptați, să faceți eforturi sau să trudiți. De la naştere şi până la moarte, nu întâlniți niciodată nici o imperfecțiune care să merite a fi numită ca atare şi, prin urmare, nu ştiți ce este renunțarea.

3.Ştiți bine că voi şi tărâmul vostru sunteți opera unui Spirit Divin plin de înțelepciune, şi îl slăviți din plin. Dar oare când L-ați rugat vreodată să vă dăruiască ceva, şi de câte ori I-ați mulțumit pentru toate binefacerile pe care vi le-a acordat din belşug?

4.Vedeți, până acum, ați trăit aproape independenți de El. Oare ar fi prea mult dacă vi s-ar cere să consimțiți să depindeți puțin mai mult de El? Vorbeşte şi răspunde sincer!"

5.Înțeleptul: "Chiar asta vom şi face! în ceea ce priveşte recunoştința pe care o

datorăm Domnului, vom utiliza toate mijloacele puse la dispoziția noastră pentru a I-o dovedi din belşug şi pentru a-I mulțumi Marelui şi Sfântului Dumnezeu pentru toate imensele şi nenumăratele binefaceri pe care ni le-a dăruit. Dar, în privința rugăciunii prin care să-i cerem ceva, trebuie să-ți mărturisesc că nu sunt de acord cu tine, căci eu consider fiecare cerere drept o ofensă la adresa înțelepciunii Divine.

6.Intr-adevăr, dacă eu îi cer ceva Divinității, prin aceasta arăt deschis că pretind că ştiu mai bine decât El de ce am nevoie. Sunt de părere că nici măcar un copil al lui Dumnezeu n-ar trebui să facă aşa ceva, şi cu atât mai puțin - o altă creatură!

7.In plus, fiecare cerere îmi pare a fi şi o luptă politicoasă prin care creatura încearcă să triumfe asupra Creatorului, arătându-I că El dă dovadă de o anumită duritate şi de o încăpățânată lipsă de compasiune!

8.Cu adevărat, mai degrabă decât să îndrăznesc să-I prezint o cerere Creatorului, a Cărui înțelepciune şi Bunătate este atotputernică – arătflndu-I astfel că eu îmi cunosc nevoile mai bine decât El sau de a face pe intermediarul pentru altcineva - arătându-I că eu sunt mai milostiv decât El - aş prefera să nici nu mai exist. O, prietene, ce respect I-aş dovedi eu astfel lui Dumnezeu, care este înțelepciunea Originară şi Spiritul Atotputernic?

9.Şi iată acum răspunsul meu la întrebarea ta: vrem să continuăm să depindem de El în toate cele, ca şi până acum, căci este imposibil să depinzi de altcineva. Tot astfel, vrem să-I mulțumim din străfundul ființei noastre pentru fiecare dar pe care ni-1 face, a cărui valoare o recunoaştem şi o apreciem. Dar nu putem şi nu vrem să-I cerem absolut nimic, căci vedem foarte clar că Domnul ştie de mii de ori mai bine ce ne este necesar, şi nu are nevoie ca nişte mizerabile creaturi, numai pe jumătate vii, să-I atragă atenția asupra nevoilor lor. De aceea, niciodată nu ne vom gândi să ne rugăm Lui, lăsând astfel să se înțeleagă că El este un Dumnezeu neîndurător care-Şi ascunde anumite defecte, ce nu pot fi compensate decât de solicitările creaturilor Sale!

10.Prietene, noi toți îl slăvim prea mult pe Dumnezeu, Spiritul Atotputernic, şi avem o reprezentare prea sacră şi elevată a calităților Sale absolut Desăvârşite, pentru a ne putea pierde vreodată capul intr-atat încât să-I cerem ceva, Lui, care a binevoit să ne creeze într-un mod atât de desăvârşit fără ca noi să fi fost nevoiți să-L rugăm în aceustă privință!

11.Vrem să-I mulțumim, da, să-I mulțumim de-a pururi pentru toate binefacerile Sale, dintre care chiar şi cea mai mică are o semnifieuție atât de profundă încât noi nu vom ajunge niciodată s-o pretuim la adevarat sa valoare. Dar, aşa cum am demonstrat-o în mod clar, nu dorim deloc să-L jignim pe Cel mai Sfânt şi mai Desăvârşit Tată!

12.Fă acum ce vrei. Dar toată înțelepciunea ta nu va reuşi decat cu greu să ne convingă să-I cerem ceva. Ar fi altceva dacă Domnul Insusi ne-ar cere aceasta! Este evident că nimeni nu se poate împotrivi Voinței lui Dumnezeu. Dar noi ne păstrăm uzul liberului nostru arbitru şi vom face acele lucruri de care putem răspunde în fața lui Dumnezeu, a ingerilor şi a oamenilor!"

Cap.179 - Petru îi învaţă "Tatăl nostru" pe locuitorii Soarelui.
Motivul pentru care a te ruga înseamnă mai mult
decât a aduce mulţumire.
Petru îi pune lui Uhron câteva întrebări
importante, în Numele Domnului.

1.Petru: "Prietene, atunci când Domnul, în calitate de Creator Atotputernic al Cerurilor şi al tuturor lumilor, a luat veşmânt trupesc pe Pământul meu şi a trăit printre oameni la fel ca ei, El ne-a învăţat să ne rugăm în felul următor:

2."Când vă rugaţi, să spuneţi: "Tatăl nostru, care eşti în Ceruri, sfinţească-se Numele Tău! Fie veşnică împărăţia Ta a Iubirii, a Adevărului şi a Vieţii! Facă-se numai Voia Ta sfântă, acum şi pururea! Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi! Iartă-ne nouă greşelile noastre, în măsura în care şi noi iertăm greşelile greşiţilor noştri, oricine-ar fi ei! Nu lăsa ispitele să pună stăpânire pe slăbiciunea noastră şi să ne înrobească! Ci ne mântuieste de tot răul cu care am putea fi confruntaţi! Căci numai a Ta este, o, Doamne, slava, mărirea,iubirea şi recunoştinţa!"

3.De vreme ce Insuşi Domnul ne-a învăţat să ne rugăm astfel, consider că nu este greşit să-I cerem să ne acorde tot ce ni se pare necesar să obţinem!

4.Căci eu consider că recunoştinţa pe care I-o datorăm pentru toate binefacerile pe care ni le-a acordat este un sfânt privilegiu al nostru, al fiinţelor libere. Dar rugăciunea de solicitare este şi mai elevată, căci, prin ea, noi suntem în stare nu numai să ne dăm seama că darul lui Dumnezeu este liber, ci şi că alegerea acestui dar este de asemenea liberă.

5.Intr-adevăr, pentru a dobândi deplina eliberare a spiritului, nu este suficient să ajungem în mod liber la justa apreciere a ceea ce Domnul ne dăruieşte pentru întreţinerea vieţii noastre, ci, în principal, trebuie să obţinem capacitatea de a alege în mod liber ceea ce ne este necesar. Pentru aceasta, este nevoie de o cunoaştere de sine mai mare decât cea care-ţi este necesară pentru a-ţi da seama că tot ceea ce eşti, tot ce posezi şi primeşti constituie în realitate nişte daruri necondiţionate ale lui Dumnezeu.

6.Cel care mulţumeşte pentru un dar pe care i 1-a făcut Domnul, şi care nu simte nevoia de a face aceasta pentru darurile care, în mod necesar, vor urma, se află încă într-un stadiu de foarte mare indiferenţă si posedă încă multă animalitate în el însuşi. Căci până şi animalele Ii multumesc Supremului Donator, în mod instinctiv, prin plăcerea pe care o simt atunci când mănâncă, deşi ele nu sunt în stare să-şi dea seama de aceasta. Dar nici un animal nu poate dori ceva, căci el este incapabil să simtă nevoile pe care trebuie să şi le îndeplinească! Dacă îi este foame, el caută de mâncare. Dacă a găsit-o şi s-a săturat cu ea, atunci el se odihneşte până când va fi din nou flămând. Această odihnă este un fel de "mulţumesc" obscur pentru masa care 1-a săturat; dar el nu ştie că va avea din nou nevoie de hrană.

7.Lucrurile nu stau tot astfel şi pentru fiinţa umană, care ştie foarte bine că după ce a mâncat, va trebuie să mai facă acest lucru şi altă dată. Dar ea Il cunoaşte pe Cel care i-a dăruit hrana sa. De aceea, ea ar trebui nu numai să mulţumească pentru că a fost îndestulată, ci să mai adauge şi o cerere la "mulţumesc"-ul său. Astfel, ea arata clar că primeşte totul de la Creatorul său şi că aşteaptă de la El, pe viitor, ceea ce-i este bun şi necesar.

8.Prin cererea sa, fiinţa umană se comportă aşa cum doreşte Domnul să fie: o fiinţă complet liberă care are nu numai dreptul de a primi, ci şi pe cel de a dori. Dar acest drept necesită, desigur, o foarte mare cunoaştere de sine, fără de care nici o creatură n-ar putea atinge desăvârşirea!

9.Sunt de părere că aceste motive ar trebui să-i fie suficiente înţelepciunii voastre, pentru ca astfel să vă puteţi da seama că rugăciunea de solicitare, pentru un

spirit liber, este mult mai necesară decât recunoştinţa cea mai profund resimţită!

10.Şi dacă aceste argumente nu-ţi sunt de ajuns, prietene Uhron, află că Domnul Insuşi ne-a recomandat de foarte multe ori să-L rugăm dacă vrem să obţinem ceva; dar El nu ne-a îndemnat decât rareori să-I mulţumim.

11.Astfel, El ne-a dăruit o formulă sacră, potrivit căreia trebuie să ne rugăm şi să cerem darurile Sale. Dar eu nu cunosc nici o rugăciune de mulţumire!

12.Este adevărat că Domnul Insuşi a mulţumit Divinităţii care se afla în El ca Tată. O singură dată le-a reproşat celor nouă leproşi pe care îi purificase că n-au venit să-I mulţumească, aşa cum făcuse cel de-al zecelea. Cu toate acestea, El nu ne-a prescris niciodată modul în care trebuie să-I mulţumim - însă a făcut foarte clar acest lucru în privinţa modului de a-I cere ceva.

13.Dacă Domnul ne-a cerut în mod clar nouă, locuitorilor imperfecţi ai Pământului, să ne rugăm Lui, cred că nu va considera acest lucru de prisos în cazul vostru!

14.De aceea, El m-a însărcinat să vă spun că şi pe viitor veţi putea obţine tot ce vă este necesar, însă numai dacă-L rugaţi! Cel care nu va voi să facă aceasta nu va primi nimic sau aproape nimic.

15.Fiind liberi, trebuie să vă daţi singuri seama de ceea ce vă este necesar - lucru care vă va fi cu mult mai uşor decât ne-a fost nouă - şi atunci vă veţi putea ruga; şi atunci vi se va dărui ceea ce veţi fi cerut.

16.Dacă sunteţi de -acord, spuneţi-mi, iar fratele meu Ioan vă va duce mai departe. Numai libera voastră voinţă va decide în această privinţă!"

Cap.180 - Răspunsul afirmativ al înţeleptului dat lui Petru. Criticile sale referitoare la profeţiile Domnului.

1.Înţeleptul: "Da, prietene, suntem de acord cu tot ceea ce vrea Domnul. Căci nu este cu putinţă să te împotriveşti Voinţei Sale atotputernice - fie că El ne cere mult sau puţin. Şi dacă nu facem acest lucru în mod liber, - ceea ce este cea mai bună soluţie - trebuie până la urmă să-1 îndeplinim căzând sub incidenţa judecăţii, iar aceasta ne duce la pierzanie! De aceea, preferăm de mii de ori să ne supunem în mod liber, câştigând astfel avantaje pentru viaţa noastră viitoare.

2.Deduc, din tot ceea ce ne-ai spus tu şi antevorbitorul tău, că Domnul ne va lua înapoi capacitatea - pe care o aveam până acum - de a lăsa să acţioneze nestingherită forţa voinţei noastre, pentru a crea cele trebuincioase nouă, şi pentru a ne cultiva grădinile şi a ne construi locuinţele.

3.Desigur, noi ştim, graţie viziunii noastre interioare şi prin intermediul a tot felul de spirite de pe Pământul tău, că niciodată Domnul nu-şi realizează profeţiile întocmai. Căci, cel căruia El i-a promis bogăţie primeşte sărăcie. Cel căruia i-a fost promisă sănătatea trebuie să se aştepte ca în curând boala să se abată peste el şi să-i pună degrabă capăt zilelor. Cel căruia i-a garantat libertatea devine foarte curând un prizonier pe Pământ. Pe cei pe care-i iubeşte, El îi expune ispitei şi-i corectează cu severitate. Pe cei care-I sunt credincioşi şi care ţin la Cuvântul Său, El îi lasă pradă mizeriei şi diferitelor feluri de persecuţii. Iar pe cei care-L iubesc mai presus de orice, El îi răstigneşte - şi aş mai putea continua!

4.Dar - aşa cum am mai spus - nu face nimic! Căci El este Domnul Atotputernic al creaţiilor Sale şi El poate să facă ce vrea cu ele. Nimeni nu-I poate cere socoteală: "Doamne, de ce faci cutare sau cutare lucru, căci nouă nu ni se pare echitabil!" Căci El este Domnul şi asta este de ajuns!

5.După cum ştim, Domnul le-a promis regilor Săi de pe Pământ o împărăție fără de sfârşit; cu toate acestea, ei au murit la fel ca celelalte ființe umane. El i-a promis unui anumit popor o țară şi o domnie veşnice şi, după cum am aflat, acest popor ales nu mai are nici țară, nici domnie. Suntem informați şi că El a ales înțelepți care trebuiau să vestească acestui popor intențiile Sale. Dar, atunci când a sosit clipa şi când profeția trebuia să se împlinească, înțelepții au fost acoperiți de ruşine, căci Domnul nu a pus în aplicare ceea ce-i anunțase - şi încă n-am terminat!

6.Vezi dar că nu poți lua profețiile Domnului ad literam. Probabil că la fel stau lucrurile şi în privința diferitelor rugăciuni adresate Lui; oare cine L-ar putea obliga să le îndeplinească?

7.Cu toate acestea, noi acceptăm oferta ta, căci ştim prea bine că ar fi curată nebunie din partea noastră să ne gândim s-o refuzăm! De aceea, facă-se Voia Atotputernică a Domnului!"

Cap.181 - Cuvântarea lui Ioan referitoare la semnificația spirituala a profetiilor Domnului. Viziunea profetica a noii case şi a noului oraş.

1.Ioan: "Prieteni, şi mai ales tu, frate Uhron, care porți conversația! Dacă privim lucrurile din punct de vedere pământesc, s-ar putea să ai dreptate. Dar, dat fiind că Cuvintele şi Profețiile Domnului sunt pur Spirit şi că adevărata lor valoare nu se referă decât la acesta, şi nu la carnea trecătoare, este necesară o justă înțelegere divină pentru a putea spune dacă Domnul este sau nu fidel profețiilor Sale!

2.Ceea ce prezice, El face să se împlinească negreşit, dar numai în ceea ce priveşte Spiritul, şi nu trupul, care este muritor! - Am să vă fac acum o profeție în Numele Său. îmi vei spune dacă i-ai priceput sau nu sensul! Ascultă:

3."Domnul va clădi o nouă casă, şi un nou oraş se va pogorî din Ceruri. Şi această casă va fi constituită, la fel ca şi oraşul, din multe alte case.

4.Şi cei care vor locui în noua casă şi, în acelaşi timp, în noul oraş şi în numeroasele case ale acestui oraş, vor fi mai mari decât noua casă şi decât oraşul şi decât numeroasele case ale oraşului.

5.Când vor lua în stăpânire noua casă a Domnului, aceasta se va închina în fața lor, la fel cum vor face şi oraşul şi numeroasele case din el!

6.Această casă va fi mică pe dinafară, dar cu atât mai mare pe dinăuntru, pentru a cuprinde toți nenumărații săi locuitori, iar oraşul, precum şi toate casele sale, îşi vor afla loc în ea!

7.Preafericiți vor fi cei care vor intra în această casă şi în toate cele din oraş! Căci casa şi oraşul împreună cu numeroasele sale case vor îmbrăca veşmântul copiilor lui Dumnezeu!

8.Şi ei vor fi cu toții umpluți de putere atunci când se vor afla în casă, în oraş şi în nenumăratele sale lăcaşuri! Dar cel care nu va locui în ea va fi slab, iar această slăbiciune va spori şi până la urmă îl va ucide!"

9.Acum, prietene Uhron, ai luat cunoştință de profeția Domnului, care se va împlini întocmai. Spune-mi dacă ai înțeles acest tablou profetic care provine de la Dumnezeu şi este autentic.

10.Dar pot să-ți spun dinainte că ar fi zadarnic să te aştepți la o împlinire exterioară, deci conformă cu litera profeției, la fel cum odinioară, pe Pământ, a fost odată un profet numit Iona care a aşteptat zadarnic

sfârşitul marii cetăți Ninive, care fusese prezis! Acum, spune-mi cum ți se pare această prezicere!"

11.Înțeleptul, după câteva clipe de chibzuință: "Prietene, ceea ce-mi dictează rațiunea este că această profeție de sorginte pur divină nu este nimic altceva decât o aiureală fără nici un înțeles. De aceea, ea nu poate dăinui în fața judecății înțelepciunii noastre extralucide!

12.Iți spun cinstit: cel care vrea să-mi facă vreo profeție, mie şi poporului meu, sau să ne transmită o lege, trebuie s-o facă prin cuvinte limpezi şi uşor de înțeles. Noi nu vrem să ştim nimic despre o asemenea prezicere, care este o absurditate împotriva firii şi a ordinii lucrurilor!

13.Dacă suntem deja obligați să renunțăm la avantajele vieții noastre actuale pentru a atinge starea de copil al lui Dumnezeu - pe care niciodată până acum n-am căutat-o sau dorit-o - vrem cel puțin să ni se explice cât mai clar condițiile şi viziunile profetice care se leagă de aceasta. Şi asta, nu cu vorbe care pot fi sucite pe toate părțile, ci prin intermediul unui limbaj natural care să exprime cu claritate ceea ce trebuie să înțelegem!

14.Sunt de părere că năzuința mea nu este, în nici un caz, exagerată. De aceea, îndeplineşte-mi dorința, şi vom cădea cu uşurință de acord! Dar scuteşte-mă de o altă descriere a unei noi case clădite de Domnul - care va fi, chipurile, mai mică decât locuitorii săi şi al cărei interior va fi mai mare decât exteriorul - şi, de asemenea, a oraşului împreună cu numeroasele sale case. Căci, la auzul unor asemenea contradicții, fiecare dintre noi va fi cuprins de un veritabil dezgust!

15.Chiar dacă Domnul este Spiritul Suprem cel mai pur, totuşi El este Cel care a creat natura impură. Să vorbească în mod spiritual cu spiritele, dar cu noi, ființele naturale, să folosească tot un limbaj natural! Sunt de părere că El poate foarte bine să se facă înțeles în acest mod, de vreme ce starea naturală a lucrurilor este, şi ea, tot opera Sa.

16.Este evident că Domnul are dreptul incontestabil de a vorbi cum doreşte. Dar eu cred că şi noi avem dreptul să spunem: "Doamne, noi nu înțelegem aceste cuvinte, ni se pare că sunt lipsite de sens; de aceea, vorbeşte aşa cum ştii că suntem în stare să pricepem!

17.Nu Te ascunde mereu în spatele norilor, ci apari în văzul tuturor, în proprietatea Ta! Căci nu ai nici un motiv de a Te jena în fața noastră, care suntem operele Tale, de vreme ce noi nu putem fi altfel decât cum vrei Tu să fim!

18.Tu cunoşti cel mai bine limba pe care ne-ai dat-o şi pe care suntem în stare s-o înțelegem. Vorbeşte în mod spiritual şi celest cu spiritele Tale celeste şi cu copiii Tăi, dar cu noi, exprimă-Te în mod natural!

19.Dar dacă Tu vrei să vorbeşti cu noi în mod spiritual şi celest, în imagini transcendente, dă-ne mai întâi înțelegerea necesară; altminteri, Cuvintele Tale nu ne sunt de nici un folos şi nu-Ți aduc nici o slavă! Nu poți aprecia la justa sa valoare ceva ce nu înțelegi - fie că provine de la Dumnezeu, de la un spirit sau de la o ființă umană. Şi cum ai putea slăvi ceea ce nu poți aprecia?

20.Cred că am grăit pe înțeles; fă şi Tu la fel, cu mine, şi atunci Te vom urma cu toții, împreună cu toate nenumăratele popoare ale acestui tărâm pe care locuim, şi cu puzderia lor de urmaşi!"

21.Ioan: "Prietene, ceea ce ceri tu este absolut imposibil şi se află chiar în dezacord cu înțelepciunea voastră pur naturală! Cum vrei ca ceea ce este pur spiritual să fie înfățişat în mod complet natural? Sau, întrucât tu doreşti un mod natural de a vorbi: înțelesul spiritual şi celest al profeției mele - care mi-a fost transmisă de Domnul - nu este oare cât se poate de natural, de vreme ce se bazează pe imagini care sunt tot naturale, dar al căror caracter spiritual şi celest este la fel de real ca şi propria ta viață spirituală care este conținută în trupul tău natural?

22.Ce folos ar trage spiritul tău de pe urma unor cuvinte materiale? Oare nu ar fi ele precum un fruct gol de miez, din care n-ar mai rămâne decât aparența exterioară, şi care, prin urmare, ar fi incapabil să te sature?

23.De aceea, nu-ți pot transmite cuvinte şi preziceri goale de înțeles din partea Domnului, ci dimpotrivă, trebuie să-ți grăiesc cuvinte pline de cea mai mare profunzime. Iar înțelegerea necesară îți va fi şi ea dată. Spune-mi, ce vrei mai mult?"

24.Înțeleptul: "De acord, prietene: dacă ni se va dărui justa înțelegere a acestui limbaj, vreau cu dragă inimă sa-l accept. Dar spune-mi: cum să fac pentru a pricepe mai bine toate aceste lucruri?

25.Ce trebuie să înțelegem prin această nouă casă şi acest nou oraş, care se pogoară din ceruri, şi prin acele numeroase case ale lui? Şi ce înseamnă viața pe care o posedă? Cum pot locuitorii să fie mai mari decât casele lor sau decât întregul oraş? Cum se poate apleca spre ei acest oraş, împreună cu toate casele sale, şi cum pot fi ele mai mici pe dinafară decât pe dinăuntru?

26.Vezi, acestea sunt lucruri foarte stranii pentru noi! Ne este cu neputință să le pricepem sensul! Dă-ne înțelegerea necesară, şi le vom accepta în mare parte, chiar dacă la început ne vor rămâne la fel de enigmatice ca acum!"

Cap.182 - Ioan explica viziunea profetica. Trezirea înțelegerii şi a credinței înțeleptului.

1.Ioan: "Bine, atunci ascultă bine: noua casă înseamnă noua revelație pe care Domnul tocmai v-a făcut-o şi pe care a zidit-o în inimile voastre. Oraşul viu care se pogoară din Ceruri îl reprezintă pe Domnul şi pe noi, copiii Săi, care suntem plini de Viață veşnică. Iar voi ar trebui să pătrundeți în această revelație care vă este adresată şi să faceți din ea adevăratul vostru cămin, pe viață; atunci, această Învățătură vă va deveni familiară şi se va "închina" spre voi.

2.Dacă veți trăi conformându-vă acțiunile cu această revelație, atunci veți ajunge la o înțelepciune şi mai mare decât cea pe care v-o dăruim acum. Şi veți găsi în aceste câteva cuvinte, care nu exprimă, în exterior, decât puține lucruri, o înțelepciune interioară atât de mare încât n-o veți putea înțelege niciodată în toată amploarea sa. Iar nenumărații voştri urmaşi vor profita de această înțelepciune fără a reuşi vreodată să-i atingă limitele ultime.

3.La fel ca ființa umană care posedă o casă materială în care locuieşte, învățătura divină are drept sălaş veşnic spiritul omenesc, în care va sălăşlui şi va acționa de-a pururi.

4.Oraşul lui Dumnezeu şi numeroasele case din el sunt precum această locuință. Cel care locuieşte în el şi acționează conform micii părți de înțelepciune conținută în spațiul redus al Cuvântului divin va putea intra în oraşul Domnului. Asta înseamnă că el va putea intra în posesia plenitudinii înțelepciunii divine, dat fiind că va putea beneficia de tot ce posedă Domnul în casa Sâ şi în oraşul Său veşnic, alcătuit din toate nenumăratele sale case.

5.Prietene, presupun că acum înțelegi mai bine tot ce ți-am spus. Spune-mi dacă eşti de acord şi dacă lucrurile îți plac mai mult astfel?"

6.Înțeleptul: "Da, bineînțeles, căci ele au căpătat un cu totul alt aspect! Incă de la prima referire la casă, am înțeles unde vrei să ajungi. Imi dau seama că aceste comparații reprezintă adevăruri profunde; dar, cu toate acestea, ele sunt pe înțelesul nostru! De aceea, poți continua să ne revelezi Voia Domnului, iar noi o vom primi fără

a crâcni!"

7.Ioan: "Prietene, v-am împărtăşit deja ceea ce aveam de spus; dar acum, este rândul Lui! Ascultaţi-L; Cuvântul Său vă va transforma cu adevărat şi vă va aduce adevărata libertate! Acordaţi-I toată atenţia voastră, căci fiecare cuvânt rostit de El cuprinde în el Viaţa Veşnică şi înţelepciunea Supremă! Ascultaţi-L, acum!"

Cap.183 - Locuitorii Soarelui îl primesc pe Domnul.
Cuvintele Domnului adresate înţelepţilor.
Umilinţa, mijlocul de a te elibera din materie.
Noile reguli de viaţa, o povara uşoara.

1.Atunci Eu înaintez spre ei, înconjurat ca şi până acum de Cian-Şa, de Gella şi de cele trei fiice ale Soarelui, care între timp au purtat între ele o discuţie aprinsă referitoare la Pământ. Văzându-Mă, înţeleptul, precum şi poporul care se află în interiorul şi în împrejurimile casei, cad cu faţa la pământ şi toţi Mă slăvesc cu voce tare:

2.(Comunitatea de pe Soare): "Slavă şi Glorie Ţie, Fiinţă Nepătrunsă, Veşnică şi Infinită! Primeşte profunda noastră recunoştinţă pentru graţia sublimă şi incomparabilă pe care ne-ai acordat-o onorându-ne pentru prima dată cu Prezenţa Ta vizibilă, pe noi, care nu suntem decât nişte viermi din praful acestui Soare!

3.Ne dăm seama de îndrăzneala noastră spunându-Ţi că o dorinţă a răsărit în inimile noastre: cea de a Te păstra pe veci printre noi! Pentru noi ar fi o fericire nesfârşită, şi nu ne putem opri să-Ţi împărtăşim ceea ce inimile noastre doresc cu atâta înflăcărare, o Tu, Cel mai Sfânt printre Sfinţi!

4.Tu, ale cărui picioare sunt prea sfinte pentru a călca pe acest pământ, iartă-ne că îndrăznim să formulăm o asemenea dorinţă! Dacă crezi că merită s-o faci, o Tu, Fiinţă Supremă şi Sfântă, Te rugăm să ne adresezi câteva cuvinte pline de Viaţă, Te rugăm din adâncul inimilor noastre! Dar facă-se Voia Ta preasfântă, înainte de toate!"

5.După această cuvântare plină de umilinţă, Eu spun: "Ridicaţi-vă, copilaşii Mei dragi! Ascultaţi cele ce am să vă spun Eu, Tatăl cel veşnic al Nemărginirii, Tatăl vostru şi al miriadelor de fraţi ai voştri pe care i-am creat, pentru a popula această Nemărginire şi a mărturisi pretutindeni că Eu sunt Tatăl lor Cel veşnic!"

6.Înţeleptul: "O Doamne, Doamne, Doamne, - ochii noştri sunt mult prea nevrednici să contemple infinita Sfinţenie a Feţei Tale! De aceea, lasă-ne cu faţa la pământ, căci eu consider că această poziţie este singura care se cuvine pentru viermişorii ce suntem noi faţă de Creatorul Cel Veşnic şi Atotputernic!"

7.Eu spun: "Dragii Mei copilaşi, desigur, umilinţa este prima şi cea mai mare dintre virtuţile inimii omeneşti; dar ea trebuie folosită cu măsură, şi la fel stau lucrurile cu orice altă regulă de viaţă.

8.Faptul că Eu sunt Creatorul vostru, iar voi - creaturile Mele, este o necesitate pe care nici chiar Eu Insumi n-o pot schimba. Căci dacă Eu vreau să creez fiinţe, trebuie să fac acest lucru potrivit Voinţei Meie. Şi este absolut imposibil să întrebi o creatură, înainte de crearea sa daca ii place să existe, şi în ce condiţii; toate acestea nu depind decat de Mine însumi, adică de modul în care doresc Eu să fie!

9.Aşadar, dacă o creatură este o necesitate a voinţei Mele, şi dacă aceasta din urmă este şi ea o necesitate vizavi de această creatură - dat fiind că Ea este cauza creării şi existenţei acelei fiinţe – rezulta ca Creatorul şi creatura nu-şi datorează

reciproc mare lucru. Căci, pe cât sunt Eu o necesitate pentru creaturile Mele, tot astfel şi ele îmi sunt Mie necesare, ca puncte de sprijin ale Voinţei Mele.

10.Dar situaţia este cu totul diferită dacă Creatorul vrea să facă din creaturile Sale nişte fiinţe independente şi puternice, aşa cum este El Insuşi. în acest caz, fiinţa creata pătrunde intr-o sferă de viaţă complet diferită! Prin Cuvântul Sau liber, viu şi plin de putere. Creatorul le dăruieşte fiinţelor pe care le-a creat o forţă care le devine proprie şi le aparţine întru totul; ele trebuie s-o aducă la maturitate îl ele însele prin îngrijiri asidue, pentru a deveni fiinţe libere şi puternice prin propriile lor mijloace.

11.Astfel ia naştere, atunci adevărata umilinţă. Ea este singurul mijloc prin care o fiinţă se poate elibera complet de starea de dependenta provocată de faptul de a fi fost creată. Atunci, ei ii este cu putinţă să fie, vizavi de Mine, Creatorul său, puternică şi vie prin ea însăşi, ca şi cum ar fi al doilea Meu "Eu". Dar nu trebuie ca umilinţa de care trebuie în mod necesar să dea dovadă să fie exagerată; ea trebuie să rămână în limitele pe care Eu, Stăpânul oricărei Vieţi, le-am stabilit; altminteri îşi pierde rostul de a fi.

12.De aceea tvă spun tuturor sa vă ridicat şi să Mă priviţi! Numai după aceea vă voi putea adresa Cuvintele pline de Viaţă pe care le aşteptaţi! Ridicaţi-vă, acum!

13.După ce termin de vorbit, toţi se ridică, inclusiv înţeleptul, care ia cuvântul:

14.(Inţeleptul): "Fraţi şi surori, ne-am ridicat cu toţii în faţa Domnului şi a Preasfintei Sale Feţe. Luaţi bine aminte în faţa Cui ne aflăm şi păstraţi toate acestea adânc întipărite în inimile voastre!

15.El este Domnul, Spiritul Suprem de Sfânt şi Veşnic, Creatorul Atotputernic al Cerurilor, al tuturor îngerilor, al tuturor lumilor, al tuturor oamenilor şi al tuturor celorlalte fiinţe! El, Sfântul Sfinţilor, Fiinţa Supremă, ne-a spus să ne ridicăm şi I-am dat ascultare cu cel mai profund respect.

16.El ne-a promis să ne adreseze şi alte cuvinte, ceea ce este pentru noi un prilej de mare bucurie. Căci ştim că tot ce provine de la Cel Preasfânt şi Preaînalt este purtător de Viaţă, dat fiind că El însuşi este Viaţa veşnică cea dintâi.

17.De aceea, bucuraţi-vă din toată inima împreună cu mine; căci Domnul - care este Viaţa însăşi - ne va adresa cuvinte de Viaţă, de libertate, cuvinte atotputernice care vor schimba complet fiinţa noastră încă îndreptată spre materie. Deschideţi-vă larg inimile şi urechile, pentru ca nici unul dintre aceste cuvinte sfinte, care sunt noi pentru noi, să nu se piardă!

18.O Doamne, Tu, Sfântul Sfinţilor, inimile noastre sunt pregătite să Te asculte! Dacă aceasta este Voia Ta, Te rugăm să ne adresezi aceste cuvinte promise, pline de Viaţă şi de Putere divină! Slavă veşnică Voinţei Tale Sfinte!"

19.Eu spun: "Dragul Meu Uhron - cu adevărat, cu adevărat, inima ta a bucurat-O foarte mult pe a Mea. Puteţi să vă aşteptaţi, tu şi poporul tău, la o mare bucurie. Iar această bucurie vă va rămâne în veci şi nimeni nu vă va putea-o lua.

20.Vă asigur de aceasta, dacă veţi urma învăţătura Mea şi cea a copiilor Mei, precum şi a mesagerilor care Mă însoţesc. Acest lucru vă va fi cu atât mai uşor, cu cât sunteţi deja cu mult mai avansaţi decât toate celelalte popoare!

21.De altfel, învăţătura Mea este uşor de urmat, căci Eu, Creatorul vostru, ştiu mai bine decât oricine ce vă este necesar şi ce reguli trebuie să respectaţi pentru a ajunge la eliberare ţinând cont de natura voastră. De aceea, nu trebuie ca noua povară pe care am să vo pun pe umeri să vă sperie! Vă spun: ea va fi foarte blândă şi uşoară!

22.Iată, pe scurt, învăţătura pe care v-o dăruiesc: iubiţi-Mă pe Mine, Domnul, Dumnezeul şi Tatăl vostru, din toate puterile voastre, şi iubiţi-vă tot astfel unii pe alţii!

23.Fiecare dintre voi să urmărească să-i ajute pe ceilalţi în Numele Meu! Nimeni nu trebuie să se simtă mai însemnat decât fraţii şi surorile sale! Astfel veţi deveni copiii Mei multiubiţi, şi aşa veţi rămâne în veci!

24.Păstraţi-vă, de asemenea, puritatea moravurilor! Renunţaţi la plăcerea

carnală care v-a mânat de o vreme încoace sub influența unui spirit pervers! Inmulțiți-vă potrivit vechii modalități spirituale, potrivit poruncii care i-a fost dată voinței, şi nu cărnii voastre!

25.Puteți, bineînțeles, să concepeți potrivit modalității naturale, şi să dați astfel naştere unor copii ai cărnii şi ai lumii. Dar la ce v-ar ajuta aceasta? Astfel, nu ați zămisli decât hoți, bandiți şi asasini, care în scurt timp ar deveni mai puternici decât voi şi v-ar face sclavii tendințelor lor rele. De aceea, feriți-vă cu mare grijă să vă lăsați antrenați de instinctele voastre carnale, şi evitați să vă atingeți de fiicele voastre; căci asemenea raporturi ar duce la zămislirea unor diavoli care s-ar naşte în lumea voastră plină de puritate. Dacă veți urma aceste precepte, vă va fi uşor să deveniți copiii Mei!

26.Dar dacă vreți să continuați să vă lăfăiți în carnea voastră şi în cea a fiicelor voastre, aşa cum ați făcut până acum, capacitatea voastră de a zămisli în chip spiritual vă va fi în curând luată. în loc să aveți Un corp uşor şi diafan, veți fi încătuşați într-un înveliş carnal greoi şi masiv, plin de urâțenie şi afectat de tot felul de boli, în care spiritul cel veşnic nu s-ar putea mişca decât cu mare greutate. In plus, veți fi supuşi morții, pe care n-ați cunoscut-o încă niciodată, până acum.

27.De aceea, conformați-vă vechii purități a moravurilor voastre şi zămisliți-vă urmaşii în chip spiritual! Căci numai ceea ce este conceput de Spiritul cel viu poate să păstreze Viața, care nu cunoaşte moarte. însă ceea ce este conceput de carne rămâne mort şi nu poate decât cu greu să fie adus la Viață, căci rădăcinile cărnii sunt moartea.

28.Cu spiritul, lucrurile stau la fel precum cu o mlădiță vie, care nu mai poate fi altoită pe un copac mort: nu este cu putință ca el să fie transplantat în carnea cea moartă pentru a câştiga Viața veşnică!

29.Puterea voinței voastre ar fi atunci slăbită şi voi n-ați mai putea să vă cultivați grădinile şi ogoarele numai prin forța sa. Ar trebui să vă mulțumiți cu plante care se reproduc prin semințele lor. N-ați mai putea, la fel ca acum, să extrageți mereu produse coapte din pământul vostru, ci ar trebui să aşteptați temători şi cu nerăbdare ca roadele sale să ajungă la maturitate.

30.La fel ar fi şi cu construcția caselor voastre. Materialele necesare ar fi dificil de manevrat, grele şi casante. N-ați mai putea să le faceți suple, uşoare şi durabile prin forța voinței voastre.

31.Intotdeauna ați manifestat o mare bucurie de a putea intra în legătură cu spiritele fraților voştri decedați, de a le vedea, de a le vorbi şi chiar de a le îmbrățişa. Toate acestea ar deveni foarte curând imposibile, dacă vă veți încăpățâna în rătăcirea voastră.

32.Dacă veți trăi conformându-vă învățăturii pe care v-am oferit-o, veți fi capabili nu numai să vă păstrați perfecțiunea, ci şi să câştigați noi avantaje, pe care deocamdată nici măcar nu vi le puteți închipui.

33.Acum, v-am arătat tot ce aveți de făcut pe viitor. E rândul vostru să vă hotărâți dacă vreți să vă supuneți şi să acționați în consecință.

34.Intrebați-vă inima şi spuneți-Mi deschis cum stau lucrurile! CăcI Eu vă las deplina libertate şi nu vreau nici măcar să vă citesc gândurile, pentru ca să puteți dispune în mod liber de voi înşivă şi să puteți acționa întru totul aşa cum doriți!"

1.Înțeleptul: "O, Doamne, cerințele Tale la adresa noastră sunt de o clemență şi de o blândețe inexprimabile şi, în plus, fac dovada celei mai mari perfecțiuni. Nu trebuie să chibzuim absolut deloc şi acceptăm cu recunoştință propunerea Ta. Cum am putea oare să ne întrebăm dacă ea ne convine sau nu?

2.O, Tu, Preasfânt Binefăcător, niciodată nu-Ți vom putea mulțumi îndeajuns pentru binefacerile şi grația care ne sunt acordate! Tu ai dat dovadă, pogorându-Te - într-un mod de neînțeles pentru noi - de o iubire imensă, arătându-ne o cale nespus de uşor de urmat pentru a deveni copiii Tăi liberi şi pentru a obține demnitatea celestă supremă. Ar trebui oare să mai stăm pe gânduri?

3.O, Doamne, o, Tată Veşnic şi Sfânt - o mie de vieți dac-aş avea, şi dac-ar trebui să le dau pentru a deveni măcar cât de cât copilul Tău - cu adevărat, le-aş da pe toate cu cea mai mare bucurie, chiar dacă pierderea fiecăreia dintre aceste vieți ar fi legată de cazne grele şi de mari suferințe! Şi ar mai trebui oare să stau pe gânduri dacă eu şi poporul meu vrem să acceptăm grația supremă pe care Tu ne-o propui?

4.Tată Preasfânt, nu limba mea este cea care-Ți va spune "da" sau "nu". Acordă-ne grația de a privi în inimile noastre, care nu vor fi niciodată vrednice să Te contemple. Ele sunt cele care-Ți vor răspunde "da", un "da" de mii de ori mai fierbinte decât văpaia tumorii maligne care stă să se spargă.

5.O, Doamne, o, Tată, vom face tot, absolut tot ce vrei Tu, şi asta în mod şi mai precis decât micile lumi care gravitează în jurul tărâmului nostru, pe care Tu l-ai sfințit acum pe veci!

6.Dar nu respinge rugăciunea pe care o adresăm Sfintei Tale Inimi de Tată: nu ne mai văduvi de Prezența Ta vizibilă, ci arată-Te din când în când printre noi, după Voia Ta!

7.Căci vezi, inimile noastre s-au înflăcărat de o iubire imensă pentru Tine! Ce mare ar fi tristețea lor, dacă ochii noştri nu Te-ar mai zări niciodată şi urechile noastre n-ar mai auzi Vocea Ta armonioasă de Tată! Căci Cuvintele Tale au umplut dintr-o dată preasupusele noastre inimi cu o asemenea plenitudine a Vieții încât nu mai găsim cuvinte pentru a descrie Grația Ta divină şi părintească!

8.De aceea, o, Doamne, lasă această rugăciune să ajungă până la Inima Ta de Tată! Şi slăvită fie, în veci, Voia Ta Sfântă!"

9.Eu spun: "De mult intenționez să fac ceea ce Mi-ați cerut. Creatorul nu rămâne invizibil şi misterios decât pentru creaturile Sale. Căci acestea sunt judecate în sânul puterii Creatorului şi nu pot niciodată să stea în fața Lui, să-L vadă şi să-I audă Vocea. Dar lucrurile stau cu totul altfel pentru copiii cărora le-am acordat libertatea, Eu, Creatorul şi Tatăl lor, prin Cuvânt şi prin învățătură. Copiii Mei Mă pot vedea şi-Mi pot vorbi oricând doresc - cu condiția ca inimile lor să fie în acord perfect cu învățătura Mea!

10.Dacă lucrurile nu stau astfel, şi dacă inimile se îndreaptă spre senzualitate, dacă lucrurile materiale şi deşartele griji lumeşti le năpădesc şi le fac să respingă Cuvintele Mele şi învățătura Mea: atunci, nu Mă pot arăta lor şi nu le pot vorbi, căci aceşti copii, care creşteau în Grația, în Iubirea şi în Compasiunea Mea, vor îmbrăca din nou veşmântul creaturii judecate - lucru pe care, de altfel, pot să-l facă în mod absolut liber.

11.De aceea, vă spun: rămâneți de acum înainte, cu toții, credincioşi învățăturii Mele. Păstrați în inimile voastre puritatea moravurilor pe care o cunoşteau strămoşii voştri, pentru ca iubirea Mea de Tată să poată sălăşlui în ele şi să dea naştere unei noi vieți în voi, care este autentică, adevărată şi liberă în sine. Atunci nu veți mai avea niciodată ocazia să vă plângeți, spunând: "Doamne, Tată, unde eşti? De ce nu putem

niciodată să Te vedem şi să auzim Vocea Ta?"

12.Cu adevărat, vă spun: cei care acţionează potrivit învăţăturii Mele sunt singurii care Mă iubesc cu adevărat. Şi întrucât ei Mă iubesc sincer, Eu voi fi întotdeauna printre ei, vizibil sau perceptibil într-un alt mod, şi-i voi învăţa Eu Insumi, crescându-i ca pe proprii Mei copii.

13.Dar acum, aduceţi de mâncare şi de băut în mari cantităţi! Vrem să ne saturăm cu toţii şi veţi vedea că voi mânca şi voi bea ca şi voi, binecuvântându-vă, la fel ca şi pe toţi fraţii şi surorile care ne însoţesc! Faceţi aşa cum v-am spus!"

Cap.185 - Bucuria şi recunoştinţa înţeleptului. Livezile inundate. Satana pus pe fuga de către Petru şi Martin

1.Aceste cuvinte îi provoacă o mare bucurie înţeleptului, care spune: "O, Doamne, o, Tată plin de iubire, de Bunătate, de Slavă, de Putere, de Forţă şi de Sfinţenie! Acum, avem certitudinea că nu ne vei mai părăsi niciodată. Căci cel care acceptă să mănânce la masa noastră arată că vrea să rămână printre noi. Şi astfel, aşa cum tocmai ne-ai promis, vei rămâne în mijlocul nostru! Oh, numai a Ta fie slava, mărirea şi recunoştinţa, în vecii vecilor!"

2.După aceste cuvinte, toţi se zoresc să meargă în grădină pentru a aduce bucatele cele mai alese şi a le aşterne în faţa Mea, în mari cantităţi.

3.Dar când ajung afară, ei au neplăcuta surpriză de a constata că apa expulzată de marea tumoare de foc s-a revărsat peste livezile lor şi le-a inundat complet. Prin urmare, le este cu neputinţă să mai aducă ceva din marile lor grădini, iniţial atât de bogate în roade alese. De aceea, ei se întorc foarte trişti şi înţeleptul spune:

4."O, Doamne, iartă-ne, biete creaturi ce suntem! Vezi bine, răutăcioasa tumoare de foc a acoperit livezile noastre cu cea mai murdară apă de mare, şi asta în aşa fel încât nu mai putem recolta nici un fruct din ele. Te rugăm să alungi mai întâi aceste ape malefice, şi atunci vom putea îndeplini dorinţa Ta."

5.Eu îi chem pe Martin şi pe Petru şi le spun: "Fratele Meu Petru şi tu, Martin, mergeţi afară şi faceţi să dispară inundaţia, şi distrugeţi acest ulcer de foc ticălos, pentru ca aceste fiinţe să nu fie împiedicate să îndeplinească porunca pe care le-am dat-o! Dacă însă potrivnicul nu vrea să se supună la primul avertisment, îi veţi porunci în Numele Meu pentru a doua şi a treia oară. Dacă continuă să se încăpăţâneze, atunci folosiţi în mod cât se poate de serios puterea celestă care sălăşluieşte în voi! Aşa să fie!"

6.Petru şi Martin se închină în faţa Mea şi ies degrabă afară, însoţiţi de înţelept. La vederea spectacolului care-i aşteaptă, Martin este cuprins de o mare uimire şi spune:

7."Ah - ce ticăloasă, ce nemernică, ce abjectă stârpitură! Dar ia spune-mi, frate Petru, oare această canalie, care dăinuie deja de o jumătate de veşnicie, nu va înceta niciodată să facă rău şi să răspândească groaza pretutindeni?

8.Frate, ridici din umeri! Asta înseamnă: "Numai Domnul cunoaşte răspunsul la întrebarea ta!" - Da, da, ai fără îndoială dreptate; dar îţi spun, o să vadă stârpitură asta ce-o aşteaptă dacă nu ne dă imediat ascultare! O să vadă ea ce scump o va costa încăpăţânarea. Puterea celestă pe care ne-a încredinţat-o Domnul şi Tatăl nostru îi va arăta clar unde trebuie să-şi săvârşească, de acum înainte, ticăloşiile! Frate, o vom chema imediat, sau vrei să faci tu însuţi acest lucru, ori trebuie s-o chem eu pentru

amândoi în Numele Domnului?"

9.Petru: "Cheam-o pentru noi amândoi în Numele Domnului!"

10.Martin: "Bine, am să încerc! Ascultă: tu, potop afurisit, şi tu, ulcer viclean, şi mai ales tu, bătrâne Spirit al Răului, îngrozitorule Satana: daţi imediat înapoi şi nu mai încălcaţi ordinea Domnului - altminteri, veţi fi supuşi celei mai severe şi mai drepte judecăţi divine! Amin! De trei ori amin, amin, amin!"

11.Acest apel este întâmpinat cu hohote răsunătoare de râs batjocoritor, şi se aud următoarele cuvinte:

12.(Satana): "O tu, mizerabilă musculiţă de carne de episcop! Tu, care eşti de zece mii de ori mai mic decât nimic, vrei să-mi porunceşti să mă retrag? Ascultă bine: nici Dumnezeu, nici toate puterile Cereşti nu mă pot face să dau înapoi, fără a mai vorbi de tine, jalnică nulitate!

13.Iar acum, din pură mărinimie, vă avertizez, pe tine şi pe toată plevuşcă ta, să mergeţi să vă pitiţi în vreo vizuină, altminteri va trebui să gustaţi din bucatele delicioase şi fierbinţi care se coc în căldarea mea cea mare, şi care în curând vor fi gata!

14.Nici nu se pune problema să mă răzbun, câtuşi de puţin, pe cei de teapa voastră, căci un leu nu vânează musculiţe. Ceea ce fac eu aici, o fac din necesitate, pentru a menţine ordinea creaţiei mele. Pentru ca nişte nulităţi ca voi să nu fie distruse, vă sfătuiesc s-o luaţi la sănătoasa şi să nu mai aveţi vreodată neobrăzarea de a veni să mă deranjaţi! Nu-mi puneţi răbdarea la încercare! Vai de voi dacă aş ajunge cumva la capătul ei!"

15. La auzul acestor insulte, Martin amuţeşte de mânie şi nu găseşte o replică imediată.

16.Dar Petru îl avertizează, spunând: "Frate, nu trebuie să te laşi cuprins de mânie, fiindcă astfel faci exact ceea ce vrea el să obţină. Trebuie să procedezi într-un cu totul alt mod, dacă vrei să-i vii de hac! Uite, eu am să-1 fac imediat să dea înapoi, şi asta - păstrându-mi tot calmul! Pur şi simplu, am să-i spun cu blândeţe: "Satana, fie ca Domnul Iisus Hristos să fie şi cu tine!" - Şi vezi, deja apele se retrag, iar ulcerul de foc se chirceşte până când devine complet turtit. Cel Rău nu se mai face auzit, şi este obligat să constate, cu mânie, că puterea mea cerească 1-a făcut să se supună!"

17.Martin: "Ah, n-aş fi crezut niciodată că acest demon se va supune atât de repede! Oare asta este ceea ce se cheamă puterea celestă? Mi-aş fi închipuit-o într-un cu totul alt mod! Iţi mulţumesc, frate, pentru această lecţie plină de o înţelepciune cu adevărat divină. Graţie ei, simt că am devenit deja de o sută de ori mai înţelept!

18.Vezi, apele s-au retras complet şi nu se mai zăreşte nici cea mai mică urmă de ulcer! Slavă şi Glorie Domnului, în vecii vecilor! Am impresia că această stârpitură de Satana sau de Satan nu se va mai arăta prea curând prin preajmă!"

19.Petru: "Nu-ţi bate capul cu asta, fiindcă a mai primit deja multe alte lecţii. Dar de-abia termini cu el, că şi apare din nou, cu o altă năzdrăvănie. Sunt sigur că nu va întârzia să ne dea din nou de furcă. Dat fiind că nu există nici un mijloc de a-1 pune pe fugă, suntem obligaţi să recurgem la puterea celestă pentru a-1 învinge. Ia aminte la toate acestea, frate, şi foloseşte această învăţătură data viitoare!"

20.Apoi, Petru i se adresează înţeleptului, care a rămas înlemnit în faţa lor, cuprins de cea mai profundă uimire, şi-i spune: "Acum, puteţi da curs dorinţei Domnului, căci grădinile voastre sunt din nou intacte!"

21.Înţeleptul se închină până la pământ şi se grăbeşte să aducă mâncăruri şi băuturi din livadă.

Cap.186 - Bucuriile pure ale copiilor sunt şi cele ale Tatalui Ceresc. O taina a Iubirii divine. Despre simplitatea copilăreasca.

1.Petru şi Martin se întorc alături de Mine în casa de pe Soare şi Martin vrea imediat să înceapă să-Mi povestească ce s-a întâmplat afară.

2.Dar Petru îi spune în taină: "Frate, crezi că Domnul nu ştie deja dîmotdeauna ceea ce vrei tu să-i povesteşti?! Tu nu ştii că El este de-a pururi atoatecunoscător?"

3.Martin se bate cu palma pe frunte şi spune: "O, frate, şi mai ales Tu, Doamne, iertați-mă că mă las cuprins din când în când de un fel de prostie pământească!

4.Este foarte adevărat că Tu, o, Doamne, ştii totul şi nu ai nevoie să Ți se povestească absolut nimic. Dar eu simt în mine nevoia stupidă de a-Ți povesti tot ce mi se întâmplă - ca unui prieten pământean - ca şi cum Tu nu ai şti nimic!

5.Dar ştiu prea bine că Tu, o, Doamne, nu mă vei dojeni din cauza neghiobiei mele! Căci de acum înainte, voi fi foarte atent să evit asemenea prostii!"

6.Eu spun: "Ei bine, dragul Meu fiu Martin, să nu crezi că este atât de necuviincios să-Mi descrii sau să-Mi povesteşti ceva. Căci tuturor copiilor le place să vorbească, şi mai ales cu Mine.

7.Dacă Eu nu i-aş lăsa să facă aceasta, dat fiind că toate lucrurile îmi sunt cunoscute, nicicând nu ar mai avea loc nici un dialog între noi. Dar Eu nu vreau ca iubiții Mei copii să fie lipsiți de o bucurie, şi este bine ca ei să-Mi povestească tot ce li se întâmplă.

8.Căci vă asigur, în Numele Iubirii credincioase şi veşnice a Inimii Mele de Tată: numai bucuriile copiilor Mei pot aduce bucurie în Inima Mea. Nu Divinitatea Mea, nici Înțelepciunea, nici Atotputernicia şi nici Omnisciența Mea nu provoacă cea mai mare fericire în întreaga Mea Ființă; ci numai şi numai Iubirea pe care o nutresc pentru adevărații Mei copii care Mă iubesc, la fel ca voi toți care sunteți adunați acum în jurul Meu.

9.Credeți-Mă: am fost infinit mai fericit pe Cruce decât atunci când am început să creez Cerurile şi Pământul! Căci în calitate de Creator, eram un judecător neînduplecat în sânul Divinității Mele inaccesibile. Dimpotrivă, răstignit pe Cruce, eram un Tată de care te poți apropia, plin de cea mai mare Iubire, înconjurat deja de nenumărați copii - copii care totuşi încă nu-L recunoscuseră complet pe Tatăl în Mine, căci Fiul răstignit, cu alte cuvine corpul Tatălui, îi împiedica s-o facă, dar, cu toate acestea, ei Mă iubeau din toate puterile şi mai presus de orice ca Fiu al Tatălui Preaînalt!

10.Cu adevărat, vă spun, o inimă care Mă iubeşte cu adevărat îmi aduce mai mult decât toate Cerurile şi lumile reunite, cu toate splendorile lor.Da, sunt gata sâ părăsesc nouăzeci şi nouă de Ceruri pentru a pleca în căutarea unei singure inimi capabile să Mă iubească cu adevărat!

11.Care mamă, chiar în timpul unei petreceri pe care o dă la ea acasă, nu ar fugi imediat la bebeluşul său, dacă ar afla că acesta plânge şi riscă să se îmbolnăvească - chiar dacă oaspeții ar fi numeroşi şi ea le-ar fi oferit muzică şi tot felul de jocuri? Căci, de la oaspeții săi, ea nu se poate aştepta să primească decât - cel mult - stimă şi recunoştință; dar ceea ce bate în pieptul copilului ei conține sămânța iubirii pe care inima sa de mamă a sădit-o acolo.

12.Vă spun vouă tuturor: şi această mamă ar lăsa baltă nouăzeci şi nouă de petreceri, oricât de strălucitoare ar fi ele, pentru a fugi la copilaşul său datorită iubirii pe care el o va simți pentru ea într-o bună zi; căci cea mai mică scânteie de iubire

adevărată are mai multă valoare decât mii de lumi pline de cele mai neînchipuite minunăţii.

13.Şi dacă o mamă pământeană ar acţiona astfel, cu atât mai mult aş face-o Eu, care sunt în toată plenitudinea Tatăl şi Mama copiilor Mei, Tată după Inima Mea şi Mamă prin infinita Mea Răbdare, Blândeţe şi Bunătate.

14.De aceea, lăsaţi orice teamă în faţa Mea, dragii Mei copilaşi, şi vorbiţi; povestiţi-Mi ce vedeţi şi ce auziţi! Daţi frâu liber iubirii din inimile voastre, căci Eu nu Mă pot bucura de cele mai magnifice creaţii ale Mele decât atunci când vă plac şi vouă!

15.Se poate spune oare că mama nu înţelege ce-i gângureşte copilaşul ei? Iar cuvântul "mamă" rostit pentru prima oară de copilul său iubit, oricât de neclar ar fi, o bucură cu siguranţă de mii de ori mai mult decât cea mai savantă dintre cuvântări.

16.Ce rost au cele mai judicioase cugetări despre lumi, sori, popoare sau îngeri, când le compari cu strigătul "mămico" ce răsare dintr-o inimă de copil în care începe să încolţească iubirea? - La fel stau lucrurile şi cu Mine. Ce măreţie ar putea-o egala pe cea cuprinsă în cuvintele "multiubitule Tată" pe care Mi le adresează în mod liber şi sincer un copilaş care Mă iubeşte, atunci când se trezeşte din somnul necesar în care era adâncit prin judecată?

17.De aceea, dragul Meu fiu Martin, pe viitor, cedează nevoilor inimii Tale, şi la fel stau lucrurile şi pentru voi toţi. Simplitatea voastră copilărească are pentru Mine mult mai multă valoare decât cea mai profundă înţelepciune. De aceea am spus şi pe Pământ, vorbindu-le apostolilor Mei: "Dintre toţi cei născuţi din femeie de la începutul acestei lumi, nici unul nu a fost mai mare decât Ioan Botezătorul. Dar pe viitor, cel mai mic din împărăţia Mea în care domneşte Iubirea va fi mai mare decât El"

18.Dar acum, mesele sunt întinse din belşug şi înţeleptul se apropie pentru a ne invita la masă. Vom asculta cu politeţe cuvintele sale de bun-venit. Cu toate acestea, luaţi bine aminte la următorul lucru: vom lua loc la masa cea mare aşa cum isi va exprima el dorinta! Asa sa fie, copilasii Mei!”

Cap.187 - Masa Iubirii Domnului împreuna cu locuitorii Soarelui. Locul cuvenit Domnului.

1.Înţeleptul, care tocmai a sosit, se închină până la pământ şi vorbeşte cu cel mai profund respect de care este capabil: "O, Doamne, o, Dumnezeule, o, Tată al copiilor Tăi şi Creatorule Cel mai Sfânt şi Cel mai Puternic al tuturor operelor Tale fără de număr! Am îndeplinit Voia Ta Preasfântă, în măsura puterilor noastre, şi am adus mâncăruri şi băuturi de toate felurile pe masa cea mare. Acum, facă-se potrivit Voinţei Tale Sfinte!"

2.Eu spun: "E bine! Dar acum, tu, care eşti conducătorul întregii comunităţi, hotărăşte împreună cu proprietarul acestei case unde vom fi aşezaţi!"

3.Înţeleptul răspunde în acelaşi timp cu stăpânul casei: "O, Doamne, cum vrei ca noi, bieţi viermişori, să putem măcar îndrăzni să ne gândim să-Ţi indicăm locul pe care să Te aşezi? O Doamne, o asemenea neobrăzare ar trebui să ne coste pe loc viaţa. Oare nu ale Tale sunt, pe veci, toate lucrurile? Nu contează locul în care Te afli: el va fi întotdeauna primul, cel mai înalt, cel mai sfânt; iar noi...? Nu, nu, nu pot repeta aceste cuvinte încă o dată!

4.O, Doamne, nu am decât o singură rugăminte să-Ţi adresez: aceea ca, aici, să nu ne ascunzi nimic din Preasfânta Ta Voinţă şi să ne-o revelezi, pentru ca să ne putem

conforma ei, întru totul. O vom păstra ca pe o preasfântă nestemată în inimile noastre şi ne vom strădui s-o urmăm cât mai fidel cu putinţă!

5.Acordă-ne graţia de a-Ţi retrage porunca ce ne-ar obliga să vă aşezăm la masa cea mare după voia noastră, pe Tine şi pe sublimii Tăi copii."

6.Eu spun: "Cuvintele tale, dictate de iubirea pe care Mi-o porţi, sunt bune. Dar dacă tu consideri Voia Mea drept nestemata cea mai sfântă a inimii tale, atunci trebuie să accepţi porunca pe care v-am dat-o, ţie şi stăpânului casei, şi să acţionaţi în consecinţă! Altminteri, ar însemna că nu faci decât să vorbeşti despre Voia Mea, iar atunci când îţi dau ceva de făcut, găseşti de cuviinţă să Mă ofensezi nefăcând ce-Ţi poruncesc. De aceea, îţi spun: fă ceea ce vreau Eu! Atunci vei vedea de ce îţi cer acest lucru!"

7.Atunci, înţeleptul şi proprietarul se închină adânc, întrebându-se temători ce-i de făcut. Oare unde să Mă aşeze? La ei, toate locurile sunt la fel. Locul-stăpânului casei şi singurul loc mai elevat, cel al înţeleptului, nu le par convenabile, căci li se pare că s-ar glorifica pe ei înşişi dacă Mi l-ar da. Ei iau în considerare toate posibilităţile, însă fără a ajunge la o soluţie.

8.Atunci, înţeleptul i se adresează lui Martin şi-1 întreabă dacă nu l-ar putea ajuta. Dar Martin ridică din umeri, spunand- "Prietene, nu ştiu ce sfat să-ţi dau! Aveţi vreun loc pe care-1 rezervaţi Iubirii?"

9.Cei doi cască ochii mari şi spun: "Prietene, zău, niciodată n-am avut un asemenea loc! Ce-i de făcut?"

10.Martin: "Ei bine, descurcaţi-vă şi faceţi rost de unul, şi totul va fi cum nu se poate mai bine!"

11.Cei doi întreabă: "Dar cum arată un asemenea loc? Cum trebuie el să fie?"

12. Martin: "Mergeţi la cele trei fiice ale stăpânului casei, care se găsesc în preajma Domnului; ele vor găsi foarte repede locul cu pricina!"

13.Cei doi înţelepţi se duc la cele trei fete şi le prezintă problema lor.

14.Atunci, fiicele proprietarului îşi duc mâinile la inimă şi spun: "Dragi fraţi, vedeţi, aici este locul care I se cuvine Domnului Slavei! De aceea, nu vă bateţi capul pentru a găsi o soluţie, ci mai degrabă căutaţi-o cu inima voastră, iar atunci primul loc care se va ivi va fi şi cel mai bun!"

15.Acest răspuns are darul de a le deschide ochii celor doi înţelepţi, şi atunci ei înţeleg ce vreau Eu. Atunci, ei vin imediat lângă Mine, se închină adânc, apoi, ridicând capul, spun:

16.(Cei doi înţelepţi): "O, Doamne, Dumnezeule şi Tată! A Ta este Slava şi Mărirea, şi toată recunoştinţa şi iubirea noastră! Graţie ajutorului dragului nostru frate Martin şi al dragelor noastre fiice, am putut înţelege ce doreai Tu de la noi.

17.O, Doamne, Dumnezeule şi Tată - vezi: aici, în pieptul nostru, am găsit locul cel mai important şi care Ţi se cuvine cel mai mult, Ţie şi celorlalţi fraţi şi surori. De aceea Iţi spunem: vino acum, Tu, cel mai bun şi Cel mai Sfânt dintre Taţi, precum şi toţi cei pe care Tu îi iubeşti, şi intră în posesia acestui loc, pe veci!

18.Căci ştim acum că această masă încărcată cu bunuri materiale nu este decât o reprezentare vizibilă a ceea ce trebuie să-Ţi oferim în inimile noastre, Ţie, Tată Sfânt şi plin de Iubire!

19.Trebuie însă să recunoaştem că masa Vieţii noastre interioare nu este deocamdată, nici pe departe, la fel de bogat încărcată cu bunătăţuri plăcute Ţie. Dar binecuvânteaz-o, Tată Preasfânt, pentru ca ea să se îmbogăţească cu faptele iubirii, ale umilinţei şi ale celei mai mari blândeţi! Atunci Iţi vom putea cânta, Tată multiubit şi Sfânt, un viu şi veşnic Osana!

20.Fie ca Numele Tău, care reprezintă Voia Ta atotputernică şi sfântă, să fie de-a pururi lăudat de întreg Infinitul!"

21.Eu spun: "îmi plac aceste cuvinte, noii Mei copii multiubiţi. Dacă veţi

rămâne aşa cum sunteţi acum, atunci tot ce v-a fost prezis se va îndeplini pe deplin. Să mergem acum la masa cea exterioară şi vizibilă.

22.Voi binecuvânta aceste mâncăruri şi voi împărtăşi cu voi masa Iubirii. Şi toţi cei care vor mânca la ea ma vor primi în inima lor şi vor purta în ei Viaţa veşnică, adevărata Lumină şi Adevărul!

23.Să mergem acum cu toţii la masă. Dar nici unul dintre voi să nu se îngrijească de locul pe care se va aşeza, căci primul care se va ivi va fi potrivit. Lucrurile exterioare nu au nici o valoare; numai cele care se află în voi contează! Să fie aşa cum am spus!"

24.Atunci, toţi se îndreaptă spre masă şi aşteaptă ca Eu să iau loc. După ce mă aşez pe jilţul cel mai apropiat, având alături de Mine pe cele cinci fecioare, apoi pe Ioan, Petru, Martin, Borem, Chorel şi toţi ceilalţi care Mă însoţesc, locuitorii Soarelui se aşează, plini de respect, vizavi de noi, iar Uhron şi Shonel (stăpânul casei) stau în faţa Mea.

25.După ce se instalează cu toţii la masa cea mare, fiind în număr de aproximativ treizeci de mii, Eu binecuvântez fructele şi băuturile, spunându-le să mănânce şi să bea. Eu însumi mănânc şi beau împreună cu cei care M-au însoţit, iar locuitorii Soarelui fac acelaşi lucru, cu un imens respect, şi se simt cu toţii cuprinşi de cea mai mare bucurie văzându-Mă că împărtăşesc masa lor.

Cap.188 - Binecuvântarea celui care se afla la masa Domnului. Metamorfoza subita a celor trei fiice ale Soarelui. Un sfat referitor la puterea Iubirii şi la miracolele cărora ea le da naştere.

1.Masa se încheie în curând; toţi se simt întăriţi şi se miră de savoarea deosebită â mâncărurilor întrucât totul a fost consumat şi masa este acum goală, Uhron şi Shonel Mă întreabă cu umilinţă:

2.(Uhron şi Shonel): "O, Tu, dragul şi Sfântul nostru Tată, dacă aceasta este şi Voia Ta, am dori să încărcăm din nou masa cu mâncăruri!"

3.Eu spun: "Nu este nevoie. Căci, atunci când cineva a mâncat la Masa Mea, el s-a săturat cu Viaţa veşnică. Nu este nevoie să Mă ia încă o dată în el, fiindcă deja sunt în el pe veci!

4.Dar, dragii Mei copilaşi, trebuie să mai stabilim un lucru, care va fi tot o mâncare, însă o mâncare spirituală şi nicidecum materială.

5.Am să le trec în rândurile copiilor Mei pe cele trei fete care au ieşit în întâmpinarea Mea; ele sunt primele care M-au recunoscut, cu toată ardoarea iubirii care sălăşluieşte în inimile lor, şi au ieşit biruitoare dintr-o încercare dificilă. însă, numai dacă sunteţi de acord! Căci capacitatea pe care o aveţi, de a trăi în mod fizic atâta timp cât doriţi, nu vă va fi luată. De aceea, vă cer să-Mi spuneţi dacă acceptaţi ca Eu să le scurtez viaţa în această lume şi să le iau cu Mine!"

6.Uhron şi Shonel: "Doamne, o, *Tu,* Tatăl nostru drag şi iubit! Voinţei Tale Sfinte îi datorăm cu toţii viaţa noastră, precum şi forma şi toată fiinţa noastră! Noi Iţi aparţinem Ţie, care ne-ai creat, şi nu nouă înşine! Cum am putea oare să-Ţi spunem dacă ne convine sau nu?

7.O, Doamne! Ceea ce vrei Tu este întotdeauna, pe deplin, pe placul inimilor noastre; căci Sfânta Ta Voinţă a devenit iubirea şi viaţa noastră! Tu le-ai trezit odinioară la viaţă pe cele trei fiice ale noastre şi ni le-ai dat! De aceea, ele Iţi aparţin şi

le poți lua când vrei! Lăudată fie numai Voia Ta Sfântă, în veci!"

8.Eu spun: "Dragi copii, cuvintele voastre îmi sunt plăcute, căci ele nu izvorăsc numai din gura, ci şi din inima voastră. Şi vedeți: fiicele voastre nu se mai află în corpul lor terestru, ci au îmbrăcat deja corpul lor spiritual, aici, alături de Mine. Căci ele au fost metamorfozate chiar în clipa în care inimile voastre Mi-au acordat, pline de bucurie, încuviințarea lor! Remarcați vreo schimbare între felul cum arătau înainte şi cum arată acum?"

9.Uhron şi Shonel: "O, Tată, nici cea mai mică diferență! Cum s-a petrecut acest lucru şi ce învățăminte putem noi desprinde de aici? Căci vezi, răposații noştri au o aparență mult mai uşoară şi mai diafană, în vreme ce fiicele noastre dau impresia de a se afla încă în trupul lor terestru! Pe de altă parte, defuncții noştri îşi lasă aici învelişul carnal pe care noi îl ducem într-un anumit loc unde se descompune complet. Dar aceste trei fete nu sunt lipsite de trupul lor! Cum s-a întâmplat asta?"

10.Eu spun: "Dragii Mei copilaşi, luați aminte: atunci când o ființă este cuprinsă de o Iubire pentru Mine la fel de înflăcărată ca cea pe care Mi-o poartă aceste fete, se întâmplă uneori ca ea să se metamorfozeze încă de pe când se află în corpul său carnal, prin propria sa forță. Prin urmare, carnea sa se descompune în curând, prin focul spiritului său, se purifică şi se uneşte cu însăşi Viața ființei spirituale, fără ca pentru aceasta corpul să aibă nevoie de a fi total separat de spiritul său.

11.De aceea: urmați exemplul acestor trei fete şi metamorfoza voastră va fi asemănătoare celei pe care au suferit-o ele! Căci vă spun: cu adevărat cel care cu adevărat Mă iubeşte la fel de mult ca ele şi părăseşte totul din iubire pentru Mine va beneficia de aceeaşi transfigurare!

12.Martin: "O, Doamne şi dragă Tată Iisuse, acesta ar fi un lucru foarte bun pentru micul nostru glob. Dar corpurile fraților mei pământeni sunt probabil alcătuite dintr-o materie prea grosieră pentru a permite o asemenea metamorfoză?"

13.Eu spun: "Martin, Pământul nu este Soarele şi Soarele nu este Pământul. Dar Eu sunt mereu acelaşi, pretutindeni în Ceruri, adică pe Soare ca şi pe Pământ, şi la fel stau lucrurile şi în privința adevăratei Iubiri, a forței şi a efectului său!

14.Şi Pământul cunoaşte destule asemenea metamorfoze, fie în noi sau străvechi. Dar, pentru ca un asemenea efect să se producă, trebuie ca el să fie precedat de cauza cea justă! Nici chiar ceara nu se topeşte dacă nu există suficientă căldură, iar oțelul - de mii de ori mai puțin! Înțelegi tu aceste lucruri?"

15.Martin: "O Doamne, înțeleg foarte bine. Căci eu însumi am fost precum ceara, sau precum oțelul, şi aveam mult prea puțină căldură în mine pentru a-l putea topi! Cred că există un mare număr de frați şi surori de-ale mele, pe Pământ, care nu seamănă doar cu oțelul, ci care sunt, cu siguranță, la fel de duri ca diamantul cel mai pur. Iar această materie este, desigur, mai greu de transformat decât cea a acestor trei fete celeste."

16.Eu spun: "Martin, nu este oportun să vorbim despre asta acum. Insă trebuie să ştii că multe lucruri care ți se par imposibile nu-Mi sunt tot astfel şi Mie. îți spun, miracole se petrec chiar şi în morminte, miracole care nu pot fi văzute de ochii de carne ai oamenilor!

17.Dar să nu mai vorbim despre aceste lucruri, căci ne aşteaptă treburi cu totul diferite. Vă spun, va trebui să ne ocupăm de ceva important, căci duşmanul nostru ne-a pregătit o nouă uneltire! De aceea, fiți cu băgare de seamă!"

Cap.189 - Martin propune sa-l faca pe Satana inofensiv.
Domnul explica de ce sunt permise
acţiunile malefice ale lui Satana.
Martin primeşte puteri depline pentru
a-l alunga pe Satana.

1.Martin: "Nu ne mai lasă odată în pace bestia asta dezgustătoare? Oh, de-aş avea cea mai infimă părticică din Atotputernicia Ta, l-aş ţintui pe acest netrebnic pe un glob pământesc oarecare, astfel încât să nu mai mişte în veci! Căci dacă cel Rău nu este legat fedeleş, situaţia bietelor lumi nu se va mai îmbunătăţi niciodată!

2.Din cât pot eu să apreciez, cred, o, Doamne, că Creaţia Ta există deja de câteva decilioane de ani pământeşti, sau chiar de ani solari.

3.De-a lungul tuturor acestor vremuri, de o întindere nesfârşită, şi chiar înaintea oricărei creaţii, Satana a existat şi a fost întotdeauna la fel de rău ca acum. în ciuda pedepselor nenumărate şi severe care i-au fost administrate, el nu s-a făcut deloc mai bun. Iar veşniciile care vor urma îl vor schimba la fel de puţin cât au reuşit s-o facă vremurile trecute!

4.De aceea, părerea mea este că această creatură ar trebui surghiunită şi încătuşată pe veci pe oricare planetă nelocuită, pentru ca tot restul creaţiei să rămână în pace!

5.Căci dacă Tu îi laşi o oarecare libertate, chiar şi dintre cele mai reduse, o Doamne, lucrurile nu se vor ameliora niciodată, în întreaga nemărginire, şi ea ne va da veşnic de furcă!

6.Ştiu că Tu, Doamne, cunoşti situaţia mai bine decât noi şi că Tu ştii de ce manifeşti o răbdare atât de nesfârşită. însă dacă privesc aceste lucruri din punctul meu de vedere, situaţia se prezintă exact aşa cum am descris-o! Desigur, Tu vei face ceea ce-Ţi va dicta Iubirea Ta eternă şi Înţelepciunea Ta; dar în locul Tău, eu aş face ceea ce Ţi-am spus!"

7.Eu spun: "Dragul Meu fiu Martin, tu vorbeşti aşa cum îţi îngăduie propria ta înţelepciune. Iar un altul ar vorbi într-un cu totul alt mod. Dar cel care ajunge să înţeleagă profunzimile ordinii pe care am stabilit-o va vorbi la fel ca Mine!

8.Spune-Mi, ce importanţă are dacă această creatură distruge ceva ce noi oricum putem reface? N-ai fost chiar tu la şcoala ei, pe Pământ, unde ai fost distrus în mod cu totul special? Şi vezi, acum eşti refăcut, pe veci!

9.Poţi oare să afirmi că-ţi mai pasă de starea în care te aflai atunci? - Eşti de părere că nu este deloc aşa! Ei bine, lucrurile stau la fel şi pentru alte trilioane de semeni ai tăi!

10.Există, cu siguranţă, un mare număr de bolnavi care suferă mult, dar noi putem să-i ajutăm. Iar atunci când îşi revin după boala lor, oare redevin ei suferinzi din cauza durerilor lor trecute? Cred că, nici în acest caz, lucrurile nu stau deloc aşa! Căci cineva care este perfect sănătos uită degrabă starea în care se află un bolnav, şi adeseori îi lipseşte compasiunea faţă de cei care suferă!

11.Este exact ceea ce ţi se întâmplă. Tu ţi-ai recăpătat sănătatea în mod desăvârşit, şi nu mai ştii ce este durerea, frica sau spaima; dar cel care este foarte bolnav, acela le resimte din plin!

12.De aceea, noi, care suntem sănătoşi şi puternici, trebuie să avem multă răbdare chiar şi cu Satana, care suferă de boala cea mai cumplită; şi asta, cu atât mai mult cu cât el trebuie chiar să ni se dovedească util prin boala lui!

13.Sau poate crezi că Satana, care este judecat, are libertatea de a face tot ce vrea? Oh, dacă crezi asta, te afli într-o mare greşeală!

14.Vezi: el nu poate acţiona decât în măsura în care acest lucru îi este permis!

Desigur, voința sa este în întregime orientată spre răutate. Dar nu-i este cu putință s-o pună în aplicare fără permisiunea Mea. Tu nu poți înțelege încă de ce îi permit din când în când să facă uz de ea. Dar când vei învăța să cunoşti mai bine munca bazată pe iubire care se săvârşeşte în Ceruri, vei vedea sensul multor lucruri care-ți sunt încă ascunse, şi care aşa vor rămâne pentru multă vreme!

15.Poți, desigur, să-ți păstrezi părerea! Dacă vrei să-l surghiuneşti pe Satana pentrua oferi pacea veşnică întregului infinit, cu adevărat, Eu nu Mă împotrivesc! Ți voi dărui chiar o putere suficientă pentru a-l struni după placul tău. Astfel, vei putea acționa total conform voinței tale. Dar ai grijă să nu desfaci chiar tu, prematur, legăturile cu care vrei să-l ții prizonier. Acum, poți face ce vrei; ți-am dat deja forța şi puterea necesare!"

16.Martin: "O, Doamne, de vreme ce am forța necesară şi încuviințarea Ta, am să-i vin eu de hac acestei stârpituri! Dar va trebui ca unul dintre frați să fie alături de mine!"

17.Eu spun: "Nu numai unul! Ci vei fi însoțit de Ioan, Petru, Borem, Chorel, Uhron şi Shonel, şi asta cât mai degrabă. Căci, pe marea zonă centrală a Soarelui, exact vizavi de locul în care se află picioarele noastre, - deci, oarecum pe jumătatea inferioară a Soarelui - Satana a prevăzut mari distrugeri şi a întrecut orice măsură; îl vei găsi acolo, pradă mâniei şi durerii, înverşunându-se la munca cea mai grea. Fă atunci ce vrei cu el, după cum vei crede de cuviință. Aşa să fie!"

18.Martin: "îți mulțumesc, o Doamne, o Tată; dacă Tu mă vei ajuta, sunt sigur că totul va fi cât se poate de bine! Fraților, să pornim imediat la drum, altminteri acest monstru va distruge în curând jumătate din Soare!"

19.Petru: "Frate, dacă vom călători cu cea mai mare viteză, vom fi la fața locului fără a ne clinti din loc. Căci, în spirit, mişcarea care duce dintr-un loc într-altul nu durează decât o clipită!"

Cap.190 - Martin, însoțit de frații sai celeşti, ajunge la locul Devastării. Satana este judecat de catre Martin. Martin este înduioşat de lacrimile lui Satana, pe care-l eliberează pentru ultima data.

1.Martin priveşte în jurul său şi nu mai zăreşte nici o casă, nici pe Domnul, nici pe nimeni altcineva, în afară de cei care-l însoțesc. împrejurimile sunt pustiite şi devastate. Din solul răvăşit al Soarelui se înalță coloane de foc şi fum. Ici-colo se zăresc cratere de dimensiunea globului pământesc, umplute cu materie clocotită care face un zgomot de tunet şi care proiectează din când în când bulgări de lavă mari cât Pământul nostru în spațiul nesfârşit. Ele cad uneori înapoi pe sol cu un bubuit îngrozitor şi aduc apă în enormele cratere fierbinți, ceea ce provoacă imediat noi şi teribile explozii. Şi toate acestea se petrec cu o asemenea violență încât o planetă ca a noastră ar fi proiectată la milioane de leghe depărtare.

2.Când Martin vede dezlănțuirea de forțe a acestui crater solar, care se joacă cu mase mari cât o lume întreagă, aşa cum, pe Pământ, ar face-o vântul cu fulgii de zăpadă, el spune, cuprins de cea mai mare uimire: (Martin) "Fraților, asta întrece tot ce-şi poate închipui un biet spirit omenesc! Iată o desfăşurare de forțe pe care nici Pământul, dacă ar fi în stare să gândească, nu şi-ar putea-o închipui vreodată! Spune-mi: oare toate acestea sunt opera lui Satana, Răul tuturor vremurilor?"

3.Petru: "Bineînțeles! Poți fi sigur că nu-1 ajutăm nici noi, nici nimeni altcineva. Prin urmare, suntem nevoiți să credem că aceasta este numai opera sa!"

4.Martin: "Dar unde este, ca să putem să mergem la el şi să punem capăt acțiunilor sale?"

5.Petru: "Frate, nu e nevoie. Căci va veni şi singur, fără întârziere, şi ne va răsfăța cu prezența sa! Uite-1, se înalță deja din acest crater uriaş, la fel de fierbinte ca oțelul lichid care iese dintr-un furnal de fontă! Ia bine aminte la modul în care te va întâmpina; dar fii cu băgare de seamă, să nu te apropii prea mult, căci este atât de fierbinte încât s-ar putea să-ți pară rău!"

6.Martin: "Bine, frate, voi fi cu băgare de seamă!"

7.Atunci, fără a mai pierde timpul, Martin îi adresează lui Satana puternice cuvinte de judecată, spunând: "Fie ca Puterea Domnului, cu care sunt înzestrat, să te țină pe veci prizonier în această mare de lavă, pentru ca pacea tuturor ființelor create să fie asigurată în veci! Şi, pentru a-ți răpi cheful de a mai urzi şi alte uneltiri mârşave, fii acoperit în mod ermetic cu mai mulți munți de grosimea Pământului şi de duritatea diamantului! Aşa să fie, în Numele Domnului!"

8.De-abia termină Martin de rostit aceste cuvinte, că totul se petrece după cum a dorit el. Dar, după un scurt răstimp, el îl întreabă pe Ioan: (Martin) "Frate, tu ai scris Apocalipsa atunci când Spiritul lui Dumnezeu ți-a dictat-o pentru lume. Spune-mi: este bine că l-am tratat astfel pe Cel Rău, sau nu ? „

9.Ioan: "întreabă-ți inima şi apoi gândeşte-te la ordinea pe care Dumnezeu a instaurat-o! îți spun: şi tu eşti la fel de bătrân ca cel pe care tocmai l-ai surghiunit, şi tu erai rău înainte ca Domnul să se obupe de tine. Dacă El te-ar fi tratat aşa cum ai făcut tu cu acest spirit rău, care a fost creat în acelaşi timp ca şi tine, oare ai fi fost mulțumit?"

10.Martin: "O, frate, ar fi fost cel mai rău lucru care mi s-ar fi putut întâmpla! - Oh, spune-mi, oare simte el suferință în această stare?"

11.Ioan: "îți afirm: felul în care suferă este cumplit şi nu poate fi descris în cuvinte! Te simți oare uşurat dacă este torturat în felul acesta?"

12.Martin: "Oh, frate, nu, nu! Nu trebuie să sufere, ci doar să fie impapabil să acționeze; de aceea, rostesc: fie ca aceşti munți care-1 acoperă şi această lavă să dispară!"

13.Instantaneu, totul se petrece după cum a poruncit Martin. Satana se ridică gemând din grămada de reziduuri încă fumegânde din craterul plin de lavă, şi plânge de ți se rupe inima.

14.Văzând aceasta, Martin spune: "Fraților, în ciuda răutății sale» care nu are vârstă, acest biet Diavol îmi stârneşte mila. Ce-ar fi dacă l-am chema şi i-am propune o alternativă, pentru a-i ameliora starea? Căci nu inteligența îi lipseşte, ci mai degrabă voința. Şi eu sunt de părere că ar trebui să fie cu putință, făcându-1 să chibzuiască, să-i facem voința să se plece odată pentru totdeauna. Dragii mei frați, ce părere aveți?"

15.Ioan: "Ai, desigur, dreptate; căci aceasta este şi voia de neclintit a Domnului! Dar vei constata şi singur că nu există nici un alt mijloc de a-1 ajuta decât făcându-1 să urmeze lungul drum al judecății veşnice, adică al creației materiale exterioare. Prin aceasta, el îşi pierde din ce în ce mai mult puterea şi, dat fiind că îşi dă seama de aceasta, trebuie să se supună unor lucruri pe care nu le-ar fi acceptat niciodată pe vremea când se afla în deplina posesie a forțelor sale libere, nejudecate.

16.Dar, cu toate acestea, poți să faci o tentativă şi să-i pui la încercare inteligența şi voința. Cheamă-1 aici, şi va veni imediat!"

Cap.191 - Martin îi cheamă pe Satana.
Satana încearcă sa se justifice.

1.Martin face ceea ce 1-a sfătuit Ioan. El îl cheamă pe Satana cu ajutorul voinţei sale, iar acesta, sub o formă umană jalnică apare de îndată în faţa lui, acoperit de mii de răni Avocate de arsuri.

2.Satana: "Ce vrei să-mi mai faci? Nu-ti e de ajuns că m-ai adus într-o stare atât de jalnică? Vrei să mă nenoroceşti şi mai tare? Ce ţi-am făcut eu ţie? Oare nu eşti tu preafericit, aşa cum numai un spirit poate să fie, şi asta - pe veci? Oare crezi că-ţi poţi spori fericirea supunându-mă la cazne şi mai mari? O, spirit netrebnic, cât de departe eşti încă de perfecţiune şi de cunoaşterea ordinii divine eterne!

3.Vezi, tu mă iei drept cea mai rea dintre toate fiinţele, o creatură abjectă şi blestemată, dacă o compari cu Cerul! Dar, te întreb: când te-am insultat eu aşa cum ai făcut-o tu cu mine? Ce rău ţi-am făcut eu vreodată? Oare nu tu ai fost cel care, pe Pământ, ai încălcat din proprie iniţiativă legile divine, neavând deloc nevoie de ispita mea pentru a face aceasta? Dacă eu te-aş fi sedus, cu siguranţă că Domnul mi-ar fi cerut mie socoteală, şi nu ţie, atunci când ai ajuns în lumea spiritelor!

4.Este adevărat că ai scos ceea ce se numeşte balaurul din tine însuţi - adică din marea propriei tale răutăţi - atunci când ai pescuit tot ce se găsea acolo, cu ajutorul Domnului, şi ţi-ai distrus astfel toate păcatele. Tu credeai că este vorba despre mine; dar îţi spun, aici te înşeli foarte tare! Căci acel monstru, erai chiar tu însuţi, în toată masa senzualităţii tale celei mai grosiere, şi nu eu!

5.Este evident că eu sunt şi în tine. Oricum, fiecare fiinta posedă în ea însăşi Cuvântul lui Dumnezeu, care i-a fost dat de Duhul Sfânt, Care o judecă neîncetat pretutindeni. De vreme ce lucrurile stau astfel, de ce mă blestemi fără încetare şi de ce simţi o ură neînduplecată faţă de mine?

6.Oare trebuie să căutăm cauza acestei purtări în faptul că, după ce m-am metamorfozat, te-am respins, în prezenţa Domnului, atunci când ai vrut să-mi dai un sărut? Vezi, dacă n-aş fi făcut-o, te-ai fi pierdut în mocirla grosierei tale senzualităţi! Dar, întrucât te-am respins şi te-am umilit, făcându-ţi astfel cel mai mare serviciu, cu ce am meritat un asemenea tratament?

7. Dacă am provocat acest cutremur al solului solar, adevărul este că am fost nevoit s-o fac, altminteri acest corp ceresc n-ar fi fost apt să-şi îndeplinească funcţiile viitoare, precum un animal care n-ar înceta să se hrănească, dar care n-ar fi în stare să se descotorosească de excrementele sale grosiere şi inutile! Cât timp ar mai putea el trăi astfel, îndeplinind sarcinile care se aşteaptă de la el?

8. Vezi, eu sunt, la fel ca tine, un servitor al Divinităţii - din păcate, un servitor care a fost judecat şi condamnat, şi căruia nu i s-a acordat decât o libertate foarte limitată. Trebuie să fac ceea ce fac! Şi dacă greşesc câtuşi de puţin, pe undeva prin întregul infinit, sunt imediat pedepsit în modul cel mai sever! Dintre toate creaturile aflate în slujba lui Dumnezeu, eu sunt cea mai de pe urmă, cea mai josnică, mai abjectă şi mai nenorocită vizavi de Creator. Nu pot face nimic altceva decât ceea ce am fost condamnat să fac, deşi posed o inteligenţă desăvârşită şi aş vrea adeseori să fac altceva -ceea ce face ca starea mea să fie şi mai jalnică!

9. Ce-ai face tu daca Creatorul te-ar pune în locul meu? Cum ţi-ar place dacă un oarecare Martin ar sări astfel la tine şi te-ar trata aşa cum m-ai tratat tu?Ia cuvântul, caci eu am vorbit destul!"

Cap.192 - Replica înțeleaptă a lui Martin pentru Satana.
Răspunsul lui Satana dezvăluie
megalomania sa.

1.Martin: "Biată creatură! Intrucât te-am ascultat în fața tuturor acestor martori şi prieteni ai Domnului, aştept ca şi tu să mă asculți cu luare-aminte. Căci îți spun, în Numele Său: noi nu ne aflăm aici decât pentru a te ajuta să ieşi definitiv din starea ta, sau pentru a te judeca pe veci.

2.Ai vorbit îndelung despre situația nenorocită în care te afli, de trilioane şi trilioane de mari cicluri temporale. Dar vezi, eu sunt un mare sceptic şi-ți spun cinstit că nu cred decât în parte tot ce mi-ai povestit!

3.Te cred când spui că lucrurile stau prost pentru tine, da, chiar incredibil de prost. Dar nu pot nicidecum să dau crezare spuselor tale referitoare la motivele marii tale suferințe! Căci acum cunosc prea bine Bunătatea infinită a Domnului, Iubirea, Răbdarea, Blândețea şi Compasiunea Sa nesfârşită față de noi, creaturile Sale! Cum aş putea să cred, fie şi o singură clipă, că Voia Sa te-a creat numai pentru a te hărăzi celei mai oribile suferințe din tot universul, în vreme ce nicăieri nu există nici măcar o singură ființă care să-L poată acuza pe Domnul de a o fi tratat atât de dur!

4.Şi eu mă aflam într-o situație foarte grea atunci când am ajuns în această lume. Mă simțeam îngrozitor de rău, sufeream de foame şi de sete şi eram doborât de o plictiseală îngrozitoare, în care minutele păreau nişte milenii. Dar toate acestea erau necesare pentru a mă trezi din somnul meu spiritual şi pentru a mă face să intru în împărăția veşnicei splendori divine. Iar în această împărăție, recunosc din .ce în ce mai clar că aceste stări, care-mi păreau atât de cumplite, nu erau nimic altceva decât manifestări ale celei mai elevate Iubiri a Domnului, pentru a fi purificat şi a deveni capabil să primesc în mine Iubirea Tatălui, în plenitudinea sa.

5.Dacă m-aş fi descotorosit mai devreme de orgoliul meu de episcop - ceea ce ar fi fost uşor, îmi dau seama acum:- situația mea s-ar fi ameliorat foarte repede. Dar eram împietrit şi nu vroiam nici în ruptul capului să renunț la el, căci eram de fapt sclavul acestei trufii de față bisericească, şi în plus căzusem pradă unei senzualități dezlănțuite. De aceea, a trebuit să sufăr, nicidecum din Voia Domnului, ci numai din a mea. Eu nu te învinuiesc pe tine pentru toate acestea, şi cu atât mai puțin pe Domnul!

6.Iată motivul pentru care sunt absolut convins că nimeni altcineva decât tine nu este vinovat de nenorocirea ta! Dacă ai vrea să vii chiar acum la Domnul şi, ca un adevărat fiu risipitor, să te întorci în sânul Tatălui tău Sfânt şi veşnic: sunt gata să-ți iau imediat locul de cea mai nefericită creatură din tot universul, dacă nu te va primi cu brațele larg deschise şi nu va sărbători în toate Cerurile întoarcerea fiului Său multiubit.

7.Fă acest lucru din propria ta voință, bietul meu frate, şi atunci toată suferința ta se va risipi imediat! Şi iartă-mă că am fost de atâtea ori dur cu tine, şi că te-am încărcat cu povara păcatelor mele. Iau acum totul pe umerii mei şi vreau să fiu mereu bun cu tine, dacă accepți propunerea mea şi acționezi în consecință!

8.Mai recunosc şi că nu sunt vrednic să-ți fac o asemenea propunere, ție care eşti primul şi cel mai mare dintre spiritele create de Dumnezeu. Căci ştiu că, deşi eşti judecat, există în tine cu mult mai multă înțelepciune şi forță decât voi putea eu înțelege vreodată, căci eu nu sunt practic nimic față de măreția ta. Dar tocmai pentru că apreciez atât de mult această măreție şi pentru că am atâta stimă pentru tine, ca primă creatură a lui Dumnezeu, doresc, la unison cu toate Cerurile, ca să te întorci în sfârşit la Tatăl tău!

9.Au trecut deja nenumărate veşnicii, în decursul cărora ai încercat neîncetat să te ridici mai presus de Dumnezeul Cel Veşnic şi Atotputernic, şi asta prin toate

mijloacele puse la dispoziția profundei tale înțelepciuni şi imensei tale puteri. Nu numai că n-ai câştigat nimic de pe urma acestor încercări, ci în plus ai devenit din ce în ce mai nefericit, mai slab şi mai sărac. Nu te-ai îmbogățit cu nimic, decât cu mânia ta distructivă şi cu furia ta îndreptată împotriva lui Dumnezeu.

10.Ți s-au făcut nenumărate propuneri de acest gen, chiar mai avantajoase, însă toate au dat greş din cauza încăpățânării tale de neînțeles. Dar vezi: nu cred să mai fi avut vreodată în fața ta un mesager mai neînsemnat decât mine; de aceea, fă o excepție şi acceptă să vii cu mine pe calea de întoarcere!"

11.Satana: "într-adevăr, ai vorbit cinstit şi curajos. De aceea, îți iert toate grosolăniile. Dar, în ceea ce priveşte dorința ta, pe care o cunosc prea bine, nu-ți voi putea da un răspuns decât atunci când, în întregul infinit, nu se va mai afla nici măcar un singur soare şi nici un pământ tare care să-mi țină ființa prizonieră.

12.Căci eul meu este infinitul necuprins, care, totuşi, a fost judecat. Cum aş putea să mă descotorosesc de judecată, fiind în totul meu universal? Ceea ce vezi tu aici din persoana mea nu constituie decât nucleul Cel mai intim al ființei mele care, pentru tine, este nesfârşită! Dacă poți să-mi redai ceea ce am pierdut, sunt de acord să te urmez de îndată!"

13.Martin îl priveşte fix pe Satana şi, după câteva clipe, spune pe tonul cel mai serios: "Da, pot să fac asta, biată creatură pe care Dumnezeu a creat-o înaintea tuturor celorlalte. Urmează-mă dar!"

14.Satana: "Cum poți să-mi garantezi adevărul făgăduinței tale?"

15.Martin: "Prin Iubirea infinită a lui Dumnezeu, Tatăl tău! Iți este de ajuns?"

16.Satana: "Prietene Martin, ai intenții foarte lăudabile în privința mea, deşi ideile tale sunt mărginite. Garanția ta este bună şi acceptabilă pentru spirite care, ca şi tine, sunt limitate şi restrânse. Dar problema este dacă o asemenea garanție îmi poate fi suficientă şi mie care, ca şi Dumnezeu, sunt un spirit nelimitat, chiar dacă purced din El!

17.Vezi, găseşti cu uşurință ce să-i dai de mâncare unui țânțar, dar este mai greu să faci rost de nutreț pentru un elefant, şi mult mai greu găseşti destulă hrană pentru imensul Leviatan, care are nevoie de dumicate mari cât un munte pentru a se sătura!

18.Şi de aceea, iubirea lui Dumnezeu - care pentru tine este infinită - le este, desigur, mai mult decât suficientă unor ființe limitate, şi poate să le sature pe toate. Dar pentru un spirit infinit, de valoare egală cu Divinitatea, această iubire n-ar putea să fie de ajuns decât dacă Ea n-ar avea de săturat decât acea ființă.

19.Dar pentru a îndestula, pe lângă ea, încă o puzderie nesfârşită de alte ființe care, cu timpul, vor ajunge să aibă nevoi nelimitate: vezi, până şi Iubirea infinită a lui Dumnezeu îşi are şi ea limitele ei. Căci atunci, El ar trebui să întrețină două infinite, în vreme ce nu este alcătuit decât dintr-unul singur; ar fi o pură imposibilitate.

20.Dat fiind că sunt întemnițat în mod atât de cumplit în spațiul întregii Creații, propriile mele nevoi sunt neînchipuit de mari, atât din punct de vedere fizic cât şi moral. Insă ce s-ar întâmpla cu nevoile mele dacă m-aş bucura din nou de întreaga mea libertate?

21.Iți spun, ție şi vouă tuturor care sunteți aici de față: din cauza voastră nu mă voi întoarce. Fiindcă, dacă aş face-o, atunci voi ați pieri şi ați fi distruşi. Numai eu cunosc măreția lui Dumnezeu, numai eu ştiu ce posedă şi ce poate El să ofere. Eu văd limpede că El nu poate absolut deloc să mă întrețină şi pe mine şi pe voi în acelaşi timp. De aceea, prefer să rămân în suferința mea veşnică, pentru a vă permite, vouă, copiilor mei, să vă bucurați de splendoarea care mi s-ar cuveni - grație pe care v-o acord din toată inima.

22.Imi dau prea bine seama că Dumnezeu este de o bunătate infinită; dar tocmai această prea mare bunătate Il face atât de risipitor! Dacă - din iubire pentru voi,

copiii mei - nu i-aş mai băga din când în când bețe în roate şi nu aş mai stăvili imensa sa generozitate, El ar fi nevoit să se întoarcă foarte curând pe Pământ pentru a-Şi câştiga pâinea cot la cot cu creaturile Sale cu inima de piatră!

23.Vezi dar că iubirea infinită a lui Dumnezeu nu poate însemna o garanție acceptabilă pentru mine. Trebuie să te descurci pentru a-mi oferi alta, mult mai valoroasă decât aceasta!"

Cap.193 - Alte propuneri bune ale lui Martin pentru a-l salva pe Satana. Noi argumente ale acestuia. Ordinea Creației înainte şi după întruparea Domnului.

1.Martin: "Sărmanul meu prieten, ne-ai prezentat în mod logic şi consecvent motivele pentru care Iubirea infinită a lui Dumnezeu nu-ți poate fi de ajuns, întrucât tu însuti eşti un spirit nelimitat! Cu toate acestea, după părerea mea, dacă ai accepta să negociezi puțin în privința dorințelor tale şi dacă te-ai mulțumi, la fel ca fiecare dintre noi, cu ce ai ceea ce ar însemna, totuşi, infinit mai mult decât ceea ce posezi în această stare jalnică - oare nu ți-ar fi de mii de ori mai bine? Şi cred că Iubirea infinită a lui Dumnezeu ar fi, cu siguranță, o garanție suficientă pentru a te face să te întorci la El?!

2.Acum, tu nu mai eşti, în fond, aproape nimic, nu posezi nimic şi eşti pradă unor suferințe continue. Măcar atunci, ai putea să devii la fel cu ceea ce suntem noi, iar nevoile tale ar fi aceleaşi ca ale noastre! Oare nu ți-ar fi mult mai bine decât îți este acum, în starea ta actuală?

3.Ai spus că faci un imens sacrificiu din iubire pentru noi, copiii tăi - dar noi nu-ți cerem aşa ceva! Ai putea să faci şi sacrificiul de a nu reclama tot ce ți se cuvine drept condiție a întoarcerii tale, şi de a te mulțumi cu ceea ce posedă fiecare dintre noi! Generozitatea infinită a lui Dumnezeu ar rămâne astfel neschimbată, iar vastele Sale hambare nu s-ar goli din această cauză!

4.Ce părere ai? Nu crezi că acest lucru ar fi cu putință?"

5.Satana: "Dragul meu Martin, vorbeşti şi tu cum poți, potrivit viziunii limitate a firii tale. întrucât o faci cu multă amabilitate, te pot asculta cu răbdare. Dar încearcă să-ți imaginezi că există şi lucruri care pot să fie sau să nu fie, sau care pot chiar să fie absolut imposibile. Oare pot eu să devin mai mic decât sunt? Tu nu-ți dai seama că întreg spațiul infinit este umplut de ființa mea invizibilă?

6.Ai putea oare, pentru a-ți reduce nevoile, să-ți amputezi picioarele, mâinile sau alte membre, unele după altele? Este adevărat că, fără picioare, haina ta ar putea fi scurtată, fără mâini, i-ai putea scoate mânecile; iar stomacul tău ar avea mai puțin de lucru dacă ar trebui să-ți hrănească membrele în număr redus. Acest calcul ar fi corect; dar spune-mi, ai putea să te declari mulțumit?"

7.Martin: "Sărmanul meu prieten, toate acestea n-ar fi nicidecum necesare în cazul relației cu Domnul, nici pentru mine, nici pentru tine! Căci, dacă ființa umană trebuie să lase în urmă învelişul său trupesc - care a făcut parte, o vreme, din ființa sa - atunci şi tu ai putea să te descotoroseşti de corpul tău material şi să te mulțumeşti cu entitatea ta spirituală, aşa cum facem şi noi. Şi sunt sigur că Domnul s-ar ocupa în modul cel mai desăvârşit de corpul tău gigantic, care cuprinde toate lumile, la fel cum face şi cu corpurile noastre minuscule. Vezi, noi suntem pe deplin satisfăcuți de acest corp spiritual nespus de pur; la fel ai putea fi şi tu!"

8.Satana: "Dragă prietene, tu nu încetezi să vorbeşti potrivit puterii tale limitate de înţelegere. Asta se datorează faptului că nu poţi să-ţi ridici privirea, aşa cum fac eu, pe deasupra Creaţiei, care reprezintă entitatea mea. Tu eşti sufletist şi plin de bunăvoinţă. Dar fiinţa ta nu înseamnă decât un punct luminos în întreaga nemărginire!

9.Incă n-ai înţeles că tot ceea ce există trebuie să aibă o bază, un punct de sprijin, pentru a lua naştere şi a dăinui? Fiecare forţă trebuie să posede o forţă contrară ei, dacă vrea să se manifeste! Dacă două forţe se înfruntă, ele îşi oferă reciproc o anumită rezistenţă şi se manifestă astfel prin intermediul reacţiunii polare. Naşterea oricărui fenomen nu poate avea loc decât prin confruntarea a două forţe contrare.

10.Vezi: Dumnezeu este forţa pozitivă cea mai înaltă - iar eu, în calitate de contraparte negativă, sunt forţa cea mai joasă, dar la fel de nelimitată ca şi cea a lui Dumnezeu! Fără mine, lui Dumnezeu I-ar fi la fel de imposibil să Se manifeste precum mi-ar fi şi mie în lipsa Lui!

11.Dacă aş urma sfatul tău şi m-aş întoarce în sânul Divinităţii -devenind astfel o singură forţă pozitivă, împreună cu Ea - spune-mi: oare nu s-ar risipi, ca norii duşi de vânt, toate creaţiile lui Dumnezeu, precum şi ale mele? Oare nu s-ar întoarce ele la starea lor primară originară, la stadiul de idei fără valoare, renunţând la existenţa lor de entităţi conştiente?

12.Vorbeşte acum, şi convinge-mă că, continuarea existenţei lucrurilor este posibilă în alt mod, şi atunci te voi urma!"

13.Martin: "Vezi, înţelepciunea mea nu este suficientă pentru a merge atât de departe, şi cred că nici fraţii mei aici de faţă nu şi-au putut ridica privirile deasupra infinitului. Cu toate acestea, mă îndoiesc foarte tare că Domnul este într-adevăr obligat să recurgă tocmai la tine pentru a-Şi putea întreţine operele!

14.Intr-adevăr, odinioară, înainte de întruparea Sa, exista un vechi Pământ şi un vechi Cer care se sprijineau pe tine şi care te aveau drept pol negativ. Dar, atunci când Domnul a luat veşmânt trupesc, El a respins polaritatea ta şi a înlocuit-o în El însuşi cu alta, mult mai folositoare şi mai vrednică de El şi, în acelaşi timp, mai trainică în toată veşnicia! Prin aceasta, El a consolidat din nou Creaţia, care ameninţa să iasă din făgaşul ei firesc datorită slăbiciunii tale. Astfel, lucrurile de demult au trecut, lăsând locul celor noi.

15.Inainte de întruparea Domnului, poate că erai o necesitate. Dar acum, nu reprezinţi nici mai mult nici mai puţin decât oricare alt spirit şi nu mai eşti indispensabil întreţinerii lucrurilor. De aceea, cred că ar trebui să-ţi dai seama de această stare de fapt şi să acţionezi potrivit dorinţei mele!"

16.Satana răspunde, puţin înfierbântat: "Prietene, iar devii cam obraznic! Dar limitele înţelepciunii tale constituie scuza ta.

17.Uite, chior ce eşti: cine a ajutat odinioară Divinitatea să plăsmuiască o nouă creaţie? Oare nu eu sunt cel care am fost nevoit să-L urmăresc pe Domnul, să-L ispitesc şi în cele din urmă chiar să dau o mână de ajutor la uciderea trupului Său material, pentru ca astfel să poată lua polaritatea mea negativă a durerii în Natura Sa Divină pozitivă?

18.Tocmai pe această Natură care se află în Dumnezeu o numeşti tu Iubirea Sa infinită! Poate că - aşa cum am spus adineaori - vouă, spiritelor limitate, ea vă este de ajuns. Dar nu -şi mie, căci eu sunt infinit şi etern, acum mai mult ca oricând, căci miriade de sori şi de pământuri există şi fac parte din fiinţa mea!

19.Ah, când toată materia polarităţii negative se va dizolva şi va fi unită cu Dumnezeu, atunci lucrurile vor sta cu totul altfel! Numai atunci refuzul meu va fi fără rost. Căci, în calitate de spirit despuiat de tot ce-i aparţine, voi putea face tot ce-mi ceri!

20.Atunci, voi deveni mai mic decât sunt. Nevoile mele nu vor mai fi mai importante decât ale taie şi eu nu voi mai constitui o ameninţare la adresa fericirii

voastre. Dar acum, ar fi vai de voi toți dacă nvaş întoarce imediat la Domnul împreună cu tine! Voi fi nevoit să mai rezist aşa cum sunt încă vreo câteva trilioane de ani pământeşti, până când îți voi putea îndeplini dorința, fără nici un pericol!

21.O, prietene, o tu, fiul meu, eu cunosc prea bine dulceața infinită a Cerului, dar şi greutatea stării mele! Insă, ce pot eu să fac?

22.Vezi, nu mai poți îndoi un stejar care a crescut deja semeț, şi cu atât mai puțin un stejar care stă în picioare de la începutul întregii creații! Dar, cu timpul, şi dacă circumstanțele vor fi propice, socot că lăudabila ta dorință va putea fi totuşi îndeplinită.

23.Dar acum, ați face mai bine să vă îndreptați privirile spre Pământ, unde totul merge foarte prost. Ar fi mai bine să vă ocupați de el, decât să cereți imposibilul înainte de vreme! - Ce părere ai, dragul meu fiu Martin?"

Cap.194 - Noua tentativa a lui Martin de a-l lumina pe Satana asupra încăpățânării sale.

1.Martin: "Sărmanul meu prieten, se prea poate ca tot ce mi-ai explicat cu atâta răbdare şi bunăvoință să corespundă realității. Dar vezi, precum orbii, eu sunt foarte sceptic, sau poate - mai degrabă - cam nătâng. De aceea, zău că nu pot pricepe cum de Creația nu poate exista fără tine! Mai ales că întoarcerea ta la Dumnezeu n-ar însemna sfârşitul existenței tale, ci dimpotrivă, infinita sa perfecționare!

2.Este adevărat că Domnul mi-a spus că tu trebuie să continui să exişti, căci păstrarea corpurilor naturale şi a entităților depinde de tine. Insă ce importanță pot avea nişte entități trecătoare?

3.Odată câştigat pentru cauza cea dreaptă - ceea ce depinde numai de voința ta - toată materia s-ar dovedi de prisos! Dat fiind că ea nu este nimic altceva decât încăpățânarea ta care a fost judecată, ea ar fi, oricum, imediat dizolvată - aşa cum doreşte Domnul - după ce te vei întoarce şi-ți vei redobândi starea de desăvârşire; după aceea ea va ajunge la desăvârşire în entitatea ta pur spirituală, care acum este legată fedeleş şi întemnițată în ea de încăpățânarea ta.

4.Dar entitatea noastră spirituală, precum şi noul Pământ şi noile Ceruri, nu are absolut nimic de-a face cu tine, căci existența sa, care este veşnică, îşi găseşte polaritatea numai în Dumnezeu, adică în Iubirea, înțelepciunea, Bunătatea şi Adevărul Său!

5.Tu ai, desigur, dreptate să ne atragi atenția asupra Pământului, unde lucrurile stau foarte prost. Dar eu susțin, bietul meu prieten şi frate, că dacă tu ai face calentoarsă, nu numai Pământul, ci şi întreaga Creație şi-ar regăsi din nou puritatea şi perfecțiunea lor divină originare! Orice răutate ar dispărea, şi tot ceea ce ar fi trebuit să parcurgă lungul drum al cărnii şi al materiei şi-ar putea regăsi neprihănirea!

8.Căci lungul drum al cărnii nu are alt scop decât acela de a ne desprinde de tine - ceea ce este un proces dificil şi dureros - şi de a ne permite să renaştem spiritual, eliberându-ne de judecata ta. Dar dacă judecata ta ar ajunge la un sfârşit, la ce-ar mai servi materia şi durerosul drum al cărnii?

7.Consider că şi ceea ce-am spus eu reprezintă adevărul adevărat, căci am dat glas la tot ce am mai bun în mine. Fă şi tu la fel, şi vei vedea că lucrurile vor sta cu totul altfel decât crezi!"

Cap.195 - Răspunsul dat de Satana lui Martin,
pe care-l acuza de orgoliu

1.Satana: "Prietene, partea cea mai bună din discursul tău o constituie felul în care-mi prezinți punctul tău de vedere în mod cât se poate de amabil şi de politicos. Dar să ştii că raționamentul tău a rămas în urmă cu o întreagă veşnicie!

2.Constat, după cuvintele tale, că n-ai înțeles şi n-ai simțit absolut nimic din tot ce ți-am explicat. De aceea, ar fi o pierdere de vreme să continuu să-ți dezvălui şi mai în profunzime condițiile de viață care sunt stabilite între mine şi Dumnezeu, căci tu le-ai înțelege şi mai puțin decât ceea ce s-a spus până acum!

3.De aceea, cred că ar trebui să ne despărțim în pace şi să ne dedicăm treburilor noastre, care au nevoie stringentă de prezența noastră. Căci nu vom ajunge niciodată la nimic continuând această conversație, care nu este decât un zadarnic du-te-vino al neînțelegerii noastre reciproce. Eu ştiu prea bine ce-ai vrea tu. Dar tu nu înțelegi şi nu poți înțelege ce se poate şi ce nu se poate în toată această tărăşenie. Din asta nu va rezulta decât un schimb de cuvinte fără nici un rost.

4.Dar, de vreme ce dai dovadă de atâta amabilitate, am să-ți spun totuşi ceva care-ți va fi foarte util! Vezi: tu, precum şi lumea în care trăiai, vedeți în mine cauza oricărui rău, care chipurile ar proveni dintr-un orgoliu incomensurabil! Sunt gata să primesc acest calificativ insultător - dacă sesizarea propriei ființe, conştiința de a exista, capacitatea de a-ți dirija propriile forțe şi activitatea care rezultă din aceasta merită să fie numite astfel. Dar cum rămâne cu tine, prietene Martin, care-ai vrea să mă vezi făcând cale-ntoarsă numai pentru ca Domnul să facă numele tău celebru în toate Cerurile?

5.Ți-a fost dat să obții câteva izbânzi în această lume, datorită harului tău de orator, care ți-au adus - şi încă din belşug - prețuirea Domnului. El te-a lăudat în fața tuturor fraților tăi egali şi superiori; şi acum ai vrea să obții cea mai mare glorie celestă biruindu-mă pe mine! Ți-ar place să auzi spunându-se despre tine: "Vedeți, vedeți! Acplo unde miriade de spirite dintre cele mai puternice, ba chiar şi Dumnezeu Insuşi, au dat greş, slabul Martin a reuşit în modul cel mai glorios!"

6.Tu nu vezi, Martin, că asemenea eforturi ascund un orgoliu dezlănțuit față de care al meu nu mai înseamnă nimic? Trebuie să te scapi de el operând o schimbare radicală asupra propriei tale ființe, şi poate că atunci am putea continua discuția. Căci vezi tu, eu sunt lumină, atunci când mă arăt sub adevărata mea înfățişare. De aceea, trebuie să fii complet pur dacă vrei să discutăm amândoi în mod eficient! Du-te şi spală-te de toată necurăția, şi numai apoi revino să vorbeşti cu mine, care sunt lumina originară a veşniciei!"

Cap.196 - Martin, loan şi Satana.
Inţelepciunea lui Ioan şi spiritul sau decisiv
Incăpăţânarea lui Satana şi reproşurile sale
adresate lui Ioan.
Răspunsul lui Ioan.

1. Cuvintele lui Satana îl scufundă pe Martin în cea mai profundă stare de uimire, cu atât mai mult cu cât el se simte puţin atins. După ce-şi redobândeşte calmul, el i se adresează lui loan, spunând: (Martin) "Dragă frate, care eşti, mai mult decât oricine altcineva, plin de înţelepciune divină, ce spui de toate acestea? Oare trebuie să-i dau crezare Iui Satana numai în această privinţă? Dacă dau ascultare conştiinţei mele, n-aş zice că greşeşte prea mult!"

2.Ioan: "In nici un caz! Căci acolo unde nici noi n-am putut obţine absolut nimic, şi strădaniile tale ar fi zadarnice. Porunceşte-i să tacă în Numele Domnului; apoi, ne vom întoarce acasă, la Tatăl nostru! Numai El va face ce vrea cu el, şi asta va fi cea mai bună soluţie!"

3.Satana: "Tocmai pentru că i-ai dat un asemenea sfat lui Martin al meu, nu te voi lăsa să-mi porunceşti să tac. Ii voi face onoarea de a-l însoţi în faţa Domnului pentru a pune lucrurile la punct cu El, de vreme ce voi sunteţi, cu toţii, incapabili să le pricepeţi. Intoareeţi-vă acasă, am să vă urmez în taină."

4.Ioan: "Din nefericire, noi îţi cunoaştem intenţiile şi ştim prea bine că nu eşti niciodată mai periculos decât atunci când dai dovadă de omenie! De aceea, dacă ai curaj, du-te singur la Domnul, căci noi n-am primit porunca de a te însoţi, pe tine care eşti cel mai mare duşman al Său!

5.Ah, ar fi cu totul altceva dacă ai fi dat ascultare bunelor sfaturi ale lui Martin şi te-ai fi întors ca fiul rătăcitor la sânul Tatălui tău! Atunci da, te-am fi însoţit cu dragă inimă! Dar aşa cum eşti, zău că nu putem s-o facem!

6.După cum ţi-am spus, dacă vrei să mergi la Domnul, cunoşti drumul. Dar dacă vrei să rămâi aşa cum eşti, înseamnă că nu vrei şi nu trebuie să vii cu noi! Aşa să fie, în numele Domnului şi Dumnezeului nostru, care este şi al tău!"

7.Figura lui Satana se posomorăşte tot mai tare şi el spune: "Dacă Domnul îmi trimite mesageri ca tine, sau vrea să-mi trimită mai târziu alţii asemănători, jur pe tot ce am mai scump că nici în vecii vecilor nu mă voi întoarce - chiar dacă ar trebui să mă judece cu focul tuturor sorilor centrali!

8.Incă Martin ar mai putea obţine ceva de la mine, dar Ioan, Petru sau Pavel - niciodată! Bagă asta bine la cap, discipol nemilos şi neînduplecat al lui Iisus Christos. Iţi închipui că mi-e frică de tine şi de sentinţele tale pentru că tu ai scris Evanghelia şi ai mâzgălit Apocalipsa? Oh, te asigur că te înşeli foarte tare!

9.Vezi, o musculiţă de carne pe care am creat-o îmi este mult mai preţioasă decât mii de profeţi de teapa ta! Ar tfebui să-ţi fie ruşine de asprimea ta faţă de cei care sunt operele aceluiaşi Creator, însă care sunt suferinzi, nenorociţi şi chinuiţi pe veci!

10.Domnul v-a descris foarte bine în parabola fiului rătăcitor: "Dar atunci când tatăl a pregătit un mare ospăţ pentru bietul său fiu pierdut şi regăsit, când ceilalţi fii şi copiii lor au aflat că în casa tatălui e sărbătoare, ei au venit la el şi i-au spus cu mânie: "Niciodată n-ai dat nici un ospăţ pentru noi, care ţi-am fost mereu credincioşi. Şi acum, când s-a întors acest nelegiuit - care te-a jignit atât de tare încât Pământul şi Cerul s-au cutremurat şi au încremenit de spaimă - tu îi dai inelul tău cu pecete şi-i oferi un ospăţ pe cinste!"

11.Cred că nu mai este necesar să repet ce le-a spus tatăl acestor nemulțumiți. Căci tu rămâi oricum cel care eşti: nemilos şi neînduplecat în inima ta, la fel ca toți cei de teapa ta!

12.Dar Martin face excepție! A fost o vreme când, sub influența voastră, a fost foarte grosolan. Dar el s-a îndreptat, iar discuția pe care am avut-o a reprezentat prima clipă de fericire pe care inima mea a simțit-o în ultima perioadă incomensurabilă de timp. De aceea, îi voi păstra veşnic stima mea! Şi dacă cineva vrea să mă mai anunțe ceva, va trebui să se folosească de Martin; cât despre toți ceilalți, pot să-şi cruțe osteneala unei noi tentative! Plecați, acum! Eu, rămân!"

13.Ioan: "Eşti nedrept cu mine! Oare nu eu l-am certat pe Martin şi l-am îndemnat să te elibereze, atunci când te-a aruncat prin puterea sa în para focului din craterul fumegând şi te-a întemnițat pe veci în el, astupându-l cu munți fierbinți? Dacă am acționat astfel, cum poți să mai spui că sunt neînduplecat şi nemilos?"

14.Satana: "Prietene, nu-mi mai vorbi despre îndurarea ta! Martin s-a purtat în mod nechibzuit. Şi, întrucât şi-a dat repede seama de greşeala sa, el şi-a revenit imediat.Tu dimpotrivă, ştii ce vrei şi nu-ți modifici niciodată spusele, fie că sunt drepte sau nu. De aceea, te urăsc şi te disprețuiesc mai mult decât pe toate suferințele şi caznele mele la un loc. Tu, Martin, te bucuri de stima mea, dar voi ceilalți - nu aveți decât disprețul meu! Plecați de aici, altminteri am să mă dau în spectacol într-un mod nemaivăzut încă de întregul univers!"

15.Ioan: "Nu ne aflăm aici pentru a-ți da ascultare, ci numai pentru a pune frâu răutății tale. De aceea, vom pleca atunci când va voi Domnul, şi nu pentru a îndeplini voia ta! Dacă vrei să te dai în spectacol, dă-i drumul! Vom vedea dacă puterea noastră nu se va dovedi superioară!

16.Dar, de vreme ce ne-ai dat porunca de a părăsi imediat locurile, am putea şi noi să-ți poruncim cu totul altceva, în Numele Domnului! Dar noi nu vrem să răspundem la rău cu rău şi te sfătuim doar să stai cuminte chiar de acum, de vreme ce nu poți sau nu vrei să dai ascultare propunerii lui Martin. Căci vezi, acesta este ultimul scurt răgaz care-ți mai este oferit pentru a te întoarce acasă! Dacă nu vrei să profiți de el, vei fi judecat pe veci!

17.Ai citat Evanghelia fiului risipitor pentru a demonstra şi mai clar asprimea noastră. Dar îți spun, fiul risipitor s-ar putea întoarce acasă şi fără tine, adică folosind ajutorul numeroşilor frați care se dedică Domnului şi care vor sta în fața Lui ca un singur om având un singur crez. însă tu vei fi aruncat, precum bogatul desfrânat, în focul cel veşnic al dreptății divine, pe veci, dacă nu dai ascultare chemării lui Martin!"

18.Satana: "Domnul să facă ce vrea. Insă şi eu, voi face tot ceea ce vreau. Am să-I arăt eu Lui, precum şi vouă tuturor, că dacă Domnul poate distruge întregul infinit prin Puterea Sa, ca şi cum n-ar fi decât o boabă de neghină, voința mea este în stare să opună cea mai neînduplecată şi invincibilă rezistență Atotputerniciei şi înțelepciunii Sale! Faceți acum ce vreți şi eu voi face tot ceea ce vreau!"

19.Martin îi spune lui Ioan: "O, frate, după cum constat, toate strădaniile noastre n-au dus la nimic; de aceea, hai să plecăm! Acum, văd limpede că nu poți obține nimic de la Satana!"

20.Ioan: "Dragă Martin, dacă nu ne-ar fi poruncit să plecăm, aşa am fi făcut. Dar nu trebuie ca voința lui să dispună de noi! De aceea, vom mai rămâne încă o vreme aici. Căci, dacă am da ascultare cuvintelor sale, asta ar însemna un triumf pentru el. Şi dacă el ar triumfa, noi ne-am afla într-o poziție foarte dificilă! Acesta este motivul pentru care vrem şi trebuie să mai rămânem încă puțin şi să restabilim ordinea în acest loc Aşa să fie!"

Cap.197 - Mânia iui Satana.
Teama lui Martín şi seninătatea lui Ioan.
Independența copiilor lui Dumnezeu fata
de Satana.

1.Satana observă că vorbele sale rămân fără efect şi că nimeni nu se clinteşte din loc. Acest lucru îl uimeşte şi stârneşte în sinea lui o mânie aprigă, ceea ce face ca înfățişarea sa exterioară să devină înspăimântătoare.

2.Martin remarcă acest lucru şi-i spune lui Ioan şi celor care-1 însoțesc: "Prieteni, după cum văd, urmarea evenimentelor nu pare a-i conveni fiului nostru risipitor! Ochii săi scânteiază de o înfiorătoare mânie reținută, fruntea sa, brăzdată de mii de încrețituri, şi colțurile gurii sale desfigurate lasă să se întrevadă o teribilă sete de răzbunare!

3.Am totuşi impresia că tu, frate Ioan, l-ai tratat puțin cam prea dur. Trebuie să spun că, atunci când îl privesc, mă simt destul de înfricoşat, în ciuda forței Domnului care sălăşluieşte în mine. Nu că aş crede că s-ar putea năpusti asupra noastră, ci datorită inutilității eforturilor pe care le-am depus față de el Ia priveşte fața lui Uhron şi a lui Shonel: cei doi mor literalmente de frică! In Numele Domnului, ce se va mai întâmpla?"

4.Ioan: "De fapt, lucrurile stau mai degrabă prost! Dar, îți spun, în nici un caz să nu-ți fie teamă de el! Căci frica de el este tot un fel de supunere față de forța lui; pentru el, ar fi un fel de triumf asupra noastră, pe care nu ni-1 putem deloc permite! Dacă ne-am lăsa cuprinşi de frică, am fi atât de puternic atraşi de polaritatea sa negativă încât ne-ar fi foarte greu să ne mai desprindem de el.

5.Vezi, el s-a purtat foarte cumsecade cu tine şi chiar ți-a făcut promisiuni neînsemnate. însă să nu crezi că a facut-o din cauza amabilității tale, ci numai pentru a prinde în mrejele sale un novice fără experiență al acestei împărății!

6.Ai înțeles acum cum stau lucrurile? Insă, dat fiind că am dezvăluit uneltirile lui rafinate şi le-am împiedicat, s-a lăsat cuprins de o mânie teribilă, pe care o ascunde, şi ar vrea să ne zdrobească pe toți, dacă s-ar simți în stare s-o facă. Şi întrucât vede prea bine că propria sa putere nu o egalează nici pe departe pe a noastră, şi că ar fi total incapabil să se lupte cu noi, spumegă şi fierbe de mânie, până în străfundurile ființei sale!

7.Cu toate acestea, acest lucru trebuie să ne lase complet detaşați, căci nu va întârzia să-şi arate o altă față!"

8.Aici, Satan bate cu putere cu piciorul în pământ, de acesta se cutremură cât vezi cu ochii, şi-i spune cu violență lui Ioan; "Mizerabile, nu te-ai săturat cu nenorocirea mea? Dacă acum nu mai sunt nimic şi nu mai am nici o valoare în marea Creație, atunci distruge-mă complet cu puterea ta, dacă ai curajul! Dar bagă de seamă să nu te distrugi şi pe tine însuți făcând aceasta!

9.Insă, văd prea bine că ai tot interesul să mă laşi să exist, din cauza propriei tale existențe. De aceea, nu eşti decât un laş fricos care tremură de frică în fața mea; căci, dacă ai fi în slujba mea, munca nu ți-ar place la fel de mult ca cea pe care trebuie s-o săvârşeşti în cerurile ramolite! Ți-e frică de triumful meu asupra ta şi spui că nu trebuie să-i fie nimanui frică de mine!

10.Cap sec! Ia spune-mi, care teamă este mai rea: cea resimțită degeaba față de mine, sau teama de izbânda mea asupra ta? Nu vezi că o asemenea teamă este cel mai mare triumf al meu? Răspunde, nu-i aşa?"

11.Ioan: "Oh nu, de mii şi mii de ori nu! Căci există o mare diferență între teama resimțită vizavi de purtarea cuiva care acționează întotdeauna aiurea, şi teama pe care cineva ar putea-o resimți referitor la propria sa persoană. Prima ar putea să-i fie

foarte nefastă unui spirit pur, în vreme ce a doua ar fi de neconceput pentru un spirit puternic care purcede din Domnul; şi ea n-ar putea, oricum, să le facă nici un rău spiritelor mai slabe, dat fiind că ele au întotdeauna protectori puternici în preajma lor.

12.De aceea i-am spus lui Martin să alunge orice teamă din el însuşi, pentru a nu permite voinţei tale să acţioneze asupra voinţei lui, şi pentru a împiedica astfel un eventual triumf al tău, care ar fi putut deveni periculos pentru mine. Dar nu din teamă faţă de persoana ta, care nu posedă nici o putere asupra noastră, în afară de cea a minciunilor şi a artei tale de a ne convinge!

13.Dar să fii atât de nătâng încât să crezi că mi-e frică de tine şi că nu am curajul să te distrug de teamă de a nu fi distrus la rândul meu - oh, Satana, aici te înşeli cumplit! Căci existenţa mea, precum şi existenţa noastră a tuturor, nu depinde de a ta, ci numai şi numai de cea a Domnului Însuşi; de acum înainte, noi trăim cu toţii, de-a pururi, în El, iar Domnul, prin Iubirea Sa de Tată, trăieşte în noi!

14.Astfel, poţi să constaţi, veşnic mincinos ce eşti, că aş putea foarte bine să te distrug complet fără ca, pentru aceasta, existenţa mea să fie ameninţată cu ceva. Dacă nu o fac, nu iubirea sau teama de tine este cea care mă împiedică, ci mai degrabă - Iubirea şi Răbdarea Domnului care sălăşluiesc în inima mea.

15.Cu adevărat, dacă n-ar depinde decât de mine, întregul infinit ar fi complet descotorosit de tine; căci eu, Ioan, de mult te-aş fi alungat din el. Cred că am vorbit destul de cinstit pentru a mă face înţeles?"

16.Satana: "Bineînţeles că te-am înţeles! Dar, din nefericire, am putut să constat, de mai multe ori, că tocmai voi, neprihănitele spirite celeste, aveţi cea mai înjositoare concepţie despre Dumnezeu!"

17.Ioan: "Şi de ce spui asta? Se pare că este o nouă capcană, pe care n-ai mai utilizat-o niciodată până acum! Te ascultăm!"

18.Satana continuă: "întrebi de ce? Aha, asta sună diferit în urechile tale aşa-zis celeste şi pure! Aşteaptă puţin, şi ochii tăi se vor deschide într-un mod pe care nu-1 vei uita prea curând! Dacă vrei să-ţi aprind lampa, fii drăguţ şi răspunde-mi mai întâi, pe scurt, la întrebările pe care ţi le voi pune!

19.Inainte, te asigur, pe tot ce am mai scump, că mă voi supune pe veci la tot ce-mi vei cere, dacă mă poţi acuza de minciună. Dacă nu eşti în stare să-mi răspunzi, rămân aşa cum sunt. Tu şi adepţii tăi vă veţi putea întoarce în patria voastră celestă fără să mă ating de voi şi fără să vă fac nici cel mai mic rău, şi acolo vă veţi lua la purecat concepţiile voastre despre Dumnezeu!"

20.Ioan: "Ei bine, întreabă-mă! Dar scuteşte-mă de întrebările tale obişnuite, care nu-mi sunt decât prea bine cunoscute, căci atunci conversaţia noastră se va încheia foarte repede!"

21.Satana: "Bine, de acord! Căci asta este o problemă de a fi - sau a nu fi. Să vedem de ce vitejii va fi în stare înţelepciunea ta în faţa mea! -întrebare: "Este Dumnezeu omniprezent, sau nu?"

Cap.198 - Duel verbal între Ioan şi Satana asupra Omniprezenţei lui Dumnezeu şi a naşterii raului. Satana, un fel de triumf al Creatorului. Ioan aduce dovada adevăratei mântuiri.

1.Ioan răspunde: "Desigur! Potrivit Fiinţei Sale divine şi a Voinţei Sale, Dumnezeu este infinit şi prin urmare omniprezent. Dar ca fiinţă umană divină şi ca adevărat Tată al copiilor Săi, El locuieşte împreună cu ei în cel mai înalt Cer!"

2.Satana: "Bun. Recunoşti deci, la modul absolut, omniprezenţa lui Dumnezeu. Atunci spune-mi, te rog, dacă Dumnezeu este cea mai mare înţelepciune şi cea mai deplină Bunătate şi, prin urmare, dacă El ştie şi vede totul, oare îşi alege El întotdeauna mijloacele cele mai bune şi cele mai adecvate pentru a atinge scopurile pe care I le propune înalta Sa înţelepciune şi infinita Sa Bunătate?"

3.Ioan: "Absolut! Căci Dumnezeu este în El însuşi pură Iubire, iar aceasta nu poate fi în veci altfel decât totalmente şi de-a pururi bună şi înţeleaptă! Dar ştiu deja unde vrei să ajungi; cu toate acestea, continuă să-mi pui întrebări, îţi voi răspunde!"

4.Satana: "Oare Dumnezeu este Cel care a creat tot ceea ce este conţinut în nemărginire? Sau mai există un alt dumnezeu care a amestecat ceea ce voi numiţi "binele" şi "răul" cu ceea ce a creat Bunul tău Dumnezeu? Sau poate că Dumnezeul Bun o fi creat binele şi răul din El Insuşi?"

5.Ioan: "La începutul oricărei existenţe şi al oricărei deveniri era Cuvântul, şi Cuvântul era Dumnezeu. Dumnezeu era Cuvântul, şi toate lucrurile au fost făcute prin El. Şi acest Cuvânt a devenit El Insuşi trup şi a sălăşluit în trupul pe care 1-a creat; dar întunericul lumii nu L-a recunoscut.

6.Domnul Insuşi a venit la ai Săi pentru a reînnoi toate lucrurile în Numele Său. Dar nici ai Săi n-au recunoscut Lumina, nici înţelepţii lumii n-au recunoscut Cuvintele Adevărului, nici copiii nu şi-au recunoscut Tatăl Cel Sfânt şi Veşnic. Căci tu şi numai tu ţineai prizonieră înţelegerea întregii lumi, ca nu cumva să-L recunoască pe Cel care a fost de-a pururi, este şi va fi mereu în toate lucrurile!

7.Dacă Dumnezeu este singurul Creator a tot ceea ce există şi nu există alt dumnezeu în afară de El, este clar că tot ceea ce provine din Mâna Sa nu poate fi decât bun şi desăvârşit.

8.Toate spiritele au ieşit din El pure şi bune, aşa cum este El Insuşi. Dar El le-a lăsat tuturor o libertate totală în voinţa care le-a fost insuflată, ceea ce le-a permis să facă ce vroiau. Pentru a cunoaşte modul în care trebuia să se folosească de aceste daruri, le-a dat legi sfinţite chiar de El, pe care puteau să le urmeze sau nu.

9.Şi vezi: toţi au respectat legile, cu excepţia unuia singur! Acesta, care este primul dintre spirite şi care posedă înţelepciunea cea mai mare şi cea mai luminoasă, prin propria sa voinţă liberă, a disprețuit legile lui Dumnezeu şi s-a ridicat împotriva lor, fără să-i pese de consecinţe!

10.Acest spirit a încălcat astfel ordinea divină, făcând uz de libera sa voinţă - care-i fusese insuflată de Dumnezeu. în comparaţie cu spiritele care n-au abuzat de drepturile lor, el a devenit rău şi malefic în sinea lui. Şi atunci a fost constrâns, de către propriile sale abuzuri, să se îndepărteze de societate - atâta timp cât nu se va întoarce în mod liber la ordinea pe care Domnul a instaurat-o pentru toate spiritele, adică la ordinea Iubirii.

11.Dat fiind că ai devenit un spirit nesupus, este cu neputinţă ca răutatea ta să aibă vreun efect asupra lui Dumnezeu şi a noastră, care suntem, cu toţii, spirite celeste neprihănite; căci tu nu vei putea niciodată să ne faci vreun rău. Dacă eşti rău şi samavolnic, nu poţi fi astfel decât faţă de tine însuţi şi numai ţie însuţi îţi faci rău

încăpățânându-te în împotrivirea ta.

12.Vroiai să-mi întinzi o capcană, crezând că voi fi obligat să afirm că Dumnezeu a creat şi răul, căci deşi eşti un spirit rău, tu rămâi totuşi creatura Sa. Dar eu cunosc prea bine toate artificiile înțelepciunii tale,caci le prevăd cu o veşnicie înainte să le concepi! De aceea te sfătuiesc foarte serios să păstrezi pentru tine toate întrebările pe care-ai vrea să mi le mai pui, dacă au cumva scopul de a mă prinde pe picior greşit! Căci niciodată nu vei reuşi să mă păcăleşti!

13.Văd, din privirea ta plină de şiretenie, că ți-ar fi plăcut să-mi dovedeşti, la capătul tuturor întrebărilor tale, că, concepția noastră despre Dumnezeu este nevrednică şi impură. Atunci am fi fost nevoiți să recunoaştem, în cele din urmă, că trebuie să existe două divinități, una bună şi una rea. După cum vezi, lucrurile nu stau deloc astfel, ci întocmai aşa cum am demonstrat.

14.Este neîndoielnic că Dumnezeu ar fi fost imperfect dacă n-ar fi putut să le insufle creaturilor Sale decât o voință judecată, şi nu una complet liberă. Dar tu însuți eşti dovada cea mai zdrobitoare că nu este aşa! Faptul că tu, care eşti judecat din cap până-n picioare, poți totuşi să te ridici în mod atât de radical împotriva Creatorului, cât timp pofteşti, arată clar că Dumnezeu a creat toate spiritele, inclusiv pe tine, în mod desăvârşit, înzestrându-le cu o libertate fără limite.

15.Ceea ce tocmai ți-am spus trebuie să-ți demonstreze clar că nu voi cădea niciodată în capcanele tale; căci tot ceea ce ştii tu, eu cunosc demult. Şi aceasta este o nouă dovadă a perfecțiunii lui Dumnezeu: faptul că eu, care sunt un spirit detaşat de entitatea ta, sunt capabil să rezist cu atâta putere voinței tale.

16.Ce ai de spus la toate acestea? Mai ai vreo întrebare insidioasă în rezervă? Vorbeşte, sunt gata să-ți răspund!"

17.Aici, Satana rămâne încremenit, cuprins de cea mai profundă stare de perplexitate; căci el nu găseşte nimic de replicat la puternicele cuvinte ale lui Ioan.

Cap.199 - Ioan persista în a vrea sa răspundă şi la alte întrebări. Răspunsul trufaş şi orgolios al lui Satana, Ioan îi porunceşte lui Satana sa părăsească Soarele. Satana face apel la indulgența lui Ioan.

1.Dat fiind că Satana nu mai găseşte nimic de spus, şi întrucât figura sa trădează mai multă perplexitate nătângă decât răutate, Ioan continuă:

2."Ei bine, Satana, ce s-a întâmplat cu toate întrebările tale? Ştii că eu aş fi foarte dispus să continuu conversația noastră şi să te copleşesc literalmente cu răspunsuri? Dar văd că taci, şi trebuie să trag concluzia că nu mai ai nimic de spus; moştenirea ta paternă - pe care ai luat-o cu japca - a fost oare uzurpată până la ultimul bănuț? Ce părere ai?"

3.După câteva clipe de chibzuință, Satana spune scrâşnind din dinți: "Poți să aştepți mult şi bine! Habar nu ai de imensitatea înțelepciunii mele! Aş putea să-ți mai pun o întrebare de dimensiune infinită. Dar oare cum vei reuşi tu, un spirit limitat, să-i dai vreun răspuns? De aceea prefer să tac, fiindcă îmi dau seama că o asemenea întrebare necesită un răspuns pe care-ți este absolut imposibil sa mi-1 dai. O mică picătură de rouă poate potoli setea unei gâze, dar niciodată pe cea a unui soare central! Cred că înțelegi ce vreau să spun!"

4.Ioan: "Bineînțeles, fără trudă şi fără să-mi bat capul! Dar văd şi mai limpede decât bănuieşti tu! Din cuvintele tale reiese că, atunci când ți-ai epuizat aşa-zisa înțelepciune, recurgi la vechiul tău orgoliu mincinos pentru a scăpa cu fața curată. Dar vezi, te chinui în zadar.

5.Măsoară-ți propriul volum, şi apoi măsoară-1 pe al meu, şi vei vedea cu uşurință ce e cu mărimea noastră infinită, a amândurora! Eu sunt de părere că termenul "nelimitat" este cât se poate de deplasat dacă-1 utilizezi în legătură cu ceva ce poate fi măsurat cu rigla şi compasul. Şi la fel stau lucrurile şi cu infinitatea noastră reciprocă! Iți spun, cel care are impresia de a fi infinit nu ştie despre ce vorbeşte. Sau, poate că este complet nebun şi incapabil să-şi dea seama de semnificația acestui cuvânt.

6.Vezi, tocmai ai mormăit ceva despre o întrebare de dimensiune infinită. Crezi că vei putea vreodată să închei formularea ei? Iar dacă întrebarea ta nu are sfârşit, atunci când ar putea începe răspunsul, care este tot infinit? Trebuie să-ți dai seama că un mod de a vorbi atât de pompos nu este nimic altceva decât o pură trăncăneală! Oare chiar nu-ți dai seama?"

7.Satana: "îmi dau seama de ce vreau eu. Există lucruri pe care le ignor intenționat, şi asta numai pentru că nu-mi convine mie, domnul măreției. înțelegi acest limbaj?"

8.Ioan: "Oh da, desigur, îl cunosc prea bine! Dar nu vom mai sta să te ascultăm, ci îi poruncim entității tale principale să părăsească această lume şi să meargă, în Numele Domnului, la locul care-ți este rezervat. Dacă stai cuminte acolo, nu vei suferi mai mult. Dar dacă ții să te agiți şi să faci rele, nu trebuie să te învinuieşti decât pe tine însuți dacă Domnul îți va da să guşti din fructele mâniei Sale!"

9.Satana: "Dragi prieteni, nu-mi faceți asta; căci mi-e scârbă de Pământ ca de un hoit împuțit! Lăsați-mă aici! Vă promit să stau, de-a pururi, cuminte ca o piatră; dar nu mă alungați de aici!"

Cap.200 - Satana, corupătorul şi ispititorul, se încurca în contradicții. Un nou legământ între Ioan şi Satana.

1.Ioan: "Ascultă, tu care vorbeşti despre Pământ ca despre un cadavru împuțit care te dezgustă! Ce cuvinte ciudate! Oare nu tu eşti cel care l-ai adus în această stare? Cum se face că ți-e silă de capodoperele zămislite de înțelepciunea ta?

2.Vezi, eu am dat deja viață câtorva mici creații, prin Grația lui Dumnezeu. Dar încă n-am avut niciodată ocazia să mă ruşinez sau chiar să mă dezgust de ele!

3.La fel stau lucrurile şi în cazul a nenumărați frați şi surori din Ceruri, şi cu toate acestea nimeni nu s-a lăudat că ar poseda o înțelepciune şi o putere supreme, divine. Noi nu ne slăvim niciodată altfel decât prin Grația lui Dumnezeu. Toate operele noastre Ii sunt plăcute şi sunt minunate din toate punctele de vedere, iar noi nu avem decât motive de bucurie din partea lor! Cum se face că manifestările unei puteri atât de pline de înțelepciune îți provoacă repulsie?"

4.Satana: "Este Pământul opera mea? Oare nu stă scris: "La început, Dumnezeu a creat Cerul şi Pământul?" Atunci cum ar putea Pământul să fie opera mea?"

5.Ioan: "Oh, cum ştii să le mai întorci! Oare n-ai zis chiar tu, de mii de ori, că eşti nu numai adevăratul creator al Pământului şi al întregului univers, ci şi că, în definftiv, toate acestea sunt chiar propria ta ființă?

6.Imi amintesc foarte bine de acea vreme printre vremurile Pământului, când ai comis cea mai mare obrăznicie: l-ai condus pe Domnul, Dumnezeul şi Creatorul tău pe

vârful unui munte înalt şi I-ai zis: "Vezi, toate acestea îmi aparţin! Iţi voi da toate comorile acestui Pământ dacă Te închini în faţa mea şi mă adori!" - De vreme ce vorbeai despre Pământul tău, cum se face că dintr-o dată a devenit opera lui Dumnezeu? Vorbeşte: când ai minţit? Atunci sau acum?"

7.Satana: "Te rog, nu mă fă de ruşine în halul acesta! Mărturisesc că am minţit mai mult sau mai puţin, şi altă dată şi acum, pentru că a minţi este inerent naturii mele! Mărturisesc şi că, în mare măsură, este vina mea că Pământul se află într-o stare atât de groaznică. Dar scuteşte-mă de asemenea reproşuri şi lasă-mă în pace. Pe viitor, nu vei mai avea niciodată motive să fii supărat pe mine, biet Diavol ce sunt!"

8.Ioan: "Ce garanţii ne dai, ca să te putem crede?"

9.Satana: "Ştii bine că, dintotdeauna, nu s-a vorbit despre mine altfel decât tratându-mă drept mincinos. In acest caz, cum aş putea să-ţi dau vreo garanţie? Fie ca voinţa ta să fie judecata mea, în caz că nu mă ţin de cuvânt! Este tot ce-ţi pot oferi drept garanţie a făgăduinţei mele!"

10.Ioan: "Nu voia mea, ci cea a Domnului va fi cea care te va judeca; facă-se potrivit dorinţei tale!"

11.Apoi, Ioan îi cheamă pe toţi cei prezenţi şi le spune: "Fraţilor, ştiţi că un legământ între un om cinstit şi cineva bănuit de necinste necesită nişte martori pentru a fi validat. Voi aţi văzut şi aţi auzit tot ce s-a întâmplat aici şi ştiţi cum stau lucrurile. Veţi fi deci martori - şi acesta este unul dintre motivele pentru care Domnul v-a trimis aici, Ia fel cum şi eu şi Martin - care ne aflăm aici pentru a discuta şi pentru a aplana dificultăţile - va trebui să mărturisim. Voi toţi veţi rămâne dovezi vii a ceea ce aţi văzut şi auzit. Iar mărturia voastră va fi adevărată în veci în faţa Domnului tuturor Cerurilor Sale, şi în faţa copiilor Săi!"

12.Toţi martorii, într-un glas: "Da, pe cât este de adevărat că viaţa noastră Ii aparţine Domnului!"

13.Atunci Ioan îi spune lui Satana: "Legământul nostru este confirmat şi pecetluit pe veci de către martori sinceri; de aceea, ţine-te de cuvânt! Dar nefericire ţie, da, de trei ori nefericire ţie dacă nu-ţi ţii făgăduinţa!"

14.Satana: "Ce mai atâtea vorbe? Arată-mi numai un locşor unde să mă pot duce, şi-ţi spun: revino după trilioane de ani solari şi mă vei regăsi în acelaşi loc!"

15.Ioan: "Bine, aşa să fie! Acolo, între acei doi munţi, vezi o pajişte de iarbă verde ca speranţa. Du-te şi rămâi acolo în pace, în Numele Domnului Iisus, care a fost uns în vecii vecilor!"

16.La auzul numelui de "Iisus", Satana o ia la goană cu viteza fulgerului şi merge în locul indicat. Iar toţi ceilalţi se întorc acasă.

Cap.201 - Intoarcere fericita în casa lui Shonel.
Cuvinte de lauda ale Domnului în special
la adresa lui Martin.
Importanta sa făgăduință mângâietoare:
de la judecata la vindecare!

1.Intoarcerea acasă se petrece la fel de repede ca şi la dus, iar mesagerii ajung cât ai clipi alături de Mine, adică în casa lui Shonel.

2.De-abia sosiți, ei se grăbesc să vină la Mine, plini de bucurie, de iubire şi de recunoştință pentru toată forța, puterea, iubirea şi nesfârşita răbdare cu care au fost învestiți.

3.Martin, primul, cade la Picioarele Mele, arzând de iubire, şi începe să Ma laude şi să Mă slăvească.

4.Dar Eu îl ridic şi-i spun: "Multiubitul Meu fiu şi frate, ai dus la bun sfârşit o misiune nespus de dificilă, pregătindu-i în mod eficient calea fratelui Meu Ioan; acest lucru îmi este plăcut, dragul Meu Martin!

5.La început te-ai înfierbântat puțin şi ai făcut prea mare caz de puterea pe care ți-am împrumutat-o. Dar, după ce fratele nostru Ioan ți-a atras atenția, te-ai conformat întru totul poruncii Mele şi te-ai purtat atât de bine cu Satana încât s-a lăsat clintit, lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată cu cei care, înaintea ta, au încercat să-l convingă fără a-l supune nici unui fel de judecată.

6.Căci aproape nici un mesager nu a obținut mai nimic de la Satana, decât printr-o judecată temporară nespus de severă, dat fiind că ei erau incapabili să pareze violentele sale atacuri. Dar, vorbindu-i aşa cum ai făcut-o tu, l-ai pregătit să meargă singur acolo unde vroia Ioan să-l aducă - ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată până acum! Acum, deşi este liber, el se odihneşte în locul care i-a fost indicat, în vreme ce ar putea să se mişte în voie, şi asta este foarte bine.

7.Desigur, el încă mai posedă legiuni de adepți care fac rău în numele său; Pământul le va resimți blestemățiile - dar numai pentru puțin timp! Apoi, acest izvor al răului va seca din ce în ce mai mult, şi tot ceea ce este rău îşi va pierde din forță, fără însă a dispărea pe deplin. Dar nici sfârşitul total al răului nu va mai fi departe!

8.Tot ce este rău va fi judecat de Iubirea noastră. Aceasta va îmbrățişa totul, şi nimic nu-i va putea rezista vreodată! Iar judecata Iubirii va fi de neclintit. Dar ea nu va fi apăsătoare ca o povară, ci îl va ține prizonier doar pe cel care nu vrea să se elibereze!

9.Inainte ca această judecată să fie pusă în aplicare, vrem să mai trimitem încă o dată mesageri care vor invita lumile de pe toți aştrii să ia parte la marele ospăț. Toți cei pe care ei îi vor întâlni vor fi poftiți să ni se alăture! Preafericiți cei ce vor da curs acestei invitații: bucuria lor nu va cunoaşte sfârşit!"

Cap.202 - Răsplata celor care au obținut izbânda asupra lor înşişi. Căsătoria celesta. Despre natura femeii. Fericita alegere a lui Martin şi supunerea sa fata de Voia Domnului. Misiunea divina a lui Martin ca spirit desăvârşit.

1.(Domnul): "Dar acum, dragii Mei copilaşi, mai am încă ceva să vă spun! Martin, Borem şi Chorel, apropiați-vă de Mine! Voi ați reuşit să treceți cu bine prin toate aceste dificile încercări, şi ați ieşit biruitori din multe bătălii crâncene. Prin aceasta, v-ați dovedit vrednici să faceți parte din împărăția Mea care cuprinde toate Cerurile.

2.Voi ați devenit lucrători vrednici ai Viei Mele şi meritați o dreaptă simbrie, care vă va fi dată. Ştiu şi citesc limpede în inimile voastre că Eu sunt adevărata voastră simbrie şi că nu vă veți dori niciodată alta. Dar tocmai felul în care este constituită inima voastră o face vrednică să primească şi altă răsplată.

3.Potrivit ordinii Mele celeste, care tinde la suprema voastră desăvârşire, de acum înainte nu mai trebuie să trăiți şi să acționați în afara uniunii celeste. De aceea, pentru ca fiecare dintre voi să fie desăvârşit în toate, va trebui să vă luați soție; astfel, înțelepciunea voastră va fi întărită pe veci şi va deveni receptacolul luminii care țâşneşte din flacăra iubirii din propria voastră inimă!

4.Căci femeia este ca un recipient, însă un recipient spiritual care primeşte lumina din inimile voastre şi o păstrează. In acelaşi timp, ea este o servitoare în templul vieții din inimă şi întreține focul sacru al acestei vieți pe altarul pe care l-am clădit în inimile voastre. Acesta este motivul pentru care trebuie să vă luați cu toții câte o soție, acum, pentru a vă uni pe veci cu ea! Bănuiesc, Martin, că acest lucru nu te va deranja prea tare?!"

5.Martin, complet buimăcit de fericire: "O, Doamne, Tu cunoşti cel mai bine firea mea! Ceea ce Ți se va părea de cuviință să-mi oferi va fi întru marea mea bucurie! Cian-Şa sau Gella, mi-e totuna; sau, dacă se poate, una dintre aceste fiice ale Soarelui! Oh, aşa ar fi cel mai bine!"

6.Eu îi răspund: "Nu depinde decât de tine; eşti liber şi poți să alegi după cum vrei!"

7.Martin: "O, Doamne, facă-se numai Voia Ta!"

8.Eu spun: "Ei bine, ia-o pe cea care se află cel mai aproape de tine!"

9.Martin, plin de încântare, priveşte în jurul lui, o zăreşte pe Marelisael, prima şi cea mai frumoasă dintre fiicele Soarelui, şi spune: "Doamne, aceasta să fie?"

10.Eu răspund: "Da" şi-1 binecuvântez pe întreaga veşnicie; şi astfel a devenit Martin desăvârşit.

11.Plin de fericire, el o sărută pe soția sa celestă şi îşi dă atunci seama că iubirea i s-a unit pe veci cu înțelepciunea. Amândoi Mă laudă şi Mă slăvesc, într-o singură inimă şi într-un singur glas. Şi astfel, Adam, care fusese odinioară împărțit, poate redeveni o ființă completă în Cer, rămânând totuşi o entitate separată, personală şi preafericită.

12.După Martin, vine rândul lui Borem, care o primeşte de soție pe Surahil, a doua dintre cele trei fiice ale Soarelui, iar Chorel o ia pe Hanial, a treia; iar cei doi sunt cuprinşi de o fericire şi o beatitudine fără margini!

13.Martin, de-abia putându-şi reveni din încântare, spune: "O, Doamne, Tu cel mai bun şi mai Sfânt Tată! Aş vrea să strig, la fel ca Petru pe muntele Tabor: "Ce bine e să fim aici!" Dar facă-se numai Voia Ta!

14.Eu spun: "Dragul Meu Martin, care acum eşti un spirit desăvârşit! Oare n-ai auzit niciodată, pe Pământ, vechiul proverb: "Cel care poartă iubirea în el o însoţeşte acasă pe mireasă!" Vezi, acesta este şi cazul tău. De aceea, dat fiind că am pus totul în ordine în acest mare lăcaş, ne vom întoarce acasă!

15.Dar drumul pe care-1 vom urma pe acest mare tărâm de lumină până la casa Mea, care este şi a ta, va rămâne de acum înainte mereu deschis pentru aceşti noi copii, care sunt ai Mei! Iar toţi cei pe care tu i-ai primit în ea sunt ai tăi şi ai Mei pe veci. Căci ceea ce este al Meu este şi al tău, iar ceea ce este al tău este al Meu în vecii vecilor!

16.Vei rămâne pe veci îngerul păzitor al acestei case şi al acestei comunităţi în Mine, aşa cum Eu voi fi în tine. Dar nu numai al comunităţii acestui tărâm: toate cele douăsprezece uşi ale casei tale te vor duce spre nenumărate alte comunităţi terestre, unde vei întâlni fericiri fără de seamăn şi fără de număr!

17.Iar acum, încă două cuvinte pentru noii copii ai acestui tărâm! Dar tu eşti cel care vei lua cuvântul!"

Cap.203 - Cuvântarea lui Martin noul înger păzitor, catre comunitatea solara. Replica lui Uhron catre Martin. Rugămintea sa adresata Domnului şi binecuvântarea divina.

1.Martin îmi mulţumeşte din străfundul inimii sale pentru că i-am dat această poruncă; apoi, el se întoarce spre Uhron şi Shonel şi le spune: "Dragi prieteni şi fraţi, aţi auzit cu urechile voastre şi aţi văzut cu ochii voştri ce a spus şi a făcut Domnul! Şi aţi dorit ca El, precum şi noi ceilalţi, să rămânem cu toţii printre voi - căci aţi înţeles că această aspiraţie este mult mai importantă decât nişte cuvinte de mulţumire. Domnul vrea să vă îndeplinească această aspiraţie şi Vă va dărui tot ceea ce marea Iubire pe care I-o purtaţi - şi pe care ne-o purtaţi şi nouă - poate să-şi dorească. Dar se înţelege de la sine că ceea ce veţi dori va trebui să fie conform cu ordinea Sa nestrămutată!

2.Insă noi nu vom rămâne aici în persoană, ci vă vom deschide o cale sigură, pentru ca să ne putem vedea reciproc în orice moment.

3.Rămâneţi puternici în învăţătura pe care aţi primit-o chiar din gura Domnului; astfel, calea care vă va duce la El va fi foarte scurtă. Dar dacă cumva, cu timpul, veţi începe să vă cam îndepărtaţi de ea, dat fiind că acum sunteţi complet impregnaţi de Cuvântul Său, atunci, desigur, această cale va deveni lungă şi dificilă; dar Domnul Insuşi, datorită marii iubiri pe care I-o purtaţi, vă va susţine!

4.Casa mea şi cea a Domnului nu sunt două lucruri diferite, ci un singur şi unic lăcaş; căci este casa Iubirii! Voi ştiţi unde se află şi veţi putea veni în ea oricând veţi dori! Acolo Il veţi întâlni întotdeauna pe Domnul în mijlocul nostru, la fel precum un Tată Sfânt şi Bun este înconjurat de copiii Săi care-L iubesc mai presus de orice! Aşa să fie, în Numele Domnului!"

5.Uhron: "Toată iubirea noastră Ii aparţine Domnului şi vouă tuturor prin El; slăvit fie de-a pururi Numele Său!

6.Fie ca iubitele noastre fiice, pe care El ni le-a dat şi pe care vi le-am dăruit, să fie inima noastră în voi şi manifestarea profundei noastre recunoştinţe! Iar cântul nostru de slavă pentru El va răsuna în cea mai pură armonie, atât de departe cât răzbat razele tărâmului nostru în nemărginire!

7.(Intorcându-se către Mine, Domnul) Iar Tu, o, Tată, a cărui Sfinţenie nu are nume, aminteşte-Ţi de noii Tăi copii! Păstrează-ne pe noi, precum şi pe urmaşii noştri, de-a pururi în Graţia şi în Iubirea Ta! Aminteşte-Ţi şi de celelalte comunităţi şi de celelalte popoare care locuiesc în ţările şi regiunile acestui mare tărâm şi care ne sunt încă complet necunoscute! Fie ca Voia Ta să le dea ceea ce am primit de la Tine, potrivit Iubirii şi înţelepciunii Tale eterne!"

8.Eu răspund: "Vă spun: "Amin!" Căci am să le reunesc din toate părţile creaţiilor Mele infinite în jurul meu, şi îi voi da fiecăruia ce i se cuvine, din belşug! Fie ca Iubirea, Graţia şi Compasiunea Mea să fie cu voi!"

Cap.204 – Intoarcerea adunarii ceresti.
O fapta de compasiune.
Vizita galeriilor casei lui Martin.
Drumul care duce la orasul lui Dumnezeu.
O intalnire fericita si o primire calduroasa.

1.Chiar în acea clipă, ne ridicăm şi ne regăsim imediat în casa lui Martin. Acolo ne aşteaptă oaspeţii pe care-i lăsasem şi care au ieşit complet purificaţi din baia lor. Ei cad cu toţii cu faţa la pământ, cerându-Mi graţie şi îndurare, ceea ce Eu le acord imediat, din belşug.

2.Apoi, Eu îl conduc pentru prima oară pe Martin şi pe toţi oaspeţii săi, prieteni şi fraţi, spre galeriile casei sale. Printr-o uşă deschisă spre răsărit, se vede un drum minunat care duce la sfântul Oraş al lui Dumnezeu.

3.Când ajunge în faţa porţii, Martin este de îndată întâmpinat de toţi ceilalţi apostoli şi de Maria, Iosif şi David, Moise, Abraham, Noe, Enoh, Adam şi Eva, precum şi de alţi patriarhi şi profeţi, şi toţi îl salută cu iubire ca pe un nou locuitor al Oraşului Meu.

4.Numai atunci, ochii lui Martin se deschid pe deplin, şi acesta este începutul adevăratei sale fericiri.

4.Am ajuns acum la scopul pe care Mi-l propusesem, arătându-vă cum l-am condus pe episcopul Martin dincolo de mormânt. Dacă aş vrea să vă duc şi mai departe, numai cu greu aţi putea să înţelegeţi, căci n-am ajunge niciodata la un sfarsit! Amin!

- SFARSIT -